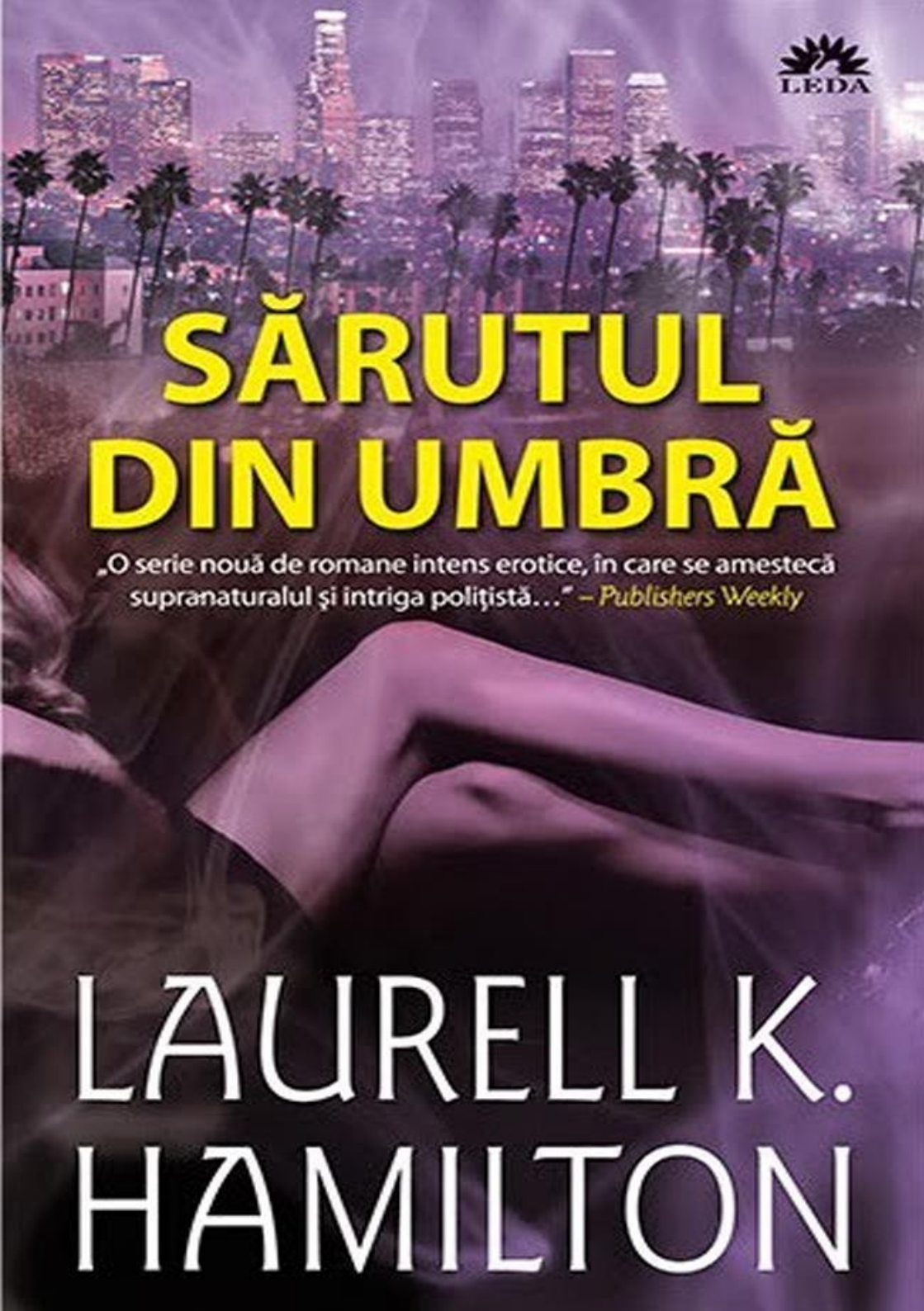
LEDA
SĂRUTUL DIN UMBRĂ
„O serie nouă de romane intens erotice, în care se amestecă supranaturalul şi intriga poliţistă…" – Publishers Weekly
LAURELL K. HAMILTON

LAURELL K. HAMILTON

SĂRUTUL DIN UMBRĂ

Traducere din limba engleză şi note de
Carmen Ion

L E D A
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: Mirella Acsente
Tehnoredactare computerizată: Cristina Gvinda, Mihaela Ciufu

Laurell K. Hamilton
A KISS OF SHADOWS
Copyright © 2000 by Laurell K Hamilton
This translation published by arrangement with Del Rey, an imprint of The Random House Publishing Group, a division of Random House, Inc.
All rights reserved.

ISBN: 978-973-102-617-6

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HAMILTON, LAURELL K.
Sărutul din umbră / Laurell K. Hamilton;
trad.: Carmen Ion.- Bucureşti: Editas Adele, 2013
ISBN 978-973-102-617-6

I. Ion, Carmen (trad.)

821.111 (73)-31=135.1

Pentru toţi aceia care au păstrat viu spiritul vechilor poveşti în cămăruţe modeste şi în mari conace, la lumina focului sau a becului electric, pentru toţi aceia care nu şi-au pierdut credinţa şi pentru cei cărora le place să se desfete, pur şi simplu, cu o poveste bună.

Mulţumiri

Lui Robin Bell, pentru nenumăratele lucruri cu care m-a ajutat, documentarea în domeniul tradiţiilor celte fiind numai unul dintre ele. Darlei Cook, fără de care atâtea şi atâtea treburi ar fi rămas nerezolvate. Lui Deborah Millitello, care a citit această carte şi a dat un verdict pozitiv. Membrilor cercului meu de studiu, care, constrânşi de timp, nu au apucat să citească versiunea finală a cărţii: Tom Drennan, Rett MacPherson, Marella Sands, Sharon Shinn şi Mark Sumner. Precum şi întregului personal de la Ballantine şi Del Rey, şi în special editorului meu, Shelly Shapiro.

Capitolul 1

Mă aflam la etajul douăzeci şi trei, şi tot ce puteam zări pe fereastră era smogul. I-or fi spunând ei Oraşul Îngerilor, însă dacă existau într-adevăr îngeri pe aici, atunci cu siguranţă că zburau orbeşte.

Los Angelesul este un loc în care oamenii, cu sau fără aripi, vin ca să se ascundă. Să se ascundă de alţii şi de ei înşişi. Şi eu venisem aici ca să mă ascund, şi chiar reuşisem, însă acum, holbându-mă la aerul gros şi murdar, mi-aş fi dorit să fiu acasă. Acasă, unde aerul era albastru în majoritatea timpului şi unde nu trebuia să uzi pământul ca să crească iarba. Acasă era în Cahokia, Illinois, dar nu puteam să mă întorc acolo pentru că m-ar fi ucis rudele şi aliaţii lor. Toată lumea vrea să ajungă prinţesă. Deşi, credeţi-mă, se face prea mare caz de funcţia asta.

Am auzit un ciocănit. Uşa biroului s-a deschis înainte să apuc să zic ceva. Şeful meu, Jeremy Grey, a rămas în prag. Jeremy e un bărbat cărunt şi mic de statură, de un metru cincizeci înălţime, cu doi centimetri şi jumătate mai scund decât mine. Era îmbrăcat complet în gri, de la costumul Armani de nuanţă întunecată la cămaşă şi cravata din mătase. Doar pantofii erau negri şi bine lustruiţi. Până şi pielea lui era de un cenuşiu pal uniform. Nu pentru că ar suferi de vreo boală sau din cauza bătrâneţii. Nu, Jeremy e un trow[1] în floarea vârstei, cu puţin trecut de patru sute de ani. Are câteva riduri în jurul ochilor şi buzelor subţiri care îl fac într-adevăr să pară matur, dar de îmbătrânit nu va îmbătrâni niciodată. Chiar şi fără ajutorul sângelui de muritor sau al unor farmece puternice, Jeremy ar putea

[1] Creatură mitică celtă care apare în folclorul insulelor scoţiene Orkney şi Shetland. Mici de statură, urâţi, timizi şi răutăcioşi, *trow*-ii sunt fiinţe nocturne care ies din vizuinile lor numai pe întuneric şi se aventurează în casele oamenilor când aceştia dorm.

trăi veşnic. Teoretic vorbind. Pentru că oamenii de ştiinţă susţin că peste vreo cinci miliarde de ani soarele se va mări şi va înghiţi Pământul. Iar feyii[2] nu vor supravieţui. Vor pieri. Să însemne cinci miliarde de ani o veşnicie? N-aş zice. Deşi e pe aproape, atât de aproape încât ne poate face pe noi, ceilalţi, invidioşi.

M-am rezemat cu spatele la fereastră şi la smogul gros care plutea în aer. Ziua era la fel de cenuşie ca şi şeful meu, dar culoarea lui era un gri rece şi curat, ca norii dinaintea unei ploi de primăvară. În timp ce ceea ce se întindea dincolo de geam arăta greu şi dens, precum ceva ce, oricât ai încerca să înghiţi, n-ai să reuşeşti. Era o zi cu care să te îneci sau poate doar aşa mi se părea mie.

— Eşti cam posomorâtă astăzi, Merry, a spus Jeremy. E ceva în neregulă?

A închis cu atenţie uşa în urma lui. Pentru a ne asigura intimitatea. Poate că pentru binele meu, deşi mă îndoiam de asta. Avea o oarecare încordare în ochi, un fel anume de a-şi ţine umerii înguşti în costumul bine croit care îmi spunea că nu eram singura persoană prost dispusă din încăpere. De vină era poate vremea sau mai degrabă lipsa ei. O aversă zdravănă de ploaie sau chiar un vânt mai năbădăios ar fi limpezit cerul de smog şi ar fi lăsat oraşul să respire iar în voie.

— Mi-e dor de acasă, i-am răspuns. Dar cu tine ce e în neregulă, Jeremy?

Mi-a aruncat un mic zâmbet.

— N-am cum să te păcălesc, nu-i aşa, Merry?

— Nu.

— Frumos taior.

Atunci când Jeremy îmi complimenta ţinuta eram convinsă că sunt o apariţie sexy. El arăta întotdeauna impecabil, chiar şi în blugi şi tricou, la care nu recurgea decât atunci când era absolut necesar în munca sub acoperire. O dată l-am văzut parcurgând o milă în trei minute în mocasini Gucci, în urmărirea unui suspect.

[2] Personaje supranaturale din legendele scoţiene. Sunt înzestrate cu puteri magice şi darul previziunii.

Desigur, beneficia de faptul că dexteritatea şi viteza cu care se deplasează le depăşesc pe cele ale unei fiinţe umane. Atunci când bănuiam că va trebui să alerg după vreun criminal, lucru de altfel rar, eu îmi puneam tenişii şi lăsam pantofii cu tocuri înalte acasă.

În ochii lui Jeremy am întrezărit acea privire tipică unui bărbat care apreciază ceea ce vede. Nu era nimic personal în asta, însă pentru fey constituie o insultă să ignori pe cineva care face eforturi pentru a fi atrăgător, un soi de palmă dată peste faţă, e ca şi cum l-ai anunţa că a dat greş. Ceea ce, aparent, nu era cazul meu. Când mă trezisem şi văzusem smogul, mă îmbrăcasem în culori mai vii decât de obicei, pentru a încerca să mă înveselesc. Un sacou albastru regal la două rânduri, cu nasturi argintii, o fustă plisată asortată care era atât de scurtă încât nu îmi acoperea decât cât un breton coapsele pe sub jachetă. Atât de scurtă, încât dacă îmi încrucişam neglijent picioarele, dădeam la iveală partea de sus a dresurilor negre. Pantofii din piele de lac cu tocuri de cinci centimetri îmi puneau în evidenţă picioarele. Atunci când eşti scundă, aşa ca mine, trebuie să faci ceva ca picioarele să pară mai lungi. De obicei port pantofi cu tocuri de şapte centimetri.

În reflexia oglinzii, părul meu e de un roşcat aprins. Mai degrabă roşu decât castaniu-roşcat, şi cu tente negre şi nu cafenii, ca la majoritatea roşcaţilor. Arată de parcă cineva ar fi luat o mână de rubine roşu-închis şi mi le-ar fi presărat prin păr. O nuanţă foarte la modă anul ăsta. Castaniu sângeriu – aşa i se spune la înalta Curte a Zânelor. Sau Roşu de Basm, Stacojiu de Sidhe[3], dacă te duci la un salon de lux. De fapt, era culoarea mea naturală. Până anul acesta, când a devenit populară şi au reuşit, în fine, să o prepare aşa cum trebuie, am fost nevoită să-mi ascund adevărata culoare a părului. Şi alesesem negrul, pentru că se potrivea mai bine cu nuanţa pielii mele decât roşcatul uman. O mulţime de femei care se vopsesc cred,

[3] În folclorul celtic scoţian şi irlandez, creatură supranaturală, de tipul zânelor şi elfilor. Trăieşte pe sub pământ, dincolo de mare, într-o lume invizibilă. Sidhe se pronunţă *şii.*

în mod eronat, că Stacojiul de Sidhe este culoarea cea mai potrivită pentru tenul unei roşcate. Nu e aşa. De fapt, e singura nuanţă de roşu potrivită pentru o piele albă pală. Care arată bine îmbrăcată în tonuri de negru, roşu adevărat şi albastru regal.

Singurele lucruri pe care trebuia să le ascund erau verdele intens şi auriul din ochi, şi aura. Pentru ochi foloseam lentile de contact căprui-închis. Luminozitatea pielii o atenuam folosind farmecele şi magia. Cu doar un pic de concentrare, ca o melodie răsunând difuz într-un colţişor al minţii, mi-am impus să nu las garda jos niciodată şi să nu radiez. Pentru că fiinţele omeneşti nu radiază cu adevărat, oricâtă lumină ar împrăştia. Deci fără strălucire, motiv pentru care lentilele de contact îmi acopereau ochii. Şi am ţesut în jurul meu o vrajă, ca o manta lungă, familiară, o iluzie că nu eram decât o fiinţă omenească prin care curgea doar puţin sânge de fey, o femeie cu ceva abilităţi psihice şi mistice care mă ajutau în munca mea de detectiv, fără a fi nimic deosebit.

Jeremy nu ştia cine sunt. Nimeni de la agenţie nu ştia. Eram unul dintre membrii cei mai mărunţi de la curtea regală, dar a fi sidhe înseamnă totuşi ceva, chiar dacă te afli în capătul de jos al ierarhiei. Şi anume însemnase că fusesem capabilă să îmi ascund eul adevărat şi abilităţile reale de o mână de magicieni şi mediumuri de primă clasă din oraş. Sau poate din toată ţara. Sigur, nu era o ispravă de nebăgat în seamă, însă farmecele la care mă pricepeam cel mai bine nu m-ar fi ferit de un pumnal înfipt în spate, şi nici de o vrajă care să-mi spulbere inima. Pentru asta aş fi avut nevoie de puteri pe care nu le posedam, şi acesta era unul dintre motivele pentru care mă ascundeam. Nu mă puteam opune sidhelor, nu cu şanse de a supravieţui. Tot ce puteam face era să stau ascunsă. Aveam încredere în Jeremy şi în ceilalţi. Erau prietenii mei. Dar în acelaşi timp nici nu voiam să mă gândesc la ceea ce sidhele le-ar fi putut face dacă mă descopereau şi dacă rudele mele aflau că prietenii îmi cunoscuseră secretul. Dacă nu le spuneam nimic colegilor, atunci sidhele aveau să-i lase în pace şi să

îmi facă rău numai mie. Ignoranţa era o binecuvântare în cazul de faţă. Cu toate că bănuiam că unii dintre prietenii mei cei mai buni ar fi considerat-o o trădare. Însă dacă variantele erau de a rămâne ei în viaţă, cu toate părţile din corp intacte, dar supăraţi pe mine, sau torturaţi şi ucişi, fără a şti de ce şi deci fără a mă putea învinovăţi, atunci aş alege fără şovăială să îi văd supăraţi pe mine. Furia lor nu m-ar deranja. De moarte, în schimb, nu eram la fel de sigură.

Da, ştiu ce o să ziceţi. De ce nu mă duc la Biroul pentru Afaceri Umane şi Supranaturale ca să cer azil? Rudele mele ar pune probabil să fiu ucisă dacă m-ar găsi, dar în cazul că aş ieşi în public şi m-aş apuca să le spăl rufele murdare în faţa presei internaţionale, m-ar omorî cu certitudine. Şi cât mai lent. Deci fără poliţie, fără ambasade, doar jocul suprem de-a v-aţi ascunselea.

I-am zâmbit lui Jeremy şi i-am oferit ceea ce ştiam că aştepta de la mine: privirea care spunea că apreciez potenţialul corpului său subţirel de sub costumul perfect croit. Pentru fiinţele muritoare, surâsul meu aducea a flirt, dar pentru fey, pentru orice fey, numai asta nu înseamnă.

— Mersi frumos, Jeremy, dar sunt sigură că nu ai intrat la mine în birou doar pentru a mă complimenta.

A păşit înăuntru şi şi-a trecut degetele manichiurate peste marginea mesei de lucru.

— Am la mine în birou două femei. Cliente potenţiale.

— Potenţiale? am întrebat eu.

S-a întors spre mine, rezemat de masă şi cu braţele încrucişate la piept. O imitaţie a posturii mele cu spatele la geam, deşi intenţionată sau nu, n-aveam cum să ştiu.

— De obicei nu ne ocupăm de cazuri de divorţ, a spus.

Am făcut ochii mari, îndepărtându-mă de fereastră.

— Lecţia numărul unu, Jeremy: Agenţia de Detectivi Grey nu se ocupă niciodată, dar niciodată, de divorţuri.

— Da, da, ştiu.

A făcut un pas în faţă şi s-a apropiat de mine, uitându-se pe geam la ceaţa de afară. Părea la fel de nefericit ca mine.

M-am rezemat iar cu spatele de geam ca să îi văd mai bine faţa.

— Atunci de ce vrei să încalci una din regulile de bază, Jeremy?

A clătinat din cap, fără să se uite la mine.

— Hai să le cunoşti pe cele două femei, Merry. Am încredere în judecata ta. Dacă vei decide să nu luăm cazul, atunci nu-l luăm şi basta. Dar cred că după ce vei sta de vorbă cu ele te vei simţi la fel ca mine.

Mi-am pus o mână pe umărul lui.

— Şi cum anume te simţi, şefu'? Îngrijorat sau mai mult decât atât?

Mi-am lăsat degetele să alunece de-a lungul braţului său, pentru a-l determina să se răsucească spre mine.

Ochii lui se făcuseră negri ca tăciunele de furie.

— Vino să discuţi cu ele, Merry. Şi dacă după aia vei fi la fel de revoltată ca şi mine, eu zic să-l înhăţăm pe ticălos.

L-am prins de braţ.

— Linişteşte-te, Jeremy. E doar un caz de divorţ.

— Şi dacă ţi-aş spune că e mai mult de atât? Că-i vorba de o tentativă de omor?

Vorbea acum pe un ton calm. Şi pragmatic, în contradicţie cu intensitatea privirii şi cu încordarea vizibilă din braţ.

Am făcut un pas în spate.

— Tentativă de omor? Ce tot spui?

— Cea mai oribilă vrajă aducătoare de moarte de care am avut parte vreodată aici, la agenţie.

— Soţul a încercat să o omoare? am formulat eu ipoteza sub forma unei întrebări.

— Cineva a încercat, şi soţia zice că e soţul. Amanta e de aceeaşi părere.

Am clipit din ochi, mirată.

— Vrei să spui că soţia şi amanta au venit împreună la tine?

A încuviinţat din cap, şi până şi prin vălul furiei i-am întrezărit surâsul.

I-am zâmbit la rândul meu.

— Ei bine, asta e o premieră.

M-a luat de mână.

— Ar fi fost o premieră pentru noi chiar şi dacă ne ocupam de divorţuri.

Degetul lui mare s-a plimbat în sus şi în jos peste încheieturile degetelor mele. Era agitat, altfel nu şi-ar fi lăsat mâna să zăbovească atât de mult peste a mea. Era modul lui de a se calma, ca înaintea unei mari provocări. Mi-a ridicat mâna la buze şi mi-a sărutat scurt încheieturile. Cred că abia atunci şi-a dat seama ce făcuse şi că-şi dezvăluise emoţia. Mi-a aruncat un zâmbet de un alb orbitor, cu coroana lui dentară de cea mai bună calitate, apoi s-a întors spre uşă.

— Mai am o întrebare, Jeremy.

Şi-a netezit costumul cu gesturi mici, studiate, de parcă ar fi fost realmente necesar.

— Dă-i drumul.

— De ce ţi-e frică de toată povestea asta?

Zâmbetul i-a dispărut de pe faţă, care şi-a reluat expresia solemnă.

— Am un presentiment urât, Merry. Ştii că profeţiile nu sunt punctul meu forte, dar chestia asta pute.

— Atunci renunţă. Nu suntem poliţişti. Noi facem asta doar ca să încasăm cecuri grase, nu pentru că am fi jurat să ne slujim şi apărăm concetăţenii, Jeremy.

— Dacă după ce o să le cunoşti vei vrea să nu preluăm cazul, atunci n-o să-l preluăm.

— Şi de ce, mă rog, a devenit votul meu un veto prezidenţial? Numele scris pe uşă e Grey, nu Gentry.

— Pentru că Teresa e atât de empatică din fire încât n-ar refuza pe nimeni. Iar Roane e atât de sensibil că nu ar face faţă unor femei înlăcrimate. Şi-a îndreptat cravata gri-albăstrie, trecându-şi degetele peste acul cu diamant. Iar ceilalţi angajaţi sunt buni pentru muncile mărunte, nu ca să-şi asume decizii. Aşa că n-ai mai rămas decât tu.

L-am fixat cu privirea, încercând să răzbat dincolo de furie, dincolo de îngrijorare, pentru a ghici ce se întâmpla cu adevărat în capul lui.

— Nu eşti empatic şi nici sensibil din fire şi iei de obicei decizii bune, fără a te consulta cu alţii. Aşa că de ce nu şi acum?

— Pentru că dacă le refuzăm, nu vor avea unde să se ducă. Dacă vor pleca de aici fără a primi ajutor, vor muri amândouă.

M-am holbat la el şi într-un târziu am înţeles.

— Eşti conştient c-ar trebuie să refuzăm cazul, dar nu te simţi în stare să le judeci. Şi nu poţi să-ţi asumi vina de a le condamna la moarte.

A încuviinţat din cap.

— Da.

— Şi ce te face să crezi că eu aş fi în stare, atâta timp cât tu nu eşti?

— Sper ca măcar unul din noi să fie atât de sănătos la cap încât să nu facă o prostie.

— Nu sunt dispusă să pun vieţile colegilor în pericol de dragul unor străine, Jeremy. Te sfătuiesc să fii pregătit pentru un refuz.

Tonul cu care am rostit aceste vorbe a sunat dur şi rece chiar şi-n urechile mele.

A zâmbit din nou.

— Ei uite, aşa te vreau, mica mea ticăloasă fără de inimă.

Am clătinat din cap şi am păşit spre uşă.

— Ăsta-i unul din motivele pentru care mă iubeşti, Jeremy. Contezi pe mine să nu dau niciodată înapoi.

Am intrat pe coridorul din care se deschideau uşile birourilor, convinsă că le voi refuza pe cele două femei. Convinsă că voi fi zidul care avea să ne protejeze pe toţi de bunele intenţii ale lui Jeremy. Numai Zeiţa-Mamă ştie, mă mai înşelasem şi în alte dăţi, dar rareori atât de tare ca acum.

Capitolul 2

Crezusem, din cine ştie ce motiv, că voi fi în stare, doar uitându-mă la ele, să disting care era soţia şi care amanta. Dar la prima vedere amândouă s-au dovedit a fi femei atrăgătoare, îmbrăcate nepretenţios, ca două amice ieşite împreună la cumpărături şi un prânz în oraş. Una dintre ele era scundă, deşi cu câţiva centimetri mai înaltă decât mine sau Jeremy. Păr blond tăiat imediat deasupra umerilor, cu nişte onduleuri neglijente care trădau faptul că erau naturale şi că nu le aranjase de niciun fel în dimineaţa aceea. Era drăguţă, genul fata din vecini, cu nişte ochi albaştri extraordinari care îi ocupau aproape toată faţa. Sprâncenele se arcuiau groase şi negre, neutralizând într-un fel efectul dantelăriei de gene întunecate care îi încadrau ochii într-un mod foarte dramatic – cu toate că nuanţa lor închisă m-a făcut să speculez în legătură cu naturaleţea părului blond. Nu era fardată şi totuşi arăta foarte drăguţă, cu un aer eteric şi foarte natural. Cu machiaj şi cu un pic de efort, ar fi putut deveni o adevărată bombă. Deşi pentru asta ar fi avut nevoie de mai mult decât machiaj şi haine mai bine croite.

Stătea ghemuită în fotoliul destinat clienţilor, cu umerii aplecaţi înainte, de parcă se aştepta să fie lovită peste faţă. Ochii ei frumoşi au clipit spre mine precum cei ai unei căprioare prinse în lumina farurilor. Dădea impresia de neputinţă de a împiedica tot ceea ce avea să urmeze, iar ceea ce avea să urmeze era un lucru rău.

Cealaltă femeie era înaltă, de un metru şaptezeci, dacă nu mai mult, zveltă, cu păr castaniu-deschis, lung şi drept, care îi cădea, strălucitor, până în talie. La prima vedere părea doar cu puţin trecută de douăzeci de ani. Dar după aceea privirile ni s-au încrucişat şi intensitatea ochilor ei de un căprui adânc m-a făcut să-i mai adaug zece. Pentru

că genul ăla de privire nu-l capeţi de obicei decât când ai trecut de treizeci de ani. Era o privire mai încrezătoare în sine decât a blondei, însă femeia avea o tresărire în ochi şi o tensiune în umeri, de parcă fusese rănită profund. Mai avea şi o anume delicateţe a scheletului, ca şi cum ceea ce se afla sub piele era format din lucruri mai fine decât nişte simple oase. Un singur lucru poate conferi unei persoane înalte şi autoritare acea graţie: prin venele ei curgea sânge de sidhe. Oh, totul se întâmplase cu câteva generaţii bune în urmă, nimic nu o lega de sidhe la fel de strâns ca relaţiile mele cu cei de la Curtea Regală, însă cândva o stră-stră-străbunică de-a ei se culcase cu un bărbat care nu era muritor şi rămăsese însărcinată. Sângele de fey de orice fel marchează apartenenţa la o familie, însă sângele de sidhe pare să rămână întipărit veşnic în gene, şi odată pătruns în vene, nu mai dispare niciodată.

Puteam să pun pariu că blonda era soţia, iar cealaltă femeie, amanta. Blonda părea cea mai afectată din ele, ceea ce se întâmplă cel mai adesea atunci când o femeie este abuzată de un bărbat. Chiar dacă molestează toate femeile care le ies în cale, astfel de bărbaţi păstrează tot ce e mai bun în ei pentru rudele apropiate. Cel puţin asta făcuse bunicul meu.

Am intrat în cameră zâmbind şi cu mâna întinsă, ca şi cum mă adresam unor cliente ca oricare altele. Jeremy a făcut prezentările. Blonda cea scundă era într-adevăr soţia, Frances Norton; femeia înaltă şi cu păr castaniu era amanta: Naomi Phelps.

Strângerea de mână a lui Naomi era fermă, mâna rece la atingere, cu oasele acelea extraordinare mişcându-se pe sub piele. I-am ţinut mâna un pic mai mult decât ar fi trebuit, doar ca să mă desfăt cu atingerea ei. Era cea mai mare apropiere de o altă sidhe de care aveam parte în ultimii trei ani. Nici măcar atingerea unui fey nu suferă comparaţie. Prin sângele regal curge ceva asemănător unui drog. Odată ce ai gustat din el, ai să-i duci dorul.

M-a privit uimită, cu o nedumerire care mi s-a părut foarte umană. I-am dat drumul la mână, prefăcându-mă că

nu sunt altceva decât o muritoare. Uneori mă pricepeam mai bine la chestia asta, alteori mai rău. Aş fi putut să încerc să o evaluez din punct de vedere fizic, ca să aflu dacă sub structura osoasă se mai găsea şi altceva, însă a căuta să discerni abilităţile magice ale unei alte persoane la prima întâlnire ar fi fost interpretat drept un gest nepoliticos. Printre sidhe e considerată o provocare deschisă, o insultă să nu crezi că cealaltă persoană e capabilă să se ferească de farmecele tale cele mai banale. Probabil că Naomi nu ar fi luat-o totuşi drept o insultă, dar ignoranţa ei nu reprezenta pentru mine o scuză pentru a mă purta grosolan.

Frances Norton mi-a întins mâna ca şi cum s-ar fi temut să fie atinsă, cu braţul pe jumătate îndoit, pregătită parcă să şi-l retragă imediat ce strângerea ar fi luat sfârşit. Aş fi tratat-o cu aceeaşi politeţe ca şi pe cealaltă femeie, însă mi-am dat seama imediat, numai trecându-mi degetele uşurel peste pielea ei, că se afla sub influenţa unei vrăji. Aura ei, acel câmp discret, subtil de energie care ne înconjoară pe toţi, vibra, frecându-se de pielea mea, ca şi cum voia să mă împiedice să o ating pe femeie. Vraja făcută de o persoană necunoscută era atât de puternică în corpul ei, încât îi umpluse practic aura, ca o apă murdară vărsată într-un pahar curat. Într-un fel, femeia nu mai era ea însăşi. Nu era propriu-zis posedată, deşi nici mult nu mai lipsea. În mod cert era vorba aici de o violare a mai multor legi umane, toate considerate infracţiuni.

Mi-am împins mâna mai tare, forţând-o să pătrundă în acel vârtej de energie şi strângându-i degetele mai ferm. Vraja a dat să-mi intre prin piele, să-mi urce în antebraţ. Nimic vizibil cu ochiul liber, ceva ce îţi poate apărea doar în vis, aşa că am simţit o întunecime slabă care încerca să mi se caţere pe braţ. I-am oprit înaintarea chiar sub cot, după care m-am concentrat să o înlătur de pe piele, ca şi cum îmi scoteam o mănuşă. Îmi străpunsese scuturile de parcă nici nu le-aş fi avut. Nu multe lucruri pot face aşa ceva. Şi niciunul din ele de natură umană.

Frances se holba la mine cu ochii măriţi de uimire.

— Ce… ce faceţi?

— Nu vă fac nimic rău, doamnă Norton.

Vocea mi-a sunat uşor distantă şi rece, pentru că toată atenţia îmi era îndreptată spre îndepărtarea vrăjii de pe pielea mea, aşa încât atunci când aveam să-i dau drumul la mână, nimic din ea să nu mi se mai agaţe de braţ.

A încercat să-şi retragă mâna, însă nu am lăsat-o. A vrut să o smulgă din strânsoare, cu mişcări lipsite de forţă dar frenetice. Cealaltă femeie mi-a cerut:

— Daţi-i drumul lui Frances, acum.

Aproape că mă eliberasem şi mă pregăteam să-i dau drumul mâinii lui Frances, când Naomi m-a apucat de umăr. Părul de pe ceafa mi s-a ridicat şi mi-am pierdut concentrarea, pentru că acum o puteam simţi pe Naomi Phelps. Vraja mi s-a strecurat înapoi pe braţ şi s-a târât până spre jumătatea umărului înainte de a-mi putea aduna din nou forţele pentru a o opri. Dar asta a fost tot ce puteam face, să o opresc să înainteze, nu s-o înlătur definitiv, pentru că eram mult prea atentă la Naomi.

Niciodată nu trebuie să atingi pe cineva atunci când face o vrajă sau umblă la psihicul cuiva, decât dacă urmăreşti un anumit scop. Asta, mai mult ca orice, m-a convins că niciuna dintre femei nu era o practicantă adevărată a magiei sau un medium activ. Niciun începător n-ar fi făcut o astfel de greşeală. Am simţit rămăşiţele unui ritual care stăteau agăţate de trupul lui Naomi. Ceva complex. Ceva egoist. Gândul care mi-a venit pe neaşteptate în minte a fost cel de voracitate. Ceva îi consumase energia, lăsând în urmă sechele psihice.

Naomi s-a smucit înapoi, îndepărtându-se de mine şi ducându-şi mâna la piept. Îmi percepuse energia, deci era dotată cu ceva talent. Nu cine ştie ce surpriză. Surprinzător era însă faptul că nu fusese antrenată, poate chiar deloc. Astăzi, încă de când copiii merg la grădiniţă, sunt testaţi pentru a se vedea dacă sunt înzestraţi cu puteri psihice sau vreun har mistic, dar toate astea erau lucruri noi în anii şaizeci. Naomi reuşise aşadar să nu fie depistată, şi acum, când trecuse de treizeci de ani, încă nu-

şi cunoştea abilităţile. Majoritatea mediumurilor nepracticante devin, până să ajungă la treizeci de ani, fie nebuni, fie criminali sau sinucigaşi. Naomi trebuia aşadar să fie o persoană extrem de puternică din moment ce părea atât de echilibrată. Şi totuşi, această femeie foarte puternică mă privea acum cu lacrimi în ochi.

— Nu am venit aici pentru a fi abuzate.

Jeremy se apropiase între timp de noi, însă ferindu-se să ne atingă. Era un tip prevăzător.

— Nimeni nu vrea să vă abuzeze, domnişoară Phelps. Vraja aruncată asupra doamnei Norton a încercat… să se răsfrângă şi asupra colegei mele. Domnişoara Gentry nu a făcut altceva decât să-şi îndepărteze vraja de pe braţ atunci când aţi atins-o. N-ar trebui să puneţi mâna pe cineva care tocmai este pe cale să facă o vrajă, domnişoară Phelps. Consecinţele pot fi imprevizibile.

Femeia s-a uitat de la mine la el şi pe faţa ei se citea clar că nu ne crede.

— Vino, Frances. Hai să plecăm naibii de aici.

— Nu pot, a răspuns Frances cu o voce slabă şi supusă.

Se holba în sus, la mine, cu o privire încărcată de teamă, teamă de mine.

Simţea energia care ne învăluia mâinile, forţându-ne să ne apropiem, dar îşi închipuia că eu eram aceea care o împingeam.

— Vă jur, doamnă Norton, nu eu sunt de vină. Vraja care v-a fost făcută mă crede savuroasă. Trebuie să o înlătur de pe mine, ca să revină asupra dumneavoastră.

— Dar eu vreau să scap de ea, a ripostat Frances, pe un ton înalt care friza isteria.

— Dacă nu o înlătur de pe mine, persoana care v-a făcut vraja va putea da de urma mea. Mă va găsi. Va afla că lucrez la o agenţie de detectivi specializată în probleme supranaturale şi soluţii magice. (Acesta era sloganul nostru.) Şi va înţelege că aţi apelat la noi. Nu cred că asta vă doriţi, doamnă Norton.

Un tremur uşor i-a cuprins mâna, urcând apoi pe braţ, până ce tot corpul a început să dârdâie, ca şi cum îi era

frig. Poate că îi era într-adevăr frig, dar nu acel frig pe care îl poţi alunga cu încă un pulover. Pentru că nicio căldură exterioară, oricât de multă, nu te poate vindeca de răceala dinlăuntru. Căldura trebuia să-i fie insuflată din miezul sufletului ei rănit, pentru ca abia pe urmă să se difuzeze peste tot în trup, până în vârful degetelor. Cineva trebuia să pompeze energie, magie în ea, încetul cu încetul, ca pentru a dezgheţa un corp găsit înţepenit în zăpadă. Dacă îl dezgheţai prea repede, riscai să faci mai mult rău decât bine. Un astfel de uz delicat de putere îmi depăşea abilităţile. Tot ce puteam face era să îi transfer lui Frances un pic din calmul meu, să îi alung o parte din temeri – numai că persoana care îi făcuse vraja avea să simtă asta. Nu va putea să-mi ia urma, dar îşi va da seama că Frances apelase la o practicantă a magiei, la cineva care încerca să o ajute la nivel psihic. Lucru care, bănuiam eu, nu avea să-i fie pe plac acelei persoane. Şi care o putea împinge să facă ceva necugetat, ca de pildă să grăbească procesul.

Simţeam puterea acaparatoare a vrăjii, care încerca să-mi dărâme scuturile de apărare, să mă consume. Era ca un soi de cancer mistic, însă la fel de molipsitor ca gripa. Câţi oameni infectase deja? Câţi oameni se simţeau acum tot mai sfârşiţi, sub vraja aceea care le devora puţin câte puţin din energie? Cineva dotat cu oarecare abilităţi de medium ar fi putut percepe că ceva se întâmplă, dar nu ar fi ştiut ce. Ar evita-o pe Frances Norton pentru că ar simţi că prezenţa ei îi face rău, dar ar trebui să treacă probabil săptămâni, luni de zile înainte să-şi dea seama că oboseala, starea vagă de neputinţă, depresia erau cauzate de o vrajă.

Am dat să-i explic ce voiam să fac, însă, uitându-mă în ochii ei măriţi de groază, am renunţat. S-ar fi încordat şi mai tare, s-ar fi înfricoşat şi mai mult. Nu puteam decât să încerc să-mi ascund intenţiile. S-o fac să nu simtă vraja înapoindu-se în corpul ei. Mai mult de atât nu aveam ce face.

Vraja se îngroşase între timp şi se înnegrise, devenind tot mai reală, trăgându-şi forţa din cele câteva momente

când zăbovise pe pielea mea. Am început să o jupoi de pe braţ. Se agăţa de mine precum smoala şi a fost nevoie de multă concentrare pentru a o împinge înapoi, făcând-o să se ruleze ca o bucată groasă de pânză. Cu fiecare bucăţică de piele pe care o eliberam, mă simţeam mai curată, mai uşoară. Nici nu puteam să îmi închipui cum ar fi să trăiesc complet învăluită într-o asemenea vrajă. Era ca şi cum ţi-ai petrece toată viaţa într-un mediu parţial privat de oxigen, închis într-o încăpere întunecată, lipsită total de lumină.

După ce mi-am eliberat mâna şi braţul, am început să-mi trag încet degetele din strânsoarea lui Frances. A rămas încremenită locului, cu pielea lipită de a mea, ca un iepure care se piteşte în iarbă, sperând cu disperare că vulpea va trece pe lângă el dacă va sta nemişcat. Cred că Frances nu-şi dăduse încă seama că era deja pe jumătate înghiţită de vulpe şi că picioarele i se zbăteau în aer.

Mi-am tras degetele din strânsoare şi vraja a rămas o clipă atârnată de ele, apoi s-a repliat în jurul lui Frances cu un zgomot aproape audibil. Mi-am şters mâna de jachetă. Scăpasem de vrajă, dar aveam o pornire teribilă să mă spăl pe mâini cu apă foarte fierbinte şi mult săpun. Nu că apa obişnuită şi săpunul mi-ar fi fost de vreun folos, dar nişte sare sau apă sfinţită m-ar fi ajutat cu siguranţă.

Frances s-a prăbuşit în scaun, ascunzându-şi faţa în mâini, iar umerii i s-au cutremurat. La început am crezut că plânge fără zgomot, dar când Naomi a îmbrăţişat-o, şi-a ridicat faţa şi n-am zărit lacrimi curgând. Tremura şi atât, părea să nu mai poată plânge nu pentru că nu ar fi dorit, ci pentru că lacrimile îi secaseră. A rămas pur şi simplu prăvălită în scaun, în timp ce amanta soţului ei o îmbrăţişa şi o alina, legănând-o. Corpul i se zguduia atât de tare încât dinţii îi clănţăneau în gură, însă nu a vărsat nicio lacrimă. Şi faptul că nu plângea făcea ca situaţia să pară cumva şi mai rea.

— Vă rugăm să ne scuzaţi câteva clipe, doamnelor. O să ieşim puţin, am spus eu.

I-am aruncat o privire lui Jeremy, ştiind că avea să mă urmeze. A ieşit pe hol şi a închis uşa după el.

— Îmi pare rău, Merry. I-am strâns şi eu mâna şi nu s-a întâmplat nimic. Vraja nu a reacţionat la mine.

Am dat din cap. N-aveam motive să mă îndoiesc de el.

— Poate că eu am un gust mai bun.

A rânjit.

— Hm, n-o ştiu din proprie experienţă, dar aş putea pune pariu că e aşa.

Am zâmbit.

— Fizic, poate, deşi, mistic vorbind, eşti la fel de înzestrat cu puteri, în felul tău, ca şi mine. Eşti un magician mai bun decât voi fi eu vreodată, şi totuşi vraja nu a reacţionat la tine.

A scuturat din cap.

— Nu. Poate că ai dreptate, Merry. Poate că treaba asta e prea periculoasă pentru tine.

M-am încruntat.

— Ei, poftim, acum te-ai găsit să fii prevăzător.

S-a uitat la mine, străduindu-se din greu să-şi menţină o expresie neutră.

— Explică-mi, te rog, de ce am impresia că n-o să te porţi ca o căţea lipsită de inimă, aşa cum am sperat la început?

M-am rezemat de perete şi m-am uitat urât la el.

— Vraja asta e atât de perfidă, încât nu ne-ar strica ajutorul poliţiei, am spus.

— Poliţia nu are cum să le ajute. Nu avem dovezi care să arate că soţul e vinovat. Şi dacă nu venim cu dovezi în instanţă, tipul nu va fi închis, ceea ce înseamnă că va fi liber să facă alte vrăji împotriva lor. Trebuie să-l aruncăm în puşcărie, într-o celulă bine ferecată, ca să nu le mai poată face rău.

— Până să-l dăm pe mâna poliţiei, femeile astea vor avea nevoie de protecţie magică. Asta nu e slujbă de detectiv. Ci de bonă.

— Uther şi Ringo se pricep foarte bine să facă pe bonele, a spus Jeremy.

— Mda.

— Tot nu eşti mulţumită. De ce?

— Ar trebui să nu preluăm cazul, am spus.

— Numai că nu poţi să le refuzi, a zis Jeremy.

Acum zâmbea.

— Nu, nu pot.

În Statele Unite existau multe agenţii de detectivi care pretindeau că se specializaseră în probleme supranaturale. Supranaturalul reprezenta o afacere grasă, numai că majoritatea agenţiilor nu se ridicau la înălţimea reclamei pe care şi-o făceau. În timp ce noi, da. Eram una din cele doar o mână de agenţii care se puteau mândri cu un personal alcătuit în întregime din practicanţi ai magiei şi din mediumuri. De asemenea, ne puteam mândri cu faptul că eram singura agenţie în care toţi angajaţii, cu excepţia a doi, erau fey. Nu mulţi fey sută la sută pot suporta condiţiile de viaţă dintr-un oraş mare şi aglomerat. În L.A. era mai bine decât în New York sau Chicago, dar tot era epuizant să fii înconjurat de atâta metal, atâta tehnologie şi aşa de multe fiinţe umane. Pe mine nu mă deranja. Mulţumită sângelui meu uman, puteam tolera închisorile din oţel şi sticlă. Din punct de vedere cultural şi personal, preferam viaţa la ţară, dar puteam trăi şi fără. Viaţa la ţară era plăcută, însă în lipsa ei nu m-aş fi îmbolnăvit şi ofilit, aşa cum se întâmplă cu unii fey.

— Îmi pare rău că nu mă simt în stare să le refuz, Jeremy.

— Ai şi tu o presimţire rea, nu-i aşa?

Am dat din cap.

— Da.

Dacă le refuzam pe cele două femei, faţa lui Frances, tremurând fără lacrimi, mi-ar fi apărut în vise. Şi, mai mult ca sigur, ar fi venit amândouă să mă bântuie după ce ar fi fost omorâte. S-ar fi întors sub chipul unor fantome îndreptăţite să se plângă că le refuzasem deliberat şansa de a supravieţui. Oamenii îşi închipuie că fantomele îi bântuie pe cei care le-au ucis, dar adevărul e altul. Fantomele par să aibă un simţ al dreptăţii cu totul special, şi ar putea foarte bine să mă hărţuiască înainte să reuşesc să găsesc pe cineva care să mă scape de ele. Asta dacă era

posibil să scap de ele. Uneori, spiritele erau prea puternice. Şi atunci puteai să te pricopseşti cu o fantomă familiară, ca o banshee[4] care urlă ori de câte ori moare careva. Mă îndoiam că vreuna din cele două femei avea asemenea putere de caracter, deşi, dacă ar fi avut, mi-aş fi meritat soarta. Şi totuşi, sentimentul de vinovăţie, şi nu teama de represaliile fantomelor, m-a determinat în ziua aceea să mă întorc în birou. Unii oameni susţin că feyii nu au suflet şi nici sentimentul propriei responsabilităţi. Au dreptate în unele cazuri, dar nu şi în cel al lui Jeremy sau al meu. Pentru că la noi uneori funcţionează mila. Da, mila e uneori mai puternică.

[4] În folclorul celt scoţian şi irlandez, spirit prevestitor de moarte.

CAPITOLUL 3

Naomi Phelps a fost cea care a vorbit cel mai mult, în timp ce Frances s-a mulţumit să o asculte, continuând să dârdâie. Secretara noastră i-a adus cafea fierbinte şi o pătură groasă. Mâinile îi tremurau atât de tare încât a vărsat cafea pe pătură, însă a reuşit să soarbă câteva picături din cană. Nu ştiu dacă din cauza căldurii sau a cafeinei, dar arăta acum ceva mai bine.

Jeremy o chemase pe Teresa să asiste la discuţii. Teresa era mediumul nostru rezident. Avea un metru şaptezeci şi opt, era subţirică, cu pometi înalţi, bine definiţi, cu păr negru lung şi lucios şi pielea într-o nuanţă ciocolatie pală. Din prima clipă când o întâlnisem, mi-am dat seama că prin vene îi curgea sânge de sidhe, amestecat cu cel de afroamericană şi, într-o mică proporţie, de fey, deşi nu din tagma acelora ajunşi la curtea supremă. Această din urmă parte se ghicea din vârfurile uşor ascuţite ale urechilor. Multe din pretendentele la statutul de zână îşi fac implanturi de cartilagiu pentru a-şi ascuţi vârfurile urechilor. Îşi lasă părul să crească până la glezne ca să se dea drept sidhe. Numai că nicio sidhe pursânge nu are urechile ascuţite. Urechile ascuţite sunt dovada amestecului de sânge, nu a sângelui pur. Unele legende pier însă mai greu. Pentru multă lume, sidhele pursânge trebuiau să aibă neapărat urechile ascuţite.

Teresa avea aceleaşi oase delicate ca şi Naomi, numai că pe ea nu o apucasem niciodată de mână. Era una dintre cele mai puternice clarvăzătoare pe care le cunoscusem, din categoria celor care se bazau în primul rând pe atingere pentru a-şi face treaba. Cheltuisem multă energie pentru a-i evita mâinile, de teamă să nu-şi dea seama cine sunt şi să ne pună pe toţi în pericol. S-a aşezat pe un scaun mai în margine, urmărindu-le pe cele două femei cu ochii

ei întunecaţi. Nu le întinsese mâna. Mai mult decât atât, le ocolise cu grijă, pentru a se feri de orice fel de contact fizic cu ele, chiar şi din întâmplare. Pe faţă nu i se citea nimic, însă percepuse vraja şi primejdia de cum intrase în încăpere.

— Nu ştiu câte amante a avut de-a lungul timpului, a spus Naomi. O duzină, două duzini, sute, a continuat ea, ridicând din umeri. Tot ce ştiu este că eu am fost ultima dintr-un şir lung.

— Doamnă Norton, a rostit Jeremy.

Frances şi-a ridicat ochii spre el surprinsă, de parcă nu se aştepta să fie solicitată să participe şi ea la discuţie.

— Aveţi vreo dovadă a existenţei acestor femei?

Femeia a înghiţit cu greu şi a răspuns aproape în şoaptă:

— Polaroide. Păstrează poze, a murmurat, uitându-se în jos, în poală. Zice că sunt trofeele lui.

M-am simţit nevoită să intervin.

— El v-a arătat fotografiile sau le-aţi găsit dumneavoastră?

M-a privit cu ochi goi – fără furie, fără ruşine, doar goi.

— El mi le-a arătat. Îi place… îi place să îmi povestească ce le face. Şi la ce se pricepe fiecare din ele mai bine decât mine.

Am deschis gura, apoi am închis-o la loc, pentru că nu mi-a trecut prin cap nicio replică potrivită. Eram indignată pentru ceea ce i se întâmplase, numai că Frances Norton era cea care trebuia să se simtă indignată. Furia mea putea eventual să ne ajute în rezolvarea chestiunilor imediate, dar nu să o facă pe ea să redevină puternică. Dacă reuşeam să-l scoatem pe soţ din peisaj, asta nu însemna că vindecam tot răul pe care îl făcuse. Frances avea multe alte probleme de rezolvat în afara vrăjii.

Naomi a mângâiat-o pe braţ, încercând să o liniştească.

— Aşa m-a cunoscut Frances. A văzut poza mea şi pe urmă, într-o zi, m-a zărit din întâmplare. Am surprins-o holbându-se la mine într-un restaurant. El o trezise din somn când ajunsese acasă şi îi povestise ce îmi făcuse, a adăugat Naomi, uitându-se acum şi ea în jos, cu mâinile

aşezate pe genunchi. Eram plină de vânătăi, a spus, cu ochii aţintiţi spre mine. Frances a venit la masa mea. Şi-a suflecat mâneca şi mi-a arătat propriile vânătăi de pe braţ. Şi pe urmă mi-a zis: „Eu sunt soţia.” Aşa ne-am cunoscut.

La final, ne-a aruncat un zâmbet sfios, genul de zâmbet cu care îţi închei povestea despre cum ţi-ai întâlnit iubirea vieţii. O poveste plină de tandreţe, tocmai bună de împărtăşit altora.

Am privit-o cu ochi lipsiţi de expresie, însă întrebându-mă în sinea mea dacă legătura dintre cele două se baza pe mai mult decât pe abuz şi pe soţ. Dacă erau amante, atunci procesul de vindecare trebuia abordat altfel. În problemele de gen mistic, astfel de emoţii trebuie adesea luate în consideraţie. Cum iubirea şi ura sunt încărcate cu energii diferite, cu ele trebuie să lucrezi diferenţiat. Pentru a purcede la vindecarea lor reală, trebuia să aflăm exact care era natura relaţiei dintre ele. Deşi nu acum. Acum trebuia să ne mărginim la ceea ce voiau ele să ne dezvăluie.

— A fost un gest foarte curajos din partea dumneavoastră, a spus Teresa.

Vocea ei, ca toate celelalte aspecte ale fiinţei sale, era blândă şi feminină, dar înzestrată cu o forţă interioară, ca o bucată de oţel învăluită în mătase. Deşi nu călătorise niciodată mai la sud de Mexic, întotdeauna fusesem de părere că Teresa ar fi putut trece cu succes drept o frumoasă din Caraibi.

Ochii lui Frances au licărit spre ea, apoi privirea i-a căzut în poală şi s-a înălţat din nou, iar colţurile gurii i-au zvâcnit în sus. Aproape că zâmbea. Acest gest mărunt m-a încurajat în privinţa ei. Dacă era capabilă să zâmbească, să se mândrească cu puterea de care dăduse dovadă, atunci poate că în timp avea să se vindece.

Naomi a strâns-o de braţ şi i-a aruncat un surâs plin de mândrie şi afecţiune. Şi am avut din nou impresia că cele două femei erau foarte apropiate.

— Frances m-a salvat. Din clipa când am întâlnit-o, am încercat să mă despart de el. Nu ştiu cum de i-am permis

să-mi facă rău. Nu sunt genul acela de femeie. Ce vreau să spun e că până la el nu am lăsat niciun bărbat să mă abuzeze.

Chipul ei trăda ruşinea pe care o simţea, ca şi regretul că nu acţionase mai repede.

Frances şi-a pus mâna peste mâna ei, oferindu-i şi primind în schimb alinare.

Naomi i-a zâmbit, apoi şi-a întors ochii nedumeriţi spre noi.

— El e ca un soi de drog. Odată ce te atinge, tânjeşti să te atingă iar. Şi nu numai pe el. E ca şi cum ar deştepta în tine pofta sexuală, până ce tot corpul ţipă să fie atins din nou, a adăugat cu privirea în jos. Niciodată în viaţa mea nu am fost atât de conştientă din punct de vedere sexual de prezenţa celorlalţi. Mai întâi a fost stânjenitor şi totodată foarte incitant. Apoi însă el a început să-mi facă rău. Lucruri mărunte, mă lega… şi după asta mă plesnea.

S-a forţat să se uite în sus, să ne privească drept în ochi. Cu o furie care ne sfida să o judecăm. Şi cu multă forţă. Cum de reuşise un bărbat să o îmblânzească?

— A transformat durerea în plăcere, dar după aceea a trecut la lucruri mai rele. La lucruri care nu provocau decât durere. Am încercat să-l fac să renunţe la toate chestiile anormale pe care mi le făcea, însă atunci a început să mă bată de-adevăratelea, fără să mai pretindă că asta făcea parte din sex, a adăugat Naomi, cu buzele tremurătoare şi ochii în continuare sfidători. Bătăile pe care mi le administra îl excitau. Şi îl întărâta faptul că pe mine nu mă excitau, ci mă înfricoşau.

— Are fantezii despre violuri, am intervenit eu.

A dat din cap în chip de încuviinţare, cu ochii mari şi strălucind de lacrimi, încercând să le împiedice să se prelingă pe obraji. A rămas nemişcată, pentru a-şi stăpâni tulburarea.

— Care la final au devenit mai mult decât simple fantezii, a spus.

— Îi place să te pătrundă cu forţa, a adăugat soţia.

M-am uitat la amândouă, stăvilindu-mi pornirea de a

clătina din cap. Între şaisprezece şi treizeci de ani, perioada în care începuse să mă intereseze sexul, trăisem la Curtea Zânelor Unseelie[5], aşa că ştiam câte ceva despre combinaţia dintre durere şi plăcere. Numai că la curte durerea era împărtăşită şi nu se administra niciodată împotriva voinţei celeilalte părţi. Dacă persoana cealaltă nu privea durerea drept o sursă de plăcere, atunci actul nu mai era considerat unul de natură sexuală, ci de tortură. Există o diferenţă mare între tortură şi o partidă de sex ceva mai dură. Dar sadicii nu percep diferenţa. În caz extrem, ei nu pot face sex fără violenţă sau măcar fără a-şi teroriza victimele. Totuşi, cei mai mulţi sadici sunt capabili să facă şi sex normal. Şi se pot folosi de asta pentru a te păcăli, cu toate că nu pot întreţine o relaţie normală pe termen lung. Într-un final, vor da la iveală ceea ce le place cel mai mult şi vor încerca să obţină acel lucru prin orice mijloace.

Cum de ajunsesem expertă în astfel de cazuri? Aşa cum v-am explicat, mi-am petrecut anii de început ai activităţii sexuale la Curtea Zânelor Unseelie. Să nu mă înţelegeţi greşit. Şi Curtea Zânelor Seelie are partea ei de ciudăţenii, însă în general zânele Seelie împărtăşesc perspectiva umană, cea care în fapt dă tonul, în chestiuni legate de dominaţie şi supunere. În timp ce Curtea Zânelor Unseelie e mai dispusă să accepte alte viziuni, cu alte cuvinte este mai deschisă. La asta se adaugă faptul că Regina Aerului şi Întunericului, mătuşa mea şi conducătoarea noastră supremă din ultima mie de ani, plus-minus un secol sau aşa ceva, este foarte implicată în stabilirea de reguli şi de limite în sfera sadismului sexual. Şi ne-a format după

[5] În mitologia şi folclorul celtice, zânele sunt clasificate în „Seelie” şi „Unseelie”. Termenul medieval „Seelie” este de origine scoţiană şi înseamnă „fericit, norocos, binecuvântat”. Zânele Seelie apelează la oameni pentru ajutor şi răspund favorurilor cu atenţii. Sunt totuşi capabile şi de fapte rele. Perioada lor favorită din zi este amurgul. Zânele Unseelie sunt considerate a fi în general rele şi răzbunătoare. Apar de obicei noaptea, bântuind oamenii sub înfăţişarea unor fantome, răpind călătorii, purtându-i prin aer şi obligându-i să facă lucruri necuviincioase.

propria imagine, tot aşa cum unchiul meu, Regele Luminii şi Iluziei al Curţii Zânelor Seelie, şi-a pus amprenta asupra supuşilor săi. Surprinzător poate, la Curtea Zânelor Seelie e mai uşor să complotezi şi să minţi. Pentru că la ei totul e iluzie. Dacă pe dinafară lucrurile arată bine, atunci înseamnă că sunt zâne bune. În timp ce politica de la Curtea Zânelor Unseelie este în general mai onestă.

— Naomi, asta a fost prima relaţie abuzivă în care ai fost implicată? a întrebat Teresa.

Femeia a dat din cap că da.

— Nici acum nu-mi dau seama cum de-am permis să mi se întâmple aşa ceva.

M-am uitat la Teresa, care a înclinat scurt din cap spre mine. Asta însemna că ascultase cu atenţie răspunsul şi că Naomi nu minţea. După cum v-am spus, Teresa e unul dintre cele mai puternice mediumuri din ţară. Dacă ai ceva de ascuns, trebuie să te fereşti nu numai de atingerea ei. De cele mai multe ori îşi dă seama pe loc dacă oamenii spun adevărul sau nu. În cei trei ani de când lucram împreună, fusesem nevoită să stau permanent în alertă.

— Cum l-ai cunoscut? am întrebat-o.

M-am ferit să-i pronunţ numele sau să rostesc „domnul Norton”, pentru că ambele femei nu îl desemnaseră decât drept „el”, ca şi cum niciun alt bărbat nu intra în discuţie şi ştiam cu toţii la cine se refereau. Şi într-adevăr ştiam.

— Am răspuns unui anunţ.

— Şi ce anume scria în anunţ? am întrebat.

A ridicat din umeri.

— Chestiile obişnuite, cu excepţia finalului. La final scria că e în căutarea unei relaţii magice. Nu ştiu ce anume m-a atras la anunţ, dar după ce l-am citit am simţit, pur şi simplu, nevoia de a răspunde.

— O vrajă de ademenire, a tras concluzia Jeremy.

Naomi l-a privit mirată.

— Poftim?

— Dacă eşti o persoană înzestrată cu puteri, poţi introduce într-un anunţ o vrajă care să te facă să obţii ceea ce îţi doreşti, indiferent de ceea ce ai scris acolo. Tot aşa

am procedat şi eu cu anunţul la care a răspuns domnişoara Gentry. Numai persoanele înzestrate cu abilităţi magice şi-ar fi dat seama de vraja conţinută în anunţ şi numai cele cu haruri excepţionale ar fi putut să vadă adevăratele intenţii ascunse în spatele cuvintelor. În adevăratele intenţii am trecut un alt număr de telefon decât cel înscris în anunţ. Ştiam că persoana care va suna la acel număr va fi capabilă să facă treaba pe care o solicitam.

— N-am ştiut că se poate face aşa ceva într-un ziar, a spus Naomi. Vreau să zic că, din moment ce anunţul a apărut pe hârtie tipărită, el nu avusese cum să atingă fiecare exemplar în parte.

Simplul fapt că Naomi cunoştea că atingerea hârtiei dă şi mai multă putere vrăjii m-a convins că ştia mai multe despre teoria magiei decât crezusem eu iniţial. Avea însă dreptate.

— Trebuie să fii cu adevărat puternic pentru ca anunţul, cuvintele pe care le-ai introdus în el, să poată transmite vraja. E ceva foarte dificil şi tocmai asta ne dă măsura abilităţilor cu care va trebui să ne confruntăm.

— Deci să înţeleg că anunţul a fost cel care m-a atras spre el? a întrebat ea.

— Poate că nu în mod special pe dumneavoastră, a răspuns Jeremy, dar ceva anume din dumneavoastră este exact lucrul pe care şi-l dorea el, de care avea nevoie.

— Cred că majoritatea femeilor pe care le-a avut sunt fey, a spus Frances.

Ne-am holbat cu toţii la ea. A clipit din ochi.

— Urechile ascuţite. Una dintre femei avea ochii verzi ca de pisică, şi care păreau să radieze din fotografie. Culorile neomeneşti ale pielii – verde, albastru. Trei dintre femei aveau… mai multe părţi ale corpului decât normal, dar nu ca şi cum ar fi avut o deformaţie fizică, ci ca şi cum aşa erau ele, de la natură.

Am fost impresionată. Impresionată pentru că remarcase asta şi pusese lucrurile cap la cap. Dacă reuşeam s-o salvăm, să o îndepărtăm de el, avea toate şansele să se vindece.

— Ce-a povestit despre Naomi?

— Că e pe jumătate sidhe. Se excită foarte tare dacă femeile cu care se culcă sunt pe jumătate sidhe. Le zice târfele lui regale.

— De ce îi plac femeile fey? a întrebat Jeremy.

— Nu mi-a spus niciodată, a răspuns Frances.

— Presupun că are de-a face cu ritualul, a intervenit Naomi.

Ne-am întors cu toţii spre ea. Jeremy şi cu mine am întrebat la unison:

— Care ritual?

— În prima noapte m-a dus la apartamentul pe care îl închiriase. Dormitorul are oglinzi pe pereţi şi un pat circular imens. Podeaua e dintr-un parchet frumos, sclipitor, acoperit sub pat cu un covor persan. Totul în jur pare să strălucească. Dar când m-am urcat în pat, am simţit ceva ciudat, de parcă trecusem printr-o fantomă. În prima noapte nu mi-am dat seama ce se întâmplase, dar după aceea, cu altă ocazie, m-am uitat sub covor şi am zărit un cerc dublu trasat pe podea, cu nişte simboluri înscrise într-o bandă care înconjura cercul. Atunci am înţeles că patul era centrul cercului. Nu am recunoscut simbolurile, dar am priceput că era un cerc al puterii, un loc unde se făceau vrăji.

— A făcut vreodată ceva anume în pat care să semene cu magia rituală? am întrebat-o.

— Nimic, din câte mi-am dat seama. Nu am făcut decât sex, mult sex.

— Şi s-a repetat ceva de fiecare dată? a întrebat Jeremy.

Naomi a clătinat din cap.

— Nu.

— Şi nu făceaţi sex decât în apartamentul acela? a continuat Jeremy cu întrebările.

— Nu, uneori ne întâlneam la hotel.

Asta m-a surprins.

— E ceva ce făcea numai în apartament, înăuntrul cercului, şi niciodată la hotel?

S-a înroşit toată la faţă.

— Da. Acolo e singurul loc unde aducea alţi bărbaţi.

— Alţi bărbaţi cu care să facă sex? am întrebat eu.

A clătinat din cap.

— Nu, care să facă sex cu mine.

Şi-a ridicat privirea spre noi, parcă în aşteptarea unui strigăt de oroare sau poate a unor invective. Ceea ce a văzut a părut să o liniştească. Atunci când era cazul, ştiam cu toţii cum să ne compunem feţe complet lipsite de expresie. În plus, sexul în grup părea ceva oarecum inofensiv, după ce aflaserăm că individul îi arăta soţiei pozele cu amante şi că îi oferea detalii picante despre fiecare. În orice caz, era o informaţie. Sexul în grup era o practică străveche, care data cu mult de dinainte de apariţia Polaroidului.

— Erau aceiaşi bărbaţi de fiecare dată? a întrebat Jeremy.

Naomi a scuturat din cap.

— Nu, dar se cunoşteau între ei. Ce vreau să spun e că nu îi culegea pur şi simplu de pe stradă.

Adoptase acum un ton defensiv, de parcă sexul cu nişte străini ar fi fost ceva cu mult mai grav, ceea ce nu era cazul.

— S-au repetat vreunii din ei? a întrebat Jeremy.

— Cu trei dintre bărbaţi m-am întâlnit de mai multe ori.

— Şi ştiţi cum îi cheamă?

— Doar prenumele. Liam, Donald şi Brendan.

Părea foarte sigură pe aceste nume.

— De câte ori i-aţi văzut pe aceşti trei bărbaţi?

Şi-a ferit privirea.

— Nu ştiu. De multe ori.

— De cinci ori? De şase, de douăzeci şi şase de ori? a insistat Jeremy.

Naomi a tresărit şi s-a uitat în sus la el.

— Nu, nu de douăzeci de ori. Mai puţin.

— Atunci de câte ori? a întrebat el.

— De vreo opt sau zece ori, dar nu mai mult.

Pentru ea, părea important să sublinieze că nu fuseseră mai mult de zece astfel de întâlniri. Să fi fost zece pragul ei

magic? Pe care, dacă îl depăşeai, era mai rău decât dacă te opreai, să zicem, la opt?

— Şi de câte ori aţi făcut sex în grup?

S-a înroşit din nou.

— De ce mă întrebaţi?

— Dumneavoastră aţi menţionat că era vorba de un ritual, nu noi, a explicat Jeremy. Deocamdată, ceea ce ne-aţi spus nu ne conduce cu gândul la un ritual, însă numerele pot avea semnificaţii magice. Numărul bărbaţilor aflaţi în interiorul cercului. De câte ori v-aţi aflat dumneavoastră înăuntrul cercului cu mai mulţi bărbaţi. Credeţi-mă, domnişoară Phelps, nu cu astfel de întrebări mă excit eu.

Femeia s-a uitat din nou în pământ.

— N-am vrut să sugerez că…

— Ba da, aţi vrut, a spus Jeremy, dar pot să înţeleg de ce aveţi acum suspiciuni faţă de orice bărbat, fie el muritor sau nu. Şi apropo de asta, a adăugat şi imediat mi-am dat seama că o nouă idee îi venise, bărbaţii aceştia erau muritori?

— Donald şi Liam aveau urechile ascuţite, însă în afară de asta păreau umani.

— Erau circumcişi cumva? am întrebat eu.

Mi-a răspuns răsuflând precipitat, din nou îmbujorată.

— Ce importanţă are asta?

— Pentru că un mascul fey adevărat are pe puţin câteva sute de ani, şi n-am auzit în viaţa mea de un fey evreu, deci nu au cum să fie circumcişi.

Ochii ei s-au încrucişat cu ai mei.

— A, a exclamat, după care a meditat asupra întrebării. Liam e circumcis, Donald nu.

— Cum arată Donald?

— E înalt, musculos ca un halterofil, cu părul blond şi lung până în talie.

— E drăguţ? am întrebat.

A chibzuit înainte de a răspunde.

— Chipeş mai degrabă, nu drăguţ.

— Ce culoare au ochii lui?

— Nu-mi amintesc.

Dacă ar fi avut ochii de o nuanţă intensă, aşa cum numai feyii au, şi-ar fi amintit cu siguranţă. Lăsând deoparte amănuntul cu urechile ascuţite, Donald ar fi putut fi oricare din cei o duzină de bărbaţi de la Curtea Zânelor Seelie. La Curtea Zânelor Unseelie nu erau decât trei bărbaţi blonzi şi niciunul din aceşti unchi ai mei nu obişnuia să ridice greutăţi. Şi asta pentru că trebuiau să aibă grijă de mâinile lor şi să se ferească să nu sfâşie mănuşile chirurgicale pe care le purtau tot timpul. Mănuşile păstrau înăuntru otrava pe care pielea lor o secreta în mod natural şi îi împiedicau să o transmită celor cu care intrau în contact fizic. Se născuseră blestemaţi.

— L-ai recunoaşte pe David dacă l-aţi întâlni din nou?

— Da.

— Cei trei bărbaţi au ceva în comun? a întrebat Jeremy.

— Toţi trei au părul lung, până la umăr sau mai jos.

Păr lung, posibile implanturi de cartilagiu în urechi, nume celtice – toate acestea mă duceau cu gândul la aspiranţii la statutul de fey. Nu auzisem până atunci de ritualuri sexuale ale aspiranţilor la statutul de fey, dar abilitatea oamenilor de a perverti un ideal nu trebuie niciodată subestimată.

— E în regulă, domnişoară Phelps, a spus Jeremy. Ce îmi puteţi spune despre tatuaje, simboluri scrijelite pe piele, un tip anume de bijuterii pe care le purtau cu toţii?

— Răspunsul este nu la toate întrebările.

— Vă întâlneaţi numai noaptea?

— Nu, uneori după-amiaza, alteori noaptea.

— În vreun moment anume din lună, poate în preajma unor sărbători? a insistat Jeremy.

Naomi s-a încruntat.

— Nu l-am cunoscut decât cu vreo două luni şi ceva în urmă. Răstimp în care nu au fost sărbători. Şi nu, nu ne-am întâlnit în anumite momente ale lunii.

— Vă întâlneaţi cu el sau cu alţi bărbaţi de un număr fix de ori pe săptămână?

Naomi a căzut pe gânduri, apoi a clătinat din cap.

— Nu, varia de la o săptămână la alta.

— Bărbaţii aceştia cântau sau incantau? a întrebat Jeremy.

— Nu, a răspuns ea.

Nimic din ceea ce ne povestise nu semăna cu un ritual.

— Domnişoară Phelps, de ce aţi folosit termenul ritual şi nu vrajă?

— Nu ştiu.

— Ba da, ştiţi, am spus eu. Nu practicaţi magia. Nu cred că aţi folosi acest termen dacă nu aţi avea un motiv întemeiat. Gândiţi-vă bine şi răspundeţi: de ce acest termen şi nu altul?

Femeia a meditat asupra întrebării mele, holbându-se în gol fără să vadă nimic şi cu fruntea încruntată. A clipit şi m-a privit în ochi.

— Într-o noapte l-am auzit vorbind la telefon. Şi-a coborât privirea, apoi a aţintit-o iar asupra mea, sfidătoare, şi mi-am dat seama că ceea ce avea să-mi spună îi era neplăcut. El mă legase de pat, dar uitase uşa întredeschisă, aşa că l-am auzit fără să vreau. A spus: „În seara asta ritualul va decurge foarte bine”, pe urmă a coborât vocea şi nu l-am auzit. Şi apoi a adăugat: „Cele neantrenate cedează atât de uşor.” Ştiţi, când l-am cunoscut nu eram virgină, a spus Naomi, uitându-se la mine. Aveam… ceva experienţă. Înainte de el, crezusem că sunt bună la pat.

— Şi ce anume vă face acum să credeţi că nu sunteţi? am întrebat-o.

— El mi-a spus că nu sunt suficient de bună la sexul normal încât să-l satisfac, aşa încât era nevoit să mă abuzeze ca să mai condimenteze puţin lucrurile şi să nu se plictisească.

A spus acestea încercând, fără succes, să braveze. Durerea i se citea în ochi.

— L-aţi iubit? am întrebat-o cât mai blând cu putinţă.

— Ce contează?

Frances i-a luat mâna şi a aşezat-o în poala ei.

— Ai încredere în ei, Naomi. Vor să ne ajute.

— Nu văd ce relevanţă are dragostea aici.

— Dacă îl iubiţi, va fi mai greu să vă eliberaţi de sub influenţa lui, asta e tot, am spus eu.

Nu a părut să sesizeze că trecusem de la timpul trecut la prezent. S-a mărginit să-mi răspundă:

— Am crezut că-l iubesc.

— Şi îl mai iubiţi şi acum?

Nu îmi făcea deloc plăcere să o întreb asta, dar n-aveam încotro, trebuia să aflăm.

A apucat mâna lui Frances în ambele ei mâini şi încheieturile i s-au albit de forţa cu care o strângea. Lacrimile au început, în fine, să-i curgă pe obraji.

— Nu îl iubesc, dar…, a început, însă a fost nevoită să răsufle de câteva ori adânc înainte de a putea continua. Dar dacă îl revăd şi-mi cere să fac sex cu el, nu cred că voi putea să-l refuz. Chiar dacă se poartă oribil şi mă răneşte, sexul e mai bun cu el decât cu oricine. Pot să-l refuz dacă mă sună, dar dacă va apărea în faţa mea în carne şi oase, o să-l las… Mă lupt cu el dacă vrea să mă lovească, dar dacă asta se întâmplă în timpul partidei de sex… nu ştiu… totul devine atât de confuz.

Frances s-a ridicat în picioare, s-a apropiat de Naomi şi a înfăşurat-o în pătură în timp ce o îmbrăţişa prin spatele scaunului, scoţând sunete uşoare de alinare şi sărutând-o în creştetul capului, ca pe un copil.

— Aţi încercat să vă ascundeţi de el? am întrebat-o.

A încuviinţat din cap.

— Eu da, însă pe Frances… o poate găsi oriunde ar fi.

— Pentru că merge pe firul vrăjii, am completat eu.

Amândouă femeile au dat din cap – era un lucru pe care îl înţeleseseră şi singure.

— Dar eu m-am ascuns, a spus Naomi. M-am mutat din apartamentul în care stăteam.

— Mă mir că nu a venit după dumneavoastră, am spus eu.

— Clădirea e securizată.

Am făcut ochii mari. O clădire securizată, nu un apartament, ci întreaga clădire, însemna că vrăjile de

protecţie fuseseră zidite în fundaţie. Cuvintele trebuiau turnate odată cu betonul şi fixate la locul lor cu grinzi din oţel. Pentru asta era nevoie de un sabat de vrăjitoare, dacă nu de mai multe sabaturi. Niciun practicant nu ar fi fost în stare să rezolve problema de unul singur. Nu era nici pe departe un procedeu ieftin şi la îndemâna oricui. Motiv pentru care se apela la el numai la zgârie-norii de lux şi casele foarte scumpe.

— Cu ce vă ocupaţi, domnişoară Phelps? a întrebat Jeremy.

Presupun că el, ca şi mine, nu se aştepta ca femeile să fie în măsură să ne achite onorariul. Aveam însă suficienţi bani în bancă în contul agenţiei, ca şi în conturile noastre personale, pentru a ne putea permite, din când în când, să lucrăm *pro bono.* Nu că ne-am fi făcut un obicei din asta, însă unele cazuri le preluam nu pentru bani, ci pur şi simplu pentru că nu le puteam refuza. Şi amândoi credeam că aşa se va întâmpla şi de această dată.

— Am un fond fiduciar care a ajuns la maturitate anul trecut. Şi am acces total la el. Credeţi-mă, domnule Grey, sunt perfect capabilă să vă achit onorariul.

— E bine de ştiut, domnişoară Phelps, deşi adevărul e că nu asta mă îngrijora. Credeţi-mă – şi aş vrea totuşi ca tot ce vă spun acum să rămână între noi –, dacă cineva are probleme foarte mari, nu îl refuzăm pentru că nu poate să ne plătească.

Naomi s-a înroşit.

— N-am vrut să sugerez că… Îmi cer scuze, a adăugat muşcându-şi buzele.

— Naomi n-a vrut să vă insulte, a intervenit Frances. S-a născut bogată şi multă lume a încercat să profite de pe urma ei. Fără supărare.

— Nicio supărare, a răspuns Jeremy.

Cu toate că ştiam că se simţise un pic jignit. Numai că Jeremy era un om de afaceri din cap până în picioare. Şi oamenii de afaceri nu-şi permit să se supere pe un client, nu dacă sunt dispuşi să îi preia cazul. Sau cel puţin nu până ce clientul face ceva cu adevărat îngrozitor.

Teresa a întrebat:

— El a încercat vreodată să pună mâna pe banii dumneavoastră?

Naomi i-a aruncat o privire în care se citea surpriza.

— Nu, nu.

— Dar ştie că aveţi bani? am întrebat eu.

— Da, dar nu m-a lăsat niciodată să plătesc ceva. Zicea că în privinţa asta e un tip de modă veche. Nu îi păsa deloc de bani. E unul dintre lucrurile care m-au atras la el de la bun început.

— Bun, deci nu umblă după bani, am concluzionat eu.

— Banii nu îl interesează, a spus Frances.

Am privit în ochii ei mari şi albaştri, care acum nu mai păreau atât de speriaţi. Stătea în continuare în spatele lui Naomi, consolând-o şi trăgându-şi poate puterea din asta.

— Dar ce anume îl interesează? am întrebat.

— Puterea, a răspuns ea.

Am dat din cap. Avea dreptate. Abuzul este întotdeauna legat, într-o formă sau alta, de dorinţa de putere.

— Atunci când l-aţi auzit la telefon spunând că femeile neantrenate cedează uşor, nu cred că se referea la abilităţile dumneavoastră sexuale, am zis.

Naomi strângea cu putere mâinile lui Frances, apăsându-le pe umerii ei.

— Dar ce voia să spună? a întrebat.

— Că nu sunteţi antrenată în artele mistice.

M-a privit încruntată.

— Atunci la ce s-a referit când a spus că am cedat uşor, dacă nu la sex?

Frances a fost cea care i-a răspuns:

— La putere.

— Da, doamnă Norton, aveţi dreptate. La putere.

Naomi ne-a privit pe toţi încruntată.

— Cum adică putere? Doar nu am nicio putere.

— Puterea dumneavoastră magică. Asta urmăreşte să vă ia.

S-a uitat la noi încă şi mai surprinsă, cu gura deschisă şi rotunjită de uimire.

— Dar nu ştiu să fac vrăji. Uneori am anumite premoniţii, dar asta nu înseamnă că aş avea puteri magice.

Şi tocmai asta, fără îndoială, îi garantase lui succesul. M-am întrebat dacă toate femeile cu care avusese de-a face aveau abilităţi mistice pe care nu le exploatau. Pentru că dacă erau nişte magiciene neantrenate, atunci urma să avem dificultăţi să ne infiltrăm în mica lui lume. Dar dacă tot ce le trebuia pentru a-l atrage era să fie pe jumătate fey şi să deţină nişte talente magice potenţiale… ei bine, mai servisem şi altă dată drept momeală.

Capitolul 4

Trei zile mai târziu, stăteam în mijlocul biroului lui Jeremy, îmbrăcată doar într-un sutien push-up din dantelă neagră, o pereche de chiloţi asortaţi şi ciorapi negri care îmi acopereau parţial coapsele. Un bărbat pe care nu-l mai întâlnisem niciodată până atunci umbla la partea din faţă a sutienului meu. În mod normal, nu las un bărbat să mă pipăie decât dacă intenţionez să mă culc cu el, numai că în cazul de faţă nu era vorba de ceva personal, ci strict de afaceri. Maury Klein era expert în aparatură audio şi acum încerca să fixeze un fir scurt, cu un microfon minuscul, sub sânul meu drept, acolo unde balena din sârmă care ţinea sutienul avea să-l împiedice pe Alistair Norton să-l simtă, în caz că îşi trecea mâinile peste coastele sau sânii mei. Îşi făcea de lucru cu firul ăsta de vreo jumătate de oră, din care de cincisprezece minute tot căuta să găsească poziţia cea mai bună pentru a-l ascunde în decolteu.

Stătea în genunchi în faţa mea, cu vârful limbii ieşindu-i-se printre dinţi şi cu ochii holbându-se din spatele ochelarilor cu rame din sârmă direct la mâinile lui, una din ele împinsă şi aproape invizibilă în interiorul cupei sutienului, cealaltă ţinând materialul departe de sân, pentru a putea lucra mai eficient. Trăgând de sutien, îmi dăduse la iveală sfârcul şi aproape întreg sânul drept.

Dacă Maury nu ar fi fost în mod atât de evident nepăsător atât la farmecele mele, cât şi la spectatori, l-aş fi putut acuza că trage de timp pentru că îi făcea plăcere, numai că privirea lui spunea că nu era câtuşi de puţin conştient de implicaţiile muncii pe care o făcea. Acum înţelegeam de ce primise plângeri de la alte femei care lucrau sub acoperire. Reclamaţiile vizau faptul că refuzase să-şi facă treaba în intimitate. Insistase să aibă martori care să ateste că nu depăşise limitele. Cu toate că, sincer

vorbind, dacă toţi acei martori erau fiinţe umane, ar fi fost oricum de partea mea. Omul îmi pipăise, ridicase şi manipulase sânii de parcă nu ar fi aparţinut nimănui. Ceea ce făcea era un lucru de natură foarte intimă, cu toate că el însuşi nu se purta ca şi cum ar fi fost. Era genul de tocilar tipic sau poate de profesor distrat. Avea o singură pasiune, aceea de a ascunde microfoane şi camere de luat vederi. În Los Angeles, dacă aveai nevoie de cele mai bune servicii de acest gen, apelai la Maury Klein. Instalase sisteme de securitate pentru vedetele de la Hollywood, însă marea lui iubire era munca sub acoperire. Şi cum să monteze aparatură de dimensiuni tot mai mici şi tot mai bine ascunsă.

La un moment dat sugerase chiar că microfonul putea fi ascuns cel mai bine în interiorul corpului meu. Nu sunt ruşinoasă de felul meu, însă respinsesem ideea. Maury clătinase din cap şi murmurase:

— Nu ştiu cât de bine s-ar auzi sunetul, dar păcat că nimeni nu e dispus să mă lase să încerc.

Avea cu el un asistent, sau „păzitor” mai bine zis, care îndeplinea probabil şi sarcina de diplomat în caz de necesitate.

Chris – dacă avea şi un nume de familie, acesta nu a fost niciodată pomenit – îl prevenise pe Maury să nu se poarte dur şi nedelicat. Tipul se învârtise pe lângă noi până ce îl asigurasem că totul e în regulă. Acum se trăsese lângă Maury, ca o asistentă medicală în sala de operaţii, gata să îi înmâneze chirurgului orice piesă de echipament ezoteric de care ar fi avut nevoie.

Jeremy stătea aşezat în spatele biroului, urmărind spectacolul cu degetele încrucişate şi un zâmbet amuzat întipărit pe faţă. Din pură politeţe se arătase interesat atunci când mă dezbrăcasem şi rămăsesem în lenjeria de corp, după care însă se stăpânise să nu râdă la lipsa evidentă de implicare sexuală a lui Maury Klein. Jeremy mă complimentase pentru contrastul izbitor dintre pielea mea perfect albă şi negrul lenjeriei pe care o purtam. Asta pentru că toată lumea se aşteaptă la un comentariu drăguţ

din partea celui care vede pentru prima oară o persoană dezbrăcată.

Roane Finn stătea pe un colţ al biroului lui Jeremy, cu picioarele bălăngănindu-se uşor în aer într-o mişcare inconştientă, pentru că aprecia şi el reprezentaţia la care asista. Roane nu avusese de ce să mă complimenteze. Mă văzuse goală cu o seară înainte şi în multe alte nopţi. Ochii sunt primul lucru care te frapează la el, sunt căprui, imenşi, apoşi şi îi ocupă aproape toată faţa, aşa cum luna domină cerul nopţii. Abia pe urmă poate că îi vei remarca şi părul castaniu-roşcat întunecat şi felul cum i se aşază în jurul feţei, cum i se ondulează pe guler, sau buzele uşor bosumflate şi roşii. Ai crede că foloseşte ruj, dar nu-i aşa. E culoarea lor naturală. Pielea pare albă, dar nu e un alb pur. E ca şi cum cineva ar fi luat tenul meu pal şi i-ar fi adăugat o picătură din castaniul roşcat al părului lui. Atunci când poartă haine de culoare maro sau în alte nuanţe de toamnă, pielea lui pare să capete reflexe mai întunecate.

Roane este exact de înălţimea mea, ceea ce-l face să pară delicat la prima vedere, însă sub costumul negru cu care se îmbrăcase pentru seara asta i se ghicea trupul ferm şi musculos. Ştiam din proprie experienţă că era nu numai puternic. Ci şi mlădios. Mai ştiam că pe spate şi umeri avea cicatrice de la arsuri, ca nişte calusuri albe pe pielea lui mătăsoasă. Căpătase cicatricele atunci când un pescar îi arsese pielea de focă. Roane este, aşa cum o arată şi numele, un roane[6], un om-focă. Cândva, putea să se înveşmânteze în pielea de focă şi să devină focă, pentru ca apoi să o jupoaie de pe el şi să devină om, sau mai degrabă să ia formă umană. Însă un pescar îi găsise pielea de focă şi o arsese. Pielea aceea nu era un simplu instrument magic care îi servea la schimbarea înfăţişării. Era o parte din fiinţa lui, la fel de mult ca şi ochii sau părul. Roane este singurul om-focă de care ştiu că a supravieţuit distrugerii celuilalt eu al său. A supravieţuit,

[6] În mitologia celtă, *selkie* sau *roane* sunt foci care îşi pot lepăda pielea pentru a dobândi forme umane.

dar nu mai poate să-şi schimbe înfăţişarea. E condamnat să rămână veşnic pe uscat, i s-a refuzat pentru totdeauna cealaltă jumătate a lumii sale.

Uneori, noaptea, mă trezeam singură în pat. Dacă eram la mine în apartament, îl surprindeam uitându-se în gol pe fereastră. Dacă eram la el acasă, privea oceanul sau dispărea în valuri, în timp ce eu îl urmăream de pe balcon. Niciodată nu mă scula din somn ca să-mi propună să mă duc cu el. Era durerea lui ascunsă, pe care nu o împărtăşea cu nimeni. Presupun că eram într-un fel chit, pentru că în cei doi ani de când eram amanţi, nici eu nu îl lăsasem să-mi vadă puterea magică. Nu îmi zărise niciodată cicatricele cauzate de dueluri. Rănile acelea m-ar fi dat de gol ca fiind o apropiată a sidhelor. Chiar dacă în privinţa vrăjilor distructive nu eram probabil bună de nimic, puţini sunt cei de la Curţile Zânelor care s-ar putea măsura cu mine în privinţa luminozităţii pielii. Reuşisem să mă ascund, dar nimic mai mult. Roane nu îmi putea străpunge scuturile, deşi era conştient de existenţa lor. Şi ştia că până şi în momentele cele mai fierbinţi nu lăsam garda jos. Dacă ar fi fost muritor, m-ar fi întrebat de ce, numai că, nefiind om, nu punea asemenea întrebări, după cum nici eu nu îl chestionam cu privire la chemarea valurilor.

O fiinţă umană nu s-ar fi putut stăpâni să nu tragă cu ochiul, însă la fel de adevărat este şi că un amant muritor nu ar fi fost capabil să-şi păstreze calmul în timp ce un alt individ umbla la sânii mei. Roane nu era gelos. Ştia că toate astea nu însemnau nimic pentru mine, aşa că nu însemnau nimic nici pentru el.

Singura altă femeie prezentă în încăpere era detectivul Lucinda – „spune-mi Lucy” – Tate. Lucrasem cu ea la mai multe cazuri în care agresorii nu erau fiinţe umane şi victimele lor fuseseră vrăjite, aruncate în confuzie sau ucise. De fapt, cu ocazia primei colaborări a lui Jeremy şi a noastră, a celorlalţi, cu poliţia, Legea Dispensei Magice fusese extinsă pentru a include şi munca de poliţie. Îndepliniserăm cu toţii criteriile de abilităţi magice care ne

recomandau pentru astfel de sarcini, ceea ce însemna că poliţia ar fi putut la fel de bine să renunţe la toată pregătirea necesară unui poliţist fără dotări magice şi să apeleze direct la noi, pe post de adjuncţi în cazuri de urgenţă. Legea Dispensei Magice era cea mulţumită căreia ajunsesem să fiu detectiv de cum coborâsem din autobuz, cum s-ar zice, fără să am nevoie de orele interminabile de antrenament care îţi sunt în mod normal cerute pentru a obţine licenţa de practică în California.

Detectivul Tate se rezema de perete şi clătina din cap.

— Iisuse, Klein, nu-i de mirare că am primit reclamaţii de hărţuire împotriva ta.

Maury a clipit mărunt din ochi, ca şi cum se străduia să îşi abată atenţia de la ceva îndepărtat. Aşa se uită oamenii atunci când ajung la capătul unei vrăji puternice, de parcă tocmai s-au trezit din somn şi visul nu s-a terminat încă. Nu puteai să-l învinovăţeşti pe Maury de niciun fel pentru puterea lui de concentrare. Într-un târziu, s-a răsucit cu faţa spre ea, dar cu mâinile în continuare vârâte în sutienul meu.

— Nu ştiu ce vrei să spui, detective Tate.

M-am uitat la ea peste capul înclinat al lui Maury.

— Chiar nu are habar, am spus.

Femeia mi-a zâmbit.

— Scuze pentru pipăit, Merry. Dacă n-ar fi cel mai bun în meseria lui, nimeni n-ar tolera aşa ceva.

— Noi nu prea întrebuinţăm sisteme de ascultare sau camere ascunse, a intervenit Jeremy, însă atunci când suntem nevoiţi să o facem, vrem tot ce e mai bun.

Tate i-a aruncat o privire.

— Poliţia nu şi-ar putea permite serviciile lui, asta-i sigur.

Maury a vorbit fără să-şi ia ochii din sutienul meu.

— În trecut am lucrat de mai multe ori gratis pentru poliţie, detective Tate.

— Şi apreciem asta foarte mult, domnule Klein, vă asigur.

Expresia de pe faţa ei nu se potrivea însă cu vorbele – o

licărire maliţioasă în ochi şi un cinism evident pe chip. Cinismul părea un soi de deformaţie profesională, în timp ce licărirea maliţioasă era o chestie tipică pentru Lucy Tate. Tot timpul părea să se amuze de ceva în sinea ei. Eram sigură că asta făcea parte din mecanismul său de apărare, care o ajuta să-şi mascheze propriul eu, deşi până acum încă nu îmi dădusem seama ce anume încerca să ascundă. Sigur, nu era treaba mea, dar mărturisesc că nutream o curiozitate deloc specifică feylor în privinţa detectivului Lucy Tate. Tocmai perfecţiunea acelui camuflaj, faptul că dincolo de acel scut de uşor amuzament nu se întrezărea nimic mă întărâta să îi străpung zidul de apărare. Durerea lui Roane o vedeam şi prin urmare mă hotărâsem să îl las în pace. Dar la Lucy nu vedeam nimic, nici eu şi nici Teresa, ceea ce însemna, desigur, că detectivul Lucy Tate era un medium înzestrat cu puteri considerabile. Numai că ceva i se întâmplase în primii ani de viaţă, ceva care o determinase să-şi ascundă puterile atât de adânc încât nici ea nu mai ştia că le posedă. Niciunul dintre noi nu se obosise să îi explice acest lucru. Viaţa ei părea să meargă înainte şi fără ajutorul nostru. Părea o persoană fericită. Dacă însă avea să-şi deschidă rănile, să-şi râcâie acele cicatrice rămase după evenimentul care o forţase să îşi ascundă puterile, atunci totul se putea schimba. Şi se putea transforma în ceva atât de traumatic încât să nu îşi mai revină niciodată. Aşa că o lăsaserăm în pace, deşi adesea ne puneam întrebări în legătură cu ea şi uneori ne era greu să nu ne băgăm nasul în viaţa ei şi să intervenim cu trucuri magice sau psihice, doar pentru a vedea ce se întâmplă.

Maury s-a tras în spate, eliberându-şi, în fine, mâinile.

— Gata, aproape că am terminat. Nu trebuie decât să mai lipesc puţină bandă ca să mă asigur că totul va rămâne la locul lui.

Anticipând mişcarea, Chris i-a întins câteva bucăţele de bandă adezivă, gata rupte şi lipite pe mâna lui. Maury le-a luat fără să comenteze.

— Ei bine, ai văzut de câtă muncă a fost nevoie ca să-ţi

ataşez microfonul. Tipul va trebui să depună acelaşi efort pentru a-l găsi, a adăugat, punându-mă să trag de sutien în afară, pentru a putea lipi banda cu ambele mâini.

Era cea mai blândă mişcare făcută de el în ultimele patruzeci şi cinci de minute.

S-a ridicat în picioare şi a făcut un pas în spate.

— Fixează-ţi sutienul, aşa cum îl porţi de obicei.

M-am încruntat la el.

— Aşa îl port de obicei.

A gesticulat, ducându-şi degetele la nivelul pieptului.

— Ştii ce vreau să spun, umflă-l puţin, ca să fie cupele la fel.

— Să-l umflu, am repetat eu, zâmbind de această dată pentru că înţelesesem, în sfârşit, ce voia să spună.

A oftat şi a înaintat spre mine.

— Uite, să-ţi arăt.

L-am oprit întinzând braţul în faţă.

— N-am nevoie de ajutor.

M-am aplecat şi mi-am împins sânul drept în cupa sutienului, folosindu-mă de ambele mâini pentru a-l aşeza cum trebuie. Purtam un sutien push-up care îmi făcea sânii, foarte fermi de la natură, să pară de-a dreptul obraznici, însă când mi-am trecut degetele peste zona în care ar fi trebuit să se afle microfonul, tot ce am simţit a fost materialul sutienului şi sârma care îl susţinea.

— E perfect, a declarat Maury. Vei putea să te dezbraci în faţa lui şi să rămâi doar în sutien, că nu-şi va da seama. Şi-a înclinat capul pe umăr, ca şi cum tocmai îi venise o idee. Am lipit microfonul de sutien, aşa că dacă vei fi nevoită să-ţi scoţi sutienul, tot ce trebuie să faci este să-l laşi să cadă pe o rază de un metru şi jumătate. Sau şi mai aproape dacă se poate. Dacă îţi montez un microfon mai sensibil, va reda bătăile inimii şi se va vedea mişcarea materialului. Pot însă să filtrez sunetul, dar asta e mai uşor de făcut după înlăturarea benzii adezive. Presupun că vei avea nevoie de microfon în seara asta, în caz că tipul cel rău te va lua prin surprindere.

— Da, a spus Jeremy, ne-ar fi util să aflăm dacă Merry

are nevoie de ajutor.

Sarcasmul din tonul lui era prea subtil pentru Maury.

— Am fi putut monta microfonul şi în elasticul din partea de sus a ciorapului, dar n-aş putea garanta că ciorapul nu s-ar răsuci pe picior şi n-ar cădea, dând la iveală microfonul. Dacă o să-ţi scoţi sutienul, ţine minte să-l înfăşori ca să nu se vadă microfonul.

— Nu intenţionez să-mi scot sutienul.

Maury a ridicat din umeri.

— N-am vrut decât să-ţi prezint toate opţiunile.

— Mersi frumos, Maury.

Maury a dat din cap. Chris se apucase deja să strângă de pe jos toate mărunţişurile care zăceau acum împrăştiate pe podea.

Roane a sărit jos de pe biroul lui Jeremy, luând de pe el rochia mea împăturită. Mi-a întins pătratul de material negru. Fusesem nevoită să-mi cumpăr o rochie neagră pentru că mi se explicase că e mai uşor să ascunzi ceva într-un material negru decât într-unul de nuanţă deschisă. Întotdeauna evitasem, pe cât posibil, negrul, pe care îl consideram prea auster pentru gusturile mele, cu toate că îmi venea bine. Era culoarea preferată la Curtea Zânelor Unseelie pentru simplul motiv că reginei noastre îi plăcea cel mai mult.

Roane a lăsat rochia din mătase neagră să se despăturească, ţinând-o de umeri, apoi a început să o ruleze în sus cu mişcări intenţionat foarte lente, fără să mă scape din ochi. Când rochia a ajuns doar o bucată îngustă de material negru în mâinile sale mici şi puternice, a îngenuncheat în faţa mea şi a desfăcut-o ca să mă lase să păşesc înăuntru şi să o trag în sus pe mine.

Mi-am aşezat o mână pe umărul lui pentru a nu-mi pierde echilibrul şi am intrat în interiorul cercului. Roane a început să dea treptat drumul rochiei din mâini, ridicându-şi în acelaşi timp braţele, astfel încât materialul să se înfăşoare în jurul corpului meu ca o cortină care cade într-o sală de teatru. Atunci când braţele i-au ajuns atât de sus pe cât îi permitea poziţia îngenuncheată, rochia alunecase

pe mine până în talie. Mişcarea l-a adus atât de aproape de mine încât îl puteam săruta. Avea ochii exact la acelaşi nivel cu ai mei. În acest contact vizual exista o intimitate pe care nu o mai simţisem faţă de altcineva. Niciodată nu mai făcusem dragoste cu un bărbat la fel de scund ca şi mine. Asta făcea sexul în poziţia misionarului incredibil de intim.

Roane a tras în sus de rochie până ce mi-am trecut braţele prin răscroiala mânecilor, după care mi-a potrivit-o pe umeri, mişcându-se apoi în jurul meu şi ajungând în spate, unde a făcut ultimele retuşuri. A început să închidă fermoarul. Rochia s-a lipit de mine, ca şi cum se micşora peste talie, coaste şi sâni. Decolteul era într-un V adânc îndrăzneţ, ceea ce justifica prezenţa sutienului push-up. Era singurul sutien pe care îl găsisem care putea fi purtat la acea rochie fără să se iţească pe dedesubt. Rochia nu avea mâneci şi se mula pe corp ca o a doua piele, scoţând în evidenţa albul tenului ce contrasta cu negrul mătăsii. Alesesem deliberat o rochie strâmtă. Corsajul părea aproape inexistent, dând la iveală sânii, însă dacă încercai să vâri mâna în decolteu, nu puteai s-o faci decât dacă sfâşiai materialul. Prin urmare, în cazul în care Alistair Norton voia să se joace cu sânii mei, trebuia să se mulţumească doar cu partea expusă vederii, asta dacă nu cumva intenţiona să mă violeze, deşi, după cum aflasem de la Naomi, fanteziile lui cu violuri nu se manifestaseră decât la două luni şi mai bine după ce o cunoscuse. Prima lună fusese o aventură perfectă şi agreabilă pentru ea. Cum asta urma să fie prima noastră întâlnire, presupuneam că Alistair avea să se comporte exemplar. Dacă mă dezbrăcăm în faţa lui, îi dădeam ocazia să găsească microfonul, aşa încât nu intenţionam să îmi scot rochia.

Roane a terminat de închis fermoarul şi mica gaică din partea de sus. Şi-a trecut preţ de o clipă degetul mare peste pielea dezgolită din partea de sus a spatelui meu. De fapt, îmi mângâia cicatricele de pe spinare, cicatrice pe care nu le putea vedea şi nici simţi. Eram convinsă că ele ar fi fost vizibile în absenţa luminozităţii pielii. Erau ca

nişte vălurele îngheţate pe veci. Un sidhe încercase să îmi schimbe înfăţişarea în timpul unui duel. Mulţi fey pot schimba înfăţişarea cuiva, însă numai sidhele o pot face împotriva voinţei persoanei respective. Eu, una, nu-mi pot schimba înfăţişarea, şi nici pe a altora, ceea ce era încă un punct în defavoarea mea la Curtea Zânelor.

— Cum de reuşeşti să faci asta? a întrebat detectivul Tate.

Am tresărit şi m-am întors spre ea.

— Ce anume?

Chris s-a uitat în sus în timp ce îşi strângea echipamentul. Maury se juca deja cu un transmiţător de dimensiuni medii pe care îl atacase cu o şurubelniţă. Ceilalţi erau atât de tăcuţi şi nemişcaţi de parcă nici nu se aflau acolo.

— Stai aici de aproape o oră, îmbrăcată doar în lenjerie intimă, cu un bărbat care îţi umblă la sâni, şi totuşi nu e nicio tentă sexuală în atitudinea ta. Scena asta aduce mai degrabă cu un scheci comic care nu poate fi vizionat de copii decât în prezenţa părinţilor sau a unui adult. Şi pe urmă Roane te ajută să te îmbraci, fără să te atingă, doar trăgându-ţi fermoarul, şi dintr-odată tensiunea sexuală devine atât de intensă în cameră încât poţi să o tai cu cuţitul. Explică-mi cum ai făcut asta.

— Păi, noi doi, adică Roane şi cu mine… am lăsat eu vorbele să plutească în aer.

— Voi, adică feyii, a completat Lucy. L-am văzut pe Jeremy cum se purta cu o femeie muritoare. Voi, ăştia, sunteţi în stare să vă plimbaţi goi-goluţi printr-o cameră fără ca asta să mă deranjeze, după care, îmbrăcaţi complet, faceţi ceva, un gest cât de mic, şi brusc îmi vine să-mi iau tălpăşiţa, a continuat ea, clătinând din cap. Explică-mi, pentru că nu înţeleg.

Roane şi cu mine am schimbat priviri şi în ochii lui am citit aceeaşi întrebare care se oglindea probabil şi pe faţa mea. Cum să-i explici cuiva care nu e fey ce înseamnă să fii fey? Răspunsul este, evident, că nu se poate. Sigur, n-ai decât să încerci, numai că rareori cu succes.

Jeremy s-a străduit totuşi să o facă. La urma urmei, el era şeful.

— Treaba asta ţine de ceea ce înseamnă să fii fey, adică o creatură a simţurilor. S-a ridicat de pe scaun şi s-a apropiat de Lucy, păstrându-şi atitudinea neutră pe chip şi în mişcări. I-a luat mâna şi a dus-o la buze, depunând un sărut cast pe încheieturi. A fi fey face diferenţa dintre asta şi asta, a spus el.

A prins-o pe Tate de aceeaşi mână, pe care a ridicat-o însă la buze mult mai încet, fixând-o cu ochi plini de acea căldură politicoasă cu care orice mascul fey ar fi privit-o pe această femeie înaltă şi atrăgătoare. Privirea a fost de ajuns pentru a o face pe Lucy să tremure. Apoi Jeremy i-a sărutat mâna, de data aceasta cu o mângâiere uşoară a gurii, cu buza de sus prinzându-i pielea doar o idee, după care s-a retras. Fusese un gest politicos, făcut cu gura închisă, fără atingerea limbii, nimic grosolan, însă femeia se îmbujorase şi chiar din partea cealaltă a încăperii, unde mă aflam, am simţit-o răsuflând adânc când pulsul i s-a accelerat.

— E o explicaţie satisfăcătoare pentru dumneavoastră, doamnă detectiv? a întrebat-o Jeremy.

Tate a scos un hohot de râs slab, ţinându-şi mâna cu celălalt braţ şi adăpostind-o la piept.

— Nu, însă mi-e teamă să mai pun alte întrebări. Nu cred c-aş fi în stare să fac faţă răspunsului şi să mai şi lucrez în seara asta.

Jeremy s-a înclinat scurt în faţa ei. Cu sau fără ştiinţa ei, Lucy îi făcuse un compliment de o factură cât se poate de fey. Tuturor ne place să fim apreciaţi.

— Aţi încălzit inima unui bătrân.

Tate a izbucnit, încântată, într-un râs zgomotos.

— Oi fi tu multe altele, Jeremy, însă de îmbătrânit, n-ai să îmbătrâneşti niciodată.

Jeremy a făcut o nouă plecăciune şi atunci mi-am dat seama de ceva ce îmi scăpase până atunci. O plăcea pe Tate, o plăcea în felul în care un bărbat place o femeie. Noi toţi avem tendinţa de a-i atinge pe muritori mai mult decât

se ating ei între ei sau cel puţin decât se ating între ei muritorii americani. Însă Jeremy ar fi putut opta pentru alte modalităţi prin care să-i „explice” lui Tate. Dar alesese să o atingă într-un fel cum nu o mai atinsese înainte, îşi luase nişte libertăţi faţă de ea pentru că Tate îi oferise scuza să o facă fără a părea prea îndrăzneţ. Aşa flirtează feyii atunci când sunt invitaţi să o facă. Uneori se mulţumesc doar cu privirea, însă de obicei nu se aventurează dacă nu li se cere. Deşi masculii noştri fac uneori aceleaşi greşeli pe care le fac muritorii, confundând flirtul cu avansurile sexuale, violul propriu-zis este aproape absent la noi. În schimb, versiunea noastră de viol la întâlnire e arhicunoscută de câteva secole.

Şi uite aşa, gândindu-mă la violul la întâlnire, am revenit la treburi cu mult mai presante. M-am îndreptat spre masă, acolo unde îmi lăsasem pantofii, şi m-am încălţat, câştigând şapte centimetri şi jumătate în înălţime.

— Acum poţi să-ţi anunţi noul partener că poate să se întoarcă, i-am spus lui Lucy.

Printre cei mai mulţi fey, şi cu siguranţă la toate sidhele, este considerată o insultă să insişti asupra sfiiciunii într-o situaţie cu caracter nonsexual. Aşa se explica prezenţa spectatorilor. A-i da afară denota lipsă de încredere, dacă nu o aversiune făţişă. Nu se admiteau decât două excepţii. Prima, dacă persoana respectivă nu se comporta civilizat. Detectivul John Wilkes nu mai lucrase niciodată până atunci cu fiinţe ne-umane. Nici nu clipise atunci când Maury îmi ceruse să mă dezbrac, însă când îmi scosesem rochia fără să-l avertizez sau să îi rog pe cei prezenţi să părăsească încăperea, îşi vărsase cafeaua pe cămaşă. Iar atunci când Maury îşi vârâse mâna în sutienul meu, detectivul exclamase:

— Ce naiba face?

Aşa că mă văzusem nevoită să-i cer să aştepte afară.

Lucy a scos un hohot scurt de râs.

— Bietul băiat, cred că a căpătat arsuri de gradul doi de la cafea când te-a văzut că-ţi scoţi rochia.

Am ridicat din umeri.

— Probabil că n-a avut ocazia să vadă prea multe femei dezbrăcate la viaţa lui.

Ea a zâmbit şi a clătinat din cap.

— Am avut de-a face cu fey, ba chiar şi cu câteva sidhe aflate aici în trecere, şi tu eşti singura care s-a purtat cuviincios.

M-am încruntat la ea.

— Ba nu sunt deloc cuviincioasă. Atâta doar, că bănuiesc că din moment ce partenerul tău aproape că şi-a înghiţit limba doar văzându-mă în lenjerie, nu e foarte experimentat.

Lucy s-a uitat la Jeremy şi Roane.

— Chiar nu-şi dă seama cât de bine arată?

— Nu, a răspuns Roane.

— Presupun, deşi n-am cum să ştiu cu siguranţă, că Merry a noastră a crescut într-un loc unde era considerată răţuşca cea urâtă, a spus Jeremy.

I-am aruncat o privire, cu pulsul bubuindu-mi în gât. Comentariul lui era un pic prea intim şi mă făcea să nu mă simt în largul meu.

— N-am idee despre ce vorbiţi voi acolo.

— Da, ştiu că n-ai, a zis Jeremy.

În ochii lui de un cenuşiu-închis se ghicea o anumită cunoaştere, o bănuială care se apropia de certitudine. În clipa aceea mi-am dat seama că mă suspecta, că ştia cine şi ce sunt. Numai că nu avea să mă întrebe niciodată. Ci să aştepte până ce voi fi pregătită să îi mărturisesc de bunăvoie, iar dacă nu, întrebarea avea să rămână nepusă.

M-am uitat la Roane. Era singurul meu iubit fey care nu se culcase cu mine pentru a-şi satisface ambiţiile politice. Pentru el, eu nu eram decât Merry Gentry, o fiinţă umană cu străbuni fey, şi nu Prinţesa Meredith NicEssus. I-am scrutat chipul atât de familiar, încercând să-i desluşesc expresia. Zâmbea în gol. Fie că nici nu îi trecea prin cap că eu eram prinţesa sidhe fugită de la Curte, fie că ghicise totul cu multă vreme în urmă dar nu avea să se comporte niciodată atât de nepoliticos încât să aducă subiectul în discuţie. Dar dacă îşi dăduse seama de la bun început cine

eram? Acesta să fi fost motivul pentru care se implicase într-o relaţie cu mine? Dintr-odată, tot zidul de protecţie pe care îl ridicasem în jurul meu cu ajutorul acestor oameni, prietenii mei, a început să se prăbuşească.

Probabil că ceva din zbuciumul interior mi s-a citit pe faţă, pentru că Roane s-a apropiat şi m-a atins. M-am ferit. Am văzut durerea şi confuzia apărând pe chipul lui. Nu, nu ştia nimic. L-am îmbrăţişat brusc, ascunzându-mi faţa în pieptul lui, dar tot am zărit expresia lui Jeremy.

În timp ce privirea lui Roane mă liniştise, ochii lui Jeremy m-au înspăimântat. Tot ce trebuia era ca numele meu adevărat să fie rostit după lăsarea nopţii pentru a pluti spre mătuşa mea. Ea era Regina Aerului şi Întunericului şi prin urmare orice cuvânt şoptit în beznă ajungea, mai devreme sau mai târziu, la urechile ei. Nu mă ajuta deloc faptul că zărirea prinţesei americane a elfilor devenise un subiect de ştiri mai popular decât acela de a-l zări pe Elvis. Regina îşi folosea din plin magia în urmărirea pistelor false. Prinţesa Meredith la schi în Utah. Prinţesa Meredith dansând la Paris. Prinţesa Meredith într-un cazinou din Vegas. După trei ani, ţineam în continuare capul de afiş al tabloidelor, cu toate că ultimele titluri mă dădeau la fel de moartă precum regele rock’n’roll-ului.

Dacă Jeremy îmi rostea numele cu voce tare, cuvintele aveau să rezoneze, iar când vor pluti până la ea, regina va şti. Va şti că sunt în viaţă şi că ceea ce Jeremy rostise era numele meu. Chiar dacă reuşeam să fug, ea avea să-l chestioneze şi dacă metodele elegante dădeau greş, urma să recurgă la tortură. Şi ştiam cât de inventivă putea fi în privinţa torturilor.

M-am retras din îmbrăţişarea lui Roane şi le-am oferit o jumătate de adevăr.

— Mama era frumuseţea de la noi din familie.

— Şi de ce crezi una ca asta? m-a întrebat Jeremy.

I-am aruncat o privire.

— Pentru că aşa mi-a spus ea.

— Vrei să zici că propria mamă ţi-a spus că nu eşti frumoasă? m-a întrebat Lucy. Numai o fiinţă omenească

putea fi atât de directă.

Am dat din cap că da.

— Nu te supăra, dar maică-ta era o scorpie.

La asta nu aveam decât un singur răspuns.

— De acord, dar acum hai să plecăm de aici.

— Nu vrem să-l facem pe domnul Norton să ne aştepte, a spus Jeremy.

— Tot cred c-ar trebui să-l arestăm pentru tentativă de omor, a zis Lucy.

— Nu avem probe suficient de solide ca să putem dovedi în instanţă că a făcut vrăji aducătoare de moarte, am obiectat eu.

— Însă în seara asta putem dovedi că foloseşte magia pentru a seduce femeile, a intervenit Jeremy. Seducţia obţinută prin intermediul magiei este considerată viol după legile din California. Trebuie să-l aruncăm după gratii, departe de soţie, şi asta este modalitatea cea mai sigură. Şi nu va avea dreptul la cauţiune dacă va fi acuzat de o infracţiune care include folosirea magiei.

Lucy a încuviinţat.

— Ai dreptate, e un plan bun pentru a pune mâna pe domnul Norton. Dar ce facem cu Merry? Dacă individul apelează la afrodiziacul acela magic la care a recurs cu celelalte amante, care nu se mai săturau de el, precum Naomi Phelps?

— Tocmai pe asta şi contăm, am răspuns eu.

S-a holbat la mine.

— Şi dacă funcţionează? Dacă începi să gâfâi în microfon?

— Atunci Roane va sparge uşa, se va da drept iubitul meu cel gelos şi mă va târî afară.

— Iar dacă nu voi reuşi să o conving să mă urmeze, atunci Uther îmi va sări în ajutor, ca un prieten devotat ce este, ca să-mi aduc femeia înapoi acasă, a intervenit Roane.

Lucy şi-a dat ochii peste cap.

— Ei bine, ce vrea Uther rămâne literă de lege.

Uther avea aproape patru metri înălţime şi un cap care

aducea mai degrabă a porc decât a om, cu doi colţi răsuciţi în sus, aşezaţi de o parte şi de alta a râtului. Era un Jack-in-Irons[7], cu toate că numele său era Uther Squarefoot[8]. Nu ne era de prea mare folos în munca sub acoperire, însă când aveam nevoie de muşchi se dovedea de neînlocuit.

Uther se scuzase şi ieşise din cameră atunci când sesizase că aveam să mă dezbrac. Se mulţumise să îmi spună: „Nu e nimic personal la mijloc, Merry, să nu te simţi jignită, te rog, dar a vedea o femeie atrăgătoare pe jumătate goală nu e ceva bun pentru un bărbat care n-are nicio speranţă să îşi elibereze gândurile care i se ivesc nepoftite în cap.” Abia când a ajuns la uşă şi s-a cocârjat pentru a permite umerilor lui largi să se strecoare afară, mi-am dat seama de un lucru la care ar fi trebuit să mă gândesc mai de mult. Uther are aproape patru metri, înălţimea unui monstru mare sau a unui gigant mititel, şi în zona Los Angelesului nu există prea multe femei de dimensiunile sale. Se afla aici de aproape zece ani. O perioadă lungă în care fusese privat de atingerea unui alt corp gol. Cât de singur trebuia să se simtă!

Dacă nimeni nu ghicea cine eram cu adevărat şi dacă Alistair Norton nu mă vrăjea atât cât să mă scoată din minţi, aveam să mă ocup ca să-i găsesc lui Uther femeia potrivită. Uther nu era singurul fey gigantic care plecase de la Curţile Zânelor, însă era singurul din zonă. Iar dacă nu îi găseam pe cineva de dimensiunile lui, atunci poate veneam cu o altă soluţie. Sexul nu înseamnă neapărat raporturi intime bilaterale. Există destule femei de stradă dispuse la orice pentru câteva sute de dolari, mai ales dacă douăzeci era tariful lor curent. Dacă aş fi fost o fey în toată puterea cuvântului, l-aş fi rezolvat eu însămi pe Uther. Pentru că aşa ar fi făcut un prieten adevărat. Numai că

[7] Personaj mitic din folclorul din Yorkshire, un monstru acoperit cu lanţuri care se împopoţonează cu capetele victimelor sale, fete tinere şi drăguţe.

[8] Jimmy Squarefoot, alt personaj mitic, cu cap de porc şi colţi. Are labe mari, vărgate şi pătrăţoase, de unde şi numele *(square foot* – picior pătrat).

între şase şi şaisprezece ani eu crescusem în afara Curţii, printre muritori. Şi oricât de fey eram, unele dintre atitudinile mele rămâneau umane.

Nu pot fi considerată o fiinţă omenească pentru simplul motiv că nu sunt. Dar nici fey sută la sută, pentru că nici asta nu sunt. Sunt pe jumătate zână de la Curtea Unseelie, deşi nu sunt una din ele. Sunt pe jumătate zână de la Curtea Seelie, dar nu fac parte din mulţimea strălucitoare de acolo. Sunt parţial sidhe întunecată şi parţial sidhe luminoasă, şi totuşi niciuna din aceste categorii nu mă revendică în totalitate. Întotdeauna am fost lăsată pe dinafară, cu nasul lipit de geam, fără a fi poftită înăuntru. Înţelegeam prea bine ce înseamnă izolarea şi singurătatea. Şi din cauza asta îl compătimeam pe Uther. Şi regretam că nu mă simţeam în stare să îl ajut cu o mică partidă de sex fără obligaţii. Numai că nu puteam s-o fac şi basta. Aşa cum mi se întâmplase de cele mai multe ori în viaţă, eram destul de sidhe pentru a înţelege problema, însă prea umană pentru a o rezolva. Desigur, dacă aş fi fost o sidhe Seelie sută la sută, nu l-aş fi atins pe Uther pentru nimic în lume. Pentru că ar fi fost sub demnitatea mea. Zânele Seelie nu se culcă cu monştri. Sidhele Unseelie, în schimb… ei bine, cum am putea defini monştrii?

După standardele Unseelie, Uther nu era un monstru, dar Alistair Norton poate că da. Fie un monstru, fie un spirit înrudit al întunericului.

Capitolul 5

Alistair Norton nu aducea a monstru. Mă aşteptasem la un bărbat chipeş, dar eram dezamăgită. Există ceva în noi toţi care ne face să credem undeva, adânc în sufletul nostru, că răul se vede din afară, că putem discerne care oameni sunt răi doar uitându-ne la ei. Numai că lucrurile nu stau deloc aşa. Petrecusem suficient timp la ambele Curţi pentru a şti că frumosul şi binele nu erau unul şi acelaşi lucru. Înţelegeam mai bine ca oricine că frumuseţea era camuflajul perfect pentru inimile cele mai întunecate, şi cu toate acestea îmi doream ca faţa lui Alistair Norton să dezvăluie ceea ce se afla în interiorul lui. Îmi doream să văd stigmatul lui Cain pe chipul său. Însă el a intrat zâmbind în restaurant, înalt, cu umerii laţi, cu faţa netedă şi atât de masculină încât aproape că provoca durere la prima vedere. Avea buzele prea subţiri după gustul meu şi faţa cu trăsături poate prea masculine, iar ochii de un căprui comun. Părul prins la spate într-o coadă de cal îngrijită avea o nuanţă de castaniu neobişnuită, nici deschisă, nici închisă. Mă simţeam nevoită să caut imperfecţiuni tocmai pentru că nu existau.

Avea un zâmbet fin, care îi îmblânzea trăsăturile, făcându-l cumva mai accesibil, nu atât de perfect ca un supermodel. Râsul lui era adânc şi fermecător. Pe mâinile mari purta un inel din argint cu un diamant de mărimea degetului meu mare, dar nu şi verighetă. Nici măcar nu am zărit o adâncitură discretă care să ateste că verigheta fusese scoasă de acolo. Avea pielea suficient de întunecată pentru ca o eventuală dungă nebronzată să fie vizibilă. Era clar, nu purta verighetă. Dintotdeauna fusesem de părere că bărbaţii care nu poartă verighetă plănuiesc să-şi înşele soţiile. Sigur, există şi excepţii, deşi nu foarte multe.

La rândul său, a părut mulţumit de ceea ce vedea.

— Ochii tăi strălucesc ca nişte nestemate verzi.

Lăsasem lentilele de contact căprui la birou. Într-adevăr, ochii mei, în nuanţa lor naturală, strălucesc. I-am mulţumit pentru compliment şi m-am prefăcut sfioasă, uitându-mă în jos, în paharul cu băutură din faţa mea. Deşi nu din cauza sfiiciunii îmi feream ochii. Ci pentru a-l împiedica să-mi sesizeze dispreţul. Atât în cultura umană, cât şi în cea a sidhelor, adulterul este privit drept ceva condamnabil. Sidhele nu-i învinovăţesc pe cei care abuzează de sex, însă consideră că odată ce te-ai căsătorit şi i-ai jurat credinţă partenerului, atunci trebuie să te ţii de cuvânt. Nerespectarea cuvântului dat nu este tolerată de fey. Dacă nu-ţi respecţi cuvântul, atunci nu eşti bun de nimic.

Alistair m-a atins pe umăr.

— Ce piele de un alb perfect, a murmurat.

Nu l-am respins, aşa că s-a aplecat şi m-a sărutat tandru pe umăr. L-am mângâiat pe faţă în clipa când s-a retras, iar el a părut să interpreteze gestul drept o invitaţie. M-a sărutat pe gât, trecându-şi mâna prin părul meu.

— Părul tău e ca o mătase roşie, a şoptit, cu buzele lipite de pielea mea. E culoarea ta naturală?

M-am răsucit spre el, răspunzând cu gura aproape atingându-i buzele.

— Da.

M-a sărutat, un prim sărut bun, tandru. Părea sincer şi l-am urât pentru asta. Şi mai oribil era însă faptul că era posibil să fie cu adevărat sincer, că la începutul procesului de seducţie poate că vorbea din tot sufletul. Mai întâlnisem astfel de bărbaţi. Păreau să creadă în propriile minciuni, să se amăgească spunându-şi că de data aceasta întâlniseră marea iubire. Numai că o astfel de relaţie nu durează niciodată, pentru că nicio femeie nu este atât de perfectă încât să se ridice la înălţimea aşteptărilor lor. Deşi, desigur, nu femeile erau de vină. Ci bărbatul. El nu este suficient de perfect. El încearcă să-şi umple golul din suflet cu femei sau cu sex. Crede că dacă iubirea e destul de reală, dacă sexul e destul de bun, atunci se va simţi împlinit. Că de data asta va fi un om întreg. Din anumite

puncte de vedere, afemeiaţii înrăiţi se aseamănă cu criminalii în serie. Şi unii, şi alţii consideră că data viitoare totul va putea fi perfect, că următoarea experienţă îi va întregi şi le va satisface nevoile nedomolite. Ceea ce nu se întâmplă niciodată.

Mi-a şoptit:

— Hai să plecăm de aici.

Am dat din cap, nesigură pe vocea mea. De-a lungul anilor, sărutasem deseori cu ochii închişi, pentru că uneori eram capabilă să mint din ochi, alteori nu. Avea să-mi fie greu să îmi ascund repulsia atunci când urma să mă atingă. Şi cu atât mai puţin mă bazam pe faptul că în ochii mei aveau să se citească dorinţa sexuală şi iubirea.

Maşina se potrivea de minune cu înfăţişarea lui: era scumpă, aerodinamică, iute. Un Jaguar negru, cu scaune din piele neagră, aşa că m-am simţit ca şi cum m-aş fi scufundat într-o baltă întunecată. Mi-am pus centura de siguranţă. El nu. A condus cu viteză, strecurându-se cu îndemânare prin trafic. Aş fi fost mai impresionată dacă eu însămi nu aş fi şofat prin L.A. în ultimii trei ani. Aici toată lumea şofează astfel, din spirit de conservare.

Casa era îngrijită şi mică, cea mai mică de pe stradă, însă avea curtea cea mai mare. Pe ambele laturi exista suficient teren cât să mulţumească până şi pe cineva venit din Vestul Mijlociu. Arăta ca un loc în care copiii îşi aşteaptă tatăl să se întoarcă, în timp ce mama se agită în capot, încercând să pregătească cina la fix pentru soţul revenit în sânul familiei după o zi grea de lucru.

Preţ de o clipă, m-am întrebat dacă mă adusese la el acasă, la casa pe care o împărţea cu Frances. Dacă era aşa, asta însemna o schimbare în tiparul întâlnirilor lui amoroase, lucru care mă îngrijora. De ce să fi operat schimbarea? Nu găsise microfonul şi nici nu pusese mâna pe geanta mea, cu alte cuvinte nu ştia de camera ascunsă înăuntru. Pe care nu intenţionam să o pun în funcţiune până ce nu ajungeam la cuibul de nebunii. N-avea cum să ştie de toate astea.

Ringo fusese postat în preajma casei lui Frances Norton,

cu sarcina de a nu o scăpa din ochi. Dacă Alistair devenea prea violent înainte să îl aruncăm în închisoare, Ringo trebuia singur să decidă dacă era cazul să intervină sau nu. Nu m-am uitat în jur după Ringo. Dacă era acolo, nu voiam să atrag atenţia asupra lui.

Alistair a deschis portiera maşinii şi m-a ajutat să cobor. N-am protestat, pentru că încercam să mă gândesc ce trebuie să fac în continuare. Într-un final, am apelat – e un fel de-a zice – la onestitatea lui.

— Eşti sigur că nu eşti însurat?

— De ce mă întrebi?

— Pentru că asta pare o casă familială.

A râs şi m-a tras spre el.

— Nu am familie, sunt singur. Abia m-am mutat aici.

Mi-am ridicat privirea spre el.

— Te gândeşti la viitor? Munchkini[9] şi toate chestiile alea pentru copii?

Mi-a luat mâna şi a dus-o la buze.

— Orice e posibil dacă găsesc femeia potrivită.

O, Doamne, tipul chiar ştia cum să le ducă pe femei cu zăhărelul. Şi cum să facă aluzii că eu aş putea fi femeia care să îl domesticească, să-l facă să se aşeze la casa lui. Celor mai multe femei le place la nebunie chestia asta. Bărbaţii nu se aşază la casa lor pentru că au găsit femeia potrivită. Ci pentru că se simt, în fine, pregătiţi să o facă. Şi se aşază la casa lor cu indiferent ce femeie se văd atunci, nu neapărat cea mai bună sau cea mai drăguţă din toate cele pe care le-au cunoscut la viaţa lor, ci aceea care se întâmplă să fie la îndemână la momentul potrivit. Deloc romantic, dar nu mai puţin adevărat.

Alistair se mutase din apartamentul închiriat. De ce? Să fi avut asta ceva de-a face cu faptul că Naomi Phelps se despărţise de el pe neaşteptate? Lucru care îl îngrijorase? Sau avusese de gând să se mute dinainte? Nu aveam cum să aflu decât dacă îl întrebam, ceea ce era exclus. În timp ce Alistair Norton îmi făcea loc să intru, m-am stăpânit să nu mă uit peste umăr, în căutarea lui Jeremy şi a celorlalţi.

[9] Piticii din ţara imaginară a Vrăjitorului din Oz.

Ştiam că am întăriri. Eram convinsă de asta pentru că aveam încredere în ei. Alistair condusese în viteză, dar nu atât de repede încât să scape de ambele maşini. De camioneta care adăpostea sistemul audio şi pe Usher şi de maşina care îl avea pe Jeremy la volan, în caz că era nevoie de mai multă abilitate în urmărire sau de o înlocuire, pentru ca Norton să nu zărească tot timpul acelaşi vehicul în oglinda retrovizoare. Da, erau cu toţii prezenţi şi ne ascultau. Ştiam asta, dar tot mi-ar fi plăcut să pot arunca o privire în spate ca să îi văd. Ceea ce dovedea că mă simţeam nesigură pe mine.

Am perceput securizarea casei înainte de a se deschide uşa. Când am păşit dincolo de prag, am sesizat frisonul de putere. Alistair a observat.

— Ştii ce ai simţit?

Puteam să mint, dar n-am făcut-o. Aş putea pretinde că avusesem o bănuială cum că lui Alistair i-ar fi plăcut să ştie că aveam ceva cunoştinţe de natură mistică, dar adevărul este că am vrut să-l fac să afle că nu eram neajutorată.

— Ai pus sistem de securitate la uşă, am răspuns.

Aerul din încăpere mă apăsa pe piele şi am simţit că nu puteam respira suficient de adânc, că nu aveam suficient aer. M-am îndepărtat de holul placat cu plăci de gresie, sperând că atmosfera va fi mai bună înăuntru. M-am înşelat. Dimpotrivă, a devenit şi mai grea, ca şi cum înaintam printr-o apă adâncă. O apă fierbinte, înăbuşitoare, care mi se lipea de piele.

Ştiam că Alistair avea puteri, ştiam de vrăjile pe care le făcuse soţiei şi amantei. Însă cantitatea de putere care umplea livingul nemobilat o depăşea pe cea umană. Singurul mijloc prin care un vrăjitor uman putea dobândi asemenea puteri era dacă făcea un pact cu o fiinţă nemuritoare. O alternativă pe care nu o luasem în calcul. Nici eu şi nici ceilalţi.

Alistair spunea acum ceva, dar nu îl auzisem. Mintea mea urla: „Pleacă! Pleacă acum!” Însă dacă fugeam în clipa asta, Alistair ar fi fost liber să-şi ucidă soţia şi să tortureze alte femei. Eu m-aş fi pus la adăpost, dar nu aş fi

ajutat clientele. Era unul din acele momente în care trebuia să decid dacă să procedez sau nu aşa cum se cuvine pentru a-mi merita salariul.

Un lucru îl ştiam însă cu certitudine. Cei aflaţi în camionetă trebuiau să afle ce descoperisem.

— Protecţia nu e pentru a te feri de lucrurile din exterior, nu-i aşa, Alistair? Poate doar ca să împiedice alte puteri să pătrundă. Protecţia asta e pentru ca nimeni să nu ştie de ce puteri dispui aici.

Vocea îmi suna înecată, ca şi cum aveam dificultăţi de respiraţie.

M-a privit şi pentru prima oară am zărit ceva în ochii lui care nu era plăcut sau zâmbitor. Preţ de o clipă, monstrul a ieşit la iveală în ochii lui căprui.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că o să te prinzi, a spus el. Micuţa mea Merry, cu ochi, păr şi piele de sidhe. Dacă ai fi înaltă şi mlădioasă, chiar ai putea trece drept sidhe.

— Mi s-a mai spus.

A întins mâna spre mine. Am prins-o, dar numai după ce am fost nevoită să străpung puterea, să-mi împing mâna înainte prin ceva dens, invizibil, care mi se agăţa de piele. Degetele lui le-au atins pe ale mele şi un fior de energie statică a trecut printre noi. A râs şi şi-a încolăcit degetele în jurul mâinii mele. M-am stăpânit să nu mi-o trag înapoi, dar nu am reuşit să zâmbesc. Mă concentram să respir. Trăisem în locuri care debordau de atâta putere încât zidurile gemeau sub povara ei, însă aici puterea umpluse spaţiul până la refuz, ca apa vărsată într-un pahar până la buză. Alistair se credea probabil un vrăjitor mare şi plin de forţă şi de asta îşi permisese să invoce atâta putere, dar nu era decât un începător din moment ce nu era în stare să o controleze. O mulţime de oameni pot invoca puterea. Invocarea puterii nu dă măsura capabilităţii unui practicant al magiei. Ceea ce contează e ceea ce faci cu puterea. Iar când Alistair m-a condus, cu blândeţe, prin câmpul de energie care plutea în încăpere, m-am întrebat cum intenţiona să folosească acea magie. Putea să piardă o bună parte din ea doar lăsând-o să se învârtească în jur,

numai că în mod normal nu te oboseşti să dobândeşti atâta energie fără să ştii ce faci şi să ai în minte un plan.

Am vorbit cu un glas care mi s-a părut până şi mie ciudat, tensionat şi înfundat.

— Livingul e plin de energie, Alistair. Ce ai de gând să faci cu ea?

Speram ca oamenii din camionetă să mă fi auzit.

— O să-ţi arăt, a răspuns el.

Ne aflam în faţa unei uşi închise pe peretele din stânga.

— Ce e dincolo de uşă? am întrebat.

Era singura uşă vizibilă de la intrare. Din capătul îndepărtat al livingului se deschidea un hol spre restul casei şi intrarea, fără uşă, în bucătărie. Aceea era singura uşă închisă, iar dacă prietenii mei aveau să fie nevoiţi să intervină ca să mă salveze, nu voiam să-i fac să bâjbâie prin casă. Voiam să intre direct acolo şi să mă scoată.

— Hai să nu ne mai prefacem, Merry. Ştim amândoi la fel de bine de ce ai venit aici. Acolo e dormitorul.

A deschis uşa. Era, într-adevăr, dormitorul. Roşu complet, de la patul cu baldachin până la draperiile care acopereau toţi pereţii şi la covor. Era ca şi cum mă trezisem în mijlocul unei cutii din catifea stacojie. Între draperiile grele fuseseră montate oglinzi, ca nişte nestemate menite să farmece ochiul. Camera nu avea ferestre. Era o cutie perfect închisă şi epicentrul magiei pe care Alistair Norton o crease.

Puterea s-a rostogolit peste mine ca o blană sufocantă, caldă, compactă, înecăcioasă. Nu puteam să respir, să vorbesc. Picioarele îmi atârnau grele ca plumbul şi refuzau să mă asculte, dar Alistair a părut să nu bage de seamă. A continuat să mă conducă, să mă tragă înspre dormitor, aşa că m-am clătinat şi doar braţele lui m-au împiedicat să mă prăbuşesc pe podeaua lustruită. A încercat să mă ridice în braţe, dar am alunecat în jos şi nu a putut să mă salte. Nu leşinasem. Numai că nu voiam să mă ridice pentru că ştiam unde avea să mă ducă: în pat. Şi dacă patul era centrul lui de putere, nu intenţionam să ajung acolo, cel puţin nu deocamdată.

— Stai, am spus. Lasă-mă să-mi trag sufletul.

Imediat după uşă se afla un scrin mic, care îmi ajungea până la talie. M-am sprijinit de marginea lui pentru a mă ridica în picioare, cu toate că Alistair se apropiase, grijuliu, gata să-mi sară în ajutor. Am aşezat geanta pe marginea scrinului, apăsând pe toartă pentru a pune în funcţiune camera video ascunsă. Dacă pornea, putea cuprinde în cadru aproape întreaga încăpere.

A venit pe la spatele meu, cuprinzându-mă cu braţele şi imobilizându-mi-le pe ale mele, dar nu cu forţă. Asta era, în concepţia lui, o îmbrăţişare. Faptul că gestul m-a speriat nu era, de fapt, din vina lui. Am încercat să mă relaxez lipită de trupul lui, în strânsoarea braţelor sale, dar fără succes. Puterea era mult prea densă şi n-am reuşit să mă calmez. Tot ce am putut face a fost să nu mă retrag.

Şi-a frecat faţa de obrazul meu, mişcându-şi buzele în jos, de-a lungul pielii mele.

— Nu porţi scut.

— Nu am nevoie.

Mi-am întors capul atât cât să-l încurajez să mă sărute mai departe pe faţă şi pe gât. Era invitaţia pe care o aştepta pentru a-şi croi drum cu gura tot mai jos. Buzele i s-au oprit pe umărul meu, dar mâinile m-au eliberat din strânsoare şi au coborât, încercuindu-mi mijlocul.

— Dumnezeule, eşti atât de mică. Pot să te cuprind cu mâinile.

M-am îndepărtat încet de el, înaintând spre pat. Simţurile începuseră să-mi amorţească din cauza magiei. Aveam în spate ani de practică de ignorare a cantităţilor considerabile de putere. Dacă eşti sensibil la astfel de lucruri, trebuie să te adaptezi ca să nu înnebuneşti. Poţi transforma magia într-un soi de zgomot de fond, precum sunetele oraşului, pe care le auzi doar dacă te concentrezi asupra lor.

Am rămas în picioare pe covorul persan care înconjura patul, aşa cum îl descrisese Naomi. Dar nu m-am putut forţa să parcurg ultimii paşi până la pat pentru că am simţit cercul de sub covor ca o mână uriaşă care mă

împingea deoparte. Era un cerc al puterii, un loc în care să stai atunci când conjurai, astfel încât forţele pe care le invocai să nu pătrundă în cerc şi să te devoreze, sau să continui să chemi acele forţe înăuntru pentru ca tu să rămâi în siguranţă în afara cercului. Nu aveam cum să ştiu până ce nu descifram runele pentru a afla ce fel de cerc era, dacă era un scut sau o închisoare. Şi chiar dacă studiam runele şi construcţia cercului, exista riscul să nu le dau de cap. Cunoşteam vrăjitoria sidhe, însă există tot felul de alte tipuri de putere, alte limbaje mistice prin care se ajunge la magie. Era posibil să nu le recunosc, şi atunci nu îmi mai rămânea decât o singură opţiune ca să aflu ce fel de cerc era… să pătrund în interiorul său.

Problema era că unele cercuri erau astfel construite încât să ţină feyii captivi înăuntru, şi odată intrată în interior, puteam avea dificultăţi în a ieşi. Dacă în cerc se aflau nişte pretendenţi la statutul de fey, probabil că nu aveau să încerce să ne captureze, însă nu poţi să ştii niciodată. Dacă iubeşti ceva foarte tare dar nu poţi niciodată atinge sau păstra acel lucru, iubirea se poate coagula într-o gelozie cu mult mai distructivă decât ura.

Alistair şi-a slăbit nodul de la cravată şi a păşit spre mine cu un zâmbet de plăcere anticipată lăţindu-i-se pe faţă. Era peste măsură de arogant, sigur pe el şi pe mine. M-am simţit tentată să plec, pur şi simplu, doar pentru a vedea cum i se şterge înfumurarea aceea de pe chip. Deocamdată nu făcuse nimic mistic, şi cu atât mai puţin ilegal. Mă purtasem prea uşuratic? Îşi păstra puterile mistice pentru femeile mai reţinute? Oare trebuia să mă arăt mai rezervată? Sau, dimpotrivă, mai agresivă? Care din aceste două atitudini avea să îl determine să facă ceva ilegal, pe care să-l înregistrăm cu camera ascunsă? Încă mai dezbăteam în sinea mea opţiunile, ezitând între fecioara sfioasă şi târfa dornică de acţiune, când m-am trezit cu el în faţa mea şi timpul de gândire a expirat.

S-a aplecat ca să mă sărute, iar eu mi-am ridicat capul ca să îl întâmpin, înălţându-mă pe vârfuri, cu mâinile sprijinite de braţele lui. I-am simţit bicepşii mişcându-se la

atingerea mea, umflându-se pe sub materialul hainei. Nici măcar nu cred că era conştient de asta, era un gest reflex. Săruta în acelaşi mod în care făcea toate celelalte lucruri, cu o uşurinţă dată de practica îndelungată, lin şi cu îndemânare. Braţele lui mi-au încolăcit talia, lipindu-mă de pieptul său şi ridicându-mă de la podea. A început să se deplaseze în spate, spre cerc. M-am retras din îmbrăţişare atât cât să îi spun: „Stai, aşteaptă.” Dar totul era deja prea intens şi mi-am pierdut o clipă răsuflarea, până ce am trecut dincolo, intrând în interiorul cercului. Era ca şi cum mă aflasem în mijlocul unei furtuni. Înăuntrul cercului era însă linişte, era locul cel mai odihnitor din toată casa. Şi am simţit cum o strânsoare, de care nici nu îmi dădusem seama până atunci, mi s-a dezlipit de pe umeri şi spate.

Alistair m-a prins pe după picioare şi m-a ridicat, urcându-se cu genunchii în pat. M-a târât până în mijlocul patului şi m-a întins acolo, stând în genunchi şi uitându-se la mine dominator. Numai că eu lucram de trei ani cu Usher. Şi un metru optzeci şi trei nu se compară cu aproape patru metri.

Presupun că nu m-am arătat prea impresionată, pentru că şi-a scos cravata şi a aruncat-o pe pat, ducându-şi degetele la nasturii de la cămaşă. Voia să se dezbrace primul. Fapt care m-a luat prin surprindere. Tipii obsedaţi de control vor de obicei ca victimele să se dezgolească mai întâi. Şi-a scos haina şi cămaşa şi acum umbla la cureaua pantalonilor, înainte ca să apuc să mă gândesc la ceea ce urma să fac mai departe. Şi a-l încetini mi s-a părut în clipa aceea ideea cea mai bună.

M-am ridicat în fund şi i-am atins mâna.

— Hai să o luăm mai încet. Lasă-mă să mă bucur de scena asta a dezbrăcatului. Te grăbeşti prea tare, de parc-ar trebui să te întâlneşti cu o altă femeie în seara asta.

Mi-am trecut palmele peste pielea lui, mângâindu-i braţele goale. Mi-am îndreptat atenţia asupra firişoarelor de păr de pe antebraţ şi a felului cum mâna îmi aluneca peste ele. Dacă reuşeam să mă concentrez asupra unei singure senzaţii fizice, puteam să îmi compun o expresie

mincinoasă sau măcar să par interesată. Ideea era să nu mă gândesc prea tare la persoana pe care o atingeam.

— În seara asta n-am întâlnire decât cu tine, Merry. M-a făcut să mă aşez în genunchi, apoi şi-a trecut mâinile prin părul meu, lăsându-l să i se răsfire printre degete şi cuprinzându-mi faţa în palmele lui mari. Şi după seara asta, pentru noi nu va mai exista nimeni altcineva, Merry.

Nu mi-a plăcut deloc cum suna, însă erau primele cuvinte rostite de el care aduceau a magie, ceea ce însemna că mă aflam pe drumul cel bun.

— Ce vrei să spui, Alistair? Că vrei să fugim pe ascuns în Vegas?

A zâmbit, cu mâinile în continuare cuprinzându-mi capul şi ochii fixaţi asupra mea, ca şi cum voia să mă hipnotizeze.

— Căsătoria nu e decât o ceremonie, însă în seara asta îţi voi arăta ce înseamnă cu adevărat să te contopeşti cu un bărbat.

Nu m-am putut stăpâni şi am ridicat din sprâncene. Am ştiut că faţa îmi trăda gândurile, aşa că m-am grăbit să-i spun:

— Măi să fie, dar ştiu că ai o impresie foarte bună despre tine.

— Nu e o laudă deşartă, Merry.

M-a sărutat cu blândeţe, apoi s-a târât până la tăblia de la capul patului. A apăsat pe ea şi a deschis o uşiţă. Un compartiment secret, cât de ingenios. S-a răsucit spre mine cu o sticluţă în mână. O sticluţă dintr-acelea curbate şi cu tot felul de cutişoare în care ar trebui să-ţi ţii parfumul, deşi nimeni nu o face.

— Scoate-ţi rochia, mi-a spus.

— De ce?

— Vreau să te ung cu ulei.

A ridicat sticluţa, ca să văd lichidul gros în lumină prin sticla rubinie.

I-am zâmbit şi am încercat să îi ofer tot ce aştepta de la mine: flirt, sex şi un pic de cinism.

— Mai întâi pantalonii.

A rânjit, vizibil încântat.

— Credeam că vrei să o luăm mai uşor.

— Dacă e să ne dezbrăcăm, atunci fii tu primul.

A dat să se întoarcă pentru a aşeza din nou sticluţa în compartimentul secret.

— O ţin eu, am spus.

S-a oprit la jumătatea mişcării, s-a răsucit spre mine şi m-a privit cu o ardoare aproape palpabilă.

— Numai dacă te ungi pe sâni cât timp mă dezbrac eu.

— Dar n-o să-mi murdăresc rochia?

A părut să mediteze cu adevărat asupra întrebării mele, compunându-şi o expresie gânditoare din care răzbătea inteligenţa.

— Nu ştiu, dar dacă se strică, o să-ţi cumpăr alta.

— Bărbaţii sunt capabili să promită orice când îi cuprinde focul pasiunii, am replicat eu.

— Vreau să văd cum îţi alunecă uleiul pe pielea aia albă ca neaua. Fă-ţi sânii să strălucească.

Mi-a întins sticluţa, înfășurându-mi degetele în jurul ei. M-a sărutat din nou, cu buzele zăbovind peste gura mea, deschizând-o pentru a adânci sărutul. După care s-a retras încet.

— Hai, Merry, te rog.

S-a dat înapoi, dar nu departe, ducându-şi mâinile din nou la curea. A tras limba de piele încet prin catarama din aur, prelungind fiecare gest, fără a mă scăpa din ochi. Mi-a venit să zâmbesc. Îl adusesem acolo unde voisem, făcea exact ceea ce îi cerusem: se dezgolea încet.

Nu aveam ce face, trebuia să-l ascult. Sutienul push-up lăsa la vedere o bună parte din sâni, deci nu trebuia să mă dezbrac de rochie. Am scos dopul de sticlă. La capătul lui se afla un beţigaş din acela lung, cu care să te ungi pe piele. Am mirosit uleiul. Scorţişoară şi vanilie. Mirosul mi s-a părut familiar, dar nu mi-am dat seama de unde îl cunoşteam. Era un ulei aproape transparent.

— N-ar trebui încălzit mai întâi? am întrebat.

— Reacţionează la căldura corpului. Şi-a scos cureaua şi a aruncat-o pe pat, între noi. Acum e rândul tău.

Am ridicat dopul. Uleiul a rămas agăţat de el într-o şuviţă groasă. Am atins sânii cu capătul beţigaşului. Uleiul era deja cald, la temperatura corpului. Am trecut beţigaşul peste umflăturile sânilor şi în urma lui au rămas mici dâre, ca nişte lacrimi care se preling pe obraji. Mirosul de scorţişoară şi vanilie mi s-a impregnat imediat în piele, ca o erupţie fierbinte.

Alistair şi-a desfăcut capsa de la pantaloni şi a tras încet fermoarul jos. Pe dedesubt purta o pereche de bikini roşii, de parcă se îmbrăcase special pentru a fi în ton cu dormitorul. Nuanţa purpurie părea foarte puternică prin contrast cu tenul lui, lipindu-i-se de corp ca o a doua piele. S-a întins pe pat pentru a-şi scoate pantalonii, uitându-se în sus la mine, care stăteam acum în genunchi, dominându-l, aşa cum mai devreme mă dominase el pe mine.

A rămas pe spate şi a întins mâna, trecându-şi degetele peste ulei şi împrăştiindu-l pe pielea mea. S-a aşezat în genunchi şi a început să-mi mângâie sânii, încercând să pătrundă cu degetele pe sub rochie pentru a mă atinge şi mai mult. Numai că rochia era prea strâmtă. Planificarea evită pipăielile jenante. Şi-a frecat mâinile date cu ulei de propriul piept, apoi mi-a luat sticluţa şi mi-a trecut beţigaşul peste buze, ca şi cum mă dădea cu ruj. Uleiul avea un gust de zahăr, îl simţeam dulce şi dens. M-a sărutat, ţinând în continuare sticluţa cu ambele mâini, aşa că tot ce puteam zări era gura lui lipită de mea. M-a sărutat ca şi cum voia să-mi lingă tot uleiul de pe buze. M-am topit toată sub sărutul lui şi mi-am trecut degetele peste pieptul său uns, simţindu-i muşchii stomacului încordându-se sub mâinile mele. Braţul mi-a alunecat mai jos, spre bărbăţia lui, care era întărită şi gata de acţiune. Senzaţia pielii lui sub mână m-a excitat ca un şoc electric. Abia atunci mi-am dat seama că mă simţeam bine şi că uitasem scopul pentru care mă aflam acolo.

M-am retras din îmbrăţişare şi am încercat să-mi limpezesc mintea, să gândesc. Deşi nu voiam să gândesc. Tot ce voiam era să-l ating şi să fiu atinsă. Sânii mei

tânjeau să fie mângâiaţi. Gura aproape că mă ardea de dorinţa de apropiere. S-a aplecat ca să mă sărute din nou şi m-am tras înapoi, căzând pe spate din graba de a pune mai multă distanţă între noi.

Alistair s-a târât spre mine în genunchi, sprijinindu-se într-un braţ. În cealaltă mână ţinea sticluţa. M-a încălecat, aşa cum o iapă stă deasupra mânzului. Ochii mei fugeau mereu spre partea din faţă, tare, a corpului său. Nu-mi puteam fixa privirea pe chipul lui. Era ceva jenant şi înfricoşător totodată.

— Ce prostie, ce prostie din partea mea, am spus brusc. E în ulei. Vraja e în ulei.

A răspuns cu o şoaptă aproape răguşită:

— Uleiul e în vrajă.

La început nu am înţeles ce voia să spună, dar am ştiut că nu mai doream să fiu unsă. A dat să deschidă sticluţa, dar eu m-am ridicat în şezut şi i-am prins mâinile în mâinile mele, pentru a-l împiedica să deschidă dopul. Însă în clipa când l-am atins din nou, m-am pierdut. În secunda următoare ne-am sărutat iarăşi, deşi nu asta intenţionasem. Cu cât îl sărutam mai mult, cu atât simţeam mai puternic nevoia de a fi sărutată, ca o adicţie care se hrăneşte din propria putere.

M-am aruncat pe spate în pat şi mi-am acoperit faţa cu mâinile.

— Nu!

Acum ştiam ce era: Lacrimile lui Branwyn, Bucuria lui Aeval, Sudoarea lui Fergus. Uleiuri care puteau face dintr-un om un amant sidhe preţ de o noapte. Sau chiar transformau un sidhe într-un sclav sexual, dacă respectivul sidhe nu avea acces la un alt sidhe. Se spune că niciun fey, oricât de talentat sau puternic ar fi, nu se compară cu un sidhe. Şi nu vei putea uita niciodată senzaţia atingerii uleiului pe piele. Poţi să încerci să nu mai visezi la pielea luminoasă, la ochii ca nişte nestemate topite, la atingerea unui fir de păr lung până la glezne. Însă dorinţa rămâne acolo, îngropată, şi vei ajunge aidoma unui alcoolic care nu-şi poate permite să mai bea niciodată, de teamă că un

singur pahar nu va fi îndeajuns pentru a-i potoli setea.

Am ţipat tare şi îndelung, fără a putea rosti vreo vorbă. Lacrimile lui Branwyn aveau şi alt efect secundar. Nicio vrajă nu se putea măsura cu această substanţă. Chiar dacă te concentrezi, nu îi poţi rezista. Am simţit cum farmecele mă părăsesc, cum mi se decojesc de pe piele, de parcă tot trupul meu răsufla adânc.

Mi-am coborât încet mâinile de pe faţă, până ce am ajuns să mă uit în oglinda fixată de tavan. Ochii mei radiau ca nişte nestemate tricolore. Marginea exterioară a irişilor era de un auriu slab, în interior se afla un cerc cu tentă de verde jad şi la final un foc de smarald încercuia pupila. Numai un sidhe sau o pisică putea avea astfel de ochi. Gura mea era un amestec de nuanţe purpurii: resturile de ruj se combinaseră cu luciul stacojiu natural al buzelor. Pielea îmi era de un alb atât de pur încât sclipea, precum cea mai desăvârşită dintre perle. O lumină se iţea din piele, ca o lumânare pâlpâind în spatele unui văl. Părul meu roşcat-castaniu cădea în jurul acestor nuanţe strălucitoare ca o picătură de sânge întunecat. Dacă aş fi avut părul negru, aş fi arătat ca Albă ca Zăpada sculptată din nestemate.

Nu numai că îmi pierdusem farmecele. Acum şi puterea mă părăsise, se întorsese împotriva mea şi magia plutea în aer.

— Dumnezeule, eşti sidhe, a şoptit Alistair.

Mi-am întors ochii care radiau spre el. Mă aşteptam să văd teamă în privirea lui, însă nu am întâlnit decât un soi de uimire delicată.

— El mi-a spus că vei veni dacă vom avea credinţă, dacă o să credem cu adevărat, şi uite c-ai venit.

— Cine ţi-a spus că voi veni?

— O prinţesă sidhe cu care să mă regalez.

Vorbea pe un ton de veneraţie, însă mâinile i s-au strecurat pe sub rochia mea şi degetele i s-au înfăşurat în jurul benzii elastice a ciorapului. L-am prins de încheietură şi l-am plesnit cu cealaltă mână. Atât de tare încât i-am lăsat o urmă roşie pe faţă. Acum aveam toate dovezile

necesare pentru a-l aduce în instanţă. Nu mai era nevoie să continui jocul. Poţi sorbi energia din Lacrimile lui Branwyn pentru a transforma sexul în violenţă, sau cel puţin aşa auzisem la Curtea Zânelor Unseelie. Şi exact asta voiam să încerc să fac. Chiar voiam să încerc din tot sufletul.

Dacă m-ar fi lovit şi el, poate că ar fi mers, numai că nu m-a plesnit. Şi-a prăvălit trupul peste al meu, ţintuindu-mă pe pat. L-a coborât atât de jos încât am ajuns faţă în faţă. Pentru o clipă, m-am uitat în ochii lui şi am desluşit în ei aceeaşi nevoie imperioasă pe care o simţeam şi în ai mei. Lacrimile lui Branwyn erau o sabie cu două tăişuri. Pe care nu o puteai folosi pentru a seduce fără a fi, la rândul tău, sedus.

A scos un sunet mic din fundul gâtlejului şi m-a sărutat. L-am muşcat de buze şi i-am dus mâna la spate, la clipsul cu care îşi prinsese părul în coadă. L-am smuls şi părul lui lung până la umăr s-a împrăştiat în jurul meu ca o perdea din mătase. Mi-am înfipt mâinile în păr, cuprinzându-l în pumni şi strângându-l, în timp ce-i exploram gura.

Şi-a lăsat mâna liberă să alunece în jos de-a lungul rochiei şi a încercat să mă apuce de sâni, însă rochia se mula prea strâns pe mine. A tras de ea şi mi-am simţit corpul cutremurându-se de forţa cu care a sfâşiat ţesătura, iar mâna i s-a strecurat în sutienul meu.

Atingerea mâinii lui pe sân mi-a smucit capul pe spate şi mi-a eliberat gura. Dintr-odată m-am pomenit holbându-mă în spatele nostru prin oglinzile de pe peretele cel mai îndepărtat. Mi-a luat câteva secunde să realizez că ceva era în neregulă. Parţial, asta s-a datorat faptului că atenţia îmi era distrasă. Alistair mă săruta pe gât şi-şi cobora acum buzele tot mai jos pe pielea mea. Dar parţial se datora şi magiei făcute de altcineva. Acel altcineva era puternic şi nu dorea ca eu să ştiu că suntem urmăriţi. Oglinzile erau la fel de goale ca ochii unui orb. M-am uitat în sus, la oglinda de deasupra patului, şi am văzut că şi ea era goală, de parcă eu şi cu Alistair nici nu ne aflam acolo.

Şi pe urmă am simţit vraja ca o rană profundă care mă

sugea, aspirându-mi puterea şi trăgând-o la suprafaţă, până ce mi s-a revărsat din toţi porii pielii şi a ţâşnit în sus spre oglindă. Forţa aceea, indiferent ce era ea, se hrănea din puterea mea precum o lipitoare parapsihică. Îmi sugea puterea încetul cu încetul, de parcă o sorbea cu paiul. Nu îmi mai rămăsese decât un singur lucru de făcut. Am împins puterea în adâncul vrăjii, am alimentat magia cu puterea mea. Mişcarea a luat forţa prin surprindere şi magia s-a cutremurat. În oglindă se zărea acum o figură, dar nu a mea, şi nici a lui Alistair. Era înaltă, zveltă, învăluită într-o manta cenuşie cu glugă care îi acoperea fiecare centimetru din corp. Mantaua era o iluzie optică, menită s-o ascundă pe vrăjitoarea aflată la celălalt capăt al vrăjii. Dar orice iluzie poate fi demontată.

Alistair m-a muşcat uşor de sân şi mi-am pierdut pentru o clipă concentrarea. M-am uitat în jos şi l-am văzut cum îmi lua sfârcul în gură. Am avut senzaţia că trasase cu gura o linie fierbinte care cobora direct de la sâni până la vintre. Un geamăt mi-a scăpat şi m-am zvârcolit la atingerea lui. O mică parte din mine ura faptul că un bărbat mă putea face să reacţionez astfel, însă corpul meu se redusese în mare măsură la terminale nervoase şi piele devorată. Mă scufundam tot mai adânc în Lacrimile lui Branwyn, mă înecam în ele. Cât de curând gândirea avea să dispară cu totul şi nu vor mai rămâne decât senzaţiile. Nu mai reuşeam să absorb puterea. Tot ce puteam mirosi, pipăi şi gusta erau scorţişoara, vanilia şi sexul. Am luat nevoia de sex şi mi-am înfăşurat-o în minte, apoi am azvârlit-o înspre vrajă. Mantaua s-a clătinat şi preţ de o clipă aproape că am desluşit ce se afla sub ea, însă Alistair a îngenuncheat apoi, blocându-mi vederea.

Şi-a tras chiloţii în jos, de-a lungul şoldurilor şi coapselor, şi dintr-odată m-am trezit holbându-mă la bărbăţia lui, tare şi lungă. Pentru o clipă am rămas fără suflare, nu pentru că ar fi fost mult prea minunată, ci din cauza dorinţei. Era ca şi cum corpul meu zărise leacul de care avea nevoie şi leacul acela se afla lipit de stomacul lui Alistair. Nu ştiu dacă la vederea corpului său gol sau din

cauza puterii pe care o aruncasem în vrajă, însă acum mintea mi se mai limpezise. Revenisem la eul meu, unul mistuit de dorinţă, nimfoman, însă oricum era o îmbunătăţire.

M-am ridicat în şezut. Partea din faţă a rochiei era sfâşiată, sutienul îmi fusese tras în jos, dând la iveală sânii.

— Nu, Alistair, nu. Nu vreau s-o facem, am spus.

Un val de energie s-a revărsat peste pat şi pielea mi s-a făcut de găină. Alistair şi-a ridicat privirea, de parcă se uita la ceva ce eu nu puteam vedea, şi a rostit:

— Dar mi-ai spus să nu o folosesc decât în cantităţi mici. Pentru că în cantităţi mari ar înnebuni-o.

A ascultat, cu faţa încordată de concentrare. Eu nu am auzit nimic.

Ceea ce se afla acolo, în oglindă, nu se ascundea de Alistair, doar de mine.

Alistair a deschis sticluţa. Am avut timp să replic: „Nu.” Mâna mi-a ţâşnit în sus, ca pentru a bloca o lovitură. A aruncat uleiul peste mine. Era ca şi cum o mână uriaşă, lichidă mă atingea. Nu am putut să mă mişc, nu am putut face altceva decât să ţip. A turnat uleiul peste partea din faţă a corpului meu. Uleiul a pătruns prin rochie, spre piele. Alistair mi-a ridicat poalele rochiei şi de data asta nu am reuşit să îl opresc. Încremenisem, copleşită de ceea ce se întâmpla. A vărsat uleiul peste chiloţeii mei din satin şi am căzut pe spate în pat, cu şira spinării arcuită şi degetele trăgând în neştire de cearşafuri. Mi-am simţit pielea umflându-se, întinzându-se de dorinţă, o dorinţă care redusese lumea înconjurătoare la nevoia de a fi atinsă, de a fi ţinută în braţe, de a fi posedată. Nici nu conta de către cine. Vrăjii nu-i păsa, şi nici mie. Am deschis braţele pentru a-l primi pe bărbatul gol îngenuncheat în faţa mea. S-a prăbuşit peste mine. I-am simţit corpul, ferm şi greu, lipit de satinul chiloţeilor. Până şi acea bucăţică de mătase mi s-a părut în clipa aceea de prisos. Îl voiam în mine, îl voiam mai mult decât îmi dorisem vreodată ceva sau pe cineva.

Apoi ceva s-a desprins, plutind, din oglindă. Nu era

decât o pată mică şi neagră, însă mi-a reţinut atenţia, a forţat-o. S-a apropiat şi am văzut că era un păianjen mic, atârnat de un fir ca de mătase. L-am urmărit zburând încet spre umărul lui Alistair. Era mic şi negru şi strălucitor, ca pielea de lac. Corpul nu îmi mai era la fel de înfierbântat şi mintea mi se limpezise. Jeremy reuşise să îmi trimită ceva în ajutor. Acum ştiam că magicianul aflat la celălalt capăt al vrăjii îi reţinuse pe prietenii mei în afara casei.

Am simţit vârful neted al penisului lui Alistair alunecând spre marginea chiloţilor mei, atingându-mi umezeala umflată. Am scos un ţipăt, dar încă mai eram în stare să vorbesc, să gândesc. Dacă însă nu îl îndepărtam în clipa asta, chiar avea să fie viol. „Opreşte-te, Alistair, opreşte-te!” M-am zbătut să mă eliberez de sub el, dar era prea mare, prea greu. Eram prinsă în capcană. A început să se împingă în mine. Mi-am strecurat o mână între noi. Ar fi putut să mă penetreze, însă gestul i-a distras, se pare, atenţia. A bâjbâit, dând să-mi îndepărteze mâna, ca să continue.

Am ţipat: „Jeremy!”

M-am luptat cu Alistair şi preţ de o clipă mi-am aruncat privirea spre oglindă. Era acoperită de o ceaţă cenuşie, unduitoare. Tremura, făcând vârtejuri precum apa. Clocotea, scoţând băşici. Abia atunci mi-am dat seama că magicianul era sidhe. El sau ea se ascundea de mine, însă din cauza oglinzilor am ştiut că vraja aparţinea unui sidhe. Alistair a câştigat lupta şi şi-a strecurat vârful penisului în mine. Am ţipat, un ţipăt pe jumătate de protest, pe jumătate de plăcere. Mintea mea îl respingea, însă corpul, acoperit în continuare de ulei, nu o asculta. Am strigat „Nu!”, dar şoldurile mele se mişcau în ritm cu el, împingându-l înăuntru. Îl voiam, voiam să fie în mine, să-i simt corpul în mine. Şi totuşi am strigat „Nu!”.

Alistair s-a cutremurat şi s-a retras, pierzând micul avantaj pe care îl câştigase, apoi s-a ridicat în genunchi şi şi-a dus mâna la spate. Când a adus-o în faţă, am zărit o mică pată stacojie. Zdrobise păianjenul. Un alt păianjen mic şi negru i se târa acum pe braţ. L-a plesnit. Alţi doi

păianjeni i s-au târât pe umeri. A încercat să ajungă la mijlocul spatelui şi s-a răsucit ca un câine care aleargă în jurul cozii şi în clipa aceea i-am zărit spinarea. Pielea i se despicase şi un val de păianjeni mici şi negri se revărsa din ea. Roiau peste el ca o apă neagră, o a doua piele întunecată, mişcătoare. A scos un urlet, ţinându-şi mâinile la spate, strivind câţiva din ei, însă insectele erau acum cu miile şi în câteva clipe Alistair a devenit el însuşi o masă informă de păianjeni. I s-au strecurat în gură în timp ce ţipa şi s-a înecat, însă a continuat să urle.

Toate oglinzile din încăpere pulsau, răsuflau, sticla se contracta şi dilata de parcă era vie şi elastică. Am auzit o voce masculină în cap: „Intră sub pat. Acum.” Nu m-am opus. M-am rostogolit de pe pat şi m-am târât sub el. Cearşafurile roşii au alunecat spre margine, ascunzând totul vederii, cu excepţia unei fâşii argintii de lumină.

Am auzit un zgomot puternic de sticlă spartă, ca şi cum o mie de ferestre crăpaseră în acelaşi timp. Urletele lui Alistair au pierit sub sunetul cioburilor care cădeau pe podea. Sticla s-a prăbuşit pe covor ca o grindină sfărâmicioasă, scoţând un ţiuit.

Liniştea a coborât treptat asupra încăperii, pe măsură ce cioburile se împrăştiau pe jos. Am auzit apoi zgomot de lemn crăpat. Nu vedeam ce se petrece, însă am presupus că era uşa.

— Merry! Merry!

Vocea lui Jeremy.

Roane a strigat:

— Dumnezeule, Merry, unde eşti?

M-am târât spre marginea patului şi am ridicat tivul cearşafului, dând la iveală podeaua care sclipea de cioburile argintii. Am strigat: „Aici! Sunt aici.” Am întins mâna de sub pat şi am fluturat-o în aer, dar nu m-am mişcat, de teamă să nu mă tai în cioburi.

O mână m-a prins şi cineva a aşternut un sacou peste cioburile de pe podea, pentru ca Roane să mă poată trage de sub pat. Abia când m-a ridicat în braţe am realizat că încă mai eram acoperită de Lacrimile lui Branwyn şi mi-am

dat seama de consecinţele acestui lucru pentru noi. Însă reuşisem să arunc un ochi, zărisem ce zăcea pe pat şi am rămas fără cuvinte. Cred chiar că pentru o secundă sau două am uitat să respir.

Roane m-a purtat în braţe spre uşă. M-am uitat peste umărul lui la patul din dormitor. Ştiam că în el zăcea un bărbat. Mai mult decât atât, ştiam că era Alistair Norton, însă dacă nu aş fi ştiut la ce mă holbam, mă îndoiesc că mi-aş fi dat seama că era o fiinţă umană. Forma aceea era acum la fel de stacojie precum cearşafurile pe care stătea întinsă. Cioburile îl transformaseră pe Alistair într-o masă de carne. Nu am putut zări păianjenii pe sub balta de sânge care îl acoperea. Ştiam de acum două, poate trei lucruri. Primul, că magicianul aflat la celălalt capăt al vrăjii era sidhe; al doilea, că el sau ea încercase să mă ucidă; al treilea, că dacă Jeremy nu ar fi aruncat o vrajă pentru a face o breşă în sistemul de securitate al casei, acum nu aş fi fost decât o grămăjoară roşie pe un pat scăldat în sânge. Îi eram profund îndatorată lui Jeremy.

Capitolul 6

Poliţia nu m-a lăsat să fac duş. Nu mi-a permis nici măcar să mă spăl pe mâini. La patru ore după ce Roane mă scosese pe braţe din dormitor, încă mai încercam să le explic ce se petrecuse cu Alistair Norton. Fără prea mare succes. Nimeni nu părea dispus să mă creadă. Urmăriseră cu toţii înregistrarea şi totuşi nu mă credeau. Presupun că singurul motiv pentru care nu mă acuzaseră de uciderea lui Alistair era acela că fusesem identificată drept Prinţesa Meredith NicEssus. Ştiau la fel de bine ca şi mine că tot ce trebuia să fac pentru a scăpa de acolo era să mă prevalez de imunitatea diplomatică. Aşa că nu se grăbeau să mă pună sub acuzare.

Ceea ce habar nu aveau era că nici eu nu eram deloc dornică să apelez la imunitatea diplomatică. Pentru că, odată ce invocam imunitatea diplomatică, poliţia avea să contacteze Consiliul pentru Relaţii Umano-Fey. Şi pe ambasadorul la Curţile Sidhe. Ambasadorul avea să o contacteze, la rândul său, pe Regina Aerului şi a Întunericului. Pentru a o informa unde mă aflam. Şi, cum îmi cunoşteam bine mătuşa, bănuiam că ea urma să sugereze să fiu ţinută „în siguranţă” până ce gărzile ei aveau să vină ca să mă ducă înapoi acasă. Aveam să fiu prinsă ca un iepure în laţ şi careva urma să-şi facă apariţia ca să îmi frângă gâtul şi să se înapoieze cu el la Curte pe post de trofeu.

Stăteam aşezată la o măsuţă, cu un pahar de apă în faţă. Pe spătarul scaunului era o pătură pe care o primisem de la paramedici pentru a-mi ţine de cald în caz că suferisem un şoc şi pentru a acoperi partea din faţă, sfâşiată, a rochiei. În prima parte a intervalului îmi fusese frig şi avusesem nevoie de pătură, dar după aceea îmi simţisem sângele luând foc. Alternam frisoanele cu transpiraţia, o

combinaţie între şoc şi Lacrimile lui Branwyn. Şi trecerile acestea bruşte dintr-o extremă în alta îmi provocaseră o durere de cap îngrozitoare. Nu îmi oferiseră niciun calmant, pentru că urma să fiu dusă la spital cât de curând – curând, dar nu imediat.

Încă mai radiam un pic atunci când apăruseră primele echipaje ale poliţiei. Nu-mi putusem ascunde luminozitatea atâta timp cât uleiul se mai afla pe pielea mea. Aşa că fusesem descoperită. Unul dintre agenţii în uniformă mă recunoscuse şi spusese „Eşti Prinţesa Meredith”. Briza californiană uşoară ne învăluise şi am ştiut că nu era decât o chestiune de timp până ce Regina Aerului şi a întunericului avea să trimită pe cineva pentru a investiga ultimele şoapte. Trebuia să dispar din oraş înainte ca asta să se întâmple. Nu aveam la dispoziţie decât o noapte, poate două, înaintea sosirii gărzilor mătuşii. Aveam deci timp să rămân la secţia de poliţie pentru a răspunde întrebărilor. Deşi mă săturasem să răspund aceloraşi şi aceloraşi întrebări.

Atunci de ce mai stăteam pe scaunul acela cu spetează tare, uitându-mă peste măsuţă la un detectiv pe care nu îl mai văzusem în viaţa mea? În primul rând, pentru că şi dacă ieşeam de acolo fără a fi acuzată de omor sau fără să fi invocat imunitatea diplomatică, poliţia tot ar fi luat legătura cu politicienii. Ar fi făcut-o pentru a-şi acoperi fundurile. În al doilea rând, voiam ca detectivul Alvera să mă creadă în privinţa Lacrimilor lui Branwyn şi a pericolului inerent în caz că se mai aflau şi alte cantităţi de astfel de ulei în L.A. Probabil că sticluţa fusese un dar din partea acelui sau acelei sidhe care făcuse vraja lipitoare. Şi singura care se găsea în afara Curţilor. Acesta era scenariul cel mai optimist. Însă dacă exista şi cea mai mică posibilitate ca fiinţele umane să fi descoperit reţeta de fabricaţie a Lacrimilor lui Branwyn şi produsul se afla acum pe piaţă, atunci distribuţia lui trebuia oprită imediat.

Desigur, mai exista şi o altă variantă. Şi anume, ca acel sau acea sidhe care îl ajutase pe Norton să facă mica lui escrocherie de tip viol-magie să fi dăruit Lacrimile lui

Branwyn şi altor bărbaţi. Era probabil cel mai verosimil dintre cele două scenarii pesimiste, numai că nu puteam să declar în faţa poliţiei că un alt sau o altă sidhe avusese de-a face cu Alistair Norton. Nu te apuci să bârfeşti despre sidhe cu poliţia fiinţelor umane, nu dacă vrei să mai rămâi întreg la trup.

Poliţia se pricepe să miroasă o minciună, sau mai degrabă să economisească timpul, pentru simplul fapt că pleacă întotdeauna de la premisa că toată lumea minte. Indiferent din ce motive, detectivului Alvera nu îi plăcea povestea mea. Stătea vizavi de mine, înalt, negricios, subţirel, cu mâini care păreau prea mari pentru umerii lui înguşti. Avea ochi de un căprui intens, mărginiţi de gene întunecate care te făceau să îi remarci imediat, sau poate doar aşa aveam eu impresia în seara aceea. Jeremy mă învăluise într-un scut pentru a mă ajuta să ţin Lacrimile sub control. Trasase rune pe fruntea mea cu degetele şi puterile lui. Nimic vizibil pentru poliţişti, însă, dacă mă concentram, le simţeam pe piele ca un foc rece. Fără vraja făcută de el, numai Zeiţa-Mamă ştie ce aş fi fost în stare să spun. Poate ceva jenant şi aţâţător. Chiar şi protejată de rune, eram perfect conştientă de prezenţa bărbaţilor din încăpere.

Alvera s-a holbat la mine cu ochii lui frumoşi şi neîncrezători. M-am uitat cum gura lui, atât de generoasă, de demnă de a fi sărutată, forma cuvintele.

— Aţi auzit ce am spus, domnişoară NicEssus?

Am clipit din ochi şi mi-am dat seama că nu fusesem atentă.

— Scuze, domnule detectiv. Vreţi să repetaţi întrebarea, vă rog?

— Cred că ar fi cazul să puneţi capăt interogatoriului, detective Alvera, a spus avocata mea. Clienta mea este fără îndoială obosită şi în stare de şoc.

Avocata mea era partener la firma James, Browning şi Galan. Ea era Galan. De obicei, Browning se ocupa de chestiunile legale ale Agenţiei de Detectivi Grey. Cred că prezenţa lui Eileen Galan se datora faptului că Jeremy le

spusese că era vorba de un viol. Şi o femeie putea înţelege mai bine o astfel de situaţie, cel puţin în teorie.

Stătea lângă mine, în taiorul ei închis la culoare, cu dungi fine, atât de îngrijit şi de bine călcat că părea abia scos din cutie. Avea părul blond cu fire cărunte perfect coafat şi un machiaj fără cusur. Pantofii ei cu toc înalt fuseseră proaspăt făcuţi cu cremă. Era ora două dimineaţa şi Eileen arăta de parcă tocmai consumase un mic dejun copios şi era gata să înceapă o nouă zi.

Privirea lui Alvera s-a înălţat de la sutienul push-up care îmi lăsase sânii la vedere până la ochi.

— Mie nu mi se pare că domnişoara s-ar afla în stare de şoc.

— Clienta mea a fost violată, domnule detectiv Alvera. Şi deocamdată nu a fost dusă la spital şi nici examinată de un doctor. Singurul motiv pentru care nu v-am cerut să faceţi aceste lucruri este acela că s-a arătat foarte hotărâtă să răspundă întrebărilor şi să ajute poliţia în anchetă. Sinceră să fiu, încep să cred că-n seara asta nu este capabilă să-şi protejeze propriile interese. Am văzut pe înregistrare cum a fost molestată. Şi trebuie să intervin pentru a-i apăra drepturile, chiar şi împotriva voinţei ei.

Alvera şi cu mine ne-am uitat unul la celălalt pe deasupra măsuţei. Detectivul a rostit următoarele cuvinte cu ochii fixaţi asupra mea, un contact vizual major:

— Şi eu am văzut înregistrarea, doamnă avocat. Şi mi s-a părut că clienta dumneavoastră s-a simţit bine în majoritatea timpului. A strigat „Nu”, dar limbajul corpului îi contrazicea spusele.

Dacă Alvera îşi închipuia că avea să mă facă să clachez sub privirea sa de oţel, ei bine, nu mă cunoştea deloc. Trucul nu ar fi funcţionat nici în mod normal, şi cu atât mai puţin în seara asta, când mă simţeam prea amorţită pentru a muşca momeala.

— Asta e o remarcă insultătoare, nu numai la adresa clientei mele, ci în general la adresa femeilor, detective Alvera. Interviul a luat sfârşit. Sper că îmi veţi oferi escortă până la spital, pentru prelevarea probelor de viol.

Alvera s-a mulţumit să se holbeze la ea cu ochii lui frumoşi şi obosiţi.

— Chiar şi în cazul în care o femeie repetă întruna „Nu, opreşte-te”, dacă se joacă în acelaşi timp cu penisul unui bărbat, el nu poate fi acuzat pentru mesajele confuze pe care le primeşte.

Am zâmbit, clătinând din cap.

— Vi se pare amuzant, domnişoară NicEssus? Înregistrarea poate fi admisă ca probă de viol în instanţă, dar tot pe ea se vede cum îl transformaţi pe Alistair Norton în carne vie.

— Repet, detective, nu eu l-am ucis pe Alistair Norton. Cât despre viol, fie că încercaţi deliberat să vă purtaţi ofensator pentru a mă scoate din sărite şi a mă face să scap vreo indiscreţie, fie nu sunteţi decât un ticălos sexist. Dacă prima alternativă e adevărată, vă pierdeţi vremea. Dacă a doua alternativă e cea adevărată, mă faceţi pe mine să-mi pierd vremea.

— Regret că dumneavoastră consideraţi că vă pierdeţi vremea răspunzând unor întrebări despre un bărbat pe care l-aţi lăsat să sângereze de moarte în patul lui, în propria casă.

— Ce fel de bărbat e cel care are o casă despre care soţia nu ştie nimic? am întrebat eu.

— Îşi înşela soţia şi deci merita să moară, asta vreţi să spuneţi? Ştiu că voi, feyii, aveţi concepţii ferme în privinţa căsătoriei şi monogamiei, însă execuţia pare o măsură cam brutală.

— Clienta mea a declarat în mai multe rânduri că nu ea a făcut vraja care a spart oglinda.

— Numai că ea e în viaţă, doamnă avocat. Dacă nu ea a făcut vraja, atunci cum de-a ştiut să se adăpostească?

— V-am spus: am recunoscut vraja, detective Alvera.

— Dar Norton de ce nu a recunoscut-o? Avea reputaţia unui magician de mare clasă. Ar fi trebuit să-şi dea seama ce se întâmplă.

— V-am spus deja că Lacrimile lui Branwyn afectează fiinţele umane mai mult decât pe sidhe. Norton nu a fost la

fel de atent ca mine la ceea ce se petrecea în jur.

— De unde au apărut păianjenii?

— Nu ştiu.

Nu aveam de gând să-i spun că Jeremy făcuse vraja cu păianjenii, pentru că l-ar fi învinovăţit pe el pentru spargerea oglinzii şi poate că ne-ar fi acuzat pe amândoi de complicitate la crimă.

A clătinat din cap.

— Mai bine recunoaşteţi că dumneavoastră l-aţi ucis. În legitimă apărare.

— Motivul pentru care mă aflu şi acum aici este acela că încerc să vă conving cât de periculos poate fi acel ulei vrăjit. Dacă în L.A. se află şi alte sticluţe cu Lacrimile lui Branwyn, trebuie neapărat să le găsiţi şi să le distrugeţi.

— Vrăjile care stârnesc dorinţa sexuală nu au nicio putere, domnişoară NicEssus. Şi nici afrodiziacele. Nu există poţiuni magice care să o facă pe o femeie să-şi dea chiloţii jos în faţa unui bărbat. Toate astea nu sunt decât prostii.

— Aşa vă place să credeţi. Dar o să îmi daţi dreptate în cazul când uleiul va ajunge pe piaţă. Poate că Norton a avut singura sticluţă, dar dacă există şi altele, aţi face bine să-i cercetaţi pe amicii lui.

A răsfoit printre notiţele pe care le luase în carneţelul care zăcea de multă vreme neatins pe măsuţă.

— Mda, Liam, Donald şi Brendan. Fără nume de familie. Doi au urechi de fey, toţi au părul lung. Cum să nu, nicio problemă, o să-i găsim cât ai clipi din ochi. Deşi, desigur, nu asta e prioritatea noastră numărul unu, din moment ce nu ei sunt acuzaţi de crimă.

Eileen s-a ridicat din nou în picioare.

— Haide, Meredith, interviul s-a terminat. De data asta vorbesc serios.

S-a uitat la noi, mutându-şi privirea de la unul la celălalt, de parcă eram nişte elevi de clasa întâi nedisciplinaţi care nu aveam să îndrăznim s-o contrazicem. Eram obosită şi convinsă de acum că poliţia nu mă credea în privinţa Lacrimilor lui Branwyn. M-am ridicat şi eu în picioare.

La fel şi Alvera.

— Stai jos, Meredith.

— Acum ne spunem pe numele mic, Alvera? Pentru că eu nu îţi cunosc prenumele.

— Raimundo. Stai jos, te rog.

— Dacă, am spus eu, invoc imunitatea diplomatică, voi pleca de aici şi nu va mai conta care dintre noi a avut dreptate şi care nu.

Mi-am ridicat privirea spre el şi, mulţumită scutului de protecţie al lui Jeremy, am putut să mă uit direct în ochii lui. Dacă mă concentram, aproape că nu îi mai vedeam linia buzei de sus.

S-a holbat îndelung la mine înainte de a zice:

— Şi ce anume te împiedică să ceri imunitatea diplomatică şi să dispari pe uşa aia, prinţesă?

— Speranţa că vei crede ce-ţi spun despre uleiul afrodiziac.

A zâmbit.

— Sigur că te cred.

Am clătinat din cap.

— Nu e nimic de râs în asta, detective. O astfel de minciună nu mă va reţine aici.

Blufam sau cam aşa ceva. Sperând că el nu îşi va da seama.

— Şi ce te-ar reţine? a întrebat el.

Aveam ceva în cap. Şi anume că trebuia să dovedesc poliţiei cât de puternice erau Lacrimile lui Branwyn. Sexul cu o sidhe îl bântuie pe un mascul uman pe veşnicie, însă dacă doar gustai un pic, răul nu avea să fie permanent. Sigur, poate că avea să lase în urmă, pentru o vreme, nişte vise erotice, o dorinţă de sex puţin exacerbată, dar nimic dăunător. Pentru a nu mai fi în siguranţă era nevoie să combini carnea şi magia în modul cel mai intim. Dacă ne mulţumeam să gustăm din această combinaţie şi atât, aveam să supravieţuim cu toţii.

— Şi dacă îţi dovedesc că uleiul afrodiziac chiar funcţionează?

Şi-a încrucişat braţele la piept şi şi-a compus o expresie

încă şi mai cinică, deşi nu îmi închipuisem că era posibil.

— Te ascult.

— Crezi că nicio vrajă nu te poate face să doreşti instantaneu pe cineva, nu-i aşa?

A dat din cap că da.

— Exact.

— Îmi permiţi să te ating, detective?

A zâmbit şi ochii i-au fugit imediat spre decolteul meu. Speram că mă insulta în mod deliberat, pentru că altfel însemna că era un prost, iar eu aveam nevoie de un poliţist realmente bun în meseria lui. Având în vedere cazul sensibil din punct de vedere politic, Alvera fusese repartizat să se ocupe de el fie pentru că se număra printre cei mai buni, fie printre cei mai slabi. Ori nădăjduiau ca un super-detectiv să lămurească totul, ori mi-l oferiseră pe tavă preventiv, drept ţap ispăşitor, dacă totul mergea prost. Iniţial, crezusem că aveam de-a face cu un super-detectiv, acum însă înclinam tot mai mult spre ipoteza cu ţapul ispăşitor. Pe de altă parte, cum îl minţisem în mai multe privinţe, poate că de fapt nu îmi doream să fie un poliţist priceput. Numai că nu îl minţisem în lucrurile despre care el credea că îl minţisem. Pe cuvânt.

— Acum un minut îmi spuneai Raimundo. Acum îmi ceri permisiunea să mă atingi şi am revenit la adresarea cu „detectivul”.

— Asta se cheamă tehnică de distanţare, detective Alvera, am spus eu.

— Şi eu, care-mi închipuisem că vrei să fii mai apropiată şi mai intimă cu mine, nu distantă.

Am auzit-o pe Eileen Galan trăgându-şi răsuflarea şi pregătindu-se să vorbească, şi am oprit-o ridicând o mână în aer.

— E-n regulă, Eileen, nu se poate să fie aşa de prost pe cât pare şi să fi ajuns totuşi detectiv. Vrea să mă atragă în cursă. Deşi nu ştiu ce speră să câştige făcând asta.

Umorul a dispărut din ochii lui, lăsându-i reci şi întunecaţi. Indescifrabili şi duri ca piatra.

— Adevărul, asta urmăresc să aflu.

— Ore în şir te-ai purtat decent cu mine. Şi dintr-odată, în ultimele treizeci de minute te-ai transformat într-un sexist şi te-ai holbat la sânii mei. De unde până unde schimbarea asta?

Ochii aceia reci au rămas o clipă sau două aţintiţi asupra mea.

— Comportamentul profesional şi decent nu mi-a adus nimic.

— Fie că-ţi convine sau nu, procesul-verbal iniţial precizează că am fost victima unui viol. Comportamentul tău din ultima jumătate de oră te-ar putea aduce pe banca acuzaţilor într-un proces de hărţuire sexuală.

Ochii i s-au mutat de la mine la avocată, care tăcea în continuare, şi înapoi la mine.

— Am avut ocazia să cunosc victime ale violurilor, prinţesă. Le-am dus la spital, le-am ţinut de mână în timp ce plângeau. Una din victime nu avea decât doisprezece ani. Era atât de traumatizată încât nici nu putea vorbi. Am fost nevoit să lucrez împreună cu un terapeut timp de nouă zile pentru a o convinge să mărturisească numele agresorilor. Tu nu te porţi ca o victimă.

Am clătinat din cap.

— Ce… bărbat arogant mai eşti. Am rostit apăsat cuvântul „bărbat”, ca pe cea mai gravă dintre insulte. Ai fost vreodată violat, Raimundo?

A clipit din ochi, dar şi-a păstrat expresia neutră.

— Nu.

— Atunci să nu îndrăzneşti să-ţi dai cu presupusul despre cum ar trebui eu să mă comport sau să mă simt. În seara asta nu sunt prea distrusă. Asta parţial din cauza nenorocitei aceleia de vrăji, dar, pe de altă parte, detective, pentru că, luând în considerare standardele mele în privinţa violurilor, cazul meu nu este unul atât de grav. Eileen susţine că am fost molestată. Ea e avocată. Pot trece cu vederea folosirea incorectă a termenului, pentru că pur şi simplu nu are cum să ştie ce înseamnă. Nu a văzut în viaţa ei ce poate să-i facă un bărbat unei femei

atunci când îşi pune cu adevărat în minte s-o rănească. Eu am văzut scene brutale, detective, şi ceea ce s-a petrecut astăzi nu a fost brutal, însă simplul fapt că nu sângerez de moarte şi că faţa îmi este încă recognoscibilă sub vânătăi nu înseamnă că n-am fost violată.

O umbră i-a trecut peste ochi, o umbră a cărei semnificaţie nu am putut-o desluşi, după care privirea i-a redevenit indescifrabilă.

— Nu ai trecut pentru prima oară prin aşa ceva, nu? m-a întrebat cu voce joasă, blândă.

M-am uitat în jos, de teamă să nu-i întâlnesc privirea.

— Nu eu, detective, nu eu.

— Atunci o prietenă de-a ta, a spus pe acelaşi ton blând.

Mi-am ridicat ochii şi manifestarea aceea neaşteptată de compasiune aproape că m-a terminat, aproape m-a convins să îi mărturisesc. Aproape. Mi-am amintit faţa lui Keelin, scăldată în sânge, cu orbita strivită şi ochiul scos şi căzut pe piept. Dacă ar fi avut nas, ar fi fost zdrobit, numai că mama lui Keelin era brownie[10], şi ei nu au nasuri omeneşti. Trei dintre braţele ei fuseseră răsucite în unghiuri nefireşti, ca nişte picioare de păianjen rupte. Niciun vraci sidhe nu voise să se apropie de ea pentru că era ca şi moartă şi nimeni nu dorise să-şi rişte viaţa pentru o corcitură de brownie cu goblin[11]. Tatăl meu o dusese la un spital uman şi raportase autorităţilor atacul. Tatăl meu fusese Prinţul Flăcării şi Cărnii, şi până şi regina se temea de el, aşa că nu fusese pedepsit pentru că apelase la oameni fără să ceară permisiunea. Plângerea lui fusese înregistrată şi era informaţie publică. Puteam să vorbesc despre ea fără teama de a fi pedepsită. Şi era bine că în seara asta puteam spune tot adevărul despre ceva.

— Povesteşte, m-a îndemnat Alvera pe un ton şi mai blând.

---

[10] Creatură supranaturală a binelui (spiriduş) în folclorul englez şi scoţian. *Brownie*-ii îşi fac culcuş în colţurile nelocuite ale casei şi ajută la treburile domestice.

[11] În tradiţia medievală, fiinţă supranaturală pitică şi lacomă, întruchipare a răului.

— Când aveam amândouă şaptesprezece ani, prietena mea cea mai bună, Keelin NicBrown, a fost violată, am rostit cu o voce plată şi neutră, aşa cum fusese şi privirea detectivului cu numai câteva clipe în urmă. I-au spart oasele din jurul ochilor, care i-au ieşit din orbite şi îi atârnau pe faţă, prinși în nişte firişoare. Am răsuflat adânc şi am împins deoparte amintirea, fără să-mi dau seama că făcusem gestul cu mâinile. Am văzut persoane bătute, dar niciodată în halul acela, am continuat. Au vrut s-o omoare în bătaie şi aproape că au reuşit.

Acum îmi recâştigasem controlul. Nu aveam să plâng. Ceea ce mă bucura. Nu-mi plăcea să plâng. Mă făcea să mă simt neputincioasă.

— Îmi pare rău, a spus Alvera.

— Să nu-ţi pară rău pentru mine, detective Alvera. Am urmărit vindecarea lui Keelin şi aşa am învăţat să măsor violenţa. Dacă un atac nu e la fel de brutal ca acela înfăptuit asupra lui Keelin, pentru mine înseamnă că nu e chiar atât de rău. Asta m-a ajutat să trec peste nişte situaţii foarte dure fără să mă isterizez.

— Ca-n seara asta, a comentat el pe acelaşi ton de salvator al sinucigaşului gata să se arunce în gol.

Am încuviinţat.

— Mda, ca-n seara asta, cu toate că trebuie să recunosc că ceea ce i s-a întâmplat lui Alistair Norton a fost unul dintre lucrurile cele mai grave pe care mi-a fost dat să le văd. Totuşi, nu eu l-am ucis. Nu spun că nu l-aş fi ucis dacă ar fi continuat cu violul. Când aş fi scăpat de vraja afrodiziacă, probabil că l-aş fi vânat. Nu ştiu. Numai că cineva m-a scăpat de grija asta.

— Cine? a întrebat el.

I-am răspuns în şoaptă:

— Îmi pare rău, dar nu ştiu, detective. Chiar nu ştiu.

— E nevoie să mă atingi pentru a-mi dovedi că uleiul acela afrodiziac despre care mi-ai povestit funcţionează?

Am dat din cap.

— Atunci ai permisiunea mea, a spus el.

— Şi dacă îţi demonstrez că puterea vrăjii ăsteia este cât

se poate de reală, vei chema brigada antinarcotice?

— Da.

— Jură, i-am cerut.

M-a privit atent, cu o expresie foarte serioasă. Părea să înţeleagă că pentru mine o promisiune însemna mai mult decât pentru o fiinţă omenească. Într-un târziu, a dat din cap.

— OK. Îţi dau cuvântul meu.

M-am uitat la Eileen Galan şi la oglinda unidirecţională.

— De consemnat declaraţia făcută în prezenţa martorilor. Şi zeii să te aibă în paza lor dacă îţi vei încălca promisiunea.

A dat din cap.

— La ce să mă aştept? Un trăsnet?

Am scuturat din cap.

— Nu, niciun trăsnet.

A dat să zâmbească, însă când a văzut că nu mi se părea amuzant, surâsul i s-a şters de pe buze.

— O să-mi ţin cuvântul, prinţesă.

— Sper că da, detective, pentru binele nostru, al tuturor.

Eileen m-a tras deoparte, la câţiva paşi distanţă de detectiv.

— Ce ai de gând să faci, Meredith?

— Practici vreo artă mistică? am întrebat-o.

— Sunt avocată, nu vrăjitoare.

— Atunci priveşte doar. Şi o să înţelegi ce fac.

M-am îndepărtat încet de ea şi m-am întors la Alvera. M-am postat ceva mai departe de el decât aş fi stat în mod normal, doar atât de aproape cât să îl pot atinge. Avusesem ulei pe degete, însă o parte din el se şterse. Voiam ca demonstraţia să fie elocventă, aşa că mi-am trecut degetele peste sâni, acolo unde uleiul rămăsese întins, strălucitor, pe pielea mea. Lacrimile lui Branwyn aveau o perioadă de garanţie îndelungată. Am întins mâna spre faţa lui Alvera.

S-a ferit.

Am ridicat din sprâncene, cu braţul înălţat în aer.

— Mi-ai spus că-mi dai permisiunea să te ating.

A dat din cap.

— Scuze, a fost un gest reflex.

A făcut un pas spre mine, răsucindu-se în aşa fel încât să putem fi văzuţi perfect de spectatorii aflaţi de cealaltă parte a oglinzii. S-a încordat vizibil pentru a nu se mai feri de mine. Nu ştiam dacă nu voia să îl ating pentru că eram fey, pentru că era convins că ucisesem pe cineva prin puterea magiei, sau din nişte motive ezoterice poliţieneşti care-mi scăpau.

Mi-am trecut degetele peste buzele lui pline până ce au strălucit ca glossul. M-a privit cu ochii uşor măriţi de uimire. M-am îndepărtat de el şi a dat să facă un pas spre mine, după care şi-a impus să se oprească. Şi-a încrucişat braţele la piept, a încercat să spună ceva, apoi a clătinat din cap.

M-am întors la scaunul pe care îl ocupasem mai devreme şi m-am aşezat. Mi-am încrucişat picioarele şi fusta scurtă mi s-a ridicat, dând la iveală marginea de sus a dantelei ciorapilor. Alvera a observat. Nu m-a scăpat o secundă din ochi cât mi-am netezit fusta. Am văzut pe gâtul lui că pulsul i se accelerase. Ochii lui măriţi, gura întredeschisă în încercarea de a-şi păstra firea m-au excitat. Am avut nevoie de mult autocontrol pentru a nu mă apropia de el şi a prelua iniţiativa. Eram în continuare în siguranţă mulţumită runelor lui Jeremy, însă voinţa mi-a fost pusă serios la încercare.

Eileen Galan s-a uitat de la unul la celălalt cu o expresie nedumerită întipărită pe faţă.

— Mi-a scăpat mie ceva?

Alvera se mulţumea în continuare să se holbeze la mine, cuprinzându-şi pieptul cu braţele, de parcă se temea să se mişte sau chiar să vorbească, de parcă se temea că orice pas înspre mine avea să-l facă să se clatine şi să-l arunce în braţele mele.

I-am răspuns lui Eileen:

— Da, ţi-a scăpat ceva.

— Ce?

— Lacrimile lui Branwyn, am şoptit eu.

Alvera a închis ochii şi capul a început să i se legene încetişor.

— Te simţi bine, detective? a spus Eileen.

El a deschis ochii şi a răspuns:

— Ăăă… da. S-a uitat spre mine. Sunt… bine.

Ultimul cuvânt abia s-a auzit. Pe faţă i se citea un soi de panică, de parcă nu-i venea să creadă ce i se întâmpla.

Nu ştiu cât ar fi rezistat să mai rămână în starea aceea de uluială, numai că eu începusem să-mi pierd răbdarea. Mi-am trecut degetele peste umflăturile albe, sclipitoare ale sânilor, şi asta a fost de ajuns.

Alvera a traversat camera în trei paşi, m-a prins de antebraţ şi m-a ridicat în picioare. Era cu aproape treizeci de centimetri mai înalt decât mine şi a fost nevoit să se aplece într-un unghi incomod, însă a reuşit. Şi-a lipit buzele acelea demne de a fi sărutate de ale mele şi la prima atingere scutul de protecţie al lui Jeremy s-a rupt. Dintr-odată am fost copleşită de o poftă nesăţioasă. Trupul meu încă tânjea după ceea ce i se refuzase mai devreme. L-am sărutat de parcă mă hrăneam de pe buzele lui moi, iar limba mea a pornit să-i exploreze gura. I-am mângâiat faţa cu mâinile pline de ulei. Cu cât cantitatea de ulei care îl atingea era mai mare, cu atât vraja devenea mai puternică. M-a săltat de mijloc şi m-a adus la nivelul ochilor săi, pentru a nu se mai apleca.

Mi-am încolăcit picioarele în jurul taliei lui şi i-am simţit corpul prin straturile de haine care ne despărţeau. Contactul acela fizic m-a înfiorat şi m-am smuls din sărut, dar nu pentru a răsufla, ci pentru a scoate un strigăt.

M-a împins în masă, apăsându-mă cu vintrea. Întins deasupra mesei, era prea înalt pentru a menţine sărutul şi corpurile noastre lipite, aşa că s-a ridicat în braţe, de parcă făcea flotări, ţinându-mă aproape.

L-am măsurat de jos până sus, până i-am întâlnit ochii. În ei am văzut acea întunecime care la bărbaţi nu apare de obicei decât mai târziu, când hainele au fost scoase şi nu mai există cale de întoarcere. L-am prins de cămaşă şi am tras, rupând nasturii şi dezgolindu-i pieptul şi stomacul. M-

am ridicat, ajungând aproape în şezut, pentru a-l linge pe piept şi a-mi trece mâna peste stomacul lui plat. Am încercat să-mi împing mâna în pantalonii lui, dar cureaua m-a împiedicat.

Dintr-odată, camera s-a umplut de agenţi în uniformă şi detectivi în haine civile. L-au tras pe Alvera de pe mine şi el s-a zbătut. Au fost nevoiţi să-l încalece pentru a-l doborî la podea sub un munte de uniforme. Ţipa neinteligibil.

Am rămas întinsă pe masă, cu fusta ridicată până în talie şi corpul zvâcnind de dorinţă, incapabilă să mă mişc. Eram furioasă, furioasă că fuseserăm opriţi. Eram conştientă că mă purtasem prosteşte. Eram conştientă că nu voiam să fac sex într-o cameră de interogatoriu, în faţa întregii secţii de poliţie, şi totuşi… tot furioasă eram, tot plină de dorinţă.

Un poliţist tânăr în uniformă stătea lângă masă. Încerca, fără succes, să nu se uite la mine. Mi-a fost uşor să-l prind de mână şi să-i apăs Lacrimile lui Branwyn pe încheietură. I-am simţit pulsul accelerându-se şi s-a aplecat peste mine şi m-a sărutat înainte să-şi dea cineva seama ce se întâmplă.

— Iisuse, Riley, n-o atinge! a strigat cineva.

Nişte braţe l-au înşfăcat şi l-au tras departe de buzele, de mâinile mele. Am întins braţele spre Riley, m-am ridicat şi am ţipat „Nu!”. Am alunecat jos de pe masă şi am dat să mă reped spre el, dar un alt detectiv mi-a prins braţele la spate şi m-a forţat să rămân aşezată pe masă. S-a uitat în jos la mâinile lui, de parcă le simţea arzând la contactul cu pielea mea. Şi a şoptit „O, Doamne”.

Înainte să se aplece să mă sărute, a apucat să strige: „Aduceţi nişte poliţiste.” Mai târziu, aveam să aflu că bărbatul acela de înălţime medie, cu un început de chelie, braţe puternice şi corp musculos, era locotenentul Peterson. Au fost nevoiţi să-i pună cătuşe pentru a-l scoate din încăpere.

Am fost îngropată sub o grămadă de poliţiste până ce n-am mai putut să mă mişc. Vreo două din ele au întâmpinat aceleaşi dificultăţi cu mine pe care le avuseseră şi bărbaţii,

iar cel puţin unul dintre bărbaţi a reuşit să mă atingă fără să reacţioneze. Şi uite aşa a ieşit la iveală homosexualitatea – la locul de muncă!

L-au adus pe Jeremy ca să refacă vraja. Într-un târziu, m-am liniştit, dar nu eram în stare să mai suport un interogatoriu. Jeremy m-a asigurat că va vorbi el cu cei de la brigada antinarcotice, deşi eram de acum sigură că ofiţerii care fuseseră în aceeaşi încăpere cu mine aveau să-şi convingă fără probleme colegii cu privire la pericolul reprezentat de Lacrimile lui Branwyn.

Roane mă aştepta la ieşire cu o pereche de mănuşi chirurgicale trase pe mâini pentru a mă putea atinge şi o jachetă cu care mi-a acoperit capul pentru a nu fi recunoscută. Poliţia ne-a scos din clădire pe uşa din spate. Deocamdată, mass-media nu părea să fi aflat că îmi făcusem, în fine, apariţia, şi nici în ce circumstanţe. Însă cineva de la secţia de poliţie sau ambulanţă avea să ciripească. Fie pentru bani, fie din greşeală, nu conta, presa avea oricum să afle. Nu era decât o chestiune de timp. Se anunţa o adevărată cursă – cine avea să mă descopere primul: tabloidele sau Garda Reginei? Dacă aş fi fost în stare să conduc, m-aş fi urcat în maşină şi aş fi ieşit din oraş şi din California chiar în seara aceea sau aş fi luat un avion spre orice destinaţie. Însă Roane m-a dus la el acasă, pentru simplul motiv că apartamentul lui era mai aproape. Nu îmi păsa unde ajung, atâta timp cât locul dispunea de un duş. Dacă nu îmi curăţăm corpul de Lacrimi sau nu făceam sex cât mai curând, aveam să-mi pierd minţile. Eu, una, aş fi votat pentru duş. Ceea ce n-am realizat decât când a fost prea târziu era că Roane votase pentru sex.

Capitolul 7

Partea frontală a creierului îmi spunea că ar fi fost mai bine dacă Roane m-ar fi dus la maşina mea. În ea aveam ascuns, sub scaunul şoferului, prins cu bandă adezivă, un pachet care conţinea bani, o carte de identitate, un permis de conducere şi câteva carduri de credit. Mă gândisem cu mult timp în urmă la eventualitatea de a părăsi oraşul cu maşina sau de a mă duce la aeroport şi a mă îmbarca în primul avion către orice destinaţie care mi s-ar fi părut în clipa aceea atrăgătoare. Era şi acum un plan bun. Poliţia contactase probabil deja ambasada şi mătuşa mea avea să afle până în zori unde mă aflam, cine eram şi ce făcusem în ultimii trei ani.

Partea din spate, cea primitivă, a creierului meu mă îndemna să sar pe Roane în timp ce conducea cu o sută treizeci de kilometri la oră. Îmi simţeam pielea lăţindu-se şi umflându-se de dorinţă. Mi-am băgat mâinile sub coapse şi am stat aşa, pentru a nu-l atinge pe Roane. Ultimul lucru de pe lume care ne trebuia acum era să îl contaminez de Lacrimi. Cel puţin unul dintre noi trebuia să-şi păstreze mintea limpede astăzi, şi până să apuc să fac un duş, nu eu eram aceea.

Am urcat scările spre apartamentul lui cuprinzându-mi pieptul cu braţele şi cu degetele săpând în piele şi lăsând în urmă zgârieturi. Numai aşa m-am putut feri să-l ating pe Roane, care mergea înaintea mea.

A lăsat uşa deschisă pentru mine şi am intrat după el în cameră. A rămas în picioare în mijlocul spaţiului deschis, de dimensiuni generoase. Chiar şi în întuneric, camera părea straniu de luminoasă, cu pereţii albi sclipind în razele lunii. Roane se profila ca o siluetă întunecată în centrul acelei luciri argintii. S-a uitat pe geam la mare, aşa cum făcea de fiecare dată când intra în casă, când

rămânea nemişcat holbându-se la ferestrele care formau pereţii de vest şi de sud ai apartamentului. De la fereastră vedea marea rostogolindu-se înainte şi înapoi, revărsându-se pe ţărm în valuri argintii, întunecate, cu margini de spumă albă, ca tivite cu dantelă.

Întotdeauna aveam să fiu pe locul doi în inima lui Roane, pentru că îşi dăruise iubirea primei lui amante – marea. Şi după ce eu n-aveam să mai fiu decât o mână de praf într-un mormânt, tot pierderea ei avea să o jelească. Faptul că eram conştientă de acest lucru îmi provoca un sentiment de singurătate. Era aceeaşi singurătate pe care o resimţisem şi la Curte, când le urmăream pe sidhe ciorovăindu-se pe tema unor ofense aduse cu o sută de ani înainte de a mă naşte eu, şi despre care ştiam cu certitudine că aveau să se certe şi la o sută de ani după moartea mea. Sigur, era un sentiment amar, deşi în mare măsură reuşisem să-l reduc doar la conştientizarea faptului că nu eram decât o intrusă acolo. Eram sidhe, deci nu eram o fiinţă umană, dar eram muritoare, şi prin urmare nu puteam fi sidhe. Niciuna, nici alta.

Chiar şi aşa, cu toată acea senzaţie de izolare, de lăsare pe dinafară, privirea tot mi s-a furişat spre pat. Patul era un morman de cearşafuri albe şi perne împrăştiate – Roane schimbase aşternuturile, dar nu se sinchisise să facă patul bine. Dintotdeauna fusese de părere că, din moment ce cearşafurile erau curate, ce rost avea să netezească toate cutele? Dintr-odată mi l-am imaginat gol, întins pe cearşaf. Viziunea era atât de puternică încât durea, mă făcea să-mi încordez stomacul, răsucindu-mi intestinele, până ce aproape că am rămas fără suflare. M-am rezemat de uşă ca să-mi trag sufletul, apoi mi-am îndreptat spinarea. Nu puteam fi controlată de chimicale şi magie. Eram o sidhe – e adevărat, o sidhe mai slabă şi mai neînsemnată, dar asta nu schimba cu nimic faptul că mă situam în partea de sus a ceea ce deopotrivă noi şi fiinţele umane numim magie. Nu eram o ţărăncuţă care abia dăduse cu nasul de lumea zânelor. Ci o prinţesă sidhe, şi, pe Zeiţa-Mamă, aveam să mă comport ca atare.

Am încuiat uşa în urma mea, dar nici zgomotul broaştei nu l-a făcut pe Roane să se întoarcă. Se contopea cu imaginea din faţa ochilor săi şi avea să continue să o facă până ce se simţea pregătit pentru mine. În seara asta nu mai aveam răbdare. Am traversat încăperea întunecată, trecând pe lângă el, şi m-am îndreptat spre baie. Am aprins lumina şi am clipit, deranjată de strălucirea bruscă. Camera de baie era strâmtă, abia încăpeau closetul, o chiuvetă mică şi cada. Cada era probabil cea originală, cu picioare terminate cu gheare, adâncă şi părând foarte veche. Perdeaua de duş fusese prinsă de o tijă deasupra căzii. Era imprimată cu balene din toată lumea, cu denumirile lor comune plasate lângă fiecare imagine. O comandasem dintr-unul din acele cataloage pe care se pare că le primeşti când ai o diplomă în biologie. O găsisem printre tricouri cu motive animaliere, lumânări în formă de animale, cărţi despre expediţii la Cercul Arctic şi veri petrecute urmărind lupii în locuri îndepărtate de civilizaţie. Roane fusese încântat să o primească, iar eu fusesem încântată să i-o dăruiesc. Îmi plăcea să fac sex cu el în duş, înconjuraţi de acest cadou.

Am avut din nou o viziune: de data aceasta corpul lui gol era ud şi alunecos din cauza săpunului. Am înjurat încet şi am tras perdeaua. Am dat drumul la robinet ca să vină apa caldă. Trebuia neapărat să mă curăţ de Lacrimi înainte de a face ceva regretabil. În seara asta aveam să fiu în siguranţă. Nimeni nu va apărea la uşa mea până cel mai devreme mâine-dimineaţă. Îmi puteam permite să îl posed pe Roane, să-mi umplu mâinile cu pielea lui mătăsoasă, să-mi desfăt corpul cu apropierea lui dulce mirositoare. Doar nu făceam nimic rău.

Era glasul Lacrimilor lui Branwyn, nu al meu. Dacă voiam să plec din oraş, trebuia să profit de micul avantaj de timp şi să pornesc la drum în seara asta. Sigur, poliţiei nu avea să-i convină că părăsisem oraşul, însă poliţia nu urmărea să mă ucidă, în timp ce familia da. La naiba, în California nici măcar nu se aplica pedeapsa cu moartea.

Rochia era atât de sfâşiată încât am tras-o în jos peste

braţe, ca pe o jachetă, însă fermoarul se încăpăţâna să rămână închis. Partea din faţă a rochiei era îmbibată cu ulei şi atârna greu. Nu mai văzusem niciodată atâta risipă de ceva ce până şi sidhele considerau a fi un lucru preţios. Însă dacă aş fi murit şi eu împreună cu Alistair Norton, probabil că vrăjitorul sperase că nimeni nu avea să afle ce însemnau Lacrimile lui Branwyn. Sidhele erau foarte încrezute în privinţa a ceea ce feyii mai puţin însemnaţi ştiau sau nu ştiau. El, ea sau ei ar fi crezut probabil că odată cu moartea mea secretul avea să fie în siguranţă.

Acel sau acea sidhe dăruise Lacrimile lui Branwyn unui muritor pentru a fi folosite împotriva altor fey. Faptă care se pedepsea prin tortură veşnică. Când eşti nemuritor, există câteva inconveniente. Unul din ele este acela că pedeapsa poate dura foarte, foarte mult timp.

Desigur, la fel şi plăcerea. Am închis ochii, ca pentru a alunga din minte imaginile care tot reveneau. Nu la Roane mă gândeam însă acum. Ci la Griffin. Griffin şi cu mine fuseserăm logodiţi timp de şapte ani. Dacă am fi reuşit să facem un copil, am fi devenit soţ şi soţie. Numai că niciun copil nu apăruse pe lume şi totul se terminase în suferinţă. El mă înşelase cu alte femei sidhe, iar atunci când avusesem prostul gust de a protesta, declarase că se plictisise să stea alături de cineva pe jumătate muritor. Voia să aibă totul, nu o imitaţie pală. În urechi îi auzeam şi acum vorbele insultătoare, însă ceea ce vedeam cu ochii minţii era pielea lui aurie, părul arămiu răsfirat peste mine, felul în care lumânările pâlpâiau dându-i la iveală strălucirea. Nu mă mai gândisem la el de ani de zile, şi acum îi simţeam gustul pe buze.

În această unică noapte, uleiul, atâta cât mai rezista pe corpul meu, avea să transforme o fey neînsemnată, sau un om, în sidhe. Să strălucească cu puterea noastră, să ne dăruiască şi să primească plăcere. Era un dar minunat şi totodată, ca majoritatea darurilor oferite de zâne, o sabie cu două tăişuri. Pentru că fiinţa omenească sau feyul avea să îşi petreacă restul zilelor tânjind după acea putere, acea atingere. Iar un muritor putea să piară de dorul ei. Roane

era un fey lipsit de puteri magice, pierdute odată cu pielea de focă. Nu se putea apăra prin propriile forţe de vraja Lacrimilor lui Branwyn.

Eram conştientă că îmi lipsise atingerea unui sidhe, însă până acum nu îmi dădusem seama cât de mult. Dacă Griffin s-ar fi aflat în camera alăturată, la el m-aş fi dus. Poate că a doua zi dimineaţă l-aş fi înjunghiat, însă în seara asta aş fi vrut să fiu cu el.

L-am auzit pe Roane apropiindu-se şi rămânând în prag, dar nu m-am întors spre el. Nu voiam să-l văd. Nu eram sigură că voinţa mea, care fusese abuzată, avea să suporte vederea lui. Partea din faţă a rochiei era sfâşiată, complet distrusă, dar tot nu reuşisem să desfac fermoarul.

— Vrei să îmi tragi fermoarul, te rog?

Vocea îmi sunase strangulată, ca şi cum cineva îmi smulsese vorbele cu forţa din gură. Asta pentru că în sinea mea aş fi vrut să strig „Ia-mă, fiară ce eşti!”, însă asta ar fi fost lipsit de demnitate, iar Roane nu merita să fie lăsat după aceea să tânjească pentru tot restul vieţii după ceva ce nu va mai putea atinge niciodată. După seara asta, puteam să mă lepăd de farmece pentru a mă culca cu Roane, însă fiecare noapte petrecută de el atingându-mă sub adevărata mea formă nu ar fi făcut decât să-i adâncească dependenţa.

A desfăcut fermoarul şi mâinile i-au alunecat în sus, ca să îmi tragă rochia de pe umeri. M-am smucit în lături.

— Am pielea îmbibată în Lacrimi. Nu mă atinge.

— Nici cu mănuşile? a întrebat el.

Uitasem de mănuşile chirurgicale.

— Bănuiesc că o să fii în siguranţă cu mănuşile.

A ridicat ţesătura de pe umerii mei încet, cu grijă, de parcă se temea să mă atingă. Mi-am strecurat braţele afară, dar rochia era atât de îmbibată în ulei încât se încăpăţâna să nu alunece. Stătea atârnată de mine ca o mână grea, groasă, sugând din pielea mea pe măsură ce o trăgeam în jos, o decojeam de pe mine. Roane m-a ajutat să trec ţesătura udă peste şolduri, îngenunchind ca să mă lase să păşesc afară din ea. Mă clătinam pe tocurile înalte

şi am înjurat încet de nervi că nu-mi scosesem pantofii. Am închis ochii ca să nu-l văd cum mă ajută să mă dezbrac. M-am prins de umărul lui ca să mă echilibrez şi aproape că m-am prăbuşit când mi-am dat seama că ceea ce atinsesem era pielea lui goală.

Am deschis ochii şi l-am văzut îngenuncheat în faţa mea, gol, cu excepţia mănuşilor. Am făcut un pas în spate şi m-am împiedicat atât de tare încât am căzut în fund în cadă, cu o mână întinsă în faţă ca să-l împiedic să se apropie. Cada se umpluse doar câţiva centimetri şi am bâjbâit după robinet pentru a opri apa. Deşi poate că ar fi fost mai înţelept să las robinetul să curgă şi să mă cufund în apă.

Roane a izbucnit în râs.

— Am crezut că o să apuc să-ţi trag fermoarul înainte să-ţi dai seama, dar n-am ştiut că stai cu ochii închişi.

Şi-a scos mănuşile de pe degete trăgând cu dinţii, ţinând rochia în continuare în braţe. Şi-a vârât mâinile goale în ţesătura îmbibată cu ulei, frecându-şi-o de pieptul gol.

Am scuturat din cap îndelung.

— Roane, nu ştii ce faci.

M-a privit pe deasupra marginii căzii şi în ochii lui nu se citea nicio umbră de inocenţă.

— În noaptea asta voi fi sidhe pentru tine.

Am rămas aşezată în cadă, ca şi cum mă pregăteam să fac duş îmbrăcată în lenjerie intimă, şi am încercat să îi vorbesc pe un ton rezonabil. Sângele părea să mi se fi scurs din creier, adunându-se într-un alt loc din corp. Îmi era greu să gândesc.

— În seara asta nu-mi pot pune scutul de farmece, Roane.

— Nici nu vreau. Vreau să fiu cu tine, Merry. Fără mască. Fără iluzii.

— Fără propria magie, vei fi asemenea unui muritor, Roane. N-ai să te poţi proteja de vrajă. Vei tânji de-a pururi după elfi.

— N-o să mă ofilesc şi n-o să mor de dorul cărnii de sidhe, Merry. Chiar dacă mi-am pierdut magia, tot sunt nemuritor.

— Dar chiar dacă nu o să mori, a-ţi dori veşnic ceva ce nu mai poţi să ai e chinuitor.

— Ştiu foarte bine ce vreau.

Am dat să deschid gura ca să-i spun măcar o parte din adevăr, pentru a-i oferi măcar unul dintre motivele pentru care trebuia să mă curăţ de Lacrimi şi să părăsesc oraşul. Dar el s-a ridicat în picioare şi glasul mi s-a frânt. Nu mai eram capabilă să respir, darămite să vorbesc. Nu eram în stare decât să mă holbez la el.

A făcut rochia cocoloş în mâini, strângând-o atât de tare în pumni încât muşchii braţului i s-au încordat. Uleiul a ţâşnit din ţesătura stoarsă, răsfirându-se în dâre subţiri de la piept spre stomacul lui neted, apoi tot mai jos. Avea oricum corpul bine şlefuit şi ferm, însă când uleiul s-a prelins, răsuflarea i s-a oprit pentru o clipă şi a scos un soi de sâsâit. Şi-a trecut o mână peste stomac, împrăştiind uleiul într-o peliculă scânteietoare peste perfecţiunea pală a pielii. Ar fi trebuit să-i spun să se oprească, ar fi trebuit să ţip după ajutor, însă m-am mulţumit să-i urmăresc mâna care cobora treptat, până ce s-a cuprins singur, ungându-şi bărbăţia cu ulei. Îşi aruncase capul pe spate, stătea cu ochii închişi şi din gâtlejul încordat i-a ieşit un geamăt puternic: „O, zei!”

Ştiam că aveam ceva important de spus sau de făcut, însă pentru nimic în lume nu-mi mai aminteam ce. Gândeam lucruri, nu cuvinte. Cuvintele mă părăsiseră, lăsând în loc doar senzaţii: vedere, atingere, miros şi, în final, gust.

Pielea lui Roane mirosea puternic a scorţişoară şi vanilie, însă sub aceste arome se ascundea un gust curat, uşor, proaspăt, de iarbă, ca şi cum ar fi băut apă direct din inima Pământului. Şi încă şi mai adânc dedesubt se simţea gustul pielii lui, dulce, moale şi un pic sărată din cauza transpiraţiei.

Am căzut amândoi în pat. Eram complet dezbrăcată, deşi nu-mi aminteam să-mi fi scos lenjeria. Stăteam întinşi, goi şi alunecoşi din cauza uleiului, între cearşafurile albe, curate. Am icnit tremurător cu gura întredeschisă când i-

am simţit corpul urcându-se peste al meu. M-a sărutat, şi m-am deschis toată, ridicându-mi şezutul pentru a-i lăsa limba să pătrundă şi mai adânc în gura mea. Şoldurile mele s-au mişcat în ritmul sărutului, iar Roane a luat-o drept invitaţie, strecurându-se încet în mine, găsindu-mă umedă şi pregătită, după care şi-a împins bărbăţia în mine, atât de repede şi de adânc pe cât a putut. Am scos un strigăt de sub el, săltându-mi corpul de pe pat, căzând apoi din nou pe cearşafuri şi uitându-mă în sus la el.

Avea faţa la doar câţiva centimetri de a mea, iar ochii aşa de aproape încât îmi acopereau vederea. S-a mişcat în mine, pe jumătate ridicat în braţe pentru a mă privi în ochi şi a-mi vedea corpul zvâcnind sub al lui. Nu puteam sta încremenită. Trebuia să mă mişc, să mă ridic pentru a-l întâmpina, până ce un ritm s-a format între noi, un ritm născut din izbitul cărnii, din bubuitul inimilor, din sucurile secretate de corpurile noastre şi din pulsaţiile terminaţiilor nervoase. Era ca şi cum fiecare atingere însemna mai multe mângâieri; un sărut, o mie de săruturi. Fiecare mişcare a lui mă umplea ca o apă caldă care se revărsa şi apoi se retrăgea, pătrunzându-mi în piele, în muşchi, în sânge, în oase, până ce totul s-a transformat într-un iureş cald care creştea şi creştea, aidoma luminii care presează atunci când noaptea începe să pălească. Trupul meu cânta în ritmul acesta. Vârfurile degetelor mă furnicau şi chiar în clipa când am crezut că nu mai pot rezista, căldura a lăsat loc fierbinţelii şi s-a prăvălit peste mine, prin mine. Am auzit în depărtare zgomote, ţipete, era Roane, şi eram eu.

S-a prăbuşit peste mine, mai greu dintr-odată, cu gâtul lângă faţa mea, aşa încât i-am zărit vena de la gât pulsând lipită de mine. Am rămas acolo contopiţi atât de intim pe cât poate fi un bărbat cu o femeie, îmbrăţişându-ne unul pe celălalt până ce inimile noastre şi-au mai domolit bătăile.

Roane a fost primul care şi-a ridicat capul, sprijinindu-se în braţe pentru a se uita în jos la mine. Avea o privire uimită, ca a unui copil care tocmai descoperă o nouă jucărie despre a cărei existenţă nu aflase până atunci. N-a spus nimic, doar m-a scrutat zâmbind.

Am zâmbit şi eu, dar cu o anume nostalgie. Acum îmi aminteam ceea ce uitasem. Că ar fi trebuit să fac duş şi să fug din oraş. Că nu ar fi trebuit să-l ating pe Roane atâta timp cât aveam corpul uns cu Lacrimile lui Branwyn. Dar răul fusese deja făcut.

Cuvintele care mi-au ieşit încet din gură au sunat straniu chiar şi în urechile mele, de parcă tăcusem prea multă vreme.

— Uită-te la pielea ta.

Roane şi-a privit propriul corp şi a scos un ţâţâit, ca de pisică speriată. S-a rostogolit de pe mine şi s-a holbat la mâini, la braţe, la tot. Radia o lumină blândă, aproape chihlimbarie, ca şi cum amândoi ne reflectam într-o bijuterie de aur şi acea bijuterie era trupul său.

— Ce e asta? a întrebat cu voce joasă, aproape înspăimântată.

— În seara asta eşti sidhe.

S-a holbat la mine.

— Nu înţeleg.

Am oftat.

— Da, ştiu.

Şi-a aşezat mâna deasupra pielii mele. Am radiat o lumină albă, rece, ca nişte raze de lună văzute din spatele unui geam. Strălucirea chihlimbarie a mâinii sale a îndepărtat raza albă, transformând-o într-un galben pal, în timp ce mâna i se plimba pe deasupra pielii mele.

— Ce pot să fac cu asta?

L-am urmărit coborându-şi mâna tot mai jos de-a lungul corpului meu, atent să nu mă atingă.

— Nu ştiu. Sidhele nu seamănă între ele. Fiecare din noi are propriile abilităţi. Variaţii pe aceeaşi temă.

Şi-a aşezat mâna peste cicatricele de pe coastele mele, imediat sub sânul stâng. A durut, ca un spasm de artrită într-o zi friguroasă, deşi atingerea nu era rece. I-am îndepărtat mâna de pe semn. Semnul era o amprentă perfectă de mână, o mână mai mare, mai lungă decât a lui Roane, cu degete mai subţiri. Amprenta era maronie la culoare şi uşor ridicată faţă de piele. Cicatricea devenea

neagră atunci când pielea mea radia, de parcă lumina nu putea ajunge acolo. Era un loc blestemat.

— Ce e cu asta? m-a întrebat.

— M-am duelat.

A început să atingă din nou cicatricea şi eu l-am prins de mână, apăsând-o de mine, forţând lumina chihlimbarie să pătrundă în albul meu. Am simţit cum mâinile noastre se contopesc, cum carnea se despică, înghiţindu-le. Roane şi-a smucit mâna şi a frecat-o de piept, dar asta nu a făcut decât să împrăştie uleiul de pe mână. Încă nu îşi dăduse seama că deocamdată doar gustase pentru prima oară din ceea ce înseamnă să fii sidhe.

— Orice sidhe are o mână de putere. Unele mâini pot vindeca prin atingere. Altele pot ucide. M-am duelat cu o sidhe care m-a atins cu mâna pe coaste. Le-a rupt, mi-a sfâşiat muşchii şi a încercat să-mi zdrobească inima, şi toate astea fără a-mi despica pielea.

— Ai pierdut duelul.

— Am pierdut duelul dar am supravieţuit, şi pentru mine asta înseamnă o victorie.

Roane s-a încruntat.

— Văd că te-ai întristat. Deşi ştiu că ţi-a plăcut. Atunci de ce eşti aşa posomorâtă?

A trasat cu degetul o linie de-a lungul feţei mele şi luminozitatea s-a amplificat la atingere. Mi-am întors faţa.

— E prea târziu să te mai salvez pe tine, Roane, dar nu e prea târziu să mă salvez pe mine.

L-am simţit cum se întinde pe pat lângă mine şi m-am îndepărtat puţin, atât cât corpurile noastre să nu fie paralele. L-am privit de la câţiva centimetri distanţă.

— Să te salvezi de la ce, Merry?

— Nu pot să-ţi spun de ce, însă în seara asta trebuie să plec nu numai de aici, de la tine din casă, ci şi din oraş.

A părut uimit.

— De ce?

Am clătinat din cap.

— Dacă ţi-aş spune, te-aş pune într-un pericol şi mai mare decât eşti acum.

A acceptat explicaţia fără alte comentarii.

— Pot să te ajut cu ceva?

Am zâmbit, apoi am izbucnit în râs.

— Nu pot să mă duc să-mi iau maşina, ca să nu mai vorbesc de condus până la aeroport, atâta timp cât strălucesc ca luna, şi nici nu pot scăpa de farmece până ce uleiul nu mi se şterge de pe piele.

— Deci cât timp? a întrebat el.

— Nu ştiu.

L-am privit şi am văzut că bărbăţia i se înmuiase, deşi de obicei îşi revenea repede. Ştiam însă ceva ce el nu ştia. Că în noaptea asta eram sidhe, fie că-mi plăcea sau nu.

— Tu ce mână de putere ai? a spus.

Eram conştientă că îi luase ceva timp să pună întrebarea, să încerce să afle ceva ce nu îi oferisem eu din proprie iniţiativă.

M-am ridicat.

— Niciuna.

S-a încruntat.

— Dar ai spus că toate sidhele au o mână de putere.

Am dat din cap.

— E una dintre multele scuze folosite de ceilalţi pentru a-mi refuza…

— A-ţi refuza ce?

— Totul. Mi-am plimbat mâna la câţiva centimetri pe deasupra corpului său şi lumina chihlimbarie s-a intensificat, urmărindu-mi atingerea ca un foc în care sufli ca să-l aţâţi. Când mâinile noastre s-au contopit, am continuat eu, a fost unul dintre efectele secundare ale puterii. Corpurile noastre pot face în întregime acelaşi lucru.

A ridicat din sprâncene.

I-am prins bărbăţia în mână şi a reacţionat, apoi am revărsat putere asupra lui şi s-a întărit imediat. Gestul meu i-a făcut stomacul să se contracteze. S-a ridicat şi mi-a îndepărtat mâna.

— Aproape că a fost prea bine. Aproape că a durut.

Am încuviinţat.

— Da.

A scos un hohot de râs nervos.

— Dar mi-ai spus că n-ai nicio mână de putere.

— Nu am, dar descind din cinci zeităţi diferite ale fertilităţii. În seara asta pot să te fac să te întăreşti iar şi iar, atât de repede şi de des precum vom dori, am spus, aplecându-mă spre el. În seara asta vei fi ca un copil, Roane. Tu nu poţi controla puterea, însă eu pot. Te pot aduce la extaz din nou şi din nou, până ce vei ajunge carne vie şi mă vei implora să mă opresc.

S-a întins pe spate şi m-am urcat peste el şi s-a uitat la mine cu ochii mari şi părul castaniu-roşcat răsfirat în jurul feţei. În seara asta, părul lui avea aproape aceeaşi nuanţă ca al meu… aproape. S-a grăbit să spună cu glas răguşit:

— Dar dacă vei face asta, şi tu vei ajunge carne vie.

— Gândeşte-te că-n seara asta nu e o singură sidhe aici, Roane. Gândeşte-te ce am putea să te forţăm să faci, şi tu nu te-ai putea opune, am rostit eu cu buzele lipite de gura lui întredeschisă.

L-am sărutat şi a tresărit de parcă îl duruse, deşi ştiam că nu era aşa.

M-am retras atât cât să-i pot scruta faţa.

— Ţi-e frică de mine.

A înghiţit în sec.

— Da.

— Bine. Acum ai început să înţelegi ce anume ai adus la viaţă aici, în încăperea asta. Puterea are preţul ei, Roane, la fel şi plăcerea. Iar tu le-ai chemat pe amândouă, şi dacă aş fi o altfel de sidhe, ai plăti scump.

Am urmărit cum teama îi cuprinde faţa, îi umple ochii. Şi m-am bucurat. Îmi plăcea acea tentă de teamă care potenţa sexul. Nu spaima mare că niciunul din parteneri nu va scăpa cu viaţă, ci teama mai mică, atunci când rişti sânge, durere, dar nimic care să nu se vindece, nimic pe care să nu-l fi dorit. Există o diferenţă importantă între un mic joc şi cruzime. Iar mie cruzimea nu-mi plăcea deloc.

M-am uitat în jos la el, la carnea lui dulce, la ochii săi frumoşi, şi mi-a venit să zgârii cu unghiile acel corp

perfect, să-mi înfig dinţii în carnea lui, doar atât cât să fac sângele să ţâşnească puţin în mai multe locuri. Gândul mi-a întărit corpul în locuri unde majoritatea oamenilor nu reacţionează la violenţă, oricât de puţin brutală ar fi. Poate că terminaţiile mele nervoase se cuplaseră greşit, însă la un moment dat ajungi într-un punct în care fie accepţi cine şi ce eşti, fie te condamni la o existenţă nefericită pentru tot restul vieţii. Sunt destui cei care vor să-ţi facă viaţa amară; nu-i ajuta făcându-ți singur rău. Voiam să împart cu el un pic de durere, un pic de sânge, un pic de teamă, însă Roane nu ar fi ştiut cum să se poarte. Dacă îl răneam, nu îi provocam plăcere, şi nu intenţionam să-l torturez. Nu sunt o sadică şi Roane nu avea să afle niciodată cât de norocos era pentru că acel cuplaj neural greşit nu făcea parte din pornirile mele. Deşi, desigur, întotdeauna există alte porniri.

Îl doream, îl doream atât de tare încât nu aveam încredere în mine că am să mă port cu el cu grijă. Roane avea să ducă dorul experienţei până la moarte, oricând avea să-i bată ceasul, însă noaptea aceasta nu avea să-i lase numai sechele psihologice. Asta dacă nu aveam grijă. Chiar şi acum, chiar şi aici, cu el sidhe pentru o noapte, nu puteam renunţa cu totul la autocontrol. Eu trebuia să fiu la conducere, eu trebuia să stabilesc ce puteam şi ce nu puteam face. Eu trebuia să îl atenţionez cât de departe puteam merge. Eram dureros de sătulă să fiu mereu cea care trăgea linia. Nu tânjeam numai după magie. Ci şi după o altă fiinţă care să-şi asume responsabilitatea sau care măcar să fie egalul meu. Nu voiam să-mi fac griji că aş putea să-mi rănesc iubitul. Voiam un iubit capabil să se protejeze singur, pentru ca să pot face ceea ce voiam cu adevărat să fac, fără să mă tem pentru siguranţa lui. Oare ceream prea mult?

Mi-am întors privirea spre Roane. Stătea întins pe spate, cu un braţ deasupra capului şi celălalt odihnindu-i-se pe stomac, cu un genunchi ridicat, care îi dezvăluia bărbăţia în toată splendoarea ei. Teama i se risipise de pe faţă, lăsând în urmă doar dorinţa. N-avea idee cât de mult se

putea înrăutăţi situaţia în următoarele ore dacă nu reuşeam să mă stăpânesc.

Mi-am ascuns faţa în mâini. Nu voiam să mă port cu grijă. Voiam tot ce îmi putea oferi magia în noaptea asta, şi la naiba cu consecinţele. Poate că dacă îl răneam suficient de tare, Roane nu avea să rememoreze întâmplările acestea ca pe ceva minunat. Poate că nu avea să mai tânjească după ele ca după un vis de aur. Poate că avea să se teamă să retrăiască aceste clipe, poate că avea să le considere un coşmar. Într-un colţişor al minţii, o voce mi-a şoptit că pe termen lung totul va fi bine. Trebuia să-l fac să se teamă de noi, de atingerea noastră, de magia noastră, pentru ca să nu-şi mai dorească niciodată atingerea unei sidhe. Un pic de durere acum pentru a-l cruţa pe viitor de suferinţe eterne.

Ştiam că toate gândurile care îmi treceau prin cap nu erau decât minciuni şi nu îndrăzneam să mă uit în ochii lui.

M-a mângâiat pe spate şi am tresărit de parcă mă lovise. Mi-am ţinut faţa acoperită cu mâinile. Nu eram încă pregătită să mă uit la el.

— Cicatricele alea de pe spate nu sunt de la nişte arsuri, nu-i aşa?

Mi-am luat mâinile de pe faţă, dar am rămas cu ochii închişi.

— Nu.

— Atunci de la ce?

— De la un alt duel. Un duel în care adversarul meu a folosit magia ca să îmi schimbe înfăţişarea în timpul luptei.

L-am auzit, l-am simţit pe Roane mişcându-se pe pat, apropiindu-se de mine, dar fără să încerce să mă atingă din nou. I-am fost recunoscătoare.

— Dar schimbarea înfăţişării nu doare. Ba chiar îţi dă o senzaţie minunată.

— Poate unui roane, dar nu şi unei sidhe. Schimbarea înfăţişării este dureroasă, ca şi cum toate oasele s-ar rupe şi s-ar reface simultan. Eu nu pot să-mi schimb singură înfăţişarea, dar i-am văzut pe alţii făcând-o. În minutele acelea cât durează, eşti complet neputincios.

— Celălalt sidhe a încercat să-ţi distragă atenţia.

— Da, am răspuns eu.

Am deschis ochii şi m-am uitat la ferestrele negre. Erau ca nişte oglinzi întunecate care reflectau imaginea lui Roane stând lângă mine, cu o parte a corpului pe jumătate ascunsă vederii, strălucind precum soarele în spatele lunii, care era corpul meu. Cele trei cercuri de culoare din ochii mei sclipeau suficient de tare pentru a fi vizibile de la distanţă: smarald, jad, aur lichid. Până şi ochii lui Roane căpătaseră o tentă mai luminoasă, de maroniu ca mierea, ca bronzul. Magia de sidhe îi venea bine.

A întins mâna spre mine şi m-am încordat. Şi-a trecut palma peste pielea vălurită a cicatricelor.

— Şi cum l-ai oprit să-ţi schimbe înfăţişarea?

— L-am ucis.

În geamul ferestrei am zărit ochii măriţi de uimire ai lui Roane, i-am simţit trupul tensionându-se.

— Ai ucis un sidhe de sânge regal?

— Da.

— Dar ei sunt nemuritori.

— Eu sunt sută la sută muritoare, Roane. Care e singurul mod în care un fey nemuritor poate să moară?

I-am urmărit faţa cât timp gândurile i s-au învălmăşit în cap şi într-un final am zărit un licăr de înţelegere în ochii lui.

— Să invoci sânge de muritor. Muritorii împart cu noi nemurirea şi noi împărţim cu muritorii murirea.

— Exact.

S-a aşezat în genunchi lângă mine, dar s-a adresat reflexiei mele din geam, nu direct mie.

— Dar ăsta e un ritual foarte specific. Nu poţi invoca accidental murirea.

— Ritualul duelului îi leagă pe cei doi participanţi într-o luptă pe viaţă şi pe moarte. Sidhele Unseelie îşi amestecă sângele înainte de luptă.

Ochii i s-au mărit şi mai mult de uimire, până ce au ajuns ca două bălţi imense întunecate.

— Şi când a băut din sângele tău, s-a hrănit cu murirea

ta?

— Da.

— Ştiau că eşti muritoare?

Am zâmbit. Nu m-am putut abţine.

— Nu, au aflat după ce Arzhul a murit cu pumnalul meu înfipt în el.

— Probabil că te-ai luptat cu mare înverşunare, din moment ce a vrut să încerce să-ţi schimbe înfăţişarea. Asta e o vrajă importantă pentru un sidhe. Nu se temea de moarte şi asta înseamnă că l-ai rănit foarte tare.

Am clătinat din cap.

— Se dădea în spectacol. Nu numai că a încercat să mă omoare. A vrut mai întâi să mă umilească. Dacă un sidhe reuşeşte să schimbe înfăţişarea unui alt sidhe, asta e dovadă că are puteri magice mai mari.

— Hm, deci se dădea în spectacol, a spus Roane. Am presupus că mai departe de atât nu avea să meargă pentru a afla ce se întâmplase după aceea în timpul duelului.

— L-am înjunghiat, doar ca să-i abat atenţia, numai că tatăl meu mă învăţase să nu irosesc nicio lovitură. Chiar dacă ştii că te înfrunţi cu un nemuritor, loveşte de parcă l-ai putea ucide, pentru că loviturile mortale dor mai tare, chiar dacă nu ucid.

— L-ai ucis pe cel care ţi-a lăsat cicatricele astea? Mâinile lui Roane mi-au mângâiat coastele.

M-am cutremurat la atingere, şi nu pentru că m-ar fi durut.

— Nu, Rosenwyn e vie.

— Atunci cum se face că nu ţi-a zdrobit inima?

Şi-a strecurat mâinile în jurul taliei mele, trăgându-mă spre el, luându-mă în braţe. M-am culcuşit în curbura braţelor lui, în căldura liniştitoare a corpului său.

— Pentru că m-am duelat cu ea după Arzhul şi când am înjunghiat-o cred că s-a speriat. S-a proclamat câştigătoare fără să încerce să mă ucidă.

Şi-a frecat obrazul de al meu şi amândoi am urmărit îmbinarea culorilor la atingerea corpurilor noastre.

— Înţeleg că ăsta a fost ultimul tău duel, a spus el.

— Nu.

M-a sărutat uşor pe obraz.

— Nu?

— Nu, a mai fost încă unul, am spus, întorcându-mă cu faţa către el.

Şi-a trecut buzele peste ale mele, dar fără să mă sărute propriu-zis.

— Ce s-a întâmplat? a rostit şi i-am simţit răsuflarea caldă pe gură.

— Bleddyn fusese cândva la Curtea Zânelor Seelie, dar făcuse ceva atât de îngrozitor încât toată lumea se ferea să aducă vorba despre asta. Fusese alungat de acolo. Însă avea atâta putere, încât Curtea Unseelie l-a primit. Nimeni nu îi ştia numele adevărat şi i s-a spus Bleddyn. Asta înseamnă lup sau proscris sau cel puţin asta însemna acum multă vreme. Cu alte cuvinte, era un proscris chiar şi la Curtea Întunericului.

Roane m-a sărutat pe gât, în locul unde vena zvâcneşte imediat sub piele. Pulsul mi s-a accelerat la atingerea lui uşoară. Şi-a ridicat faţa atât cât să întrebe:

— Cum de ajunsese un proscris?

După care a început să mă sărute iar, de-a lungul gâtului.

— Avea izbucniri de furie oribile şi nejustificate. Dacă nu ar fi trăit înconjurat de fiinţe nemuritoare, ar fi omorât oameni, prieteni şi duşmani deopotrivă.

Săruturile lui Roane coborâseră acum pe umăr, apoi pe braţ. S-a întrerupt atât cât să spună:

— Doar izbucniri de furie?

După care şi-a aplecat capul şi a continuat cu sărutările până a ajuns la cot. Mi-a ridicat braţul ca să-şi apese gura pe pielea delicată de pe partea interioară a cotului. Şi brusc a supt cu putere, înfigându-şi dinţii în pielea mea atât cât să mă doară, atât cât să mă facă să scot un geamăt. Nu voia să-mi facă rău, era un amant atent, care ştia ce-mi place, după cum şi eu ştiam ce-i place lui. Numai că în secunda aceea nu m-am mai putut concentra asupra a ceea ce voiam să-i spun.

Şi-a înălţat faţa de pe braţul meu, pe care lăsase amprenta aproape perfect rotundă a dinţilor săi mici şi ascuţiţi. Nu-mi sfâşiase pielea. Nu-l convinsesem niciodată să meargă atât de departe, însă semnul lăsat pe piele m-a încântat şi m-a făcut să mă aplec spre el.

M-a oprit spunând:

— N-au fost decât izbucniri de furie, sau şi alte lucruri care l-au stigmatizat pe Bleddyn drept un sidhe periculos?

Mi-a luat o secundă ca să îmi revin. M-am îndepărtat şi m-am aşezat în fund.

— Fii cuminte dacă vrei să auzi toată povestea.

S-a culcat pe o parte, cu un braţ sub cap. Şi-a întins corpul ca să îi văd muşchii mişcându-se sub pielea strălucitoare.

— Dar am fost cuminte.

Am clătinat din cap.

— O să mă faci să mă pierd cu firea, Roane. Şi nu cred că asta vrei.

— Te vreau, Merry. Te vreau toată, fără farmece, fără ascunzişuri, fără nicio reţinere. S-a ridicat brusc într-un braţ şi şi-a apropiat faţa atât de mult de mine încât am dat să mă retrag, însă m-a prins de mână. În seara asta vreau să fiu tot ce-ţi doreşti tu cel mai mult.

Am scuturat din cap.

— Nu înţelegi ce-mi ceri.

— Nu, nu înţeleg, dar dacă e să ai vreodată parte de tot ce îţi doreşti, atunci asta e seara ta.

M-a prins de cealaltă mână şi m-a tras în genunchi, la fel ca el, cu degetele săpând în pielea mea, şi am ştiut că în dimineaţa următoare aveam să mă trezesc învineţită. Mişcarea aceea în forţă mi-a făcut inima să bubuie în piept.

— Eu am secole de viaţă în spate, Merry, a continuat el. Dacă unul dintre noi e copil, atunci tu eşti aceea, nu eu.

Rostea cuvintele aprig, şi niciodată nu îl mai văzusem atât de puternic, de imperios.

I-aş fi putut răspunde „Mă doare, Roane”, numai că îmi plăcea, aşa că am spus:

— Parcă nu mai eşti tu.

— Am ştiut întotdeauna că îţi ţii farmecele în frâu atunci când făceam dragoste, însă nici nu am visat ce mult te ascundeai de mine. M-a zgâlţâit de două ori, atât de tare încât am fost tentată să-l avertizez că mă doare. Nu te mai ascunde de mine, Merry.

M-a sărutat, strivindu-şi buzele de ale mele, apăsându-mi tare gura, până ce, dacă nu aş fi deschis-o, ne-am fi tăiat amândoi buzele cu dinţii. M-a împins pe spate în pat şi de data asta nu m-am mai simţit la fel de bine. Îmi plăcea durerea, nu şi violul.

L-am oprit, punându-mi mâna pe pieptul lui şi împingându-l deoparte. Stătea în continuare aplecat peste mine, fixându-mă cu ochi stranii, fioroşi, însă mă asculta.

— Ce vrei să faci, Roane?

— Ce s-a întâmplat la ultimul tău duel?

Schimbarea de subiect a fost prea rapidă pentru mine.

— Poftim?

— Ce s-a întâmplat la ultimul tău duel?

În vocea şi pe faţa lui era întipărită seriozitatea, în timp ce corpul lui gol mă apăsa.

— L-am omorât.

— Cum?

Am ghicit că nu mă întreba despre mecanismul uciderii.

— M-a subestimat.

— Eu nu te-am subestimat niciodată, Merry. Nu mă subestima nici tu. Nu mă trata ca pe o fiinţă inferioară doar pentru că nu sunt sidhe. Sunt fey şi n-am niciun pic de sânge de muritor în vene. Să nu-ţi fie teamă pentru mine.

Vocea îi revenise acum la normal, deşi păstrase o tentă de brutalitate.

M-am uitat în sus spre el şi am citit în ochii lui mândria, nu mândria masculină, ci mândria de a fi fey. Era adevărat, îl tratasem ca şi cum nu era fey şi Roane merita, fără îndoială, mai mult, însă…

— Dacă îţi fac rău fără să vreau?

— O să mă vindec, a răspuns.

Am zâmbit, pentru că în clipa aceea l-am iubit, nu cu acea dragoste cântată de barzi, dar oricum, tot dragoste era.

— Bine, dar să alegem o poziţie dominantă pentru tine, nu pentru mine.

O străfulgerare de înţelegere i-a traversat ochii.

— Nu ai încredere în tine.

— Nu, am spus eu.

— Atunci ai încredere în mine. N-o să clachez.

— Îmi promiţi? am întrebat.

A zâmbit şi m-a sărutat pe frunte cu blândeţe, ca pe un copil.

— Promit.

L-am crezut pe cuvânt.

M-am apucat cu mâinile de zăbrelele reci ale tăbliei patului. Roane m-a ţintuit de pat, cu mădularul lipit de fesele mele. Era o poziţie care îi oferea mult control şi îmi ţinea mare parte a corpului la distanţă de el. Nu îl puteam atinge cu mâinile. Multe lucruri nu puteam face din acea poziţie, şi tocmai de aceea o şi alesesem. Era ca şi cum stăteam legată, şi era lucrul cel mai sigur care îmi trecuse prin cap, pentru că lui Roane nu îi plăcea nici să mă lege, şi nici să se lase legat. În plus, adevăratele pericole nu aveau nimic de-a face cu mâinile, cu dinţii sau cu ceva de natură pur fizică. Dacă acceptam să fiu legată, asta nu ar fi folosit decât ca să îmi amintească să mă port cu mare grijă. Îmi era foarte teamă ca undeva, în acel vârtej de putere şi carne, să nu dau totul uitării în afară de plăcere şi să-l fac astfel pe Roane să sufere, şi nu într-un mod plăcut.

În clipa când a intrat în mine, am ştiut că aveam să dau de necaz. Devenise de-a dreptul înspăimântător, sprijinit în braţe pentru a se împinge în mine cu toată forţa spinării şi a şoldurilor. O dată îl văzusem trecând cu pumnul printr-o portieră pentru a-l avertiza pe un pretins borfaş să nu-şi pună mintea cu noi. Acum mă simţeam de parcă Roane încerca să-mi penetreze corpul şi să iasă pe partea cealaltă. Şi am realizat un lucru la care nici nu mă

gândisem înainte. Roane credea că sunt o fiinţă umană cu ceva sânge de fey în vene, dar tot umană. Şi se ferise să-mi facă rău, aşa după cum şi eu mă ferisem. Diferenţa era că în timp ce eu mă temusem ca magia mea să nu-i dăuneze, el se temuse de forţa sa fizică. În seara asta însă nu avea să mai existe nicio reţinere, niciunul din noi nu se va afla în deplină siguranţă. Şi pentru prima oară mi-am dat seama că eu puteam fi cea rănită, şi nu Roane. Nimic nu se compară cu sexul care are în el o tentă de pericol. Iar dacă mai şi picuri acea magie care face pielea să se topească, atunci noaptea va fi cu adevărat una de neuitat.

A început să intre şi să iasă din mine într-un ritm brutal; de fiecare dată când se împingea în mine, auzeam sunetul cărnii lovindu-se de carne. Asta, asta îmi dorisem de atâta vreme. M-a posedat şi am simţit primul val de plăcere. Dintr-odată m-am temut că avea să mă aducă la extaz înainte ca magia să aibă timp să lucreze.

Mi-am deschis pielea metafizică aşa cum îmi deschisesem picioarele, însă în loc să îl las să mă penetreze, m-am întins spre el. I-am deschis aura, magia, aşa cum el îmi desfăcuse mai devreme fermoarul rochiei. Trupul lui a început să se scufunde în mine, nu fizic, deşi efectul era surprinzător de asemănător. A ezitat, cu trupul adăpostit în mine, şi s-a oprit. I-am simţit pulsul accelerându-se, gonind, dar nu din cauza efortului fizic, ci de teamă. S-a retras complet din mine şi, preţ de un moment chinuitor, am crezut că se va opri, că totul avea să se termine. Dar după aceea m-a penetrat din nou şi a fost de parcă mi s-a dăruit cu totul, nu numai mie, ci nouă, amândurora, şi nopţii.

Strălucirea de chihlimbar şi de rază de lună a pieilor noastre s-a dilatat, până ce am ajuns să ne mişcăm într-un cocon de lumină, de căldură, de putere. Fiecare împingere a lui Roane în mine amplifica puterea. Fiecare zvârcolire a mea sub trupul lui atrăgea magia ca un scut înecăcios în jurul nostru, aproape, înăbuşitor de aproape. Eram conştientă că ceea ce încercam să fac era să îl atrag în mine, nu organul lui, ci pe el, ca şi cum magia mea voia să

îl înghită cu totul. Mi-am încleştat degetele de barele de fier ale patului până ce metalul a muşcat din mine şi am putut gândi din nou. Roane s-a lăsat să cadă peste mine, cu pieptul şi stomacul lipite de spinarea mea, în timp ce mădularul lui împingea în continuare între picioarele mele. Din unghiul acela nu avea prea multă putere, însă magia ardea între noi la atingerea pielii. Trupurile ni s-au contopit, aşa cum se întâmplase mai devreme şi cu mâinile, şi l-am simţit cufundându-se în spinarea mea până ce inimile noastre s-au atins, vibrând la unison într-un dans mai intim decât tot ce trăiserăm până atunci.

Inimile noastre au început să bată împreună, tot mai aproape, până ce ritmul bătăilor a devenit unul, ca şi cum am fi fost o singură inimă, un singur corp, o singură fiinţă, şi nu am mai ştiut când m-am oprit eu şi când a început Roane. Şi în acel moment de unison aproape perfect am auzit pentru prima oară marea. O revărsarea blândă, murmurată, a valurilor pe ţărm. Am plutit fără corp, fără formă, într-un loc plin de lumină, şi numai bătăile inimilor noastre împreunate m-a încredinţat că încă mai eram carne, şi nu doar magie pură. Iar în acel loc strălucitor şi fără formă, fără de corpuri care să ne susţină, am auzit sunetul grăbit, plutitor, curgător al apei. Sunetul oceanului ne mâna din urmă, ne iuţea bătăile inimilor, umplea acel spaţiu luminos. Bătăile inimilor s-au cufundat în valuri. Ne-am adâncit intr-un cerc de lumină orbitor, sub apă, fără nicio teamă. Ajunseserăm acasă. Eram înconjuraţi din toate părţile de apă şi am simţit presiunea adâncurilor apăsându-ne pe inimi ca şi cum avea să ne zdrobească, dar am ştiut că n-o va face. Şi Roane a ştiut că n-o va face. Iar gândul acesta ne-a împins în sus, spre suprafaţa oceanului invizibil care ne reţinea. Am simţit răceala lui înfricoşătoare şi m-am speriat, dar nu şi Roane. El era fericit. Am ieşit la suprafaţă şi, cu toate că eram conştientă că ne aflam în continuare în patul din apartamentul lui, am simţit aerul izbindu-mă în faţă. Am tras aerul adânc în piept şi dintr-odată marea a devenit caldă. Apa era caldă, mai caldă decât sângele, aproape fierbinte.

Brusc, am redevenit conştientă de propriul corp. L-am simţit pe Roane în mine. Însă vârtejul şi iureşul oceanului cald pluteau pe deasupra noastră. Ochii mi-au spus că mă aflam în continuare în pat, cu mâinile prinse de tăblie, dar apa caldă, foarte caldă se învolbura deasupra noastră. Oceanul invizibil umplea lumina strălucitoare a celor două corpuri contopite ale noastre ca apa dintr-un bol în care înoată un peştişor auriu, însă oceanul se agăţa de puterea noastră ca o bucată de sticlă metafizică. Trupurile noastre erau aidoma unui fitil de lumânare plutitoare, prinse în ocean şi în sticlă, foc, apă şi carne. Treptat, au devenit mai reale, mai solide. Iar senzaţia acelui ocean invizibil a început să se estompeze. Lumina radiată de corpuri a pornit să se retragă în interiorul scuturilor de piele. Apoi plăcerea ne-a copleşit, iar căldura care fusese în apă, în lumină, s-a prăbuşit peste noi. Am strigat amândoi. Căldura a devenit fierbinţeală şi m-a umplut cu totul, revărsându-se peste piele, peste mâini. Din gură mi-au ieşit sunete prea primitive pentru a fi ţipate. Corpul lui Roane m-a împuns şi magia ne-a cuprins pe amândoi în braţele sale, făcându-ne să ajungem la orgasm, până ce am simţit metalul tăbliei patului cum începe să se topească sub mâinile mele. Roane a scos un urlet, şi nu era unul de plăcere. Şi într-un târziu, foarte târziu, ne-am eliberat. S-a rostogolit de pe mine şi l-am auzit căzând pe podea. M-am întors spre el, stând în continuare pe burtă în pat.

Zăcea pe o parte, cu o mână întinsă în sus, spre mine. Am apucat să-i zăresc fugitiv faţa, cu ochii măriţi de groază, înainte ca blana să i se împrăştie peste faţă şi corpul lui să se prăvălească într-o volbură de păr lucios.

M-am ridicat în capul oaselor şi am întins mâna spre el, ştiind că altceva nu puteam face. O focă zăcea acum pe podeaua apartamentului. O focă mare, cu blană roşcată, holbându-se la mine cu ochii căprui ai lui Roane. I-am întors privirea. Cuvintele erau de prisos.

Foca s-a apropiat de pat cu mişcări stângace, apoi o cută care nu existase până atunci s-a despicat în partea din faţă a animalului şi Roane s-a târât afară. S-a ridicat în

picioare, cu pielea cea nouă în braţe. S-a uitat la mine cu o privire încărcată de o uimire blândă. Plângea, deşi nu cred că era conştient de asta.

M-am dus spre el şi am atins pielea nouă, l-am atins pe el, ca şi cum voiam să mă asigur că nu erau o iluzie. L-am strâns în braţe şi i-am pipăit spatele, care era întreg, neatins, cu pielea la fel de netedă şi de perfectă ca restul corpului. Cicatricele de arsură dispăruseră.

S-a strecurat înapoi în pielea de focă înainte să-mi găsesc cuvintele. Foca s-a holbat în sus la mine şi a început să umble de colo-colo prin încăpere cu mişcări neîndemânatice, aproape ca de şarpe, după care Roane a ieşit iarăşi din blană. S-a răsucit spre mine şi a izbucnit în râs.

M-a prins pe după şolduri şi m-a săltat în aer, pe deasupra capului, înfăşurându-ne pe amândoi în pielea de focă. A dansat în jurul camerei, râzând, cu lacrimile încă neuscate pe faţă. Am râs şi am plâns şi eu cu el.

S-a prăbuşit pe pat, peste blană, şi mi-a dat drumul din braţe. Brusc, m-am simţit îngrozitor de obosită, de extenuată. Trebuia să fac un duş şi să plec. Pielea mea nu mai radia. Eram aproape sigură că eram capabilă să-mi ascund din nou farmecele. Numai că nu mai puteam să-mi ţin ochii deschişi. Nu mă îmbătasem decât o dată în viaţă, şi atunci îmi pierdusem cunoştinţa. Şi treaba asta se repeta acum. Aveam să leşin, fie din cauza Lacrimilor lui Branwyn, fie doar a magiei prea puternice.

Am adormit încolăciţi unul în braţele celuilalt, înveliţi în pielea de focă. Ultimul lucru care mi-a trecut prin cap, înainte de a mă cufunda într-un somn mult prea adânc pentru a fi unul natural, nu a fost un gând privitor la siguranţa mea. Pielea de focă era caldă, la fel de caldă ca braţele lui Roane în care mă culcuşisem, şi am ştiut că pielea era vie, era parte din el. M-am prăbuşit în întuneric, învăluită în căldura lui Roane, în magia lui Roane, în iubirea lui Roane.

Capitolul 8

O voce rostea cu blândeţe: „Merry, Merry.” O mână m-a mângâiat pe obraz, dându-mi părul de pe faţă. M-am răsucit, cuibărită în pat, şi am deschis ochii. Însă veioza era aprinsă şi pentru o clipă am fost orbită. Mi-am acoperit ochii cu mâna şi m-am întors pe o parte, cu faţa îngropată în pernă.

Am reuşit să bolborosesc „Stinge lumina”.

Am simţit patul mişcându-se şi după o secundă dâra de lumină de sub pernă a dispărut. Am ridicat capul de pe pernă şi m-am pomenit într-un întuneric beznă. Eu şi cu Roane adormiserăm aproape în zori. Afară ar fi trebuit să fie acum lumină. M-am săltat în şezut şi m-am uitat de jur împrejurul camerei întunecate. N-am fost surprinsă să îl văd pe Jeremy lângă întrerupător. Nu m-am obosit să-l caut din ochi pe Roane. Ştiam unde e. Era în ocean, înveşmântat în noua lui piele. Nu mă lăsase singură şi neprotejată, dar plecase. Poate că ar fi trebuit să mă simt jignită, însă nu m-am simţit. Îi dăruisem înapoi prima dragoste, marea.

Un vechi proverb spune: niciodată să nu te interpui între o zână şi magia ei. Roane se afla acum în braţele iubitei, şi iubita nu eram eu. Poate că nu aveam să ne revedem niciodată, şi nici măcar nu-şi luase rămas-bun. Ştiam însă că dacă voi avea vreodată nevoie de ajutor, avea să mi-l dea, tot ce trebuia să fac era să cobor pe ţărm şi să-l strig, iar el avea să apară. Dar dragoste nu îmi putea oferi. Îl iubeam pe Roane, dar nu eram îndrăgostită de el. Din fericire.

Am îngenuncheat goală între cearşafurile boţite, holbându-mă la ferestrele întunecate.

— Cât am dormit?

— E ora opt, vineri seara.

M-am strecurat afară din pat şi am rămas în picioare.

— Dumnezeule!

— Presupun că dacă mai rămâi în oraş o noapte, va fi de rău, nu? a spus Jeremy.

I-am aruncat o privire.

Stătea lângă uşă şi întrerupător. Îmi era greu să desluşesc în bezna aceea, dar părea îmbrăcat într-unul din costumele lui obişnuite, impecabil croite, strânse pe talie, elegante. Pe sub care se ghicea totuşi o anumită încordare, ca şi cum ar fi vrut să spună şi altceva, poate într-un mod mai direct, sau ca şi cum ar fi aflat nişte lucruri. Nişte lucruri rele.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic deocamdată, a răspuns el.

L-am scrutat din ochi.

— Şi ce crezi că se va întâmpla? am întrebat, fără să izbutesc să-mi maschez suspiciunea din glas.

Jeremy a scos un hohot de râs.

— Nu-ţi face griji. N-am sunat pe nimeni, deşi sunt convins că poliţia a făcut-o deja. Nu ştiu ce te-a făcut să te ascunzi atâta timp, dar dacă te ascunzi de sluagh, de Host, atunci chiar ai probleme mari.

„Sluagh” era termenul peiorativ care îi desemna pe feyii Unseelie mai neînsemnaţi. „Host” era definiţia politicoasă. Hm, folosise mai întâi termenul peiorativ, şi abia apoi pe cel politicos. Numai un alt Unseelie îşi putea permite să spună „sluagh” fără ca asta să fie considerată o insultă mortală.

— Sunt o prinţesă de la Curtea Zânelor Unseelie. De ce m-aş teme de ei?

S-a rezemat cu spatele de perete.

— Aceasta este întrebarea, nu?

Chiar şi de la distanţă, din cealaltă parte a încăperii, i-am simţit greutatea, intensitatea privirii. Feyii consideră nepoliticos să adresezi întrebări directe, deşi îmi era clar că Jeremy ardea de nerăbdare să afle răspunsuri, întrebările nerostite pluteau, aproape palpabil, în aerul dintre noi.

— Fii fată cuminte şi du-te să faci un duş, a spus, ridicând o sacoşă de pe podea. Uite, ţi-am adus nişte haine. Ringo şi Uther te aşteaptă jos, în camionetă. Te ducem la aeroport.

— Dacă mă ajutaţi, s-ar putea să daţi de necaz, Jeremy.

— Cu atât mai mult trebuie să te grăbeşti.

— N-am paşaportul la mine.

A aruncat un pacheţel pe pat. Era pachetul pe care îl ţineam lipit cu bandă adezivă sub scaunul din maşină. Îmi oferea o nouă identitate.

— Cum de-ai ştiut?

— De trei ani te ascunzi de autorităţile umane, de… rude şi de agenţii lor. Nu eşti proastă. Ştiai că la un moment dat te vor găsi, aşa că ţi-ai făcut din vreme un plan. Ţi-aş sugera totuşi ca data viitoare să găseşti o ascunzătoare mai bună. Unul dintre primele locuri unde am căutat a fost sub scaunul din maşină.

M-am holbat la pachet, apoi la el.

— Mai aveam şi alte lucruri sub scaun.

Şi-a deschis sacoul ca un supermodel care defilează pe podium şi arată publicului cravata şi cusăturile fine ale cămăşii. Dar ceea ce a dat la iveală a fost pistolul vârât în betelia pantalonilor. Nu părea decât o pată mai întunecată care contrasta cu nuanţa pală a cămăşii, dar am ştiut pe loc că era un Ladysmith de 9 mm pentru că mi-am recunoscut arma. A scos un încărcător din buzunar.

— Cutia cu muniţia de rezervă e în sacoşă, împreună cu hainele.

A aşezat pistolul deasupra pachetului prins cu bandă adezivă şi s-a îndepărtat, ocolind patul şi punându-l între mine şi el.

— Pari tulburat, Jeremy.

— Şi n-ar trebui să fiu?

— Eşti tulburat din cauza mea. Nu mi-am închipuit niciodată că ai putea fi impresionat de o prinţesă de sânge regal.

I-am scrutat faţa, încercând să ghicesc ce gânduri ascundea, dar îşi păstrase expresia impasibilă. Totuşi, era

evident că ascundea ceva.

Şi-a ridicat mâna stângă în aer.

— Sper că eşti de acord cu mine că Lacrimile lui Branwyn au o perioadă lungă de acţiune. Du-te şi fă un duş.

— Nu mai simt vraja pe piele.

— Mă bucur, dar du-te şi fă duş. Crede-mă, e mai bine.

M-am holbat la el.

— Te deranjează să mă vezi goală.

A dat din cap.

— Scuze. Tocmai din cauza asta le-am cerut lui Ringo şi Uther să rămână în camionetă. Ca măsură de precauţie.

I-am zâmbit şi dintr-odată am simţit o nevoie imperioasă de a mă apropia de el, de a micşora distanţa aceea prudentă care ne despărţea. Nu îl doream propriu-zis, dar aveam o pornire, ca un gând urât, de a-mi verifica autocontrolul. Nu aveam obiceiul să-mi testez propriile limite folosindu-mă de prieteni. De duşmani, poate, dar nu de prieteni. Să fi fost o prelungire a pornirilor de azi-noapte sau Lacrimile mă afectaseră mai mult decât crezusem? N-am stat să mai meditez asupra problemei. M-am răsucit pe călcâie şi am intrat în baie. Un duş scurt şi aveam să pornesc spre aeroport.

Douăzeci de minute mai târziu eram gata, deşi cu părul încă ud. Mă îmbrăcasem cu o pereche de pantaloni de culoare bleumarin, o bluză de mătase verde smarald şi un bluzon care se asorta cu pantalonii. Jeremy îmi adusese şi o pereche de pantofi negri cu toc mic şi nişte ciorapi negri până la coapse. În privinţa acestora din urmă făcuse o alegere bună, pentru că nici nu purtam altfel de ciorapi. Dar pantofii…

— Data viitoare când o să vrei să mă salvezi şi să-mi iei lucruri de încălţat, ţine minte şi adu-mi nişte tenişi. Pantofii, oricât de mic ar fi tocul, nu sunt potriviţi pentru asemenea ocazii.

— Eu n-am avut niciodată probleme cu pantofii, a răspuns Jeremy.

Stătea aşezat pe unul dintre scaunele cu spetează tare

din bucătărie. Îşi luase o poziţie care făcea scaunul să pară confortabil şi arăta graţios aşa cum stătea rezemat. Era prea sigur pe el, într-un sens prea impenetrabil şi modern, pentru a fi asemuit cu un motan. Şi totuşi, imaginea lui, cuibărit în scaun, m-a dus cu gândul la un motan. Deşi motanii nu pozează. Aşa sunt ei.

În timp ce Jeremy poza, vrând să pară, fără succes, în largul lui.

— Îmi pare rău, dar ţi-am uitat lentilele de contact căprui. Nu cred însă să fie o problemă. Îmi plac ochii tăi verzi ca jadul, sunt izbitori. Se potrivesc cu bluza şi par foarte umani. Părul, în schimb, l-aş fi vopsit mai roşu şi mai puţin castaniu.

— Roşul iese imediat în evidenţă, chiar şi într-o mulţime. Farmecele trebuie să te ajute să te ascunzi, nu să ieşi în evidenţă.

— Cunosc mulţi fey care îşi folosesc farmecele doar pentru a atrage atenţia şi a părea mai frumoşi, mai exotici.

Am ridicat din umeri.

— Treaba lor. Mie nu-mi place să-mi fac reclamă.

S-a ridicat în picioare.

— Te ştiu de câţiva ani, dar niciodată n-aş fi ghicit că eşti sidhe. Am crezut că eşti fey, fey sută la sută, şi că ascunzi lucrul acesta din anumite motive, dar nici prin cap nu mi-a trecut că eşti sidhe.

S-a îndepărtat de masă, ţinându-şi braţele pe lângă corp. Tensiunea pe care o sesizasem în el încă de când mă trezise se amplificase acum.

— Şi asta te deranjează, nu-i aşa? am întrebat.

A încuviinţat din cap.

— Se presupune c-aş fi un mare magician. Ar fi trebuit să deosebesc adevărul de iluzie. Sau asta este tot o iluzie? Eşti o magiciană mai bună decât mine, Merry? Şi ţi-ai ascuns şi puterile magice?

Pentru prima oară l-am simţit pe Jeremy cum îşi adună puterile. Poate că nu era decât un scut. Dar la fel de bine putea fi începutul a altceva.

M-am întors cu faţa spre el, cu picioarele depărtate şi

braţele pe lângă corp, imitându-l. Am invocat propria putere, încet, cu grijă. Dacă ne-am fi duelat cu pistoalele, în clipa asta Jeremy şi-ar fi scos arma, dar n-ar fi apucat să mă ia la ţintă. În timp ce eu aş fi încercat să-mi ţin în continuare pistolul în toc. După atâţia ani în care mă ascunsesem, ar fi trebuit să nu am încredere în nimeni, şi totuşi nu-mi venea să cred că Jeremy mi-ar putea fi duşman.

— Nu avem timp pentru aşa ceva, Jeremy.

— Am crezut că pot să trec peste tot ce s-a întâmplat, dar se pare că îmi e imposibil. Trebuie să aflu adevărul.

— Adevărul despre ce, Jeremy?

— Trebuie să ştiu ce anume a fost minciună în aceşti ultimi trei ani.

I-am simţit puterea plutind în jurul lui, umplând acel spaţiu mic şi înghesuit care era aura sa personală. Jeremy pompa multă putere în scuturi. Multă putere.

Scuturile mele erau, ca întotdeauna, la locurile lor, bine strânse şi gata de acţiune. Pentru mine, asta era ceva automat. Atât de automat încât majoritatea oamenilor, chiar şi cei mai sensibili, îmi confundau scuturile cu nivelul meu normal de putere. Îl puteam deci înfrunta pe Jeremy cu scuturile pregătite. Nu trebuia să fac nimic pentru a le adăuga un plus de putere. Protecţia mea era mai bună decât a lui, şi ăsta era un fapt. Pe de altă parte, vrăjile mele de atac, hm, ei bine, avusesem ocazia să îl urmăresc pe Jeremy la lucru, făcând vrăji. Nu fusese niciodată capabil să îmi străpungă scuturile, dar nici eu nu reuşisem să îl rănesc folosindu-mă de magie. Aşa că, dacă era ca situaţia să escaladeze, aveam să recurgem la lovituri sau la arme. Speram totuşi să nu se ajungă atât de departe.

— Rămâne valabilă propunerea cu condusul la aeroport sau te-ai răzgândit cât am făcut eu duş?

— Rămâne valabilă, a răspuns.

Majoritatea sidhelor pot desluşi magia în culori sau forme, dar nu şi eu. O pot simţi totuşi, iar Jeremy umpluse încăperea cu toată energia pe care era capabil s-o reverse în scuturi.

— Atunci ce e cu toată etalarea asta de putere?

— Eşti sidhe. O sidhe Unseelie. Adică doar cu o treaptă peste un sluagh.

Accentul scoţian din Highlands al lui Jeremy devenise acum sesizabil. Niciodată nu îl surprinsesem pierzându-şi accentul tipic american. Fapt care m-a tulburat, pentru că mulţi dintre sidhe se mândresc cu abilităţile lor de a-şi ţine sub control accentul originar, oricare ar fi el.

— Şi ce vrei să spui cu asta?

Deşi bănuiam deja unde voia să ajungă. Şi aproape că aş fi preferat să ne luptăm.

— Sidhele Unseelie sunt recunoscute pentru abilitatea lor de a înşela. Nu sunt demne de încredere.

— Adică eu nu sunt demnă de încredere, asta vrei să zici? Trei ani de prietenie înseamnă mai puţin pentru tine decât o poveste veche?

Urma unui gând amar i-a străbătut faţa.

— Nu e deloc o poveste, a spus, şi i-am perceput din nou accentul scoţian, şi mai pronunţat. Când eram copil, am fost alungat din ţinutul trowilor. Curtea Zânelor Seelie nu a binevoit să bage în seamă un băiat trow, dar Curtea Unseelie a făcut-o. Ei acceptă pe oricine.

Am zâmbit fără să vreau.

— Nu chiar pe oricine, am ripostat, deşi nu cred că Jeremy mi-a sesizat sarcasmul.

— Mda, nu pe oricine.

Se înfuriase atât de tare, încât mâinile începuseră să-i tremure uşor. Eram pe cale să devin ţapul lui ispăşitor, să plătesc pentru nişte nedreptăţi pe care el le suferise cu nişte secole în urmă. Nu era prima oară când mă aflam într-o asemenea ipostază, şi probabil că nici ultima. Şi totuşi m-am enervat. Nu aveam timp pentru istericalele lui, ca să nu mai vorbesc de ale mele.

— Îmi pare rău că strămoşii mei te-au abuzat, Jeremy, dar asta s-a întâmplat înainte de a mă naşte eu. Curtea Unseelie are aproape de când mă ştiu un specialist în comunicare.

— A cărui sarcină este răspândirea minciunilor, a rostit

el cu un accent atât de pronunţat că părea gutural.

— Vrei să ne comparăm cicatricele?

Mi-am scos bluza din pantaloni ca să-i arăt amprenta de mână de pe coaste.

— Nu e decât o iluzie, a spus Jeremy, dar nu pe un ton foarte convins.

— Dacă vrei, poţi să o pipăi. Farmecele te pot păcăli, dar un fey nu poate fi înşelat la atingere.

Nu era decât o jumătate de adevăr, asta în cel mai bun caz, pentru că în fapt sunt în stare să-mi folosesc farmecele pentru a păcăli pe oricine, chiar şi pe un alt fey, însă abilitatea mea nu era una obişnuită, nici măcar printre sidhe, motiv pentru care puteam pune pariu că Jeremy avea să mă creadă. Uneori poţi obţine mai repede efectul scontat cu o minciună plauzibilă decât cu un adevăr nedorit.

S-a apropiat de mine încet, cu un aer de suspiciune întipărit pe faţă. Stomacul mi s-a strâns ghem la vederea acelei priviri. S-a uitat la cicatrice, ţinându-se însă la distanţă. Ştia că puterile magice ale unui sidhe sunt cel mai mult activate la atingere, cu alte cuvinte cunoştea mai bine sidhele decât mi-aş fi putut închipui.

Am oftat şi mi-am împletit degetele deasupra capului. Bluza a alunecat în jos, acoperind cicatricea, dar mi-am zis că Jeremy va avea curajul să îndepărteze bucata de material. A continuat să mă scruteze în timp ce se apropia, până a ajuns la o lungime de braţ de mine. A atins mătasea gri, dar s-a uitat în ochii mei mult timp înainte de a o trage în sus, ca şi cum încerca să-mi citească gândurile. Numai că faţa mea îşi redobândise acea expresie politicoasă, impenetrabilă, uşor plictisită, pe care o exersasem la curte. Eram în stare să urmăresc torturarea unui prieten sau să înfig pumnalul în cineva fără să îmi schimb expresia feţei. Nu ai cum să supravieţuieşti la curte dacă faţa îţi trădează sentimentele.

Jeremy a ridicat încet materialul fără a mă slăbi nicio clipă din ochi. În cele din urmă s-a uitat în jos, iar eu am avut mare grijă să nu fac nicio mişcare, oricât de mică,

pentru a nu-l speria. Uram faptul că Jeremy Grey, prietenul şi şeful meu, mă trata de parcă eram o persoană periculoasă. Dacă ar fi ştiut cât de inofensivă eram…

Şi-a trecut degetele peste pielea ridicată, uşor aspră la pipăit.

— Mai am şi alte cicatrice pe spate, dar cum de-abia m-am îmbrăcat, cred că o să mă opresc aici. Sper să nu te superi.

— De ce nu ţi-am văzut cicatricele când erai goală, sau zilele trecute, la mine în birou, când ţi-au pus microfonul?

— N-am vrut să le vezi, însă atunci când sunt îmbrăcată nu mă obosesc să le ascund.

— Nu irosi niciodată energia magică, a şoptit el, ca pentru sine. A clătinat din cap, de parcă tocmai auzise ceva ce eu nu percepusem. M-a privit cu ochi plini de uimire. Nu avem timp de pierdut cu certuri, nu-i aşa?

— Asta ţi-am spus şi eu.

— Fir-ar să fie. Cineva a aruncat asupra mea o vrajă, o vrajă de nemulţumire, neîncredere, discordie. Asta înseamnă că agenţii reginei se apropie de noi, a adăugat şi o expresie de teamă i-a invadat faţa.

— S-ar putea să fie încă la multe mile distanţă, am ripostat eu.

— Sau chiar în faţa uşii.

Avea dreptate. Dacă erau într-adevăr în faţa uşii, atunci mai bine ar fi fost să sunăm la poliţie şi să aşteptăm să ne sară în ajutor. N-aş fi mers până acolo încât să susţin că tipii cei răi de la Curtea Unseelie stăteau în clipa aceea ascunşi prin tufişurile din jurul blocului, însă eram destul de convinsă că dacă îl sunam pe detectivul Alvera şi îl anunţam că Prinţesa Meredith risca să fie ucisă pe teritoriul lui, avea să ne trimită întăriri.

Totuşi, aş fi preferat să mă furişez afară. Trebuia să aflu ce mă aştepta acolo.

Jeremy s-a uitat la mine cu o privire ciudată.

— Tocmai ţi-a trecut un gând prin cap. Ce?

— Hostul nu e format din sidhe, poate doar unul sau doi care sunt trimişi pe post de supraveghetori, de maeştri ai

vânătorii. Şi tocmai de aceea e atât de oribil să fii vânat de Host. Dacă sidhele din grup nu vor să fie găsite, s-ar putea să nu le descopăr, dar pe restul membrilor Hostului, da.

Şi-a fluturat mâinile în aer.

— Atunci fă-o negreşit.

Nu s-a opus. Nu m-a întrebat dacă eram sau nu în stare să o fac, şi nici dacă aveam să fim în siguranţă. A acceptat fără să crâcnească. Nu se mai purta acum ca un şef. Eram Prinţesa Meredith NicEssus, şi dacă eu pretindeam că puteam să îi găsesc în noaptea aceea pe cei din Host, el mă credea în stare. Pe Merry Gentry nu ar fi crezut niciodată, decât dacă i-ar fi adus dovezi.

M-am împins în afară, ţinând scuturile la locurile lor dar împrăştiindu-mi puterea. Era o mişcare periculoasă, pentru că dacă Hostul se afla deasupra noastră, acea deschidere era tot ce le trebuia pentru a mă înlănţui, însă numai aşa puteam afla cât de mult se apropiaseră. I-am simţit pe Ringo şi pe Uther afară, le-am perceput fiinţele, magia. Am simţit forţa mării şi vibraţia pământului, magia tuturor fiinţelor vii, dar nimic altceva. M-am împins tot mai departe, milă după milă. Nimic, până ce, aproape la limita puterilor mele, ceva a apăsat aerul, ca o furtună pe cale să izbucnească, numai că nu era o furtună, sau cel puţin nu una de vânt şi ploaie. Se afla prea departe ca să pot percepe cu claritate ce fel de creaturi din tagma zânelor pluteau alături de sidhe, dar mi-a fost de ajuns. Mai aveam ceva timp la dispoziţie.

M-am retras în interiorul scuturilor, strângându-le bine.

— Sunt încă la mile distanţă.

— Atunci cum au făcut vraja aceea de discordie?

— Mătuşa mea poate să arunce o şoaptă în aer şi şoapta va pluti, găsindu-şi singură ţinta.

— Tocmai din Illinois?

— Da, din Illinois, chiar dacă ar putea să-i ia o zi sau două. Nu fi aşa îngrijorat. Regina nu s-ar obosi niciodată să îşi murdărească mâinile cu lucruri mărunte. Mă vrea moartă, dar nu să fiu ucisă de la distanţă. Vrea să facă din mine un exemplu, şi pentru asta mă va aduce înapoi acasă.

— Cât timp mai avem?

Am clătinat din cap,

— O oră, poate două.

— Bun, suficient timp să ajungem la aeroport. Mai mult decât să te scot din oraş nu pot face. Un magician sidhe, care nici măcar nu se afla la faţa locului, nu m-a lăsat să pătrund acasă la Alistair Norton. Nu pot să rup o vrajă de sidhe, şi deci nu îţi pot fi de ajutor.

— Dar ai trimis păianjenii prin sistemul de securitate al casei lui Norton. Şi m-ai prevenit să mă ascund sub pat. Te-ai descurcat foarte bine.

Mi-a aruncat o privire ciudată.

— Am crezut că tu ai făcut trucul cu păianjenii, a zis.

Preţ de o clipă, ne-am holbat unul la celălalt.

— Nu, nu eu l-am făcut, am spus.

— Nici eu, a şoptit el.

— Ştiu că pare un clişeu, dar din moment ce nu eu am făcut trucul, şi nici tu, atunci… am lăsat eu fraza neterminată.

— Uther nu e capabil de astfel de vrăji.

— Iar Roane nu e un magician practicant, am adăugat eu.

Brusc, mi s-a făcut frig, dar nu din cauza temperaturii din încăpere. Unul din noi trebuia să rostească întrebarea cu voce tare.

— Atunci cine a fost? Cine m-a salvat?

Jeremy a scuturat din cap.

— Nu ştiu. Uneori, zânele Unseelie se poartă prietenos înainte de a te distruge.

— Să nu crezi toate poveştile pe care le auzi, Jeremy.

— Nu e poveste.

Furia cu care a articulat acele cuvinte simple le-a făcut să sune nervoase şi neplăcute. Şi abia atunci mi-am dat seama cât de speriat era. Încerca să-şi mascheze spaima sub furie. Toate reacţiile lui erau de natură strict personală. Nu îi era teamă doar aşa, în general. Spaima lui avea o motivaţie specifică, bazată nu doar pe poveşti şi legende.

— Ai avut vreodată de-a face cu Hostul?

A încuviinţat din cap şi a descuiat uşa.

— S-ar putea să avem doar o oră la dispoziţie. Hai să ne grăbim.

Mi-am apăsat mâinile pe uşă, împiedicându-l s-o deschidă.

— Jeremy, asta e important. Dacă ai fost subjugat cândva de Host, atunci acel sidhe s-ar putea să aibă… putere asupra ta. Trebuie să-mi povesteşti ce s-a întâmplat.

Şi atunci Jeremy a făcut un gest cu adevărat neaşteptat. A început să-şi desfacă nasturii de la cămaşă.

Am ridicat din sprâncene.

— Doar nu eşti încă sub influenţa Lacrimilor lui Branwyn, nu?

A zâmbit, nu cu zâmbetul lui obişnuit, dar oricum, era un progres.

— Cândva, am fost prieten cu un membru al Hostului. Şi-a lăsat cravata şi gulerul neatinse, dar şi-a desfăcut restul de nasturi ai cămăşii şi şi-a scos sacoul, pe care l-a împăturit peste braţ. Apoi s-a întors cu spatele la mine. Ridică poalele cămăşii, mi-a cerut.

Nu voiam să o fac. Avusesem ocazia să aflu de ce erau în stare rudele mele atunci când îşi puneau mintea. Aveau la dispoziţie nenumărate posibilităţi şi nu aveam chef să văd niciuna săpată în carnea lui Jeremy. Totuşi am ridicat materialul gri apretat, pentru că trebuia să văd. Nu am icnit, fiindcă mă aşteptasem la ce era mai rău.

Jeremy avea spatele acoperit de cicatrice de arsură, ca şi cum cineva îl apăsase, iar şi iar, cu fierul roşu. Numai că urma lăsată era cea a unei mâini. Am atins cicatricele, aşa cum mi le atinsese şi el pe ale mele, trecându-mi degetele peste ele. Am dat să-mi aşez mâna peste una din urme, apoi am ezitat şi l-am prevenit:

— Vreau să verific cât de mare era mâna care te-a ars pe spate.

A dat din cap.

Mâna era cu mult mai mare decât a mea, mai mare

decât cicatricea de pe corpul meu. O mână de bărbat, cu degete mai groase decât au îndeobşte sidhele.

— Ştii cum îl cheamă pe cel care ţi-a făcut asta?

— Tamlyn, a răspuns el.

Părea stânjenit, şi avea şi de ce.

Tamlyn era în lumea zânelor un soi de echivalent al lui John Smith, arhetipul unui nume perfect banal. Alături de Robin Goodfellow şi alte câteva nume, era una dintre identităţile favorite pe care şi le luau sidhele atunci când voiau să-şi ascundă numele reale.

— Probabil că erai foarte tânăr, din moment ce nu ai bănuit nimic atunci când ţi-a spus că îl cheamă Tamlyn.

A încuviinţat.

— Aşa e.

— Acum îmi dai voie să-ţi verific aura?

Mi-a aruncat un zâmbet peste umăr. Gestul i-a încreţit pielea de pe spate şi cicatricele au căpătat formă.

— Aura este un termen New Age. Care nu e folosit de fey.

— Bine, atunci puterea personală, am răspuns eu, holbându-mă la spinarea lui. I-am tras cămaşa peste umeri. Te-a legat când ţi-a făcut asta?

— Da. De ce mă întrebi?

— Poţi să-mi arăţi în ce poziţie ţi-a ţinut braţele atunci când te-a legat?

A răsuflat adânc, ca şi cum se pregătea să-mi pună o întrebare, însă într-un final s-a mărginit să îşi ridice braţele deasupra capului, după care s-a apropiat de uşă şi s-a lipit cu faţa de ea. Şi-a înălţat braţele cât a putut de sus, uşor depărtate de corp, formând un soi de literă Y.

Cămaşa îi alunecase în jos şi am fost nevoită să-i ridic poalele din nou. Şi când am făcut-o, am văzut exact ceea ce mă aşteptam să văd. Urmele de arsuri erau dispuse în aşa fel încât să formeze o imagine. Era imaginea unui dragon sau mai corect spus a unui wyrm[12] lung şi încolăcit. Arăta vag oriental din cauza urmei de mână, însă era cu certitudine un dragon. Dar arsurile formau imaginea

[12] Echivalentul dragonului asiatic în mitologia germanică.

aceasta numai atunci când Jeremy stătea exact în aceeaşi poziţie în care se aflase când fusese torturat. Dacă îşi cobora braţele, pielea separa arsurile între ele şi nu se distingeau decât nişte cicatrice oarecare.

— Acum poţi să-ţi cobori braţele, i-am spus.

S-a conformat şi s-a întors cu faţa spre mine. A început să-şi bage cămaşa în pantaloni cu gesturi mecanice. Nu cred că îşi dădea seama ce face.

— Te-ai întunecat la faţă. Ce ai văzut în arsurile alea? Ceva ce nimeni nu a mai văzut până acum?

— Nu te grăbi să-ţi bagi cămaşa înapoi în pantaloni, Jeremy. Trebuie să fac o vrajă, ca să îţi protejez spinarea.

— Ce ai văzut, Merry?

Şi-a luat mâinile de pe cămaşă, dar fără să scoată materialul din pantaloni.

Am clătinat din cap. Jeremy purta cicatricele acelea de secole, fără să aibă habar că sidhele se jucaseră cu carnea lui. Dovediseră un dispreţ profund faţă de victimă, o cruzime greu de imaginat. Desigur, putea fi interpretat şi ca un gest eminamente practic; cu alte cuvinte, cruzime cu un scop. Acel sidhe, oricine ar fi fost el, poate că aruncase o vrajă asupra arsurilor, o vrajă prin care să invoce un dragon care să iasă din pielea lui Jeremy sau prin care să-i schimbe lui Jeremy direct înfăţişarea într-una de dragon. Deşi probabil că nu, dar mai bine să fii prudent decât să regreţi mai târziu.

— Lasă-mă să-ţi protejez spatele şi o să-ţi explic totul când coborâm la camionetă.

— Avem timp? m-a întrebat.

— Sigur. Ţine-ţi cămaşa departe de corp şi dezgoleşte-ţi cicatricele.

M-a privit neîncrezător, dar nu s-a opus când l-am răsucit cu faţa spre uşă. A tras în sus de tivul cămăşii de mătase ca să pot să lucrez în voie.

Am revărsat putere în mâini, ca şi cum ţineam căldura în căuşul palmelor. Am deschis încet mâinile, cu palmele îndreptate spre spinarea lui Jeremy. Le-am apropiat, atât cât să le pot plimba puţin pe deasupra pielii lui. Căldura

tremurătoare i-a mângâiat spatele şi Jeremy s-a înfiorat la atingerea ei.

— Ce rune foloseşti? m-a întrebat cu răsuflarea un pic întretăiată.

— De niciun fel, am răspuns.

Am împrăştiat puterea caldă peste cicatrice, coborându-mi mâinile de-a lungul spatelui său.

A dat să se întoarcă spre mine.

— Nu te mişca.

— Cum adică nu foloseşti rune? Ce altceva ai putea folosi?

A trebuit să îngenunchez pentru a mă asigura că puterea îi acoperise fiecare rană în parte. După ce am verificat că totul era în regulă, am pecetluit-o, vizualizând puterea ca o manta de lumină galbenă strălucitoare care îl învăluia la doar câţiva milimetri distanţă de piele. Am ferecat marginile luminoase astfel încât să stea agăţate strâns de pielea lui, ca un scut.

Jeremy a scos un geamăt tremurat.

— Ce-ai folosit, Merry? Spune-mi.

— Magie, am răspuns şi m-am ridicat.

— Acum pot să las poalele cămăşii jos?

— Da.

Mătasea gri a căzut, acoperindu-i spatele, iar protecţia era atât de solidă încât cu ochii minţii mi-am imaginat că materialul avea să se vălurească peste magie, numai că nu s-a întâmplat aşa. Mătasea a alunecat peste spinarea lui Jeremy ca şi cum nu făcusem nimic. Dar nu mă îndoiam că îmi îndeplinisem bine misiunea.

Jeremy a început să-şi vâre cămaşa în pantaloni încă dinainte să se întoarcă spre mine.

— Ţi-ai folosit magia personală?

— Da.

— De ce nu runele? Ele dau mai multă forţă magiei.

— Multe rune nu sunt de fapt decât simboluri vechi ale unor zeităţi şi creaturi de mult uitate. Deci cum aş putea să ştiu? Poate că l-aş invoca tocmai pe acel sidhe care ţi-a făcut rău. N-am vrut să risc.

Şi-a tras haina pe el şi şi-a strâns nodul de la cravată.

— Acum spune-mi de ce te-ai speriat când mi-ai văzut cicatricele de pe spate.

Am deschis uşa.

— Îţi spun pe drum.

Am ieşit pe hol înainte să apuce să-mi răspundă. Şi aşa pierdusem mult timp, dar aş fi dat dovadă de prea mare neglijenţă dacă nu i-aş fi protejat spatele.

Am bocănit pe scări în jos în pantofii noştri de stradă.

— Ce-ai văzut, Merry?

— Un dragon. De fapt, un wyrm, pentru că nu avea picioare.

— Cicatricele formau o imagine?

A ajuns la uşa de ieşire din clădire înaintea mea şi mi-a ţinut-o deschisă, din obişnuinţă. Am scos pistolul de la spate şi l-am armat.

— Am crezut că Hostul e la mile distanţă, a spus Jeremy.

— E posibil să fi trimis un sidhe în faţă, am răspuns, ţinând pistolul pe lângă şold pentru a nu fi sesizat la prima vedere. Nu vreau să fiu luată prin surprindere, Jeremy. Trebuie să mă apăr cu orice preţ.

Am păşit afară, în noaptea californiană caldă, fără să-i las timp să răspundă. Mulţi fey, şi mai ales sidhele, nu au încredere în armele moderne. Nu există reglementări care să interzică folosirea lor, dar sunt considerate în general de prost gust, asta dacă nu faci parte din Garda de Elită a Reginei sau din cea a Prinţului. Membrii lor trebuie să poarte arme de foc pentru a proteja familia regală. Sigur, şi eu aveam sânge regal în mine, eram şi eu o prinţesă, mică şi dezmoştenită, dar oricum o prinţesă, fie că le plăcea sau nu. Şi cum nu dispuneam de gărzi care să mă apere, aveam să mă protejez singură. Indiferent de consecinţe.

În L.A. nu e niciodată întuneric total noaptea – prea multe lumini electrice, prea mulţi oameni. Am scrutat bezna blândă în căutarea unei siluete singuratice. Am scrutat-o făcându-mi roată ochii, energia, în timp ce ne grăbeam să ajungem la camioneta care aştepta. În case

erau oameni. Îi simţeam mişcându-se, vibrând. Un şir de pescăruşi pe jumătate adormiţi a plutit leneş pe deasupra acoperişurilor. Erau conştienţi că îi urmăream cu privirea. Pe plajă, cineva dădea o petrecere. Am simţit energia, freamătul, teama amplificându-se, dar teama era una normală, s-o fac? să n-o fac? e bine s-o fac? Nimic altceva, asta dacă nu puneam la socoteală energia învolburată a mării, pe care o simţi permanent în apropierea ţărmului. Era ca un zgomot de fundal, ceva ignorat de toţi, ca şi freamătul mulţimii, însă era mereu prezentă. Roane se afla şi el undeva, în acea putere imensă care se zvârcolea. Speram că e fericit. Eu, una, nu eram.

Uşa camionetei a glisat şi l-am zărit pe Uther ghemuit în lumina pală. Mi-a întins braţul şi i-am dat mâna stângă. Palma lui s-a înfăşurat în jurul ei şi m-a tras înăuntru. A închis uşa.

De pe scaunul şoferului, Ringo mi-a aruncat o privire peste umăr. Abia dacă încăpea la volan, cu toţi muşchii lui şi braţele incredibil de lungi, cu pieptul uriaş strâns într-un scaun făcut pentru oameni. A zâmbit, dând la iveală un şir de dinţi mai ascuţiţi decât îmi fusese dat să văd vreodată, poate doar la lupi. Faţa lui era uşor alungită, pentru a face loc dinţilor, astfel că restul capului, altfel aparent uman, părea disproporţionat. Dinţii ieşeau în evidenţă prin contrast cu pielea de un maroniu intens. Cândva, Ringo fusese membru al unei bande sută la sută umane. Un grup de sidhe de la Curtea Unseelie, aflaţi în vizită, se rătăciseră prin cartierele cele mai întunecate şi mai rău famate din Los Angeles. Şi membrii bandei îi găsiseră. Interacţiune culturală în toată puterea cuvântului. Sidhele se aflaseră în locul cel mai nepotrivit, în momentul cel mai nepotrivit. Nimeni nu ştie ce s-a petrecut cu adevărat. Poate că sidhele fuseseră prea arogante pentru a se lua la bătaie cu nişte gangsteri adolescenţi. Poate că gangsterii adolescenţi se dovediseră cu mult mai răi decât anticipaseră feţele regale. Oricum, au sfârşit prost. Cu excepţia unuia dintre ei, care a avut o idee genială. S-a arătat dispus să treacă în tabăra adversă, cu condiţia să i

se îndeplinească dorinţa.

Sidhele au fost de acord şi Ringo şi-a ucis mortal camarazii. Ceruse să devină fey. Iar sidhele îi promiseseră. Şi nu puteau să nu-şi respecte cuvântul. Pentru a transforma o fiinţă umană într-una parţial sidhe, trebuie să reverşi asupra ei multă magie nestăpânită, putere pură, însă voinţa sau dorinţa omului este cea care dă formă magiei. Ringo era la începuturile adolescenţei atunci când s-au întâmplat toate acestea. Probabil că îşi dorise să pară dur şi fioros, cel mai înspăimântător fiu de căţea din cartier, aşa că magia îi dăruise acea înfăţişare. După standardele umane, era un monstru. La fel şi după cele ale sidhelor. Dar pentru fey nu era decât unul de-al lor.

Nu ştiu din ce motiv Ringo a părăsit banda. Poate că ceilalţi s-au întors împotriva lui. Poate că s-a înţelepţit cu vremea. Dar atunci când l-am cunoscut, era de ani de zile un cetăţean respectabil. Se căsătorise cu iubita lui din tinereţe şi avea trei copii. Lucra ca bodyguard pentru celebrităţile care îşi doreau să aibă nişte muşchi exotici prin preajmă. O muncă uşoară, care nu comporta riscuri reale şi îi oferea şansa de a se bate pe burtă cu vedetele. Deloc rău pentru un puşti născut dintr-o mamă toxicomană de cincisprezece ani şi un tată necunoscut. Ringo ţine o fotografie a mamei pe birou. În poză apare o fată de treisprezece ani cu ochi luminoşi, îngrijită, drăguţă, cu tot viitorul în faţă. Însă peste un an aceeaşi fată avea să înceapă să se drogheze. Murise la şaptesprezece ani, din cauza unei supradoze. Ringo nu are fotografii cu mama lui după vârsta de treisprezece ani, nici la birou şi nici acasă. Ca şi cum pentru el tot ce se întâmplase după aceea nu fusese ceva real şi nu avea legătură cu mama lui.

Fiica lui cea mai mare, Amira, seamănă izbitor de mult cu acea fotografie. Dacă Ringo ar descoperi că se droghează, nu cred că ar lăsa-o în viaţă. El spune că a fi toxicoman e mai rău decât a fi mort, şi cred că vorbeşte serios.

Niciunul din ei nu a făcut vreun comentariu despre pistolul pe care l-am strecurat înapoi la spate, la betelia

pantalonilor. Probabil că fuseseră împreună cu Jeremy atunci când dăduse peste pachetul cu documente şi peste armă, ascunse în maşina mea.

Jeremy a urcat în scaunul pasagerului.

— Să mergem la aeroport, s-a mărginit să spună.

Ringo a pornit motorul şi am luat-o din loc.

Capitolul 9

În spate, camioneta era goală, cu excepţia mochetei şi a unei centuri de siguranţă modificate pe care Jeremy o instalase pe o latură, pentru Uther. Am dat să mă strecor pe unul din scaunele de pe rândul din mijloc, dar Uther m-a atins pe braţ.

— Jeremy a spus că dacă stai lângă mine, aura mea ar putea să se suprapună peste a ta şi să-i inducă în eroare pe urmăritori.

Articula fiecare cuvânt cu grijă, pentru că deşi colţii lui păreau să răsară din carnea de deasupra gurii, adică de pe faţă, în realitate erau nişte dinţi modificaţi aflaţi în interiorul gurii. Dacă nu era atent, bolborosea. Lucrase cu unul dintre cei mai renumiţi logopezi din Hollywood pentru a-şi dobândi accentul de profesor de colegiu din Midwest. Accentul nu se potrivea cu faţa, care arăta mai degrabă a porc decât a om, cu cei doi colţi care ieşeau, curbaţi, din ea. Una dintre clientele noastre leşinase atunci când Uther i se adresase pentru prima oară. E întotdeauna amuzant să îi şochezi pe oameni.

Mi-am ridicat privirea spre Jeremy. A dat din cap.

— Oi fi eu un magician mai bun, dar Uther are acea energie mai-veche-decât-Dumnezeu care pluteşte mereu în jurul lui. Cred că o să îi deruteze pe urmăritori.

Era o idee excelentă şi una foarte simplă.

— Am bănuit eu că există un motiv pentru care tu eşti şeful.

A rânjit, apoi s-a întors către Ringo.

— Ia-o pe Sepulveda până la aeroport.

— Bine măcar că nu prindem orele de vârf, a răspuns Ringo.

M-am aşezat în spatele camionetei, lângă Uther. Maşina s-a înscris pe Bulevardul Sepulveda cu o viteză un pic cam

mare şi Uther a reuşit să mă prindă în braţe înainte să cad. M-a tras spre pieptul lui, care era aproape la fel de mare ca întreg corpul meu. Chiar şi cu scuturile mele bine ferecate, tot îl simţeam ca pe o entitate uriaşă, caldă, vibrantă. Cunoşteam fey care nu aveau o magie reală, doar ceva farmece neînsemnate, însă erau atât de bătrâni şi trăiseră atât de mult în preajma magiei, încât păreau să fi absorbit puterea în fiecare por din piele. Nici măcar sidhele nu aveau să dea de mine, cuibărită cum eram în braţele lui Uther. Aveau să-l simtă pe el, nu pe mine. Cel puţin aşa speram. Măcar pentru început.

M-am relaxat, sprijinită de pieptul lat al lui Uther, în confortul plăcut al braţelor sale. Nu ştiu de ce, însă întotdeauna mă simţisem în siguranţă în prezenţa lui. Nu doar din cauza dimensiunilor fizice. Ci şi pentru că Uther era Uther. Emana calmul unui foc în jurul căruia te poţi culcuşi noaptea.

Jeremy s-a răsucit în scaun, atât cât îi permitea centura, care îi şifona costumul, ceea ce însemna că voia să ne comunice ceva cu adevărat important.

— De ce ai aruncat vraja de protecţie asupra mea, Merry?

— Ce? a întrebat Uther.

Jeremy şi-a fluturat mâna în aer, ca pentru a nu da importanţă întrebării.

— Aveam pe spinare o cicatrice veche, făcută de un sidhe. Merry a făcut o vrajă de protecţie. Şi vreau să ştiu de ce.

— Văd că insişti.

— Răspunde-mi.

Am oftat, înfășurându-mă cu braţele lui Uther ca o pătură.

— E posibil ca sidhele care te-a rănit să cheme dragonul afară din spinarea ta sau să îţi schimbe înfăţişarea într-un dragon.

Jeremy a făcut ochii mari.

— Tu poţi să faci aşa ceva?

— Nu, dar eu nu sunt sidhe sută la sută. Am văzut însă

asemenea lucruri.

— Şi protecţia va ţine?

Aş fi vrut să răspund printr-un simplu „da”, numai că ar fi fost aproape o minciună.

— Va ţine ceva vreme, dar dacă sidhele care a făcut vraja se apropie de tine, s-ar putea să aibă suficientă putere pentru a rupe vraja mea sau să lovească în ea în mod repetat cu puterea lui până ce îndepărtează magia. Deşi sunt slabe şanse ca sidhele care te-a rănit să se afle în grupul de urmăritori, n-am putut să-ţi accept ajutorul fără a te ajuta la rândul meu.

— Pentru orice eventualitate, a spus el.

Am dat din cap.

— Da, pentru orice eventualitate.

— Eram foarte tânăr atunci când s-a întâmplat, Merry. Acum pot să mă protejez şi singur.

— Eşti un magician puternic, dar nu eşti sidhe.

— Contează atât de mult diferenţa? a întrebat el.

— Uneori da.

A tăcut şi s-a răsucit înapoi în scaun pentru a-l ajuta pe Ringo să găsească cea mai rapidă ieşire spre aeroport. Uther a remarcat:

— Eşti încordată.

M-am uitat în sus şi am zâmbit.

— Te surprinde?

A surâs, cu gura lui foarte umană de sub colţii curbaţi şi râtul de porc. Ca şi cum o parte din faţa lui era doar o mască, iar dedesubt nu se afla decât un bărbat, unul uriaş, dar tot bărbat.

Şi-a trecut degetele groase prin părul meu umed.

— Să înţeleg că Lacrimile lui Branwyn erau încă active atunci când Jeremy a urcat în apartament?

Nu avusesem timp să-mi usuc părul şi Uther îşi dăduse seama.

— Aşa mi-a spus Jeremy, am răspuns, ridicându-mi capul ca să nu-mi mai picure apă din păr pe cămaşa lui. N-am vrut să te ud. Scuze. Pur şi simplu am uitat.

M-a apăsat uşor pe cap, cu mâna lui la fel de mare cât

capul meu, împingându-l înapoi pe pieptul său.

— Nu m-am plâns, doar am constatat.

M-am lipit din nou de el, cu obrazul sprijinit de antebraţul lui.

— L-am văzut pe Roane, a spus Uther. A plecat exact atunci când am venit noi. Se ducea după ajutor?

I-am povestit ce se întâmplase şi despre noua piele a lui Roane.

— Până acum n-ai ştiut că poţi să-l vindeci? a întrebat Uther.

— Nu.

— Interesant. Foarte interesant.

Mi-am ridicat privirea spre el.

— Ştii ceva ce eu nu ştiu?

S-a holbat la mine, cu ochii lui mici aproape pierduţi pe faţa imensă.

— Tot ce ştiu e că Roane e un prost.

Am tresărit şi l-am scrutat, încercând să ghicesc ce se ascundea în spatele ochilor.

— Roane e un om-focă, iar eu i-am dăruit înapoi oceanul. Asta e chemarea lui, adevărata lui iubire.

— Nu eşti supărată pe el?

M-am încruntat şi m-am foit, stânjenită, în braţele lui.

— Roane e ce e. Şi nu pot să-l condamn pentru asta. E ca şi cum te-ai răzvrăti împotriva ploii pentru că te udă. Asta e şi n-ai ce să faci.

— Deci nu te deranjează câtuşi de puţin?

Am ridicat din umeri şi braţele lui s-au înfăşurat în jurul meu, de parcă eram un copil, aşa încât să-mi pot ridica ochii spre el dintr-o poziţie mai confortabilă.

— Recunosc, am fost dezamăgită, dar nu surprinsă.

— Eşti foarte înţelegătoare.

— Poate, dar oricum n-am cum schimba lucrurile, Uther.

Mi-am frecat obrazul de braţul său cald şi am înţeles de unde venea o parte din farmecul lui. Era un uriaş, iar eu atât de mică încât prin comparaţie păream o fetiţă. Era acea senzaţie că dacă cineva te strânge în braţe, nimic rău nu ţi se poate întâmpla. Când eram mică, senzaţia aceea se

dovedise a fi înşelătoare, şi acum lucrurile se repetau, dar tot era un sentiment plăcut. Uneori, falsul confort e mai bun decât lipsa cu desăvârşire a confortului.

— Fir-ar să fie, a exclamat Jeremy cu glas tare, ca să-l auzim din spate. E un ambuteiaj în faţă, se pare că tot Bulevardul Sepulveda e blocat. O să încercăm să intrăm pe străzile lăturalnice.

Mi-am întors capul sprijinit de braţul lui Uther ca să mă uit la Jeremy.

— Bănuiesc că toată lumea va încerca aceeaşi manevră, nu?

— Sigur că da, a răspuns el. Aveţi răbdare. S-ar putea să dureze ceva mai mult decât ne-am aşteptat.

Mi-am mişcat capul ca să mă uit din nou în ochii lui Uther.

— Ia spune-mi, ai mai auzit vreun banc bun în ultima vreme?

Mi-a aruncat un zâmbet mic.

— Nu, dar or să-mi amorţească picioarele dacă o să le mai ţin mult timp aşa, îndoite.

— Scuze, am spus, dând să mă îndepărtez ca să-i fac loc.

— Nu e cazul.

M-a prins cu un braţ pe sub coapse şi cu celălalt pe după spate şi m-a săltat. M-a ţinut ca pe un copil, fără niciun efort, în timp ce-şi întindea picioarele în faţă. M-a aşezat în poală, cu un braţ trecut pe după spate şi celălalt lăsat să se odihnească de-a lungul picioarelor mele şi ale lui.

Am izbucnit în râs.

— Uneori mă întreb cum ar fi să fiu aşa de… mare.

— La fel mă întreb şi eu cum ar fi să fiu mic.

— Dar ai fost şi tu copil. Şi cred că îţi mai aminteşti.

S-a uitat în gol.

— A fost cu multă, multă vreme în urmă, dar e adevărat, îmi amintesc. Dar nu asta voiam să spun când am zis „mic”.

Mi-a aruncat o privire şi în ochii lui am citit singurătate şi nevoie, o breşă în calmul pe care îl apreciam atât de mult la el.

— Ce e cu tine, Uther? am întrebat cu blândeţe.

Între noi se formase o intimitate cu totul specială, stând acolo singuri, fără altcineva pe rândul de scaune din mijloc.

Mâna lui a poposit, uşoară, pe coapsa mea şi în clipa aceea am putut interpreta expresia din ochii săi. Nu o mai văzusem niciodată. Mi-am amintit comentariul pe care îl făcuse atunci când mi se pusese microfonul în biroul lui Jeremy, că voia să aştepte afară pentru că trecuse mult timp de când văzuse o femeie goală.

Surpriza mi s-a citit probabil pe faţă, pentru că şi-a întors privirea.

— Îmi cer scuze, Merry. Spune-mi dacă ţi se pare total necuviincios din partea mea şi, jur, n-o să mai aduc vorba despre asta niciodată.

M-am blocat, dar am încercat totuşi să-i răspund.

— Nu, Uther, nimic de genul ăsta. Numai că peste puţin timp o să urc într-un avion şi o să ajung cine ştie unde şi s-ar putea să nu ne mai întâlnim niciodată.

Era o jumătate de adevăr, în sensul că urma să părăsesc oraşul. Pe de altă parte, nu ştiam cum aş putea rezolva situaţia în atât de puţin timp fără să-l fac să sufere sau să îl mint. Şi voiam să le evit pe amândouă.

A vorbit fără să se uite la mine.

— Am crezut că eşti fiinţă umană cu ceva sânge de fey în tine. Nu mi-aş permite niciodată să sugerez asta unui om. Însă reacţia ta la plecarea lui Roane îmi dovedeşte că nu gândeşti ca un om.

S-a răsucit iarăşi spre mine şi m-a privit aproape cu timiditate. Expresia de pe faţa lui era deschisă, încrezătoare. Nu pentru că s-ar fi aşteptat să-i accept propunerea. Nu ştia cum aveam să reacţionez, dar spera că nu aveam să mă supăr.

Nu trecuse decât o zi de când mă gândisem pentru prima oară la cât de singur se simţea probabil Uther aici, pe coastă. De câte ori mă culcuşisem în braţele lui, gândindu-mă la el ca la un frate mai mare, ca la un înlocuitor de tată? De prea multe ori. Nu mă purtasem

corect faţă de el, iar el fusese întotdeauna un gentleman perfect pentru că îşi închipuise că eram o fiinţă umană. Acum, că aflase adevărul, lucrurile se schimbaseră. Chiar dacă îl refuzam iar el nu se supăra, tot nu aveam să mai fiu capabilă să îl tratez cu nonşalanţă. Nu mai puteam să mă cuibăresc, inocentă, în braţele lui. Toate acestea erau de acum de domeniul trecutului. Şi oricât de rău îmi părea, nu puteam aduce trecutul înapoi. Tot ce puteam face era să îl feresc pe Uther de suferinţe. Problema era că nu ştiam cum să procedez, şi nici ce să-i răspund.

Stătusem deja prea mult pe gânduri. Uther a închis ochii şi şi-a îndepărtat mâna de pe coapsa mea.

— Îmi cer scuze, Merry.

Am întins mâna şi l-am mângâiat pe obraz.

— Nu ai de ce, Uther. Mă simt flatată.

A deschis ochii şi m-a privit, şi durerea era acolo, perfect vizibilă. Îşi pusese inima pe tavă, iar eu îmi înfipsesem cuţitul în ea. Of, la naiba, urma să urc într-un avion şi să nu-i mai văd pe oamenii aceştia niciodată. Nu voiam să plec şi să-l las aşa. Nu merita asta din partea mea, îmi fusese un prieten bun.

— Uther, eu sunt pe jumătate om. Şi nu pot… m-am bâlbâit în căutarea unui mod mai delicat de a o spune, dar nu l-am găsit. Nu pot suporta răul pe care mi l-ai face. O femeie fey sută la sută nu ar avea probleme cu asta.

— Răul? Despre ce vorbeşti?

Nu mai puteam să mă prefac ruşinoasă.

— Eşti prea mare pentru corpul meu, Uther. Dacă ai fi… mai mic, aş face sex cu tine o după-amiază întreagă, deşi nu m-aş vedea ieşind cu tine la întâlniri. Pentru că noi doi suntem prieteni.

M-a scrutat îndelung.

— Vrei să zici că te-ai culca cu mine fără să simţi repulsie?

— Repulsie? Uther, ai stat prea mult printre muritori. Tu eşti un Jack-in-Irons şi arăţi exact aşa cum trebuie. Mai sunt şi alţii la fel ca tine. Nu eşti un monstru.

A clătinat din cap.

— Eu sunt un exilat, Merry. Nu mă voi putea întoarce niciodată pe tărâmul zânelor, iar aici, printre oameni, sunt privit ca un monstru.

Stomacul mi s-a strâns ghem la auzul vorbelor lui.

— Uther, nu-i lăsa pe alţii să te facă să te urăşti.

— Cum aş putea să îi împiedic? m-a întrebat.

Mi-am aşezat o mână peste pieptul lui şi i-am simţit bătăile puternice ale inimii.

— Uite, aici, înăuntru, e Uther, prietenul meu, bărbatul pe care îl iubesc ca pe un prieten drag.

— Trăiesc de prea multă vreme printre oameni ca să nu ştiu ce înseamnă toate vorbele astea goale despre prietenie, a răspuns el.

Şi-a întors din nou faţa de la mine, cu corpul ţeapăn şi deloc în largul lui, ca şi cum nu mai suporta să îl ating.

Am îngenuncheat. Am încercat să-l încalec, dar tot ce am putut face a fost să-mi pun câte un picior pe fiecare coapsă a lui. I-am mângâiat faţa cu mâinile, explorându-i curbura frunţii, sprâncenele stufoase. Mi-am coborât braţele pentru a-i atinge obrajii. Mi-am trecut degetul mare peste gura lui, frecându-mi mâinile de osul neted al colţilor.

— Eşti un Jack-in-Irons tare chipeş. Colţii dubli sunt la mare căutare la valeţi[13]. Iar curba aceea din capăt e considerată semn de mare virilitate printre valeţi.

— De unde ştii tu toate astea? m-a întrebat Uther încet, aproape în şoaptă.

— Când eram adolescentă, regina şi-a luat un valet pe nume Yannick ca amant. După ce s-a culcat cu el, a declarat că niciun sidhe nu o putea umple atât de bine ca Jack of Hearts.

E drept că după ce îi retrăsese favorurile, regina ajunsese să-i spună Jack of Fools. Iar el plecase de la curte împreună cu soţia lui, ceea ce fusese un succes, având în

[13] În limba engleză, *jack* înseamnă, printre altele, şi „valet”, de unde denumirile Jack-in-Irons (aproximativ „Valetul de fier”), ca şi Jack of Hearts („Valetul de cupă”) şi Jack of Fools (aproximativ „Valetul măscărici”).

vedere că marea majoritate a amanţilor non-sidhe ai reginei nu reuşeau aşa ceva. Cei mai mulţi sfârşeau prin a se sinucide.

Uther s-a holbat la mine. Cum stăteam aşa, aşezată în genunchi pe picioarele lui, ochii mei se aflau aproape la acelaşi nivel cu ai lui.

— Şi tu ce părere ţi-ai făcut despre Yannick? m-a întrebat cu o voce care scădea treptat în intensitate, aşa încât am fost nevoită să mă aplec în faţă pentru a-l auzi.

— L-am considerat un prost. M-am aplecat spre Uther ca să îl sărut şi şi-a întors faţa. L-am prins de cap şi l-am răsucit spre mine. Dar, pe de altă parte, toţi amanţii reginei erau nişte proşti, am adăugat.

M-am aşezat în poala lui, cu picioarele de o parte şi de alta a taliei lui, pentru a ajunge în unghiul potrivit ca să-l sărut. Colţii mă incomodau. Dar dacă reuşeam să-i şterg durerea aceea de pe chip, merita efortul.

L-am sărutat ca pe un prieten. L-am sărutat pentru că nu îl consideram un bărbat urât. Crescusem printre fey faţă de care Uther arăta, prin comparaţie şi după standardele umane, ca un supermodel de pe coperta revistei *GQ*. Unul dintre lucrurile pe care le învеţi la Curtea Zânelor Unseelie este dragostea faţă de orice fel de fey. Şi că în fiecare din noi există frumuseţe. Urâţenia nu e un cuvânt folosit la Curtea Unseelie. La Curtea Seelie fusesem considerată urâtă, prea scundă, nu suficient de zveltă şi cu părul prea castaniu-roşcat, în nuanţa de la Curtea Unseelie, şi nu acel roşu uman preferat de zânele Seelie. Nici la Curtea Unseelie nu avusesem parte de prea mulţi „iubiţi”. Nu pentru că mă socotiseră neatrăgătoare, ci pentru că eram o fiinţă muritoare. Şi presupun că muritoarele îi speriau. În consecinţă, le tratau ca pe o boală molipsitoare. Numai Griffin se arătase dispus să încerce, iar într-un final nu mă dovedisem a fi suficient de sidhe nici pentru el.

Ştiam deci ce înseamnă să fii tot timpul un intrus, un monstru. Şi am pus tot ce ştiam în sărut, închizând ochii, prinzându-i bărbia în palme. L-am sărutat cu forţă şi i-am

simţit maxilarul superior cum se deschide, apoi se curbează în sus.

Uther săruta exact aşa cum vorbea, grijuliu, cântărindu-şi fiecare mişcare, aşa cum îşi cântărea fiecare silabă. Mi-a strâns partea de jos a spatelui şi i-am simţit forţa extraordinară a mâinilor, potenţialul de a-mi frânge corpul ca pe o păpuşă de cârpă. Numai bazându-te pe încredere te puteai culca cu el, sperând să rămâi nevătămată. Dar eu aveam încredere în Uther şi voiam ca şi el să-şi recâştige încrederea în sine.

— Îmi pare rău că sunt nevoit să vă întrerup, a spus Jeremy, dar în faţă avem un alt ambuteiaj. Toate străduţele pe care am încercat să intrăm sunt blocate.

M-am retras din îmbrăţişarea lui Uther.

— Ce-ai spus?

— Două blocaje, pe două străduţe alăturate, a răspuns Jeremy.

— Prea mare coincidenţă, a comentat Uther.

M-a sărutat uşor pe obraz şi m-a lăsat să mă desprind din îmbrăţişare şi să mă aşez lângă el, în continuare în umbra energiei sale. Privirea aceea rănită dispăruse, făcând loc unei expresii mai puternice, mai încrezătoare în sine. Meritase să-l sărut.

— Au aflat că am fost în apartamentul lui Roane, dar nu ştiu unde mă aflu acum, am zis eu. Şi încearcă să taie toate căile de scăpare.

Jeremy a dat din cap.

— De ce nu i-ai simţit?

— A fost prea ocupată, a răspuns Ringo.

— Ba nu, am intervenit eu. Dar aura lui Uther, care îi împiedică pe ei să mă vadă, mă împiedică şi pe mine să îi simt.

— Dacă te îndepărtezi de Uther, o să-i simţi, a spus Jeremy.

— Şi ei pe mine, am răspuns.

— Ce să fac? Pe unde să o iau? a întrebat Ringo.

— Se pare că am rămas blocaţi în trafic. Nu cred că putem face ceva, am spus.

— Au blocat toate drumurile, a spus Jeremy. Şi acum vor începe să caute în maşini. Până la urmă or să ne găsească. Avem nevoie de un plan.

— Dacă Uther vrea să se mişte odată cu mine, voi încerca să văd cu ochii ceea ce celelalte părţi din corp nu au simţit.

— Cu plăcere, a surâs Uther.

Am zâmbit amândoi în timp ce m-am strecurat în al doilea şir de scaune. Uther s-a înălţat pe deasupra spătarelor, cu o mână pe umărul meu. Pe o latură a străzii am văzut maşini parcate şi pe două benzi de circulaţie traficul era oprit la un semafor. Nu înaintam din cauză că trei maşini fuseseră implicate într-un accident în faţa semaforului. O maşină zăcea răsturnată în drum. A doua maşină se izbise de ea, iar a treia de ambele, aşa că cele trei maşini formau acum un morman de fiare contorsionate şi sticlă spartă. Cu ochii minţii am văzut modul în care a treia maşină intrase în a doua şi prima. Ceea ce nu am reuşit să îmi imaginez a fost cum de se răsturnase prima maşină în mijlocul şoselei. Niciun posibil scenariu nu explica prezenţa ei acolo, chiar în mijlocul drumului. Se răsturnase în aşa fel încât să formeze o barieră mare de-a curmezişul şoselei. Puteam să pun pariu că ceva sau cineva o făcuse să se răstoarne şi le făcuse şi pe celelalte două maşini să o izbească. Formaseră un baraj de maşini şi oameni însângeraţi. Atâta timp cât cei din Host puteau folosi farmecele pentru a se ascunde şi a nu fi învinovăţiţi, puţin le păsa dacă răneau nişte trecători. Familia mea – of, cât de tare îi uram pe toţi câteodată.

Pe caldarâm începuse să se adune lume, oameni care ieşeau din maşini, care stăteau lângă portierele deschise, în centrul intersecţiei se opriseră două maşini de poliţie, care împiedicau înaintarea traficului pe strada care se întretăia cu cea pe care ne aflam noi. Girofarurile de pe maşinile de poliţie brăzdau noaptea ca nişte picături de culoare, în competiţie cu semafoarele şi ferestrele luminate ale magazinelor şi cluburilor de pe ambele părţi ale şoselei. Am auzit vuietul sirenei unei ambulanţe care se

apropia şi care reprezenta probabil motivul pentru care poliţiştii opriseră circulaţia.

Am cercetat din ochi mulţimea şi n-am zărit nimic neobişnuit. Mi-am împins în faţă celelalte simţuri. Puterile îmi fuseseră limitate de energia emanată de Uther peste mine, dar nu eram complet neajutorată. Eram în stare să percep cât de mult se apropiaseră înainte de a mă da de gol.

Aerul a făcut ca două maşini din faţa noastră să se clatine, precum o undă de căldură, numai că nu era căldură şi, oricum, niciodată nu puteai obţine acel efect pe timp de noapte. Ceva mare se mişca printre maşini, ceva ce nu voia să fie văzut. Mi-am întins antenele şi mai departe şi am perceput alte trei valuri de energie.

— Sunt patru siluete care se mişcă într-acolo, toate mai mari decât formele umane. Cea mai apropiată se află la numai două maşini distanţă de noi.

— Poţi să vezi siluete? a întrebat Jeremy.

— Nu, dar simt vibraţiile.

— Ca să fii capabil să-ţi ţii vraja sub control când faci să basculeze o maşină e peste puterile majorităţii feylor, a remarcat Jeremy.

Se pare că niciunul dintre noi nu credea că prima maşină ajunsese cu capota pe şosea de una singură.

— Nici măcar toate sidhele nu sunt capabile de aşa ceva, doar unele.

— Deci patru fiinţe mai mari decât oamenii şi cel puţin un sidhe în apropierea noastră, a spus Uther.

— Da.

— La ce te gândeşti?

Bună întrebare. Din nefericire, nu aveam niciun răspuns bun.

— În intersecţie sunt patru poliţişti. Crezi că ne pot ajuta sau măcar acţiona ca un obstacol în calea urmăritorilor?

— Dacă am putea să rupem vraja, să-i facem vizibili pentru poliţie, iar ei nu şi-ar da seama pe loc de asta… a spus Jeremy.

— Şi dacă ar face ceva rău chiar sub ochii poliţiştilor…

am continuat eu.

— Bravo, fato, văd c-ai priceput unde bat.

Ringo mi-a aruncat o privire peste umăr.

— Nu ştiu prea multe despre vrăjile făcute de sidhe, dar dacă Merry nu e sidhe sută la sută, are destulă putere încât să rupă vraja?

S-au uitat toţi trei la mine.

— Ei bine? a întrebat Jeremy.

— Nu trebuie să rupem vraja. Tot ce trebuie să facem este să o supraîncărcăm, am răspuns eu.

— Te ascultăm, a spus Jeremy.

— Prima maşină a fost răsturnată, dar celelalte două doar au izbit-o. Cei din Host se uită în maşini, în căutarea mea, dar fără să atingă pe nimeni. Dacă ieşim afară şi ne luptăm cu ei, sidhele nu vor putea să îi menţină invizibili.

— Am crezut că planul e să evităm, pe cât posibil, o confruntare deschisă, a intervenit Ringo.

Vibraţia se apropiase şi mai mult.

— Dacă vreunul din voi are o idee mai bună, aveţi şaizeci de secunde ca să ne-o împărtăşiţi. O să ajungă imediat la noi, am zis eu.

— Ascunde-te, a spus Uther.

— Poftim?

— Ascunde-te, Merry.

Era o idee bună. M-am strecurat în spatele celui de-al doilea rând de scaune, iar Uther s-a îndepărtat de lângă pereţii camionetei atât cât să-mi permită să mă fac mică în spatele său. Nu eram convinsă că strategia avea să funcţioneze dar, oricum, era mai bună decât nimic. Dacă mă găseau, aveam să ne luptăm cu ei după aceea, dar dacă reuşeam să stau ascunsă… M-am lipit între peretele metalic rece al camionetei şi spinarea caldă a lui Uther şi m-am străduit să nu mă gândesc la prea multe. Unele sidhe sunt în stare să-ţi audă gândurile dacă eşti prea agitat. Eram complet ascunsă vederii. Chiar dacă deschideau portiera glisantă, ceea ce nu credeam că vor risca să facă, nu aveau cum să mă zărească. Însă nu din cauza ochilor lor îmi făceam eu griji atât de mari. Există

diverse tipuri de fey, şi nu toate au vedere de tip uman. Asta fără să-l sau să o pun la socoteală pe sidhele care făcuse vraja. Dacă eram singura maşină cu ocupanţi fey, sidhele avea să vină ca să examineze maşina înainte de a părăsi zona. El sau ea va vrea să se asigure cu propriii ochi.

Aveam un chef nebun să urmăresc vibraţia aceea din aer uitându-se pe toate geamurile camionetei. Dar asta ar fi însemnat să anulez scopul pentru care mă ascunsesem, aşa că m-am pitit în spatele lui Uther şi am încercat să stau nemişcată. Am auzit, am simţit ceva prelingându-se pe lângă peretele metalic al cabinei, în spatele meu. Ceva mare s-a lipit de metal. Apoi l-am auzit amuşinând puternic, ca un ogar gigantic.

Am avut timp o secundă ca să gândesc „Mă miroase”, apoi ceva s-a izbit de peretele metalic şi l-a zdrobit, la câţiva centimetri de mine. Am ţipat şi am ieşit împleticindu-mă din spatele lui Uther înainte ca mintea mea să înregistreze pe deplin primul pumn, mare cât capul meu, care pătrunsese prin peretele camionetei.

Un sunet de sticlă spartă m-a făcut să mă întorc. Un braţ cât un trunchi de copac şi un piept mai lat decât un geam de maşină intrase prin parbriz. Ringo a lovit braţul, care însă l-a prins de cămaşă şi a început să-l tragă afară prin parbrizul spart.

Aveam pistolul pregătit, dar ţinta nu se afla în bătaia armei. Jeremy s-a mişcat printre scaune şi am zărit luciul unei lame în mâna lui.

Am auzit un scrâşnet metalic când nişte pumni gigantici au tras de pereţii camionetei şi o faţă imensă, cu o privire cruntă, s-a zgâit înăuntru prin gaură. Şi-a trecut ochii galbeni peste Uther, de parcă nici nu era acolo, apoi i-a fixat asupra mea.

— Prinţesă, a sâsâit monstrul, pe tine te căutam.

Uther a lovit faţa aceea imensă cu pumnul. Sângele a ţâşnit din nasul monstrului şi faţa s-a retras din dreptul găurii. Afară s-au pornit ţipete, ţipete umane. Vraja se năruise sub impactul violenţei. Monştrii deveniseră, prin

magie, vizibili pentru oameni. Un bărbat a strigat: „Poliţia! Nu mişca!”

Aha, poliţia era aici. Am ascuns pistolul la spate, în pantaloni. N-aveam niciun chef să dau explicaţii.

M-am răsucit spre partea din faţă a camionetei. Ringo stătea în continuare pe locul şoferului. Jeremy era aplecat deasupra lui şi avea sânge pe mâini. M-am apropiat de ei printre scaunele de pe rândul din mijloc. Am dat să întreb dacă Ringo era rănit, dar când l-am văzut mi-am dat seama că nu avea niciun rost. Piepţii cămăşii erau îmbibaţi de sânge şi o bucată de sticlă de mărimea mâinii mele îi ieşea dintre coaste.

— Ringo, i-am şoptit eu numele.

— Îmi pare rău, a spus el. N-o să-ţi mai fiu de mare ajutor.

A tuşit şi a icnit de durere.

L-am mângâiat pe faţă.

— Stai liniştit, nu vorbi.

I-am auzit pe poliţişti adresându-se monştrilor, spunându-le lucruri de genul „Mâinile sus! În genunchi! Nu mişcaţi.” Apoi am auzit vocea unui alt bărbat, o voce masculină calmă, cu doar o urmă de accent în ea. Am recunoscut-o.

M-am împleticit până la uşa glisantă, în timp ce Jeremy mă întreba:

— Ce e? Ce e?

— Sholto, am răspuns.

M-a privit nedumerit. Numele nu îi spunea nimic.

Am repetat:

— Sholto, Stăpânul Lucrurilor Dintre, Stăpânul Umbrelor, Regele Suaghului.

A făcut ochii mari la auzul ultimului titlu şi o expresie de groază i s-a întipărit pe faţă.

— O, Doamne!

Uther a spus:

— Shadowspawn[14] e aici?

I-am aruncat o privire.

[14] Pionul din umbră.

— Niciodată să nu-i spui aşa în faţă.

Prin geamul spart, vocile se auzeau foarte clar. Mă simţeam de parcă eram filmată cu încetinitorul. Uşa nu voia să se deschidă, sau poate că de frică devenisem neîndemânatică.

Glasul acela cunoscut a rostit:

— Mulţumesc foarte mult, domnilor poliţişti.

Portiera a culisat şi preţ de o clipă timpul a stat pe loc şi am cuprins scena cu privirea. Trei monştri stăteau în genunchi pe trotuar, cu mâinile la ceafă. Doi poliţişti îi ţineau la respect cu armele scoase. Un ofiţer se afla pe trotuar, în faţa monştrilor; celălalt era despărţit de ei prin şirul de maşini parcate. O siluetă înaltă, dar numai după standardele umane, stătea lângă acesta şi lângă maşini. Individul era îmbrăcat într-un fulgarin gri din piele şi părul alb îi ieşise de sub gulerul hainei. Ultima dată când îl văzusem pe Sholto, purta o pelerină gri, dar efectul mi s-a părut uimitor de similar în clipa când s-a întors spre mine, de parcă mă simţise. Chiar şi de la câţiva metri distanţă şi în întunericul punctat doar de becurile electrice, am observat că ochii lui aveau nuanţe diverse de auriu: un auriu metalic în jurul pupilei, apoi o nuanţă chihlimbarie, iar ultimul cerc avea culoarea frunzelor de toamnă îngălbenite. Îmi era frică de Sholto, dintotdeauna îmi fusese frică de el, dar când i-am văzut ochii mi-am dat seama cât de dor îmi era de acasă, de tărâmul sidhelor, şi pe moment am fost bucuroasă să văd pe cineva cu iris triplu. Apoi însă privirea acelor ochii atât de familiari mi-a dat fiori pe şira spinării şi clipa de comuniune a luat sfârşit.

S-a răsucit, zâmbind, spre poliţişti.

— O să mă ocup eu de prinţesă.

A pornit către camionetă şi poliţiştii nu l-au oprit. Mi-am dat seama de ce în timp ce se apropia. Avea stema reginei, o insignă purtată de gărzi, atârnată de gât. Seamănă surprinzător de mult cu o insignă de poliţist şi se ştia foarte bine că portul ei ilegal atrăgea după sine blestemul. Un risc pe care nici măcar un sidhe nu era dispus să şi-l

asume.

Nu ştiu ce anume le spusese poliţiştilor, dar bănuiam. Că fusese trimis pentru a opri atacul asupra mea. Şi că avea să mă ducă în siguranţă acasă. Totul avea sens.

Sholto s-a apropiat de mine cu paşi lungi, eleganţi. Era un bărbat chipeş, fără a avea acea frumuseţe tipică de sidhe care îţi taie pur şi simplu respiraţia, însă ieşea oricum în evidenţă. Ştiam că oamenii îl urmăreau pentru că nu se puteau abţine să n-o facă. Haina gri i-a fluturat în timp ce se mişca, dând la iveală o mică umflătură în jurul taliei. Sholto avea păr, ochi, piele, faţă, umeri, de toate – numai că de sub sfârcuri i se ivea un ghem de tentacule prevăzute cu guri, care îi dispăreau în pantaloni. Mama lui era sidhe, tatăl nu.

Am simţit o atingere pe umăr. Am tresărit şi am scos un ţipăt. Era Jeremy.

— Închide uşa, Uther.

Uther a tras de uşă, închizând-o practic în nasul lui Sholto. S-a rezemat de ea, pentru a nu putea fi deschisă uşor de afară.

— Fugi, a spus el.

— Fugi, a repetat Jeremy.

Am înţeles. Cu excepţia războaielor, sluaghul vâna câte o pradă pe rând, iar prada eram eu. Sholto nu avea să le facă niciun rău dacă eu dispăream de acolo. M-am strecurat prin gaura făcută de monştri în peretele opus al camionetei şi am reuşit să ies din maşină fără să mă tai în cioburi. L-am auzit pe Sholto bătând, o, cu atâta politeţe, în uşa glisantă: „Prinţesă Meredith, am venit să te duc acasă.”

M-am ghemuit şi m-am folosit de maşinile parcate pentru a ajunge pe trotuar, la mulţimea adunată pentru a urmări spectacolul. Am aruncat un nou strat de vrajă peste mine. Păr de un castaniu comun, pielea mai întunecată, bronzată. M-am amestecat în mulţime, schimbându-mi înfăţişarea puţin câte puţin, pentru ca nimeni să nu mă observe şi să mă arate cu degetul. Când am ajuns pe celălalt trotuar şi am pornit pe o stradă lăturalnică,

singurul lucru care mai amintea de mine era îmbrăcămintea. Mi-am scos haina, am luat pistolul în mână şi am înfăşurat haina în jurul braţului şi armei. Sholto văzuse o femeie cu păr castaniu-roşcat, piele palidă şi o jachetă albastru marin. Acum eram o femeie cu păr castaniu, bronzată şi îmbrăcată cu o bluză verde. Am parcurs calmă strada, cu toate că între omoplaţi aveam un loc care mă mânca, de parcă Sholto mă sfredelea cu privirea.

Îmi venea să mă întorc şi să mă uit în spate, dar m-am forţat să continui să merg. Am reuşit să ajung la colţul străzii fără să strige cineva după mine „Uite-o!”. În colţul străzii m-am oprit pentru o secundă. Pe Zeiţa-Mamă, ce mult aş fi dat să mă uit peste umăr. Mi-am stăpânit pornirea şi am dat colţul. După ce am ieşit din raza lor vizuală, am răsuflat adânc, fără să fi fost conştientă că îmi ţinusem respiraţia. Nu mă aflam în afara pericolului, nu cu Sholto în L.A., dar era totuşi un început.

Un zgomot s-a auzit deasupra capului. Un sunet înalt, subţire, aproape prea înalt pentru a fi perceput, dar care îşi croia drum printre zgomotele obişnuite ale oraşului, aşa precum o săgeată străpunge inima. Am scrutat cerul nopţii însă era gol, cu excepţia urmei îndepărtate lăsate de un avion care strălucea în beznă. Sunetul s-a auzit din nou, aproape dureros de înalt, ca un ţipăt de liliac. Şi totuşi nu am zărit nimic.

Am păşit în spate, încet, cu privirea aţintită spre cer, şi cu colţul ochiului am sesizat o mişcare. Am luat urma acelui pâlpâit spre vârful clădirii celei mai apropiate. Un şir de siluete întunecate stăteau grămadă pe marginea clădirii. Arătau ca nişte glugi negre precum cerneala, de statura unor bărbaţi scunzi. Una dintre „glugi” s-a scuturat ca o pasăre care îşi aranjează penajul. Negreala şi-a săltat capul, dând la iveală o faţă palidă, turtită. O crăpătură care ţinea loc de gură s-a deschis şi a scos acel ţipăt strident.

Puteau să zboare mai iute decât puteam eu să alerg. Ştiam asta, dar m-am răsucit pe călcâie şi am luat-o totuşi

la goană. Le-am auzit aripile desfăcându-se cu un sunet strident, ca nişte cearşafuri grele, curate, care se clatină în vânt. Am fugit. Strigătele ascuţite m-au urmărit în noapte. Am alergat şi mai repede.

Capitolul 10

S-au năpustit din spate ca o vijelie, ţipetele lor amestecându-se într-un vârtej de sunete, ca o furtună. Cel puţin asta ar fi auzit o fiinţă umană: vânt, furtună sau un stol de păsări. Asta dacă ar fi auzit ceva. Strada se întindea în faţa mea, pustie, până în capătul cvartalului. Ora opt, într-o sâmbătă seara, într-unul din cele mai cunoscute cartiere comerciale din Los Angeles, şi totuşi nimeni nu se afla pe stradă. Părea ceva aranjat dinainte, şi poate că aşa şi era. Dacă reuşeam să mă îndepărtez de zona peste care aruncaseră vraja, aveam să dau de oameni. Vântul m-a izbit în spate şi m-am aruncat pe trotuar, făcându-mă să mă răsucesc din cauza impactului. Am continuat să mă rostogolesc, aruncând câte o privire înceţoşată spre zburătoarele de noapte care se năpusteau pe deasupra mea, la mai puţin de un metru de trotuar, ca un banc de peşti care plutea prin aer, mişcându-se prea repede în urma conducătorului lor pentru a putea schimba direcţia.

M-am rostogolit la adăpostul celui mai apropiat prag, cu marchiză şi înconjurat pe trei laturi de pereţi din sticlă. Zburătoarele au continuat să planeze. Nu voiau să aterizeze pe pământ pentru a mă înhăţa. Am rămas acolo cât să-mi trag sufletul, ascultând pocnetul propriului sânge în urechi, după care mi-am dat seama că nu eram singură.

M-am ridicat în picioare, cu spatele rezemat de vitrina cu cărţi, încercând să găsesc o scuză prin care să-mi explic prezenţa unui muritor. Bărbatul stătea cu spatele la mine. Era scund, cam de înălţimea mea, şi purta o cămaşă hawaiiană în culori ţipătoare şi o şapcă dintr-aceea cu cozoroc moale, care îţi acoperă ochii. În mod clar, nu un accesoriu obişnuit pe timp de noapte.

M-am împins în picioare, sprijinită de geamul vitrinei. De ce avea pe cap o pălărie care să-l apere de soare, din

moment ce afară era întuneric?

— Ce mai vijelie, a spus omul.

M-am strecurat pe lângă vitrină, atentă să rămân la adăpostul marchizei. Aveam în continuare pistolul în mână. Jacheta îmi atârna lejer peste braţ, fluturând ca o capă de matador, dar tot ţineam arma ascunsă.

Bărbatul s-a răsucit spre mine şi lumina din magazin i-a căzut peste faţă. Era negru şi avea ochi ca nişte nestemate întunecate, strălucitoare. A rânjit, dând la iveală o gură plină de dinţi tăioşi ca lama.

— Stăpânul nostru vrea să îţi vorbească, prinţesă.

Am simţit o mişcare în spate şi am întors capul, prea speriată ca să mă răsucesc cu tot corpul şi să-mi expun spinarea bărbatului care rânjea. Trei siluete au apărut din magazinul alăturat. Luminile erau stinse înăuntru, nimic de care să se ascundă. Erau mai înalte decât mine şi purtau pelerine cu glugă.

— Te aşteptam, corr, a rostit una dintre siluetele înveşmântate în pelerine.

Era o voce feminină.

— Corr? am spus eu pe un ton interogativ.

— Târfa.

O a doua voce, tot feminină.

— Eşti geloasă? am zis eu.

Au năvălit spre mine şi am aruncat jacheta pe jos, ţintindu-le cu pistolul ţinut cu ambele mâini. Fie că nu ştiau ce e o armă, fie nu le păsa. Am tras într-una dintre siluete. S-a prăbuşit într-un morman de haine. Celelalte două s-au strâns una într-alta, dându-se înapoi, cu ghearele întinse în faţă, ca pentru a para o lovitură.

Mi-am apăsat spinarea de vitrină şi am aruncat o privire în spate, spre bărbatul care rânjea. Stătea în prag, cu mâinile lui mici ridicate deasupra şepcii, de unde am dedus că mai asistase la asemenea scene. Mi-am menţinut pistolul şi cea mai mare parte a atenţiei asupra femeilor, deşi termenul era impropriu. Pentru că nu erau decât nişte cotoroanţe. Şi nu o spun cu răutate. Pentru că asta erau… nişte cotoroanţe nocturne.

Cea pe care o împuşcasem se zbătea să se ridice în picioare, sprijinită de a doua femeie.

— Ai împuşcat-o!

— Mă bucur că ai remarcat, am răspuns eu.

Gluga femeii împuşcate îi căzuse pe spate, dând la iveală un nas coroiat imens, ochi sclipitori şi mici şi o piele de culoarea zăpezii îngălbenite. Părul vâlvoi, nepieptănat şi murdar, îi cădea, ca nişte fire de paie negre, până la umeri. A scos un şuierat când a doua cotoroanţă a îndepărtat pelerina atât cât să-i examineze rana. Între sânii care îi atârnau avea o gaură însângerată. Era complet goală, cu excepţia unui şirag greu de aur agăţat la gât şi al unei cingători bătute cu pietre preţioase, atârnată peste şoldurile înguste. Am zărit pumnalul prins de cingătoare şi legat de coapsă cu un lanţ din aur.

S-a crispat, incapabilă să tragă suficient aer în piept ca să mă poată blestema. O nimerisem în inimă, poate şi într-un plămân. Nu avea să moară, dar rana o durea.

Cea de a doua cotoroanţă şi-a înălţat capul în lumină. Avea pielea de un cenuşiu murdar, cu semne de vărsat de vânt care îi acopereau faţa, coborând ca nişte cratere de-a lungul nasului ascuţit. Buzele îi erau atât de subţiri încât abia dacă acopereau gura plină de dinţi ascuţiţi, de animal carnivor.

— Mă întreb dacă el te-ar mai vrea dacă n-ai avea pielea asta albă şi netedă.

Ultima dintre cotoroanţe rămăsese ascunsă în umbră, nemişcată, cu capul acoperit de glugă. A vorbit cu un glas mai plăcut, mai cultivat parcă decât al celorlalte:

— Am putea să te facem să devii una din noi, o soră de-a noastră.

I-am aruncat o privire femeii cenuşii.

— Dacă vreuna din voi încearcă să mă blesteme, o s-o împuşc în faţă.

— Arma ta nu are cum să mă omoare, a ripostat cotoroanţa cenuşie.

— Nu, dar nici n-o să te ajute să arăţi mai bine.

A şuierat spre mine, ca o pisică mare şi încovoiată:

— Căţea ce eşti!

— Idem, am răspuns.

De cotoroanţa rămasă în picioare îmi făceam eu griji. Nu se panicase şi nici nu se lăsase copleşită de furie. Stând ascunsă în umbră şi în întuneric, sugerase posibilitatea folosirii unei vrăji împotriva mea. Era mai inteligentă decât celelalte, mai prudentă şi prin urmare mai periculoasă.

Intenţionat nu mă folosisem de vrajă pentru a mă ascunde. Mă aflam în faţa vitrinei unei librării luminate în interior, cu pistolul la vedere şi în mod evident îndreptat spre cineva. Zgomotul împuşcăturii ar fi scos oamenii din case sau i-ar fi făcut să sune la poliţie. Am aruncat o flacără mică de putere, cercetând zona, şi am descoperit cutele groase ale unei vrăji. Grea şi bine făcută. Mă pricepeam la magie, dar nu atât de bine. Sholto acoperise toată strada cu vraja sa, ca un zid invizibil. Oamenii aflaţi înăuntrul magazinelor nu aveau să-şi dorească să iasă. Nimeni nu va vedea sau auzi ceva de natură să îi alarmeze. Minţile lor vor percepe împuşcătura ca pe un zgomot obişnuit. Dacă strigam după ajutor, aveau să îmi confunde ţipătul cu o pală de vânt. Dacă nu aruncam pe cineva, prin vitrina aflată în spatele meu, direct în magazin, nimeni nu va observa nimic.

Îmi venea, într-adevăr, să arunc una din cotoroanţe, dacă nu pe toate trei, prin vitrină, însă mă temeam să mă apropii de ele. Mâinile care apăsau pe rană aveau gheare negre ca ale unei păsări mari. Dinţii care îi dezgoliseră gura atunci când şuierase erau făcuţi pentru a sfâşia carnea. Nu puteam câştiga o luptă unu la unu. Trebuia să le încolţesc şi pistolul le ţinea la respect, însă Sholto avea să sosească în curând, iar eu trebuia să dispar înainte de asta. Pentru că odată cu venirea lui, aveam să pierd bătălia. Deşi, dacă stăteam bine să mă gândesc, nici acum situaţia nu era prea bună. Nu îmi puteau face rău, dar eram prinsă în capcană. Dacă ieşeam de sub marchiză, zburătoarele de noapte aveau să mă înhaţe sau cel puţin să mă bage la înghesuială, după care cotoroanţele şi bărbatul care rânjea urmau să mă înşface. Şi să mă dezarmeze,

dacă nu mai rău, înainte de sosirea lui Sholto.

Nu aveam puteri magice ofensive. Pistolul meu nu le putea ucide, cel mult le putea răni sau încetini din acţiune. Trebuia să vin cu un plan, un plan bun, dar nicio idee nu îmi trecea prin cap. Am încercat cu vorbitul. Atunci când eşti în încurcătură, vorbeşte. Nu se ştie niciodată ce porumbel poate scăpa inamicul din gură.

— Nerys cea Cenuşie, Segna cea Aurie şi Agnes cea Neagră, presupun.

— Şi tu cine eşti? Stanley? a întrebat Nerys.

Am zâmbit fără să vreau.

— Şi ele zic că voi n-aveţi simţul umorului.

— Cine zice? a întrebat ea.

— Sidhele, am răspuns.

— Şi tu eşti sidhe, a zis Agnes cea Neagră.

— Dacă eram sidhe sută la sută, crezi că m-aş afla acum aici, pe Coasta de Vest, ascunzându-mă de regină?

— Eşti o sinucigaşă proastă, din moment ce ai ajuns la cuţite cu mătuşa ta, însă asta nu te face mai puţin sidhe, a rostit Agnes, stând dreaptă şi înaltă ca un stâlp înfăşurat în haine.

— Mă face sidhe sângele de brownie din partea mamei care îmi curge prin vene. Poate că regina ar trece cu vederea peste partea umană din mine, dar nu şi peste cea sidhe.

— Eşti muritoare, a spus Nerys. Ăsta e un păcat de moarte pentru o sidhe.

Mâinile începuseră să-mi amorţească. Braţele aveau să îmi tremure cât de curând. Trebuia fie să împuşc pe careva, fie să le cobor. Poziţia cu pistolul ţinut cu ambele mâini nu se poate prelungi la infinit.

— Există şi alte păcate pe care mătuşa mea le consideră de neiertat, am spus.

O voce masculină a intervenit:

— Precum acela de a avea un ghem de tentacule în mijlocul unei piei perfecte de sidhe.

Am întors arma spre locul de unde venea glasul, fără să le scap din ochi pe cele trei cotoroanţe. Curând aveam să

mă pomenesc cu atâtea ţinte în direcţii diferite, încât să nu le pot împuşca pe toate la timp. Bine măcar că mişcarea aceasta şi noul fior de adrenalină îmi alungase oboseala din muşchi. Dintr-odată am fost convinsă că voi fi în stare să păstrez poziţia de tras pentru totdeauna.

Sholto stătea pe trotuar, cu braţele pe lângă corp. Cred că voia să dea impresia că e inofensiv. Numai că nu reuşea.

— Regina mi-a spus o dată că e mare păcat că am un ghem de tentacule în mijlocul unuia dintre cele mai perfecte corpuri de sidhe pe care le văzuse vreodată.

— Grozav. Mătuşa mea e o căţea. Ştim cu toţii lucrul ăsta. Spune-mi ce doreşti, Sholto.

— Adresează-te folosindu-i titlul, a spus Agnes, şi în vocea ei cultivată am sesizat o tentă de furie.

Niciodată nu strică să fii politicos, aşa că m-am conformat.

— Ce doreşti, Sholto, Stăpâne al Lucrurilor Dintre?

— Rege Sholto, m-a corectat Segna, aproape scuipând vorbele.

— Nu e regele meu, am obiectat.

— Asta s-ar putea schimba, a spus Agnes, mascând subtil ameninţarea.

— Terminaţi, a poruncit Sholto. Regina vrea să te vadă moartă, Meredith.

— Nu suntem prieteni, lord Sholto. Aşa că fă bine şi adresează-te şi tu cu titlul meu de nobleţe.

Era o insultă faptul că îmi omisese titlul după ce eu îl folosisem pe al lui. Şi era tot o insultă că insistase asupra titlului său, din moment ce nu mă număram printre supuşii lui. Numai că aşa era Sholto; întotdeauna îşi complicase viaţa vrând să se dea drept stăpân al sidhelor şi rege al sluaghului.

Ceva i-a străbătut faţa cu oase puternice – cred că era un sentiment de furie, deşi, necunoscându-l prea bine, nu puteam fi sigură.

— Regina vrea să te vadă moartă, Prinţesă Meredith, fiică a lui Essus.

— Şi te-a trimis pe tine să mă aduci înapoi acasă pentru a fi executată. Atâta lucru am priceput şi singură.

— Nici că se poate să te înşeli mai tare, a spus Agnes.

— Tăcere! a rostit Sholto pe un ton de comandă. Cotoroanţele s-au făcut mici, aproape gata-gata să se ploconească.

Bărbatul care rânjea în dreapta mea a făcut un pas în faţă. Am rămas cu pistolul aţintit asupra lui Sholto, însă am spus:

— Fă doi paşi mari în spate, ori o să-ţi împuşc regele. Nu ştiu cum ar fi reacţionat bărbatul, însă Sholto a spus:

— Gethin, fă ce ţi s-a cerut.

Gethin s-a conformat şi s-a retras, dar am observat cu coada ochiului că avea braţele încrucişate peste piept. Nu le mai ţinea deasupra capului. Foarte bine, atâta timp cât se dădea în lături. Se aflau cu toţii mult prea aproape de mine. Dacă se repezeau împreună asupra mea, eram terminată. Sholto nu voia însă să mă încercuiască. Ci să discute cu mine. N-aveam nimic împotrivă.

— Eu nu vreau să mori, Prinţesă Meredith.

Nu mi-am putut masca expresia suspicioasă.

— Ai înfrunta-o pe regină şi pe toţi supuşii ei sidhe pentru a mă salva?

— Multe s-au întâmplat în ultimii trei ani, prinţesă. Regina se bazează tot mai mult pe sluagh pentru a-şi pune ameninţările în practică. Nu cred c-ar fi dispusă să pornească un război pentru a te captura, dacă te faci nevăzută.

— Dar m-am făcut atât de nevăzută pe cât posibil, şi uite că tot umblu pe nisipuri mişcătoare.

— Ah, dar poate că la curte sunt alţii care îi şoptesc bârfe la ureche şi îi amintesc reginei de tine.

— Cine? am întrebat eu.

A zâmbit şi faţa lui chipeşă aproape că s-a îndulcit, devenind plăcută.

— Avem multe de discutat, prinţesă. Am rezervat o cameră într-unul dintre cele mai elegante hoteluri din oraş. Ce-ar fi să ne retragem acolo şi să discutăm despre

viitor?

Ceva anume în felul în care rostise aceste fraze m-a deranjat, însă în seara aceea era exclus să primesc o ofertă mai bună. Am coborât arma.

— Jură pe onoarea ta şi pe întunericul care înghite tot că vorbele tale au fost adevărate.

— Jur pe onoarea mea şi pe întunericul care înghite tot că fiecare cuvânt pe care l-am rostit pe strada aceasta este adevărat.

Am dezarmat pistolul şi l-am vârât la spate, în pantaloni. Am luat jacheta de pe jos, am scuturat-o şi am tras-o pe mine. Se şifonase puţin, dar nu atât cât să n-o mai pot purta.

— Cât de departe e hotelul?

A zâmbit şi mai larg, ceea ce l-a făcut să pară mai puţin desăvârşit, dar mai… uman. Mai real.

— Ar trebui să zâmbeşti mai des, lord Sholto. Îţi vine bine.

— Sper ca în viitorul apropiat să am tot mai des motive să zâmbesc.

Mi-a oferit braţul, deşi se afla la câţiva metri distanţă. M-am apropiat. Jurase, şi era jurământul cel mai sacru al unui Unseelie. Un jurământ pe care nu putea să rişte să-l încalce, de teama unui blestem.

Mi-am strecurat mâna în scobitura braţului său. A tresărit. Bărbaţii sunt tot bărbaţi, indiferent cărei tagme aparţin.

— La ce hotel stai? l-am întrebat zâmbind.

Niciodată nu strică să te porţi amabil. Dacă era cazul, puteam să nu mă mai port amabil mai târziu.

Mi-a spus numele hotelului. Era un hotel bun.

— E cam departe ca să ajungem pe jos, am spus.

— Dacă vrei, putem lua un taxi.

Am ridicat din sprâncene, pentru că odată intrat în carcasa de metal a maşinii, nu ar mai fi fost capabil de vrăji majore. Magia s-ar fi interferat cu prea mult metal prelucrat. În timp ce eu eram în stare de vrăji majore chiar dacă mă aflam în interiorul unei bucăţi solide de plumb.

Sângele uman avea avantajele lui.

— Dar n-o să te simţi inconfortabil? am întrebat.

— Nu e aşa departe şi în clipa asta mă interesează mai mult confortul nostru comun.

Din nou am simţit că îmi scăpau nişte conotaţii.

— Da, n-ar fi rău să luăm un taxi.

Agnes a strigat după noi:

— Ce să facem cu Segna?

Sholto şi-a întors capul spre cotoroanţe şi faţa lui şi-a reluat expresia rece, de frumuseţe sculptată, care îl făcea să pară atât de distant.

— Întoarceţi-vă în cameră aşa cum puteţi. Dacă Segna n-ar fi încercat să o atace pe prinţesă, nu s-ar fi ales cu răni.

— Te slujim de mai multe secole decât va apuca să trăiască bucata asta de carne albă, şi tu aşa ne tratezi? a întrebat Agnes.

— Primeşti tratamentul pe care îl meriţi, Agnes. Ţine minte asta.

S-a răsucit şi m-a bătut uşurel pe braţ, zâmbindu-mi, însă în colţurile ochilor lui aurii cu iris triplu încă mai zăbovea un pic de răceală.

Gethin a apărut lângă Sholto, cu şapca moale în mână şi îndoindu-se de mijloc într-o plecăciune până la pământ. Avea nişte urechi incredibil de mari, ca de măgar.

— Şi cu mine cum rămâne, stăpâne?

— Ajută-le să o ducă pe Segna în cameră.

— Cu plăcere.

Gethin ne-a aruncat din nou un rânjet plin de dinţi şi s-a îndreptat de spate, cu urechile căzându-i în spate şi încadrându-i faţa de parcă era câine sau un iepure clăpăug. S-a răsucit şi aproape că a ţopăit înapoi, spre cele trei cotoroanţe.

— Cred că îmi scapă ceva, am spus.

Sholto mi-a cuprins mâna în mâna sa, degetele lui calde şi puternice încolăcindu-se peste ale mele.

— O să-ţi explic totul în amănunt când ajungem la hotel.

Avea o privire pe care o mai zărisem şi în ochii altor bărbaţi, numai că înţelesul nu putea fi acelaşi. Sholto făcea

parte din Gărzile Reginei, ceea ce însemna că nu avea voie să se culce cu nicio altă sidhe în afară de ea. Regina nu împărţea bărbaţii cu nimeni. Pedeapsa pentru încălcarea acestui tabu era moartea prin tortură. Şi chiar dacă Sholto era dispus să rişte aşa ceva, eu nu eram. Poate că mătuşa mea intenţiona într-adevăr să mă execute, dar avea să o facă rapid. Dacă însă îi încălcăm cel mai strict tabu, m-ar fi ucis, dar nu la fel de repede. Mai fusesem torturată cu alte ocazii. Era un lucru greu de evitat dacă trăiai la Curtea Zânelor Unseelie. Numai că nu fusesem niciodată torturată din porunca directă a reginei. Avusesem totuşi ocazia să o văd la lucru. Era plină de imaginaţie, foarte, foarte creativă.

Îmi jurasem cu ani în urmă să nu îi ofer niciodată scuza de a-şi dovedi creativitatea pe pielea mea.

— Deja am fost condamnată la moarte, Sholto. Nu vreau să risc să fiu şi torturată.

— Dar ce-ai risca dacă îţi promit că vei scăpa teafără şi nevătămată?

— Teafără şi nevătămată? Cum aşa?

S-a mărginit să zâmbească, după care a strigat „Taxi!”. Trei taxiuri şi-au făcut apariţia peste doar câteva minute pe strada pustie. Sholto nu intenţionase să cheme decât unul. Habar nu avea cât de impresionant era să aduci trei taxiuri deodată în câteva minute pe o stradă pustie din L.A. Era capabil şi să reanimeze cadavrele care încă nu se răciseră de tot, încă un lucru remarcabil. Cum însă eu trăiam de trei ani în Los Angeles, apariţia unui taxi atunci când aveai nevoie era mai impresionantă pentru mine decât un cadavru viu. La urma urmei, cadavre vii mai văzusem. În timp ce un taxi picat la ţanc era ceva cu totul nou.

Capitolul 11

După o oră, Sholto şi cu mine stăteam aşezaţi în două fotolii frumoase, dar incomode, în jurul unei măsuţe albe. Camera era elegantă, deşi un pic prea roz şi aurie după gustul meu. Pe masă ne aşteptau o sticlă de vin şi un platou cu hors d'oeuvres. Vinul era unul desert, foarte dulce. Potrivit cu brânza, dar nu şi cu caviarul. Pe de altă parte, după părerea mea, nicio combinaţie nu putea face caviarul acceptabil. Oricât de scump era, gustul lui tot de ouă de peşte rămânea.

Sholto părea să savureze caviarul şi vinul.

— Şampania ar fi fost mai potrivită, numai că nu m-am dat niciodată în vânt după ea, a spus.

— Sărbătorim ceva? am întrebat.

— O alianţă, sau cel puţin aşa sper.

Am luat o înghiţitură mică din vinul mult prea dulce şi l-am privit.

— Ce fel de alianţă?

— Între noi doi.

— Asta am înţeles. Marea întrebare, Sholto, este de ce ţi-ai dori să faci o alianţă cu mine?

— Eşti a treia în ordinea succesiunii la tron.

Chipul lui căpătase o expresie foarte închisă, foarte prudentă, ca şi cum nu voia să-şi trădeze gândurile.

— Şi? am insistat eu.

A clipit din ochii aceia ai lui cu iris triplu.

— De ce n-ar dori un sidhe să se asocieze cu femeia care se află la numai doi paşi de tron?

— În mod normal, raţionamentul ăsta ar avea sens, numai că atât tu, cât şi eu ştim foarte bine că singurul motiv pentru care sunt încă a treia în ordinea succesiunii la tron este acela că tatăl meu i-a smuls reginei promisiunea chiar înainte de a muri. Dacă nu ar fi jurat,

regina m-ar fi descalificat sub pretextul că sunt muritoare. Nu deţin nicio poziţie la curte, Sholto. Sunt prima prinţesă moştenitoare pe linie directă care nu are puteri magice.

Şi-a aşezat cu grijă paharul de vin pe măsuţă.

— Dar în privinţa farmecelor personale puţini te întrec.

— Adevărat, însă nu am alte puteri mai mari. Pe Zeiţa-Mamă, încă mi se mai spune NicEssus, fiica lui Essus, titlu de care ar fi trebuit să scap încă din copilărie, când mi-aş fi dobândit puterea magică. Numai că nu am dobândit-o. Şi s-ar putea să nu o dobândesc niciodată, Sholto. Chiar şi numai pentru acest motiv, aş fi putut fi îndepărtată de la succesiune.

— Numai că regina i-a jurat tatălui tău că nu te va alunga, a spus Sholto.

— Exact.

— Sunt perfect conştient de ura pe care mătuşa ta ţi-o poartă, Meredith. Şi pe mine mă urăşte aproape la fel de mult.

Am aşezat paharul de vin pe măsuţă, plictisită să mă prefac că-mi place.

— Dar tu ai suficiente puteri magice pentru un titlu nobiliar la curte. Şi eşti nemuritor.

S-a uitat la mine cu o privire lungă, aspră, aproape cruntă.

— Nu te sfii, Meredith. Ştii foarte bine de ce regina nu mă poate suferi.

I-am întâlnit privirea dură şi… nu m-am simţit în largul meu. Sigur că ştiam. Toată curtea ştia.

— Hai, Meredith, spune, spune-o cu voce tare.

— Reginei nu îi place sângele tău amestecat.

A dat din cap.

— Da.

Părea aproape uşurat. Cruzimea pe care i-o citisem mai devreme în ochi era neplăcută, dar măcar autentică, în timp ce restul putea fi o făcătură. Voiam să aflu ce se ascundea în spatele acelei feţe frumoase.

— Dar nu acesta e motivul real, Sholto. Acum prin venele sidhelor din familia regală curge mai mult sânge

amestecat decât pur.

— Bine. Atunci nu-i place neamul tatălui meu.

— Nici faptul că tatăl tău e o zburătoare de noapte nu e adevăratul motiv.

S-a încruntat.

— Dacă ai ceva de spus, spune.

— Cu excepţia urechilor ascuţite, până să te naşti tu, moştenirea sidhe a prevalat, indiferent cu cine ne împerecheam.

— A, genetica, a spus el. Am uitat că eşti prima noastră absolventă a unui colegiu modern.

Am zâmbit.

— Tata a vrut să mă fac doctor.

— Dacă nu poţi vindeca prin atingere, ce fel de doctor ai putea fi?

A sorbit îndelung din pahar, părând în continuare agitat.

— Cândva o să te duc să vizitezi un spital modern, am spus eu.

— Orice ai vrea să îmi arăţi, pentru mine va fi o plăcere.

Emoţiile lui reale dispăruseră acum, înghiţite de vorbele cu dublu înţeles.

M-am prefăcut că nu aud şi m-am concentrat asupra lui. Întrezărisem ceva emoţii reale şi acum voiam să aflu mai mult. Dacă aveam să-mi risc viaţa alături de Sholto, trebuia să-i descopăr adevăratul eu, nedisimulat sub măştile cu care curtea ne învăţa să ne acoperim feţele.

— Până la tine, toate sidhele arătau ca nişte sidhe, indiferent cu cine se împreunaseră părinţii. Cred că regina te consideră dovada vie a faptului că sângele de sidhe a început să-şi piardă din putere, aşa după cum faptul că eu sunt muritoare demonstrează şi că s-a subţiat.

Faţa lui frumoasă s-a contractat de furie.

— La Curtea Zânelor Unseelie ne învaţă că toţi feyii sunt creaturi frumoase, numai că unii din noi suntem frumoşi doar pentru o noapte. Suntem nişte deviaţii, nimic mai mult.

I-am urmărit furia coborând pe umeri, apoi de-a lungul braţelor. I-a cuprins muşchii, care s-au încordat.

— Mama, a scuipat el cuvântul, a crezut că poate să se desfete cu o noapte de plăceri fără a plăti niciun preţ. Eu am fost preţul, a rostit muşcând din vorbe, iar furia i-a intensificat lumina din ochi, astfel încât cercurile de culoare au scăpărat ca o flacără galbenă traversată de un curent lichid de aur.

Îi străpunsesem stratul exterior atât de atent ţinut sub control şi înăuntru dădusem peste nervi.

— Aş zice că tu eşti cel care a plătit preţul, nu mama ta, am spus eu. După ce te-a născut, ea s-a întors la curte şi şi-a văzut de viaţa ei.

Mi-a aruncat o privire şi furia i se citea în continuare pe faţă.

M-am adresat cu grijă acelei furii, pentru că nu o voiam revărsată asupra mea, cu toate că-mi plăcea. Era ceva real, nu o stare de spirit calculată pentru a-i aduce beneficii. Nu o planificase, dar se lăsase copleşit de ea. Şi asta îmi plăcea, îmi plăcea chiar foarte mult. Unul dintre lucrurile care mă atrăseseră cel mai tare la Roane fusese faptul că emoţiile sale erau întotdeauna aproape de suprafaţă. Niciodată nu pretinsese că simte ceva ce nu simţea. Pe de altă parte, din acelaşi motiv se aruncase în mare cu noua lui piele de focă, fără măcar să se obosească să-şi ia adio. Nimeni nu e perfect.

— Mama a plecat şi m-a lăsat cu tata, a spus Sholto. S-a uitat în jos, spre măsuţă, apoi şi-a ridicat ochii aceia extraordinari spre mine. Ştii câţi ani aveam când am văzut pentru prima oară un sidhe?

Am scuturat din cap.

— Cinci ani. Timp de cinci ani nu am văzut pe nimeni cu piele şi ochi ca ai mei.

A tăcut şi s-a uitat în gol.

— Povesteşte-mi, i-am cerut cu glas blând.

A vorbit încet, ca pentru sine.

— Într-o noapte întunecoasă, fără lună, Agnes m-a dus în pădure să mă joc.

Am vrut să-l întreb dacă se referea la Agnes cea Neagră, pe care o întâlnisem în seara aceea, dar m-am abţinut.

Aveam timp să-i pun întrebări după ce îşi schimba dispoziţia şi termina cu dezvăluirea secretelor. Fusese surprinzător de uşor să-l fac să-şi deschidă sufletul. De obicei, atunci când îndepărtezi cu uşurinţă scuturile de protecţie ale unei persoane, ea va voi, va simţi nevoia să vorbească.

— Am văzut ceva strălucind printre copaci, de parcă luna ar fi coborât pe pământ. Am întrebat-o pe Agnes ce era. N-a vrut să-mi spună, dar m-a luat de mână şi m-a condus mai aproape. La început am crezut că sunt oameni, numai că oamenii nu radiază de parcă ar avea foc pe sub piele. Şi după aceea femeia şi-a întors faţa spre noi şi ochii ei…

Sholto a lăsat fraza neterminată, iar în glasul lui se simţea un asemenea amestec de uimire şi durere, încât aproape că mi-a venit să-i cer să renunţe la povestire. Dar n-am făcut-o. Trebuia să aflu ce s-a întâmplat mai departe, asta dacă el era dispus să-mi povestească.

— Ochii ei… l-am îndemnat eu.

— Ochii ei sclipeau, ardeau, albastru, albastru mai închis, şi pe urmă verde. N-aveam decât cinci ani, aşa că nu goliciunea ei, şi nici corpul bărbatului urcat peste al ei m-au atras, ci frumuseţea minunată a pielii albe şi a ochilor acelora care îşi schimbau culoarea. Exact ca ochii mei, ca pielea mea, a adăugat Sholto, privind prin mine, de parcă nici nu mă aflam acolo. Agnes m-a scos din pădure înainte să ne observe cei doi. Voiam să-i pun o mulţime de întrebări. Mi-a zis să îl întreb pe tata.

A clipit din ochi şi a răsuflat adânc, de parcă revenise de pe un alt tărâm. Am aşteptat, tăcută.

— Tata mi-a spus totul despre sidhe, a continuat el. Mi-a explicat că sunt şi eu sidhe. M-a crescut să fiu sidhe. Pentru că nu puteam să fiu ca el. Sholto a scos un hohot de râs răguşit. Prima oară când am aflat că nu-mi vor creşte aripi, am plâns.

Fruntea i s-a încruntat.

— N-am spus povestea asta nimănui de la curte. Ce-ai făcut? Ai aruncat o vrajă peste mine ca să mă convingi să

ţi-o spun?

Nu, nu credea cu adevărat că făcusem o vrajă, altfel ar fi fost mai supărat, poate chiar speriat.

— Cine altcineva de la curte ar putea să-ţi înţeleagă povestea mai bine decât mine? l-am întrebat.

M-a privit îndelung, apoi a dat din cap.

— Da, deşi corpul tău nu e mutilat ca al meu, nici tu nu îţi găseşti locul la curte. Şi n-or să te lase niciodată să ţi-l găseşti.

Ultimele cuvinte se refereau, am presupus eu, la amândoi.

Îşi ţinea mâinile aşezate pe masă, atât de încleştate încât încheieturile degetelor se albiseră. I-am atins mâinile şi s-a smucit înapoi, de parcă l-ar fi durut. A dat să şi le ascundă la spate, dar s-a oprit la jumătatea gestului. L-am urmărit cu cât efort şi-a lăsat mâinile la mai puţin de o lungime de braţ de mine. Se purta ca şi cum se aştepta să fie rănit.

I-am acoperit, atât cât am putut, mâinile mari cu mâna mea. A zâmbit, primul zâmbet adevărat pe care îl vedeam pe faţa lui, un zâmbet şovăielnic, nesigur dacă avea să fie bine primit. Nu ştiu ce a văzut pe faţa mea, probabil ceva care l-a mai liniştit, pentru că şi-a deschis pumnul şi mi-a luat mâna, ducând-o încet la buze. Nu a sărutat-o propriu-zis, doar şi-a apăsat gura de ea. Era un gest surprinzător de tandru. Singurătatea poate crea legături mai puternice decât orice. Cine altcineva de la curte putea să ne înţeleagă sentimentele mai bine decât noi doi? Nu era vorba de iubire, nici de prietenie, însă între noi se crease totuşi o legătură.

Ochii noştri s-au întâlnit în timp ce şi-a ridicat faţa. Privirea lui era una pe care numai rareori îmi fusese dat să o văd la un sidhe: deschisă, neprefăcută. În ea am citit atâta nevoie, încât m-am simţit de parcă mă oglindeam într-un pustiu nesfârşit, o groapă căscată adânc a unui lucru care îi lipsea. Ochii lui păreau sălbatici, ca de animal sau de copil aflat pe moarte. Neîmblânziţi şi totuşi profund răniţi. Oare ochii mei arătau şi ei uneori aşa? Speram că

nu.

Mi-a lăsat mâna să cadă, cu regret, încet.

— Niciodată nu m-am culcat cu o sidhe, Meredith. Înţelegi ce înseamnă asta?

Înţelegeam, poate chiar mai bine decât el, pentru că mai rău decât a nu avea niciodată parte de ceva este ca acel lucru să-ţi fie refuzat. Mi-am păstrat însă un ton neutru, pentru că începusem să pricep unde bătea şi să mă tem, fiindcă oricâtă simpatie aveam faţă de el, nu merita să mă expun torturii mortale doar de dragul lui.

— Şi te întrebi tot timpul cum ar fi.

A clătinat din cap.

— Nu, dar tânjesc să văd o piele pală întinsă sub a mea. Vreau ca strălucirea mea să se împerecheze cu o alta. Asta doresc eu, Meredith, iar tu îmi poţi îndeplini dorinţa.

Da, de ceea ce îmi fusese teamă nu scăpasem.

— Dar ţi-am spus, Sholto, nu am de gând să risc moartea prin tortură pentru nicio plăcere de pe lumea asta. Nimeni şi nimic nu merită un asemenea sacrificiu, am spus eu cu toată convingerea.

— Reginei îi place ca gărzile să o urmărească atunci când face sex. Unii refuză să o privească, dar cei mai mulţi dintre noi o fac, ca nu cumva să ratăm ocazia în caz că ne invită să ne alăturăm. „Eşti bodyguardul meu, n-ai vrea să-mi păzeşti corpul?” a maimuţărit-o Sholto pe regină. Chiar dacă e cruzime la mijloc, sexul între doi sidhe este un lucru minunat. Mi-aş da sufletul să am parte de aşa ceva.

I-am întors cea mai goală expresie pe care mi-o puteam întipări pe faţă.

— N-am ce să fac cu sufletul tău, Sholto. Ce altceva mi-ai putea oferi, ceva care să merite riscul de muri torturată?

— Dacă devii amanta mea sidhe, atunci regina va şti ce mult însemni tu pentru mine. O să mă asigur că înţelege că dacă ţi se întâmplă ceva rău, va pierde loialitatea sluaghului. Un lucru pe care în momentul ăsta nu şi-l poate permite.

— Dar de ce nu faci târgul cu o sidhe mai puternică decât mine?

— Femeile din Garda Prinţului Cel fac sex cu el şi prinţul, spre deosebire de regină, le ţine foarte ocupate.

— Când am plecat eu de la curte, unele dintre femei începuseră să îl refuze pe prinţ.

Sholto a zâmbit fericit.

— Da, trendul ăsta a devenit tot mai popular.

Am ridicat din sprâncene.

— Vrei să zici că micul harem al lui Cel a început să-l lase baltă?

— Din ce în ce mai mult, a răspuns Sholto cu acelaşi surâs satisfăcut.

— Atunci de ce nu îţi adresezi invitaţia uneia dintre ele? Toate au mai multă putere decât mine.

— Poate că din cauză că ceea ce ai spus mai devreme e adevărat. Niciuna din ele nu m-ar înţelege aşa de bine.

— Cred că le subestimezi. Dar ce ar fi putut să facă Cel ca să îl părăsească tot mai multe femei? Regina e o sadică, asta se ştie, dar membrii gărzii ei ar fi în stare să se târască pe cioburi ca să ajungă în patul său. Cum ar putea Cel să o întreacă în porniri sadice?

Nu mă aşteptam la un răspuns din partea lui Sholto, dar, pe de altă parte, nici nu mă puteam gândi la lucruri mai rele decât cele la care se deda regina.

Zâmbetul s-a şters de pe faţa lui Sholto.

— Regina chiar a făcut aşa ceva o dată, a spus el.

— Ce anume? am întrebat încruntată.

— Ne-a obligat să ne dezbrăcăm şi să ne târâm pe bucăţi de sticlă spartă. Iar cel care a reuşit să facă asta fără să arate că îl doare a ajuns în patul ei.

Am clipit din ochi. Auzisem lucruri şi mai rele, văzusem lucruri şi mai rele. Şi totuşi o parte din mine voia să afle mai mult.

— Cine a fost bărbatul?

A scuturat din cap.

— Noi, gărzile, am jurat să păstrăm între noi secretul umilinţelor la care suntem supuşi. În felul ăsta ne protejăm mândria, dacă nu şi corpurile, a adăugat, privind iarăşi în gol.

M-am întrebat din nou ce anume făcuse Cel mai rău decât jocurile sadice ale reginei.

— Atunci de ce nu adresezi invitaţia unei femei sidhe care e mai puternică decât mine şi nu face parte din Garda Prinţului? am întrebat.

A zâmbit uşor.

— La curte există într-adevăr femei sidhe care nu fac parte din Garda Prinţului. Au refuzat să mă atingă până ce am devenit membru al Gărzii Reginei. Se tem să nu aducă pe lume cine ştie ce creaturi perverse. A scos un hohot de râs, un sunet sălbatic, mai asemănător cu plânsul, aproape insuportabil. Aşa îmi spune mie regina, că sunt „creatura ei perversă” – uneori îmi zice doar „creatură”. În câteva secole, voi ajunge să fiu Aer îngheţat şi Întuneric. Voi fi Creatura ei, a adăugat Sholto, scoţând acelaşi hohot de râs sfâşietor. Dar sunt dispus să risc orice ca să împiedic asta.

— Chiar are atâta nevoie de sprijinul sluaghului încât să vrea să renunţe la ideea de a mă executa, de a ne pedepsi pe amândoi pentru că i-am încălcat cel mai strict tabu? Am clătinat din cap. Nu, Sholto, fii sigur că regina nu ar accepta aşa ceva. Dacă noi vom reuşi să-i dejucăm tabuul acesta cu celibatul, vor încerca şi alţii. Va fi ca prima spărtură într-un dig. Care va duce, într-un final, la prăbuşirea digului.

— Regina e pe cale să piardă controlul, Meredith, să-şi piardă autoritatea asupra curţii. Ultimii trei ani n-au fost prea buni pentru ea. A provocat rupturi în interiorul curţii din cauza comportamentului ei capricios, iar influenţa crescândă a Prinţului Cel… S-a poticnit, apoi, într-un târziu, a adăugat: Când Cel îşi va dobândi puterile, vom ajunge cu toţii să credem că regina Andais e sănătoasă la cap. Va fi ca atunci când Caligula i-a urmat lui Tiberius.

— Vrei să zici că se poate şi mai rău? am întrebat, încercând, fără succes, să-i smulg un zâmbet.

Şi-a întors privirea înfricoşată spre mine.

— Regina nu-şi poate permite să piardă sprijinul suaghului. Crede-mă, ştiu ce vorbesc, Meredith. Nici eu nu vreau, la fel ca tine, să ajung la mila ei.

„La mila reginei” devenise cu timpul o expresie des folosită de noi; dacă te temeai de ceva, spuneai „mai bine să ajung la mila reginei decât să fac cutare sau cutare lucru”. Asta însemna că lucrul la care te refereai te înspăimânta îngrozitor de tare.

— Ce vrei de la mine, Sholto?

— Pe tine, a răspuns, privindu-mă direct în ochi.

Nu m-am putut abţine şi am rânjit.

— Nu pe mine mă vrei, vrei o femeie sidhe. Nu uita, Griffin m-a alungat pentru că n-am fost suficient de sidhe pentru el.

— Griffin a fost un prost.

Am zâmbit, pentru că mi-am amintit că mai devreme Uther îmi spusese că Roane fusese un prost. Dacă toţi bărbaţii care mă părăseau erau nişte proşti, cum se făcea că treaba asta continua să mi se întâmple? M-am uitat la el şi i-am răspuns la fel de direct.

— N-am făcut niciodată sex cu o zburătoare de noapte.

— Cei care cred că nimic nu e pervers pe lumea asta consideră sexul cu o zburătoare de noapte drept perversiune, a spus Sholto cu glas amar. Deci nu mă aştept să ai experienţă cu noi.

Noi. Interesantă alegere a pronumelui. Dacă ar fi să mă întrebaţi ce sunt, aş răspunde că sunt sidhe, nu brownie şi nici fiinţă umană. Eram pur şi simplu sidhe, iar dacă vreţi amănunte, aş spune că sunt Unseelie, la bine şi la rău, deşi aş putea revendica apartenenţa la ambele curţi. Dar niciodată nu m-aş referi la „noi”, decât când aş vorbi despre sidhele Unseelie.

— După ce mătuşa mea, iubita noastră regină, a încercat să mă înece când aveam şase ani, tata mi-a angajat bodyguarzi sidhe. Unul din ei era o zburătoare de noapte infirmă, pe nume Bhatar.

Sholto a dat din cap.

— Bhatar şi-a pierdut o aripă în cursul ultimei bătălii adevărate pe care am purtat-o pe pământ american. În general, părţile de corp pe care le pierdem cresc la loc, deci bănuiesc că a fost rănit foarte grav.

— Bhatar mă păzea noaptea, la mine în cameră. În copilărie nu m-a scăpat nicio clipă din ochi. Tata m-a învăţat să joc şah, dar Bhatar m-a învăţat cum să îl bat pe tata, am zâmbit eu.

— Şi acum are numai cuvinte de laudă la adresa ta, a spus Sholto.

Am dat să-l întreb, apoi m-am răzgândit şi am clătinat din cap.

— Nu, sunt sigură că nu el ţi-a sugerat să faci asta. Bathar nu mi-ar pune niciodată viaţa în pericol, şi nici pe a ta. Pentru că, vezi tu, Rege Sholto, şi despre tine mi-a vorbit numai de bine. Spunea că eşti cel mai bun rege pe care sluaghul l-a avut în ultimii două sute de ani.

— Sunt măgulit.

— Bun, acum ştii ce cred supuşii tăi despre tine, am spus, încercând să-i citesc gândurile.

Nevoia era încă prezentă pe faţa lui, dar nevoia poate masca o mulţime de lucruri.

— Spune-mi ce-i cu cotoroanţele alea, cu micul tău harem.

— Ce-i cu ele? a răspuns Sholto, însă expresia din ochii lui trăda minciuna pe care voise s-o ascundă sub întrebarea aruncată parcă într-o doară.

— Au vrut să-mi facă rău ca să mă ţină departe de tine. Şi atunci cum crezi că vor reacţiona dacă va fi să fim amanţi?

— Sunt regele lor. Vor face ceea ce le ordon.

Am scos un hohot de râs, dar nu amar, doar ironic.

— Eşti rege peste un popor de fey, iar feyii sunt recunoscuţi că nu fac ceea ce li se ordonă sau ceea ce-ţi închipui tu că vor face. Pendulează undeva între sidhe şi pixie[15]. Dacă le vei lua drept bună supuşenia, o faci pe propria piele.

— Aşa cum face regina de o mie de ani încoace? a spus

[15] Creaturi mitice care sălăşluiesc în zonele muntoase din Devon şi Cornwall. La fel ca *sidhe*-le din tradiţia irlandeză şi scoţiană, trăiesc sub pământ, în habitate antice. Sunt scunde, au feţe de copii, sunt răutăcioase şi mari amatoare de dans.

el pe jumătate afirmativ, pe jumătate interogativ.

Am zâmbit şi am încuviinţat din cap.

— Aşa cum regele de la Curtea Seelie face de mai bine de o mie de ani.

— Prin comparaţie, eu sunt un rege nou, şi nu la fel de arogant.

— Atunci spune-mi sincer, ce vor face amantele tale zburătoare dacă le părăseşti pentru mine?

A părut să mediteze, fără grabă, preţ de un minut la întrebarea mea, apoi m-a privit în ochi cu o expresie serioasă.

— Nu ştiu.

Mi-a venit să râd.

— Ai zis că eşti mai nou în meseria asta de rege. În viaţa mea n-am auzit de cineva de sânge regal care să-şi recunoască ignoranţa.

— A nu şti ceva nu înseamnă că eşti ignorant. Dar dacă te prefaci că ştii ceva ce nu ştii, atunci se cheamă că eşti ignorant, a replicat el.

— Foarte înţelept din partea ta, şi pe deasupra şi modest, ceva de-a dreptul unic pentru un fey de sânge regal, am comentat eu, apoi mi-am amintit întrebarea pe care voisem mai devreme să i-o pun. Doica ta, acea Agnes care te-a dus în pădure când erai copil, e totuna cu Agnes cea Neagră?

— Da, a răspuns el.

M-am străduit din toate puterile să nu mă încrunt la el.

— Vrei să zici că fosta doică ţi-a devenit amantă?

— Nu a îmbătrânit între timp, iar eu am devenit adult.

— Trebuie să recunosc, să creşti înconjurat de fiinţe nemuritoare e un lucru derutant în sine. Totuşi, şi eu am fost crescută de nişte fey şi niciodată nu m-am gândit să fac sex cu ei.

— La fel s-a întâmplat şi cu mine şi cei din sluagh care m-au crescut, dar Agnes nu face parte dintre ei.

Am vrut să îl întreb de ce, dar m-am abţinut. În primul rând pentru că nu era treaba mea, şi în al doilea rând, probabil că nu i-aş fi înţeles răspunsul chiar dacă ar fi

catadicsit să mi-l dea.

— Cum de eşti aşa de sigur că regina intenţionează să mă execute? am revenit eu la subiectul cel mai arzător.

— Pentru că am fost trimis în Los Angeles ca să te ucid, a spus Sholto pe un ton neutru – fără emoţie, fără regrete, enunţând un fapt şi atât.

Mi-am simţit inima bătând ceva mai iute, am simţit-o în gât. Trebuia să mă concentrez pentru a expira uşor, fără a-mi trăda spaima.

— Şi dacă nu sunt de acord să mă culc cu tine, o să duci porunca la îndeplinire?

— Am jurat că nu-ţi voi face niciun rău. Şi mă voi ţine de cuvânt.

— Eşti dispus să te împotriveşti reginei doar de dragul meu?

— Acelaşi raţionament care ne va ţine pe amândoi în siguranţă dacă devenim amanţi va funcţiona şi pentru mine dacă te voi lăsa în viaţă. Nevoia reginei de a păstra sprijinul sluaghului este mai mare decât aceea de a te pedepsi pe tine.

Părea atât de sigur pe ultima frază. Sigur de lucrurile de care era sigur, nesigur pe toate celelalte. Aşa cum suntem majoritatea dintre noi, dacă e să fim cinstiţi. I-am scrutat faţa puternică, maxilarul un pic prea lat pentru gustul meu, pometii un pic prea pronunţaţi. Îmi plăceau bărbaţii cu aspect mai blând, dar Sholto era, fără îndoială, chipeş. Avea părul complet alb, des şi drept, prins lejer la spate într-o coadă de cal. Părul îi cădea până la genunchi, ca la un sidhe bătrân, cu toate că nu avea decât vreo două sute de ani sau cam aşa ceva. Umerii erau laţi, pieptul se profila puternic pe sub cămaşa albă încheiată până la gât. Ţesătura se mula fără încreţituri pe corpul lui şi m-am întrebat dacă nu cumva folosea vreo vrajă pentru asta, fiindcă ştiam că ceea ce se afla sub cămaşă nu era neted.

— Oferta asta a venit pe neaşteptate, Sholto, am spus. Am nevoie de timp ca să mă gândesc. De acord?

— Până mâine-noapte, a răspuns.

Am dat din cap şi m-am ridicat în picioare. S-a ridicat şi

el. M-am pomenit zgâindu-mă la pieptul şi stomacul lui, încercând să desluşesc acea mişcare pe care o sesizasem mai devreme pe stradă. Nimic. Sholto îşi folosea puterile magice pentru a ţine ascuns ceea ce se afla sub haine.

— Nu ştiu dacă pot să o fac, am spus.

— Poftim? m-a întrebat el.

Am arătat cu degetul spre el.

— Când eram mult mai tânără, te-am văzut o dată fără cămaşă pe tine. Şi imaginea… mi-a rămas în minte.

A pălit şi ochii i s-au înăsprit. Îşi reînălţase zidurile de apărare.

— Înţeleg. Perspectiva de a mă atinge te sperie. Chiar înţeleg, Meredith, să ştii, a spus, expirând lung. Ei, asta e, a fost o idee drăguţă, atâta cât a fost.

S-a răsucit cu spatele la mine şi şi-a luat haina lungă de pe speteaza scaunului, acolo unde o lăsase să cadă. Coada grea de cal îi atârna pe spate ca o dungă albă de blană.

— Sholto, l-am strigat eu.

Nu s-a întors. S-a mulţumit să-şi arunce părul pe umăr pentru a-şi pune haina.

— N-am spus nu, Sholto.

Atunci s-a întors. Avea din nou pe chip expresia aceea închisă, prudentă, sub care îşi îngropa emoţiile pe care mă străduisem din greu să le scot la suprafaţă.

— Ce vrei să spui?

— Că în seara asta nu vreau să facem sex. Şi că nu pot să-ţi răspund afirmativ până ce nu văd totul.

— Totul? a formulat el iarăşi răspunsul sub forma unei întrebări.

— Ei, haide, nu mai fi aşa timid.

I-am urmărit cu atenţie faţa, ochii, în timp ce ideea prindea contur în mintea lui. A schiţat un zâmbet mic şi ciudat.

— Vrei să mă vezi dezbrăcat?

— Nu cu totul. Am zâmbit la vederea expresiei de pe faţa lui. Doar până la coapse, dacă eşti amabil. Trebuie să aflu ce voi simţi când îţi voi vedea… accesoriile.

A zâmbit cald, cu o uşoară tentă de nesiguranţă. Era

zâmbetul lui adevărat, un amestec de farmec şi teamă.

— Ăsta e modul cel mai elegant în care le-a descris vreodată cineva.

— Dacă nu pot împărţi cu tine bucuria şi plăcerea, atunci visul tău de a-ţi găsi o parteneră pe măsură se va spulbera. O sidhe nu-şi poate împărtăşi puterea magică dacă o face din obligaţie şi nu din plăcere.

A dat din cap.

— Am priceput.

— Sper, pentru că treaba asta nu se limitează la a te vedea gol. Va trebui să te ating şi să fiu atinsă ca să mă conving că… pot să o fac, am adăugat, gesticulând larg cu braţele.

— Dar fără sex în seara asta?

Vocea îi era mai jucăuşă ca oricând.

— Tu visezi la carnea de sidhe şi n-ai avut niciodată parte de ea. Eu da, dar nu şi în ultimii trei, aproape patru ani. Adevărul este, Sholto, că mi-e dor de acasă. Oricât de ciudat şi de pervers ar suna, mi-e dor de acasă. Dacă va fi să îţi accept propunerea, mă voi alege cu un sidhe şi cu revenirea acasă. Ca să nu mai vorbim de posibilitatea de a scăpa de condamnarea la moarte. Eşti o partidă mai bună decât alternativa pedepsei cu moartea.

— Mi-au mai spus-o şi alţii, a încercat el să glumească, dar ochii l-au dat de gol.

— De asta trebuie să văd dinainte în ce o să mă bag.

— E cazul să ridic problema iubirii, sau crezi c-ar fi o naivitate, din moment ce vorbim aici de un rege şi o prinţesă?

A fost rândul meu să zâmbesc, dar cu tristeţe.

— Cândva am iubit, Sholto, şi dragostea mi-a fost trădată.

— Griffin nu te-a meritat, Meredith. Nu a fost demn de profunzimea sentimentelor tale şi nu ţi-a putut răspunde la fel.

— Da, asta am aflat şi eu până la urmă, am spus. Iubirea e un lucru minunat, atâta cât durează. Numai că nu durează o veşnicie, Sholto.

Ne-am încrucişat privirile. M-am întrebat dacă ochii mei erau la fel de obosiţi şi plini de regrete ca ai lui.

— Şi ce ar trebui să fac acum? Să te contrazic şi să-ţi spun că unele iubiri chiar durează veşnic? a întrebat Sholto.

— Asta vrei să faci? Ca să încerci să mă convingi?

A zâmbit şi a clătinat din cap.

— Nu.

Am întins braţul spre el.

— Fără minciuni, Sholto, nici măcar dintr-acelea drăguţe, am spus, în timp ce el îşi înfăşură mâna caldă în jurul palmei mele. Hai în pat ca să văd cu ochii mei cu ce m-aş alege.

S-a lăsat condus spre pat.

— Dar eu o să văd cu ce m-aş alege?

L-am împins cu spatele spre pat ca să-i observ mai bine faţa.

— Dacă vrei, am răspuns.

O licărire i-a traversat ochii, o privire care nu era nici sidhe, nici umană, nici sluagh, ci pur şi simplu bărbătească.

— Da, vreau, a răspuns.

Capitolul 12

I-am dat drumul mâinii ca să mă pot târî pe pat fără să-l scap din ochi. Am scos pistolul de la spate şi l-am vârât sub una din perne, apoi m-am întins în mijlocul patului, sprijinită în cot. Sholto a rămas în picioare lângă pat, uitându-se la mine. Cu o jumătate de zâmbet ciudat întipărit pe faţă. Avea o expresie nesigură, nu tristă, doar nesigură.

— Pari foarte mulţumită de tine însăţi.

— E întotdeauna o plăcere să vezi pentru prima oară un bărbat chipeş dezbrăcat.

Zâmbetul i-a dispărut de pe buze.

— Chipeş? Nimeni dintre cei care ştiu ce se ascunde sub cămaşa mea nu mi-a spus asta.

Am lăsat privirea să vorbească pentru mine. Ochii mei au zăbovit asupra feţei lui, ochilor, nasului puternic, aproape perfect, gurii mari cu buze subţiri. Restul corpului arăta şi el grozav, însă ştiam că cel puţin parţial fusese înfrumuseţat cu ajutorul magiei. Numai că nu ştiam cât anume. Mi-am fixat privirea pe acele părţi despre care bănuiam aproape sigur că erau reale, ca de pildă şoldurile zvelte, picioarele lungi şi puternice. Până ce nu îl vedeam dezbrăcat, nu aveam să ştiu cu certitudine ce reprezenta umflătura aceea din pantaloni, aşa că am trecut peste ea, atât în minte, cât şi cu ochii. Regina avea dreptate, era mare păcat: Sholto era într-adevăr un bărbat superb.

— Am avut fantezii cu femei sidhe care să se uite aşa la mine, a spus Sholto pe un ton în continuare solemn.

— Cum adică? am întrebat cu o voce joasă, senzuală, aţâţătoare.

Asta l-a făcut să zâmbească.

— De parcă aş fi demn de a fi devorat.

Am zâmbit şi i-am oferit tot ce voia, tot ce avea nevoie.

— Hm, demn de a fi devorat. Scoate-ţi haina şi cămaşa şi poate c-o să ajungem şi la asta.

— Fără sex în seara asta, ai uitat? a spus.

— Ce-ai zice de fără orgasme?

Şi-a aruncat capul pe spate şi a scos un hohot de râs, un sunet zgomotos, vesel. M-a privit cu ochi strălucitori şi nu magia, ci râsul îi făcea să sclipească. Părea mai tânăr, mai relaxat. Mi-am dat seama că părul şi pielea lui albe l-ar face bine-venit la Curtea Seelie. Dacă şi-ar ţine pantalonii pe el, nu l-ar suspecta niciodată.

Râsul a început să mi se şteargă de pe faţă.

— Acum tu eşti cea care şi-a luat un aer solemn, a spus el.

— Mă gândeam că ai fi mai potrivit la Curtea Seelie decât sunt eu.

S-a încruntat.

— De ce? Din cauza părului tău castaniu-roşcat?

— Şi din cauza staturii mici şi a sânilor prea plini pentru felul de-a fi al sidhelor.

A rânjit larg şi brusc.

— Numai femeile se pot plânge că au sânii prea mari. Bărbaţilor nici prin cap nu le-ar trece una ca asta.

Comentariul său mi-a smuls un zâmbet.

— Ai dreptate. Mama, regina, verişoarele mele m-ar critica.

— Pentru că sunt geloase pe tine.

— Ce idee reconfortantă.

Şi-a lăsat haina gri să cadă pe podea, apoi şi-a descheiat butonul de la manşeta cămăşii, fără să-şi ia ochii de pe mine. A trecut la cealaltă manşetă, după care a descheiat nasturele de sus al cămăşii, pe al doilea, îndepărtând materialul pentru a da la iveală un triunghi de piele albă strălucitoare. Al treilea nasture şi primii muşchi umflaţi s-au arătat vederii. Degetele lui au ajuns la al patrulea nasture, dar s-au oprit.

— Pot să capăt un sărut înainte de a merge mai departe?

Am fost tentată să îl întreb de ce, dar ghicisem de fapt răspunsul. Se temea că dacă îl vedeam complet gol, nu

avea să mai capete niciun sărut.

M-am târât de-a curmezişul patului către el. Sholto şi-a pus mâinile pe pat şi s-a aşezat pe vine. Şi-a coborât capul până ce aproape că a ajuns la nivelul patului, stând cu braţele întinse în faţă.

M-am aşezat în patru labe deasupra lui. Şi-a ridicat ochii spre mine şi eu mi-am coborât faţa spre el; stăteam de parcă făceam flotări. L-am sărutat. I-am atins uşurel buzele şi Sholto a dat să se retragă. L-am mângâiat cu blândeţe pe faţă.

— Nu încă, i-am spus.

Avea dreptate, poate că după ce aveam să-i văd „accesoriile" nu avea să mai capete un alt sărut. Dar dacă era ca să nu mai aibă niciodată parte de atingerea unei sidhe, măcar momentul să fie unul memorabil. Un sărut nu putea compensa lipsa atingerii pielii de sidhe, dar mai mult de atât nu îi puteam oferi. În felul lui, Sholto era la fel de sortit singurătăţii ca şi Uther.

Şi-a culcat din nou faţa pe pat, cu ochii îndreptaţi în sus, spre mine. M-a aşteptat răbdător, complet pasiv, a aşteptat să fac ceea ce voiam cu el. Şi în clipa aceea am găsit răspunsul la o altă întrebare. Dacă era să mă leg pe viaţă de altcineva, trebuia să avem în comun mai mult decât sângele de sidhe. Bărbatul acela trebuia să-mi împărtăşească plăcerea durerii.

M-am întins pe burtă, la acelaşi nivel cu faţa lui.

— Deschide un pic gura, i-am cerut.

S-a conformat fără ezitare. Ceea ce mi-a plăcut. I-am sărutat buza de sus încet, cu delicateţe. Mi-am folosit limba pentru a-i deschide gura mai larg, apoi buzele şi limba pentru a-i explora gura. La început, a fost total pasiv, lăsându-mă să-i gust gura, după care a răspuns sărutărilor mele. M-a sărutat încet, aproape şovăitor, de parcă o făcea pentru prima dată, cu toate că ştiam că nu era aşa. După care gura lui m-a apăsat mai tare, mai imperios.

I-am muşcat buza de jos, blând dar ferm. A scos un mic zgomot din gât şi s-a ridicat în genunchi, trăgându-mă mai

aproape, cu mâinile pe braţele mele. Şuieratul lui s-a zdrobit de buzele mele. Sărutul era atât de apăsat, încât m-a durut şi a trebuit să deschid gura mai mult, lăsându-i buzele, limba, gura să mă pătrundă complet, atât de adânc pe cât voia el să mă exploreze, să mă lingă, să mă absoarbă, numai să nu mă învineţesc.

M-a împins înapoi pe pat şi l-am lăsat, însă am observat că îşi ţinea corpul deasupra mea sprijinindu-se în braţe, aşa încât numai gurile noastre se atingeau. M-am retras atât cât să îi pot privi corpul de sus până jos. Îl simţeam deasupra mea ca o undă tremurată de energie. Era ca şi cum se lipise deja de mine, ca şi cum greutatea lui mă apăsa deja. Aura, magia lui avea o asemenea substanţă, încât părea un alt doilea corp, lipit de al meu. Apăsarea lui mi-a oprit răsuflarea în gât, mi-a accelerat pulsul. Magia lui a atras sângele în venele mele aşa cum magnetul atrage metalul.

Niciodată nu trăisem o astfel de experienţă, nici măcar atunci când Roane fusese acoperit de Lacrimile lui Branwyn. Sigur, atunci fusese minunat, dar nu ca acum. Şi asta era ceea ce îmi dorisem, lucrul de care aveam nevoie, după care tânjeam. Sholto s-a uitat în jos la mine cu un fel de uimire întipărită pe faţă.

— Ce a fost asta?

Am înţeles că îmi simţea puterea, aşa cum şi eu o simţeam pe a lui. Aş fi putut să-i răspund simplu „magie”, însă ultima dată când făcusem sex cu un sidhe, cu Griffin, el îmi explicase că puterea mea era mai puţin strălucitoare, mai neînsemnată. Atunci îl crezusem, acum nu-l mai credeam. Trebuia să întreb, pentru că era posibil să nu mai fac niciodată sex cu un sidhe. Şi să nu pot înlătura pe veci îndoielile pe care Griffin le sădise în mintea mea.

— Ce simţi? l-am întrebat pe Sholto.

— O căldură, ca o fierbinţeală care se înalţă din corpul tău şi apasă pe al meu.

S-a rezemat într-o singură mână, mângâind cu cealaltă aerul dintre noi, de parcă atingea ceva care avea formă,

greutate. Senzaţia mâinii lui pipăindu-mi aura m-a făcut să închid ochii şi corpul mi s-a înfiorat la această non-atingere.

Şi-a împins mâna prin stratul de energie şi, chiar stând cu ochii închişi, mi-am dat seama unde îi era mâna.

— Stă atârnată de mâna mea de parcă ar fi un bol cu ceva care îmi suge din piele atunci când o ating, a spus Sholto cu voce gâfâită, plină de aceeaşi uimire pe care i-o citisem şi pe faţă.

I-am simţit mâna împingând prin putere, ca şi cum corpul meu se afla sub apă şi mâna lui isca valuri de aer rece. Fără să mă atingă, mâna mi-a străpuns scuturile, şi-a croit drum amestecându-şi magia cu a mea. M-a făcut să deschid ochii, mi-a îngheţat răsuflarea în gât. M-a făcut să-mi arunc puterea înainte, pentru a o acoperi pe a lui, de parcă îmi apăsam mâna peste o rană.

Corpul i s-a cutremurat la atingerea magiei. M-a privit cu gura întredeschisă, cu pulsul zbătându-se ca prins în capcană în pielea fragilă de pe gât.

— Habar n-am avut ce pierd.

Am dat din cap, uitându-mă în sus la el aşa cum stătea întins pe pat, cu mâna a cărei greutate vibra lipită de coastele mele.

— Şi ăsta nu e decât începutul, am şoptit răguşit.

Nu pentru c-aş fi vrut să par sexy, dar era tot ce îmi mai rămăsese din glas, cu corpul lui apăsat peste al meu. În clipa aceea, nicio diformitate nu m-ar fi împiedicat să-i răspund „da”.

Am întins braţul spre cămaşa lui. Şi-a îndepărtat mâna de pe mine ca să se sprijine în ambele braţe şi să mă lase să ajung la nasturi. Am descheiat următorul nasture; nimic nu s-a ivit. Puterea se unduia precum căldura care se ridică din asfalt.

— Scapă de iluzie, Sholto, şi lasă-mă să te văd.

— Mi-e frică, a şoptit.

Mi-am înălţat ochii spre el.

— Chiar crezi că vreau să ratez o asemenea şansă? Vreau să pun capăt exilului, Sholto. M-am săturat de

prefăcătorii, de compromisuri. Vreau înapoi ce mi se cuvine. I-am mângâiat gâtul şi puterile noastre combinate au plutit prin spatele mâinii mele ca un văl invizibil. Carne de sidhe, plăcere egală cu a mea, dreptul de a mă plimba pe dealuri golaşe şi a fi bine întâmpinată, pe toate le vreau înapoi, Sholto. Leapădă-ţi vraja şi lasă-mă să te văd aşa cum eşti.

A făcut ceea ce i-am cerut. Tentaculele s-au revărsat de sub cămaşă şi analogii precum un cuib de şerpi sau revărsarea măruntaielor atunci când tai burta cuiva mi-au răsărit în minte. Am încremenit şi de data aceasta nu pasiunea mi-a oprit răsuflarea în gât.

Sholto a dat imediat să se retragă; s-a ridicat şi s-a întors cu spatele la mine. L-am prins de braţ ca să-l opresc. Reacţia mea îndepărtase magia creată între noi, sau mai degrabă reacţia lui la reacţia mea. La atingerea mâinii mele, braţul lui redevenise un braţ oarecare, cald, viu, dar nimic mai mult.

L-am prins strâns de braţ cu ambele mâini. Am încercat să-l fac să se răsucească spre mine, dar nu a cedat. M-am săltat în genunchi, ţinându-l cu o mână de braţ şi întinzând-o pe cealaltă ca să-i înşfac poalele cămăşii. N-am simţit nimic, deşi ar fi trebuit să dau cu mâna peste o mulţime de lucruri. Invocase din nou vraja. Şi nu puteam pipăi ce se afla sub cămaşă.

L-am întors cu faţa spre mine. Avea cămaşa descheiată până pe la jumătatea stomacului. Pieptul şi stomacul erau pale, musculoase, plate, perfecte. Am desfăcut un alt nasture şi porţiunea de stomac care a ieşit la iveală era tare ca piatra, ca în reclamele acelea la aparate de gimnastică în care sunt arătaţi bărbaţi care fac regulat exerciţii fizice. Sholto m-a lăsat să-i desfac toţi nasturii şi să-i scot cămaşa din pantaloni atât cât să-i expun stomacul până la curea, dar fără să se uite la mine.

— Dacă vei continua să te ascunzi în spatele vrăjii, voi presupune că şi ceea ce vrei să ascunzi e la fel de frumos.

Mi-a aruncat o privire, una plină de furie.

— Dacă aşa aş fi arătat în realitate, nu ţi-ai fi ferit ochii.

— Dacă aşa ai fi arătat în realitate, nu ai fi ajuns niciodată Regele Hostului.

I-am zărit o licărire în ochi, ceva ce nu am putut desluşi bine, însă orice era preferabil furiei cu iz de amărăciune.

— Aş fi fost un nobil la Curtea Sidhelor, a răspuns el.

— Un lord şi atât – descendenţa mamei tale nu te-ar fi îndreptăţit la un titlu mai important.

— Dar sunt lord.

Am încuviinţat.

— Da, dar prin propriile merite, prin propriile forţe. Pentru că regina nu ar fi lăsat o asemenea putere să plece de la curte fără să-i fi dat un titlu nobiliar.

A zâmbit, un zâmbet amar, şi furia i s-a strecurat din nou în privire.

— Vrei să spui că e mai bine să domneşti în iad decât să slujeşti în rai?

Am clătinat din cap.

— Nici vorbă. Tot ce spun e că ai primit tot ce puteai primi prin sânge de la mama ta şi că eşti rege.

S-a holbat la mine, cu masca de aroganţă trasă peste faţă. Acea mască pe care îmi fusese dat s-o văd atât de des la curte.

— Prin moştenirea de la mama mea aş fi putut să te am pe tine.

— Dar nu te-am refuzat, am ripostat eu.

— Am văzut cum m-ai privit, ţi-am simţit repulsia. Nu e nevoie să rosteşti cuvintele cu glas tare.

Am început să trag de cămaşă, ca să i-o scot din pantaloni. M-a prins de mână.

— Nu.

— Dacă renunţi acum, totul se va sfârşi între noi. Leapădă-te de vrajă, Sholto, şi lasă-mă să te văd aşa cum eşti.

— Am făcut deja asta, a spus, smulgându-şi cămaşa din mâinile mele cu atâta forţă încât aproape că m-a tras afară din pat în clipa când s-a îndepărtat.

— Ştiu că ar fi fost bine să fi putut să te îmbrăţişez fără să mă cutremur. Îmi pare rău că nu s-a întâmplat aşa. Mai

dă-mi o şansă. La prima vedere am fost pur şi simplu copleşită.

A clătinat din cap.

— Ai dreptate. Sunt regele sluaghului. Şi nu accept să fiu umilit.

M-am aşezat pe marginea patului şi l-am privit. Arăta perfect, deşi un pic îmbufnat. Numai că ceea ce vedeam nu era real, iar eu îmi petrecusem ultimii trei ani ascunzându-mă şi prefăcându-mă. Şi prefăcătoria, oricât de reuşită ar fi, sfârşeşte prin a te epuiza. Cu toate că fusese respins, nimeni nu întruchipa mai bine Curtea Unseelie decât Sholto. O combinaţie de frumuseţe incredibilă şi de oroare, nu puse una lângă alta, ci îngemănate. Niciuna nu putea exista fără cealaltă. În felul lui, Sholto simboliza perfect esenţa a ceea ce însemna Curtea Unseelie, unde fusese respins tocmai pentru că se temeau că el reprezenta cu adevărat sidhele Unseelie suprem. Mă îndoiesc că meditaseră atât de profund asupra acestei chestiuni, că o gândiseră atât de clar şi în atât de multe cuvinte, dar asta era, fără îndoială, lucrul care îi deranja cel mai mult la Sholto – nu faptul că era un intrus, ci că nu era un intrus printre ei.

— Nu pot să-ţi dau cuvântul meu că nu o să-mi feresc privirea şi a doua oară. Pot însă să-ţi promit că o să încerc din răsputeri să n-o fac.

S-a uitat la mine de după scutul aroganţei care îi acoperea ochii.

— Nu e de ajuns.

— Mai mult de atât nu-ţi pot oferi. Teama de a **fi** respins merită să ratezi şansa primei atingeri cu pielea unei sidhe?

Îndoiala i-a licărit în ochi.

— Dacă nu vei putea să… suporţi, a spus el şi ceva anume din cuvintele sale a părut să îl amuze pentru o clipă, deşi nu într-un mod plăcut, atunci pot să invoc din nou vraja şi să…?

Am completat eu fraza lăsată de el neterminată.

— Da, putem.

A dat din cap.

— Aproape că m-ai făcut să te implor. În viaţa mea nu mi s-a întâmplat aşa ceva.

Am râs.

— Ferice de tine.

A părut nedumerit şi aproape că m-am simţit uşurată văzându-l pe adevăratul Sholto ivindu-se din nou de sub mască.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Magia ta este atât de puternică încât nu e de mirare că nu înţelegi, am spus, şi de data a fost rândul meu să rostesc vorbele cu amărăciune. Mi-am scuturat amărăciunea, literalmente scuturând din cap şi răvăşindu-mi părul peste faţă. Apoi mi-am întins braţele spre el. Vino!

Neîncrederea i se citea pe chip. Nu-l puteam învinovăţi pentru asta, numai că începusem să mă satur să-l susţin emoţional. Nu voiam să-l rănesc, dar nici nu eram sigură că era bine să mă leg de el pentru tot restul vieţii. Nu din cauza tentaculelor, ci a emoţiilor grele care îl făceau să basculeze, atât de repede, înainte şi înapoi. În privinţa sentimentelor, avea să fie un partener foarte solicitant. Bărbaţii de genul ăsta sunt al naibii de obositori şi în general îi evitam. Totuşi, Sholto putea să-mi ofere lucruri pe care ceilalţi nu puteau. Mă putea readuce acasă şi pentru asta eram dispusă să înghit pentru o vreme tot rahatul acela sentimental. Deşi, pe bune, tarele lui emoţionale mă deranjau mai mult decât tentaculele.

— Scoate-ţi cămaşa şi vino aici sau nu. E alegerea ta.

— Pari nerăbdătoare, a spus.

Am ridicat din umeri.

— Poate un pic, am răspuns, trăgându-l mai aproape.

Şi-a lăsat cămaşa să-i alunece de pe umeri pe podea.

Un val de emoţii i s-a succedat pe chip; în cele din urmă s-a oprit la sfidare. Nu aveam nimic împotrivă; ştiam că indiferent ce i se vedea pe faţă, nu asta simţea cu adevărat. Avea să-şi păstreze masca până ce se asigura că totul era în regulă.

S-a lepădat de vrajă.

Capitolul 13

Am încercat să îl măsor de sus şi până jos în timp ce păşea spre mine, însă într-un târziu am renunţat şi m-am mărginit la a mă holba la el. Tentaculele erau de un alb la fel de strălucitor ca şi restul corpului. În porţiunea cea mai groasă aveau o uşoară tentă marmorată, iar eu ştiam de la Bhatar că acelea erau braţele musculoase, cu care ei îndeplineau muncile fizice grele. În jurul coastelor şi părţii de sus a stomacului erau grupate tentacule mai lungi şi mai subţiri. Acestea erau degetele, de o sută de ori mai sensibile decât cele ale sidhelor. Şi chiar deasupra buricului se afla un smoc de tentacule mai scurte, cu vârfurile un pic mai întunecate. Care m-au făcut să mă întreb dacă ceea ce se găsea în interiorul pantalonilor lui era sidhe sau nu.

M-am aşezat pe pat şi m-am holbat la el până ce a ajuns în faţa mea. Îşi ţinea în continuare capul întors şi mâinile încleştate la spate, ca şi cum nu voia să mă vadă sau să mă atingă. Am întins mâna şi i-am pipăit unul dintre tentaculele musculoase netede. Tentaculul s-a smucit înapoi. L-am mângâiat şi am simţit privirea lui Sholto înainte de a-mi ridica ochii pentru a-i încrucişa cu ai lui.

I-am mângâiat din nou pielea de pe tentacul.

— Sunt patru feluri de munci fizice grele, de ridicare, de prindere a prăzii sau a prizonierilor, am spus, plimbându-mi degetele peste partea interioară a tentaculului, pipăindu-i textura uşor diferită.

Nu era o senzaţie neplăcută, dar era mai groasă decât pielea de om, aproape elastică, precum pielea de delfin.

— Presupun că Bhatar ţi-a explicat asta, a spus Sholto pe un ton furios.

— Da, am răspuns şi am prins cu mâna baza tentaculului, în locul unde pătrundea în corp.

Am tras cu blândeţe, dar ferm de tentacul. S-a înfăşurat în jurul mâinii mele, ţinând-o captivă, îndepărtând-o de restul corpului.

— Nu, a rostit el.

— Dar ţi-a plăcut, nu-i aşa? am întrebat.

M-a privit. Era atât de furios, de speriat.

— De unde ai putea să ştii ce-i place unei zburătoare de noapte?

— M-am interesat.

A tresărit uimit şi mi-am tras mâna din strânsoare.

Am atins o grupare de tentacule mai subţiri. S-au retras ca nişte plante oceanice în evantai atunci când un scufundător înoată pe lângă ele în marea de corali.

— Bhatar putea face cusături foarte delicate cu degetele lui.

Mi-am coborât mâna, fără să ating totuşi ultimul şir vizibil de tentacule.

— Tentaculele astea sunt foarte sensibile – pot fi folosite la cel mai fin pipăit, cu toate că de fapt sunt un al doilea organ sexual.

M-a privit uimit.

— De obicei nu împărtăşim această informaţie outsiderilor.

— Ştiu, am răspuns eu zâmbind. Bhatar obişnuia să le mângâie cu ele pe doamnele care veneau la noi în vizită. Iar lor le era în general teamă să îl alunge, ca să nu-l jignească pe el sau pe tata. Când m-am întors la curte, am observat că cei din Host pipăie adesea non-sluaghul cu tentaculele de jos. E un soi de glumă secretă de-a voastră. Ne atingeţi pe sâni, iar noi nici nu ne dăm seama.

— Dar tu ai aflat de asta.

— Îmi plac glumele secrete, cu condiţia să nu fiu eu ţinta lor, am răspuns, trasând cu degetul o linie de-a lungul ultimului şir de organe.

A scos un geamăt. Ochii şi-au păstrat expresia sfidătoare, autoprotectoare. Nu îl condamnam pentru asta. Moştenirea mea genetică era la fel de amestecată şi doar din mila zeităţilor mă aflam acum acolo unde mă aflam.

Am atins tentaculele acelea mici cu toată blândeţea şi ele au început să se împletească în jurul degetelor mele. Vârfurile erau şi ele agăţătoare, dar nu la fel de mult ca tentaculele din partea de sus a corpului, însă pe o latură aveau o mică adâncitură. Mi-am vârât degetul în ea şi am simţit imediat un fior.

— Presupun că adâncitura asta joacă un rol anume când faci sex cu o zburătoare de noapte femelă?

Sholto a rămas mut de uimire şi a încuviinţat din cap.

— Şi pentru mine ce poate face?

Pusesem întrebarea din mai multe motive. Mai întâi, pentru că eram curioasă. În al doilea rând, pentru că trebuia să aflu dacă puteam suporta atingerea lor intimă. Îl mângâiam pe Sholto într-o manieră detaşată, aproape ca un om de ştiinţă. Dacă vei face lucrul *x*, atunci se va întâmpla lucrul *y.* Detaşarea îmi dădea puterea de a-l atinge, dar nu îmi garanta şi că puteam supravieţui sexului făcut cu el.

Şi-a coborât braţele spre mine, însă făcând asta mi-a acoperit faţa cu o masă de tentacule groase. Fapt care m-a făcut să mă smucesc înapoi. Sholto s-a îndreptat imediat de spate. Poate că s-ar fi retras din nou, numai că l-am prins cu mâna de tentaculele aflate mai jos pe corp. Şi a îngheţat, iar respiraţia i s-a oprit în gât. Reacţia lui mi-a amintit de cea pe care o are un bărbat atunci când îi atingi pe neaşteptate penisul.

A întins mâinile şi mi-a scos bluza din pantaloni. Mădularele groase, musculoase, mi-au acoperit faţa. De data asta nu m-am mai tras înapoi, deşi m-am stăpânit cu greu.

Mi-a scos bluza peste cap şi a lăsat-o să cadă pe podea. Sfidarea de pe chipul lui căpătase acum o nuanţă diferită, mai întunecată, mai reală. Cu două dintre tentaculele musculoase mi-a îndepărta încet mâinile de pe organele lui de jos. Apoi tentaculele lungi şi subţiri s-au întins, tot mai lungi şi mai subţiri, ca o plastilină musculoasă. Vârfurile lor mi-au mângâiat umflăturile sânilor într-o mişcare rapidă, aţâţătoare. Care m-a făcut să tresar şi să icnesc în

acelaşi timp.

Vârfurile tentaculelor au plonjat în interiorul sutienului meu, ca un şarpe care mi se târa pe piele. Tocmai eram pe punctul de a-i spune nu, nu pot să merg mai departe, când vârfurile acelea înroşite mi-au găsit sfârcurile şi am descoperit la ce foloseau adânciturile de pe partea interioară. Aveau puterea de a suge, şi atingerea era una expertă. Sfârcurile mi s-au întărit imediat la senzaţia aceea de sugere, de apăsare.

Un al doilea organ ajunsese acum în partea de jos a stomacului meu, jucându-se cu marginea chiloţilor. Sholto îmi cerea permisiunea fără să rostească vreo vorbă. L-am împins încet în lături.

— De ajuns, te rog.

S-a retras, dar de data aceasta nu mai părea rănit în amorul-propriu. Expresia de pe faţa lui era aproape, deşi nu chiar, triumfătoare.

— Privirea ta este îmi este suficientă pe moment, a spus.

Am respirat precipitat, încercând să gândesc.

— Mă bucur, dar mai am un lucru de verificat înainte să mă decid.

M-a privit lung.

— Desfă cureaua, i-am cerut.

Nu a fost nevoie să repet. Şi-a scos cureaua, dar nu şi-a descheiat pantalonii. Mi-a plăcut că făcuse întocmai ceea ce îi cerusem, nici mai mult, nici mai puţin.

I-am descheiat pantalonii, dând la iveală boxerii. Umflătura din ei părea dreaptă şi fermă şi arăta foarte… umană. Dar după câte văzusem, trebuia să mă asigur, aşa că am tras lenjeria în jos cu multă grijă şi l-am zărit pentru întâia dată gol complet.

Penisul lui era drept şi perfect, aşa după cum îi promisese faţa, ca o sculptură fină în alabastru. Mi-am înfăşurat mâna în jurul lui şi a scos un strigăt.

Nu voiam să-l provoc. Căutam ceva anume. Bhatar avea un ghimpe înăuntrul penisului, aproape la fel de lung ca mâna mea. Un lucru căruia nicio femeie de rasă umană nu i-ar fi supravieţuit. Numai zburătoarele nopţii cu sânge

regal aveau acest ghimpe şi asta le distingea ca fiind masculi fertili – în absenţa ghimpelui, femelele lor nu ovulau în timpul partidei de sex.

Sholto m-a urmărit cu ochi plini de speranţă.

— E bine că îţi poţi păstra controlul, a spus.

— De asta îmi ţin pantalonii pe mine, am răspuns. Îi simţeam penisul ca un muşchi gros şi catifelat în mâinile mele, dar nimic altceva, niciun fel de surprize neplăcute. Tatăl tău nu era de sânge regal? l-am întrebat.

— Cauţi ghimpele, a rostit cu o voce joasă, răguşită.

— Da.

— Tata nu făcea parte din familia regală, a şoptit el aceste vorbe cât se poate de rezonabile cu un glas care devenea tot mai puţin rezonabil.

— Atunci cum de ai ajuns rege?

Vocea mea era calmă. Nu rămăsesem excitată după ce tentaculele nu mă mai atinseseră. Nu durase, pentru că vederea lui Sholto gol-goluţ nu mă stârnise. Să mă ierte zeii, dar îi percepeam accesoriile drept o diformitate.

— Regele suaghului nu e un titlu moştenit, ci se câştigă.

— Se câştigă, am repetat eu. În ce fel?

A scuturat din cap.

— În clipa asta nu pot să gândesc prea limpede.

— Mă-ntreb de ce, am spus pe un ton aţâţător, deşi fără să vreau.

Din păcate. Pentru că începusem să regret că mă grăbisem. Dacă ar fi avut doar unul sau două tentacule, ar fi fost altceva. Dar avea mai bine de o duzină, şi gândul că aş putea să îmi lipesc corpul de al lui, să fiu îmbrăţişată de acel cuib de tentacule… mă făcea să mă cutremur.

Sholto mi-a confundat reacţia şi unul din tentaculele lui musculoase mi-a mângâiat părul, aşa cum ar face oricare alt bărbat folosindu-şi mâna. Am închis ochii, mi-am ridicat faţa ca să-i întâmpin atingerea, am încercat să savurez momentul, dar nu am reuşit. Poate că pentru o noapte ar fi mers, dar nu noapte de noapte. Aşa ceva chiar îmi era imposibil.

Mi-am coborât faţa şi tentaculul s-a retras. I-am cuprins

penisul cu mâna, era solid şi plăcut la pipăit, ca al oricărui bărbat cu care fusesem. Şi totuşi, din cauza a ceea ce se contorsiona deasupra lui, nu îmi puteam găsi în el plăcerea, aşa cum ar fi trebuit.

Sholto mă urmărea răbdător, de parcă îi acceptasem deja oferta. Lucrul cel mai logic era să mă ridic, să îl sărut şi să mă retrag, numai că dacă îl sărutam, masa aceea de tentacule avea să se înfăşoare în jurul meu şi Sholto va ghici ce simţeam cu adevărat. Nu voiam să mă vadă dând înapoi oripilată. Poate că doream ca ultima lui atingere a unui corp de sidhe să fie ceva plăcut, nu umilitor. Dacă nu mă puteam ridica la înălţimea cerută de adularea corpului său, nu aveam decât o ieşire: trebuia să mă cobor.

M-am strecurat afară din pat şi m-am aşezat în genunchi în faţa lui. Gestul meu l-a făcut să se retragă cu un pas în spate şi m-a adus cu faţa în dreptul organului său lung, solid, mătăsos. Şi-a tras răsuflarea, ca pentru a spune ceva, dar l-am oprit luându-l în gură. Mi-am plimbat degetele pe spatele coapselor sale, prinzându-i fesele între palme şi îngropându-mi unghiile în pielea lui.

A scos un ţipăt şi corpul i-a zvâcnit, venind în întâmpinarea gurii mele. În mod normal îmi place să urmăresc un bărbat, să-i observ reacţia, dar nu şi de această dată. Acum nu voiam să văd nimic. L-am supt, l-am devorat, folosindu-mi limba, gura, buzele şi, cu blândeţe, dinţii.

Răsuflarea lui a căpătat acel ritm rapid, gâfâit, care mi-a spus că nu aveam decât două alternative: fie să mă opresc cât de curând, fie să încalc tabuul instaurat de regină. Puterea îi revenise, pulsând cu un zumzet dens de energie, lipită de corpul meu, iar în locurile în care îl atingeam energia trepida; înăuntrul gurii mele aveam senzaţia că întreg corpul său vibrează şi dintr-odată mi-am imaginat penisul lui, cald, plin de putere, între picioarele mele. Viziunea avea atâta forţă încât m-am retras. Am deschis ochii şi i-am zărit pielea albă, aproape translucidă, palpitând de energie.

Mi-am ridicat încet ochii, şi fiecare părticică din corpul

său strălucea, sclipea. Capetele tentaculelor mici scânteiau ca nişte tăciuni roşii, tentaculele de deasupra lor aruncau luciri marmorate, fulgere colorate pe sub piele. Jocul de nuanţe blânde de roşu, violet mai slab, întretăiate de benzi aurii, exact ca ochii lui, şi care pulsau prin contrast cu lumina de un alb pur al pielii era minunat.

M-am uitat în sus spre el şi în acel moment tot ce am putut distinge a fost frumuseţea sa. Sholto era ceea ce fusese sortit să fie, un corp sculptat din lumină, plin de culoare şi magie. Puterea care se ridica din el era ca un vârtej care îmi mângâia pielea, îmi făcea corpul să vibreze, îmbrăţişându-mă ca o pătură invizibilă, mătăsoasă, vie. Voiam să păşesc înăuntrul ei, s-o simt învăluindu-mă.

— Desfă-ţi părul.

Vocea mea suna straniu, de parcă altcineva rostise acele cuvinte.

Sholto şi-a desfăcut coada şi şi-a scuturat coama de păr, care i s-a revărsat peste tot corpul. Îi cădea până la genunchi, ca o cascadă sclipitoare de zăpadă proaspătă. Am înşfăcat două şuviţe cu ambele mâini şi am tras încet de ele. Trecuse prea mult timp de când un astfel de păr căzuse în cascadă peste mine. Era ca şi cum ţineam în mâini o bucată de satin greu, viu. Mi-am tras peste umeri bretelele sutienului, pentru ca sânii să îmi iasă afară şi să îi mângâi cu şuviţele acelea de păr. Atingerea lor m-a făcut să mă înfior, de data aceasta de pasiune.

M-am uitat în sus spre el, încă în genunchi.

— Crezi c-am putea rămâne cuminţi dacă ţi-ai trece părul ăsta superb peste tot corpul meu?

Fiecare dintre culorile din irişii săi strălucea; cercurile păreau să se învolbureze ca ochiul unei furtuni. Fierbinţeala de pe faţa sa a făcut loc unui hohot de râs.

— Ce să fac? Să mint şi să-ţi răspund că da?

Am ridicat o mână care strălucea acum, aproape translucidă, pentru a-i mângâia corpul.

— Da, minte-mă, dacă asta ne va face să ne oprim.

— Periculoasă conversaţie, a spus el încet.

— Trăim vremuri periculoase, am răspuns şi l-am lins,

făcându-l să reacţioneze de la picioare până la umeri, să-şi dea capul pe spate şi să gâfâie.

— Meredith, a şoptit pe un ton pe care bărbaţii îl păstrează numai pentru ocaziile cele mai intime.

Sunetul vocii lui m-a făcut să mă înfior în locuri din trup pe care Sholto nu le văzuse încă, şi cu atât mai puţin le atinsese.

Uşa s-a deschis cu o bufnitură de lemn spart şi un vârtej de putere ne-a izbit ca o mână gigantică. Sholto s-a clătinat, dar nu s-a prăbuşit; eu însă am căzut în fund pe podea, uitându-mă printre picioarele lui. Am zărit o siluetă întunecată care se unduia ca prin ceaţă, după care Sholto a dispărut dincolo de pat, pe podeaua din spate.

Nerys cea Cenuşie a rămas în prag o frântură de secundă, apoi s-a mişcat spre mine ca o negură. M-am întins spre pat şi spre pistolul de sub pernă, conştientă că nu aveam să ajung la timp.

Capitolul 14

Pentru a avea o şansă să ajung la pistol, trebuia să mă întorc cu spatele la cotoroanţă. M-am răsucit, am băgat mâna sub pernă şi nişte gheare m-au lovit fără milă peste spatele gol. Am scos un ţipăt, bâjbâind după pistolul. Ghearele m-au apucat de braţe şi m-au trântit la podea. M-am lovit rău şi m-am trezit neînarmată şi cu Nerys peste mine înainte ca să apuc să-mi trag sufletul.

Am dat din picioare şi ea le-a şfichiuit prin pânza pantalonilor. Am încercat să o lovesc din nou şi să mă ridic de jos, dar nu mi-a dat ocazia. A atacat, biciuind cu ghearele aerul, pantalonii, pielea de dedesubt, până ce am reuşit să mă târăsc până la zid, însă de acolo nu mai aveam unde să fug.

Urla la mine: „Sholto e al nostru! Al nostru! Al nostru!” Şi îşi puncta fiecare cuvânt cu o lovitură. Mi-am întins mâinile în faţă, ca să mă apăr, însă mi-am dat iute seama că voia să îmi jupoaie pielea de pe braţe şi n-aveam cum să o împiedic.

Mă aşteptam să-mi fi pierdut scutul magic într-un val de teroare şi durere, dar continua să fie la locul lui, încă strălucitor. Sângele mi-a ţâşnit din braţ ca un puhoi purpuriu scânteietor, de parcă sângele însuşi sclipea. Mi-am simţit puterea crescând în interior ca un pumn cald, împrăştiindu-se prin corp, dar nimic asemănător cu vrăjile pe care le trăisem până atunci. Puterea m-a cuprins ca o flacără şi corpul mi-a strălucit atât de puternic încât cotoroanţa a părut să dea înapoi.

Nerys a urlat:

— O să te mănânc de vie, fato, şi atunci să te văd dacă o să mai radiezi.

M-a lovit peste braţe până ce am început să ţip şi am văzut mâna cu gheare negre repezindu-se spre faţa mea,

spre ochii mei.

Mi-am împins mâna în pieptul ei osos, între sâni, şi puterea mi s-a revărsat de-a lungul braţului, până în pumn. Am simţit-o cum o izbeşte pe cotoroanţă. Ea s-a oprit din lovituri şi s-a frânt de mijloc, încremenită, deasupra mea. Puterea care îmi curgea prin corp durea, îmi simţeam fiecare fibră arzând. Am ţipat şi am încercat să o opresc, însă durerea a crescut şi a tot crescut, întunecându-mi şi împestriţându-mi privirea. Eram pe cale să leşin de durere, iar dacă cedam, Nerys avea să mă ucidă.

Corpul meu părea sfâşiat de nişte cuţite încinse. Mi-am regăsit într-un târziu glasul şi am ţipat iar, la unison cu Nerys. S-a smucit de lângă mine şi s-a târât, rezemându-se de pat. M-a urmărit cu ochii mari, cu o privire de incredulitate pe chipul distorsionat. Pielea ei a început să… plutească – a fost singurul cuvânt care mi-a venit în clipa aceea în minte. Pielea ei a început să plutească precum o apă densă, revărsându-i-se peste mână ca o mănuşă.

Nerys ţipa acum „Nu, nu!”.

Corpul a început să i se îndoaie, oasele să alunece de la locurile lor, muşchii să răsară la suprafaţă ca nişte buşteni care se ridică din apă. Sângele i s-a prelins pe covor, apoi alte fluide mai groase, mai întunecate s-au revărsat din ea într-un val cu miros înţepător. Inima i-a ieşit din corp, trăgând după sine restul organelor interne, ca nişte peşti înşiraţi pe o sfoară. A scos un ţipăt prelung şi chiar şi după ce corpul îi fusese redus la o sferă mare de carne, tot i-am mai auzit ţipetele, înăbuşite, venite ca din depărtare, dar încă vii. Nerys era o fiinţă nemuritoare, lucru care nu putea fi schimbat prin întoarcerea ei pe dos.

Durerea începea acum să mă lase, ca un mădular amputat care încă mai dă senzaţia de zvâcnire. Îl văzusem pe tata folosindu-şi puterea mâinii. Era una dintre abilităţile lui speciale, care îl îndreptăţise să primească titlul de Prinţ al Cărnii.

Am început să mă târăsc pe podea, fără să scap din ochi acel lucru creat de mine, care pulsa şi se mişca. Am trecut

de colţul patului şi am zărit-o pe Agnes cea Neagră călărindu-l pe Sholto. Îşi vârâse organul lui strălucitor în interiorul corpului ei întunecat, urât. Sholto se zbătea, însă ea îl apucase de braţe şi îl ţintuise la podea. La fey există unele lucruri mai puternice fizic decât la sidhe. Cotoroanţele se numără printre ele.

Am pornit spre uşa sfărâmată şi am auzit glasul lui Agnes care mă urmărea pe hol:

— Nerys, omoar-o pe căţeaua aia albă!

Ultimul lucru pe care l-am desluşit a fost un scâncet:

— Nerys?

Am ajuns la lifturi înainte ca următoarea rundă de ţipete să înceapă. Dacă Agnes cea Neagră era pornită să mă omoare, ceea ce îi făcusem surorii ei nu avea, cu siguranţă, să o facă să se răzgândească. Coborârea cu liftul până la holul de intrare în hotel mi s-a părut că durează o veşnicie. Tremuram, îmi era frig. Mi-am dus braţele la ochi. Ambele sângerau şi simţeam acea durere ascuţită pe care numai şfichiuirea o poate da, însă braţul stâng arăta cel mai rău. Prin tăietura din partea interioară a antebraţului se zărea osul. Sângele ţâşnea din el şi curgea într-un pârâiaş roşu, continuu, din cot spre podeaua ascensorului. Aveam pantalonii aproape îmbibaţi cu sânge.

Eram destul de zdruncinată din cauza şocului suferit, dar nu numai. Ci mai ales din cauza magiei. Făcusem o vrajă, ceva ce nu putea fi altfel numit decât puterea mâinii. Mă folosisem de această putere aşa cum o făcuse şi tatăl meu. Fusese arma lui cea mai puternică. Una la care el însuşi nu apela decât atunci când nu avea încotro, pentru că adversarii săi nu mureau din asta. Nici Nerys nu avea să moară. Avea să rămână pentru totdeauna prizonieră în propria piele şi propriile fluide. Oarbă, incapabilă să se hrănească sau să respire, dar fără să moară. Fără să moară vreodată.

Am simţit un urlet care dădea să se formeze în fundul gâtului şi am ştiut că dacă îl lăsam să scape aveam să ţip şi să tot ţip până ce Agnes avea să mă găsească şi să îmi

scoată ochii. Îmi lăsasem bluza, jacheta şi arma în cameră. Nu aveam nimic cu care să-mi leg rănile. Mi-am aranjat însă sutienul pentru ca sânii să nu fie la vedere.

Uşile liftului s-au deschis şi un cuplu a dat să intre, apoi m-a zărit. Şocul şi frica li s-au citit imediat pe faţă şi au lăsat uşile să se închidă, renunţând să ia liftul. Uitasem de luminozitate. Nu puteam traversa holul radiind aşa.

Luminozitatea este vraja cea mai bună pe care sunt în stare să o fac, însă de data aceasta m-am străduit din greu să o arunc peste mine. Tot ce am putut face a fost să-i determin pe oameni să nu-mi vadă rănile şi să nu observe că nu purtam nimic pe deasupra sutienului. Nu eram capabilă să mă concentrez pentru a-mi schimba înfăţişarea, Trebuia să-mi folosesc puterile pentru a mă ascunde de sluagh şi nu reuşeam să-mi schiţez în cap o altă imagine a mea. Nu o puteam vizualiza, şi fără această vizualizare nu puteam face vraja.

Uşa liftului s-a deschis şi am ieşit pe hol. Nimeni nu a ţipat, nimeni nu m-a arătat cu degetul. Eram în regulă. Totul avea să fie în regulă. Dar pe urmă am văzut-o pe Segna cea Aurie aşezată pe sofaua ovală din pluş din mijlocul holului. Mă urmărea cu ochii ei galbeni şi înguşti.

M-am răsucit pe călcâie şi m-am îndreptat spre ieşirea din spate, unde l-am zărit pe Gethin cel cu cămaşa hawaiiană şi şapca de baseball stând la câţiva metri distanţă, în faţa celorlalte uşi. Am scrutat holul luminos, aglomerat, toţi oamenii aceia zâmbitori, coada de la biroul de recepţie, cu clienţi care veneau sau plecau, şi am ştiut că puteam fi omorâtă sub ochii lor, pe covorul înflorat, şi nimeni nu avea să-şi dea seama până ce corpul meu nu lovea podeaua şi ucigaşii mei nu se făceau nevăzuţi.

Toaleta femeilor era vizibilă din locul în care mă aflam. N-am stat pe gânduri şi am pornit cu paşi calmi spre ea. Când uşa s-a închis cu un fâşâit în urma mea, m-am întors şi am desenat pe ea simbolurile protecţiei şi puterii. Din corp îmi curgea atâta sânge cât să pot scrie o scrisoare. Mi-am apăsat mâinile pe uşă şi am invocat puterea. Poate că în alte condiţii m-aş fi temut să fac asta la aşa puţin

timp după ceea ce făcusem accidental în camera de hotel, însă nu am avut încotro. Mi-am revărsat puterea asupra uşii, asupra runelor, şi am ştiut că nimeni din neamul meu nu va putea să le ignore. Am ştiut pentru că aşa voiam eu, iar eu eram o sidhe care aruncase vraja de protecţie peste acea uşă folosindu-mă de propriul sânge. Nimeni nu foloseşte sângele – este mult prea puternic pentru a fi irosit pe nimicuri, ca să nu mai vorbim că nici nu e igienic –, dar un pic de exagerare nu avea cum să strice. Trebuia să câştig timp ca să mă pot gândi.

Am traversat mica zonă de relaxare, cu canapeaua şi şirurile ei de oglinzi, spre cabinele de toaletă. Ceea ce am văzut pe peretele îndepărtat m-a făcut să înţeleg că nu mai aveam nevoie de timp ca să vin cu o idee, puteam să plec de acolo pe loc. Pentru că pe perete, în partea de sus, era montată o fereastră. Tot ce trebuia să fac era să ajung la ea.

Am înşfăcat o mână de prosoape de hârtie cu care să îmi tamponez rănile cele mai grave şi am căutat din ochi ceva pe care să mă urc. Odată ajunsă afară, aveam să cer ajutor medical. Dar mai întâi trebuia să rămân în viaţă, altfel singurul ajutor medical de care aveam să beneficiez va fi din partea legistului.

Vocea lui Gethin – sau aşa am presupus eu, din moment ce nu îi aparţinea cotoroanţei – a rostit:

— Hei, micuţă sidhe, micuţă sidhe, lasă-mă să intru.

N-am stat să ascult următorul vers. Dacă voia să citeze din poveştile pentru copii, n-avea decât. Eu, una, intenţionam s-o şterg cât mai iute. În cele din urmă, am târât unul dintre scaunele cu spetează curbată din hol până la cabina cea mai apropiată de fereastră. Am fost nevoită să sar pentru a mă prinde cu mâinile de bara de deasupra cabinei şi am răsturnat scaunul. Am rămas atârnată de bară preţ de o clipă, apoi am început să mă caţăr pe perete folosindu-mă de picioare şi aducându-mi corpul aproape de mâini. Rănile, care începuseră să nu mai picure, au pornit să sângereze şi mai tare. Am alunecat de două ori în propriul sânge înainte de a mă

cocoţa pe cabină şi a mă uita la ferestruică. Era într-adevăr foarte mică şi acela a fost unul din rarele momente când m-am bucurat că sunt atât de scundă.

Mă legănam între cabina de toaletă şi pervazul ferestrei, când ceva s-a izbit de geam. Am căzut pe jos, dar am avut timp să zăresc nişte tentacule şi o gură cu dinţi ascuţiţi care muşcau din geam. A trebuit să mă caţăr din nou – nu ca să evadez pe fereastră, ci ca să arunc o vrajă de protecţie asupra ei. Cotoroanţa nu mai putea acum să intre prin geam, dar nici eu nu puteam să ies.

Eram prinsă în capcană şi pierdeam mai mult sânge decât îmi puteam permite. Eram şi în pană de idei. Dacă tot nu aveam nimic util de făcut, măcar puteam să încerc să mai opresc sângerarea din braţe. Am smuls un morman de prosoape de hârtie şi m-am postat în faţa chiuvetei. Aveam însă nevoie de o bucată de cârpă sau un fir gros cu care să leg prosoapele peste răni. M-am uitat în oglindă ca să văd cât de adâncă era rana din braţul stâng şi am zărit ceva. Jos, în profunzimea reflexiei oglinzii, ceva mic şi întunecat se mişca.

M-am răsucit, cu prosoapele de hârtie apăsate peste rană, ca să cercetez din ochi încăperea. Cabinele erau de un roz stins, pereţii de un roz stins. Până şi cele câteva ţevi care ieşeau din pereţi şi tavan fuseseră vopsite în roz stins, ca să fie în ton. În încăpere nu se afla nimic întunecat la culoare, cu excepţia sutienului şi a pantalonilor mei, şi nu asta văzusem eu în oglindă.

M-am întors cu faţa la oglindă şi obiectul era în continuare acolo. Semăna cu o siluetă întunecată, neclară, care traversa un soi de hol de cristal, apropiindu-se, devenind tot mai mare cu fiecare secundă. Nu m-am gândit din prima că ar fi putut fi sidhele care încercase să mă ucidă acasă la Alistair Norton, şi asta pentru că multe sidhe pot face magii cu oglinzi. Din câte bănuiam, sluaghul voia să treacă prin oglindă şi să se năpustească asupra mea. Nu puteam securiza oglinda – pentru mine, ea nu era totuna cu o uşă sau o fereastră. Dacă treceau prin fereastră, însemna că aveau puteri magice mai mari ca ale

mele şi prin urmare nu îi puteam opri.

Uşa s-a deschis şi inima aproape că mi-a stat în loc, dar nu erau decât două femei. Două femei obişnuite, din rasa umană, care nici că puteau să fie mai puţin sensibile, altfel nu şi-ar fi dorit să treacă prin uşa aceea. Au intrat râzând, mi-au aruncat priviri curioase, dar apoi s-au închis în cabine de toaletă alăturate, râzând şi sporovăind în continuare. Mă văzuseră îmbrăcată complet şi fără să sângerez, pentru că aşa îmi proiectasem imaginea. Bine măcar că asta funcţionase.

Nu ştiam ce să fac. Apoi am observat ceva nou în oglindă. Un păianjen mic care se târa pe deasupra ei. Nu, nu deasupra – în interiorul ei. Păianjenul se afla în oglindă, se târa de cealaltă parte a ei. Arăta exact ca păianjenii care mă salvaseră acasă la Norton. Feyii fuseseră aşadar cei care mă salvaseră. El sau ea mă salvase o dată. Iar dacă era să mai am vreodată nevoie de ajutorul lor, acum era momentul.

Am rupt o bucată de prosop de hârtie şi am scris pe ea cu sânge: AJUTOR. Am aşteptat ca sângele să se usuce puţin, apoi am făcut hârtia ghemotoc, strângând-o în mână. Am auzit în spate zgomot de apă trasă la toaletă. Eram în criză de timp.

Mi-am trecut vârfurile degetelor pe deasupra suprafeţei oglinzii, atentă să nu o ating. Nu voiam să intru în contact direct cu oglinda până ce nu mă lămuream ce fel de vrajă ascundea. Simţeam linia tremurătoare de putere acolo unde magia trăgea ca un fir de aţă de partea solidă a oglinzii. Magia părea ca un punct slab, o crăpătură metafizică. N-aveam cum şti dacă practicantul găsise acel punct slab în oglindă sau îl crease chiar el. Mi-am apăsat degetele de sticla rece şi m-am gândit la căldura care dăduse naştere oglinzii. Mi-am răsfirat degetele şi am continuat să apăs, iar sticla s-a spart, s-a dizolvat ca vata de zahăr într-o zi de vară. O gaură s-a căscat în oglindă şi o rază de lumină de un alb orbitor s-a revărsat din ea, ca strălucirea îndepărtată a unor diamante.

Am aruncat ghemotocul de hârtie în gaură. Am netezit la

loc oglinda, ca pe o bucată de lut. Am nivelat-o cu mâinile goale. O uşă s-a deschis în spatele meu. Nu mai aveam timp să-mi desăvârşesc opera. În geamul oglinzii era o umflătură, oglinda nu mai era acum perfectă. M-am aplecat în faţă, prefăcându-mă că-mi dau cu un ruj inexistent pe buze, blocând vederea.

Prima femeie îşi deschisese poşeta şi se dădea cu un ruj cât se poate de real.

Numai că eu nu îmi examinam buzele. Ci acea siluetă vagă dinăuntrul oglinzii. Am zărit nişte braţe mici, întunecate, mişcându-se şi desfăcând ghemotocul de hârtie pe care scrisesem mesajul. Am auzit o voce masculină răsunând ca un clopoţel: „S-a făcut.”

Femeia a încremenit în faţa oglinzii.

— Aţi auzit? m-a întrebat.

— Ce?

— Julie, tu ai auzit?

Cealaltă femeie, care se afla încă din cabină, a întrebat şi ea: „Ce?” S-a auzit zgomot de apă trasă la toaletă şi Julie s-a alăturat prietenei ei în faţa chiuvetei.

Spre groaza mea, silueta întunecată a început să crească. Avea să iasă din oglindă. Da, avea să iasă din nenorocita aia de oglindă. Iar eu nu mai posedam suficientă putere magică în mine ca să o acopăr. La naiba!

Am încercat să născocesc ceva cu care să le abat atenţia femeilor şi mi-am dat seama ce trebuia să fac. Am traversat încăperea spre întrerupător şi am stins lumina, în timp ce întunericul ne-a izbit ca un zid negru, am simţit o schimbare în presiunea din încăpere. Am ştiut că cineva se târa afară din oglindă ca şi cum dădea în lături o draperie groasă de cristal. Am înghiţit în sec şi mi-am ascuţit auzul, întrebându-mă ce să fac cu cele două femei care se porniseră acum pe urlat.

Capitolul 15

Am rămas în beznă şi am simţit ceva, pe cineva mişcându-se. Nu erau femeile, şi nici eu.

Una dintre femei a întrebat:

— Ce naiba se întâmplă?

— S-a stins lumina în toaletă, am răspuns.

— Grozav, a comentat cealaltă femeie. Hai să ieşim de aici, Julie.

Le-am auzit pe cele două împleticindu-se spre uşă.

Au ieşit afară pe hol şi o rază de lumină s-a strecurat în întuneric înainte ca uşa să se închidă în urma lor.

O flacără galben-verzuie tremurătoare s-a ivit în beznă. Arunca umbre pâlpâitoare asupra unei feţe foarte, foarte întunecate.

Pielea lui Doyle nu era maronie, ci de-a dreptul neagră. Arăta de parcă fusese sculptată în abanos. Doyle avea pomeţii înalţi şi ieşiţi în afară şi bărbia un pic prea ascuţită pentru gustul meu. Era tot numai unghiuri şi întuneric. Unghiurile păreau înşelător de delicate, ca nişte oase de pasăre, dar avusesem cândva ocazia să-l văd lovit în plină faţă. Faţa sângerase, dar nu se zdrobise.

De cum l-am zărit, spaima m-a cuprins ca un val de răceală, care mi-a provocat mâncărimi în vârfurile degetelor. Dacă nu mi-ar fi salvat viaţa o dată, aş fi fost convinsă că acum îmi voia moartea. Doyle era mâna dreaptă a reginei. Ea obişnuia să spună: „Unde e Întunecimea mea? Aduceţi-mi Întunecimea.” Şi cineva murea sau sângera sau ambele. Lui i-ar fi încredinţat regina uciderea mea, nu lui Sholto. Şi totuşi, de ce mă salvase mai devreme pentru ca acum să mă ucidă?

— Nu vreau să-ţi fac niciun rău, Prinţesă Meredith.

La auzul acestor cuvinte, mi-am recăpătat suflul.

Doyle nu se juca cu vorbele. Spunea ceea ce gândea şi

gândea ceea ce spunea. Din păcate, de cele mai multe ori rostea „Am venit ca să te ucid”. Însă de data aceasta nu voia să-mi facă rău. De ce, sau mai degrabă de ce nu?

Rămăsesem prizonieră în toaleta femeilor, cu vrăji de protecţie aruncate asupra uşii şi ferestrei care nu aveau să funcţioneze. În cele din urmă, sluaghul avea să dea buzna, şi nu mă puteam bizui pe Sholto ca să-l împiedice. Aproape oricine altcineva ar fi fost în afară de Doyle, i-aş fi căzut uşurată în braţe sau mi-aş fi permis să leşin din cauza pierderii de sânge şi a şocului. Numai că cel care se afla acum în faţa mea era Doyle, iar el nu era genul de persoană în braţele căreia să cazi, nu înainte de a verifica dacă nu ţine nişte cuţite pitite pe undeva.

— Ce vrei de la mine, Doyle?

Cuvintele mi-au ieşit din gură mai aspre decât intenţionasem, mai furioase, dar nu le-am negat şi nici nu mi-am cerut scuze pentru ton. Mă străduiam, fără succes, să nu tremur vizibil. Sângele îmi picura în continuare dintr-o jumătate de duzină de răni de pe braţe, prelingându-se pe sub pantaloni ca un vierme cald care se târa pe piele. Aveam urgent nevoie de ajutor, fapt pe care nu îl puteam ascunde de Doyle. Şi asta mă plasa într-o poziţie de negociere foarte slabă. Adică ceva cât se poate de rău atunci când aveai de-a face cu regina. Şi fără îndoială, când aveai de-a face cu Doyle aveai de-a face de fapt cu regina, asta dacă nu cumva lucrurile se schimbaseră dramatic în scurta perioadă de trei ani cât lipsisem eu de la curte.

— Să mă supun reginei în toate cele, a răspuns el cu o voce la fel de întunecată ca a pielii.

O voce care m-a dus cu gândul la melasă şi alte asemenea lucruri greţos de dulci. O voce atât de profundă încât putea atinge note aşa de joase cât să-mi dea fiori pe şira spinării.

— Ăsta nu e un răspuns, am zis eu.

Părul lui părea foarte scurt, strâns bine pe lângă cap şi nu la fel de negru ca pielea. Dar ştiam că părul lui Doye nu era scurt, ci lung. Îşi ţinea întotdeauna părul împletit într-o

coadă groasă pe spate. Nu o puteam vedea, dar ştiam că îi ajunge până la glezne. Coada îi lăsa la vedere urechile cu vârfuri ascuţite.

Flacăra verzuie radia din acele urechi extraordinare. Doi armăsari bătuţi în diamante îi împodobeau fiecare lob şi două nestemate închise la culoare, aproape la fel de negre ca şi pielea lui, le stăteau alături, ca nişte stele întunecate. Cerculeţe mici din argint stăteau înşirate pe cartilajul fiecărei urechi, până în vârful ascuţit, moale şi cărnos.

Urechile demonstrau că Doyle nu era un sidhe nobil sută la sută pur, ci un bastard corcit, ca şi mine. Doar ele îi trădau originea, şi ar fi putut să le ascundă sub păr, însă nu o făcea aproape niciodată.

Am aruncat o privire mai jos, spre colierul subţire de argint, cealaltă podoabă pe care o purta. Un mic păianjen din argint cu corpul rotofei şi rotunjit în forma unei bijuterii întunecate stătea lipit de materialul negru care acoperea pieptul lui Doyle.

— Uitasem că semnul tău e un păianjen.

A schiţat un zâmbet foarte mic, ceea ce pentru el însemna deja o afişare scandalos de ostentativă a stării de spirit.

— În mod normal ar trebui să-ţi acord suficient timp pentru a te acomoda cu prezenţa mea, cu situaţia dificilă în care ne găsim, dar vrăjile tale de protecţie nu vor ţine o veşnicie. Trebuie să ne grăbim dacă vrem să scapi cu viaţă.

— Lordul Sholto a fost trimis aici de regină ca să mă ucidă. Atunci de ce te-a trimis pe tine ca să mă salvezi? Nu are niciun sens, chiar şi pentru o acţiune ordonată de regină.

— Nu regina l-a trimis pe Sholto.

M-am holbat la el. Să îndrăznesc să-l cred? Rareori ne minţiserăm unul pe celălalt în faţă. Totuşi, cineva mă minţise, din moment ce nu se putea ca atât Doyle, cât şi Sholto să fi spus adevărul.

— Sholto susţine că a fost trimis pentru a duce la îndeplinire ordinul de execuţie dat de regină.

— Gândeşte-te mai bine, prinţesă. Dacă Regina Andais

ar fi dorit într-adevăr să te omoare, te-ar fi târât înapoi acasă şi te-ar fi executat public, pentru ca toţi curtenii să ia aminte la ceea ce i se poate întâmpla unui sidhe care părăseşte curtea, nesupunându-se poruncilor regale. Ar fi folosit ocazia ca să le dea o lecţie, a adăugat Doyle, măsurând încăperea şi gesticulând cu braţele, împrăştiind flacăra în timp ce păşea, ca o imagine remanentă. Nu te-ar fi ucis pe furiş, fără să fii văzută.

Flacăra s-a strâns înapoi ca nişte picături de apă care alunecă pe suprafaţa unei farfurii, pâlpâind însă în continuare pe deasupra vârfurilor degetelor sale.

M-am sprijinit cu mâna de marginea chiuvetei, Dacă nu terminam mai repede conversaţia, cât de curând aveam să cad în genunchi, pentru că abia mă mai ţineam pe picioare. Cât de mult sânge pierdusem? Şi cât de mult mai aveam să pierd?

— Vrei să zici că regina ar fi dorit să mă vadă murind cu propriii ei ochi, am spus.

— Da, a răspuns el.

Ceva s-a izbit de fereastră cu suficientă forţă pentru ca încăperea să pară că se clatină. Doyle s-a răsucit spre locul de unde venise zgomotul, scoţând de la spate un cuţit sau o sabie mică. Flăcările verzui pluteau agăţate în aer deasupra unuia dintre umerii săi, ca un animal de companie ascultător.

Flăcările au aruncat lumini peste lama şi mânerul sculptat din os. Mânerul era împodobit cu un trio de corbi, cu piepturile lipite şi aripile îmbinate, iar pe ciocurile care formau măciulia erau bătute nestemate.

M-am prăbuşit pe podea, cu o mână sprijinită de chiuvetă.

— Asta e Spaima Mortală, am spus.

O recunoscusem: era una dintre armele personale ale reginei. Nu auzisem să o fi împrumutat vreodată cuiva, pentru niciun scop.

Doyle s-a răsucit încet dinspre fereastra goală către mine. Sabia scurtă a sclipit în lumina pâlpâitoare.

— Acum mă crezi că regina m-a trimis ca să te salvez?

— Fie asta, fie ai ucis-o şi i-ai luat sabia, am răspuns.

S-a uitat în jos spre mine şi expresia de pe faţa lui mi-a spus că nu sesizase umorul din remarca mea. Foarte bine, pentru că nici nu intenţionasem să fac vreo glumă. Spaima Mortală era una dintre comorile de la Curtea Zânelor Unseelie. Când fusese forjată, o vrajă cu sânge de muritor fusese ţesută în ea, ceea ce însemna că o rană mortală făcută de această sabie ucidea orice fey, chiar şi un sidhe. După părerea mea, singura modalitate de a pune mâna pe sabie era de a o smulge din mâinile reci, moarte ale mătuşii mele.

Ceva de dimensiuni mari lovea fără încetare în fereastră. Sperasem că aveau să încerce să rupă vraja, ceea ce ar fi durat un timp, însă se pare că aleseseră să distrugă pur şi simplu obiectul asupra căruia aruncasem scutul de securitate. Dacă fereastra dispărea, vraja nu mai funcţiona. Forţa brută contra magiei – uneori forţa prevala. Aşa urma să se întâmple şi în seara asta. Geamul s-a spart cu un sunet strident în jurul sârmei care trecea prin el. Dacă nu ar fi fost sârma, sticla s-ar fi spart mai demult.

Doyle s-a aşezat pe vine lângă mine, cu vârful sabiei îndreptat în jos, aşa cum se ţine un pistol încărcat, pentru siguranţă.

— Prinţesă, nu mai avem timp.

Am dat din cap.

— Te ascult.

A întins mâna dreaptă spre mine şi eu m-am cutremurat şi am căzut din nou cu fundul pe podea.

— Trebuie să te ating, prinţesă.

— De ce?

Geamul s-a spart îndeajuns pentru a lăsa o pală de vânt să pătrundă în încăpere. Am auzit acel lucru mare cum se freca de zid şi pe zburătoarele de noapte care îşi îndemnau suratele vânjoase să intre.

— Pot să ucid câteva dintre ele, prinţesă, dar nu pe toate. Mi-aş da viaţa pentru tine, dar nu ar ajuta la nimic când e să lupţi cu aproape toţi membrii sluaghului.

S-a aplecat spre mine atât de aproape, încât ori îl lăsam

să mă atingă, ori mă târâm ca un crab în spate, îndepărtându-mă de el.

Mi-am aşezat o mână pe el şi i-am atins jacheta din piele. A continuat să se împingă în faţă şi mâna mea s-a strecurat spre tricoul negru de dedesubt. Am simţit ceva umed. M-am tras înapoi şi în strania penumbră am văzut că mâna mea era acoperită cu ceva întunecat.

— Sângerezi, am spus.

— Sluaghul nu a vrut cu niciun chip să te găsesc.

A trebuit să-mi duc o mână la spate şi să mă sprijin ca să nu cad, pentru că Doyle stătea acum foarte aproape. Atât de aproape încât mă putea săruta sau ucide.

— Ce vrei, Doyle?

Geamul din spatele nostru s-a sfărâmat, revărsându-se pe podea în zdrăngănit de cioburi ascuţite, ca o aversă abundentă de ploaie.

— Scuze, dar nu mai avem timp de amabilităţi.

A lăsat sabia să cadă pe podea şi m-a prins de partea de sus a braţelor. M-a tras spre el şi în secunda următoare am înţeles că voia să mă sărute.

Dacă ar fi intenţionat să mă înjunghie, aş fi fost pregătită, sau cel puţin nu surprinsă, însă ca să mă sărute… la chestia asta chiar nu mă aşteptam. Pielea îi mirosea a condimente exotice. Buzele lui erau moi iar sărutul blând. Am rămas încremenită în braţele lui, prea şocată ca să fac ceva, de parcă m-ar fi vrăjit. Mi-a şoptit cu buzele lipite de ale mele:

— Mi-a spus că trebuie să-ţi fie dată ţie, aşa cum mi-a fost dată mie.

O tentă de furie se desluşea în şoapta lui.

Am auzit ceva căzând prin fereastră, cu o bufnitură grea. Doyle mi-a dat drumul din braţe atât de brusc încât am căzut înapoi pe podea. Cu o singură mişcare a luat sabia de jos, s-a întors cu spatele la mine şi a traversat încăperea într-un soi de paşi de dans schiţaţi din genunchi. A înfipt sabia într-un tentacul negru, mare cât el, care pătrunsese prin crăpătura din fereastră. De pe partea cealaltă a geamului spart s-a auzit un ţipăt. A scos sabia

din tentacul, care a început să se retragă prin fereastră. Doyle a rămas în picioare, cu sabia în mâini, anticipând mişcarea. A ridicat sabia deasupra capului şi a coborât-o cu o forţă care a făcut lama să lucească într-o strălfulgerare înceţoşată. Tentaculul s-a rupt în bucăţi care au căzut pe podea intr-un şuvoi de sânge care ţâşnea ca o apă neagră în lumina galben-verzuie.

Restul tentaculului s-a retras prin fereastră cu un sunet aidoma mugetului vântului. Doyle s-a întors spre mine.

— Asta o să-i facă să dea înapoi, dar nu pentru mult timp.

S-a îndreptat cu paşi mari spre mine, cu sabia în mână. Totul se petrecuse în câteva secunde. Reuşise chiar să se ferească să fie atins de picăturile de sânge dându-se deoparte, de parcă ştiuse dinainte unde să se plaseze sau unde aveau să cadă stropii.

L-am urmărit venind spre mine şi nu am putut sta locului. Doyle se afla aici pentru a mă ajuta să rămân în viaţă, însă pe măsură ce se apropia, instinctul îmi spunea altceva. Doyle era un lucru supranatural creat din întuneric şi semilumină, înarmat cu o sabie ucigătoare, şi se îndrepta acum spre mine ca o încarnare a morţii. În clipa aceea mi-am dat seama de ce oamenii ajunseseră să ne venereze.

M-am sprijinit de chiuvetă şi m-am ridicat în picioare; nu puteam să-l întâmpin stând pe vine ca un animal vânat. Fie înfruntam acel spirit întunecat, fie mă prosternam la picioarele lui, ca un adorator uman. Mi s-a părut că încăperea se clatină şi prin faţa ochilor mi-au trecut dungi de culoare care alternau cu unele negre; eram atât de ameţită încât m-am temut să nu cad, însă am reuşit să rămân în picioare agăţându-mă de chiuvetă. Când ochii mi s-au mai limpezit, stăteam în continuare în picioare, iar Doyle se apropiase atât de mult încât am zărit flăcările verzui reflectându-se în oglinzile întunecate ale ochilor săi.

M-a tras spre el şi sângele de pe cămaşa lui s-a lipit, ud, de pielea mea. Mă strângea tare şi braţele lui urcau pe spatele meu, apăsându-mă cu putere de corpul lui.

— Regina şi-a pus amprenta pe mine şi mi-a cerut să ţi-o înmânez. Când o vei primi, toată lumea va afla că dacă îţi face rău, va trebui să se pună la mila reginei.

— Sărutul… am spus eu.

A încuviinţat din cap.

— Mi-a spus să-ţi dau amprenta, aşa cum şi ea mi-a dat-o mie. Iartă-mă.

M-a sărutat înainte să apuc să-l întreb pentru ce îmi cerea iertare.

M-a sărutat de parcă încerca să pătrundă în mine prin gura mea. Nu mă aşteptam la aşa ceva şi nu îi dădusem permisiunea. Am încercat să mă smucesc într-o parte, dar braţul lui m-a prins pe după spate, apăsând jacheta de piele de pielea mea. Cu celălalt braţ mă ţinea de faţă, înfigându-şi degetele în bărbia mea. Nu mă puteam desprinde din sărut, nu mă puteam desprinde de el.

Nu avea niciun rost să mă zbat, aşa că m-am oprit şi mi-am deschis gura larg, răspunzând sărutării. Încordarea i-a dispărut din trup, ca şi cum îşi închipuia că îi acordasem permisiunea. Ceea ce nu făcusem. L-am prins de spatele tricoului şi am început să i-l trag din pantaloni. Era atât de îmbibat de sânge, încât mi s-a lipit de piele, dar am reuşit să îl scot. Mi-am trecut degetele peste stomacul plat, urcând către umflătura netedă a pieptului.

S-a topit în braţele mele şi mâna cu care mă ţinea de spate a început să-mi frământe spinarea goală.

Mâinile mele şi-au croit drum spre rana aflată mai sus pe piept. Era o rană urâtă, o tăietură adâncă. Apoi trei lucruri s-au petrecut concomitent: mi-am înfipt degetele în rană; corpul lui s-a încordat şi l-am simţit reacţionând la durere. Cred că mi-ar fi dat drumul din braţe dacă cel de-al treilea lucru nu s-ar fi întâmplat imediat după spasmul de durere, când îmi vârâsem degetele în rana lui. Amprenta reginei i-a umplut gura şi s-a strecurat în gura mea.

Un val dulce de putere mi-a năpădit gura, revărsându-se din corpul lui Doyle în corpul meu, topindu-se, fierbinte, între buzele noastre, de parcă amândoi sugeam din aceeaşi bomboană. Puterea s-a umflat înăuntrul nostru, lichefiindu-

se între noi în dâre lungi, dulcege. Ne-a umplut până la refuz, ca un vin încălzit şi condimentat cu mirodenii, vărsat în două pahare gemene, până ce ni s-a scurs prin tot corpul, revărsându-se ca un lichid cald peste piele.

Doyle s-a desprins din îmbrăţişare şi s-a retras. Am alunecat la podea, de data aceasta nu din cauza pierderii de sânge, ci pentru că nu mă mai ţineau picioarele.

Nu puteam să-mi concentrez privirea pe nimic, ca şi cum vedeam totul ca prin ceaţă. Doyle se sprijinise cu ambele mâini de chiuvetă, cu capul în jos, părând şi el ameţit. L-am auzit rostind: „Consoartă, salvează-mă.”

Nu ştiu ce răspuns repezit i-aş fi dat, pentru că uşa s-a deschis brusc, izbindu-se de cabinele de toaletă cele mai îndepărtate. Silueta lui Sholto s-a ivit în prag. Îşi acoperise pieptul gol cu fulgarinul gri, însă ghemul de tentacule era perfect vizibil, ca un monstru care încerca să-i iasă prin piele.

Am simţit o mişcare în spatele meu şi m-am întors. L-am văzut pe Doyle cum se întinde spre sabia pe care o lăsase să cadă în chiuvetă. Am perceput puterea lui Sholto înălţându-se ca o pală de vânt în pragul aflat în lumină. Şi brusc mi-am dat seama că amândoi îşi închipuiau că celălalt venise cu gândul de a mă omorî.

— Nu! am apucat eu să strig.

Flacăra lui Doyle a dispărut, înghiţită de întunericul catifelat, perfect, în care răsuna acum zgomotul unor corpuri aflate în mişcare.

Capitolul 16

Am ţipat „Nu, Sholto! Nu, doyle! Nu vă bateţi!” Am auzit zgomot de carne izbindu-se de carne, de paşi care se strecurau prin întuneric, un sunet scos de cineva care îşi trăgea răsuflarea, apoi alte zgomote mai mici.

— La naiba, ascultaţi-mă, niciunul din voi nu a venit aici ca să mă ucidă. Amândoi mă vreţi vie.

Cel puţin o sabie era folosită în încăpere, aşa că nu m-am ridicat ca să mă apropii de întrerupător, ci m-am târât. Am avut grijă să mă orientez după şirul de chiuvete aflat în dreapta mea şi am bâjbâit prin beznă cu mâna stângă întinsă în faţă.

Lupta continua într-o tăcere aproape deplină. Îi auzeam totuşi înfruntându-se. Cineva a scos un ţipăt şi m-am rugat în gând ca niciunul din ei să nu fi murit. Aproape că m-am izbit de zid; m-am ferit în ultima clipă. M-am tras încet în sus şi am dibuit întrerupătorul. Am aprins lumina şi încăperea a devenit dintr-odată orbitor de strălucitoare. Am rămas lipită de zid, clipind din ochi.

Cei doi sidhe erau încleştaţi în luptă, cu corpurile încordate. Doyle era în genunchi, cu un tentacul înfăşurat în jurul gâtului. Sholto era acoperit de sânge şi mi-a luat o secundă ca să-mi dau seama că unul dintre tentacule îi fusese retezat şi zăcea acum pe jos, zvâcnind, lângă genunchiul lui Doyle. Doyle avea în continuare sabia într-o mână, însă mâna şi două dintre tentaculele lui Sholto o ţineau la distanţă. Celelalte mâini ale combatanţilor erau încleştate, ca şi cum se jucau, prinşi într-o luptă de skandenberg. Numai că nu era câtuşi de puţin un joc. Am fost destul de surprinsă să-l văd pe Sholto rezistând. Doyle era campionul recunoscut al Curţii Unseelie. Puţini îndrăzneau să se ridice împotriva lui şi aproape niciunul nu câştigase. Sholto nu se afla pe acea listă scurtă, sau cel

puţin aşa îmi aduceam eu aminte. Apoi am zărit ceva cu coada ochiului: o mică licărire. M-am uitat fix în direcţia aceea, dar nu am văzut nimic. Aşa e magia câteodată – vizibilă doar prin vederea periferică. Ceva strălucea pe mâna lui Sholto: un inel.

Dintr-odată, sabia a alunecat din mâna lui Doyle, iar el s-a lăsat moale în strânsoarea degetelor lui Sholto. Sholto a prins sabia în mână înainte ca să atingă podeaua. Tentaculele au rămas înfăşurate în jurul braţului lui Doyle. Am început să înaintez fără să mă gândesc ce aveam să fac când voi ajunge acolo.

Sholto ţinea trupul lipsit de vlagă al lui Doyle între tentacule, şi a ridicat sabia cu ambele mâini deasupra capului, în felul în care se înfige un pumnal în pieptul cuiva. M-am strecurat în spatele lui Doyle chiar în clipa când sabia a început să coboare. I-am acoperit corpul cu corpul meu şi am ridicat un braţ în aer, cu privirea fixată asupra lamei strălucitoare. Am avut la dispoziţie o fracţiune de secundă în care să mă întreb dacă Sholto se va opri la timp, însă din fericire am văzut că întoarce sabia cu vârful spre tavan.

— Ce faci, Meredith?

— Doyle se află aici ca să mă salveze, nu ca să mă ucidă.

— El este Întunecimea Reginei. Dacă ea te vrea moartă, pe el îl va trimite ca să îi ducă porunca la îndeplinire.

— Da, dar Doyle are Spaima Mortală la el. Este una dintre armele personale ale reginei. Şi a adus cu el amprenta reginei şi mi-a dăruit-o mie. Calmează-te, uită-te bine în jur şi pune-ţi capul la contribuţie.

Sholto a clipit mărunt din ochi şi s-a încruntat la mine.

— Atunci de ce m-a trimis pe mine ca să te ucid? Nu are niciun sens, chiar dacă vorbim de Regina Andais.

— Nu-l mai sugruma şi poate că o să descoperim împreună ce se întâmplă.

S-a uitat în jos la corpul inert al lui Doyle, care încă atârna de tentacule, şi a rostit un „Oh”, de parcă uitase că storcea viaţa din celălalt bărbat. Tehnic vorbind, nu poţi sugruma mortal un sidhe, dar nu îmi plăcea să pun la

încercare limitele imortalităţii. Pentru că niciodată nu puteai şti când vei da peste o gaură în armură, o gaură suficient de mare pentru a grăbi moartea cuiva.

Sholto şi-a descolăcit tentaculele din jurul lui Doyle şi celălalt bărbat s-a prăbuşit în braţele mele, iar greutatea corpului său m-a făcut să cad în genunchi. Slăbiciunea mea nu se datora pierderii de sânge, pentru că adevărul este că nu mai pierdeam aşa de mult. Poate că alunecasem la podea din cauza şocului sau poate că asta avea ceva de-a face cu mâna de putere pe care o folosisem pentru întâia oară. Indiferent care era motivul, tot ce îmi doream acum era să închid ochii şi să mă odihnesc, numai că asta trebuia să mai aştepte.

M-am aşezat pe podea, cu capul lui Doyle în poală. Pulsul îi bătea puternic şi regulat în gât, dar nu-şi revenise. A răsuflat rapid de două ori, apoi şi-a dat capul pe spate, a făcut ochii mari şi a tras aer adânc în piept. S-a ridicat tuşind. L-am văzut încordându-se şi Sholto probabil că a observat şi el, pentru că şi-a îndreptat imediat sabia spre faţa lui.

Doyle a îngheţat şi s-a holbat la Sholto.

— Termină odată ce ai început.

— Nimeni nu va termina nimic, am intervenit eu.

Niciunul dintre bărbaţi nu s-a uitat la mine. Din locul în care mă aflam, nu puteam vedea expresia lui Doyle, dar pe cea a lui Sholto da, şi ceea ce am văzut nu mi-a plăcut. Furie, satisfacţie – voia să-l ucidă pe Doyle, asta se citea foarte clar pe chipul său.

— Doyle m-a salvat, Sholto. M-a salvat de sluaghul tău.

— Dacă nu ai fi aruncat vraja aceea asupra uşii, aş fi ajuns la timp, a obiectat el.

— Dacă nu aş fi aruncat vraja asupra uşii, ai fi ajuns la timp ca să-mi jeleşti moartea, nu ca să mă salvezi.

Sholto nu voia cu niciun chip să-şi desprindă privirea de pe faţa lui Doyle.

— Dar el cum a intrat acolo, din moment ce eu nu am putut?

— Sunt sidhe, a răspuns Doyle.

— Şi eu, a zis Sholto, şi expresia de furie de pe faţă i s-a mai înăsprit un pic.

L-am lovit pe Doyle peste umăr, suficient de tare pentru a-l durea. Nu s-a întors spre mine, dar a tresărit.

— Nu-l provoca, Doyle.

— Nu îl provoc, doar am enunţat un fapt.

Confruntarea părea acum să ia o turnură foarte personală, de parcă între cei doi existau nişte probleme nerezolvate care nu aveau nimic de-a face cu mine.

— Uite ce-i, nu ştiu ce aveţi unul cu celălalt, dar oricât de egoist ar suna, aflaţi că nu-mi pasă. Vreau să ies vie din nenorocita asta de toaletă şi lucrul ăsta are prioritate în faţa oricărei vendete dintre voi. Aşa că terminaţi cu comportamentul ăsta de băieţei şi purtaţi-vă ca nişte adevăraţi membri ai gărzii regale. Scoateţi-mă de aici întreagă.

— Are dreptate, a mormăit Doyle.

— Marea Întunecime renunţă la luptă? De neimaginat. O fi din cauză că eu ţin sabia în mână? a spus Sholto, împingând sabia foarte puţin în faţă, atât cât să atingă cu vârful ei adâncitura de pe buza de sus a lui Doyle. O sabie care poate ucide orice fey, chiar şi un nobil sidhe. A, am uitat, tu nu te temi de nimic.

În vocea lui Sholto era o amărăciune, o batjocură care îmi confirma faptul că mă trezisem, fără să vreau, implicată într-o dispută mai veche.

— Mă tem de o mulţime de lucruri, a spus Doyle pe un ton calm, neutru. Moartea e unul din ele. Dar inelul de pe degetul tău mă face să fiu prudent. Cum de ai pus mâna pe Beathalachd? După ştiinţa mea, nu a mai fost folosit de secole.

Sholto şi-a ridicat mâna şi bronzul întunecat al inelului a sclipit stins în lumină. Era o bijuterie grea, pe care aş fi observat-o cu siguranţă dacă ar fi avut-o mai devreme pe deget.

— E un dar primit de la regină, o binecuvântare pentru misiunea în care m-a trimis.

— Imposibil ca regina să-ţi fi dăruit personal

Beathalachdul, a ripostat Doyle, foarte sigur pe sine.

— Ce e Beathalachdul? am întrebat eu.

— Beathalachdul înseamnă vitalitate, a răspuns Doyle. Inelul acesta îţi lasă adversarul fără viaţă şi fără putere, şi asta explică de ce am fost înfrânt în luptă.

Sholto s-a înroşit la faţă. Era considerat un semn de slăbiciune dacă pentru a învinge un alt sidhe te foloseai şi de altă magie decât cea personală. În esenţă, ceea ce Doyle susţinea era că Sholto nu era capabil să câştige cinstit o luptă şi că apelase pentru asta la o înşelătorie. Numai că nu despre o înşelătorie fusese vorba – poate mai degrabă de mai puţin cavalerism. Şi la naiba cu cavalerismul, atâta timp cât rămâneai în viaţă. Asta le spusesem tuturor bărbaţilor pe care îi iubisem, inclusiv tatei, înaintea fiecărui duel de-al meu.

— Inelul dovedeşte că regina mi-a acordat favorurile sale, a spus Sholto, cu faţa încă arzând de indignare.

— Inelul nu a ajuns din mâinile reginei în mâinile tale, a ripostat Doyle, după cum nici ordinul de a o ucide pe prinţesă nu a venit direct din gura ei.

— Ştiu foarte bine cine vorbeşte în numele reginei şi cine nu, a replicat Sholto, şi era rândul lui să rostească vorbele cu mare certitudine în glas.

— Nu mai spune! Şi dacă eu aş fi venit la tine şi ţi-aş fi transmis ordinele reginei, m-ai fi crezut?

Sholto s-a încruntat, însă a dat din cap.

— Eşti Întunecimea Reginei. Când gura ta se mişcă, vorbele reginei ies din ea.

— Bun, atunci ascultă ce-ţi spun acum: Regina o vrea pe Prinţesa Meredith vie şi înapoi acasă.

Nu am putut desluşi toate gândurile care se învălmăşeau în capul lui Sholto, însă mi-am dat seama cât de multe erau. I-am pus întrebarea la care nu îi răspunsese lui Doyle:

— Regina ţi-a ordonat personal să vii la Los Angeles şi să mă ucizi?

Sholto m-a privit. M-a cântărit din ochi mult timp şi în cele din urmă a scuturat din cap.

— Nu.

— Cine ţi-a spus să vii la Los Angeles şi s-o omori pe prinţesă? a întrebat Doyle.

Sholto a deschis gura ca să răspundă, apoi a închis-o la loc. Încordarea i-a dispărut şi a făcut un pas în spate, îndepărtându-se de Doyle şi coborând sabia.

— O să păstrez pentru mine numele trădătorului.

— De ce? am întrebat eu.

— Pentru că prezenţa lui Doyle aici nu poate însemna decât un lucru: regina te vrea înapoi la curte. I-a aruncat o privire lui Doyle. Am dreptate, nu?

— Da, a răspuns Doyle.

— Regina vrea să mă întorc la curte?

Doyle s-a deplasat cu spatele spre cabinele de toaletă goale, pentru a ne vedea atât pe Sholto, cât şi pe mine.

— Da, prinţesă.

Am clătinat din cap.

— Am plecat de la curte pentru că au încercat să mă ucidă, Doyle. Iar regina nu i-a oprit.

— Au fost dueluri legale, a obiectat el.

— Erau tentative de omor pedepsite prin lege, am zis eu.

— I-am spus asta reginei.

— Şi ea ce a avut de zis?

— Mi-a dat amprenta ca să ţi-o dăruiesc ţie. Dacă cineva te ucide, chiar şi într-un duel, va înfrunta răzbunarea reginei. Crede-mă, prinţesă, până şi cei care îţi doresc moartea cu ardoare nu vor fi dispuşi să plătească un preţ atât de mare.

Mi-am ridicat ochii spre Sholto; gestul m-a ameţit puţin. Eram în şoc, asta îmi era de acum foarte clar.

— Bine. Mă întorc la curte, dacă regina îmi garantează viaţa. Dar ce legătură are asta cu faptul că nu vrei să ne dezvălui numele trădătorului? Cine ţi-a vorbit în numele reginei şi ţi-a cerut să mă execuţi, din moment ce nu regina ţi-a ordonat asta?

— Pentru moment, o să ţin informaţia asta pentru mine, a repetat Sholto.

Avea întipărită pe chip acea expresie arogantă pe care o

purta adesea la curte.

— De ce? am întrebat eu.

— Pentru că dacă regina îţi permite să revii la curte, nu vei mai avea de ce să faci târgul cu mine. Vei putea să te întorci pe tărâmul zânelor, la Curtea Unseelie, şi pot să pun pariu pe regatul meu că regina îţi va găsi un alt iubit sidhe. Aşa că vezi tu, Meredith, eu nu-ţi voi mai fi de folos. Vei avea tot ceea ce ţi-aş fi putut oferi eu, şi nu vei fi legată pe viaţă de un monstru diform.

— Nu eşti un monstru, Sholto. Şi dacă nu ar fi intervenit cotoroanţele tale, ţi-aş fi dovedit asta.

Un licăr i-a străbătut faţa, răzbind dincolo de masca de aroganţă.

— A, da, cotoroanţele, a spus, întorcându-şi spre mine ochii cu iris triplu. Nu am ştiut că deţii puterea mâinii, Meredith.

— Nici n-o deţin.

— Nu cred că Nerys ar fi de acord cu afirmaţia asta.

— Nu ştiu cum am făcut, Sholto, oricum, n-am vrut…

Am lăsat fraza neterminată.

— Ce s-a întâmplat? a intervenit Doyle.

— Agnes cea Neagră a minţit sluaghul. Le-a spus că dacă mă împerecheam cu Meredith voi deveni sidhe pursânge şi nu voi mai fi regele lor. I-a convins că mă proteja pentru binele meu, că mă apăra de şiretlicurile vrăjitoarei sidhe.

Am ridicat din sprâncene.

Mi-a aruncat o privire.

— Dar eu am asigurat-o pe Agnes şi pe ceilalţi că nu reprezinţi un pericol pentru ei, a zis Sholto.

Privirile noastre s-au încrucişat.

— Am văzut eu înainte de a fugi ce metode de convingere ai folosit, am replicat.

A dat din cap.

— Agnes mi-a spus să-ţi mulţumesc – niciodată nu a avut parte de o partidă de sex aşa de bună cu mine. Şi bănuieşte că asta are ceva de-a face cu puterile tale magice.

— Nu e supărată pe mine din cauza lui Nerys? am întrebat eu.

— Ba da, te vrea moartă, dar acum se teme de tine, Meredith. Ai puterea mâinii, a mâinii de carne, la fel ca tatăl tău – cine ar fi crezut?

În ochii lui am desluşit şi altceva în afară de aroganţa aceea prudentă atât de caracteristică. Mi-am dat seama, surprinsă, că era teamă. Teama care ieşea la iveală din spatele măştii. Nu numai lui Agnes cea Neagră îi era frică de abilităţile de care dădusem dovadă în camera de hotel.

— Mâna de carne, a repetat Doyle. Ce vrei să spui, Sholto?

Sholto i-a întins sabia, cu mânerul în faţă.

— Ia sabia şi urcă la mine în cameră ca să vezi cu ochii tăi ce a făcut mica noastră prinţesă. Nerys nu se mai poate vindeca, aşa că, înainte de a o însoţi pe Meredith la curte, o să te rog să-mi dai permisiunea de a-i oferi moartea. Pe urmă vă voi chema un taxi şi vă voi conduce personal, ca să înlăturăm posibilitatea, oricât de îndepărtată, ca sluaghul să nu-mi fie întru totul… supus.

Cuvintele sale, limbajul corpului, toate indicau că prezenţa lui Doyle nu îi făcea nicio plăcere.

Doyle a luat sabia din mâna lui cu o mică înclinare a capului.

— Dacă ai nevoie de această favoare, ţi-o voi acorda cu dragă inimă, în schimbul numelui trădătorului care te-a trimis la Los Angeles sub false pretexte.

Sholto a clătinat din cap.

— N-o să-ţi dezvălui numele, nu acum. Îl voi ţine pentru mine până ce îmi va fi de folos sau până mă voi decide să mă ocup personal de trădător.

— Dacă ne-ai spune numele trădătorului, ne-ai ajuta să o ţinem pe prinţesă în siguranţă la curte.

Sholto a scos un hohot de râs, acel sunet straniu şi amar care la el trecea drept râs.

— Nu îţi voi spune cine m-a trimis aici, dar pot să ghicesc la fel de bine ca şi tine cine ar fi avut motive să primesc eu mesajul. Meredith a fugit de la curte pentru că

susţinătorii Prinţului Cel o provocau tot timpul la duel. Dacă în spatele tentativelor de omor asupra lui Meredith ar fi fost oricine altcineva, regina ar fi intervenit şi ar fi pus capăt complotului. Nu ar fi permis o asemenea insultă la adresa familiei regale, chiar şi la adresa unei muritoare cu sânge amestecat şi lipsită de puteri magice. Numai că în spatele întregii tărăşenii se afla odorul ei scump, băieţelul ei, lucru pe care îl ştiam de altfel cu toţii. Aşa că Meredith nu a avut încotro şi a fugit, ascunzându-se, pentru că nu a avut încredere că regina o va ajuta să rămână în viaţă în timp ce Prinţul Cel o voia moartă.

Doyle a înfruntat calm privirea acuzatoare a lui Sholto.

— Cred că vei descoperi curând că regina nu mai e la fel de tolerantă cu… excentricităţile prinţului.

Sholto a râs din nou, un sunet chinuit.

— Când am plecat eu de la curte, în urmă cu doar câteva zile, aş zice că regina era în continuare foarte tolerantă cu… excentricităţile lui Cel.

Faţa lui Doyle îşi păstra calmul, ca şi cum nimic din ceea ce făcea sau spunea Sholto nu l-ar fi putut atinge. Cred că lucrul acesta l-a iritat pe Sholto mai mult decât orice altă reacţie. Şi bănuiesc că şi Doyle şi-a dat seama.

— Haide să o luăm pe rând, Sholto. Pentru moment, am promisiunea reginei, precum şi amprenta ei, pentru a o feri pe prinţesă de orice rău i s-ar putea întâmpla la curte.

— Dacă aşa vrei tu să crezi, Doyle. Deocamdată vreau să te rog să mă asişti să-i aduc liniştea şi moartea unei persoane pe care o preţuiesc.

Doyle s-a ridicat cu uşurinţă în picioare, de parcă nu ar fi fost aproape sugrumat mortal cu numai câteva minute în urmă. Eu, una, nu eram însă deloc sigură pe picioarele mele. Nu numai imortalitatea, ci şi alte lucruri îmi lipsesc din cauza moştenirii umane.

Cei doi bărbaţi au întins simultan braţele spre mine ca să mă ajute, iar eu m-am sprijinit de ambele mâini. Aproape că m-au tras pe sus.

— Uşurel, băieţi. Vreau doar să stau în picioare, nu să zbor.

Doyle mi-a cercetat faţa.

— Eşti palidă. Cât de grav ai fost rănită?

Am clătinat din cap şi m-am îndepărtat de amândoi.

— Nu foarte grav. E mai mult şocul şi… m-a durut atunci când… i-am făcut ceea ce i-am făcut lui Nerys.

— Ce i-ai făcut? a întrebat el.

— Vino să vezi, l-a îndemnat Sholto. Merită să arunci o privire, dacă nu mai multe, a adăugat, uitându-se la mine. Vestea despre puterile tale va ajunge înaintea ta la curte, Meredith. Vei fi Meredith, Prinţesa Cărnii, nu doar fiica lui Essus.

— Foarte rar se întâmplă ca un copil să moştenească harul părintelui, a zis Doyle.

Sholto a pornit spre uşă, legându-şi fulgarinul în drum. Sângele rămăsese îmbibat în ţesătură, în locul unde tentaculul retezat o apăsa.

— Vino, Doyle, Purtător al Flăcării Durerii, Baron de Limbă Dulce, vino cu mine şi spune-mi ce părere ai despre harurile prinţesei.

Cunoşteam primul titlu, dar pe al doilea nu îl auzisem niciodată. Aşa că am întrebat:

— Baronul de Limbă Dulce – nu ştiam că ţi se spune aşa.

— E o poreclă foarte veche, a răspuns el.

— Haide, Doyle, nu fi modest. Pe vremuri aşa te alinta regina, a zis Sholto.

Cei doi bărbaţi s-au privit în ochi şi am întrezărit din nou umbra unei vechi ranchiune.

— Nu e ce crezi tu, Sholto, a spus Doyle.

— Nu cred nimic, dar porecla spune totul. Nu, Meredith?

— Hm, numele de Baronul de Limbă Dulce pare să transmită un anumit înţeles.

— Nu cel la care vă gândiţi voi, a repetat Doyle.

— În niciun caz nu se referă la vorbele tale dulci, a spus Sholto.

Ce-i drept e drept. Doyle nu avea obiceiul să rostească discursuri lungi şi nici să flateze cu graţie.

— Dacă insişti că nu e vorba de vreo conotaţie sexuală, eu te cred, am spus eu.

Doyle s-a înclinat scurt spre mine.

— Mulţumesc.

— Regina dă favoriţilor nume de alint numai dacă au legătură cu sexul, a spus Sholto.

— Ba nu, l-am contrazis eu.

— Când şi de ce le dă?

— Atunci când crede că porecla o va deranja pe persoana respectivă, şi pentru că îi place să necăjească lumea.

— Ultima afirmaţie e fără îndoială corectă, a spus Sholto, cu mâna pe clanţa uşii.

— Mă mir că nimeni nu a dat năvală înăuntru, am zis eu.

— Am aruncat o mică vrajă de respingere asupra uşii. Niciun muritor nu a dorit să treacă dincolo de uşă şi numai puţini fey ar fi avut curajul, a răspuns el, dând să deschidă uşa.

— Nu vrei să-ţi iei… mădularul? Poate că ţi-l pot ataşa din nou.

— O să crească la loc, m-a asigurat.

Probabil că neîncrederea mi s-a citit pe faţă, pentru că a zâmbit într-un fel pe jumătate superior, pe jumătate de scuză.

— Când eşti zburătoare de noapte, beneficiezi de câteva avantaje – nu multe, doar câteva. De exemplu, orice parte a corpului ţi se regenerează. A părut să mediteze preţ de o secundă asupra problemei, apoi a adăugat: Cel puţin, până acum aşa s-a întâmplat.

Nu am ştiut ce să răspund, aşa că am tăcut.

— Cred că prinţesa are nevoie de puţină odihnă. Deci, dacă vrei să aruncăm o privire prietenei tale…, a intervenit Doyle.

— Desigur, a spus Sholto, ţinând uşa deschisă pentru noi.

— Ce facem cu mizeria de aici? am întrebat eu. Lăsăm bucăţile de tentacule şi sângele pe podea?

— Baronul a făcut mizeria, el trebuie să cureţe locul, a răspuns Sholto.

— Nici bucăţile de corp şi nici sângele nu-mi aparţin, a

spus Doyle. Dacă vrei să lăsăm curat aici, îţi sugerez s-o faci singur. Cine ştie ce stricăciuni ar putea face o vrăjitoare talentată cu o parte din corp lăsată în urmă?

Sholto a protestat, dar până la urmă a strecurat tentaculul retezat în buzunarul fulgarinului. A lăsat totuşi în urmă tentaculul de mărimea unui corp. Dacă aş fi fost în locul lui Sholto, aş fi dat un bacşiş gras personalului de la curăţenie pentru a compensa neplăcerile cauzate.

Am urcat în lift spre camera de hotel şi Doyle a îngenuncheat pe podea, studiind ceea ce mai rămăsese din Nerys cea Cenuşie. Nervi, tendoane, muşchi, organe interne, toate luceau umede în partea expusă vederii din sfera în care se transformase cotoroanţa. Păreau să funcţioneze normal. Masa de carne se ridica şi cobora în ritmul respiraţiei. Sunetul pe care îl scotea însă era dezgustător: un ţipăt strident, subţire, înăbuşit însă, pentru că gura se afla în interiorul corpului, dar tot un ţipăt era. A scos un urlet. Tremuratul, care începuse să mă lase, s-a intensificat. Dintr-odată mi s-a făcut frig stând acolo, doar în sutien şi pantaloni.

Am luat bluza de pe podea, unde o lăsasem să cadă, şi mi-am tras-o pe mine, cu toată că ştiam că nu mă va ajuta să scap de acel frig anume. Era mai degrabă un tremur al sufletului decât al corpului. Chiar dacă mă înfășuram în multe pături, tot nu mi-ar fi fost de folos.

Doyle şi-a ridicat privirea spre mine, rămânând în genunchi lângă acea sferă care continua să pulseze şi să ţipe.

— Foarte impresionant, prinţesă. Prinţul Essus însuşi n-ar fi făcut-o mai bine.

Era un compliment, însă faţa lui nu exprima nimic, aşa încât nu mi-am dat seama dacă era mulţumit sau nu.

Eu însă eram ferm convinsă că sfera aceea era unul dintre cele mai oribile lucruri pe care îmi fusese dat să le văd vreodată, însă eram suficient de prevăzătoare încât să nu-mi împărtăşesc observaţia. Mâna de carne reprezenta, fără urmă de îndoială, o armă puternică. Iar dacă ceilalţi îşi închipuiau că aş fi fost dispusă să o folosesc frecvent şi

cu mare uşurinţă, ei bine, ăsta era un factor intimidant. Dacă, în schimb, credeau că m-aş fi temut să apelez la ea, ameninţarea ar fi fost mai puţin eficientă.

— Nu ştiu ce să zic, Doyle. O dată l-am văzut pe tata întorcând un gigant pe dos. Crezi că eu aş fi în stare să înving o fiinţă atât de mare?

Vorbisem pe un ton sec, interesat, dar numai într-un sens academic. Era vocea pe care mi-o cultivasem la curte. Vocea pe care o foloseam atunci când încercam să evit istericale sau să ies ţipând dintr-o cameră. Învăţasem să am de-a face cu lucrurile cele mai îngrozitoare de pe lume şi să mă mărginesc la comentarii seci, politicoase.

Doyle mi-a luat întrebarea în serios.

— Nu ştiu să-ţi răspund, prinţesă. Un lucru însă ştiu: ar fi interesant să îţi descoperim limitele puterii.

Nu eram de acord, dar am lăsat observaţia lui să treacă, pentru că nu am găsit niciun comentariu suficient de sec şi politicos. Ţipetele înăbuşite continuau între timp, la fel de frecvente pe cât reuşea sfera să tragă aer în piept. Nerys era o fiinţă nemuritoare. Tatăl meu se ocupase cândva de o situaţie asemănătoare cu un adversar al reginei. Andais ţinea sfera aceea de carne într-un cufăr din camera ei. Din când în când te împiedicai de ea, undeva în dormitor. Din câte ştiu, nimeni nu se întrebase vreodată de ce fusese scoasă din cufăr. Dacă dădeai de ea, o luai pur şi simplu de acolo, o duceai la locul ei, o încuiai bine şi încercai să nu te gândeşti la tot ce era mai rău.

— Sholto ţi-a cerut permisiunea pentru a o omorî pe Nerys. Fă-o, te rog, şi hai să plecăm cât mai repede de aici, am rostit pe un ton neutru, aproape plictisit.

Aveam senzaţia că dacă mai stăteam mult acolo, ascultând ţipetele, voi începe şi eu să urlu.

Doyle a rămas în genunchi şi mi-a întins sabia, cu mânerul în faţă şi lama prinsă în mâini.

— Tu ai făcut magia, tu s-o ucizi.

M-am holbat la mânerul din os, la cei trei corbi şi la ochii lor bătuţi în nestemate. Nu voiam s-o fac. Am mai zăbovit un minut, încercând să găsesc o soluţie de a scăpa

de sarcina neplăcută fără a-mi trăda slăbiciunea. Nu mi-a venit nimic în minte. Dacă cedam în clipa asta, tot chinul prin care trecuse Nerys s-ar fi dovedit inutil. Aş fi dobândit un alt titlu, însă nu şi aceeaşi reputaţie.

Am luat sabia în mână şi în clipa aceea l-am urât pe Doyle din tot sufletul. Ceea ce aveam de făcut părea uşor la prima vedere. Inima lui Nerys rămăsese captivă înăuntrul corpului, bătăile se simţeau în partea laterală a sferei. Am înfipt sabia în locul acela. Sângele a ţâşnit negru şi inima şi-a încetat bătăile, numai că ţipătul strident nu s-a oprit.

M-am uitat la cei doi bărbaţi.

— De ce n-a murit?

— Sluaghul e mai greu de ucis decât sidhele, a spus Sholto.

— Cât de greu?

A ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Asta e treaba ta.

În momentul acela i-am urât pe amândoi, pentru că înţelesesem, în fine, că mă supuneau unui test. Poate că dacă refuzam s-o ucid pe Nerys, ar fi lăsat-o în viaţă. Asta era inacceptabil. Nu puteam să o las acolo, ştiind că nu va îmbătrâni niciodată, că nu se va vindeca şi nici nu va muri niciodată. Şi că va continua, pur şi simplu, să existe aşa cum era. Moartea era un gest de milă faţă de ea; orice altceva însemna nebunie, atât pentru mine, cât şi pentru ea.

Am înfipt sabia în fiecare organ vital pe care l-am văzut. Organele au sângerat, s-au contractat, au încetat să funcţioneze, şi totuşi ţipătul persista. Într-un târziu, am ridicat sabia cu ambele mâini deasupra capului şi am înfipt-o peste tot pe unde am apucat. La început, am făcut pauze între lovituri sau mai bine zis între bucăţile de carne retezate, însă de fiecare dată ţipetele continuau înnebunitoare, prinse în interiorul sferei de carne. Când am ajuns pe la a zecea sau poate a cincisprezecea lovitură, n-am mai făcut pauze, n-am mai fost atentă la ţipete, m-am concentrat exclusiv asupra înjunghiatului.

Trebuia să pun capăt ţipetelor. Trebuia s-o omor. Lumea întreagă s-a redus la înfigerea lamei în carnea aceea groasă. Mâinile mele se ridicau şi coborau, se ridicau şi coborau. Lama muşca din carne. Sângele s-a împrăştiat pe faţa, pe bluza mea. Într-un târziu, am căzut în genunchi lângă ceva ce nu mai era rotund, nu mai era întreg. O hăcuisem pe Nerys în bucăţi de nerecunoscut. Ţipătul încetase.

Mâinile mele erau îmbibate de sânge şi purpurii până la coate. Lama sabiei era stacojie, mânerul din os era acoperit de sânge şi totuşi mi se lipea perfect de mână, fără să alunece. Bluza verde de mătase pe care o trăsesem înapoi pe mine era udă de sânge. Pantalonii se transformaseră din purpuriu într-un negru-violet. Cineva din încăpere răsufla prea iute, prea gâfâit, şi am realizat că eu eram aceea. La un moment dat în cursul măcelului, trăisem o satisfacţie cruntă, aproape o bucurie a distrugerii. Acum m-am holbat la ceea ce făcusem şi nu am simţit nimic. Nu mai rămăsese mare lucru din mine, aşa că nu am simţit nimic. Eram complet amorţită şi senzaţia nu era atât de neplăcută pe cât m-aş fi aşteptat.

M-am ridicat în picioare, sprijinindu-mă de marginea patului. Patul era deja stropit de sânge – ce mai conta o picătură în plus? Braţele mă dureau, muşchii tremurau de atâta efort. I-am înapoiat sabia lui Doyle.

— Bună sabie, mânerul nu alunecă.

Vocea mi-a răsunat la fel de lipsită de emoţie pe cât mă simţeam. M-am întrebat dacă asta însemna că înnebunisem. Pentru că dacă aşa era, nici nu era prea rău.

Doyle a luat sabia şi a căzut în genunchi, cu capul plecat. Sholto l-a imitat, îngenunchind şi plecându-şi şi el capul. Doyle mi-a dat onorul cu sabia însângerată şi a rostit:

— Meredith, Prinţesă a Cărnii, sânge regal, bine ai venit în cercul interior al sidhelor.

M-am holbat la amândoi, fără să-mi revin din amorţeală. Poate că existau nişte cuvinte ritualice de răspuns, dar nu m-am putut gândi la ele. Fie nu le ştiusem niciodată, fie nu

reuşeam să-mi pun rotiţele minţii în mişcare. Singurul lucru care mi-a trecut prin cap a fost să întreb:

— Pot să-ţi folosesc duşul?

— Eşti invitata mea, a răspuns Sholto.

Covorul a pleoscăit sub picioarele mele şi în clipa când am ieşit de pe porţiunea însângerată am văzut că am lăsat urme de tălpi. M-am dezbrăcat şi m-am spălat cu apa cea mai fierbinte pe care o suporta pielea mea. În clipa când a început să iasă prin canalul de scurgere, sângele nu mai era roşu, ci roz. Am urmărit apa rozalie învârtejindu-se în jurul găurii de scurgere şi mi-am dat seama de două lucruri. Primul, că mă bucuram că avusesem curajul să pun capăt vieţii lui Nerys în loc să o las în toată oroarea aceea. Al doilea, că o parte din mine înfăptuise omorul cu plăcere. Mi-aş fi dorit să cred că acea parte din mine căreia omorul îi făcuse plăcere fusese motivată de milă, numai că nu-mi puteam permite atâta generozitate faţă de mine însămi. Trebuia să mă gândesc dacă acea parte din mine care găsise plăcere în înfigerea lamei în carne era aceeaşi care o făcea pe Andais să-şi ţină bucata ei de carne încuiată într-un cufăr, în dormitor. Fiindcă în clipa când încetezi să-ţi pui întrebări despre tine, devii un monstru.

Capitolul 17

M-am întors în apartamentul meu cu părul încă umed după duş. Doyle insistase să-mi descuie el uşa, în caz că adversarii mei montaseră vreun exploziv-capcană în ea. Îşi lua sarcinile de bodyguard în serios, dar nici nu mă aşteptam la altceva din partea lui. După ce s-a asigurat că totul era în ordine, am păşit pe covorul gri cu picioarele goale. Purtam o cămaşă hawaiiană şi o pereche de pantaloni bărbăteşti largi, împrumutaţi de Sholto de la Gethin. Singurul lucru pe care nu îl putusem împrumuta erau pantofii. Hainele mele rămăseseră în camera de hotel; erau atât de îmbibate de sânge încât nici măcar lenjeria de corp nu se mai putea folosi. O parte din sânge îi aparţinuse lui Nerys, cealaltă parte era a mea.

Am aprins întrerupătorul de lângă uşă. Din plafonieră a explodat lumina. Plătisem în plus pentru a-mi zugrăvi apartamentul în altă culoare decât alb. Pereţii camerei de zi erau de un roz pal. Canapeaua era mov cu purpuriu şi roz. Fotoliul cu tapiţerie exagerat de bombată, aflat în colţul camerei, era roz. Draperiile erau roz cu dungi purpurii. Jeremy comentase că se simţea la mine acasă de parcă se afla în interiorul unui ou de Paşte scump decorat. Biblioteca era albă. Zona de relaxare din mijlocul camerei era şi ea albă. Am aprins lampadarul de lângă scaun. A urmat plafoniera de deasupra mesei de bucătărie şi a scaunelor din jurul ei. Perdele de dantelă albă încadrau fereastra mare din faţa mesei. Geamul era foarte întunecat şi părea oarecum ameninţător. Am tras perdelele şi am lăsat noaptea afară, dincolo de albeaţa care o bloca. Am rămas pentru o clipă în faţa singurului tablou din camera de zi. Era o reproducere după „Vânătoarea de fluturi” a lui W. Scott Miles. Predomina verdele şi fluturii fuseseră pictaţi după natură, aşa că aveau mici puncte de roz şi

purpuriu. Totuşi, un tablou nu se alege pentru că se potriveşte ca tonalitate cu restul încăperii, ci pentru că îţi spune ceva. Pentru că îţi spune ceva ce vrei să ţi se amintească în fiecare zi. Tabloul mi se păruse întotdeauna liniştit, idilic, însă în seara asta nu reprezenta decât nişte vopsele aruncate pe o pânză. În seara asta nimic nu îmi făcea plăcere. Am aprins luminile din bucătărie şi am intrat în dormitor.

Doyle stătuse nemişcat într-un colţ cât timp mă foisem prin cameră, aprinzând toate luminile, ca un copil care se trezeşte dintr-un coşmar. Lumini care să alunge lucrurile rele. Partea proastă era că lucrurile rele se aflau acum în capul meu. Şi pentru asta nicio lumină nu era de ajuns.

A venit după mine când am intrat în dormitor. Am aprins lumina în clipa când am trecut pragul.

— Îmi place cum ai aranjat dormitorul, a spus el.

Comentariul m-a făcut să mă întorc şi să-l privesc.

— Ce vrei să spui?

Faţa i-a rămas impasibilă, impenetrabilă.

— Livingul e atât de… roz. M-am temut că dormitorul o să fie la fel.

M-am uitat de jur împrejur, la pereţii de un gri pal, la marginea roşie a tapetului, presărată cu floricele mov, roz şi albe. Patul era unul matrimonial, cu baldachin, şi nu lăsa aproape niciun spaţiu între tăblia de la picioare şi uşile şifonierului. Cuvertura era de un roşu adânc, intens, şi pe ea zăcea împrăştiat un morman de perne: roşii, purpurii, mov, roz, şi câteva, doar câteva negre. Scrinul cu oglindă era din lemn de cireş şi fusese lăcuit într-o nuanţă atât de închisă încât părea aproape negru. La fel şi scrinul de lângă fereastră. Jeremy spusese că dormitorul meu arăta ca o cameră de bărbat, cu nişte tuşe adăugate de o iubită. În colţul opus băii se afla un dulăpior negru lăcuit. Era oriental, cu intarsii înfăţişând cocori şi munţi stilizaţi. Cocorii făcuseră parte din însemnele nobiliare ale tatei. Atunci când cumpărasem dulăpiorul, mă gândisem că tatei i-ar fi plăcut. Aşezasem pe el un filodendron care crescuse atât de mult încât frunzele cădeau ca nişte şuviţe de păr

verde în jurul lemnului frumos.

Am cuprins încăperea cu privirea şi dintr-odată am avut senzaţia că nu îmi aparţinea, că nu aveam ce căuta acolo. M-am răsucit spre Doyle.

— De parcă ţi-ar păsa în ce culori mi-am decorat eu dormitorul.

Nu s-a clintit, dar faţa lui a devenit şi mai impenetrabilă, şi mai pasivă, şi o umbră de aroganţă, care mi-a amintit de masca purtată de Sholto la curte, s-a strecurat în ochii lui.

Fusese un comentariu răutăcios, şi asta şi intenţionasem. Eram furioasă pe el. Furioasă pentru că nu o ucisese pe Nerys în locul meu. Furioasă pentru că mă obligase să fac ceea ce era de făcut. Eram furioasă pe el pentru orice, chiar şi pentru acele lucruri de care nu se făcea vinovat.

M-a urmărit cu o privire rece.

— Ai dreptate, prinţesă, dormitorul tău nu e treaba mea. Eu nu sunt decât un animal castrat de la curte.

Am clătinat din cap.

— Nu, şi tocmai asta e problema. Nu eşti un animal castrat; niciunul din voi nu e. Doar că ea nu vrea să vă împartă cu nimeni.

A ridicat din umeri într-o mişcare graţioasă. Care l-a făcut însă să tresară.

— Ce-ţi mai face rana? am întrebat.

— Acum câteva clipe erai supărată pe mine şi dintr-odată ţi-a trecut. De ce?

Am încercat să dau glas ideii pe care o aveam în cap.

— N-a fost vina ta.

— Ce anume?

— Nu tu m-ai pus în pericol. Tu mi-ai salvat viaţa. Nu tu ai trimis sluaghul după mine. Nu tu ai făcut să se manifeste mâna de carne. Sunt furioasă şi caut pe cineva pe care să dau vina, dar tu n-ar trebui să plăteşti pentru porcăriile făcute de alţii.

Şi-a ridicat sprâncenele negre pe faţa la fel de neagră.

— O atitudine foarte înţeleaptă din partea unei prinţese.

Am clătinat din cap.

— Mai scuteşte-mă cu titlul, Doyle. Pentru tine sunt Meredith, Meredith şi atât.

Sprâncenele lui Doyle s-au înălţat şi mai tare, până ce a căscat ochii incredibil de mari, iar expresia lui mi-a smuls un hohot de râs. Un râs care suna normal şi care m-a făcut să mă simt bine. M-am aşezat pe marginea patului şi am clătinat din cap.

— Nu mi-am închipuit că în seara asta o să ajung să şi râd.

A îngenuncheat în faţa mea.

— Ai mai ucis şi altă dată – de ce ţi s-a părut acum atât de diferit?

L-am privit fix, surprinsă că înţelesese exact ceea ce mă deranja.

— De ce a fost atât de important ca eu să o ucid pe Nerys?

— Un sidhe îşi dobândeşte puterea printr-un ritual, dar asta nu înseamnă neapărat că puterea se va manifesta instantaneu. După ce îşi foloseşte puterea pentru prima dată, sidhele trebuie să se lupte până la sânge, a spus Doyle, punându-şi mâinile pe pat, de o parte şi de alta a mea, dar fără să mă atingă. E un fel de sacrificiu prin sânge, pentru ca puterea să nu adoarmă, ci să continue să crească.

— Sângele face recoltele să crească, am spus eu.

A dat din cap aprobator.

— Vraja de moarte este cea mai veche dintre magii, prinţesă. Meredith, s-a corectat el cu un zâmbet mic, rostindu-mi cu blândeţe numele.

— Deci vrei să zici că m-ai pus să o ciopârţesc pe Nerys pentru ca puterile mele să nu adoarmă?

A dat din nou din cap.

I-am scrutat faţa pe care stătea întipărită acum o expresie cât se poate de serioasă.

— Ai spus că un sidhe îşi dobândeşte puterea printr-un ritual. Dar eu nu am avut niciun ritual.

— Noaptea pe care ai petrecut-o cu omul-focă a fost ritualul tău.

Am clătinat din cap.

— Nu, Doyle, nu am făcut nimic ritualic în noaptea aceea.

— Există multe feluri de ritualuri pentru deşteptarea puterii, Meredith. Lupta, sacrificiul, sexul şi multe altele. Nu e deloc surprinzător că puterea ta a ales sexul. Doar descinzi din trei zeităţi ale fertilităţii.

— Din cinci, de fapt. Dar tot nu înţeleg.

— Roane a fost acoperit de Lacrimile lui Branwyn; în noaptea aceea el a jucat rolul de iubit sidhe al tău. Şi ţi-a activat puterile secundare.

— Am ştiu eu că e ceva magic la mijloc, dar nu m-am gândit că…

Vocea mi s-a stins treptat. I-am aruncat o privire încruntată.

— Mi se pare că magia ar trebui să însemne mai mult decât o partidă grozavă de sex, am spus.

— De ce? Sexul este cel care provoacă marele miracol al vieţii – ce poate fi mai măreţ decât asta?

— Magia l-a vindecat pe Roane, i-a adus înapoi pielea de focă. Eu nu am încercat să-l vindec pentru că nici nu am ştiut că pot.

Doyle s-a aşezat pe pat lângă mine, cu picioarele lungi îndoite şi lipite de şifonier.

— Vindecarea unui om-focă, a unui roane care şi-a pierdut pielea de animal, nu e mare lucru. Am văzut sidhe care au ridicat munţi din mare sau au inundat oraşe întregi atunci când şi-au dobândit puterea. Tu ai avut noroc.

Dintr-odată m-am înfricoşat.

— Vrei să spui că dobândirea puterilor ar fi putut cauza un mare dezastru natural?

— Da.

— M-aş fi aşteptat să fiu prevenită, am spus.

— Nimeni nu a ştiut că ai de gând să ne părăseşti, aşa că nu am avut cum să-ţi dăm sfaturi înainte de plecare. Şi nimeni nu a bănuit că ai puteri secundare, Meredith. Regina a fost convinsă că din moment ce puterile nu ţi-au fost deşteptate după şapte ani petrecuţi cu Griffin şi după

atâtea dueluri, atunci nici că se vor deştepta vreodată.

— De ce acum? am întrebat. De ce după atâţia ani?

— Nu ştiu. Tot ce ştiu este că eşti Prinţesa Cărnii şi că ai o a doua mână de putere care până acum nu s-a manifestat.

— Rareori se întâmplă ca un sidhe să aibă mai mult de o mână de putere. De ce să am eu două?

— Mâinile tale au topit două din barele metalice ale patului. Două bare topite, câte una de fiecare mână de putere.

M-am ridicat în picioare şi m-am îndepărtat de Doyle.

— Cum de ştii?

— Te-am urmărit dormind, de pe balcon. Am văzut tăblia patului.

— Şi de ce ai rămas ascuns?

— Părea să fie un somn indus de droguri. Mă îndoiesc că aş fi putut să te trezesc.

— Dar de ce nu mi-am dobândit puterile în noaptea în care tu ai folosit păianjenii? Acasă la Alistair Norton?

— Muritorul care venera sidhele?

M-am holbat la el uluită.

— Ce tot spui, Doyle? Când a venerat Norton sidhele?

— Când a furat puterea de la femei cu ajutorul Lacrimilor lui Branwyn, a răspuns el.

— Nu, am fost şi eu acolo. Aproape că i-am căzut victimă. N-a existat nicio ceremonie de invocare a sidhelor.

— Orice copil de şcoală din ţara asta ştie că sidhelor le-a fost interzis un singur lucru atunci când am fost acceptaţi aici.

— Să nu ne erijăm în zei. Nu avem voie să fim veneraţi. Am învăţat şi eu lecţia asta de la tata şi mai târziu la şcoală, la istorie, la ora despre guvernare.

— Eşti singura dintre noi care a urmat cursurile alături de muritori. Da, uneori uit asta. Regina a pălit de furie când a aflat că Prinţul Essus şi-a înscris fiica la o şcoală publică.

— Regina a încercat să mă înece când nu aveam decât şase ani, Doyle. A vrut să mă înece de parcă eram un

căţeluş născut dintr-o încrucişare proastă şi care se ivise pe lume cu însemne greşite. Nu cred că i-a păsat nici cât negru sub unghie la ce şcoală m-a dat tata.

— Nu ştiu s-o fi văzut vreodată pe regină mai şocată ca atunci când Prinţul Essus te-a luat pe tine şi tot anturajul său şi s-a decis să trăiască printre muritori, a spus Doyle zâmbind, o strălucire scurtă de alb pe faţa lui neagră. Când a înţeles că prinţul nu era dispus să accepte comportamentul ei urât faţă de tine, a încercat să îl ademenească înapoi la curte. I-a oferit o mulţime de lucruri, dar el a tot refuzat-o timp de zece ani. O perioadă suficient de lungă pentru ca tu să creşti şi să devii din copil femeie, trăind printre muritori.

— Dacă era atât de supărată, de ce a permis atâtor sidhe de la curte să ne viziteze?

— Atât regina, cât şi tatăl tău s-au temut să nu devii prea umană dacă nu te vedeai cu cei din neamul tău. Asta deşi regina nu a fost de acord cu anturajul ales de tatăl tău.

— Te referi la Keelin.

Doyle a încuviinţat din cap.

— Regina nu a înţeles niciodată de ce tatăl tău ţi-a ales drept însoţitoare o fey care nu avea pic de sânge de sidhe în vene.

— Keelin e pe jumătate brownie, la fel ca mama.

— Şi pe jumătate goblin, spre deosebire de tine, a replicat Doyle.

— Goblinii sunt infanteriştii armatei Unseelie. Sidhele sunt cei care declară război, dar goblinii sunt cei care atacă.

— Îl citezi pe tatăl tău, a comentat Doyle.

— Da, aşa e.

Dintr-odată m-am simţit din nou obosită. Scurta izbucnire de umor, noile şi uimitoarele posibilităţi pe care mi le deschidea puterea mâinii, întoarcerea la curte – nimic nu mă ferea de amorţeala epuizantă din oase. Mai trebuia totuşi să aflu un lucru.

— Ai spus că Alistair Norton venera sidhele. Cum adică?

— A folosit un ritual de invocare a sidhelor atunci când a trasat cercul acela de putere în jurul patului. Am recunoscut simbolurile. Nu ai sesizat niciun ritual pentru că până şi cel mai neînvăţat muritor ştie că nu îi este permis să facă vrăji folosindu-se de puterea sidhelor.

— Înfăptuia ritualul pregătitor înainte de venirea femeilor, am spus eu.

— Exact.

— Am văzut un sidhe în oglindă, dar nu i-am putut desluşi chipul. Ţi-ai dat seama cine era?

— Nu. Oricum, cineva suficient de puternic încât să mă împiedice să intru. Nu am putut decât să îţi trimit animalul şi vocea mea. Şi, crede-mă, e nevoie de multă putere pentru a mă împiedica pe mine să pătrund într-o încăpere.

— Deci, unul dintre sidhe se lasă…

— Sau una dintre sidhe, m-a completat Doyle.

Am dat din cap.

— Unul sau una dintre sidhe se lasă venerat sau venerată, şi el sau ea a dăruit Lacrimile lui Branwyn unui muritor pentru a fi folosite împotriva unui fey.

— În mod normal, fiinţele umane care descind din fey nu se califică pentru statutul de fey cu drepturi depline, deşi în cazul de faţă lucrurile nu stau aşa.

— A permite venerarea este o crimă pedepsită cu moartea, am spus eu.

— Iar a permite ca Lacrimile să fie folosite împotriva unui alt fey atrage după sine condamnarea la tortură pe o perioadă nedefinită. Unii ar prefera moartea.

— I-ai spus reginei?

Doyle s-a săltat în picioare.

— I-am spus despre sidhele care se lasă venerat sau venerată şi despre Lacrimi. Va trebui să-i spun că ai mâna de carne şi că ai folosit-o şi te-ai acoperit de sânge. Va trebui să mai afle şi că nu Sholto este trădătorul, ci altcineva, care i-a dat porunca în numele reginei.

Am căscat ochii mari.

— Vrei să spui că regina te-a trimis pe tine singur împotriva lui Sholto şi a întreg sluaghului atunci când a

crezut că Sholto o trădase?

Doyle nu s-a uitat la mine.

— Nu vreau să te jignesc, dar ai fi avut nevoie de întăriri, am spus eu.

— Nu, regina m-a trimis să te aduc înapoi acasă înainte ca Sholto să plece din Saint Louis. Eu am ajuns în Los Angeles în noaptea când ai fost cu Norton şi ţi-am trimis păianjenii în ajutor. Abia a doua zi Sholto a pornit la drum încoace.

— Deci cineva a aflat că regina voia să mă aducă înapoi la curte şi în douăzeci şi patru de ore a ticluit un plan ca să mă omoare.

— Aşa se pare, a spus Doyle.

— Dar tu nu te-ai dezlipit de regină de cât timp? – şase sute de ani, opt sute de ani, cu excepţia asasinatelor.

— Mai precis, de o mie douăzeci şi trei de ani.

— Deci dacă regina nu a vrut să fiu ucisă, atunci de ce te-a trimis tocmai pe tine? Are alţi Corbi în care eu am mai multă încredere.

— Ai încredere sau îi placi mai mult? a întrebat Doyle.

Am rămas o clipă pe gânduri, apoi am încuviinţat.

— Ai dreptate, îi plac mai mult. Asta e cea mai lungă conversaţie pe care noi doi am avut-o vreodată. Aşadar, de ce te-a trimis tocmai pe tine, pe Întunecimea ei?

— Regina vrea să te întorci acasă, Meredith. Dar s-a temut că n-o să o crezi. Eu sunt chezaş că promisiunile ei sunt reale. Sunt Întunecimea ei, cu sabia ei personală în mână, cu magia ei în corpul meu, pentru a-i dovedi buna credinţă.

— Dar de ce vrea să mă întorc la curte, Doyle? Te-a trimis înainte ca eu să-mi dobândesc puterea – lucru care ne-a luat pe toţi prin surprindere. De ce am devenit dintr-odată demnă de a rămâne în viaţă?

— Regina nu a poruncit niciodată să fii omorâtă.

— Dar nici nu i-a oprit pe cei care au vrut să mă ucidă.

Doyle s-a înclinat scurt.

— Nu pot să te contrazic.

— Atunci, ce s-a întâmplat, ce a intervenit?

— Nu ştiu de ce regina îşi doreşte asta, Meredith, ştiu doar că aşa vrea.

— Tu n-ai pus niciodată multe întrebări.

— În timp ce tu, prinţesă, ai pus întotdeauna prea multe.

— Tot ce se poate, însă înainte de a reveni la curte vreau un răspuns la întrebarea asta.

— Care întrebare?

M-am încruntat la el.

— De ce această schimbare de atitudine, Doyle? Trebuie să aflu, înainte să-mi încredinţez din nou viaţa celor de la Curtea Unseelie.

— Şi dacă regina nu va vrea să-ţi răspundă?

Am încercat să-mi imaginez cum ar fi să renunţ pentru totdeauna la tărâmul zânelor din cauza unei întrebări la care nu primisem răspuns. Era o problemă mult prea complicată pentru a mă concentra acum asupra ei.

— Nu ştiu, Doyle, chiar nu ştiu. În clipa asta sunt mult prea obosită.

— Cu permisiunea ta, vreau să folosesc oglinda din baie ca să o contactez pe regină şi să-i dau raportul.

Am încuviinţat.

— Desigur.

A făcut o plecăciune atât de adâncă pe cât îi permitea camera înghesuită, după care s-a îndreptat spre uşa băii, care se afla după colţ, invizibilă din locul în care ne aflam.

— De unde ai ştiut unde e baia? l-am întrebat.

Mi-a înfruntat privirea cu o expresie plăcută, impasibilă pe faţă.

— Am văzut restul apartamentului. Unde altundeva ar fi putut fi?

M-am holbat la el fără să-l cred. Fie că nu mi-a zărit neîncrederea de pe chip, fie că a ales să o ignore, pentru că a dispărut după colţ. Am auzit uşa băii deschizându-se, apoi închizându-se la loc.

M-am aşezat pe marginea patului şi am încercat să-mi amintesc unde pusesem sacii de dormit. Doyle îmi salvase viaţa în seara asta – mă puteam revanşa cât de cât făcându-i somnul confortabil. Presupun că în schimbul

vieţii ar fi trebuit să-i ofer patul, însă eram prea obosită şi voiam să mă culc în pat. În plus, până ce nu aflam exact din ce motive mă salvase, îmi păstram manifestările de recunoştinţă pentru mai târziu. La Curtea Unseelie există lucruri mai rele decât moartea. După cum o dovedise Nerys. Amprenta reginei nu putea fi însă violată de o asemenea vrajă. Deci până ce nu mă asiguram că nu fusesem salvată doar pentru a împărtăşi o soartă cumplită, aveam să amân manifestările de recunoştinţă. Am găsit sacii de dormit în dulăpiorul din living. Tocmai îi desfăşuram la picioarele patului, ca să se aerisească mai bine, când am auzit strigăte în baie. Doyle ridicase vocea, furios. Întunecimea Reginei şi regina însăşi păreau să se certe. M-am întrebat dacă Doyle avea să-mi spună din ce cauză, sau va considera că este încă un secret pe care nu trebuia cu niciun chip să mi-l dezvăluie.

Capitolul 18

M-am apropiat de uşa băii. Doyle striga:

— Maiestate, vă rog, nu mă puneţi să fac asta.

Nu ştiu ce altceva ar fi adăugat, pentru că a venit la uşă şi a deschis-o de un deget.

— Da, prinţesă?

— Dacă poţi să mai rămâi acolo câteva minute, aş vrea să mă dezbrac şi să mă bag în pat.

A încuviinţat cu o înclinare a capului. Nu m-a invitat în camera de baie ca să o văd pe regină în oglindă. Nu a încercat să justifice cearta. S-a mărginit pur şi simplu să închidă uşa. Auzeam în continuare vocile, dar mult mai slab. Terminaseră cu urletele. Nu voiau ca eu să aflu de ce se certaseră. Presupuneam însă că din cauza mea. La ce anume se opusese Doyle cu atâta înverşunare încât să se certe cu regina?

Doyle nu intenţiona să mă ucidă, şi deocamdată asta îmi era de ajuns. Am stins plafoniera şi am aprins mica veioză model Tiffany de pe noptieră. Plafoniera mi se păruse dintotdeauna prea puternică pentru dormitor. Faptul că stinsesem o lumină, oricare lumină, însemna că mă simţeam ceva mai bine. Sau cel puţin mai calmă.

Cămăşile mele de noapte seamănă cu lenjeria pe care o port. Îmi place să simt mătasea şi satinul pe piele. Numai că o astfel de ţinută ar fi fost aproape prea crudă pentru Doyle.

Unul dintre privilegiile de care se bucura regina consta în aceea că putea să se culce cu bodyguarzii, cu Corbii ei, până când unul o lăsa însărcinată: atunci se căsătorea cu el şi nu se mai culca cu ceilalţi. Andais le-ar fi putut permite bodyguarzilor să se culce şi cu alte sidhe, numai că nu a vrut. Dacă nu se culcau cu ea, nu se culcau cu nimeni. Şi trecea foarte mult timp până ca oamenii ei de

pază să ajungă să facă sex.

Într-un târziu, m-am decis asupra unei cămăşi de noapte din mătase lungă până la glezne; avea mâneci scurte şi decolteul mic în formă de V nu dădea la iveală decât o porţiune de deasupra sânilor. Îmi acoperea corpul mai mult decât oricare alt obiect de îmbrăcăminte din sertar, însă fără sutien pe mine sânii împungeau materialul subţire, dezvăluind locul unde se aflau sfârcurile, ca degetele mari de la două mâini apăsate pe ţesătură. Mătasea era de un purpuriu regal vibrant, care se potrivea foarte bine cu pielea şi culoarea părului. Încercam să nu îl aţâţ pe Doyle, însă pe de altă parte eram suficient de vanitoasă încât să nu-mi doresc să arăt şleampătă.

M-am uitat la imaginea mea reflectată în oglindă. Arătam ca o femeie care îşi aştepta iubitul, cu excepţia tăieturilor de pe corp. Am ridicat braţele. Ghearele lui Nerys trasaseră dungi roşii furioase pe antebraţe. Rana din braţul stâng încă mai sângera. Oare trebuia cusută? Până acum nu avusesem nevoie de copci ca rănile să se închidă, dar sângele ar fi trebuit să nu mai curgă. Am ridicat poalele cămăşii de noapte, atât cât să mă uit la rana de pe coapsă. Arăta ca o înţepătură, foarte sus pe picior. Nerys încercase să îmi străpungă artera femurală. Voise să mă ucidă, şi în schimb o omorâsem eu. Continuam să nu simt nicio emoţie legată de moartea ei. Era ca şi cum această moarte ar fi ocupat în mine un loc mare, amorţit. Poate că mâine îmi va părea rău, sau poate nu. Uneori rămâneai pur şi simplu amorţit, pentru că nimic altceva nu îţi putea fi de folos. Sănătatea mintală depinde câteodată de amorţeala aceasta.

M-am holbat la mine în oglindă şi am văzut că până şi faţa îmi era golită de orice expresie. Ochii mei aveau acea privire vagă şi uimită care trădează şocul mai mult decât orice. Ultima dată când avusesem o asemenea privire fusese după ultimul duel, atunci când înţelesesem, în sfârşit, că duelurile nu vor înceta până ce nu voi muri. În noaptea aceea luasem hotărârea de a fugi, de a mă ascunde.

Invitaţia de a mă întoarce pe tărâmul zânelor nu venise decât în urmă cu câteva ore, şi deja arătam ca o victimă lovită de suflul unui obuz. Mi-am ridicat din nou braţele şi m-am holbat la dârele lăsate de ghearele cotoroanţei. Într-un fel, plătisem preţul pentru revenirea acasă. Îl plătisem cu sânge, cu carne, cu durere: moneda de la Curtea Unseelie. Regina mă invitase să mă întorc şi îmi garanta securitatea, numai că eu o cunoşteam prea bine. Nu avea să renunţe la ideea de a mă pedepsi pentru că fugisem de la curte, pentru că mă ascunsesem, pentru că îi dejucasem planurile de a mă găsi. A spune că mătuşa mea nu ştie să piardă cu graţie este o afirmaţie modestă, de proporţii care ar face universul să se zguduie.

Am auzit un ciocănit în uşa de la baie.

— Pot să ies? a întrebat Doyle.

— Tocmai mă gândeam dacă să-ţi dau voie sau nu, am răspuns eu.

— Poftim?

— Bine, poţi să ieşi.

Îşi trecuse curelele tecii în care ţinea sabia peste pieptul gol. Mânerul stătea răsturnat, puţin îndepărtat de coaste, ca un pistol prins în toc. Curelele păreau largi, ca şi cum îndepărtase de pe ele ceva ce le ţinuse până atunci strâns lipite de corp.

Nu îl văzusem niciodată pe Doyle altfel decât îmbrăcat din cap până în picioare. Nici pe căldura cea mai mare din toiul verii nu purta decât rareori mâneci scurte, mărginindu-se de obicei la ţesături mai subţiri. Avea un inel de argint în sfârcul stâng. Inelul ieşea imediat în evidenţă prin contrast cu pielea neagră. Rana se afla deasupra umflăturii muşchiului pectoral stâng. Culoarea ei stacojie părea aproape decorativă pe pieptul lui, ca un machiaj elaborat, făcut să atragă privirea.

— Cât de grav ai fost rănită? m-a întrebat.

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru.

— Eu, unul, n-am pic de sânge de muritor în mine, prinţesă. O să mă vindec. Aşa că te întreb din nou: cât de grav ai fost rănită?

— Nu ştiu dacă nu cumva n-am nevoie de copci la braţ şi… am spus eu, dând să ridic poalele cămăşii pentru a-i arăta înţepătura de pe coapsă, însă oprindu-mă la jumătatea gestului; sidhele se simt în largul lor când au de-a face cu nuditatea, însă eu încercasem întotdeauna să mă port mai circumspect cu gărzile. Am o împunsătură pe coapsă şi nu ştiu cât de adâncă e, am continuat.

Am lăsat cămaşa să cadă la loc fără să îi arăt rana. Era foarte sus pe picior şi nu purtam nimic pe dedesubt. Aşa cum o făceam, de altfel, de obicei. Din obişnuinţă. Acum regretam că nu îmi trăsesem chiloţii pe mine. Chiar dacă Doyle nu avea cum să-şi dea seama dacă purtam sau nu ceva pe dedesubt, dintr-odată m-am simţit dezbrăcată.

Pe Jeremy poate că aş fi încercat să îl stârnesc dacă aş fi avut ocazia. Dar pe Uther nu îl stârnisem şi nu intenţionam să îl stârnesc nici pe Doyle, din motive similare. Amândurora le fusese refuzat uzul unei anumite părţi din corp şi nu avuseseră parte de sex de multă vreme. Uther pentru că fusese exilat şi nu existau femei de statura sa, Doyle dintr-un capriciu al reginei.

Doyle a luat sacii de dormit şi i-a întins pe podea, între pat şi perete, apoi s-a aşezat pe un capăt al patului improvizat.

— Acum pot să văd rana, prinţesă?

M-am aşezat pe pat, lângă el, netezind în jos poalele cămăşii de noapte. Am întins braţul stâng spre el.

S-a folosit de ambele mâini pentru a-mi înălţa braţul, îndoindu-l din cot ca să vadă rana mai bine. Degetele lui păreau mai mari decât ar fi trebuit, mai intime decât erau în realitate.

— Rana e adâncă; s-au rupt câţiva muşchi, a spus. Probabil că te doare, a adăugat, uitându-se la mine.

— În clipa asta nu prea simt mare lucru, am răspuns.

Mi-a pus mâna pe frunte. Mâna era caldă, aproape fierbinte.

— Eşti rece la atingere, prinţesă, a clătinat el din cap. Ar fi trebuit să observ mai devreme. Eşti în stare de şoc. Nu e ceva foarte grav, dar ar fi trebuit să-mi dau seama, n-am

fost atent. Ai nevoie de odihnă şi căldură.

Mi-am retras mâna. Atingerea degetelor lui, care mi-au alunecat pe piele în timp ce îmi trăgeam mâna, m-a făcut să-mi feresc privirea, ca să nu-mi citească pe faţă ceea ce simţeam.

— Cum niciunul din noi nu poate vindeca prin atingere, cred că va trebui să mă mulţumesc cu nişte bandaje şi cu multă căldură.

— Dar eu pot să vindec prin atingere, a spus Doyle.

M-am uitat în ochii lui. Aveau o expresie precaută, indescifrabilă.

— Nu te-am văzut niciodată făcând asta la curte.

— E o metodă… mai intimă decât simpla atingere a mâinilor. La curte sunt vindecători cu mult mai buni decât mine. Abilităţile mele modeste nu sunt necesare acolo. Şi-a întins palmele spre mine. Aşadar, pot să te vindec, prinţesă. Sau poate preferi o vizită la camera de gardă şi nişte copci? Indiferent ce alegi, sângerarea trebuie oprită.

Nu mă dau în vânt după copci. Mi-am aşezat mâinile în mâinile lui. Şi-a îndoit din nou braţul din cot, prinzându-mi mâna şi împletindu-şi degetele cu ale mele. Albul pielii mele contrasta puternic cu nuanţa întunecată a pielii lui, ca o perlă aşezată alături de o bucată şlefuită de cărbune. M-a prins cu cealaltă mână de partea din spate a cotului. Braţul îmi era acum ţinut cu blândeţe, dar ferm. Am realizat că nu-l puteam clinti din loc şi, pe de altă parte, nu ştiam cum va proceda cu vindecarea.

— O să mă doară?

M-a privit pe deasupra braţului.

— S-ar putea, dar numai un pic.

A dat să se aplece, ca şi cum săruta rana.

Mi-am pus mâna liberă pe umărul său, oprindu-i înaintarea. La atingere, i-am simţit pielea ca pe o mătase caldă.

— Aşteaptă… Cum anume ai de gând să mă vindeci?

Mi-a aruncat surâsul acela mic al lui.

— Ai răbdare câteva clipe şi vei vedea.

— Nu-mi plac surprizele, am ripostat, ţinându-mi în

continuare mâna pe umărul lui.

A zâmbit, clătinând din cap.

— Foarte bine. Nu şi-a mişcat însă mâinile de pe braţele mele. Mă ţinea prizonieră, ca şi cum intenţiona să mă vindece indiferent dacă voiam sau nu. Sholto ţi-a spus că una dintre poreclele mele e Baronul de Limbă Dulce.

— Îmi amintesc, am spus.

— Ţi-a dat de înţeles c-ar fi un nume cu implicaţii sexuale, numai că nu-i deloc aşa. Pot să te vindec, dar nu cu ajutorul mâinilor.

M-am holbat la el preţ de câteva clipe.

— Vrei să zici că-mi vei închide rana lingând-o?

— Da.

Nu mi-am ferit privirea.

— Ştiu că unii câini de la curte făceau asta, dar n-am auzit niciodată ca un sidhe să aibă asemenea abilităţi.

— După cum ţi-a spus şi Sholto, există nişte avantaje atunci când nu eşti sidhe pursânge. La el, părţile din corp care au fost retezate cresc la loc, iar eu pot să-ţi ling rana până se vindecă.

N-am încercat să-mi ascund neîncrederea de pe faţă.

— Dacă ai fi oricare alt membru al gărzii, te-aş acuza că vrei să-ţi găseşti scuze pentru a-ţi lipi gura de mine.

A zâmbit, de data asta mai luminos, mai amuzat.

— Dacă ar fi ca amicii mei Corbi să încerce să te păcălească, fii sigură că nu pe braţ ar vrea să te atingă.

Mi-a venit să râd, fără să vreau.

— Ai dreptate. Bine, atunci opreşte sângerarea dacă poţi. În seara asta n-am chef să merg la camera de gardă. Mi-am lăsat mâna să cadă de pe umărul lui. Haide, dă-i drumul.

S-a aplecat încet spre braţul meu, continuând să vorbească.

— O să încerc să fac să te doară cât mai puţin.

Respiraţia lui aproape că mi-a ars pielea când a început să-şi treacă limba peste rană.

Am tresărit.

Şi-a ridicat ochii spre mine fără să-şi salte faţa de pe

braţul meu.

— Te doare, prinţesă?

Am clătinat din cap, nesigură pe vocea mea.

S-a reîntors la treabă. A lins de două ori de-a lungul rănii, foarte încet, apoi limba i s-a strecurat înăuntrul rănii. Durerea a fost ascuţită şi imediată şi m-a făcut să scot un geamăt.

De data asta nu s-a mai retras, ci şi-a apăsat capul mai tare de pielea mea. A închis ochii, iar limba îi explora rana, iscând în mine mici senzaţii ascuţite de durere, ca nişte şocuri electrice neînsemnate. Cu fiecare astfel de durere, părţile de jos ale corpului mi se contractau şi se relaxau succesiv. Era ca şi cum nervii pe care îi atingea ar fi fost ataşaţi de alte lucruri, care nu aveau nimic de-a face cu braţul.

A început să lingă rana cu mişcări lungi şi lente. Îşi ţinea şi acum ochii închişi, şi eram suficient de aproape pentru a-i zări genele negre, la fel de întunecate ca şi pielea obrajilor. Durerea aproape că dispăruse cu totul, nu mai rămăsese decât senzaţia gurii lui ce aluneca peste pielea mea. Atingerea aceasta mi-a făcut inima să-şi accelereze bătăile şi mi-a oprit respiraţia în gât. Lumina i se reflecta sclipitoare în cercei, ca şi cum urechile i-ar fi fost încrustate în argint. Căldura a început să se strângă în jurul rănii. Acum mi se părea într-adevăr că sunt vindecată prin atingere. Căldura crescândă, energia care vibra peste pielea mea, înăuntrul pielii, toate erau aproape identice.

Doyle s-a retras, cu ochii pe jumătate închişi şi gura moale. Arăta ca şi cum se trezise dintr-un vis sau ca şi cum ar fi fost întrerupt din nişte activităţi mai intime. Mi-a eliberat braţul încet, aproape împotriva voinţei lui.

Vocea i-a răsunat joasă, răguşită.

— A trecut mult timp de când n-am mai făcut asta. Uitasem ce simţi atunci când vindeci pe cineva.

Mi-am îndoit cotul ca să mă uit mai îndeaproape şi am descoperit că rana dispăruse. Mi-am pipăit pielea cu vârfurile degetelor. Era netedă, nevătămată, încă umedă din cauza limbii lui Doyle, încă fierbinte la atingere, de

parcă o parte din vrajă rămăsese agăţată de ea.

— Arată perfect, nu se vede nici măcar o cicatrice.

— Pari surprinsă.

— Mai bine zis mulţumită.

S-a înclinat uşor. Stătea în continuare pe marginea patului.

— Mă bucur că am putut să-i fiu de ajutor prinţesei mele.

— Am uitat să scot pernele pentru tine, am spus, ridicându-mă în picioare şi pornind spre şifonier.

M-a prins de încheietura braţului.

— Îţi curge sânge.

M-am uitat în jos, spre braţ; arăta la fel de bine.

— Piciorul, prinţesă.

Am privit din nou în jos şi am zărit sânge prelingându-mi-se pe piciorul drept.

— La naiba!

— Întinde-te pe pat şi lasă-mă să mă uit la rană.

Nu-mi eliberase braţul şi acum încerca să mă tragă spre pat.

M-am împotrivit şi mi-a dat drumul.

— Piciorul n-ar mai trebui să-ţi sângereze, Prinţesă Meredith. Lasă-mă să-ţi vindec rana asta, aşa cum ţi-am vindecat braţul.

— E foarte sus pe coapsă, Doyle.

— Cotoroanţa a încercat să-ţi străpungă artera femurală.

— Da, am încuviinţat eu.

— Insist să văd rana, prințesă. E o zonă vitală a corpului, care nu trebuie ignorată.

— E foarte sus pe coapsă, am repetat.

— Bine, am înţeles. Acum întinde-te şi lasă-mă să mă uit la ea.

— Nu port nimic pe sub cămaşa de noapte, l-am avertizat.

— Oh.

Un şir de emoţii i s-a succedat pe faţă atât de rapid încât n-am reuşit să le interpretez. Fuseseră ca nişte nori care trec pe deasupra unui câmp într-o zi vântoasă, într-un

târziu a spus:

— Poate că n-ar fi rău să-ţi pui ceva pe tine ca să mă pot uita la rană.

— Bună idee, am zis.

Am deschis sertarul care conţinea obiectele de lenjerie intimă. Aidoma cămăşilor de noapte, chiloţeii mei erau numai satin, mătase şi dantelă. În cele din urmă, am ales o pereche din satin negru, simplă, fără zorzoane, fără dantelă, fără aplicaţii fiţoase. Altceva mai apropiat de ideea de îmbrăcăminte conservatoare nu aveam.

Am aruncat o privire spre Doyle. Se întorsese cu spatele fără să fi fost rugat. Mi-am tras pe mine chiloţeii, am netezit cămaşa de noapte şi i-am spus:

— Gata, acum poţi să te uiţi.

S-a răsucit spre mine, cu o expresie foarte solemnă întipărită pe faţă.

— Majoritatea doamnelor de la curte nu m-ar fi prevenit. Unele pentru a mă necăji, iar altele pentru simplul motiv că nu le-ar trece prin cap. Nuditatea este un lucru destul de comun la curte. De ce m-ai avertizat?

— Unora dintre gărzi le place să tachineze sau să se joace de-a şoarecele cu pisica. Pe ei nu i-aş fi prevenit. Pentru că n-ar fi fost decât parte a jocului. Numai că tu nu te joci niciodată, Doyle. Tu nu semeni cu ceilalţi. Dacă m-aş fi întins pur şi simplu pe pat şi mi-aş fi dezgolit picioarele, ar fi fost un gest prea… crud din partea mea.

A dat din cap.

— Adevărat. Prea mulţi curteni ne tratează pe noi, cei care ne ţinem deoparte, ca pe nişte eunuci, de parcă n-am avea şi noi sentimente. Eu însă aş prefera să nu mă ating de nicio carne moale decât să fiu excitat şi pe urmă să nu pot să mă descarc. Pentru mine, asta ar fi cel mai rău lucru posibil.

— Regina refuză în continuare să vă lase chiar şi să vă atingeţi singuri?

S-a uitat în pământ şi în clipa aceea mi-am dat seama că întrecusem măsura.

— Scuze, Doyle, nu suntem suficient de apropiaţi ca să-

mi permit să-ţi pun o astfel de întrebare.

A vorbit fără să-şi ridice privirea.

— Eşti fiinţa cea mai politicoasă din toată familia regală de la Curtea Unseelie. Regina a considerat… drăgălăşeniile acestea ale tale drept dovezi de slăbiciune. Şi-a înălţat ochii, scrutându-mi chipul. Noi însă, membrii gărzii, am apreciat întotdeauna comportamentul tău. De fiecare dată când eram repartizaţi să te avem în grijă, ne simţeam uşuraţi, pentru că nu ne era teamă de tine.

— Nu eram suficient de puternică pentru a vă înspăimânta, am spus eu.

— Nu, prinţesă, nu mă refer la puterile tale magice. Vreau să spun că nu ne temeam de cruzimea ta. Prinţul Cel a moştenit… simţul umorului de la mama lui.

— Vrei să zici că e un sadic.

A încuviinţat din cap.

— Din toate punctele de vedere. Acum întinde-te, te rog, pe pat şi lasă-mă să-ţi examinez rana. Dacă te las să sângerezi de moarte din cauza pudorii, s-ar putea ca regina să mă transforme până la urmă în eunuc.

— Dar eşti Întunecimea ei, mâna ei dreaptă. N-o să vrea să te piardă de dragul meu.

— Am impresia că te subestimezi, iar pe mine mă supraestimezi. Mi-a întins braţul ca să mă sprijin de el. Întinde-te pe pat, prinţesă, te rog.

I-am luat braţul şi m-am căţărat în pat în genunchi.

— Insist să-mi spui Meredith. De ani de zile nu aud decât prinţesă în sus, prinţesă în jos. Şi de cum mă voi întoarce în Cahokia, o să am iarăşi parte numai de asta. În noaptea asta hai să renunţăm la titluri.

A înclinat uşor din cap.

— Prea bine, Meredith.

L-am lăsat să mă sprijine să ajung pe mijlocul patului, cu toate că nu aveam nevoie de ajutor. În parte pentru că acestui sidhe mai vârstnic îi plăcea să ajute şi în parte pentru că mie îmi făcea plăcere atingerea mâinii lui.

M-am întins cu capul rezemat de mormanul de perniţe de pe pat. Stând astfel săltată, aveam o vedere perfectă

asupra restului corpului meu.

Doye a îngenuncheat la marginea patului, lângă piciorul meu.

— Cu permisiunea ta, prinţesă.

— Meredith, l-am corectat eu.

A dat din cap.

— Cu permisiunea ta, Meredith.

Am ridicat marginile cămăşii de noapte din mătase purpurie până ce am dat la iveală rana. Gaura era poziţionată suficient de sus pentru ca de sub cămaşă să se vadă chiloţeii negri.

Doyle s-a folosit de mâini pentru a examina rana, trăgând de piele, apoi apăsând-o. Mă durea şi durerea nu era deloc plăcută; aparent, rana era mai gravă decât crezusem. Sângele circula acum mai iute, dar nu suficient de repede pentru o arteră. Dacă artera femurală ar fi fost străpunsă, aş fi fost de mult moartă.

Doyle s-a săltat în picioare, cu mâinile în şolduri.

— Rana e foarte adâncă şi cred că a fost atins un muşchi.

— Nu m-a durut atât de tare până ce ai început s-o atingi.

— Dacă nu o vindec în noaptea asta, până mâine o să ajungi oloagă şi vom fi nevoiţi să mergem la camera de gardă. S-ar putea să fii operată, să ţi se pună copci pe partea interioară a piciorului. Alternativa e să te vindec eu acum.

— Votez pentru acum, l-am anunţat.

Mi-a aruncat acelaşi zâmbet tipic.

— Bun. Nu mi-ar conveni să-i explic reginei de ce te-am adus acasă şchiopătând, când aş fi putut să te vindec. A dat să se aplece peste picior, apoi s-a îndreptat de spate. Mi-ar fi mai uşor dacă mi-aş schimba poziţia.

— Tu eşti vraciul – fă ce ai de făcut, am spus.

S-a postat între picioarele mele şi a trebuit să le desfac atât cât să-i fac loc să-şi strecoare genunchii între ele. După câteva manevre şi alte câteva scuze, a sfârşit prin a sta lungit pe burtă, cu mâinile prinzându-mi fesele.

Privirea i-a alunecat în sus de-a lungul corpului meu, până ce ochii noştri s-au întâlnit. Simplul fapt că îl vedeam stând aşa mi-a accelerat pulsul în gât. Am încercat să mă prefac nepăsătoare, dar nu cred că am reuşit.

A suflat, ca o adiere caldă, peste pielea coapselor mele. M-a privit în timp ce făcea asta şi mi-am dat seama că era un gest deliberat care probabil nu avea nimic de-a face cu vindecatul.

Şi-a săltat capul de pe pielea mea.

— Iartă-mă, dar noi, cei ca mine, tânjim nu numai după sex, ci şi după micile intimităţi. După privirea unei femei atunci când reacţionează la atingerea ta. Şi-a trecut limba, cu o mişcare iute, peste pielea mea. După icnetul acela mic atunci când corpul ei începe să se înalţe pentru a-l întâlni pe al tău, a continuat.

Stătea întins între picioarele mele, uitându-mi-se în ochi. I-am măsurat din priviri corpul. Coada de păr părea o frânghie groasă şi neagră atârnată de pielea dezgolită a spinării, încolăcită de netezimea strânsă a blugilor. Când ochii ni s-au întâlnit, am văzut în ei acea privire care apare la un bărbat numai atunci când este convins că nu-l vei refuza, indiferent ce îţi va cere. Nu-şi câştigase însă acest drept sau cel puţin nu încă.

— N-ai voie să încerci să mă exciţi, sper că n-ai uitat.

Şi-a frecat bărbia de coapsa mea în timp ce mi-a răspuns:

— În mod normal nu-mi permit să mă las atras într-o asemenea postură compromiţătoare, dar dacă tot am ajuns până aici, află că mi-e greu să nu profit măcar un pic.

M-a muşcat de coapsă, mai întâi uşor, apoi, când m-a auzit scoţând un geamăt, şi-a înfipt dinţii mai adânc în piele. Mi-am arcuit spinarea şi am ţipat. Când am fost capabilă să deschid din nou ochii, am văzut că-şi lăsase amprenta dinţilor pe coapsă. Trecuse atâta vreme de când nu mai avusesem un iubit care nu numai că putea, dar şi voia să-şi lase amprenta asupra corpului meu.

Vocea lui Doyle a răzbit până la mine ca un tors profund de pisică:

— A fost minunat.

— Dacă mă aţâţi, să ştii că am să te aţâţ şi eu.

Am încercat să imprim o notă de avertisment celor spuse, numai că gâfâiam prea tare.

— Dar tu eşti acolo, sus, iar eu aici, jos.

Mi-a strâns şi mai tare coapsele; forţa mâinilor lui era imensă. Am înţeles ce voia să spună. Că era suficient de puternic pentru a mă ţine nemişcată doar ţintuindu-mă cu mâinile de coapse. Puteam să mă salt în fund, dar nu mă puteam clinti din loc. O tensiune din corpul meu, a cărei existenţă nici nu o bănuisem, s-a domolit dintr-odată. M-am relaxat sub mâinile lui şi m-am rezemat din nou de perne. Dusesem lipsa unor lucruri care aveau prea puţin de-a face cu orgasmul. Doyle nu s-ar fi uitat niciodată la mine oripilat dacă i-aş fi cerut să-mi facă cine ştie ce. Nu m-ar fi făcut niciodată să mă simt ca un monstru din cauza unor lucruri după care corpul meu tânjea.

Mi-am scos cămaşa de noapte din mătase de sub spate, apoi am tras-o în sus şi peste cap. M-am săltat cu partea de sus a corpului deasupra lui. Privirea aceea atotştiutoare îi dispăruse din ochi, înlocuită acum de una de dorinţă pură. Era atât de evidentă încât am ştiut că împinsesem jocul prea departe. Mi-am acoperit sânii cu cămaşa, nesigură de modul în care trebuia să-mi cer scuze astfel încât să nu fac ca lucrurile să devină şi mai penibile.

— Nu, a spus Doyle, nu îi acoperi. M-ai luat prin surprindere, atâta tot.

— Nu, Doyle. N-avem cum să terminăm asta. Îmi pare foarte rău… mai ales pentru tine, am zis, dând să-mi trag iarăşi cămaşa peste cap.

Degetele lui s-au încleştat, dureros, în jurul coapselor mele, vârfurile lor intrându-mi în carne. Am scos un geamăt şi l-am privit. Nu apucasem decât să-mi trec mânecile cămăşii peste braţe.

Vocea lui devenise acum întunecată şi poruncitoare, abia mascând o furie care îi făcea ochii să strălucească aidoma unor nestemate negre.

— Nu!

Acel unic cuvânt m-a făcut să îngheţ în poziţia în care mă aflam şi să mă holbez la el cu ochii mari şi cu inima bubuindu-mi în piept, de parcă ceva îmi rămăsese în gât.

— Nu, a repetat el pe un ton mai scăzut. Nu, lasă-mă să-i văd. O să te fac să te zvârcoleşti, prinţesă, şi vreau să-ţi văd corpul în timp ce o fac.

Am lăsat cămaşa de noapte să cadă pe pat şi m-am săltat, trăgându-mă cât mai aproape de el. Forţa cu care îmi apăsa coapsele a depăşit punctul de plăcere, trecând la unul de durere pură, dar şi aceasta, în circumstanţe adecvate, tot un fel de plăcere era.

Degetele lui au slăbit un pic strânsoarea şi am văzut că îşi lăsase urmele de unghii pe coapsele mele. Micile semne în formă de semilună au început să se umple de sânge în timp ce priveam.

A dat să-şi tragă mâinile de sub coapsele mele, dar am clătinat din cap.

— Tu eşti acolo, jos, iar eu aici, sus, în caz că ai uitat.

Nu m-a contrazis, mulţumindu-se să-şi aşeze din nou mâinile în jurul coapselor mele, de data aceasta fără să le apese tare, doar atât de strâns încât să nu mă pot mişca. Mi-am trecut mâinile peste stomac, apoi am urcat şi mi-am cuprins sânii în palme, după care m-am întins, rezemată de perne, pentru ca el să mă poată vedea.

M-a privit preţ de câteva clipe care mi s-au părut lungi, ca şi cum încerca să-şi întipărească în minte imaginea mea aşezată printre pernele de culoare închisă, apoi gura i s-a lipit din nou de rană. A lins-o cu mişcări lente, apăsate. După care gura i s-a încleştat de rană şi a început să o sugă. Trăgea atât de tare încât m-a durut, ca şi cum sugea o otravă pătrunsă adânc în rană.

Durerea m-a făcut să-mi salt partea de sus a corpului de pe perne, iar el şi-a ridicat ochii spre mine cu acea ştiinţă întunecată al cărei merit nu-l câştigase. M-am întins din nou pe pat cu presiunea gurii lui pe coapsă, cu degetele lui puternice săpând suficient de adânc pentru ca să fiu convinsă că a doua zi aveam să mă aleg cu vânătăi. Pielea mea începuse să strălucească, să licărească în lumina

blândă din dormitor.

M-am uitat în jos spre el, însă ochii lui erau concentraţi spre ceea ce avea de făcut. Căldura a început să crească sub presiunea gurii sale şi să umple rana aidoma unei ape fierbinţi turnate în gaura din pielea mea.

Doyle a început să strălucească. Pielea lui goală lumina ca o lună noaptea, într-o baltă de apă. Atâta doar că acea lună se năştea dinăuntrul său, aruncând de sub piele reflexe luminoase alternând cu altele întunecate.

Căldura vindecătoare vibra lipită de coapsa mea ca un al doilea puls. Gura lui stătea încleştată de pielea mea, trăgând de acel puls, dând să-l sugă, să-l cureţe, să-l golească. O fierbinţeală mi-a cuprins centrul corpului şi mi-am dat seama că era propria mea putere, numai că niciodată nu mă mai simţisem aşa.

Căldura din coapsă şi fierbinţeala din trup au crescut şi s-au lăţit, acumulându-se ca două rezervoare, tot mai mari, şi mai mari, până ce tot corpul mi-a fost mistuit de căldură, iar pielea mi-a strălucit de albul cel mai pur, cu unduiri care dansau pe dedesubt ca nişte valuri. Cele două puteri au plutit una împotriva celeilalte şi, pentru o clipă, căldura vindecătoare a lui Doyle s-a ridicat deasupra fierbinţelii mele, pentru ca mai apoi cele două forţe să se reverse una într-alta, contopindu-se într-un unic vârtej de magie care mi-a făcut spinarea să se arcuiască, pielea să-mi salte ca într-un dans şi corpul să mi se încordeze.

Doyle şi-a ridicat faţa de pe pielea mea. A strigat:

— Nu, Meredith.

Era însă prea târziu şi puterea ne-a cuprins pe amândoi într-un val de căldură, de fierbinţeală care mi-a făcut părţile de jos ale corpului să se contracte, lăsându-mă fără suflare. După care puterea s-a revărsat în afară, ca un pumn pe care îl deschizi, dând parcă să înşface ceva la care nu putea ajunge. Am scos un urlet şi puterea s-a scurs din mine, într-o strălucire care de pe pielea mea arunca umbre prin cameră.

L-am zărit pe Doyle ca prin ceaţă. Stătea în genunchi, îşi ţinea un braţ ridicat, ca pentru a se feri de o lovitură, dar

apoi puterea l-a izbit. Am văzut cum capul i se răsuceşte pe spate, cum corpul i se înalţă, de parcă puterea avea braţe să-l ridice. Ritmul în care luna dansa pe sub pielea lui s-a accelerat, până ce un nimb de lumină neagră, strălucitoare ca un curcubeu întunecat, i-a învăluit corpul. Preţ de o clipă neverosimilă a rămas suspendat acolo, încordat, un obiect sclipitor şi atât de frumos, încât, privindu-l, îţi venea să plângi, dacă nu cumva orbeai. După care un ţipăt i-a scăpat din gură, pe jumătate de durere, pe jumătate de plăcere. S-a prăbuşit pe pat, cuprinzându-şi corpul cu braţele. Strălucirea aceea minunată a început să pălească, de parcă pielea lui absorbea lumina, sugând-o şi trăgând-o înapoi, acolo de unde plecase.

M-am aşezat în fund şi am întins o mână spre el, pe care rămăsese o tentă uşoară de lumină albă.

S-a cutremurat şi s-a tras înapoi, şi în graba de a se îndepărta de mine a căzut de pe pat. M-a privit de după marginile patului cu ochi mari, înspăimântaţi.

— Ce-ai făcut?

— Ce s-a întâmplat, Doyle?

— Ce s-a întâmplat? S-a ridicat, sprijinindu-se dintr-odată de perete, ca şi cum îl lăsaseră picioarele. Eu nu am voie să mă eliberez sexual, Meredith. Nici cu propria mână, nici cu a unei alte fiinţe.

— Dar nu te-am atins niciodată în partea aceea din corp.

A închis ochii şi s-a rezemat din nou cu capul de zid. A vorbit fără să mă privească în ochi.

— Dar magia ta m-a atins. M-a despicat precum o sabie. Acum înţelegi ce ai făcut? m-a întrebat, deschizând ochii şi fixându-i asupra mea.

Într-un târziu, am dat din cap în semn de înţelegere.

— Vrei să zici că regina va considera asta ca fiind o partidă de sex ca oricare alta.

— Exact.

— Dar n-am vrut, nu m-am gândit nicio clipă… Puterea mea nu s-a manifestat niciodată în felul ăsta.

— A fost la fel în noaptea în care te-ai culcat cu omul-focă?

Am căzut o clipă pe gânduri, apoi m-am încruntat.

— Da şi nu. Nu a fost întocmai ca acum, dar…

M-am oprit în mijlocul frazei şi m-am holbat la pieptul lui Doyle.

Probabil că în privirea mea se citea uimirea, pentru că s-a uitat şi el în jos.

— Ce-i? Ce-ai văzut?

— Rana din piept ţi-a dispărut, am spus cu o blândeţe izvorâtă din uimire.

Şi-a trecut mâinile peste piept, în căutarea rănii.

— E vindecată. Nu eu am făcut asta. Arată-mi braţele, a zis, apropiindu-se de marginea patului.

M-am uitat în jos şi am văzut că urmele de gheare dispăruseră. Braţele mi se vindecaseră. Mi-am trecut degetele peste coapse; erau în continuare vătămate. Urmele de unghii, pline de mici picături de sânge; urmele roşii lăsate de dinţii lui Doyle; o pată roşie pe coapsă, în locul unde apăsase pe rană.

— De ce mi s-a vindecat tot corpul, în afară de rănile astea?

A scuturat din cap.

— Nu ştiu.

Mi-am ridicat privirea spre el.

— Ai spus că iniţierea în puterea mâinii a fost cea care l-a vindecat pe Roane. Dar dacă nu e vorba doar de acea primă revărsare de putere? Dacă asta e numai o parte din forţa magică pe care abia am descoperit că o posed?

L-am urmărit cum încerca să pună lucrurile cap la cap.

— E posibil, însă vindecarea prin sex nu e un har al Curţii Unseelie.

— Dar e un har al Curţii Seelie, am spus eu.

— Iar tu descinzi din ei, a completat Doyle încetişor. Trebuie să-i spun reginei.

— Ce să-i spui? am întrebat.

— Totul.

M-am târât pe pat, în continuare pe jumătate dezbrăcată, vrând să mă apropii. S-a ferit dându-se înapoi şi lipindu-se de perete, de parcă reprezentam o ameninţare

la adresa lui.

— Nu, Meredith, te rog, încetează. Poate că regina ne va ierta, pentru că n-a fost decât un accident, şi în plus probabil că va fi încântată să afle că deţii mai multă putere decât credea. Asta s-ar putea să ne salveze, dar dacă mă atingi din nou, dacă ne vom apropia iarăşi…, a adăugat clătinând din cap, nu va mai avea pic de milă faţă de noi.

— N-aveam de gând decât să te ating pe braţ, Doyle. Cred c-ar fi bine să discutăm înainte să te apuci să trăncăneşti cu regina.

S-a retras spre marginea zidului, chiar în locul de unde începea colţul care ascundea restul încăperii în întuneric.

— Tocmai m-am descărcat sexual pentru prima oară în mai multe secole decât ţi-ai putea tu închipui, şi tu stai acolo şi… A clătinat din nou din cap. Chiar dacă nu-mi atingi decât braţul, autocontrolul meu nu este nelimitat – după cum ai văzut. Nu, Meredith, o singură atingere şi risc să mă năpustesc asupra ta, aşa cum mi-am dorit din clipa când ţi-am văzut sânii săltând pe deasupra ochilor mei.

— Aş putea să mă îmbrac, m-am oferit eu.

— N-ar fi rău, a răspus Doyle, dar tot îi voi povesti reginei ce s-a întâmplat.

— Dar ce face regina? Ţine evidenţa spermei? Doar n-am făcut sex. Atunci de ce să-i spui?

— Este Regina Aerului şi Întunericului. O să afle oricum. Dacă nu-i mărturisim noi din proprie iniţiativă şi descoperă singură ce s-a întâmplat, pedeapsa va fi de mii de ori mai aspră.

— Pedeapsa? N-a fost decât un accident.

— Ştiu, şi poate că tocmai asta ne va salva.

— Doar nu vorbeşti serios. Crezi că ne va aplica aceeaşi pedeapsă ca aceea prevăzută pentru sexul făcut deliberat?

— Moartea prin tortură, a răspuns Doyle. Sper că nu, deşi are tot dreptul.

Am clătinat din cap.

— Nu, nu va dori să te piardă după o mie de ani doar din cauza unui accident.

— Sper şi eu, prinţesă, sper din toată inima.

A pornit-o spre baie.

— Doyle, am strigat eu.

A revenit.

— Da, prinţesă?

— Dacă regina îţi va spune că ne va executa, am o veste bună pentru tine.

Şi-a lăsat capul pe un umăr, ca o pasăre.

— Şi care ar fi vestea?

— Că putem face sex, sex în toată puterea cuvântului, piele lipită de piele. Dacă tot vom fi executaţi, măcar să ne facem vinovaţi de acuzele care ni se aduc.

Emoţiile i s-au succedat pe chip – şi nici de această dată n-am reuşit să le descifrez –, până ce într-un târziu un zâmbet i-a cuprins faţa.

— Niciodată nu mi-a trecut prin cap că voi fi nevoit s-o înştiinţez pe regină cu privire la un asemenea fapt şi în acelaşi timp să am propriile dubii în legătură cu ceea ce aş vrea să aud din gura ei. Eşti o femeie foarte atrăgătoare, Meredith, o femeie pentru care unii bărbaţi ar fi dispuşi să-şi dea viaţa.

— Eu nu-ţi vreau viaţa, Doyle, doar corpul.

A izbucnit în râs şi a intrat în baie. Oricum, era mai bine decât să-l aud plângând. Până să revină în cameră îmi trăsesem cămaşa de noapte pe mine şi mă învelisem cu pătura. Avea o expresie solemnă întipărită pe faţă, însă m-a anunţat:

— Nu vom fi pedepsiţi. Deşi regina a făcut nişte aluzii cum că i-ar plăcea să te urmărească vindecând prin puterea nou descoperită.

— N-am de gând să-i ofer plăcerea unor partide publice de sex, am ripostat.

— Da, ştiu, şi o ştie şi ea, dar e curioasă.

— N-are decât să fie. Bun, deci niciunul din noi nu va fi executat?

— Nu.

— Atunci de ce nu eşti mai vesel?

— Nu mi-am adus niciun schimb de haine cu mine.

Mi-a luat o secundă ca să înţeleg ce voia să spună.

Am scotocit prin sertar şi am dat peste o pereche de boxeri bărbăteşti din mătase. Aveau probabil să-i vină cam strânşi peste şolduri, pentru că nu avea aceeaşi măsură ca Roane, dar îl încăpeau.

Doyle a luat boxerii şi a intrat în baie. Am crezut că se va grăbi să iasă şi să se culce, dar l-am auzit dând drumul la duş. Am azvârlit câteva perne peste sacul lui de dormit, apoi m-am culcuşit în pat ca să încerc să aţipesc. Nu eram sigură că voi putea dormi, numai că Doyle a rămas multă vreme sub duş. Ultimul lucru pe care l-am auzit înainte să mă cuprindă somnul a fost zgomotul făcut de uscătorul de păr. Pur şi simplu m-am trezit a doua zi şi l-am găsit stând lângă pat, cu o ceaşcă de ceai fierbinte într-o mână şi cu biletele de avion în cealaltă. Nu ştiu dacă folosise sacul de dormit şi nici dacă apucase să închidă ochii.

Capitolul 19

Doyle mi-a permis, curtenitor, să ocup locul de lângă geam. S-a aşezat foarte drept în scaun, cu braţele încrucişate strâns la piept şi cu centura legată. A închis ochii când avionul s-a desprins de la sol. În mod normal îmi place să mă uit cum pământul se îndepărtează, însă astăzi urmărirea reacţiei lui Doyle, care devenise cenuşiu la faţă, părea cu mult mai amuzantă.

— Cum se poate să-ţi fie frică să zbori? l-am întrebat.

Mi-a răspuns, continuând să stea cu ochii închişi:

— Nu mi-e frică să zbor. Mi-e frică să zbor cu avionul. Vorbea pe un ton foarte rezonabil, ca şi cum tot ce spunea era perfect logic.

— Deci, dacă ai zbura pe un cal, n-ai avea nimic?

A dat din cap în semn de încuviinţare, după care a deschis în fine ochii când avionul s-a redresat.

— Am zburat adesea pe spinările fiinţelor înaripate.

— Atunci de ce te deranjează avioanele?

M-a privit ca şi cum ar fi trebuit să ştiu singură răspunsul.

— Din cauza metalului, Prinţesă Meredith. Nu mă simt bine atunci când sunt înconjurat de atâta metal făcut de mâna omului. Acţionează ca o barieră între mine şi pământ, iar eu sunt o creatură a pământului.

— După cum ai spus şi tu, Doyle, există avantaje atunci când nu eşti sidhe pursânge. Eu, una, nu am nicio problemă cu metalele.

M-a privit, mulţumindu-se să-şi răsucească numai capul.

— Vrei să zici că eşti în stare să faci vrăji majore într-un asemenea sicriu metalic?

Am dat din cap.

— Pot la fel de bine să fac vrăji şi într-un sicriu metalic, şi afară.

— Asta se poate dovedi foarte util, prinţesă.

Însoţitoarea de zbor, o blondă înaltă, cu picioare lungi şi un machiaj aproape perfect, s-a oprit lângă fotoliul lui Doyle, aplecându-se suficient de tare peste el pentru a-i permite să-i admire decolteul dacă ar fi avut chef. Se asigurase că-i oferă aceeaşi perspectivă de fiecare dată când se apropiase. În ultimele douăzeci de minute venise lângă el de trei ori ca să-l întrebe dacă dorea ceva, orice. Doyle declinase oferta. Eu îi cerusem un pahar de vin roşu.

De data asta m-a servit. Pentru că locurile noastre erau la clasa întâi, vinul fusese turnat într-un pahar cu picior lung. Tocmai bun ca să verşi conţinutul pe tine atunci când avionul trece printr-o zonă cu turbulenţe, adică exact ceea ce s-a şi întâmplat.

Avionul s-a clătinat şi s-a răsucit atât de tare, încât i-am dat vinul înapoi însoţitoarei, iar ea mi-a oferit o mână de şerveţele ca să mă şterg.

Doyle şi-a închis din nou ochii şi a continuat să răspundă repetând întruna „Nu, mersi, n-am nevoie de nimic” la toate întrebările femeii. Ea nu s-a oferit şi să-şi arunce hainele cât colo şi să facă sex cu el pe podeaua avionului, dar invitaţia era cât se poate de clară. Dacă Doyle a sesizat-o, a ales s-o ignore cu eleganţă. Nu-mi dădeam seama dacă înţelesese că tipa se dădea la el sau dacă era de fapt obişnuit să vadă femei din rasa umană făcându-se de râs în faţa lui. În cele din urmă, individa a priceput aluzia şi a luat-o din loc. În timp ce se deplasa pe culoar a fost nevoită să se ţină de scaune ca să nu cadă.

Avionul traversa o zonă de turbulenţe grave. Doyle era cenuşiu la faţă. Bănuiesc că asta era versiunea lui proprie de îngălbenire de frică.

— Te simţi bine?

Şi-a strâns pleoapele şi mai tare.

— O să fiu bine când ne vom afla în siguranţă, pe pământ.

— Pot să fac ceva ca timpul să treacă mai repede?

A întredeschis ochii.

— Cred că stewardesa mi-a făcut deja o astfel de ofertă.

— Stewardesă este un termen sexist, l-am corectat eu. Se zice însoţitoare de zbor. Înţeleg că te-ai prins de aluziile ei.

— Nu cred că faptul că m-a strâns de coapsă şi că şi-a apăsat sânii de umărul meu pot fi considerate aluzii – mai degrabă seamănă a invitaţii.

— Ai ignorat-o cu politeţe.

— Am multă practică în domeniu.

Avionul s-a zdruncinat violent, atât de violent încât nici eu nu m-am simţit prea bine. Doyle şi-a strâns din nou pleoapele.

— Chiar vrei să mă ajuţi să-mi treacă timpul mai uşor?

— Măcar atâta îţi datorez după ce ţi-ai fluturat insigna oficială de gardă a reginei şi am putut urca amândoi în avion cu armele. Ştiu că din punct de vedere legal avem dreptul să purtăm arme pe teritoriul SUA, însă de obicei lucrurile nu se rezolvă atât de simplu sau rapid.

— Ne-a fost de ajutor şi faptul că poliţia ne-a escortat până la poarta de îmbarcare, prinţesă.

De când mă trezisem azi-dimineaţă, Doyle avusese mare grijă să nu-mi spună altfel decât prinţesă sau Prinţesă Meredith. Nu ne mai tutuiam.

— Poliţiştii păreau că abia aşteaptă să mă vadă urcată în avion.

— S-au temut să nu fii asasinată pe… teritoriul lor. N-aveau niciun chef să-şi asume responsabilitatea protecţiei tale.

— Deci aşa ai reuşit să mă urci la bord înarmată.

A dat din cap aprobator.

— Le-am spus c-ar fi mai sigur ca şi tu să fii înarmată, având în vedere că nu beneficiai decât de sprijinul unui singur bodyguard. Şi au fost cu toţii de acord.

Sholto îmi dăduse înapoi pistolul Ladysmith de 9 mm. De fapt, aveam un toc pentru el ascuns în chiloţi, completat de minune cu o bandulieră. De obicei, îl purtam la spate, pe sub jachetă, însă cum poliţia îmi dăduse *carte blanche* pentru arme, nu mă mai obosisem să-l maschez.

Vârâsem un cuţit pliabil de 20,5 centimetri într-o teacă

laterală pe care o legasem de picior cu o cureluşă din piele, ca să-l am cât mai la îndemână, aidoma vechilor pistolari din Vestul Sălbatic. Cureluşa îmi ţinea şi teaca mai bine lipită de picior atunci când mă mişcăm. Dacă n-aş fi avut teaca legată, ar fi trebuit s-o aşez la locul ei de fiecare dată când îmi schimbam poziţia sau aş fi riscat să mă înţepe ori să mi se încurce printre picioare.

De balena sutienului prinsesem în interior un cuţit pliabil Syperco. De regulă, la curte obişnuiam să port două cuţite asupra mea. Armele erau permise numai în anumite locuri din sithen, gorganele locuite de zâne. Mie însă mi se dăduse voie să port cuţite. Înaintea banchetului care, mă informase Doyle, urma să fie ţinut în seara asta în onoarea mea, aveam să mai adaug şi alte cuţite. Bijuteriile sau armele nu sunt niciodată de prisos unei fete.

Doyle vârâse Spaima Mortală în teaca de la spate, iar mânerul se iţea pe deasupra umărului său ca dintr-o bandulieră. Sacul lui sport era plin de arme. Când îl întrebasem de ce nu le folosise împotriva sluaghului, răspunsese: „Nimic din ceea ce aveam la mine nu le putea cauza moartea. Am vrut să-i fac să înţeleagă că eram cât se poate de serios.” Sincer vorbind, eu am fost întotdeauna de părere că atunci când faci o gaură mai mare decât pumnul în spinarea cuiva, e de ajuns ca să îl faci să priceapă că vorbeşti serios. Numai că multe gărzi consideră pistoalele drept nişte arme inferioare. Le cară cu ele atunci când se află printre muritori, însă nu le folosesc aproape niciodată pe tărâmul zânelor, cu excepţia vremurilor de război. Faptul că Doyle îşi luase o armă cu el însemna că se aştepta la lucruri rele, ori poate că politica se schimbase la curte de când plecasem eu. Oricum, cât de curând aveam să aflu dacă şi ceilalţi membri ai gărzii purtau arme.

Avionul a pierdut din înălţime atât de brusc încât până şi eu am icnit. Doyle a scos un geamăt.

— Vorbeşte-mi, Meredith.

— Despre ce?

— Orice, a răspuns gâtuit.

— Am putea să discutăm despre ceea ce s-a petrecut azi-noapte.

Şi-a deschis ochii atât cât să-mi arunce o privire încruntată, după care avionul a coborât din nou, iar Doyle şi-a închis iarăşi ochii şi mi s-a adresat aproape în şoaptă:

— Spune-mi o poveste.

— Nu prea mă pricep la poveşti.

— Te rog, Meredith.

Îmi spusese Meredith, ceea ce era un progres.

— Pot să-ţi spun o poveste pe care o ştii deja.

— Foarte bine.

— Bunicul meu din partea mamei este Uar cel Crunt. În afară că e un nemernic de neimaginat, şi-a câştigat porecla şi datorită faptului că a dat naştere la trei fii monstruoşi chiar şi după standardele feylor. Nicio fey pursânge nu a mai vrut să se culce cu el după naşterea fiilor. I s-a spus că va putea da naştere unor copii normali numai dacă va găsi pe cineva cu sânge de fey dispusă să se culce de bunăvoie cu el.

Am furişat o privire spre ochii închişi şi faţa inexpresivă a lui Doyle.

— Te rog, continuă, a spus el.

— Bunica mea e pe jumătate brownie şi pe jumătate om. A acceptat să se culce cu el pentru că tot ce-şi dorea mai mult pe lume era să ajungă la Curtea Seelie.

În sinea mea nu o învinovăţeam pe bunica, deşi nu aveam de gând să recunosc asta de faţă cu Doyle. Ea, mai mult chiar şi decât mine, înţelegea ce înseamnă să faci parte din două lumi.

Avionul se redresase între timp, dar încă se clătina sub izbiturile rafalelor de vânt. Era un zbor neplăcut.

— Te-am plictisit? l-am întrebat pe Doyle.

— Orice mi-ai spune e bine-venit, numai să ajungem odată pe pământ.

— Ştii ceva, eşti tare nostim când eşti speriat.

A întredeschis ochii, mi-a aruncat o privire urâtă şi i-a închis la loc.

— Continuă, te rog.

— Bunica a născut două gemene frumoase. Blestemul lui Uar luase sfârşit, iar bunica a devenit una din doamnele de companie de la curte – mai precis, soţia lui Uar, căci îi născuse copii. Din câte ştiu, bunicul nu s-a mai atins apoi niciodată de „soţie”. El era unul dintre cei mai chipeşi şi mai strălucitori gentilomi ai curţii. Şi odată ce scăpase de blestem, bunica devenise o femeie prea comună pentru gusturile lui.

— E un războinic puternic, a comentat Doyle cu ochii în continuare închişi.

— Cine?

— Uar.

— Ai dreptate; bănuiesc că ai luptat împotriva lui în războaiele din Europa.

— Da, şi a fost un adversar de temut.

— Ce faci? Încerci să mă faci să mă îmbunez faţă de el?

De circa trei minute, avionul zbura drept şi relativ lin. Îndeajuns pentru ca Doyle să deschidă de-a binelea ochii.

— Văd că eşti foarte pornită împotriva lui.

— Bunicul a bătut-o ani în şir pe bunica. Şi-a închipuit că dacă îi va face rău, o va convinge să plece de la curte, pentru că fără permisiunea ei nu putea divorţa. Şi de alungat nu o putea alunga, pentru că-i dăruise copii.

— Şi bunica ta de ce nu l-a părăsit pur şi simplu?

— Pentru că din clipa în care ar fi renunţat la statutul de soţie a lui Uar, nu ar mai fi fost bine-venită la curte. Şi ştia că nu i se va permite să-şi ia fiicele cu ea. A rămas pentru ca fetele să fie în siguranţă.

— Îmi amintesc că regina a fost surprinsă atunci când tatăl tău a invitat-o pe mama mamei tale să vă însoţească pe voi doi în exil.

— Bunica a fost doamna casei. Ea supraveghea treburile casnice.

— Servitoare deci, a concluzionat Doyle.

Acum a fost rândul meu să mă încrunt.

— Nu, bunica a fost… mâna dreaptă a tatei. M-au crescut împreună în primii mei zece ani de viaţă.

— Ultima dată când ai plecat de la curte, asta a făcut şi

bunica ta. A deschis o pensiune.

— Am văzut reclamele din reviste: „Victoria bed & breakfast pentru brownie: se asigură menaj, îngrijire şi mese pregătite de un fost membru al curţii regale.”

— Şi n-ai vorbit cu ea în aceşti trei ani de când ai plecat de la curte? m-a întrebat Doyle.

— Nu, n-am contactat pe nimeni, Doyle. Asta le-ar fi pus vieţile în pericol. Aşa că pur şi simplu m-am evaporat. Cu alte cuvinte, am lăsat totul în urmă.

— Da, ai lăsat bijuterii, amintiri de familie şi multe altele. Regina a fost uimită să afle că ai plecat doar cu hainele de pe tine.

— Mi-ar fi fost imposibil să vând bijuteriile fără ca toţi cei de la curte să prindă de veste; la fel şi toate celelalte moşteniri de familie.

— Ai avut bani, tatăl tău îi pusese deoparte pentru tine.

Doyle mă urmărea acum cu atenţie, încercând, am presupus eu, să înţeleagă ce se petrecuse.

— De trei ani şi mai bine sunt pe cont propriu, am răspuns. Nu am luat nimic de la nimeni. M-am descurcat singură. Şi nu am nicio obligaţie faţă de fey.

— Ceea ce înseamnă că poţi invoca dreptul la virginitate odată ce te întorci la curte.

Am încuviinţat.

— Exact.

În vechea tradiţie celtică, virgina era o femeie care stătea pe propriile picioare şi care pentru o vreme nu datora nimic nimănui. Trei ani era perioada minimă necesară. Dacă invocam acest drept, însemna că mă poziţionez în afara vechilor dispute sau resentimente. Că nu pot fi forţată să iau partea cuiva în niciun fel de chestiuni, pentru simplul motiv că mă aflu deasupra lor. E o modalitate de a fi membru al curţii fără a fi, de fapt, la curte.

— Foarte bine, prinţesă, foarte bine. Cunoşti legea şi cum să o foloseşti în avantajul tău. Eşti nu numai politicoasă, ci şi înţeleaptă, o adevărată minunăţie pentru Curtea Unseelie.

— Virginitatea mi-a permis să fac rezervări la hotel fără să risc să aprind furia reginei, am spus.

— A fost mirată că nu ai vrut să stai la curte. La urma urmei, vrei să te întorci, nu-i aşa?

Am încuviinţat din cap.

— Da, dar vreau un răgaz, ca să-mi dau seama dacă voi fi în siguranţă la curte.

— Puţini sunt cei care-şi permit să rişte mânia reginei, a comentat el.

L-am privit, scrutându-i faţa pentru a-i vedea reacţia la vorbele pe care aveam să le spun.

— Prinţul Cel ar risca furia reginei, pentru că ea nu l-a pedepsit niciodată grav pentru multe lucruri pe care le-a făcut.

Doyle a mijit ochii la auzul numelui lui Cel, dar nimic mai mult. Dacă nu l-aş fi privit cu atenţie, nici nu i-aş fi remarcat reacţia.

— Cel este unicul ei moştenitor, Doyle; regina n-o să-l omoare niciodată. Iar el ştie asta.

Doyle mi-a oferit o faţă impasibilă.

— Nu-i treaba mea să discut ceea ce regina face, ori nu face, cu fiul ei.

— Nu-i cazul să-mi serveşti versiunea oficială, nu mie, Doyle. Ştim cu toţii ce fel de sidhe e Cel.

— Un prinţ sidhe extrem de puternic, care se bucură de tot sprijinul reginei, mama sa, a spus Doyle pe un ton de avertisment pe potriva vorbelor.

— Cel nu are decât o mână de putere, iar celelalte abilităţi ale sale nu sunt nici ele prea grozave.

— Este Prinţul Sângelui Vechi, iar eu, unul, nu mi-aş dori să-l văd folosindu-şi această abilitate împotriva mea într-un duel. E capabil să-mi redeschidă toate rănile sângerânde pe care le-am avut în peste o mie de ani de viaţă.

— Nu contest că abilitatea asta a lui e înspăimântătoare, Doyle. Însă există sidhe cu puteri mult mai mari, sidhe care pot aduce moartea doar cu o atingere. Am văzut cu ochii mei cum flacăra ta a mâncat de viu un sidhe.

— Iar tu ai omorât în duel ultimii doi sidhe cu care te-ai

bătut, Prinţesă Meredith.

— Am trişat, am spus eu.

— Nu-i adevărat. Ai folosit tactici la care nu se aşteptau. Un soldat bun ştie cum să se folosească de toate armele pe care le are.

Ne-am uitat unul la celălalt.

— Mai ştie cineva, în afara reginei, că deţin puterea cărnii?

— Sholto şi sluaghul, ei ştiu. Dar până să aterizăm nu va mai fi un secret.

— Treaba asta ar putea să-i sperie pe potenţialii mei provocatori, am spus.

— Să fii prins pe vecie într-o sferă diformă de carne, să nu mori niciodată, să nu îmbătrâneşti deloc, ci doar să continui să exişti; o, da, prinţesă, bănuiesc că vor fi înspăimântaţi. După ce Griffin… te-a părăsit, mulţi ţi-au devenit duşmani pentru că te-au crezut lipsită de puteri. Acum îşi vor aminti cu toţii câte insulte ţi-au adresat. Şi se vor întreba dacă nu le porţi pică.

— Voi invoca dreptul la virginitate – asta înseamnă că tot trecutul va fi şters cu buretele, atât pentru mine, cât şi pentru ei. Dacă aş recunoaşte existenţa cine ştie cărei vechi vendete, mi-aş pierde statutul de virgină şi m-aş trezi din nou prinsă în mijlocul tuturor porcăriilor de la curte. Nu, nu-mi doresc asta, am spus, clătinând din cap. Am de gând să-i las în pace, atâta timp cât şi ei mă vor lăsa.

— Eşti mai înţeleaptă decât vârsta pe care o ai, prinţesă.

— Am treizeci şi trei de ani, Doyle. După standardele umane, nu mai sunt un copil.

A râs, un mic chicotit întunecat care mi-a amintit de cum arătase cu o seară înainte, pe jumătate gol. Am încercat să nu las gândul să mi se citească pe faţă şi probabil că am reuşit, din moment ce expresia de pe chipul său nu s-a schimbat.

— Ţin minte când Roma nu era decât un loc sălbatic, prinţesă. Pentru mine, o fiinţă de treizeci şi trei de ani e un copil.

N-am lăsat să mi se vadă în ochi ceea ce gândeam.

— Azi-noapte nu am avut impresia că m-ai tratat ca pe un copil.

Şi-a ferit privirea.

— A fost o greşeală.

— Dacă spui tu.

M-am uitat pe geam, la nori. Doyle era hotărât să pretindă că nimic nu se întâmplase între noi în seara precedentă. Iar eu mă săturasem să tot încerc să aduc vorba despre asta, în timp ce el refuza, în mod atât de evident, să discute.

Însoţitoarea de zbor s-a întors. De data asta s-a lăsat pe vine şi fusta strâmtă i s-a mulat peste coapse. A ridicat o privire zâmbitoare către Doyle, fluturând în mână câteva reviste aşezate în formă de evantai.

— Nu vreţi ceva de citit?

Şi-a aşezat mâna liberă pe piciorul lui şi a lăsat-o să alunece pe partea interioară a coapsei.

Ajunsese cu mâna la câţiva centimetri de mădularul lui Doyle când acesta a apucat-o de încheietură şi i-a îndepărtat-o.

— Doamnă, vă rog.

Femeia a îngenuncheat mai aproape de el, cu câte o mână pe fiecare din genunchii lui şi cu revistele mascându-i parţial gesturile. S-a înclinat mult în faţă, astfel încât să-l apese cu sânii pe picioare.

— Vă rog, a şoptit ea. Vă rog, a trecut atâta timp de când n-am mai fost cu cineva ca dumneavoastră.

Propoziţia asta mi-a stârnit curiozitatea.

— Cât timp? am întrebat-o.

A clipit mărunt, de parcă nu se putea concentra asupra mea stând aşa de aproape de Doyle.

— Şase săptămâni.

— Cine era?

A clătinat din cap.

— Ştiu să păstrez un secret, numai nu-mi refuzaţi plăcerea asta. Vă rog, a adăugat, ridicându-şi ochii spre Doyle.

Era obsedată de elfi. Dacă un sidhe face sex cu un

muritor fără a-şi atenua puterile magice, muritorul poate ajunge dependent. Şi se poate ofili şi muri de dorul atingerii cărnii de sidhe.

M-am aplecat spre urechea lui Doyle, atât de aproape încât buzele mele i-au şters marginile cerceilor. Am simţit o pornire teribilă de a-i linge unul din cercei, dar m-am abţinut. Nu era decât unul din impulsurile acelea absurde care te încearcă din când în când. I-am şoptit:

— Ia-i numele şi numărul de telefon. Va trebui să raportăm cazul la Biroul pentru Afaceri Umane şi Supranaturale.

Doyle s-a conformat.

Însoţitoarea de zbor avea lacrimi de recunoştinţă în ochi atunci când Doyle i-a notat numele, numărul de telefon şi adresa. I-a sărutat literalmente mâna şi poate c-ar fi făcut şi mai mult dacă un alt însoţitor de zbor, de data aceasta bărbat, nu ar fi tras-o de lângă noi.

— E ilegal să faci sex cu muritorii fără să le protejezi minţile, am spus eu.

— Da, aşa e, a confirmat Doyle.

— Ar fi interesant de aflat cine e iubitul ei sidhe.

— Sau iubiţii, eu aşa cred, a zis Doyle.

— Mă întreb dacă zboară întotdeauna pe ruta L.A. – St. Louis.

Doyle mi-a aruncat o privire.

— Ar putea să ne spună cine a făcut zboruri de la şi către Los Angeles suficient de des pentru a institui un cult care să-l venereze.

— Un singur sidhe nu poate forma un cult, am ripostat eu.

— Mi-ai spus că femeia aceea a menţionat câţiva bărbaţi, unii din ei cu implanturi în urechi, dacă nu chiar sidhe în toată puterea cuvântului.

— Tot nu se poate numi cult – mai degrabă un vrăjitor cu discipoli sau în cel mai bun caz un sabat de adoratori ai sidhelor.

— Sau în cel mai rău caz un cult. N-avem idee câţi oameni au fost implicaţi, prinţesă, iar bărbatul care ar fi

putut să ne furnizeze răspunsul e mort.

— Mă întreb de ce poliţia mi-a permis să părăsesc statul atâta timp cât asupra mea plana suspiciunea într-o anchetă criminală.

— Nu m-ar mira deloc ca mătuşa ta, regina noastră, să fi dat nişte telefoane. Atunci când îşi pune ceva în cap poate fi destul de fermecătoare.

— Iar dacă dă greş, poate fi înspăimântătoare ca naiba, am completat eu.

A dat din cap în semn de aprobare.

— Ai dreptate.

Însoţitorul de zbor s-a ocupat de pasagerii de la clasa întâi tot restul cursei. Femeia nu s-a mai apropiat deloc de noi până ce am început să ne pregătim să coborâm din avion. Atunci i-a luat mâna lui Doyle şi l-a întrebat pe un ton imperios:

— O să mă sunaţi, nu-i aşa?

Doyle i-a sărutat mâna.

— A, sigur că da, o să vă sun şi dumneavoastră îmi veţi răspunde sincer la toate întrebările, nu?

Femeia a dat din cap, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

— Voi face tot ce-mi cereţi.

Am fost nevoită să-l trag pe Doyle deoparte.

— În locul tău, eu nu m-aş duce singură să discut cu ea.

— N-aveam de gând să merg singur, a spus el. M-a privit şi feţele noastre erau foarte apropiate, pentru că ne şopteam. De curând am aflat că nu sunt chiar total imun la avansurile sexuale, a adăugat, şi expresia de pe faţa lui era sinceră, deschisă, exact privirea pe care îmi dorisem s-o văd în avion. Pe viitor va trebui să fiu mai atent.

Şi cu aceasta s-a îndreptat de spate, prea înalt pentru mine ca să-i mai pot şopti la ureche, şi a pornit de-a lungul coridorului îngust către clădirea aeroportului. L-am urmat.

Am lăsat în spate zgomotul motoarelor de avion şi ne-am îndreptat spre sunetul vocilor.

Capitolul 20

În aeroport era mult zgomot, un murmur imens care creştea în jurul meu şi pe deasupra mea, şi m-am simţit cu totul înghiţită de el în timp ce mergeam spre sala de sosiri. Mulţimea intra şi ieşea pe uşi ca nişte pietricele multicolore care alcătuiau un adevărat zid în calea noastră. Doyle păşea chiar în faţa mea, aidoma unei gărzi de corp trimisă la înaintare, ceea ce şi era.

Poarta noastră se afla în linie cu holul larg care ducea mai adânc în interiorul aeroportului. Doyle s-a oprit la intrare, dându-se la o parte şi aşteptându-mă. În clipa aceea am văzut desprinzându-se din mulţime o siluetă înaltă care s-a îndreptat cu paşi mari spre noi. Galen era îmbrăcat în nuanţe de verde şi alb: un pulover verde pal, pantaloni de un verde şi mai pal şi un fulgarin alb, lung până la glezne, care îi flutura la spate ca o capă. Puloverul se potrivea cu nuanţa părului său, care îi cădea în bucle scurte până imediat sub urechi, cu excepţia unei codiţe împletite, lungi şi subţiri. Tatăl lui Galen fusese pixie, iar regina pusese să fie omorât pentru fărădelegea îndrăzneaţă de a-i fi sedus una din slujnice.

Nu cred că Andais l-ar fi ucis pe pixie dacă ar fi ştiut că avea un copil. Copiii sunt ţinuţi la mare preţ la curte şi oricine dă naştere unui copil şi face ca stirpea să se perpetueze merită lăsat în viaţă.

M-am bucurat să-l văd, dar am ştiut imediat că din moment ce se afla acolo, era imposibil ca măcar un fotograf să nu bântuie prin preajmă. Adevărul e că mă mirase că nu fuseserăm întâmpinaţi de o cohortă de reporteri. Prinţesa Meredith fusese dată dispărută timp de trei ani şi acum se întorcea acasă vie şi nevătămată. Faţa mea apăruse ani în şir pe copertele tabloidelor vândute în supermarketuri; orice ştire referitoare la presupusa vedere

a prinţesei americane a elfilor rivalizase cu o întâlnire cu Elvis. Nu ştiu ce făcuseră cei de la curte pentru a mă pune la adăpost de frenezia mass-mediei, dar le eram recunoscătoare.

Mi-am lăsat bagajele de mână să cadă lângă Doyle şi am alergat către Galen. El m-a cuprins în braţe şi m-a sărutat pe buze.

— Merry, fato, e grozav să te revăd.

Braţele sale s-au încolăcit în jurul spinării mele, ţinându-mă cu uşurinţă la o palmă de podea.

Niciodată nu mi-a plăcut să-mi bălăbănesc neajutorată picioarele în aer. Aşa că mi le-am înfăşurat în jurul taliei lui, iar el şi-a mutat mâinile de pe mijlocul meu pe coapse, ca să mă sprijine.

De când mă ştiu am tot alergat în braţele lui Galen. După moartea tatei, el se erijase de mai multe ori în apărătorul meu la Curtea Unseelie – deşi era o corcitură, ca şi mine, şi nu se bucura de mult mai multă trecere decât aveam eu printre sidhe. Avea însă un metru optzeci şi trei şi muşchi de războinic bine antrenat, fapt care îi era îndeajuns pentru a-i asigura o înfăţişare ameninţătoare.

Desigur, pe când aveam şapte ani şi mă lua în braţe, se abţinuse de la săruturi şi de la alte lucruri. La cei un pic peste o sută de ani ai săi, Galen era unul dintre cei mai tineri membri ai gărzii lui Andais. Nu avea decât cu vreo şaptezeci de ani mai mult decât mine – după standardele sidhelor, era ca şi cum am fi crescut împreună.

Tăietura adâncă în V a puloverului său cobora peste umflătura pectoralilor, dând la iveală o fâşie de păr cârlionţat de un verde mai închis decât al părului de pe cap, aproape negru. Puloverul era moale ca o blană de animal şi i se mula pe corp. Pielea lui Galen este albă, însă puloverul îi punea în valoare tenta verzuie foarte palidă, dându-i reflexe iluzorii fie sidefii, fie verzui, în funcţie de lumina care îi cădea pe piele.

Ochii lui Galen sunt verzi, în nuanţa proaspătă a ierbii de primăvară, şi mai umani decât smaraldul lichid al ochilor mei. Însă restul corpului său – restul era pur şi

simplu prea unic pentru a fi descris în cuvinte. Fusesem de părerea asta încă de când aveam paisprezece ani, atâta doar că Galen nu se dovedise a fi genul de persoană pe care tata să şi-o fi dorit pentru mine. Pentru simplul fapt că era un tip mult prea drăguţ. Nu se pricepea la politicianisme suficient de bine pentru ca tata să aibă încredere că va supravieţui atât cât să mă vadă pe mine crescând. Nu, Galen avea prostul obicei de a deschide gura atunci când tăcerea era cu mult mai recomandabilă. Era unul din lucrurile pe care le admirasem la el în copilărie şi de care ajunsesem să mă tem atunci când mă făcusem mare.

M-a învârtit în braţe prin hol pe un ritm muzical pe care numai el părea să îl audă, dar pe care eu l-am simţit doar uitându-mă în ochii lui, doar trasându-i din priviri curba buzelor.

— Mă bucur să te văd, Merry.

— Mi-am dat seama, i-am răspuns.

A râs, un hohot foarte uman. Nimic, în afara veseliei lui, nu îl făcea să fie aşa special. Dar pentru mine asta fusese întotdeauna de ajuns.

S-a aplecat, apropiindu-se de mine, şi mi-a şoptit la ureche:

— Te-ai tuns. Ţi-ai tăiat părul, şi era atât de frumos.

I-am dat un sărut pe obraz.

— O să crească la loc.

În sală nu erau decât câţiva reporteri, pentru că nu avuseseră suficient timp la dispoziţie ca să pună la punct un asalt în toată puterea cuvântului. Majoritatea erau însă dotaţi cu aparate de fotografiat. Pozele cu sidhe din familia regală, mai ales surprinse făcând ceva neobişnuit, erau întotdeauna la mare căutare. I-am lăsat să ne fotografieze pentru că nu aveam cum să-i oprim. Folosirea magiei împotriva lor ar fi însemnat un act de îngrădire a libertăţii presei. Aşa decretase Curtea Supremă. Reporterii care se ocupau de obicei de viaţa sidhelor erau ei înşişi fie mediumuri, fie vrăjitori. Şi îşi dădeau seama dacă foloseai magia împotriva lor. Tot ce trebuia era să depună o

plângere, şi gata, te trezeai inculpat într-un proces civil. În care invocau Primul Amendament.

Feyii aveau două abordări diferite faţă de reporteri. Unii se purtau foarte cuviincios în public şi se fereau să ofere subiecte de senzaţie paparazzilor. Galen şi cu mine facem parte din categoria celor care cred că trebuie să le dai ziariştilor ceva să fotografieze. Ceva neimportant, aşa încât să nu mai sape după lucruri cu adevărat semnificative. Dă-le subiecte optimiste, vesele şi neînsemnate. Tendinţa aceasta era încurajată de Regina Andais.

În ultimii treizeci de ani sau aşa ceva, ea se străduise să asigure curţii o publicitate mai bună, pozitivă. Treizeci de ani, adică atâţia câţi aveam eu. Fusesem prezentată la ieşiri în aer liber, primăvara, însoţită de tata. Logodna mea cu Griffin fusese organizată ca o ceremonie publică. Dacă regina îşi punea ceva în cap, nu mai aveai parte de viaţă personală.

Am auzit pe cineva dregându-şi glasul şi m-am uitat peste umărul lui Galen, descoperindu-l pe Barinthus. Dacă Galen avea o înfăţişare unică, Barinthus părea descins dintr-o cu totul altă lume. Părul lui era de culoarea mării, a oceanelor. Turcoazul Mediteranei; albastrul mediu mai intens al Pacificului; un albastru-cenuşiu învolburat, ca al oceanului înaintea furtunii, ce trecea apoi într-un albastru întunecat, aproape negru, o apă ce curgea adâncă şi groasă ca sângele giganţilor adormiţi. Culorile se modificau la fiecare atingere a luminii, topindu-se unele în altele, fără să mai dea senzaţia de păr. Pielea lui Barinthus era albă ca alabastrul, exact ca a mea. Avea ochii albaştri, dar cu pupilele ca nişte deschizături negre. Ştiam cu certitudine că avea o membrană transparentă, un fel de a doua pleoapă, care îi acoperea ochii atunci când se afla sub apă. Când aveam cinci ani, mă învăţase să înot, şi îmi plăcuse la nebunie faptul că putea să clipească de două ori cu un singur ochi.

Era mai înalt decât Galen, avea aproape doi metri şi cincisprezece, exact statura potrivită unui zeu. Trenciul

albastru regal, purtat deschis, dădea la iveală costumul negru de firmă, însă cămaşa de mătase albastră avea genul acela de guler înalt pe care designerii încearcă să îl impună, aşa încât bărbaţii să nu mai fie nevoiţi să poarte cravată. Arăta absolut splendid. Îşi lăsase părul să-i fluture liber peste corp ca o a doua manta. Şi mi-am dat seama că altcineva, probabil mătuşa mea, îi alesese hainele. Fiindcă lăsat de capul lui, Barinthus şi-ar fi trântit pe el o pereche de blugi şi un tricou – dacă nu mai puţin.

Galen şi Barinthus fuseseră unii dintre cei mai frecvenţi vizitatori în casa tatei, cu excepţia muritorilor. Barinthus era o adevărată forţă printre sidhe; era un reprezentant pursânge al Vechii Curţi. Sidhele mai comentau şi acum în şoaptă ultimul său duel, petrecut cu mult înainte de a mă naşte eu, în cursul căruia un sidhe se înecase într-o luncă aflată la kilometri distanţă de orice sursă de apă. La fel ca tata, Barinthus nu accepta niciodată să se dueleze decât dacă mortalitatea era invocată. Orice altceva era sub demnitatea sa.

Galen mi-a dat drumul din braţe şi am coborât pe podea. M-am dus spre Barinthus, cu ambele braţe întinse în faţă pentru a-l întâmpina. Şi-a scos cu mare grijă mâinile din buzunare, ţinându-le în continuare strânse uşor în pumni, până ce mi-am strecurat propriile mâini în palmele lui. Între degete avea o membrană de care se simţea foarte ruşinat de când, în anii cincizeci, un reporter îl descrisese drept „omul-peşte”. Greu de imaginat că cineva care fusese cândva venerat drept zeu al mării se putuse lăsa pus în dificultate în secolul douăzeci de un neica nimeni, şi totuşi aşa stăteau lucrurile. Barinthus nu reuşise niciodată să dea uitării acea publicitate negativă.

Membrana era complet retractabilă, doar o fâşie subţire de piele suplimentară între degete, asta dacă nu o folosea. Atunci era capabil să-şi dilate pielea şi să înoate ca… ei bine, ca un peşte. Cu toate că acesta nu era un compliment pe care să-l rosteşti vreodată cu voce tare în prezenţa lui.

Mi-a luat mâinile între palmele sale şi s-a aplecat de la înălţimea lui pentru a-mi da un sărut politicos dar ferm pe

obraz. I-am întors favoarea. Lui Barinthus îi plăcea să se poarte civilizat în public. Latura sa mai personală nu era făcută pentru a fi dezvăluită în public şi avea puterea de a face ca nimeni, nici măcar regina, să nu se amestece în ea. Zeii, chiar şi cei decăzuţi, trebuie trataţi cu un anumit respect. Reporterul acela din anii cincizeci, cel care îi aplicase eticheta de om-peşte ce se răspândise apoi prin toate canalele de ştiri, pierise în vara aceea într-un ciudat accident de barcă pe Mississippi. Apa se înălţase pur şi simplu şi măturase barca, aşa declaraseră martorii. Cel mai straniu lucru pe care le fusese dat vreodată să-l vadă.

Aparatele de fotografiat bâzâiau neobosit. Iar noi continuam să nu le băgăm în seamă.

— Mă bucur să te avem înapoi printre noi, Meredith.

— Şi eu mă bucur să te văd, Barinthus. Sper să fiu în siguranţă la curte şi venirea mea să însemne mai mult decât o vizită prelungită.

A clipit şi a doua pleoapă transparentă i-a acoperit ochii. Atunci când nu înota, asta era semn de nervozitate.

— Chestiunea asta va trebui s-o lămureşti cu mătuşa ta.

Nu mi-a plăcut ce spusese. Un reporter mi-a vârât un mic reportofon sub nas.

— Cine sunteţi?

Faptul că îmi pusese o asemenea întrebare dovedea că se apucase de meserie după ce plecasem eu de la curte.

Galen s-a apropiat zâmbind fermecător. A deschis gura pentru a răspunde, însă o altă voce a acoperit zgomotul de fond.

— Prinţesa Meredith NicEssus, Copilul Păcii.

Bărbatul care vorbise a venit spre noi de la fereastra îndepărtată de care stătuse rezemat.

— Jenkins, ce neplăcere să te văd, am spus.

Era un bărbat slab şi înalt, deşi prin comparaţie cu Barinthus nu mai părea aşa de înalt. Avea tot timpul o umbră de ţepi pe obraji, atât de vizibilă încât odată îl întrebasem de ce nu îşi lăsa pur şi simplu barbă. Îmi răspunsese că soţiei nu-i plăcea părul facial. Iar eu ripostasem că nu-mi imaginam ca vreo femeie să se mărite

cu el de bunăvoie. Jenkins fusese cel care vânduse fotografii cu trupul ciopârţit al tatălui meu. Nu în Statele Unite, desigur, noi suntem mult prea civilizaţi pentru asemenea lucruri, dar există şi alte ţări, alte ziare, alte reviste. Există oameni care i-au cumpărat pozele şi le-au publicat. Tot el mă urmărise şi la înmormântarea tatei şi făcuse instantanee cu mine cu chipul şiroind de lacrimi şi cu ochi atât de furioşi încât sclipeau. Una din poze fusese nominalizată la nu ştiu ce premiu. Nu-l câştigase, însă chipul meu şi corpul neînsufleţit al tatei deveniseră cunoscute în toată lumea mulţumită lui Jenkins. Iar ura mea faţă de el nu se stinsese nici acum.

— Am auzit un zvon cum că te întorci la curte pentru o vizită. O să rămâi acolo toată luna, până la Halloween? a întrebat el.

— Nu cred să existe cineva care să rişte s-o înfurie pe mătuşa mea dându-ţi ţie o declaraţie, am răspuns, ignorându-i întrebarea.

Aveam o practică îndelungată în ignorarea întrebărilor reporterilor.

A zâmbit.

— Ai fi uimită să afli cine discută cu mine şi pe ce subiecte.

Nu mi-au plăcut cuvintele lui. Păreau cumva ameninţătoare, cumva prea personale. Nu, nu mi-au plăcut câtuşi de puţin.

— Bine ai venit acasă, Meredith, a spus, oferindu-mi o plecăciune mică dar surprinzător de elegantă.

Ceea ce mi-a venit în clipa aceea să-i răspund nu era potrivit pentru urechile altora, însă în jur erau prea multe reportofoane. Dacă Jenkins se afla acolo, atunci televiziunile nu puteau nici ele să lipsească. Din moment ce nu putuse obţine un interviu în exclusivitate, se asigurase că aveam să fiu întâmpinată de o hoardă de reporteri.

N-am spus nimic. Am lăsat să treacă de la mine. Jenkins mă urmărise încă din copilărie. N-avea decât cu zece ani mai mult decât mine, însă părea cu douăzeci mai bătrân,

asta pentru că eu arătam de parcă abia împlinisem douăzeci. Poate că n-aveam să trăiesc veşnic, dar dacă aveam să părăsesc cândva această lume, aveam s-o fac bine conservată. Cred că de fapt asta îl enerva cel mai tare pe Jenkins, faptul că se ocupa, în calitatea lui de reporter, de persoane care nu îmbătrâneau niciodată sau care îmbătrâneau într-un ritm mai lent decât el. Când eram mai tânără, avusesem momente când mă reconfortase gândul că el avea să moară cel mai probabil înaintea mea.

— Tot mai miroşi ca o scrumieră împuţită, Jenkins. Nu ştii că fumatul reduce speranţa de viaţă?

Faţa i s-a încrâncenat de furie. Şi-a coborât vocea şi mi-a şoptit:

— Şi tu tot căţeaua din vest ai rămas, Merry.

— Am un ordin de restricţie împotriva ta, Jenkins. Nu te apropia la mai puţin de cincisprezece metri de mine dacă nu vrei să chem poliţia.

Barinthus a venit spre noi şi mi-a oferit braţul. Nu era cazul să mă atenţioneze. Eram conştientă că nu trebuie să mă iau de un reporter de faţă cu alţi reporteri. Obţinusem ordinul de restricţie după ce Jenkins îmi făcuse cunoscut chipul difuzându-l în întreaga lume. Avocaţii Curţii Unseelie găsiseră mai mulţi judecători care deciseseră că Jenkins exploatase într-adevăr o persoană minoră şi îmi încălcase dreptul la intimitate. După aceea i se interzisese să încerce să mă abordeze şi i se impusese să nu se apropie la mai puţin de cincisprezece metri de mine.

Cred că unicul motiv pentru care Barinthus nu îl ucisese pe Jenkins de dragul meu era acela că sidhele aveau să vadă asta drept un semn de slăbiciune. Pentru că eu nu eram doar o sidhe de sânge regal, ci mă situam la numai două morţi distanţă de tronul Unseelie. Şi dacă nu eram în stare să mă apăr singură de reporterii prea zeloşi, atunci nu meritam să mă număr printre moştenitorii tronului. Aşa se face că Jenkins devenise pentru mine o problemă. După acel neînsemnat accident cu barca provocat de Barinthus, regina ne interzisese tuturor să-i vătămăm pe reprezentanţii presei. Din păcate, singurul lucru care m-ar

fi scăpat definitiv de Barry Jenkins era moartea lui. Orice altceva de natură să-i dea răgazul de a se vindeca însemna că avea să se întoarcă la mine.

I-am trimis o bezea şi am trecut pe lângă el, la braţ cu Barinthus. Galen ne-a urmat, răspunzând întrebărilor presei. Am prins din zbor câteva fraze. Reuniune de familie, întoarcerea acasă pentru petrecerea sărbătorilor alături de cei dragi, bla-bla-bla. Barinthus şi cu mine ne-am îndepărtat de reporteri, care roiau în jurul lui Galen. Aşa că am putut să-i pun prima întrebare cu adevărat serioasă.

— Ce s-a întâmplat de regina s-a hotărât aşa, dintr-odată, să mă ierte pentru că am fugit de acasă?

— De ce sunt fiii rătăcitori chemaţi de obicei să revină acasă? mi-a întors el întrebarea.

— N-am chef de ghicitori, Barinthus. Răspunde-mi.

— Regina nu şi-a dezvăluit planurile nimănui, însă a insistat să fii primită la curte ca un oaspete de onoare. Vrea ceva de la tine, Meredith, asta e sigur, ceva ce numai tu îi poţi oferi, ei sau curţii.

— Dar ce-aş putea eu să-i ofer, ceva ce nimeni altcineva nu poate?

— Dacă aş şti, ţi-aş spune.

M-am sprijinit de Barinthus şi mi-am trecut o mână peste braţul său, invocând o vrajă. O mică vrajă care ne înfăşură în aer, îndepărtând zgomotul din jur. Nu voiam să fim auziţi, şi dacă sidhele mă spionau, nu aveau să se mire că făcusem acea vrajă cu atâţia reporteri prin preajmă.

— Dar Cel ce zice? Vrea să mă ucidă?

— Regina a insistat de faţă cu toată lumea – Barinthus a subliniat cuvântul „toată” – că nu trebuie să fii molestată atâta timp cât te vei afla la curte. Te vrea înapoi printre noi, Meredith, şi pare dispusă să recurgă şi la violenţă pentru a-şi impune punctul de vedere.

— Chiar şi împotriva propriului fiu? am întrebat eu.

— Nu ştiu. Tot ce ştiu e că lucrurile s-au schimbat între ea şi Cel. Regina nu e mulţumită de el şi nimeni nu ştie de ce. Îmi pare rău, dar informaţii mai concrete nu am, Meredith. Până şi cei mai mari bârfitori de la curte se

feresc să aducă vorba despre asta. Le e teamă tuturor să nu-i înfurie pe regină sau pe fiul ei. Aproape sigur suntem spionaţi, a adăugat, atingându-mă pe umăr. Şi vom isca suspiciuni dacă vom lăsa vraja să acţioneze mai departe.

Am încuviinţat din cap şi am retras vraja, aruncând-o în aer cu puterea minţii. Zgomotul ne-a înconjurat din nou şi mi-am dat seama că avuseserăm noroc că în toată învălmăşeala aceea nimeni nu se ciocnise accidental de noi, ceea ce ar fi întrerupt vraja. Pe de altă parte, cum mergeam la braţ cu un semizeu de doi metri şi cincisprezece şi cu păr albastru, era firesc ca oamenii să se dea în lături pentru a ne face loc. Unele sidhe îi încurajau pe zânefili, pe adoratori, dar nu şi Barinthus, şi o simplă căutătură din partea lui era de natură să facă pe aproape toată lumea să se retragă cu un pas.

Barinthus a continuat pe un ton poate un pic prea vesel pentru felul lui de-a fi.

— O să te ducem cu maşina la bunica ta. Habar n-am cum de ai reuşit să o faci pe regină să accepte să-ţi vizitezi rudele înainte de a-i prezenta ei omagiile, a adăugat în şoaptă.

— Am invocat dreptul la virginitate, şi din acelaşi motiv mă vei duce acum să mă cazez la un hotel şi să mă schimb.

Între timp, ajunseserăm la banda de bagaje şi urmăream cum materialul argintiu se învârteşte gol.

— Nimeni n-a mai invocat de secole dreptul la virginitate.

— Nu contează de când n-a mai fost invocat, Barinthus. Legea e şi acum în vigoare.

Mi-a aruncat un zâmbet.

— Ai fost dintotdeauna o fată isteaţă, încă de când erai copil, dar acum, că ai crescut, ai devenit foc de inteligentă.

— Şi prudentă, să nu uiţi asta, pentru că fără prudenţă inteligenţa nu face doi bani. Ba dimpotrivă, te bagă în mormânt.

— Atât de cinic, şi totuşi adevărat. Spune-mi, Meredith, ţi-a fost realmente dor de noi sau te-ai bucurat să ai parte de libertate?

— De unele politicianisme m-aş lipsi, dar… – am spus, strângându-l de braţ – adevărul e că mi-a fost dor de tine, şi de Galen, şi… casa nu e un lucru pe care să poţi să-l alegi, Barinthus. E aşa cum e.

S-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit:

— Vreau să te văd acasă, dar mi-e teamă de ce te aşteaptă.

M-am uitat în ochii aceia minunaţi şi am răspuns:

— Şi mie.

Galen s-a apropiat de noi cu paşi săltaţi şi şi-a aşezat o mână pe după umerii mei, iar cu cealaltă a cuprins mijlocul lui Barinthus.

— Imaginea perfectă a familiei fericite.

Barinthus s-a răţoit la el:

— Nu fi neserios, Galen.

— Hopa, starea de spirit s-a schimbat, a constatat Galen. Ce-aţi pus voi doi la cale pe la spatele meu?

— Unde e Doyle? am întrebat.

Zâmbetul s-a mai stins în ochii lui Galen.

— S-a dus să-i dea raportul reginei, a răspuns şi zâmbetul i-a revenit. De acum încolo noi ne vom ocupa de siguranţa ta.

O umbră a trecut probabil peste faţa mea sau a lui Barinthus, pentru că ne-a întrebat:

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

Am aruncat o privire spre suprafaţa de oglindă din faţa noastră. Jenkins stătea chiar în faţa barierei benzii de bagaje. La cincisprezece metri distanţă, mai mult sau mai puţin. Suficient însă pentru a nu putea cere să fie arestat.

— Discutăm mai încolo, Galen.

Galen s-a uitat şi el înspre Jenkins.

— Te urăşte pe bune, nu-i aşa?

— Da, am răspuns.

— Nu i-am înţeles niciodată animozitatea asta faţă de tine, a spus Barinthus. Chiar şi când erai copil se purta de parcă te dispreţuia.

— Pare să fi devenit o treabă foarte personală pentru el, nu?

— Şi chiar n-ai idee de ce? a întrebat Galen, şi ceva în felul în care mi s-a adresat m-a făcut să mă uit în lături, ca să-i evit privirea.

Mătuşa mea decretase cu ani înainte de a mă naşte eu că nu aveam voie să ne folosim de puterile noastre cele mai întunecate în faţa unui membru al presei. Eu încălcasem regula o singură dată, şi o făcusem din cauza lui Jenkins. Singura mea scuză era aceea că nu aveam decât optsprezece ani atunci când murise tata. Şi când Jenkins îmi afişase suferinţa în toate mijloacele de comunicare în masă din lume. Eu îi smulsesem din cap cele mai adânci temeri şi le făcusem să-i defileze prin faţa ochilor. Ceea ce îl determinase să ţipe îngrozit şi să mă implore să-l iert. Îl lăsasem tremurând, o masă informă, chircită de spaimă, la marginea unui drum de ţară pustiu. Timp de câteva luni se purtase mai atent, mai amabil, după care revenise ca să se răzbune. Mai josnic, mai neîndurător ca oricând şi mai pornit să facă orice pentru a pune mâna pe o ştire. Mi-a spus că singura cale de a-l opri era să-l ucid. Nu-l îmbunasem, ci înrăutăţisem lucrurile. Din cauza lui îmi învăţasem lecţia: când ai de-a face cu un duşman, ori îl ucizi, ori îl laşi dracului în pace.

Valiza mea a fost printre primele care au apărut pe bandă. Galen s-a aplecat şi a luat-o.

— Trăsura vă aşteaptă, *my lady.*

I-am aruncat o privire. Dacă n-ar fi fost decât Galen, poate că l-aş fi crezut, însă Barinthus nu avea cum să accepte un truc publicitar. Iar trăsura ar fi fost, în mod cert, un truc.

— Regina Andais şi-a trimis maşina personală după tine, a spus Barinthus.

M-am holbat de la unul la altul.

— A trimis după mine Trăsura Neagră a vânătorii sălbatice[16]? De ce?

[16] În original, *Wild Hunt* – mit popular răspândit în nordul, vestul şi centrul Europei, în care un grup fantasmagoric de vânători (persoane decedate sau fiinţe aparţinând tărâmului zânelor), călare şi însoţiţi de ogari, străbate nebuneşte cerul şi pământul în căutarea prăzii.

— Până să se întunece, mi-a explicat Barinthus, nu va fi decât o maşină ca oricare alta, o limuzină. Iar faptul că regina ţi-a oferit-o, cu mine pe post de şofer, e o mare onoare care n-ar trebui trecută cu uşurinţă cu vederea.

Am făcut un pas spre el şi mi-am coborât vocea, ca şi cum m-aş fi temut ca reporterii să nu mă audă. Nu m-am putut abţine şi am invocat din nou vraja ca să-mi mascheze cuvintele, pentru că, deşi nu aveam cum să fiu sigură, bănuiam că suntem spionaţi.

— Asta-i o onoare mult prea mare pentru mine, Barinthus. Spune-mi ce se întâmplă. Nu sunt obişnuită să fiu întâmpinată regeşte de către rude.

M-a privit atât de îndelung, încât am crezut că n-avea să-mi răspundă.

— Nu ştiu, Meredith, a spus într-un final.

— Mai discutăm în maşină, a intervenit Galen, zâmbind şi făcându-le cu mâna reporterilor.

Ne-a împins spre uşile automate. Limuzina ne aştepta în faţa aeroportului, ca un rechin negru şi lucios. Până şi geamurile erau întunecate, pentru ca nimeni să nu poată zări ce se întâmplă înăuntru.

M-am oprit pe trotuar. Cei doi bărbaţi au continuat să meargă, depăşindu-mă, apoi s-au oprit şi ei şi s-au întors spre mine.

— Ce e? a întrebat Galen.

— Nimic. Mă întrebam doar ce s-a putut strecura în maşină cât timp am fost noi în aeroport.

Cei doi s-au holbat unul la celălalt, apoi înapoi la mine.

— Maşina era goală când am lăsat-o aici, a spus Galen.

Barinthus s-a dovedit a fi mai pragmatic.

— Îţi jur cu mâna pe inimă că, din câte ştiu eu, nu e nimeni în maşină.

I-am aruncat un zâmbet, dar nu unul prea vesel.

— Dintotdeauna ai fost un tip prudent.

— Să zicem că nu-mi place să-mi dau cuvântul de onoare pentru lucruri pe care nu le pot ţine sub control.

Vederea lor prevesteşte o catastrofă, de genul unui război sau al unei epidemii de ciumă, ori, în cel mai bun caz, moartea martorului ocular.

— Precum capriciile mătuşii mele, am zis eu.

A făcut o plecăciune scurtă, care i-a făcut părul să se învolbureze ca o perdea multicoloră.

— Cum zici tu.

Mătuşa făcuse o alegere bună. Existau de trei ori de câte trei ori câte trei gărzi regale. Douăzeci şi şapte de războinici meniţi să satisfacă toate dorinţele reginei. Dintre aceştia, cei doi în care aveam cea mai mare încredere se aflau acum alături de mine. Andais voia să mă simt în siguranţă. De ce? Siguranţa, ori lipsa mea de siguranţă, nu o interesase niciodată până acum. Mi-am amintit cuvintele lui Barinthus. Regina voia ceva de la mine, ceva ce numai eu îi puteam oferi sau puteam face pentru ea ori pentru curte. Întrebarea persista însă: care anume era lucrul acela pe care numai eu îl puteam face? Pentru nimic în lume nu reuşeam să găsesc vreun răspuns.

— Haideţi, copii, intraţi în maşină, a rostit Galen, zâmbind printre dinţi.

În depărtare se vedea un car de televiziune prins în trafic, dar apropiindu-se. Dacă trăgeau în faţa aeroportului şi ne blocau calea, fapt care se mai întâmplase, aveam să ne confruntăm şi cu alte dificultăţi în afara propriei mele paranoia. Oricât de justificată ar fi putut fi ea.

Barinthus a scos cheile din buzunar şi a apăsat butonul de deschidere automată. Portbagajul s-a deschis cu un sâsâit de aer care se elibera, de parcă fusese sigilat. Galen a aşezat valiza înăuntru şi a întins braţul ca să-mi ia bagajul de mână.

Am clătinat din cap.

— O să-l ţin la mine.

Nu m-a întrebat de ce – ştia sau doar bănuia. Nu m-aş fi întors acasă echipată doar cu armele aflate la vedere.

Barinthus a ţinut portiera de la spate deschisă.

— Carul de televiziune o să ajung în curând aici, Meredith. Dacă e să – cum se spune? – să o ştergem de aici, atunci ar trebui să ne grăbim.

Am făcut o jumătate de pas spre portieră, apoi m-am oprit. Tapiţeria era neagră, totul în interior era negru.

Maşina avea o istorie mult prea lungă pentru a nu deştepta în mine neliniştea. Puterea emanată de uşa deschisă s-a târât pe pielea mea şi mi-a făcut părul de pe braţe să se ridice. Vehiculul acesta era uneori folosit drept trăsura întunecată a vânătorii sălbatice. Chiar dacă înăuntru nu mă aştepta niciun truc, rămânea un obiect al puterii nestăpânite, iar acea putere se revărsase acum asupra mea.

— Pentru numele Zeiţei-Mame, Merry, a spus Galen. A trecut pe lângă mine şi s-a strecurat în întunecimea maşinii. A dispărut cu totul din vedere, apoi a reapărut, întinzându-mi o mână pală. Haide odată, că doar n-o să muşte.

— Promiţi? am întrebat.

— Promit.

L-am prins de mână şi m-a tras spre portiera deschisă.

— Dar n-am promis că n-o să muşc eu.

M-a tras înăuntru şi amândoi am izbucnit în râs. Era atât de bine să fiu din nou acasă.

Capitolul 21

Tapiţeria din piele a scos un geamăt aproape omenesc când ne-am rezemat de ea. Un panou din sticlă neagră ne bloca vederea lui Barinthus. Era ca şi cum fuseserăm închişi într-o capsulă spaţială neagră. În faţa noastră, într-un mic compartiment, o sticlă de vin înfăşurată în pânză fusese aşezată într-o frapieră de argint. Paharele de cristal stăteau cuibărite în nişte găuri, aşteptând să fie umplute. Iar în spatele vinului se afla o tăviţă plină cu pişcoturi şi cu ceva ce aducea a caviar.

— Tu ai făcut toate astea? am întrebat.

Galen a clătinat din cap.

— Nu, deşi mi-ar fi plăcut. Cu toate că la caviar aş fi renunţat. Gusturi de ţărănoi.

— Deci nici ţie nu-ţi place, am constatat eu.

— Deşi şi eu sunt tot un ţărănoi.

Am scuturat din cap.

— Nici vorbă.

Mi-a oferit zâmbetul său tipic, care m-a înmuiat de tot. După care surâsul i s-a şters de pe buze.

— Am aruncat un ochi înăuntru înainte să pornim cu maşina încoace, a spus, ridicând din umeri în faţa privirii mele intrigate. De acord cu tine, regina se poartă destul de ciudat. Am vrut să mă asigur că nu ne aştepta nicio surpriză în spatele geamului ăstuia negru.

— Şi?

A ridicat sticla de vin.

— Şi asta nu era aici.

— Eşti sigur? am întrebat.

A confirmat cu o mişcare din cap, dând deoparte pânza în care fusese înfăşurată sticla atât cât să pot vedea eticheta. A fluierat încetişor.

— E din rezerva ei personală. A ridicat uşor sticla, care

fusese lăsată deschisă ca să respire. Ce zici de un burgundy vechi de o mie de ani?

Am refuzat cu o mişcare din cap.

— N-am de gând să beau sau să mănânc nimic din ceea ce ni s-a pregătit în maşină. Dar mersi oricum, am zis, mângâind bancheta din piele. N-am vrut să te jignesc.

— Ar putea fi un dar din partea reginei, a spus Galen.

— Cu atât mai puţin nu vreau să beau. Nu până când nu mă dumiresc ce vrea de la mine.

Galen m-a privit, a încuviinţat din cap şi a aşezat sticla înapoi în frapieră.

— Ai dreptate.

Ne-am rezemat de scaunele din piele. Tăcerea părea mai grea decât ar fi trebuit, ca şi cum amândoi ne temeam că cineva ar trage cu urechea. M-am gândit că cea care ne spiona era chiar maşina.

Trăsura Neagră era unul dintre acele obiecte ale feylor care posedă o energie, o viaţă de sine stătătoare. Din câte cunoşteam noi, nu fusese creată de niciun fey sau zeu vechi. Există printre noi de când ne ştim. Adică de vreo şase mii de ani, dacă nu mai mult. Deşi, desigur, pe vremea aceea era un car de triumf negru, tras de patru cai negri. Caii nu erau însă sidhe. Până când se întuneca, păreau că nici nu există. După care, atunci când erau prinşi la car, deveneau nişte animale întunecate cu orbite goale care aruncau flăcări leproase.

Când o văzusem eu prima oară devenise o trăsură – o trăsură trasă de patru cai. Într-o zi, nimeni nu-şi aminteşte când anume, carul dispăruse şi în locul lui apăruse trăsura. Numai caii rămăseseră aceiaşi. Vehiculul se transformase atunci când carele nu mai erau la modă. Pur şi simplu se adaptase singur noilor vremuri.

După care, cu mai puţin de douăzeci de ani în urmă, Trăsura Neagră dispăruse şi ea şi în locul ei îşi făcuse apariţia o limuzină mare şi neagră. Caii nu se mai întorseseră niciodată, dar mă uitasem sub capotă şi văzusem ceea ce ar fi trebuit să fie motorul. Şi jur că ardea cu acelaşi foc bolnăvicios pe care îl desluşisem şi în ochii

cailor. Maşina asta nu se alimentează cu benzină. Habar n-am ce anume o propulsează, dar ceea ce ştiu e că din când în când carul sau trăsura sau limuzina se face nevăzută din proprie iniţiativă. Noaptea porneşte la drum, ca să-şi vadă de propriile afaceri. Trăsura Neagră fusese un semn de rău augur, o prevestitoare a morţii, un avertisment al unei condamnări iminente. Iar mai nou, începuseră să răsară poveşti despre o maşină neagră sinistră care stătea vizavi de casa cuiva cu motorul pornit şi un foc verde dansând pe deasupra capotei, după care o soartă cruntă o lovea pe acea persoană. Aşa că aveam toate motivele să mă simt un pic neliniştită, aşa cum stăteam aşezată în scaunul acela cu pielea, o, atât de moale.

M-am uitat către Galen. Am întins braţul spre el. A zâmbit şi mi-a cuprins mâna.

— Mi-a fost dor de tine, a spus.

— Şi mie de tine.

Mi-a ridicat mâna la buze şi mi-a sărutat încheietura cu blândeţe. M-a tras spre el şi nu m-am opus. Am trecut peste scaunele din piele şi l-am lăsat să mă înconjoare cu braţele. Adoram senzaţia aceea a braţelor lui peste umerii mei, înfășurându-mă lipită de el. Mi-am rezemat capul de moliciunea puloverului său, de umflătura fermă a pieptului, sub care i-am simţit inima bătând ca un ceas mare.

Am oftat şi m-am culcuşit mai comod, încolăcindu-mi picioarele în jurul picioarelor lui, înlănţuindu-l.

— Întotdeauna m-am cuibărit în braţele tale mai bine decât în ale oricui, am spus.

— Ăsta sunt eu – un urs de pluş mare şi drăguţ.

Ceva în vocea lui m-a făcut să-mi ridic capul.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu m-ai avertizat că aveai de gând să pleci de la curte.

M-am săltat în fund, cu braţele lui înconjurându-mi în continuare umerii, însă confortul perfect de dinainte se evaporase. Se evaporase din cauza acuzelor, care aveau probabil să continue.

— Galen, ştii bine că nu puteam risca povestind cuiva ce aveam de gând. Dacă cineva ar fi bănuit că voiam să fug de la curte, aş fi fost oprită, dacă nu mai rău.

— Trei ani, Merry. Trei ani în care n-am ştiut dacă eşti vie sau moartă.

Am dat să mă strecor afară din îmbrăţişarea lui, dar m-a strâns mai tare, trăgându-mă spre el.

— Te rog, Merry, lasă-mă să te ţin în braţe, vreau să mă asigur că nu e un vis, că totul e real.

Am cedat, deşi de acum nu mă mai simţeam în largul meu. Nimeni altcineva nu ar fi pus la îndoială motivele pentru care nu-mi dezvăluisem planurile. Nici Barinthus, nici bunica, nimeni în afară de Galen. În momente ca acestea înţelegeam de ce tata nu mi-l alesese drept consort. Pentru că lăsa emoţiile să-l năpădească, şi ăsta era un lucru periculos.

Într-un târziu, m-am desprins din strânsoare.

— Galen, ştii de ce nu am luat legătura cu tine.

Şi-a ferit privirea. L-am prins de bărbie şi i-am întors încetişor faţa spre mine. În ochii lui verzi am citit suferinţă, emoţia din ei era perfect vizibilă, ca într-o cană cu apă; totul expus vederii, până la fund. Într-o totală şi amară contradicţie cu politica de la curte.

— Dacă regina ar fi bănuit că ştii unde sunt sau că ai ceva informaţii, te-ar fi torturat.

Mi-a prins mâna şi şi-a apropiat-o de faţă.

— Nu te-aş fi trădat niciodată.

— Ştiu, dar cum crezi că m-aş fi simţit gândindu-mă că tu eşti torturat fără încetare, în timp ce eu trăiam bine mersi? Nu trebuia să afli nimic, pentru ca regina să nu aibă niciun motiv să te interogheze.

— N-am nevoie să mă protejezi tu, Merry.

Asta m-a făcut să zâmbesc.

— Ne protejăm reciproc.

A surâs şi el; niciodată nu rezistase prea mult fără să zâmbească.

— Tu eşti cu creierul, iar eu cu muşchii.

M-am săltat în genunchi şi l-am sărutat pe frunte.

— Cum ai reuşit să te fereşti de necazuri fără mine prin preajmă, ca să te sfătuiesc?

Mi-a cuprins mijlocul cu braţele, lipindu-mă iarăşi de el.

— Cu mare greutate, a răspuns, apoi s-a încruntat. Ce-i cu helanca asta neagră pe tine? Credeam că ne-am înţeles ca niciunul din noi să nu poarte negru.

— Se potriveşte cu pantalonii gri-închis şi jacheta asortată, am răspuns.

Şi-a aşezat bărbia chiar deasupra umflăturii sânilor mei, fără a mă slăbi din ochii aceia verzi.

— Galen, m-am întors acasă şi voi face tot posibilul să mă adaptez. Iar dacă asta înseamnă să port negru, ca majoritatea curtenilor, sunt gata s-o fac. În plus, îmi stă bine în negru, am adăugat, uitându-mă în jos spre el şi zâmbind.

— Asta aşa e.

În ochii lui sinceri am desluşit pentru prima oară fiorul vechilor sentimente.

Între noi apăruse o tensiune încă de când crescusem suficient pentru a înţelege ce însemna acea senzaţie ciudată dintre coapse. Însă oricâtă fierbinţeală simţeam acolo, jos, între noi nu putea fi nimic. Cel puţin nu din punct de vedere fizic. Galen, la fel ca mulţi alţii, era unul dintre Corbii reginei, asta însemnând că ea, şi numai ea, avea autoritate asupra lui. Înrolarea în Gărzile Reginei fusese singura mişcare politică abilă făcută vreodată de Galen. Nu era înzestrat cu puteri magice deosebite şi nu se pricepea nici să tragă sforile în culise; singurele sale atuuri erau corpul şi braţele puternice şi abilitatea de a-i face pe ceilalţi să zâmbească. Galen iradia veselie din toţi porii, aşa precum unele femei lasă în urmă o dâră de parfum. Era o calitate minunată dar, la fel ca multe ale mele, nu prea utilă într-o luptă. În calitatea sa de Corb al Reginei, se bucura de o anumită siguranţă. Corbii nu erau provocaţi la duel cu uşurinţă, pentru că niciodată nu puteai şti dacă regina nu va interpreta asta drept un afront personal. Dacă nu ar fi fost membru al gărzii, probabil că ar fi fost mort cu mult înainte de a mă naşte eu; pe de altă

parte, din acelaşi motiv aveam să fim despărţiţi pe vecie. Tânjind mereu unul după altul, fără să ne puteam apropia fizic. Mă supărasem rău pe tata atunci când nu mă lăsase să fiu cu el. Fusese singura dată când ne certaserăm urât. Abia după ani de zile înţelesesem motivaţia tatei: faptul că punctele forte ale lui Galen erau totodată şi slăbiciunile sale. Binecuvântată fie inimioara lui, dar adevărul era că Galen reprezenta un potenţial pericol politic.

Acum îşi aşezase capul pe rotunjimea sânilor mei şi se mişcase încetişor, frecându-se de mine. Respiraţia mi s-a oprit pentru o clipă, apoi am scos aerul din mine cu un suspin.

Mi-am trecut degetele peste chipul lui, trasându-i conturul buzelor pline.

— Galen…

— Şşt, a spus.

M-a ridicat de mijloc şi m-a adus în faţa lui. M-a proptit cu genunchii pe coapsele lui. M-am holbat în jos spre el. Pulsul mi se zbătea atât de tare în gât, încât aproape că mă durea.

Şi-a coborât încet braţele de-a lungul corpului meu, până ce a ajuns cu mâinile pe coapse. Gestul mi-a amintit imediat de Doyle şi de ceea ce făcuserăm în noaptea precedentă. Galen şi-a mişcat mâinile astfel încât picioarele mele s-au desfăcut treptat şi am alunecat în jos, încolăcindu-i mijlocul. M-am ţinut cât mai departe de el, lăsând între noi suficient spaţiu cât să nu-l călăresc. Nu voiam să-i simt corpul apăsându-mă intim, cel puţin nu pe moment.

Mâinile lui au coborât pe gâtul meu, cuprinzându-mi ceafa, iar degetele sale lungi s-au strecurat pe sub părul meu, până ce mi-am simţit pielea învăluită în căldura incredibilă a palmelor sale.

Galen se număra printre acei membri ai gărzii care considerau că puţină atingere a pielii era mai bună decât nimic. Întotdeauna între noi fusese un dans pe muchie de cuţit.

— A trecut multă vreme, Galen, am spus.

— Zece ani de când nu te-am mai ţinut în braţe aşa, a zis el.

Şapte ani petrecuţi alături de Griffin, trei ani cât fusesem plecată, iar acum voia să o ia de unde o lăsaserăm, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat între timp.

— Galen, nu cred că e bine ce facem.

— Nu te mai gândi la asta.

S-a aplecat spre mine, cu buzele atât de aproape încât un oftat le-ar fi făcut să se lipească de ale mele, iar puterea i s-a revărsat din gură ca o căldură care îmi tăia răsuflarea.

— Nu, Galen, am şuierat eu gâfâit, deşi vorbeam cât se poate de serios. Nu folosi magia.

Şi-a ridicat capul atât cât să îmi vadă faţa.

— Dar întotdeauna am folosit-o.

— Acum zece ani, am replicat eu.

— Ce contează? a întrebat.

Mâinile i se furişaseră între timp pe sub jacheta mea şi îmi masau muşchii spatelui.

Poate că zece ani nu însemnau nimic pentru el, însă pe mine mă schimbaseră.

— Nu, Galen.

M-a privit, în mod clar mirat.

— De ce nu?

Nu ştiam cum să-i explic fără să-l jignesc. Speram ca regina să-mi permită din nou să-mi aleg o gardă drept consort, aşa cum îi permisese tatei să-l aleagă pe Griffin pentru mine. Dacă o luam de la capăt cu Galen, el avea să presupună că era alesul. Îl iubeam şi probabil că aveam să-l iubesc întotdeauna, dar nu-mi puteam permite luxul de a-l avea drept soţ. Aveam nevoie de cineva care să mă ajute atât politic, cât şi cu magia. Iar Galen nu corespundea criteriilor. Consortul meu nu avea să se mai bucure de protecţia reginei odată ce părăsea garda. Ameninţarea pe care o reprezentam eu nu era îndeajuns pentru a-i asigura protecţie lui Galen, iar propria lui putere era încă şi mai neînsemnată, pentru că el era mai puţin lipsit de scrupule decât mine. În ziua în care ar fi devenit consortul meu, i-aş

fi semnat condamnarea la moarte. Numai că nu aveam să fiu niciodată în stare să-i explic toate astea. Galen n-avea să înţeleagă nicicând cât de periculos era pentru mine, şi pentru el însuşi.

Crescusem şi devenisem, în sfârşit, fiica tatălui meu. Unele alegeri le faci cu inima, altele cu capul, dar atunci când eşti în dubiu, renunţă la inimă în favoarea capului – dacă vrei să rămâi în viaţă.

Am îngenuncheat deasupra lui, dând să cobor din poala lui. Braţele i s-au încleştat de spinarea mea. Părea atât de rănit, atât de pierdut.

— Chiar ai vorbit serios.

Am încuviinţat din cap. L-am privit drept în ochi, ca să văd dacă pricepuse. Într-un târziu, m-a întrebat:

— Bine, dar de ce?

I-am mângâiat faţa şi mi-am trecut degetele peste vârfurile buclelor lui.

— Of, Galen.

Acum ochii lui exprimau doar durere, aşa cum mai înainte trădaseră veselie sau mirare sau orice altă emoţie ar fi simţit. Era cel mai prost actor din lume.

— Dă-mi un sărut, Merry, un sărut de bun venit.

— Te-am sărutat la aeroport, am obiectat eu.

— Nu, vreau un sărut adevărat. Te rog, Merry.

Ar fi trebuit să-l refuz, să-l resping, dar nu am putut să spun nu privirii din ochii săi şi adevărul era că dacă nu aveam să mai fiu cu el niciodată, voiam să-i dau acel ultim sărut.

Şi-a înălţat faţa spre mine, iar eu mi-am coborât gura spre el. Avea buzele atât de moi. Mâinile mele i-au găsit curbura feţei şi i-au cuprins-o în timp ce ne sărutam. Mâinile lui mi-au frământat spinarea, s-au strecurat uşor pe fese, au alunecat către coapsele mele. M-a tras încet de picioare, aşa că m-am lipit din nou de el. De data asta m-a strâns tare la piept, fără să mai lase niciun spaţiu între noi. Prin pantaloni i-am simţit apăsarea fermă.

Presiunea corpului său lipit de al meu m-a făcut să-mi îndepărtez gura şi mi-a smuls un geamăt din gât. Mâinile

lui au coborât, cuprinzându-mi fesele, apropiindu-mă şi mai mult.

— N-am putea să scăpăm de pistol? Mă zgârie, a spus.

— Singurul mod de a scăpa de pistol este să-mi scot cureaua, am răspuns pe un ton care promitea mai mult decât lăsau vorbele să se înţeleagă.

— Ştiu, a zis el.

Am deschis gura ca să spun nu, dar nu asta am rostit. Era ca o serie de decizii: de fiecare dată ar fi trebuit să spun nu, să mă opresc, şi niciodată nu o făceam. Am sfârşit prin a ne întinde pe bancheta lungă din piele, dezbrăcaţi de majoritatea hainelor şi cu toate armele aruncate pe jos.

Mâinile mele au alunecat pe lăţimea moale a pieptului lui Galen. Fâşia subţire de păr verde cârlionţat care pornea de pe umăr îi traversa pielea întunecată din jurul sfârcului. Am trasat cu degetele linia aceea de păr care cobora prin mijlocul stomacului, dispărând pe sub pantaloni. Nu-mi mai aminteam cum ajunsesem în postura asta. Nu mai aveam nimic altceva pe mine decât chiloţii şi sutienul. Nu mai ştiam când îmi scosesem pantalonii. Era ca şi cum preţ de câteva minute pierdusem noţiunea timpului, după care mă deşteptasem şi mersesem mai departe.

Fermoarul pantalonilor lui era deschis. Şi i-am zărit o fâşie din bikinii verzi. Voiam să-mi vâr mâna adânc acolo. Voiam atât de tare, încât îi simţeam bărbăţia în palmă, ca şi cum o ţineam deja.

Niciunul din noi nu-şi folosise magia – totul se datora senzaţiei de piele lipită de piele, de corpuri atingându-se. Cu ani în urmă merseserăm şi mai departe. Numai că acum ceva era în neregulă. Doar că nu-mi aminteam ce.

Galen s-a aplecat peste mine şi m-a sărutat pe stomac. L-a lins, trasând o linie umedă în jos. Nu mai eram capabilă să gândesc, şi trebuia să gândesc.

Limba lui s-a jucat cu marginea chiloţilor mei, faţa i s-a îngropat în dantelă, dând-o la o parte cu bărbia şi gura şi mişcându-se tot mai iute.

L-am prins de păr şi i-am tras faţa în sus, îndepărtând-o de mine.

— Nu, Galen.

Şi-a trecut palmele peste corpul meu, şi-a vârât degetele pe sub sârma sutienului, a ridicat-o şi mi-a dezgolit sânii.

— Spune da, Merry, spune da, Merry, te rog.

Şi-a plimbat mâinile peste sânii mei, frământându-i, mângâindu-i.

Nu eram în stare să gândesc, nu mai reuşeam să-mi amintesc de ce era greşit să facem ceea ce făceam.

— Nu pot să gândesc, am rostit cu voce tare.

— Atunci nu gândi, a răspuns Galen.

Şi-a coborât faţa spre sânii mei, sărutându-i uşor, lingând sfârcurile.

Mi-am aşezat o mână pe pieptul lui şi l-am împins la o parte. A rămas aplecat peste mine, cu braţele de o parte şi de alta a corpului meu, cu picioarele răsfirate în spate, pe jumătate urcat peste mine.

— Ceva e în neregulă. Nu trebuie s-o facem.

— Nu e nimic în neregulă, Merry.

A dat să-şi coboare din nou faţa pe sânii mei, dar mi-am păstrat ambele mâini pe pieptul lui, ţinându-l la distanţă.

— Ba da, este.

— Ce? a întrebat el.

— Tocmai asta e, că nu-mi pot aminti. Nu-mi amintesc, înţelegi ce-ţi spun, Galen? Nu-mi amintesc. Ar trebui să-mi amintesc.

M-a privit încruntat.

— Da, ceva e în neregulă, a spus, clătinând din cap. Dar nu ştiu ce.

— Ce căutăm aici, pe bancheta din spate? am întrebat.

Galen m-a eliberat din strânsoare, dar a rămas aşezat, cu pantalonii în continuare descheiaţi şi cu mâinile în poală.

— Mergem s-o vizitezi pe bunica ta.

Mi-am tras sutienul pe mine şi m-am îndepărtat de el, spre locul meu de pe banchetă.

— Aşa e.

— Ce s-a întâmplat cu noi? a zis Galen.

— Bănuiesc că e vorba de o vrajă, am răspuns.

— Dar n-am băut din vin, şi nici n-am gustat din mâncare.

Am cercetat din priviri interiorul întunecat al maşinii.

— Trebuie să fie totuşi pe aici, pe undeva. Am început să-mi trec degetele de-a lungul marginii scaunului. Cineva a băgat vraja înăuntru, nu maşina este de vină.

Galen şi-a plimbat degetele pe plafon, scotocind.

— Dacă am fi făcut dragoste…

— Mătuşa ar fi ordonat să fim executaţi, am completat eu.

Nu i-am povestit despre Doyle, dar mă îndoiesc serios că regina m-ar fi lăsat să-i pângăresc doi membri ai gărzii în tot atâtea zile fără a mă pedepsi pentru asta.

Sub ţesătura neagră care acoperea podeaua maşinii am simţit o umflătură. Am ridicat uşor carpeta, nevrând să fac vreo stricăciune. Am dat de o sfoară ţesută, legată cu un inel din argint. Era inelul reginei – unul dintre acele obiecte magice pe care feyii avuseseră dreptul să le ia cu ei din Europa în timpul marelui exod. Avea multă putere şi din cauza asta magia sforii funcţionase fără a ne atinge corpurile şi fără a fi invocată.

Am ridicat obiectul ca să mă uit la el mai îndeaproape.

— Uite ce am găsit. E inelul reginei.

Galen a făcut ochii mari.

— Ea nu-şi scoate niciodată inelul de pe deget. A luat sfoara din mâna mea, pipăind firele divers colorate. Roşu pentru desfrâu, portocaliu pentru iubirea nesăbuită, dar de ce verdele? El e rezervat de obicei pentru găsirea unui partener monogam. Culorile astea trei nu se amestecă niciodată.

— E o adevărată nebunie, chiar şi din partea lui Andais. De ce m-ar invita să-i fiu oaspete de onoare, ca pe urmă să încerce să mă omoare pe drum? N-are niciun sens.

— Nimeni n-ar fi putut să ia inelul reginei fără permisiunea ei, Merry.

Ceva alb se iţise între scaun şi spetează. Am pipăit şi am dat peste o jumătate de plic.

— Plicul ăsta nu era aici înainte, am spus.

— Nu, nu era, a zis Galen.

Şi-a luat puloverul de pe podea şi l-a îmbrăcat.

Am tras de plic şi am avut senzaţia că cineva trăgea de el în sens opus; plicul se încordase ca un muşchi. M-am forţat până ce mi-am simţit pulsul în gât, dar într-un final am reuşit să-l scot de sub banchetă. Avea numele meu trecut pe el într-un scris de mână frumos şi îngrijit – l-am recunoscut, era al reginei.

I l-am arătat lui Galen, care termina cu îmbrăcatul.

— Ai face bine să-l deschizi, m-a sfătuit el.

L-am răsucit şi am dat pe partea cealaltă peste sigiliul reginei, în cerneală neagră, rămas intact. Am rupt sigiliul şi am scos din plic o singură foaie albă groasă.

— Ce scrie? m-a întrebat Galen.

Am citit cu voce tare:

— „Către Prinţesa Meredith NicEssus. Primeşte cadou acest inel, simbol a ceea ce va să vină. Vreau să te văd că-l porţi atunci când ne vom întâlni.” Regina şi-a dat osteneala să se şi semneze, am spus, privind spre Galen. Acum chiar că nu mai înţeleg nimic.

— Uite, a zis el.

M-am uitat în direcţia spre care arăta şi de data aceasta am zărit un săculeţ din catifea iţindu-se de sub scaun. Nu fusese acolo atunci când scosesem plicul.

— Ce-i cu ăsta?

Galen a tras săculeţul cu mare grijă. Era foarte mic şi înăuntru nu se afla decât o bucăţică de mătase neagră.

— Dă-mi să văd inelul, mi-a cerut.

Am lăsat inelul să alunece de pe sfoară şi l-am ţinut în mână. Metalul rece s-a încălzit în căuşul palmei. Am aşteptat încordată să se înfierbânte, dar căldura a rămas aceeaşi, vagă, vibrantă. Fie că asta făcea parte din vrajă, fie… I-am întins inelul lui Galen.

— Ţine-l în mână şi vezi ce simţi.

Nu foarte convins, a luat inelul cu două degete şi l-a aşezat în palma mâinii celeilalte. Obiectul octogonal şi greu a rămas în palma lui strălucind uşor.

Am stat nemişcaţi şi ne-am holbat preţ de câteva

secunde la el. Nu s-a întâmplat nimic.

— E cald? am întrebat.

Galen şi-a înălţat ochii spre mine, ridicând din sprâncene.

— Cald? Nu. Aşa ar trebui să fie?

— Nu pentru tine, din câte se pare.

A înfăşurat inelul în bucăţica de mătase şi l-a vârât în săculeţul de catifea. Intra perfect, dar nu mai rămăsese loc şi pentru sfoara grea. M-a privit.

— Nu cred că regina a făcut vraja. Cred că a pus inelul aici ca dar pentru tine, exact aşa cum a scris în bileţel.

— Atunci înseamnă că altcineva a adăugat vraja, am spus eu.

A încuviinţat.

— A fost o vrajă foarte subtilă, Merry. Aproape că nu ne-am dat seama.

— Da, chiar am crezut că eu luasem hotărârea. Dacă ar fi fost cine ştie ce vrajă evidentă de desfrâu, am fi sesizat mult mai devreme.

La Curtea Unseelie nu erau foarte multe persoane capabile de o vrajă de dragoste atât de sofisticată. Dragostea nu e tocmai specialitatea noastră, în timp ce desfrâul da.

Galen a dat glas gândurilor mele.

— Nu sunt decât trei, poate cinci oameni la curte care să facă o astfel de vrajă. Dacă ar fi să mă întrebi pe mine, aş zice că niciunul din ei nu ar dori să-ţi facă vreun rău. Poate că nu toţi te plac foarte tare, dar nici duşmani nu-ţi sunt.

— Mai bine zis nu-mi erau duşmani până acum trei ani, am replicat eu. Lumea se mai schimbă între timp, se formează noi alianţe şi aşa mai departe.

— N-am observat nimic atât de dramatic, a spus Galen.

Nu m-am putut abţine şi am zâmbit.

— De parcă ar fi cine ştie ce mare surpriză faptul că tu nu observi maşinaţiunile şi comploturile politice din culise.

— Bine, de acord, nu sunt tocmai persoana cea mai avizată în chestiuni de ordin politic, însă Barinthus este, şi el nu a sesizat nicio schimbare de atitudine atât de

serioasă la facţiunile neutre de la curte.

Am întins mâna după inel. Galen mi-a înmânat săculeţul. Am scos dinăuntru inelul şi l-am ţinut în palmă. Chiar dinainte de a-mi atinge pielea, am simţit o căldură subtilă. Mi-am înfăşurat degetele în jurul inelului şi l-am strâns în pumn, iar căldura s-a intensificat. Inelul, inelul mătuşii, inelul reginei, răspundea la atingerea pielii mele. Asta avea să o mulţumească pe regină, ori s-o înfurie? Dacă nu ar fi dorit ca inelul să mă recunoască, de ce mi l-ar fi oferit?

— Pari încântată de tine însăţi, a remarcat Galen. De ce? Tocmai ai fost victima unei tentative de asasinat – presupun că nu ai uitat deja, nu?

Îmi studia cu atenţie faţa, ca şi cum voia să ghicească ce gândeam.

— Inelul se încălzeşte la atingerea mea, Galen. Este o relicvă de putere şi m-a recunoscut.

Bancheta a zvâcnit sub mine. Am tresărit.

— Ai simţit şi tu? l-am întrebat pe Galen.

A dat din cap.

— Da.

Lumina din plafon s-a aprins şi am tresărit din nou.

— Tu ai făcut asta?

— Nu.

— Nici eu.

De data aceasta, am urmărit cum bancheta din piele împingea obiectul în afară. Era ca şi cum ceva viu se zvârcolea sub ea. Obiectul era mic, din argint, o bijuterie. Aproape că îmi era frică să-l ating, dar bancheta a continuat să se mişte până ce obiectul a ajuns în plină lumină şi am văzut dintr-o privire că era un buton de manşetă.

Galen l-a luat în palmă. Faţa i s-a întunecat când mi l-a întins. Avea inscripţionată litera „C” într-o caligrafie frumoasă, cu înfloriturі.

— Acum un an sau aşa ceva, regina a comandat butoni pentru toţi membrii gărzii. Şi i-a inscripţionat cu iniţialele noastre.

— Deci ceea ce vrei să spui e că un membru al gărzii a vârât vraja în maşină şi a încercat apoi să îngroape scrisoarea şi săculeţul în banchetă.

Galen a confirmat dând din cap.

— Iar maşina a ţinut ascuns butonul de manşetă, după care l-a scos la iveală.

— Mul… mulţumesc, maşină, am şoptit eu.

Din fericire, maşina nu a părut să reacţioneze la sentimentele mele de recunoştinţă. Fapt care m-a făcut să mă simt uşurată. Eram totuşi convinsă că mă auzise. O simţeam urmărindu-mă – era ca senzaţia aceea când simţi ochii cuiva în ceafa şi pe urmă te întorci şi vezi că o persoană se uită într-adevăr la tine.

— Când te-ai referit la gărzi, ai avut în vedere şi garda prinţului? l-am întrebat pe Galen.

A încuviinţat.

— Reginei i-a plăcut cum arătau femeile din garda prinţului îmbrăcate în cămăşi bărbăteşti. A zis că sunt elegante.

— Deci asta înseamnă cât? Încă cinci sau şase persoane adăugate pe lista de suspecţi?

— Şase.

— Când aţi aflat că regina va trimite după mine Trăsura Neagră ca să mă aştepte la aeroport?

— Mie şi lui Barinthus nu ni s-a spus decât acum două ore.

— Trebuie că au acţionat rapid. Poate că vraja nu-mi era destinată mie. Poate că fusese aşezată în maşină pentru un alt scop.

— Dacă nu ţi-a fost special destinată, am avut mare noroc. Pentru că dacă ar fi fost, poate că nu ne-am fi venit în fire la timp.

Am vârât înapoi inelul în săculeţul de catifea şi mi-am luat helanca de pe podeaua maşinii. Din anumite motive inexplicabile, voiam să fiu îmbrăcată înainte de a-mi pune inelul pe deget. M-am uitat în sus, spre plafon.

— Asta e tot ce ai să-mi arăţi, maşină?

Plafoniera s-a stins.

Am tresărit, cu toate că asta era reacţia la care sperasem.

— Fir-ar să fie, a spus Galen. S-a tras mai departe de mine sau poate de plafoniera stinsă. M-a privit cu ochi mari. N-am călătorit niciodată în maşină cu regina, dar am auzit…

— Că dacă e ca maşina să asculte de cineva, de ea ascultă, am completat eu.

— Şi acum de tine, a murmurat el.

Am clătinat din cap.

— Trăsura Neagră e un obiect al magiei sălbatice. Nu sunt atât de încrezută încât să-mi închipui că o pot ţine sub control. Maşina îmi aude însă vocea. Dar dacă e să fie mai mult decât atât… – am continuat, ridicând din umeri – numai timpul o va arăta.

— Abia dacă ai aterizat de o oră la Saint Louis, Merry, şi deja ai trecut printr-o tentativă de asasinat. E mai rău decât atunci când ai părăsit curtea.

— Şi de când, mă rog, ai devenit atât de pesimist, Galen?

— De când ai plecat de la curte.

Avea o expresie îndurerată. L-am mângâiat pe obraz.

— Of, Galen, mi-a fost aşa de dor de tine.

— Dar mai dor ţi-a fost de curte, a spus el, apăsându-mi palma de obraz. O văd în ochii tăi, Merry. Vechea ta ambiţie, acum renăscută.

Mi-am retras mâna.

— Nu sunt ambiţioasă în felul în care e Cel. Nu vreau decât să mă pot plimba la curte în relativă siguranţă şi, din nefericire, pentru asta va trebui să trag nişte sfori.

Am lăsat săculeţul de catifea în poală şi am îmbrăcat helanca. M-am strecurat în pantaloni şi mi-am aşezat pistolul şi cuţitele la locul lor. După care mi-am tras pe deasupra jacheta.

— Ţi s-a şters rujul, a spus Galen.

— Se pare că a rămas pe buzele tale, am răspuns eu.

Am folosit oglinda de poşetă pentru a-mi da din nou cu ruj şi pentru a-l şterge pe cel rămas pe buzele lui Galen cu un şerveţel Kleenex. Mi-am trecut peria prin păr. Acum

eram pregătită. Inevitabilul nu mai putea fi amânat.

Am ţinut inelul în lumina difuză. Era prea larg pentru inelar, aşa mi l-am strecurat pe arătător. Îl trăsesem pe mâna dreaptă fără a mă gândi. Atingerea lui era caldă şi liniştitoare pe pielea mea, un memento că se afla acolo, aşteptând să-mi dau seama ce trebuia să fac cu el. Sau poate să-şi dea el seama ce avea de făcut cu mine. Aveam însă încredere în instinctul meu. Inelul nu era în sine un obiect funest, deşi asta nu însemna că nu erau posibile accidente. Magia e la fel ca oricare altă unealtă: trebuie tratată cu respect dacă vrei să nu se întoarcă împotriva ta. Majoritatea vrăjilor sunt la fel de inofensive ca un ferăstrău circular, deşi ambele te pot ucide.

Am încercat să scot inelul de pe deget, dar n-am reuşit. Inima a început să-mi bată ceva mai tare în piept; am simţit răsuflarea cum mi se opreşte în gât. Am început să trag de el cu oarece disperare, după care m-am oprit. Am inhalat adânc aer de câteva ori în piept ca să mă calmez. Inelul era un cadou din partea reginei – doar văzându-l, unele persoane aveau să-mi acorde mai mult respect. Inelul, la fel ca maşina, avea propria sa agendă de lucru. Voia să rămână pe degetul meu şi avea să o facă până ce se răzgândea sau până ce aveam eu să descopăr cum să îl scot. Oricum, de durut nu mă durea. Aşa că nu avea niciun rost să intru în panică.

Am întins mâna spre Galen.

— Uite, inelul nu vrea să iasă.

— Aşa a păţit şi regina mai demult, a spus el, şi am ştiut că voia doar să mă liniştească.

Mi-a dus mâna la buze şi a sărutat-o uşor. Când şi-a trecut degetele peste inel, un şoc l-a străbătut, ca o descărcare electrică, numai că nu era asta. Era magia obiectului.

Galen mi-a dat drumul la mână şi s-a îndepărtat de mine pe banchetă.

— Tare aş vrea să ştiu dacă şi atingerea lui Barinthus face inelul să tresară aşa.

— Da, şi eu aş vrea să ştiu, am răspuns.

Vocea lui Barinthus s-a auzit în difuzor.

— Ajungem la bunica ta acasă în cinci minute.

— Mersi, Barinthus, am spus.

M-am întrebat ce reacţie va avea când va vedea inelul. Barinthus fusese sfătuitorul cel mai apropiat al tatei, prietenul lui. Era Barinthus Kingmaker, iar după moartea tatei devenise prietenul şi sfătuitorul meu. Unii curteni îi spuneau Queenmaker[17], dar numai pe la spate, niciodată în faţă. Barinthus se număra printre puţinii oameni de la curte care ar fi putut să-mi înfrângă prezumtivii asasini cu ajutorul magiei. Dar dacă ar fi intervenit şi mi-ar fi omorât duşmanii, mi-aş fi pierdut toată credibilitatea de care mă bucuram printre sidhe. Aşa încât fusese nevoit să stea deoparte şi să mă urmărească neputincios cum mă apăram singură, sfătuindu-mă între timp să fiu necruţătoare. Uneori nu contează atât de mult câtă putere deţii, ci ceea ce eşti dispus să faci cu ea. „Fă-ţi duşmanii să se teamă de tine, Meredith”, aşa îmi spusese, iar eu mă străduisem din răsputeri să-i urmez sfatul. Numai că niciodată nu aveam să fiu atât de înspăimântătoare ca Barinthus. El era capabil să distrugă armate întregi doar cu puterea minţii. În consecinţă, duşmanii îl ocoleau cu mare grijă.

Şi tot în consecinţă asta însemna că dacă erai nevoit să înoţi cu rechinii, un fost zeu în vârstă de şase mii de ani era partenerul perfect. Îl iubeam pe Galen, dar îmi făceam griji în legătură cu el în calitate de aliat al meu. Îmi făceam griji că putea fi ucis pentru că eram prieteni, în timp ce pentru Barinthus n-aveam de ce să fiu îngrijorată. Dintotdeauna socotisem că dacă era ca unul dintre noi să-l îngroape pe celălalt, el avea să mă îngroape pe mine.

[17] *Kingmaker* = aprox. Făcătorul de regi; *Queenmaker* = Făcătorul de regine.

Capitolul 22

Bunica ocupa camerele de la ultimul etaj al casei. În vremurile de demult, când această monstruozitate în stil victorian abia fusese construită, camerele acestea fuseseră destinate servitorilor. Erau friguroase iarna şi înăbuşitoare vara. Aerul condiţionat şi încălzirea centrală sunt însă nişte lucruri minunate. Bunica dărâmase câţiva pereţi pentru a amenaja un salon confortabil, cu o mică baie complet echipată într-o parte, şi o altă încăpere, foarte mică, aşa, doar ca să-şi satisfacă un capriciu, alături, iar de partea cealaltă un dormitor spaţios, numai al ei.

Salonul era zugrăvit în nuanţe de alb, crem, roz şi trandafiriu. Ne-am aşezat pe o canapea pentru două persoane, cu rezemătoare dreaptă, tapiţată cu un model de trandafir sălbatic şi acoperită cu o mulţime de perne cu margini dantelate, cu care nu ştiam ce să fac. Le-am înghesuit într-o grămăjoară pe care am împins-o deoparte, ca un munte improvizat din flori şi dantelă.

Serveam ceaiul dintr-un set de ceşti înflorate. A doua ceaşcă pe care o beam plutea acum, împreună cu farfurioara ei gingaşă, dinspre măsuţă spre mâna mea. Secretul pentru a prinde ceva care levitează este să stai nemişcat. Să nu te repezi să-l înşfaci, pentru că o să se verse pe tine. Aşteaptă, şi dacă persoana care face levitaţia este priceputa la astfel de lucruri, ceaşca sau obiectul care levitează va ajunge singur în mâna ta, şi tot ce-ţi va mai rămâne de făcut e să-l prinzi. Uneori mă gândesc că prima mea lecţie despre răbdare am învăţat-o aşteptând să ajungă ceaşca în mâna mea.

Eram foarte concentrată în clipa aceea. Mă concentrasem să nu vărs ceaiul, să mă servesc cu un cub de zahăr din zaharniţa care plutea. Mă concentrasem pur şi simplu cum să mă port cu bunica după trei ani în care

nu ne văzuserăm. Însă undeva, în fundul minţii mele, se strânseseră o grămadă de întrebări. Cine încercase să ne ucidă în maşină? Să fi fost Cel? De ce regina mă voia cu tot dinadinsul înapoi la curte? Ce spera să obţină de la mine? Cursele de cai ar fi sportul-rege, sau aşa se spune, dar nu-i adevărat. Adevăratul sport-rege îl constituie supravieţuirea şi ambiţia.

Vocea bunicii m-a readus cu picioarele pe pământ cu o smucitură care m-a făcut să tresar. Ceaşca de ceai care levita a deviat un pic de la traiectorie, ca o navetă spaţială care se pregăteşte de aterizare.

— Scuze, bunico, n-am auzit ce-ai spus.

— Drăguţă, ai nervii atât de încordaţi că eşti pe cale să plesneşti.

— Nu mă pot stăpâni.

— Nu cred că regina te-a târât înapoi doar ca să-ţi vadă duşmanii ucigându-te.

— Aşa ar fi dacă regina s-ar lăsa condusă de logică, numai că amândouă ştim că nu-i deloc aşa.

Bunica a oftat. Era şi mai slabă decât mine şi cu câţiva centimetri buni sub un metru cincizeci. Îmi amintesc că într-o vreme mi se părea uriaşă şi credeam că nimic rău nu mi se poate întâmpla atunci când mă strângea în braţe. Părul ei lung, castaniu şi ondulat, i se revărsa de-a lungul corpului delicat ca o draperie de mătase, dar fără a-i ascunde faţa. Avea pielea maronie, în nuanţa nucii, şi uşor ridată, dar nu din cauza vârstei. Ochii ei erau mari şi maronii ca şi pielea, cu gene frumoase. Însă nu avea nas, iar gura era foarte mică. Faţa ei arăta aproape ca un craniu cafeniu. Cele două găuri aflate acolo unde ar fi trebuit să fie nările erau perfect vizibile, ca şi cum nasul i-ar fi fost tăiat, numai că aşa se născuse. Mama ei, străbunica mea, o considera frumoasă. Tatăl ei, străbunicul meu, fusese om şi când era mititică îi spusese că era foarte frumoasă. Doar semăna leit cu mama ei, cu femeia pe care el o iubea.

Mi-ar fi plăcut să-mi cunosc străbunicul, însă el fusese muritor şi trăise în anii 1600. Cu câteva secole înainte de a

mă naşte eu. Cât despre străbunica, poate că aş fi cunoscut-o, numai că fusese ucisă într-unul din marile războaie din Europa dintre oameni şi fey. Ucisă într-un război în care, ca brownie, n-avea ce căuta. Dar dacă refuzi o chemare la război înseamnă că eşti trădător. Iar trădarea se pedepseşte cu moartea.

Căpeteniile sidhelor sunt cele care îţi decid soarta.

Farfurioara de porţelan mi-a atins mâna şi am prins-o din aer. Ar fi fost foarte uşor să-mi aşez mâna sub farfurioară ca să o ţin, dar n-ar fi fost un gest elegant, pe potriva unei doamne. Învăţasem să beau ceai după reguli care nu se mai aplicau de secole. Al doilea moment periculos atunci când serveşti o băutură fierbinte care levitează este acela când persoana renunţă la levitaţie, pentru că atunci ceaşca se îngreunează. Aproape toată lumea varsă din ceai în primele dăţi când încearcă. Şi nu e nicio ruşine.

Eu n-am vărsat ceaiul pe mine. Bunica şi cu mine îndepliniserăm pentru prima dată ceremonia ceaiului când aveam cinci ani.

— Copilă, îmi pare rău, dar nu ştiu nimic despre intenţiile reginei. Tot ce pot face e să te hrănesc. Ia nişte pateuri, dragă. Ştiu că e o mâncare cam grea şi nu se potriveşte cu ceaiul, dar e felul tău preferat.

— Sunt cu umplutură de carne de oaie? am întrebat eu.

— Şi cu napi şi cartofi, exact cum îţi plac ţie.

Am zâmbit.

— Or să servească mâncare la banchetul de diseară.

— Dar vei dori s-o guşti? a întrebat bunica.

Avea dreptate. Am luat un pateu umplut cu carne, exact de mărimea unei înghiţituri. O farfurioară plutea pe sub el.

— Ce zici de inel?

— Nimic.

— Cum adică nimic?

— Adică nu am suficiente informaţii ca să mă aventurez să-mi dau cu părerea, dragă.

— Crezi că Cel a încercat să ne omoare pe Galen şi pe mine? Cred că cel mai tare m-a înfuriat faptul că persoana

care a băgat vraja în maşină a fost dispusă să-l sacrifice pe Galen pentru a ajunge la mine, ca şi cum Galen ar fi o persoană cu totul lipsită de importanţă.

Pateul mirosea îmbietor, dar dintr-odată am simţit că nu-mi mai era foame. Ceaiul pe care îl băusem mi se agita în stomac, ca şi cum era pe cale să-mi vină înapoi pe gât. Niciodată nu fusesem în stare să mănânc când eram nervoasă. Am lăsat pateul să cadă pe farfurioara plutitoare, care a zburat înapoi spre măsuţă.

Bunica m-a prins de mână. Îşi vopsise unghiile cu o nuanţă intensă de roşu-închis, foarte apropiată de cea a pielii.

— Merry, ştii că nu mă pricep la magia de înaltă clasă; puterile mele se reduc la nişte abilităţi înnăscute. Dar dacă asasinul ar fi vrut să te execute, de ce a adăugat firele de sfoară verzi? Este culoarea loialităţii, a vieţii de familie împlinite.

— Singurul lucru care îmi trece prin cap este că pregătise vraja într-un alt scop şi că a folosit-o pe mine în ultima clipă. Din ce alt motiv să fi aruncat vraja?

— Nu ştiu, drăguţă, îmi pare rău, a răspuns bunica.

Am ridicat mâna, lăsând inelul să strălucească în lumina puternică a soarelui de toamnă.

— Cel sau cea care a pus vraja în maşină s-a folosit de inel ca să alimenteze magia. Ştia dinainte că inelul avea să fie acolo, în maşină. Cine ar putea fi persoana căreia regina să-i fi încredinţat o asemenea informaţie?

— Lista cu cei în care are ea încredere e scurtă, însă cea cu persoanele despre care ştie cu certitudine că se tem prea mult de ea pentru a nu i se supune e foarte lungă. Ar fi putut da inelul şi biletul oricui, convinsă că acea persoană va face exact aşa cum i-a poruncit. Niciodată nu i-ar trece prin cap că vreunul dintre membrii gărzii ar putea să nu o asculte. Văd că n-ai de gând să mănânci din pateurile astea gustoase, a spus bunica, strângându-mă de mână. O să le trimit jos. Sunt sigură că oaspeţii mei le vor aprecia.

— Îmi cer scuze, bunico. Nu pot să mănânc atunci când

am emoţii.

— Dar nu mă simt deloc ofensată, Merry. Sunt doar o fiinţă practică.

A făcut un semn cu mâna şi uşa s-a deschis spre micul hol şi scările care coborau la parter. Farfuriile cu mâncare au început să iasă una după alta pe uşă.

— Ce-ar fi avut de câştigat acea persoană dacă eu şi cu Galen am fi fost morţi? am întrebat.

Farfurioarele nu-şi terminaseră dansul săltat pe uşă, însă bunica s-a întors spre mine, continuând să gesticuleze fără să răstoarne sau să verse nimic.

— Poate c-ar fi mai util să te întrebi la ce ar folosi dacă inelul reginei ar fi găsit înfăşurat în jurul unei vrăji de iubire făcute pentru tine.

— Dar nu a fost făcută pentru mine. Oricine s-ar fi putut afla pe bancheta din spate a maşinii.

— Nu cred, a spus bunica.

M-a luat de mână şi şi-a trecut degetele peste montura din argint. Inelul nu a reacţionat la atingerea ei aşa cum o făcuse la atingerea lui Galen.

— Acesta este inelul reginei, a spus bunica, iar tu eşti rudă de sânge cu ea. Dacă Essus n-ar fi fost al doilea născut, el ar fi fost rege. Iar tu ai fi devenit deja regină după moartea lui, tu, nu Andais. Iar Cel, verişorul tău, şi nu tu, ar fi fost al doilea în ordinea succesiunii la tron.

— Tata nu a fost niciodată de acord cu modul în care conduce curtea Andais.

— Ştiu că au existat unii care l-au îndemnat să-şi ucidă sora şi să preia el tronul, a spus bunica.

N-am încercat să-mi ascund surprinderea.

— N-am crezut că se ştie despre asta.

— De ce crezi că a fost ucis? Cineva s-a temut că Essus va urma sfatul apropiaţilor şi va porni un război civil.

Am prins-o de mână.

— Ştii cine a dat poruncă să fie ucis?

A clătinat din cap.

— Dacă aş fi ştiut, copilă, ţi-aş fi spus deja. Eu n-am făcut niciodată parte din facţiunile de la curte. Am fost

întotdeauna tolerată, nimic mai mult.

— Tata a făcut mai mult decât să te tolereze.

— Da, asta aşa e. Mi-a oferit darul minunat de a te vedea crescând. Şi pentru asta îi voi rămâne pe veci recunoscătoare.

Am zâmbit.

— Şi eu.

Bunica şi-a îndreptat spatele, cu mâinile încleştate în poală – semn sigur că nu se simţea în largul ei.

— Ce bine ar fi fost dacă mama ta ar fi putut să-i vadă bunătatea, numai că a fost orbită de faptul că Essus era un Unseelie. Atunci când a acceptat să fie parte a unui tratat de pace, am ştiut că asta nu-i va aduce decât suferinţă. Regele Taranis a folosit-o pe Besaba ca pe o sclavă. N-a fost deloc corect din partea lui.

— Mama a vrut să se mărite cu un prinţ de la Curtea Seelie. Numai că nimeni nu s-a arătat dispus să o atingă, pentru că oricât de înaltă şi frumoasă era, s-au temut să o aducă în pat. S-au temut să nu-şi amestece sângele lor pur cu al ei. N-au vrut să se pângărească, mai ales după ce sora ei geamănă, Eluned, a rămas însărcinată după o singură noapte cu Artagan şi l-a forţat s-o ia de nevastă.

Bunica a încuviinţat din cap.

— Mama ta a fost întotdeauna de părere că Eluned şi-a distrus singură şansa de a se căsători cu cineva de la Curtea Seelie.

— Aşa a şi fost, am spus eu. În special după ce a născut şi au văzut că fiica ei… semăna cu tine, am adăugat după o scurtă pauză.

Am întins mâna spre bunica.

Mi-a strâns-o.

— Copilă, ştiu ce se spune despre mine la Curtea Seelie. Şi ştiu şi ce crede cealaltă nepoată a mea despre genele moştenite.

— Mama a acceptat să fie cu tata pentru că Regele Taranis i-a promis un consort de sânge regal la întoarcere. După trei ani petrecuţi printre stricaţii şi mârşavii de Unseelie, putea să revină la curte şi să ceară să i se dea un

soţ Seelie. Presupun că nu s-a aşteptat să rămână însărcinată din primul an de căsnicie.

— Fapt care a permanentizat aranjamentul acela temporar, a completat bunica.

Am dat aprobator din cap.

— Din cauza asta la Curtea Seelie mie mi se spune Blestemul Besabei. Prin naşterea mea, mama a rămas legată de Curtea Unseelie. Întotdeauna mi-a purtat pică pentru asta.

Bunica a clătinat din cap.

— Mama ta este fiica mea şi o iubesc, numai că uneori e foarte… confuză în privinţa celor pe care îi iubeşte şi a motivaţiilor ei.

După părerea mea, mamei nu-i pasă de nimeni şi de nimic în afară de propria ambiţie, dar m-am ferit să-mi rostesc gândurile cu glas tare. La urma urmei, bunica era mama ei.

Soarele apăsător al după-amiezii începuse să coboare.

— Trebuie să mă duc la hotel şi să mă schimb pentru banchet, am spus.

Bunica m-a mângâiat pe braţ.

— Ar trebui să rămâi aici.

— Nu, şi ştii foarte bine de ce.

— Am aruncat o vrajă de securizare a casei şi terenului.

— O vrajă care să o oprească pe Regina Aerului şi Întunericului? Sau pe oricine altcineva care ar vrea să mă ucidă? Nu prea cred.

Am strâns-o pe bunica la piept şi braţele ei subţiri m-au cuprins şi m-au tras spre pieptul ei cu o forţă care cu greu se putea ghici în acel corp fragil.

— Ai grijă de tine, Merry. N-aş suporta să te pierd.

Am mângâiat-o pe mână şi, privind peste umărul ei, prin şuviţele lungi de păr, am zărit o fotografie. O înfăţişa pe ea alături de Uar cel Crunt, bărbatul care îi fusese cândva soţ. Era un tip înalt şi bine clădit. Îl aşezaseră pe el pe un scaun, iar ea stătea alături, în picioare. Îşi ţinea o mână pe umărul lui. Părul lui cădea în valuri aurii. Era îmbrăcat într-un costum negru, cu cămaşă albă, nimic deosebit.

Nimic deosebit în afara feţei. O faţă… uluitor de frumoasă. Cu ochi ca nişte cercuri albastre în interiorul unor cercuri albastre. Era tot ce-şi putea dori o femeie, fey sau om. Numai că nu degeaba fusese poreclit „cel Crunt”, şi nu numai pentru că dăduse naştere la trei monştri.

Bunicul o bătuse pe bunica pentru că era urâtă. Pentru că nu era de sânge regal. Pentru că-i născuse două fete gemene, ceea ce însemnase că nu puteau să se despartă decât cu acordul ei. Şi în cazul lui Uar şi al bunicii, curtea nu avea să accepte nicio derogare.

Bunica îi acordase o versiune fey a divorţului cu numai trei ani în urmă, atunci când eu fugisem de la curte. La vremea aceea ştiu că mă întrebasem dacă nu cumva acceptase divorţul în schimbul intervenţiei bunicului în favoarea mea pe lângă Andais. Uar era un sidhe înzestrat cu puteri pe care regina le respecta. Nu vreau să insinuez că Uar ar fi îndrăznit s-o amenințe. Nu, asta n-ar fi fost deloc înţelept din partea lui. Dar poate că îi sugerase să mă lase pentru un timp în pace. Oricum, până atunci nu voisem să aflu amănunte. M-am retras din îmbrăţişare şi am privit în ochii mari şi căprui ai bunicii, atât de asemănători cu ai mamei.

— De ce i-ai acordat divorţul bunicului acum trei ani? De ce tocmai atunci?

— Pentru că sosise vremea, copilă, vremea să-l eliberez de constrângeri.

— Nu a pus o vorbă bună pentru mine pe lângă Andais, nu-i aşa? Sper că nu ăsta a fost preţul libertăţii lui.

A izbucnit intr-un hohot de râs prelung şi răsunător.

— Of, copilă, chiar îţi închipui că prostănacul ăla bătrân şi gras ar fi putut să-i vorbească Reginei Aerului şi Întunericului? Nu şi-a revenit nici acum din ruşinea de a fi dat naştere la trei fii care au fost izgoniţi de la curtea Seelie şi obligaţi să se refugieze la curtea lui Andais.

Am dat din cap.

— Verii mei nu arată chiar aşa rău. Mănuşile chirurgicale sunt acum atât de subţiri încât aproape că nu se văd. Şi nu mai au cum să otrăvească oamenii accidental.

Bunica m-a îmbrăţişat din nou.

— Dar otrava care îţi curge din mâini te împiedică să devii membru al gărzii regale, nu-i aşa?

— Hm… aşa e. Deşi, dacă eviţi sângele regal, unele femei ar fi dispuse să încerce.

— Nu mă mir, doar suntem la Curtea Unseelie.

I-am aruncat o privire.

A avut bunul-simţ să se arate stânjenită.

— Îmi cer scuze, Merry. N-ar fi trebuit să spun asta. Îmi pare rău. Eu aş fi în măsură să ştiu mai bine decât alţii că nu prea ai ce alege la cele două curţi.

— Trebuie să plec la hotel, bunico.

M-a condus la uşă, cu un braţ petrecut peste mijlocul meu.

— Ai grijă ce faci diseară, ai mare grijă, copilă.

— Promit.

Am rămas preţ de o clipă sau două uitându-ne una la alta, deşi ce-am fi putut să ne spunem? Ce poţi să spui în astfel de situaţii?

— Te iubesc, bunico, am zis într-un sfârşit.

— Şi eu pe tine, copilă.

În ochii ei căprui frumoşi străluceau lacrimi. M-a sărutat cu buzele ei subţiri care mă atinseseră întotdeauna cu mai multă blândeţe şi dragoste decât faţa superbă a mamei ori mâinile ei albe ca un crin. Lacrimile bunicii au curs fierbinţi pe obrazul meu. Mâinile i s-au încleştat de mine când am pornit să cobor scările. Ne-am smuls amândouă din strânsoare cu degetele tremurând la acea ultimă atingere.

M-am uitat de mai multe ori în urmă la silueta fragilă şi maronie rămasă în capul scărilor. Se spune că nu e bine să priveşti înapoi, dar dacă în faţă nu ştii ce te aşteaptă, la ce altceva te-ai putea uita?

Capitolul 23

Hotelul avea tot farmecul unei cutii de Kleenex abia deschise. Funcţional, decorativ întrucâtva, dar impersonal, la fel ca multe altele.

Am traversat holul de recepţie, cu Barinthus şi Galen cărându-mi bagajele. Eu ţineam în mână geanta de voiaj. Preferasem să-mi duc singură armele, nu pentru că speram că le-aş fi putut scoate la timp în caz că n-aş fi putut să mă folosesc de pistol şi cuţit, ci pentru că mă făceau să mă simt mai bine.

Nu aterizasem în St. Louis decât de câteva ore, şi deja avusesem parte de un atentat la viaţa mea şi a lui Galen. Semnele nu erau deloc încurajatoare. Şi tendinţa negativă mi s-a părut şi mai evidentă atunci când am văzut cine ne aştepta în hol.

Barry Jenkins ne-o luase înainte. Rezervările le făcusem pe numele Merry Gentry. Un nume pe care nu-l folosisem niciodată în St. Louis. Ceea ce însemna că Jenkins ştiuse că eu mă ascundeam sub acel pseudonim. La naiba.

Avea probabil să le dea de veste şi celorlalţi rechini din presă. Şi nimic din ceea ce aş fi putut spune nu mi-ar fi fost de ajutor. Dacă îi ceream să păstreze ştirea doar pentru el, n-aş fi făcut decât să-l aţâţ şi mai tare.

Galen mi-a atins uşor braţul. Îl zărise şi el pe Jenkins. M-a condus spre biroul de recepţie, de parcă se temea de ceea ce aş fi putut face, pentru că pe faţa lui Jenkins am citit amândoi ceva în timp ce se ridica din fotoliul confortabil – ceva personal. Dacă ar fi putut, mi-ar fi făcut rău, o afirm cu maximă certitudine. A, nu vreau să spun că m-ar fi împuşcat sau înjunghiat, dar dacă ar fi putut născoci un articol urât despre mine, ar fi făcut-o cu dragă inimă.

Femeia din spatele biroului de recepţie şi-a înălţat capul

şi i-a aruncat un zâmbet lui Barinthus. Avea un zâmbet frumos, pe care îl amplificase la 100 de waţi, însă Barinthus se comporta sobru, ca un om de afaceri venit cu treabă. Nu-l văzusem niciodată purtându-se altfel. Niciodată nu pusese la îndoială şi nu testase limitele tabuurilor impuse de regină. Pur şi simplu le acceptase.

Mâna femeii m-a atins în timp ce-mi întindea cheia camerei. Cu ochii minţii, am distins cu claritate imaginea pe care şi-o construise: Barinthus stând întins între cearşafurile albe, cu părul său multicolor revărsat în jurul trupului gol, ca pe un pat de mătase.

Pumnul mi s-a încleştat nu doar la vederea acelei imagini, ci din cauze forţei poftei ei sexuale. I-am simţit corpul încordându-se la fel de tare ca şi pumnul meu. L-a urmărit pe Barinthus cu priviri lacome şi în clipa aceea i-am vorbit fără să stau pe gânduri, rostind cuvinte care să confirme şi totodată să rupă legătura dintre ea şi Barinthus.

M-am aplecat spre ea şi i-am şoptit:

— Imaginea aceea pe care o ai în minte, cu el gol.

A dat să protesteze, dar a renunţat şi m-a privit cu ochi mari, lingându-şi buza de jos. Într-un final, s-a mulţumit să dea aprobator din cap.

— Ei bine, imaginea nu se ridică nici pe departe la înălţimea realităţii.

A căscat ochii şi mai tare şi s-a holbat la Barinthus, care aştepta liftul.

Îi puteam descifra cu uşurinţă emoţiile. Mi se mai întâmplase câteodată; era ca şi cum prindeai crâmpeie din semnale de televiziune sau radio. Numai că banda mea de frecvenţă era îngustă şi se mărginea în general la imagini voluptuoase. Imagini voluptuoase întâmplătoare şi numai din capetele fiinţelor umane – niciodată nu avusesem asemenea străfulgerări din mintea vreunui fey, şi nu ştiam de ce.

— Vrei să îi spun să-şi scoată haina ca să te uiţi mai bine?

A roşit şi imaginea pe care şi-o construise în minte s-a

prăbuşit sub povara stânjenelii. Mintea ei sărea acum de la una la alta. Mă eliberasem de gândurile, de emoţiile ei.

Unul din vechii zei ai fertilităţii de la Curtea Seelie îmi spusese odată că abilitatea de a vedea imaginile de poftă trupească din minţile oamenilor era folositoare în cazul în care căutai preoţi şi preotese pentru templul tău. Oamenii cu libidouri puternice erau folosiţi pe parcursul ceremoniilor, iar energia lor sexuală era exploatată şi amplificată pentru a fi împărtăşită şi celorlalţi. Cândva se crezuse că pofta trupească era echivalentă cu fertilitatea. Din nefericire, se înşelaseră.

Dacă pofta trupească ar fi echivalat cu reproducerea, feyii ar fi populat până acum toată lumea, sau cel puţin aşa se spune. Funcţionara de la recepţie ar fi fost extrem de dezamăgită să afle că Barinthus făcuse jurământul de celibat. Dacă Barinthus ar fi urmat să stea la hotel, l-aş fi prevenit în legătură cu ea. Pentru că îmi făcea impresia genului aceluia de tipă care ar fi încercat să-l surprindă intrând neanunţată peste el în cameră după terminarea orelor de program. Însă Barinthus urma să se întoarcă la curte până la miezul nopţii. Aşa că n-avea niciun rost să-mi fac griji din pricina lui.

Jenkins se poziţionase între timp lângă lifturi, rezemat cu spatele de zid şi zâmbind. M-am îndreptat spre el şi am observat că încerca să converseze cu Barinthus şi Galen. Barinthus nu îl băga deloc în seamă, aşa cum numai o zeitate e în stare să facă: cu totală nepăsare, ca şi cum vocea lui Jenkins nu era decât bâzâitul unei insecte lipsite de importanţă. Era mai mult decât un dispreţ făţiş. Era ca şi cum pentru Barinthus, Jenkins nici n-ar fi existat.

Asta era o abilitate care mie îmi lipsea şi pe care o invidiam.

— Ca să vezi, Meredith, uite că ne întâlnim din nou, a zis Jenkins, reuşind să-şi păstreze un ton deopotrivă vesel şi crud.

Am încercat să-l ignor şi eu, ca Barinthus, deşi ştiam că dacă liftul nu cobora mai repede, aveam să pierd pariul cu mine însămi.

— Merry Gentry… Ceva mai bun n-ai găsit? Doar ştii că „gentry”[18] e de secole eufemismul folosit pentru a-i desemna pe fey.

Poate că încă mai bâjbâia după explicaţii, dându-şi cu presupusul, dar am avut impresia că nu. Brusc, mi-a venit o idee. M-am întors cu faţa spre el şi i-am zâmbit dulce.

— Chiar crezi c-aş folosi un pseudonim atât de evident dacă mi-ar păsa chiar şi cât negru sub unghie dacă cineva ar afla?

O expresie de neîncredere i s-a întipărit pe faţă. S-a îndreptat de spate, apropiindu-se atât de mult încât ar fi putut să m-atingă.

— Vrei să zici că nu ţi-ar păsa dacă aş da publicităţii pseudonimul sub care umbli?

— Barry, uite care-i treaba. Nu mă interesează câtuşi de puţin ce o să publici, dar un lucru îţi spun: te afli la mai puţin de şaizeci de centimetri de mine. M-am uitat de jur împrejurul holului de recepţie. De fapt, cred că nimeni de aici nu stă la mai puţin de cincisprezece metri de mine. M-am răsucit spre Galen. Eşti, te rog, amabil să-i spui funcţionarei de la biroul de recepţie să sune la poliţie, am zis uitându-mă spre Jenkins, şi să-i anunţe că sunt hărţuită?

— Cu plăcere, a răspuns Galen.

S-a întors la biroul de recepţie.

Barinthus şi cu mine am rămas să-l aşteptăm, lângă bagaje.

Jenkins şi-a mutat privirea de la Galen la mine.

— N-or să-mi facă nimic.

— Mai vedem noi, am răspuns.

Galen vorbea acum cu aceeaşi femeie care îl dezbrăcase din ochi pe Barinthus. Oare acum şi-l imagina şi pe el gol? Bine măcar că ne aflam de partea cealaltă a holului, unde nu era nimeni care să ne atingă, chiar şi accidental. Poate că abilitatea de a desluşi pornirile sexuale ale oamenilor era utilă dacă voiai să-ţi alegi preotese pentru templu, dar

[18] Sensul primordial al acestui termen este „clasa conducătoare, aristocraţia”.

cum eu nu aveam templu, deocamdată această putere nu făcea decât să mă irite.

Jenkins se holba la mine.

— Mă bucur că te-ai întors acasă, Meredith. Mă bucur foarte, foarte mult.

Vorbele erau drăgălaşe, dar tonul plin de venin. Ura lui faţă de mine era aproape palpabilă.

Am urmărit-o amândoi pe funcţionară, care tocmai ridica telefonul. Doi bărbaţi tineri, unul cu un ecuson pe care stătea scris „Asist. Manager", celălalt cu un ecuson având pe el numai numele său, s-au îndreptat cu paşi hotărâţi spre noi.

— Am impresia, Barry, că vei fi luat pe sus. Sper că te vei distra bine în aşteptarea poliţiei.

— Niciun ordin de restricţie nu mă va împiedica să stau departe de tine, Meredith. Mă mănâncă palmele atunci când dau de o ştire. Iar când mă aflu în apropierea ta îmi vine să mă scarpin pe toată pielea. Simt că ceva important se va întâmpla curând, ceva care are legătură cu tine.

— Ce tot vorbeşti, Barry? Şi, mă rog, când ai devenit tu profet?

— Într-o după-amiază, pe un drum de ţară pustiu, a răspuns el. S-a înclinat atât de mult spre mine, încât pe sub mirosul de tutun l-am simţit pe cel al after-shave-ului. Atunci am avut o epifanie, şi de atunci am rămas cu harul ăsta, a adăugat.

Tipii de la hotel aproape că ajunseseră lângă noi. Jenkins s-a aplecat atât de mult încât de la distanţă s-ar fi putut crede că mă sărută. Mi-a şoptit:

— Aceia pe care zeii vor să-i distrugă, vor trebui mai întâi să le ia minţile[19].

Bărbaţii cei tineri l-au prins de braţe şi l-au tras de lângă mine. Jenkins nu s-a opus. S-a lăsat dus de acolo în linişte.

Galen a spus:

— Îl vor reţine în biroul directorului până ce va veni poliţia. Dar n-or să-l aresteze, Merry, ştii asta foarte bine.

[19] Proverb latin *(„Quem deus vult perdere, prius dementat"),* preluat de la greci şi atribuit de unii cercetători lui Euripide.

— Nu, în Missouri nu există deocamdată legislaţie împotriva hărţuitorilor, am răspuns şi brusc o idee amuzantă mi-a trecut prin cap.

Dacă îl făceam pe Jenkins să mă urmeze până în California, legile de acolo sunt diferite. În L.A. legile împotriva hărţuitorilor sunt foarte dure. Dacă individul avea să mă incomodeze prea tare, poate că aveam să-l ademenesc să se ia după mine până într-un loc unde să facă puşcărie pentru necazurile pe care mi le produsese. Mă sărutase cu forţa – aşa aveam să pretind – în faţa unor martori imparţiali. Fapt care, după nişte legi bine gândite, îl transforma într-un băiat rău.

Uşile liftului s-au deschis. Grozav, ce să zic, acum, când nu mai aveam nevoie să fiu salvată. Apoi s-au închis, lăsându-ne singuri în cutia aceea cu oglindă. Ne-am uitat cu toţii la propriile reflexe, însă cel care a vorbit a fost Galen.

— Văd că Jenkins nu s-a învăţat minte. Deşi, după câte i-ai făcut, aş fi crezut că a prins frică de tine.

M-am văzut în oglindă tresărind, cu ochii mari de surprindere. Apoi mi-am revenit, dar era prea târziu.

— Asta nu e decât o bănuială de-a ta, am spus.

— Da, dar una bună.

— Ce i-ai făcut, Meredith? a întrebat Barinthus. Doar ştii regulile.

— Da, ştiu regulile.

Am dat să păşesc pe hol, dar Galen m-a oprit, aşezându-şi o mână pe umărul meu.

— Noi suntem bodyguarzii tăi. Unul din noi trebuie să meargă în faţă.

— Scuze, am greşit. Din obişnuinţă, am spus eu.

Barinthus a intervenit:

— Revino cât mai repede la obiceiurile vechi. Nu vreau să păţeşti ceva doar pentru că nu te-ai ascuns în spatele nostru. E treaba noastră să ne asumăm riscurile şi să te protejăm, a adăugat, apăsând pe butonul de deschidere a uşii.

— Ştiu asta, Barinthus.

— Şi totuşi a fost cât pe-aci să ieşi prima pe hol.

Galen a aruncat o privire prudentă din lift spre hol, apoi a ieşit. „Liber”, a spus, făcând o plecăciune adâncă. Coada împletită subţire i s-a revărsat de pe umăr până la podea. Mi-am amintit de vremurile când tot părul îi curgea ca o cascadă verde, măturând pe jos. Atunci crezusem că aşa trebuia să arate părul unui bărbat. Să fie atât de lung încât să mătură podeaua cu el. Să fie atât de lung încât să-mi acopere corpul ca un cearşaf de mătase atunci când făceam dragoste. Când îşi tăiase părul, jelisem după el, dar decizia nu îmi aparţinuse.

— Ridică-te, Galen, am spus, pornind de-a lungul coridorului, cu cheia în mână.

S-a îndreptat de spate şi a luat-o spre uşă, pe jumătate în fugă, pe jumătate săltând, ca să ajungă acolo înaintea mea.

— O, nu, *my lady,* eu trebuie să fiu cel care descuie zăvorul.

— Termină, Galen.

Barinthus s-a mulţumit să ne urmeze cu valiza în mână, ca un tată care îşi priveşte cu îngăduinţă copiii mărişori purtându-se obraznic. Ba nu, de fapt ne ignora, aproape la fel cum îl ignorase pe Jenkins. M-am uitat peste umăr, dar nu am putut citi nimic pe chipul său pal. Expresia feţei lui era reţinută, indescifrabilă. Totuşi, pe vremuri zâmbea mai mult, râdea mai des. Mi-am amintit cum braţele lui mă ridicau din apă, cum hohotea de râs, cu părul fluturându-i în jurul trupului ca un nor care pluteşte încet. Înotasem în norul acela, îmi lăsasem mânuţele înfăşurate în el. Râseserăm împreună. Prima oară când înotasem în Oceanul Pacific mă gândisem la Barinthus. Mi-ar fi plăcut să-i arăt acea întindere de apă vastă şi nouă. Din câte ştiam, nu avusese niciodată ocazia să vadă oceanul.

Galen ne aştepta în faţa uşii. M-am oprit şi l-am aşteptat pe Barinthus să ne prindă din urmă.

— Astăzi pari foarte solemn, Barinthus.

M-a privit cu ochii săi tulburători şi pleoapa invizibilă s-a zbătut. Nervos. Era nervos. Îi era teamă pentru mine?

Fusese încântat de inel şi nemulţumit de vraja din maşină. Deşi nu foarte nemulţumit, nu foarte deranjat, ca şi cum totul era o treabă cât se poate de normală. Ceea ce şi era, într-un fel.

— Ce e, Barinthus? Ştii ceva ce nu mi-ai spus?

— Ai încredere în mine, Meredith.

I-am luat mâna liberă în mâna mea şi degetele mele s-au strecurat în palma lui. Mâna mea a părut să dispară cu totul între degetele lui.

— Am încredere în tine, Barinthus.

Mi-a prins mâna cu delicateţe, ca şi cum îi era frică să nu se sfarme.

— Meredith, micuţă Meredith, a murmurat, şi trăsăturile feţei i s-au îmblânzit în timp ce vorbea. Dintotdeauna ai fost un amestec de sinceritate, timiditate şi tandreţe.

— Nu mai sunt aşa de tandră cum eram, Barinthus.

A dat din cap.

— Din nefericire, viaţa te obligă prea adesea să dai deoparte asemenea calităţi.

Mi-a dus mâna la buze şi a sărutat uşor încheieturile degetelor. Buzele i-au trecut o clipă peste inel, trimiţând un val de furnicături prin ambele noastre corpuri. A redevenit solemn şi s-a închis din nou în sine, în timp ce-mi lăsa mâna să cadă.

— Ce e, Barinthus? Ce s-a întâmplat? am întrebat, prinzându-l de braţ.

A clătinat din cap.

— A trecut mult, mult timp de când inelul n-a mai prins viaţă în felul acesta.

— Ce are de-a face inelul? am spus eu.

— Se transformase într-o bucată de metal ca oricare alta, şi uite, acum a prins iarăşi viaţă.

— Şi? am insistat eu.

S-a uitat peste umărul meu, către Galen.

— Haide s-o ducem înăuntru. Reginei nu-i place să fie lăsată să aştepte.

Galen a luat cheia din mâna mea şi a descuiat uşa. A verificat dacă în încăpere nu fusese ascunsă vreo vrajă sau

alte pericole, în timp ce eu şi cu Barinthus aşteptam pe hol.

— Explică-mi de ce inelul reacţionează la atingerea ta şi a lui Galen, dar nu şi la cea a bunicii.

A oftat.

— Regina a folosit pe vremuri inelul pentru a-şi alege consorţii.

Am ridicat din sprâncene.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Inelul reacţionează la bărbaţii pe care îi consideră demni de tine.

M-am uitat în sus, scrutându-i chipul frumos, exotic.

— Cum adică demni de mine?

— Regina este singura care cunoaşte toate puterile pe care le deţine inelul. Ştiu doar că inelul nu a mai înviat de secole în mâna ei. Faptul că s-a trezit la viaţă pentru tine e deopotrivă bine şi periculos. Regina s-ar putea simţi geloasă pe tine pentru că ai devenit stăpâna inelului.

— Bine, dar ea mi l-a dăruit – de ce să fie geloasă?

— Pentru că e Regina Aerului şi Întunericului, a spus Barinthus pe un ton de parcă asta explica totul.

Şi într-un fel, chiar explica, după cum într-un alt fel nu explica nimic. Aidoma multor altor lucruri referitoare la regină, şi acesta era un paradox.

Galen a revenit la uşă.

— Liber.

Barinthus s-a strecurat pe lângă el, forţându-l pe Galen să se retragă cu un pas pentru a face loc bărbatului masiv cu valiza în mână.

— Ce-i cu el? m-a întrebat Galen.

— E vorba de inel, sau cel puţin aşa cred.

Am păşit în cameră. Era cutia de chibrituri tipică, zugrăvită în nuanţe de albastru. Barinthus aşezase valiza pe una din cuverturile de pat albastru-închis.

— Te rog, grăbeşte-te, Meredith. Galen şi cu mine trebuie să ne schimbăm şi noi pentru banchet.

M-am holbat la el aşa cum stătea, albastru pe fond albastru. Era în ton cu decorul. Dacă încăperea ar fi fost

zugrăvită în verde, Galen s-ar fi asortat cu ea. Îţi puteai alege garda de corp aşa încât să se asorteze cu camera. Am izbucnit în râs.

— Ce e? a întrebat Barinthus.

Am arătat spre el.

— Eşti în ton cu camera.

S-a uitat în jur, ca şi cum atunci zărea pentru prima oară tapetul imprimat într-o nuanţă de albastru, cuverturile de pat albastru-închis şi covorul bleu pal.

— Da, aşa e. Acum, te rog, îmbracă-te.

A tras fermoarul valizei pentru a da mai multă forţă rugăminţii, care suna de fapt mai degrabă a ordin, în ciuda cuvintelor amabile pe care le rostise.

— Avem cumva un termen-limită şi eu nu am aflat de el? am întrebat.

Galen s-a aşezat pe celălalt pat.

— De data asta trebuie să-i dau dreptate tipului ăstuia mare. Regina a pregătit un banchet de bun-venit în onoarea ta şi nu-i va conveni să ne aştepte să ne îmbrăcăm, iar dacă nu vom apărea în costumele pe care ni le-a ales se va înfuria pe noi.

— Şi veţi da amândoi de necaz? am întrebat.

— Nu şi dacă te grăbeşti, a răspuns Galen.

Am intrat în camera de baie cu geanta de mână. Îmi împachetasem ţinuta pentru banchet în ea, pentru eventualitatea că la aeroport aveau să-mi rătăcească valiza. N-aveam niciun chef să fac cumpărături de urgenţă şi să alerg în ultima clipă după o rochie care să corespundă pretenţiilor reginei în materie de modă. Pantalonii nu reprezentau ţinuta potrivită pentru un banchet. Ştiu, e o afirmaţie sexistă, dar nu mai puţin adevărată. Un banchet însemna o ţinută formală. Dacă nu voiai să te dichiseşti, n-aveai decât să mănânci la tine în cameră.

Mi-am tras pe mine o pereche de chiloţi negri din satin şi dantelă. Sutienul era întărit cu balene acoperite de dantelă şi îmi strângea ferm sânii. Ciorapii erau negri, lungi până la coapse. Vechiul proverb omenesc cum că

întotdeauna să porţi lenjerie curată, în caz că te loveşte autobuzul, se aplica oarecum şi la Curtea Unseelie. Aici trebuia să porţi lenjerie intimă frumoasă pentru că exista posibilitatea ca regina s-o vadă. Cu toate că, sinceră să fiu, mie îmi plăcea să ştiu că tot ce purtam era drăguţ, chiar şi lucrurile care îmi atingeau pielea în locuri pe care nimeni n-avea să le vadă.

Am închis fardul de pleoape şi rimelul, aducându-le la nuanţe de gri şi alb. Am aplicat suficient eyeliner cât să-mi facă ochii să iasă foarte tare în relief, ca nişte smaralde încrustate în aur şi abanos. Am ales o nuanţă de ruj de un roşu foarte, foarte întunecat.

Aveam două cuţite pliabile Spyderco. Am deschis unul din ele. Avea lama de cincisprezece centimetri, lungă, subţire, care strălucea ca argintul, cu toate că era din oţel – modelul militar. Oţel sau fier, de asta aveai nevoie dacă era să te războieşti cu rudele mele. Celălalt cuţit era cu mult mai mic – un Delica. Ambele cuţite aveau sistem de deschidere prevăzut cu buton, care le conferea siguranţă. Le-am verificat să văd dacă se deschid cu uşurinţă, după care le-am închis şi le-am prins de haine. Cuţitul Delica încăpea în centrul sutienului, ataşat de balenă. Mi-am legat o jartieră pe piciorul stâng, nu pentru a ţine mai bine ciorapul – n-avea nevoie –, ci cuţitul militar.

Am scos rochia din sacul de haine. Era de un roşu burgund intens. Şi cu bretele atât de subţiri încât abia mascau sutienul. Corsajul era din satin, strâns bine pe corp; restul rochiei era dintr-un material mai moale, dintr-o fibră ce părea mai naturală, şi cădea mulându-se pe mine, până la podea. Jacheta asortată era din acelaşi material moale, roşu burgund, cu excepţia poalelor din satin.

În tocul prins de gleznă aveam un Beretta Tomcat, cel mai nou model de pistol automat de calibrul 32 milimetri. Cântărea aproape o jumătate de kilogram. Sigur, existau şi pistoale mai mici, dar dacă era să împuşc pe cineva în seara aceea, aveam nevoie de un ajutor mai consistent decât cel furnizat de un pistol de calibrul 22. Problema cu

tocul de gleznă e că te face să mergi ciudat. Ai tendinţa să târăşti piciorul de care ai prins tocul şi să faci paşi mai mari şi mişcări caraghioase. În plus, purtam ciorapi, iar posibilitatea de a nu-i rupe în atingere cu tocul în timp ce mergeam era aproape egală cu zero. Era însă singurul loc care îmi venise în minte pentru a ascunde o armă atât de vizibilă. Şi eram dispusă să sacrific ciorapul pentru a păstra pistolul.

M-am fâţâit de colo-colo prin cameră, încălţată cu pantofii roşu-închis cu tocuri. Tocurile nu erau decât de cinci centimetri. Era preferabil să mă pot mişca repede, şi cu rochia aceea atât de lungă majoritatea persoanelor prezente n-aveau să-şi dea seama cât de înalte sau nu erau tocurile mele. La magazinul de la care cumpărasem rochia cerusem să mi se facă tiv la ea exact cât să acopere pantofii. La cei un metru cincizeci şi doi de centimetri şi jumătate ai mei, nu-ţi alegi ţinutele formale de pe rafturi, nu-ţi tragi în picioare pantofi cu tocuri de cinci centimetri şi te aştepţi să nu fii nevoită să scurtezi rochia.

Ultimul lucru pe care l-am făcut a fost să adaug bijuteriile. Colierul era metalic şi atât de vechi încât se închisese la culoare, devenind aproape negru, nuanţă de sub care abia dacă se iveau câteva fragmente din argintiul iniţial. Era încrustat cu granate. Intenţionat nu curăţasem metalul, păstrând nuanţa aceea întunecată. Eram de părere că murdăria punea frumos în valoare pietrele.

Îmi dădusem osteneala de a-mi ondula părul înspre interior, astfel încât să-mi cadă până la umeri. Era de un roşu strălucitor şi atât de închis, încât avea nuanţa granatelor. Iar rochia arunca sclipiri întunecate pe părul meu.

Mătuşa putea să-mi permită sau nu să păstrez armele. Probabil că nu aveam să fiu provocată la duel chiar din prima mea noapte de după întoarcerea acasă la cererea specială a reginei însăşi, dar… era mai sigur să mă prezint la petrecere înarmată. La curte există lucruri care nu sunt de sânge regal şi care nu se bat în duel. Sunt acelea care au ţinut dintotdeauna de Host – monştrii rasei noastre, ai

stirpei noastre –, lucruri care nu gândesc la fel ca noi. Uneori, din motive pe care niciunul din noi nu le poate explica, un astfel de monstru sare la atac. Şi ucide înainte de a putea fi oprit.

Atunci de ce sunt acceptate la curte astfel de orori instabile psihic? Pentru că singura regulă valabilă încă din cele mai vechi timpuri la Curtea Unseelie este aceea că toată lumea e bine-venită. Nimeni şi nimic nu poate fi alungat de la curte. Noi suntem groapa de gunoi a coşmarurilor urâte, strâmbe, care pun în lumină prin contrast Curtea Seelie. Aşa stau lucrurile, aşa au fost dintotdeauna şi aşa vor rămâne. Cu toate că a fi acceptat la curte nu înseamnă şi că eşti acceptat ca sidhe. Atât eu, cât şi Sholto am putea depune mărturie în acest sens.

M-am privit încă o dată în oglindă, am mai adăugat puţin contur de buze şi cu asta am constatat că eram gata. Am vârât conturul de buze în interiorul poşetuţei din mărgele asortată cu rochia. Ce voia regina de la mine? De ce insistase să mă întorc acasă? De ce acum? Am răsuflat prelung, admirând ridicarea şi coborârea satinului din corsaj. Tot ce aveam pe mine sclipea: pielea, ochii, părul, granatele care străluceau întunecat la gâtul meu. Arătam bine. Până şi după propriile mele standarde. Singurul lucru care trăda faptul că nu eram sidhe pursânge era înălţimea. Eram prea scundă ca să mă număr printre ele.

Am completat rujul din poşetuţă cu o perie, după care a trebuit să decid dacă să mai adaug nişte cosmeticale ca să-mi împrospătez machiajul în cursul serii sau un tub mic şi subţire de spray paralizant. Am ales spray-ul. Dacă e să alegi între farduri suplimentare şi arme suplimentare, opreşte-te întotdeauna asupra armelor. Simplul fapt că nu eşti hotărâtă pe care din aceste două lucruri să-l alegi dovedeşte că armele îţi sunt de mai mare folos.

Capitolul 24

Sithenul, tărâmul gorganelor unde sălăşluiesc zânele, se înălţa în lumina asfinţitului ca nişte mici munţi de catifea pe fundalul topiturii portocalii a cerului. Luna era deja sus, netedă şi sclipind argintie. Am tras de câteva ori adânc în piept aerul răcoros, înviorător. Uneori, în California te trezeai dimineaţa că în aer pluteşte iz de toamnă. Şi te îmbrăcai până în miezul zilei cu pantaloni şi o jachetă subţire. Câteva frunze cădeau sporadic la pământ, fără să urmeze vreun tipar anume, şi se adunau mici mormane de frunze maronii care în anumite dimineţi valsau într-un dans uscat, alunecos, purtate de un vânt ca de octombrie. Pentru ca mai apoi, după-amiaza, să trebuiască să te schimbi în pantaloni scurţi, iar vremea să devină tipică pentru luna iunie.

Aici însă vremea nu ne juca astfel de feste. Aerul era răcoros, dar nu foarte rece. Vântul care ne bătea din spate mirosea a câmpuri uscate de porumb şi purta cu el mireasma întunecată, îngheţată a frunzelor moarte.

Dacă aş fi fost pusă să aleg, m-aş fi întors acasă în octombrie şi nu m-aş fi întâlnit decât cu cei pe care aveam plăcere să-i revăd. Toamna era anotimpul meu preferat, octombrie luna mea favorită.

M-am oprit pe alee, iar bărbaţii s-au oprit şi ei. Barinthus s-a uitat în jos la mine, cu sprâncenele ridicate. Galen a întrebat:

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, am răspuns eu, absolut nimic. Am tras încă o dată în piept aerul tomnatic. Aerul nu miroase niciodată aşa în California.

— Întotdeauna ţi-a plăcut luna octombrie, şi-a amintit Barinthus.

Galen a rânjit.

— Te-am luat pe tine şi pe Keelin la colindat de Halloween în fiecare an, până ce ai crescut prea mare.

Am scuturat din cap.

— Nu, nu crescusem prea mare. Magia mea devenise atât de puternică încât putea să ascundă cine eram. Keelin şi cu mine am mers la colindat singure, până ce am împlinit eu cincisprezece ani.

— La cincisprezece ani aveai suficientă putere pentru a o ascunde pe Keelin de ochii muritorilor? m-a întrebat Barinthus.

M-am uitat la el şi am încuviinţat din cap.

— Da.

A deschis gura, dând să spună ceva, însă am fost întrerupţi. O voce masculină mieroasă a rostit:

— O, dar ce scenă înduioşătoare.

Vocea ne-a făcut să ne răsucim spre o pată de culoare aflată mai jos pe alee. Galen a trecut în faţa mea, punându-şi corpul scut. Barinthus cerceta din ochi întunericul din spate, în căutarea altor siluete. Bezna aproape completă se întindea în urma noastră, însă ceea ce se afla în faţă era deja prea mult.

Vărul meu Cel stătea în mijlocul aleii. Îşi purta părul întunecat ca pe o manta lungă şi dreaptă, aşa încât era greu să desluşeşti unde se termina părul şi unde începea trenciul închis la culoare. Era îmbrăcat în întregime în negru, cu excepţia cămăşii albe, care strălucea ca o stea pe fundalul acela întunecat.

Nu era singur. Lângă el, gata să păşească la nevoie în faţă, se afla Siobhan, căpitanul gărzii sale şi asasinul lui preferat. Siobhan era o femeie micuţă de statură, nu cu mult mai înaltă decât mine, dar o văzusem ridicând un Volkswagen şi zdrobind cu el pe cineva. Părul ei strălucea alb în întuneric, însă ştiam că era alb înspicat cu gri argintiu, ca pânza de păianjen. Avea pielea de un alb pal şi mat, nu strălucitor, ca pielea mea şi a lui Cel. Iar ochii verzi erau lipsiţi de viaţă, acoperiţi de o peliculă care îi făcea să semene cu ochii orbi ai unui peşte mort. Purta o armură neagră şi coiful şi-l ţinea sub braţ. Era semn rău că

era complet echipată de luptă.

— Văd că eşti gata de luptă, Siobhan, a constatat Galen. Cu ce ocazie?

— Pregătirea înseamnă totul într-o bătălie, Galen.

Vocea lui Siobhan era pe măsura înfăţişării, o şoaptă sâsâită, seacă.

— Să înţeleg că urmează să ne batem? a întrebat Galen.

Cel a scos un hohot de râs, acelaşi hohot care îmi făcuse copilăria un iad.

— Nu, în seara asta n-o să fie nicio luptă, Galen. Nu lua în seamă paranoia lui Siobhan. S-a temut ca Meredith să nu fi câştigat puteri în călătoria sa spre tărâmurile din vest. Dar văd că temerile ei sunt neîntemeiate.

Barinthus şi-a aşezat mâinile pe umerii mei şi m-a tras mai aproape.

— Ce cauţi aici, Cel? Regina ne-a trimis personal s-o aducem pe Meredith.

Cel a alunecat de-a lungul aleii, trăgând de o lesă care cobora din mâna lui spre o siluetă mică, ghemuită la picioarele sale. Silueta stătuse ascunsă în spatele mantalei largi a lui Cel şi al corpului lui Siobhan. La început nu am recunoscut-o.

Silueta s-a ridicat de la pământ şi s-a ghemuit; nu ajungea decât până la partea de jos a pieptului lui Cel. Avea pielea maronie, ca a bunicii, însă părul de pe cap era des şi îi cădea în valuri drepte castanii până la glezne. În întunericul care se lăsase părea aproape umană, însă ştiam că la lumină se putea vedea că avea pielea acoperită cu păr des şi moale ca puful. Faţa îi era plată şi lipsită de trăsături, precum ceva doar pe jumătate format, neterminat. Corpul subţire, delicat, avea mai multe braţe suplimentare şi o pereche de picioare în plus, aşa încât se deplasa cu mişcări ciudate, legănate. Hainele îi ascundeau anexele, dar nu îi mascau mersul.

Tatăl lui Keelin fusese durig, un goblin cu un simţ al umorului foarte întunecat – genul de umor care poate ucide un muritor. Mama lui Keelin era brownie. Keelin îmi fusese desemnată drept însoţitoare aproape de când mă

născusem. Fusese alegerea tatei şi niciodată nu avusesem motive să mă plâng. În copilărie, Keelin fusese prietena mea cea mai bună. Poate că din cauza sângelui de brownie, pe care îl aveam amândouă. Oricare ar fi fost motivul, din clipa când ne văzurerăm întâia dată între noi se crease o legătură. Deveniserăm prietene din momentul în care privisem pentru prima oară în ochii ei căprui.

Vederea lui Keelin legată de lesa lui Cel m-a lăsat fără cuvinte. Existau diverse modalităţi de a sfârşi ca „animalul de companie” al lui Cel. Una din ele era aceea de a fi pedepsit de regină şi dăruit lui Cel. O alta era de a te oferi voluntar. Dintotdeauna mă uimise cât de multe femei fey de mai mică însemnătate erau dispuse să-l lase pe Cel să le abuzeze în cel mai josnic mod cu putinţă, pentru că dacă rămâneau însărcinate cu el, deveneau automat membre ale curţii. Aşa cum făcuse bunica.

Atâta doar că bunica ar fi fost în stare să-l înjunghie pe bunicul în inimă cu o ţepuşă din fier înainte să-l lase s-o trateze ca pe un câine oropsit.

M-am îndepărtat de Barinthus până ce nu i-am mai simţit mâinile pe umerii mei şi m-am proptit singură în mijlocul aleii. Galen şi Barinthus au rămas în spate, de o parte şi de alta a mea, ca nişte gărzi regale de toată isprava.

— Keelin, am spus, ce cauţi tu… aici?

Nu era tocmai întrebarea pe care intenţionasem să i-o pun. Vorbisem pe un ton calm, rezonabil, obişnuit. Când ceea ce-mi venea de fapt să fac era să ţip – să urlu.

Cel a tras-o aproape, mângâind-o pe păr, apăsându-i faţa de pieptul lui. Mâna i s-a strecurat mai jos de umăr, tot mai jos, până ce i-a cuprins un sân şi a început să îl frământe.

Keelin a întors capul, ca părul să-i ascundă faţa de privirea mea. Soarele coborâse acum aproape cu totul, iar întunericul se afla la doar câteva minute distanţă; silueta ei se întrezărea doar ca o umbră mai groasă lipită de întunecimea lui Cel.

— Keelin, Keelin, vorbeşte-mi.

— Keelin vrea să fie acceptată la curte, a spus Cel. Şi e plăcerea mea să ia parte la festivităţi. A tras-o şi mai aproape, iar mâna i-a dispărut sub gulerul rotund al rochiei ei. Dacă va rămâne grea, va deveni prinţesă, iar copilul va fi moştenitor al tronului. Ar putea să te împingă de pe locul trei pe patru în ordinea moştenitorilor, a rostit pe un ton egal în timp ce o pipăia pe Keelin tot mai jos pe corp.

Am făcut un pas în faţă, cu braţul pe jumătate întins spre ei.

— Keelin…

— Merry, a spus ea, întorcându-se pentru o clipă cu faţa spre mine, iar vocea ei era la fel de dulce ca întotdeauna.

— Nu, iubito, nu vorbi. O să vorbesc eu pentru amândoi, a zis Cel.

Keelin a tăcut şi şi-a ascuns din nou faţa.

Am rămas nemişcată şi, până ce Barinthus m-a atins pe umăr, făcându-mă să tresar, nici nu mi-am dat seama că-mi strânsesem mâinile în pumni. Tremuram toată, dar nu de teamă, ci de furie.

— Regina ne-a pus să jurăm că n-o să-ţi spunem, Merry. Deşi ar fi trebuit să te previn, a spus Galen, apropiindu-se şi postându-se lângă mine.

Era ca şi cum cei doi bărbaţi se aşteptau să fie nevoiţi să mă înşface pentru a mă împiedica să fac vreun lucru nebunesc. Numai că eu nu aveam de gând să mă port nebuneşte – pentru că Cel asta urmărea. Venise aici ca să facă paradă de Keelin, ca să mă înfurie, cu Siobhan în spate, pregătită să mă ucidă. Sunt sigură că ar fi fost capabil să născocească după aceea cine ştie ce poveste cum că îl atacasem, iar bodyguardul său n-ar fi avut încotro şi i-ar fi sărit în apărare. De-a lungul anilor, regina crezuse minciuni şi mai sfruntate pe care i le servise. Cel avea toate motivele să fie încrezător în sine în privinţa reginei. Trebuia să-mi păstrez calmul, pentru că acolo şi atunci nu aveam ce face, decât să mor. Aş fi putut lua în considerare posibilitatea de a mă repezi la Cel. Era una din puţinele persoane asupra căreia aş fi putut folosi cu dragă

inimă şi fără să clipesc puterea mâinii. Dar cu Siobhan era cu totul altă poveste. Ea m-ar fi ucis.

— De când e Keelin cu el? am întrebat.

Cel a dat să răspundă, dar am ridicat o mână ca să-l opresc.

— Nu tu, vere. Vreau să-mi răspundă Galen.

Cel mi-a aruncat un zâmbet, o străfulgerare albă în întunericul luminat doar de lună. Surprinzător, a rămas tăcut. Nu mă aşteptasem la asta, însă eram conştientă că dacă i-aş mai fi auzit vocea chiar şi o singură dată, m-aş fi apucat să urlu, doar ca să i-o acopăr.

— Răspunde-mi, Galen.

— Aproape de când ai plecat tu.

Pieptul mi s-a strâns, mi-am simţit ochii fierbinţi. Asta era pedeapsa mea. Pedeapsa pentru că fugisem de la curte. Deşi nu-i spusesem lui Keelin că aveam să plec, deşi era absolut nevinovată, se folosiseră de ea ca să lovească în mine. Cel o ţinuse pe post de animal de companie timp de aproape trei ani, aşteptând să mă întorc. Distrându-se, fără îndoială, pe socoteala ei, iar dacă avea să apară şi un copil pe lume, cu atât mai bine. Deşi nu dorinţa de a avea un copil cu Keelin îi motivase alegerea. M-am uitat la chipul îngâmfat al lui Cel şi i-am citit expresia feţei chiar şi în lumina slabă a lunii. O alesese pe Keelin din răzbunare, ca să mă pedepsească pe mine. Şi-n tot acest răstimp eu trăisem la mii de mile distanţă, complet neştiutoare.

Cel şi mătuşa mea aşteptaseră cu răbdare clipa în care să-mi dezvăluie surpriza. Trei ani de chinuri pentru Keelin şi nimeni nu-mi spusese nimic. Mătuşa mea mă cunoştea mai bine decât crezusem, pentru că dacă aş fi ştiut că prietena mea suferise tot timpul cât fusesem plecată, aş fi fost mistuită de remuşcări. Iar dacă ţinea libertatea lui Keelin ca monedă de schimb pentru ceea ce dorea din partea mea, avea să capete acel lucru. Trebuia însă ca mai întâi de toate să discut cu Keelin între patru ochi.

Oricât de tare îl uram pe Cel, eram nevoită să recunosc că aceasta era una din puţinele modalităţi prin care Keelin putea accede la curte. Fusese una din doamnele mele de

companie – însoţitoarea mea. Dar în calitate de prietenă avusese posibilitatea să se familiarizeze cu mersul lucrurilor la curte. Ştiam că tânjea să fie acceptată de acea gloată întunecată şi poate că dorinţa ei era atât de mare, încât să-l suporte pe Cel şi să-mi poarte pică dacă încercam să o opresc. Faptul că eu vedeam în asocierea ei cu Cel o şansă pentru ea nu însemna însă că şi ea gândea la fel. Până ce aflam cu exactitate ce credea, nu puteam face nimic.

Mâna lui Cel a reapărut într-un sfârşit la vedere. Faptul că braţul său pal se odihnea acum pe umărul lui Keelin, în loc s-a pipăie pe sub rochie, mi-a uşurat sarcina de a rămâne pe poziţie, în aşteptare.

— Regina m-a trimis s-o însoţesc pe frumoasa mea verişoară spre camerele ei private. Voi doi aveţi programată o întâlnire în camera tronului.

— Îmi cunosc foarte bine îndatoririle, a spus Barinthus.

— Cum putem avea încredere în tine că n-o să-i faci niciun rău? a întrebat Galen.

— Eu? Să-i fac rău frumoasei mele verişoare? a râs Cel din nou.

— Nu plecăm de aici, a rostit Barinthus pe un ton foarte jos şi ferm.

Ca să-ţi dai seama de furia ce răzbătea din glasul lui, trebuia să-i cunoşti vocea foarte bine.

— Şi ţie ţi-e teamă c-o să-i fac vreun rău, Barinthus?

— Nu, a răspuns Barinthus. Mi-e teamă ca ea să nu-ţi facă ţie vreun rău, Prinţe Cel. Iar viaţa unicului ei moştenitor înseamnă mult pentru regina noastră.

Cel a scos un hohot de râs sonor şi prelung. A râs până ce lacrimile fie că au început să-i curgă cu adevărat din ochi, fie s-a prefăcut doar că le şterge.

— Ceea ce vrei să spui tu, Barinthus, este că te temi ca ea să nu încerce să mă atace, iar eu să nu o pun la punct.

Barinthus s-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit:

— Nu-ţi poţi permite să pari slabă în faţa lui Cel. Nu m-am aşteptat să vină să ne întâmpine. A fost o mişcare îndrăzneaţă. Dacă ai dobândit puteri în ţinuturile de vest,

acum e momentul să le arăţi, Meredith.

M-am întors şi m-am uitat în ochii lui. Stătea atât de aproape, încât părul lui, care mirosea a ocean şi a altceva, a ierburi curate, îmi mângâia obrazul. I-am răspuns, tot în şoaptă:

— Dacă îi arăt acum ce puteri am, voi pierde avantajul elementului-surpriză.

Vocea lui era ca murmurul blând al apei rostogolite peste nişte pietre rotunde. Îşi folosea propria putere pentru a se asigura că Cel nu ne putea auzi.

— Dacă Cel insistă să plecăm şi noi refuzăm să ne supunem, vom da de necazuri.

— De când trebuie gărzile reginei să se supună poruncilor fiului ei? am întrebat eu.

— De când regina a decretat asta.

Cel a rostit:

— Barinthus şi Galen, vă ordon să vă prezentaţi la întâlnirea programată. Noi o vom escorta pe verişoara mea până în faţa reginei.

— Fă-l să se teamă de tine, Meredith, a spus Barinthus. Fă-l să-şi dorească să rămânem. Cel ar fi avut acces la inelul reginei.

M-am holbat în sus, la el. Nu m-am obosit să-l întreb dacă credea realmente că Cel fusese persoana care încercase să mă omoare în maşină. Dacă n-ar fi crezut că aşa ceva era posibil, şi-ar fi ţinut gura.

— V-am dat amândurora un ordin direct, a spus Cel.

Vocea i s-a înălţat pe deasupra vântului care se înteţise.

Vântul a preluat comanda şi s-a învolburat, pătrunzând prin mantalele lungi ale celor doi bărbaţi, şoptind printre frunzele moarte ale copacilor de la marginea câmpului din stânga noastră. M-am întors spre acei copaci şoptitori. Aproape că înţelegeam ce îşi spuneau vântul şi copacii, aproape că auzeam copacii oftând, plângându-se de apropierea iernii şi de frigul îndelungat care îi aştepta. Vântul a năvălit grăbit, trimiţând o grămăjoară de frunze abia căzute să alunece, trecând de-a lungul aleii pietruite pe lângă Cel şi femeile care îl însoţeau, până când au ajuns

să se frece de picioarele şi tălpile mele. A cuprins şi a săltat frunzele într-un vârtej, ca nişte mânuţe care se jucau prin preajma picioarelor mele. Frunzele au fost luate şi duse departe de avântul brusc al adierii dulci de toamnă. Am închis ochii şi am tras în piept vântul.

M-am îndepărtat de cei doi bărbaţi aflaţi în spatele meu şi am făcut câţiva paşi în faţă către Cel, dar nu de el voiam să mă apropii. Simţeam din tot corpul chemarea pământului. Pământul se bucura că mă întorsesem şi, într-un fel cum nu o mai făcuse niciodată înainte, acea putere a pământului mi-a urat bun venit.

Mi-am întins braţele de o parte şi de alta a corpului şi m-am deschis nopţii. Am simţit vântul bătând, dar nu lovindu-se de corpul meu, ci trecând prin el, ca şi cum aş fi fost aidoma copacilor, nu un obstacol în calea lui, ci parte din el. Am simţit mişcarea nopţii, năvala, graba, pulsul ei. Sub picioarele mele, pământul s-a cufundat în jos, tot mai în jos, spre adâncimi inimaginabile, şi le simţeam pe toate, iar pentru o clipă am avut senzaţia că lumea se răscoleşte la picioarele mele. I-am simţit acea legănare înceată, greoaie, în jurul soarelui. Am rămas cu picioarele înfipte solid, ca rădăcinile unui copac ce creşte în jos, răcorind pământul viu. Dar numai asta era solid în mine. Vântul m-a măturat de parcă n-aş fi fost acolo şi am ştiut c-aş fi putut să mă înfăşor în mantia nopţii şi să păşesc invizibilă printre muritori. Numai că nu cu muritori aveam eu de-a face.

Am deschis ochii zâmbind. Furia, deruta dispăruseră din mine, purtate de vântul ce mirosea a frunze moarte şi parcă aromate, ca şi cum dintr-odată eram capabilă să miros în vânt lucruri numai pe jumătate amintite sau numai pe jumătate visate. Era o noapte sălbatică, o noapte cu magie sălbatică, dacă ştiai s-o recunoşti. Magia pământului poate fi smulsă lumii de cineva suficient de puternic pentru a o face, însă Pământul este un lucru încăpăţânat, căruia nu-i place să fie folosit. Întotdeauna vei sfârşi prin a plăti dacă te vei pune împotriva elementelor naturii. Însă în unele zile, ba chiar şi în unele nopţi,

Pământul se deschide ca o femeie dornică să-şi lase iubitul s-o cuprindă.

I-am acceptat invitaţia. Mi-am lăsat barierele să cadă şi am simţit vântul cum smulge mici bucăţi din mine şi le împrăştie prin noapte ca praful, însă la fiecare bucăţică ce se desprindea din mine, altele, şi mai numeroase, se revărsau înapoi. M-am dăruit nopţii şi noaptea m-a umplut, pământul de sub picioare m-a îmbrăţişat, alunecând în sus dinspre tălpi, sus, tot mai sus, aşa cum se hrăneşte un copac, adânc, în linişte şi în răcoare.

Preţ de o clipă am rămas neclintită, nehotărâtă dacă să-mi mişc picioarele sau nu, speriată să întrerup contactul. Vântul s-a învolburat în jurul meu, făcând ca părul să-mi cadă peste faţă, aducând cu el mireasmă de frunze arse, şi eu am râs. Am păşit de-a lungul aleii din piatră şi, cu fiecare izbitură a tălpilor mele, Pământul s-a mişcat împreună cu mine. Am mers prin noapte de parcă înotam, dusă de curenţii de putere. M-am îndreptat zâmbind spre vărul meu.

Siobhan a făcut un pas înainte, postându-se în faţa lui. Părul ei ca o pânză de păianjen dispărea pe sub negrul auster al coifului. Numai mâinile albe erau vizibile ca nişte fantome plutind în întuneric. Putea să vatăme sau să omoare pe cineva doar cu atingerea acelei piei palide.

Barinthus a înaintat îndărătul meu. Am ştiut fără să mă uit înapoi că întinsese mâna spre mine – l-am simţit mişcându-se prin puterea pe care o aveam în spate. Aproape că-l puteam vedea, de parcă aş fi avut o a doua pereche de ochi. Toată magia pe care o posedasem vreodată fusese de natură foarte personală. Acum însă nu mai era nimic personal în puterile mele. Am simţit cât de măruntă eram, cât de vastă era lumea, dar fără ca asta să-mi dea senzaţia de singurătate. În clipa aceea m-am simţit îmbrăţişată, întreagă. Dorită.

Mâna lui Barinthus a căzut la loc fără să mă fi atins. I-am auzit vocea sâsâind şi torcând ca apa împrăştiată pe nisip.

— Dacă aş fi ştiut că poţi să faci aşa ceva, nu m-aş fi

temut pentru tine.

Am râs şi sunetul pe care l-am scos era liber şi încărcat de veselie. M-am deschis şi mai tare, ca o uşă izbită de perete. Nu, nu aşa, ci ca şi cum uşa, zidul în care era închisă şi casa care o cuprindea rămăseseră prizoniere înăuntrul meu, topindu-se în puterea mea.

Barinthus şi-a tras brusc răsuflarea.

— Pentru milostenia Pământului, ce ai făcut, Merry?

Niciodată nu mi se mai adresase pe numele de alint.

— Am împărtăşit puterea, i-am şoptit.

Galen s-a apropiat de noi şi puterea s-a deschis în faţa lui fără să aştepte vreun gând din partea mea. Toţi trei am rămas acolo, umplându-ne cu noaptea. Era o putere generoasă, o prezenţă zâmbitoare, care ne întâmpina cu bucurie.

Puterea s-a deplasat dinspre mine în afară sau poate eu m-am mişcat înainte prin ceva care fusese dintotdeauna acolo, însă abia în seara aceea îl simţisem. Siobhan a înaintat şi puterea nu s-a revărsat în ea. Puterea a respins-o. Magia lui Siobhan era o insultă adusă Pământului şi acelui lent ciclu al vieţii, pentru că Siobhan fura acea viaţă, pentru că grăbea moartea ca să bată la uşa cuiva sau a ceva înainte de a le fi sosit sorocul. Pentru prima oară am înţeles că Siobhan se situa cumva în afara acelui ciclu – că era un instrument al morţii care încă se mai mişca, de parcă ar fi fost viu, însă Pământul nu îl recunoştea ca atare.

Puterea l-ar fi îmbrăţişat şi pe Cel, numai că el şi-a închipuit că prima sa atingere era o făcătură de-a mea şi s-a apărat de ea. I-am simţit scuturile cum se aşază zgomotos la locurile lor, ţinându-l în spatele zidurilor metafizice, în siguranţă şi incapabil să se împărtăşească din cornul abundenţei oferit.

Keelin însă nu s-a închis în faţa puterii. Poate că scuturile ei nu erau suficient de solide pentru a înălţa ziduri de protecţie în jurul ei sau poate că nu-şi dorea să le ridice. Oricum era, am simţit-o pătrunzând în putere, deschizându-se ei, şi i-am auzit vocea revărsată într-un

suspin ce s-a amestecat cu vântul.

Keelin a păşit până la capătul lesei care o ţinea legată, ridicându-şi fiecare din cele patru picioare pentru a întâmpina noaptea.

Cel a tras-o înapoi, smucind lesa. Keelin s-a împleticit şi am simţit cum spiritul i se clatină.

Am întins un braţ spre ea şi puterea, deşi nu îmi aparţinea şi n-o puteam controla, s-a revărsat către Keelin, înconjurând-o. L-a împins pe Cel, aşa cum apa se izbeşte de o stâncă aflată în mijlocul unui pârâu, un lucru pe care să-l ocoleşti ignorându-l. Mişcarea l-a făcut pe Cel să se retragă şi să se împiedice, iar lesa i-a scăpat din mâini. Faţa i s-a înălţat în lumina crescândă a lunii şi pe chipul său frumos am citit o expresie de teroare pură.

La vederea ei, am fost cuprinsă de plăcere; era o plăcere meschină. Suflul generos de putere dansa în jurul meu ca mâna unei mame care îşi trage de braţ copilul neascultător. În mijlocul acestei… vieţi nu era loc pentru meschinării.

Keelin a rămas încremenită în centrul aleii, cu braţele deschise larg şi cu capul aruncat pe spate, aşa încât luna să-i lumineze din plin faţa pe jumătate formată. Pentru Keelin era un moment rar, de nepreţuit, să-şi arate faţa atât de clar într-o lumină.

Siobhan s-a năpustit asupra mea într-o străfulgerare de mâini albe şi de sclipiri întunecate ale armurii. Am reacţionat fără să stau pe gânduri, împingându-mi mâna în faţă, ca şi cum mă aşteptam ca acea putere mare, lenevoasă, să răspundă la gestul meu. Şi a răspuns.

Siobhan s-a oprit brusc, ca şi cum se izbise de un zid. Mâinile ei albe au strălucit de o flacără pală care nu era de fapt o flacără. Puterea ei a sclipit, lovindu-se de ceva ce nici eu nu puteam vedea. Dar i-am simţit răceala încercând să înghită noaptea caldă, mişcătoare, însă puterea îi lipsea. Dacă s-ar fi aflat printre cei cu adevărat trăitori iar atingerea ei le-ar fi adus moartea, Pământul nu ar fi oprit-o. Puterea era mai neutră decât atât. Mă iubea în felul ei, mă primise cu dragoste înapoi, însă la fel de binevoitoare

mi-ar fi primit şi trupul descompus în îmbrăţişarea ei caldă, viermănoasă. Iar eu mi-aş fi lăsat spiritul să fie purtat de vânt şi trimis în altă parte.

Dar magia lui Siobhan nu era ceva natural, şi de aceea nu a putut să treacă. Înţelegerea acelui lucru putea reprezenta pentru mine cheia pentru a o distruge. Numai că ar fi fost nevoie de cineva cu mult mai priceput decât mine la vrăji ofensive pentru a dezlega acest mister.

Dincolo de micul nostru grup s-a făcut simţită o mişcare. Cel şi Siobhan s-au întors pentru a da ochii cu această ultimă ameninţare şi nu s-au relaxat când au văzut că era vorba de Doyle. Prinţul moştenitor al tronului negru şi bodyguardul său personal se temeau de Întunecimea Reginei. Interesant. Cu trei ani în urmă, Cel nu se temuse de Doyle. Nu se temea de nimeni în afară de mama lui. Deşi nici atunci nu se temuse pentru viaţa lui, şi asta pentru că regina nu avea pe nimeni altcineva căruia să-i predea tronul. Cel era unicul ei copil. Singurul moştenitor. Nimeni nu îl provocase niciodată la duel pe Cel fiindcă nu îndrăzneau să câştige, iar dacă ar fi pierdut, şi-ar fi semnat condamnarea la moarte. Până acum trăise ultimele trei secole neatins, neprovocat, netemător.

Însă acum am văzut, şi aproape am simţit, că Cel nu era deloc în largul său. Era speriat. De ce?

Doyle era îmbrăcat într-o mantie neagră cu glugă care îi ajungea până la glezne şi îi ascundea tot corpul. Faţa lui era atât de întunecată, încât albul ochilor părea să plutească în cercul negru al glugii.

— Ce se întâmplă aici, Prinţe Cel?

Cel s-a îndepărtat de pe alee pentru a-l ţine pe Doyle şi pe noi ceilalţi sub observaţie. Siobhan l-a urmat. Keelin a rămas pe alee, însă puterea se ondula acum distanţându-se, ca purtată de vântul care gonea pe lângă noi, îndreptându-se către un alt loc. Ne-a oferit o ultimă mângâiere, răcoroasă, aromată, după care a dispărut.

Dintr-odată, mi-am simţit din nou corpul solid în propria piele. Orice magie avea un preţ, dar nu aceasta. Magia mi se oferise. Fără să i-o fi cerut eu. Poate că de aceea mă

simţeam acum puternică şi împlinită, şi nu istovită.

Keelin a venit pe alee înspre mine, cu mâinile primare întinse în faţă. Se simţea probabil revigorată, ca şi mine, pentru că zâmbea şi teama aceea chinuită dispăruse, luată de vântul dulce.

I-am cuprins mâinile. Ne-am sărutat de două ori pe ambii obraji, apoi am îmbrăţişat-o, iar ea m-a prins pe după umeri cu braţele superioare şi peste mijloc cu braţele mai mici, inferioare. Ne-am strâns una pe cealaltă atât de tare, încât i-am simţit apăsarea sânilor mici, toţi patru. Întrebarea era: oare lui Cel îi plăcuse să fie cu o femeie cu atâţia sâni? O imagine mi s-a format într-un colţişor al minţii. Mi-am forţat ochii să se închidă, ca pentru a o alunga din gând.

Mi-am plimbat mâna pe spatele ei, mângâindu-i părul des ca o blană, şi mi-am dat seama că începusem să plâng.

Vocea dulce, aproape ca de păsărică a lui Keelin a încercat să mă aline.

— E în regulă, Merry. E în regulă.

Am clătinat din cap şi m-am retras din îmbrăţişare pentru a-i vedea faţa.

— Nu e deloc în regulă.

Mi-a atins faţa, prinzându-mi lacrimile între degete. Ea nu putea să plângă. O chichiţă genetică o văduvise de tractul lacrimal.

— Întotdeauna ai plâns şi pentru mine, dar acum, te rog, nu plânge.

— Cum să nu plâng?

Am aruncat o privire în spate, spre Cel, care discuta în şoaptă cu Doyle. Siobhan se uita la mine, se holba la mine. Îi simţeam ochii morţi prin coiful pe care îl purta, chiar dacă nu îi puteam vedea. N-avea să uite că folosisem magia împotriva ei şi câştigasem sau, mai bine zis, nu pierdusem. Nu avea să uite, şi nici să mă ierte.

Dar asta era o problemă pe care puteam s-o amân, la care aveam să mă gândesc într-o altă noapte. M-am întors spre Keelin. Câte un dezastru pe rând, rogu-vă. Mi-am ridicat mâinile şi i-am atins zgarda neagră din piele

bătucită din jurul gâtului.

M-a prins de încheietura mâinii.

— Ce faci, Merry?

— Îţi scot zgarda.

Mi-a tras mâinile în jos cu blândeţe.

— Nu.

Am clătinat din cap.

— Dar cum poţi…? Cum ai putut?

— Nu plânge, mi-a cerut Keelin. Ştii bine de ce am făcut-o. Mai sunt doar câteva săptămâni până la Samhain[20]. Atunci se vor împlini fix trei ani. Nu am rămas grea şi nu voi mai avea nicio obligaţie faţă de el. Dacă rămân grea, va trebui să mă trateze ca pe o soţie sau să nu mă mai atingă deloc.

Vorbea foarte calm, cu un calm teribil, solid, ca şi cum era ceva… obişnuit.

— Nu înţeleg, am spus.

— Da, ştiu. Dar tu ai sânge regal în tine, Merry. A întins o mână liberă şi mi-a atins buzele înainte să apuc să protestez, în timp ce îmi ţinea în continuare braţele cu celelalte mâini. Ştiu că ai fost tratată ca o rudă săracă, Merry, dar eşti totuşi de-a lor. Sângele lor curge prin venele tale şi ei… A înclinat capul şi şi-a lăsat mâna să cadă de la gura mea, dar mi-a strâns mâinile şi mai tare. Tu, Merry, faci parte din club. Ai dreptul să intri la palat, în timp ce noi, ceilalţi, stăm afară în frig şi zăpadă, cu nasurile lipite de geam.

Mi-am ferit privirea de ochii aceia căprui delicaţi.

— Îmi foloseşti propria metaforă împotriva mea.

Mi-a atins faţa cu mâna stângă superioară, mâna ei dominantă.

— Am auzit metafora destul de des în copilărie.

[20] Sărbătoare precreştină corespunzând aproximativ calendaristic Zilei Morţilor şi Halloweenului. Este considerată a fi „Anul Nou Celtic”. Nu are o dată fixă; se celebrează la a opta lună plină de după echinocţiul de primăvară. În acest interval, vreme de două zile, timpul s-ar opri, spun legendele celtice, iar bariera dintre lumi devine foarte subţire, oamenii putând intra în contact cu rasele dispărute, retrase în adâncuri.

— Dacă ţi-aş fi cerut, ai fi venit cu mine?

A zâmbit, dar chiar şi în lumina slabă a lunii am văzut că zâmbetul era amar.

— N-ai fi putut să-ţi foloseşti magia ca să mă protejezi decât dacă ai fi fost tot timpul cu mine, zi şi noapte. Sunt prea hidoasă pentru a mă amesteca printre muritori, a clătinat ea din cap.

— Nu, nu eşti…

M-a oprit aruncându-mi o singură privire.

— Sunt ca şi tine, Merry. Nici durig, nici brownie.

— Atunci ce zici de Kurag? El a ţinut la tine.

Şi-a coborât faţa.

— E adevărat, unii goblini mă consideră interesantă. La ei, mădularele şi mai ales sânii în plus sunt semn de mare frumuseţe.

Am zâmbit.

— Îmi amintesc că într-un an m-ai dus la balul goblinilor. Li s-a părut că sunt urâtă.

Keelin a surâs, clătinând din cap.

— Urâtă sau nu, toţi au vrut să danseze cu tine. Şi-a ridicat privirea şi m-a fixat. Au vrut cu toţii să atingă pielea unei prinţese de sânge regal, pentru că ştiau că, în afara violului, asta era singura lor şansă de a sta aproape de corpul tău superb.

Nu am ştiut cum să reacţionez la amărăciunea din glasul ei.

— Nu e vina mea că tu arăţi aşa cum arăţi şi că eu arăt aşa cum arăt, a continuat ea. Nu e vina nimănui. Suntem aşa cum suntem. Datorită ţie, am putut vedea curtea şi toată mulţimea strălucitoare de la curte. Şi n-aş putea să mă întorc la Kurag şi la goblini după tot ce am văzut. Aş fi putut să mă mulţumesc să stau toată viaţa în spatele scaunului tău la banchete, dar ideea de a pierde dintr-odată totul… a spus Keelin, lăsându-mi mâna să cadă şi îndepărtându-se. Când ai plecat, n-am suportat ideea de a pierde totul. A râs, şi râsul ei semăna şi acum cu un ciripit de pasăre, numai că era în bătaie de joc şi în sunetul scos de ea am simţit rezonând glasul lui Cel. În plus, a adăugat,

lui Cel îi plac femeile cu patru sâni şi zice că nu s-a mai culcat niciodată cu cineva care să-i înfăşoare corpul alb cu două perechi de picioare.

Am auzit un mic suspin şi mi-am dat seama că plânge. Faptul că nu avea lacrimi nu însemna că nu putea să plângă.

S-a răsucit pe călcâie şi s-a întors la Cel. N-am încercat s-o opresc. Mă învinovăţea pe mine pentru că-i arătasem luna, când nu putea s-o aibă. Poate că avea dreptate. Poate că mă folosisem de ea, dar o făcusem fără să vreau. Deşi, desigur, faptul că nu acţionasem cu rea intenţie nu însemna că nu-i făcusem rău.

Am tras de câteva ori, încet, în piept aerul de toamnă, încercând să-mi stăpânesc plânsul. Aerul era la fel de dulce ca înainte, dar o parte din plăcerea de a-l simţi pătrunzându-mi în plămâni se risipise.

— Îmi pare rău, Meredith, a spus Barinthus.

— Să nu-ţi pară rău pentru mine, Barinthus. Nu pe mine m-a pus Cel în lesă.

Galen mi-a atins umărul şi a dat să mă îmbrăţişeze, dar l-am ţinut la distanţă întinzând un braţ în faţă.

— Nu, te rog. Dacă o să încerci să mă consolezi, o să izbucnesc în plâns.

Mi-a aruncat un zâmbet scurt.

— Pe viitor n-o să uit asta.

Doyle a înaintat spre noi. Îşi dăduse gluga mai pe spate, dar era aproape imposibil să-ţi dai seama unde se termina părul lui negru şi unde începea mantaua neagră. Am văzut însă că-şi strânsese partea din faţă a părului într-un mic coc în vârful capului, dezgolindu-şi urechile ascuţite. Cerceii din argint sclipeau în lumina lunii. Îi înlocuise pe unii dintre ei cu alţii cu toartă mai mare, aşa că se loveau între ei în timp ce păşea, scoţând un mic clinchet. Când s-a apropiat, am văzut că-şi prinsese pene în toartele cerceilor, pene atât de lungi încât îi ajungeau până la umeri.

— Barinthus, Galen, prinţul v-a dat un ordin.

Barinthus a făcut un pas în faţă şi s-a oprit, dominându-l

cu statura sa pe bărbatul mai scund. Dacă Doyle s-a simţit intimidat de simpla lui prezenţă fizică, nu s-a trădat prin niciun gest.

— Prinţul Cel s-a oferit s-o escorteze el pe Meredith până la regină. Am considerat propunerea neînţeleaptă.

Doyle a dat din cap.

— Eu voi fi cel care o va escorta pe Meredith.

A privit pe lângă Barinthus, către mine. Îmi era greu să văd bine în întuneric, dar mi s-a părut că disting unul din micile lui zâmbete.

— Cred că prinţul nostru regal s-a bucurat îndeajuns de prezenţa verişoarei sale. N-am ştiut că poţi invoca Pământul, a adăugat, întorcându-se spre mine.

— Nu l-am invocat. El mi s-a oferit, am răspuns.

L-am auzit cum inspiră şi expiră adânc.

— A, nu e acelaşi lucru. În anumite privinţe, nu eşti atât de puternică precum cei care pot devia Pământul de la traiectoria sa. Pe de altă parte, faptul că Pământul te-a primit înapoi cu braţele deschise este un lucru tulburător. Pământul te-a recunoscut. Interesant. S-a întors spre Barinthus: Cred că sunteţi amândoi aşteptaţi.

Vorbise pe un ton liniştit, însă sub acele cuvinte obişnuite se ascundea ceva întunecat şi ameninţător. Doyle fusese întotdeauna capabil să-şi strunească oamenii cu ajutorul vocii, picurând până şi în cele mai neînsemnate vorbe ameninţări de rău augur.

— Am cuvântul tău că Meredith nu va păţi nimic? a întrebat Barinthus.

Galen a păşit în faţă şi s-a oprit lângă Barinthus. A atins braţul bărbatului mai înalt. O asemenea întrebare putea fi interpretată drept o punere sub semnul îndoielii a unor ordine. Ceea ce putea duce la jupuirea ta de viu.

— Îţi dau cuvântul meu că va ajunge nevătămată în faţa reginei.

— Nu asta te-am întrebat, a rostit Barinthus.

Doyle s-a apropiat atât de mult, încât mantaua lui s-a frecat de haina lui Barinthus.

— Ai grijă, zeu al mării, să nu ceri mai mult decât s-ar

cuveni.

— Asta înseamnă că şi tu te temi, ca şi mine, pentru siguranţa ei în prezenţa reginei, a remarcat Barinthus pe un ton neutru.

Doyle a ridicat o mână conturată cu foc verde. M-am pomenit păşind spre ei înainte de a avea timp să mă gândesc la ceva inteligent de spus.

Barinthus şi-a ţinut privirea aţintită asupra lui Doyle şi mâinii lui arzânde, însă Doyle m-a urmărit apropiindu-mă. Galen a rămas alături, vizibil nehotărât. A dat să păşească în faţă, probabil pentru a mă opri.

— Stai deoparte, Galen, nu am de gând să fac nicio prostie.

A şovăit, apoi s-a retras cu un pas şi m-a lăsat să îi înfrunt pe ceilalţi doi bărbaţi. Focul de pe mâinile lui Doyle arunca umbre verzi-gălbui. Ochii săi păreau să ardă, în ton cu focul, mai degrabă decât să-l reflecte. Aflându-mă acum aşa aproape, i-am simţit puterea ca pe o armată de insecte mărşăluind în jos pe pielea mea, dar în acelaşi timp am perceput şi puterea lui Barinthus înălţându-se precum marea care se izbeşte de ţărm.

Am scuturat din cap.

— Opriţi-vă amândoi.

— Poftim? a întrebat Doyle.

L-am împins pe Barinthus suficient de tare pentru a-l dezechilibra. Poate că nu eram în stare să ridic maşini mici şi să-i zdrobesc cu ele pe oameni, dar eram capabilă să-mi vâr pumnii printr-o portieră, de afară până în interiorul maşinii, fără să-mi rup oasele. L-am împins iar şi iar, punând suficientă distanţă între cei doi ca să nu mă mai tem că aveau să se ia la bătaie.

— Ai primit ordin mai întâi de la moştenitorul tronului, apoi de la căpitanul gărzii. Supune-te ordinelor şi pleacă. Doyle mi-a dat cuvântul că voi ajunge în siguranţă în faţa reginei.

Barinthus s-a holbat la mine. Faţa lui părea neutră, dar ochii nu erau. Doyle fusese întotdeauna un obstacol între regină şi moartea ei prematură. Pentru o clipă, m-am

întrebat dacă nu cumva căuta un pretext pentru a-l ataca pe Întunecimea Reginei. Dacă aşa era, ei bine, nu eu aveam să îi ofer acel pretext. Uciderea lui Doyle ar fi echivalat cu începutul unei revoluţii. L-am privit cu atenţie pe Barinthus, încercând să-i ghicesc gândurile. De ce se purta aşa? Din cauză că Pământul mă primise înapoi cu bucurie? Sau între cei doi bărbaţi apăruse o tensiune mai nouă despre care eu nu ştiam? Oricum, nu conta.

— Nu, am spus, susţinându-i privirea. Nu, am repetat.

Barinthus s-a uitat peste umărul meu către Doyle.

Doyle şi-a aşezat mâna arzândă peste cealaltă, făcând din ele un singur fitil.

M-am interpus între el şi Barinthus.

— Termină cu prostiile astea, Doyle. Ai grijă ce faci.

I-am simţit pe cei doi cum se urmăresc reciproc; era ca o greutate care apăsa aerul. Între ei fuseseră şi înainte momente de tensiune, dar niciodată aşa de evidente.

Am păşit spre Doyle, până ce focul colorat a aruncat umbre bolnăvicioase pe faţa şi hainele mele. M-am apropiat suficient de tare pentru a simţi că focul nu răspândea nimic, nici căldură, nici viaţă, nimic, dar nu era o iluzie. Avusesem ocazia să văd cu ochii mei ce putea face focul lui Doyle. La fel ca mâinile lui Siobhan, era capabil să ucidă.

Trebuia să fac ceva pentru a aplana tensiunea dintre ei. La viaţa mea, văzusem dueluri iscate din mai puţin de atât. Prea mult sânge, prea multă moarte provocată de lucruri prosteşti.

Am atins coatele lui Doyle, mişcându-mi mâinile în jos pe antebraţele lui.

— Vederea lui Keelin mi-a frânt inima, aşa cum anticipase Andais. Acum du-mă la ea.

Mâinile mele au alunecat încet pe braţele lui şi mi-am dat seama că pielea sa neagră era goală; pe sub mantia lungă purta mâneci scurte.

— Pământul te-a recunoscut, micuţo, şi asta te-a făcut să devii îndrăzneaţă, a spus Doyle.

— Nu e nimic îndrăzneţ în ceea ce am făcut, Doyle.

Mâinile mele aproape că ajunseseră la încheieturile lui, gata să pătrundă în flacăra bolnăvicioasă. Nicio căldură nu m-a făcut să mă retrag, însă mi-am amintit de un bărbat care pe vremuri se zvârcolise şi murise acoperit de acea flacără verzuie ce se târa pe corpul lui.

— Dacă vrei să vezi ceva îndrăzneţ..., uite, acum o să ai parte.

Am făcut două lucruri deodată. Mi-am lăsat mâinile să alunece în sus, spre flacără, şi am suflat în ea, aşa cum sufli ca să stingi o lumânare.

Flăcările au dispărut ca şi cum le stinsesem, deşi nu asta făcusem. Doyle le făcuse să dispară cu o fracţiune de secundă înainte ca pielea mea să le atingă.

Stăteam atât de aproape, încât am putut vedea, până şi în lumina slabă a lunii, că tremura, speriat de ceea ce fusesem pe cale să fac.

— Eşti nebună.

— Mi-ai dat cuvântul că voi ajunge vie şi nevătămată în faţa reginei. Tu îţi ţii întotdeauna promisiunile.

— Ai avut încredere în mine că n-o să-ţi fac rău.

— Da, am avut încredere că eşti un om de onoare.

A aruncat o privire în spate, spre Cel şi Siobhan. Keelin li se alăturase. Cel se holba la noi. Avea o expresie care sugera că era convins că făcusem exact ce păruse că fac – să sting flacăra lui Doyle.

Mi-am ţinut o mână pe încheietura lui Doyle, iar cu mâna liberă i-am trimis o bezea vărului meu.

A tresărit, ca şi cum acel pupic îl lovise drept în faţă. Keelin se cuibărise lângă el şi se uita la mine cu ochi de care ştiam acum că nu mai sunt sută la sută prietenoşi.

Siobhan a păşit în faţa lor şi de data aceasta şi-a scos sabia de oţel strălucitor. Ştiam că mânerul fusese cioplit din os iar armura era din bronz, însă pentru a ucide noi folosim oţelul sau fierul. Avea o altă sabie, scurtă, din bronz, prinsă la şold, însă preferase să scoată sabia din oţel prinsă de spate. Dacă ar fi intenţionat să se apere, ar fi recurs la sabia din bronz. Voia să ucidă. Drăguţ din partea ei că-şi etala intenţiile cu atâta sinceritate.

Doyle m-a prins cu amândouă braţele şi m-a întors cu faţa la el.

— Nu vreau să fiu nevoit să mă bat cu Siobhan astă-seară pentru că tu ţi-ai speriat vărul.

Degetele lui mi-au pătruns în piele şi am ştiut că or să-mi lase vânătăi, însă am izbucnit în râs. Un râs uşor amar, care îmi amintea de al altcuiva – o persoană cu ochi căprui şi care n-avea lacrimi.

— Nu uita că am speriat-o şi pe Siobhan. Ceea ce-i cu mult mai impresionant decât sperietura pe care i-am tras-o lui Cel.

M-a scuturat o singură dată, dar foarte tare.

— Şi mai periculos.

Mi-a dat drumul din strânsoare atât de brusc, încât m-am împiedicat, gata-gata să cad. M-a salvat mâna lui, care m-a prins de cot.

S-a uitat în spate.

— Barinthus, Galen, plecaţi acum!

În vocea lui se distingea o furie nestăpânită, şi el nu-şi trăda decât arareori asemenea emoţii primare. Tulburasem pe toată lumea şi o părticică din mine, acea latură întunecată a mea, jubila.

Doyle m-a ţinut în continuare de braţ şi a început să mă conducă pe alee.

Nu m-am uitat în urmă ca să îi văd pe Barinthus şi Galen plecând ori ca să-i dau lui Siobhan alte motive de îngrijorare. Nu era vorba de prudenţă din partea mea. N-aveam niciun chef să-l văd din nou pe Cel îmbrăţişând-o pe Keelin.

M-am împiedicat şi Doyle a fost nevoit să mă sprijine iar.

— Mergi prea repede şi nu pot ţine pasul cu tine încălţată în pantofii ăştia, am spus.

Deşi adevărul era că mă încurca la mers tocul prins de gleznă, combinat cu tivul rochiei. Dar dacă aveam de ales, preferam să dau vina pe pantofi. Doar mergeam alături de persoana care mi-ar fi confiscat pistolul fără să stea pe gânduri dacă l-ar fi găsit.

Doyle şi-a încetinit mersul.

— Ar fi trebuit să-ţi pui nişte încălţări mai comode.

— Am văzut-o pe regină obligându-le pe sidhe să se dezbrace în pielea goală la banchete atunci când nu i-a plăcut ce haine purtau. Aşa că, scuză-mă, dar vreau să-i placă ţinuta pe care am ales-o. Eram conştientă că nu-l puteam convinge să-mi elibereze cotul din strânsoare decât cu preţul unei lupte, pe care însă nu eram convinsă că puteam să o câştig, aşa că am încercat cu vorba bună. Dă-mi braţul, Doyle, şi escortează-mă ca pe o prinţesă, nu ca pe prizonieră.

Şi-a încetinit şi mai mult paşii şi mi-a aruncat o privire cu colţul ochiului.

— Ai terminat să te dai în spectacol, Prinţesă Meredith?

— Da, am răspuns.

S-a oprit şi mi-a oferit braţul. Mi l-am strecurat pe al meu pe sub el, iar mâna mi-am lăsat-o să se odihnească uşoară pe încheietura lui. I-am simţit firele de păr sub degete.

— Cam frig pentru mâneci scurte, nu crezi? l-am întrebat.

M-a privit şi ochii lui s-au plimbat pe trupul meu de sus până jos.

— Ei bine, măcar tu eşti îmbrăcată adecvat.

Mi-am pus mâna liberă peste cealaltă mână, care se odihnea pe braţul lui, într-un soi de îmbrăţişare dublă, dar nimic care să fie interzis.

— Îţi place?

S-a uitat în jos, spre mâna mea. S-a oprit din mers şi m-a prins de mâna dreaptă, şi în clipa când pielea lui a atins inelul, acesta a revenit la viaţă, copleşindu-ne cu dansul său electrizant. Magia conţinută în inel îl recunoscuse pe Doyle, la fel cum îi recunoscuse şi pe Barinthus şi Galen.

Şi-a smucit mâna, ca şi cum l-ar fi durut, şi a început să o frece.

— De unde ai inelul ăsta? a întrebat pe un ton încordat.

— L-am găsit în maşină. Fusese lăsat acolo ca dar pentru mine.

A clătinat din cap.

— Ştiam că dispăruse, dar nu m-am aşteptat să-l regăsesc pe mâna ta.

Mi-a aruncat o privire, şi dacă ar fi fost oricine altcineva, aş fi zis că e speriat. Expresia i s-a şters de pe chip înainte să apuc s-o descifrez. Faţa i-a devenit netedă şi întunecată şi inexpresivă. A făcut o plecăciune formală şi mi-a oferit braţul, ca un adevărat gentleman.

L-am luat, încercuindu-l cu ambele mâini, dar fără să las mâna dreaptă, aşezată peste cea stângă, să-i atingă pielea. M-am gândit să-l ating ca din întâmplare, dar nu ştiam exact cum avea să reacţioneze inelul. Nu ştiam la ce servea şi, până ce nu aflam, probabil că nu era o idee prea bună să continui să-i invoc magia.

Am străbătut aleea braţ la braţ, într-un ritm lent dar cu paşi fermi. Tocurile mele scoteau un sunet ascuţit când se loveau de pietre. Doyle mergea alături tăcut ca o umbră; doar soliditatea braţului său şi legănarea poalelor mantalei, care îmi atingeau când şi când picioarele, îi trădau prezenţa. Ştiam că dacă îi dădeam drumul la braţ, se putea topi în întunecimea care îl definea, care era însuşi numele său – şi că n-aveam nici măcar să văd lovitura care avea să mă ucidă, decât dacă ar fi dorit el. Nu, am greşit, dacă mătuşa mea ar fi dorit.

Aş fi vrut să spargem tăcerea, însă Doyle nu se pricepuse niciodată la conversaţii mărunte, iar în seara aceea nici mie nu prea îmi ardea de discuţii.

Capitolul 25

Aleea pietruită dădea în drumul principal, care era suficient de lat pentru o trăsură cu un cal sau o maşină mică, asta dacă accesul cu maşina ar fi fost permis, ceea ce nu era cazul. Mi se povestise că în vremurile de odinioară drumul fusese luminat de torţe şi mai apoi de felinare. Cum legislaţia modernă nu mai permitea folosirea torţelor, pe stâlpii plantaţi cam din cinci în cinci metri fuseseră instalate focuri Sf Elmo[21]. Unul dintre meşterii curţii montase luminile în nişte cuşti din lemn şi sticlă. Luminile erau din nuanţa cea mai palidă de albastru, de un alb spectral, un galben atât de şters încât părea aproape alb, şi un verde spălăcit care abia dacă se deosebea de sclipirea stinsă a luminilor galbene. Treceam de la o lumină difuză la alta de parcă păşeam prin nişte iazuri colorate fantomatice.

Atunci când Jefferson[22] îi invitase pe fey să se aşeze în acest ţinut, le oferise şi posibilitatea de a-şi alege pământurile unde voiau să se stabilească. Şi feyii se opriseră asupra gorganelor din Cahokia. În nopţile lungi de iarnă, se spun poveşti în şoaptă despre vietăţile care trăiau în gorgane înainte de sosirea noastră. Despre ceea ce... evacuaserăm de acolo. Tot ce trăise sub pământ fusese izgonit ori distrus, însă magia e un lucru mai greu de

[21] Fenomen meteorologic constând dintr-un flux de electroni care generează o anumită luminozitate (un glob strălucitor de culoare albastră sau violetă). Se produce înaintea descărcărilor electrice pe structuri înalte şi ascuţite precum paratrăsnete, catarge, hornuri, clopotniţe. Denumirea provine de la Sf Erasmus de Formiae sau Sf Elmo, cum îi spuneau marinarii italieni, căruia ei i-au atribuit fenomenul observat pe catargele corăbiilor lor.

[22] Thomas Jefferson (1743-1826), politician american, unul dintre Părinţii Fondatori ai naţiunii, principalul autor al *Declaraţiei de Independenţă* şi al treilea preşedinte al SUA (1801-1809).

îndepărtat. Drumul, încadrat de mormane înalte de pământ, emana şi acum o anumită atmosferă. Cel mai înalt gorgan se afla practic la capătul drumului. Am urmat colegiul la Washington, D.C., iar când m-am întors acasă, am trăit un sentiment tulburător: gorganul acela îmi amintea cu tărie de celebra plaza din capitală înconjurată de monumente care preamăresc America. Acum, mergând spre centru de-a lungul singurei artere din oraş, mi s-a părut că trecuse mult timp de atunci. Oraşul nostru, cândva la fel de măreţ precum este Washingtonul în prezent, un centru de cultură şi putere, se întindea în faţa ochilor mei tăcut, lipsit de locuitorii săi de baştină. Muritorii crezuseră că gorganele erau goale atunci când ni le oferiseră, numai oase şi nişte urcioare îngropate pe ici, pe colo. Magia rămăsese însă ascunsă acolo adânc, latentă. Se luptase şi în cele din urmă îi copleşise pe fey. Cucerirea sau înfrângerea acelei vrăji străine fusese una dintre ultimele dăţi când cele două curţi se aliaseră împotriva unui duşman comun.

Desigur, ultima oară ne coalizaserăm în Al Doilea Război Mondial. La început, Hitler îi acceptase pe feyii din Europa. Intenţionase să îi adauge amestecului genetic al rasei superioare. După care îi întâlnise pe membrii noştri mai puţin umani ca aspect. Structura noastră de clasă este la fel de rigidă şi indestructibilă pe cât este de prostească: Curtea Seelie în mod special îi dispreţuieşte pe toţi aceia care nu arată ca noi. Hitler a confundat aroganţa aceasta cu nepăsarea. Numai că lucrurile nu stau deloc aşa: noi suntem cu toţii o mare familie – ne batem între noi cu încrâncenare, dar dacă cineva îndrăzneşte să ne atace, imediat ne unim şi ne întoarcem împotriva duşmanului comun.

Hitler s-a folosit de vrăjitorii pe care îi adunase în preajma sa pentru a-i prinde şi distruge pe feyii mai neînsemnaţi. Aliaţii săi fey nu l-au părăsit. Doar că s-au întors contra lui fără niciun avertisment prealabil. Muritorii ar fi simţit nevoia să se distanţeze de el, să îl prevină de schimbarea lor de atitudine, sau cel puţin aşa

ar fi făcut americanii. Dar feyii nu gândeau aşa. Aliaţii au fost cei care l-au găsit pe Hitler cu vrăjitorii lui atârnând spânzuraţi cu capetele în jos în bunkerul subteran. Deşi pe amanta lui, pe Eva Braun, nu au găsit-o niciodată. O dată la câţiva ani, tabloidele dau ştirea că nepotul lui Hitler şi-a făcut apariţia în cine ştie ce colţ al lumii.

Niciuna dintre rudele mele nu a fost direct implicată în moartea lui Hitler, aşa că nu am cum să ştiu sigur, dar bănuiesc că ceva a devorat-o, pur şi simplu, pe amantă.

Tatăl meu fusese recompensat cu două stele de argint în timpul războiului. Acţionase ca spion. Nu-mi amintesc să mă fi mândrit vreodată prea tare cu medaliile lui, pentru că nici lui nu părea să-i pese prea mult de ele. Numai că atunci când a murit, mi le-a lăsat moştenire în cutiile lor căptuşite cu satin. Le purtasem peste tot cu mine, împachetate într-o cutie sculptată în lemn, împreună cu celelalte comori ale copilăriei: pene colorate, pietricele care sclipeau în lumina soarelui, balerinele micuţe din plastic care îmi împodobiseră tortul la aniversarea de şase ani, un mănunchi uscat de lavandă, o pisicuţă de jucărie cu ochi din imitaţie de nestemate şi cele două stele din argint ale tatei. Acum medaliile se întorseseră în cutia lor de satin într-un sertar al şifonierului meu. Restul „comorii” se împrăştiase în vânt.

— Eşti cu gândul în altă parte, Meredith, a remarcat Doyle.

Păşeam în continuare alături de el, cu mâna pe braţul lui, însă preţ de o clipă numai cu corpul. Am tresărit, dându-mi seama ce departe îmi zburaseră gândurile.

— Scuze, Doyle, ce spuneai? am întrebat, scuturând din cap.

— La ce te gândeai? a răspuns el.

Luminile dansau pe faţa lui, trasându-i umbre colorate pe pielea neagră. Era ca şi cum pielea lui reflecta lemnul iluminat, sculptat şi lăcuit. Mâna mea se odihnea pe braţul său, aşa încât îi simţeam căldura corpului, muşchii de sub pielea moale. Atingerea era asemănătoare cu cea a oricărei alte piei, numai că lumina nu se reflectă aşa pe

orice piele.

— Mă gândeam la tata, am spus.

— Ce-i cu el? a întrebat Doyle, întorcându-şi capul spre mine.

Penele lungi i-au mângâiat gâtul, amestecându-se cu şuviţele de păr negru, din care numai o parte se răsfirase pe spatele mantalei. Cu excepţia micului nod în care îşi prinsese partea din faţă a părului, restul îi atârna liber pe sub manta.

— Mi-am amintit de medaliile pe care le-a câştigat în război.

Nu s-a oprit din mers, dar s-a întors complet cu faţa spre mine, continuând să înainteze fără să se împiedice. Părea mirat.

— Şi de ce ţi-ai amintit de asta?

Am clătinat din cap.

— Nu ştiu. Gloria de odinioară, sau cel puţin la asta presupun că m-am gândit. Gorganele îmi amintesc de plaza din Washington, D.C. Atâta energie, atâta determinare. Cândva aşa era şi pe aici.

Doyle şi-a ridicat ochii spre gorgane.

— Şi acum e aşa de linişte, aproape ca şi cum totul ar fi părăsit.

Am zâmbit.

— Numai că nu e aşa. Sub picioarele noastre viermuiesc sute, mii de fiinţe.

— Şi totuşi comparaţia dintre cele două oraşe te întristează. De ce?

M-am uitat în sus spre el, iar el în jos la mine. Ne aflam într-o rază de lumină galbenă, însă scânteile din focurile Sf Elmo se reflectau în ochii lui, dansând ca un norişor de licurici coloraţi. Atâta doar că ochii lui erau de o culoare intensă şi pură, nu difuză, şi în nuanţe de roşu şi purpuriu şi alte tonuri care nu străluceau nicăieri prin preajmă.

Am închis ochii, brusc ameţită şi cuprinsă de greaţă. Am răspuns ţinând ochii închişi.

— E trist să îmi imaginez că Washingtonul ar putea deveni într-o zi o ruină. E trist să ştiu că zilele de glorie ale

acestui oraş au trecut înainte de a sosi noi aici. Am deschis ochii şi i-am fixat asupra lui Doyle; ochii lui erau din nou nişte oglinzi negre. E trist să vedem că zilele de glorie ale feylor au trecut şi simplul fapt că ne aflăm aici o dovedeşte.

— Ai prefera să trăim printre muritori, să muncim alături de ei, să ne împerechem cu ei, la fel ca feyii rămaşi în Europa? Şi care nu mai sunt fey, ci doar o minoritate ca oricare alta?

— Şi atunci eu ce sunt, Doyle? Parte a unei minorităţi ca oricare alta?

O umbră i-a traversat faţa, un gând grav a cărui semnificaţie nu am reuşit s-o dezleg. Niciodată nu mă aflasem lângă un bărbat a cărui faţă să reflecte atâtea emoţii, din care nu putusem descifra decât o mică parte.

— Tu eşti Meredith, Prinţesa Cărnii, şi la fel de sidhe ca şi mine. Pe asta pot să jur.

— Venind din partea ta, voi considera aceste vorbe un compliment. Ştiu cât preţ pui pe jurăminte.

Şi-a înclinat capul într-o parte, studiindu-mă. Mişcarea i-a scos câteva şuviţe de sub manta, care s-au răsucit şi s-au îndreptat apoi, căzându-i în jurul gâtului.

— Ţi-am simţit puterea, prinţesă, şi acesta e un lucru pe care nu îl pot nega.

— Nu ţi-am văzut niciodată părul strâns într-o coadă sau legat. Şi nu l-am văzut niciodată despletit, am spus.

— Îţi place?

Nu mă aşteptasem să-mi ceară părerea. Niciodată nu-l auzisem cerând părerea cuiva pe indiferent ce subiect.

— Cred că da, dar ar trebui să-l văd neacoperit de manta ca să fiu sigură.

— Asta se poate rezolva foarte uşor, a zis Doyle şi şi-a desfăcut nasturele de sus al mantalei.

A lăsat-o apoi să-i alunece de pe umeri şi a prins-o, aşezând-o pe braţ.

De la mijloc în sus purta un fel de îmbrăcăminte din piele şi metal, deşi dacă ar fi fost menită să fie o armură ar fi trebuit să-i acopere o parte mai mare din corp. Luminile

colorate i se ondulau peste muşchi ca şi cum ar fi fost într-adevăr sculptaţi din cine ştie ce marmură neagră. Avea mijlocul şi şoldurile zvelte, cu picioarele lungi învelite în îmbrăcămintea aceea din piele. Pantalonii îi stăteau strânşi pe corp şi coborau peste cizmele negre până la genunchi, unde capetele din piele fuseseră legate cu şnururi prinse în mici catarame din argint. Tot din argint erau şi centurile care îi înfăşurau partea de sus a corpului. Argintul strălucea intens prin contrast cu pielea lui neagră. Părul îi atârna ca un al doilea veşmânt întunecat, fluturând în vânt, încâlcindu-se în fire lungi în jurul gleznelor şi gambelor. Vântul îi răsfira peste gură penele care îi încadrau faţa.

— Măi să fie, am exclamat cu intenţia – nereuşită – de a părea frivolă.

Vântul a trimis o pală care mi-a înlăturat părul de pe faţă. Şi care a făcut să foşnească iarba înaltă şi uscată de pe câmpul din apropiere, astfel încât am auzit tulpinile de porumb şoptindu-şi una alteia. A măturat apoi aleea, croindu-şi drum printre gorgane şi învârtejindu-se în jurul nostru ca nişte mâini lacome. Era un ecou al acelei magii de bun venit cu care mă întâmpinase Pământul atunci când pusesem din nou piciorul în ţinutul sidhelor.

— Îţi place cum îmi stă părul despletit, prinţesă?

— Poftim?

— Ai spus că vrei să vezi cum îmi stă părul neacoperit de manta. Ce zici? Îţi place?

Am încuviinţat din cap. Rămăsesem fără cuvinte. O, da, îmi plăcea.

Doyle s-a holbat la mine şi tot ce am putut zări din el au fost ochii. Restul feţei îi era acoperit de vânt şi de pene şi de întuneric. Am clătinat din cap şi mi-am ferit privirea.

— E pentru a doua oară când încerci să mă vrăjeşti cu ochii, Doyle. De ce faci asta?

— Regina mi-a cerut să te pun la încercare folosindu-mă de puterea ochilor. A fost dintotdeauna de părere că ochii sunt cea mai de preţ calitate a mea.

Mi-am simţit privirea zăbovind pe curbele puternice ale corpului său. Vântul a răbufnit şi Doyle a fost brusc

învăluit într-un nor format din propriul păr, negru şi moale, răsfirat pe pielea aproape dezgolită, negru pe fond negru.

Mi-am ridicat privirea şi am aţintit-o din nou asupra ochilor lui.

— Dacă mătuşa mea îşi închipuie că ochii sunt cea mai de preţ calitate a ta, atunci… Am clătinat din cap şi am scos un oftat. Atunci să zicem doar că ea şi cu mine avem criterii diferite.

A izbucnit în râs. Doyle râdea. Îl mai auzisem râzând în L.A., dar nu aşa. Acum hohotea din toţi rărunchii, scoţând un zgomot ca de tunet. Un râs sănătos, adânc, din toată inima. Care a răsunat de-a lungul gorganelor, umplând noaptea vântoasă cu un sunet vesel. Şi atunci oare de ce inima îmi bubuia în piept, aproape sufocându-mă? Vârfurile degetelor mă mâncau din cauza şocului resimţit. Pentru că Doyle nu râdea, nu râdea niciodată aşa.

Vântul s-a potolit. Râsul s-a oprit, dar strălucirea lui a mai zăbovit pe faţa lui Doyle, făcându-l să zâmbească suficient de larg pentru a-şi arăta dinţii albi.

Şi-a tras la loc mantaua peste umeri. Nu dăduse niciun semn că i-ar fi fost frig fără ea în noaptea răcoroasă de octombrie. A lăsat o parte a mantalei să cadă peste un umăr şi mi-a oferit celălalt braţ. Flirta.

M-am încruntat la el.

— Am crezut că ne-am înţeles să ne prefacem că noaptea trecută nu s-a întâmplat nimic între noi.

— N-am spus aşa ceva, a spus Doyle pe un ton foarte amabil.

— Flirtezi, l-am acuzat eu.

— Dacă Galen ar fi fost în locul meu, n-ai fi ezitat câtuşi de puţin.

Umorul începuse acum să-i dispară din priviri, lăsând loc unei lumini vagi. Părea în continuare amuzat, iar eu nu ştiam motivul.

— Galen şi cu mine jucăm jocul ăsta încă de când am intrat eu în adolescenţă. În timp ce pe tine nu te-am văzut niciodată flirtând, Doyle. Până aseară.

— Şi ai să vezi, surprizele nu se vor sfârşi aici în noaptea

asta, Meredith. Urmează surprize cu mult mai mari decât faptul că m-ai văzut cu părul despletit şi fără cămaşă pe mine într-o seară rece de octombrie.

Acum avea tonul acela pe care îl auzisem la mulţi bătrâni, tonul acela condescendent care voia să spună că eu nu eram decât un copil în ochii lor şi că, oricât de mulţi ani aveam să adun, pentru ei tot un copil fără minte rămâneam.

Doyle se mai purtase şi înainte cu mine cu condescendenţă. Sentimentul îmi era familiar şi aproape liniştitor.

— Ce ar putea fi mai uimitor decât faptul că Întunecimea Reginei flirtează cu o altă femeie?

A clătinat din cap, oferindu-mi în continuare braţul.

— Cred că regina are nişte noutăţi care vor pune cu totul în umbră tot ce aş putea spune eu.

— Ce noutăţi, Doyle? am întrebat.

— Îi rezerv reginei plăcerea de a ţi le dezvălui.

— Atunci termină cu insinuările, l-am apostrofat eu. Nu-ţi stă deloc în fire.

A clătinat iarăşi din cap şi un zâmbet i-a apărut pe faţă.

— Nu, nu prea e stilul meu. După ce regina îţi va da ştirile, am să-ţi explic motivele schimbării mele de comportament.

Faţa i-a redevenit serioasă şi şi-a reluat treptat masca aceea obişnuită a lui, ca de abanos.

— Ce zici? m-a întrebat. Ţi se pare corect?

L-am scrutat până ce orice urmă de zâmbet i s-a şters de pe faţă.

— Să zicem.

Mi-a oferit braţul.

— Acoperă-ţi corpul şi am să-ţi accept braţul, am spus.

— De ce te deranjează aşa de tare să mă vezi în postura asta?

— Erai aşa de hotărât să convenim între noi că în seara trecută nu s-a întâmplat nimic şi că nu e cazul să mai discutăm niciodată despre asta. Şi acum, dintr-odată, flirtezi din nou. Poţi să-mi explici ce te-a apucat?

— Dacă ţi-aş răspunde că inelul de pe degetul tău e de vină, ai înţelege?

— Nu.

A zâmbit, acum cu blândeţe, aproape cu acea mică strâmbătură din buze care îi era caracteristică. Şi-a aruncat din nou mantaua peste umeri, astfel încât doar braţul să se iţească din ţesătura groasă.

— Te simţi mai bine?

Am încuviinţat din cap.

— Da, mulţumesc.

— Acum ia-mi braţul, prinţesă, şi acordă-mi privilegiul de a te conduce în faţa reginei.

Vorbea pe un ton plat, lipsit de emoţii şi de orice semnificaţie. Aproape că mi-aş fi dorit să revină la sentimentele intense de mai înainte. Acum cuvintele pe care le rostea rămâneau pur şi simplu suspendate în aer. Ar fi putut să însemne o mulţime de lucruri sau la fel de bine nimic. Cuvintele neîncărcate de emoţie nu au practic nicio relevanţă.

— Ai cumva şi vreun ton de mijloc între goliciunea totală şi condescendenţa voioasă? am întrebat.

Zâmbetul acela mic i-a încreţit buzele.

— Am să încerc să găsesc… o cale de mijloc.

Mi-am strecurat mâinile pe sub braţul său, având grijă să las mantaua să se adune între trupurile noastre.

— Mulţumesc, am spus.

— Cu plăcere, a răspuns imperturbabil, dar cu o urmă de căldură în glas.

Îmi promisese că va încerca să găsească o cale de mijloc şi deja începuse să se ocupe de asta. Câtă promptitudine!

Capitolul 26

Aleea pietruită se termina brusc în iarbă. Drumul, aidoma aleilor, se oprea acolo unde se terminau gorganele. Ajunşi la capătul lui, am rămas înconjuraţi numai de iarbă. Iarbă călcată de multe picioare dar uniform, astfel încât nicio potecă să nu fie mai circulată decât alta. Pe vremuri, eram porecliţi „ascunşii”. Şi chiar dacă între timp am devenit o atracţie turistică, vechile obiceiuri nu se uită uşor.

Uneori, muritorii veniţi să privească feyii îşi făceau tabără în afara zonei noastre şi, deşi înarmaţi cu binocluri, nu vedeau nimic zile şi nopţi în şir. Dar acum, dacă cineva stătea cu ochii pe noi în întunericul acela rece, avea să zărească „ceva”.

N-am încercat să găsesc singură uşa. Doyle avea să mă conducă înăuntru fără ca asta să presupună vreun efort din partea mea. Uşa se rotea după o schemă numai de ea ştiută sau poate de regină. Indiferent cine anume o punea în mişcare, câteodată stătea răsucită spre drum, iar alteori cu spatele la el. În adolescenţă, atunci când voiam să mă furişez afară şi să mă întorc acasă târziu, nu puteam decât să sper că uşa rămăsese în poziţia în care o lăsasem. Pentru că mica vrajă necesară pentru găsirea deschizăturii avea să-i alarmeze pe gardienii de dincolo de ea, iar infracţiunea mea măruntă urma să fie descoperită. În anii aceia mă gândisem de nenumărate ori că blestemata de uşă se mişca intenţionat ca să îmi facă mie în ciudă.

Doyle m-a condus spre zona acoperită de iarbă. Tocurile pantofilor mei s-au afundat în pământul moale şi am fost nevoită să păşesc aproape pe vârfuri pentru a evita să mă murdăresc. Pistolul prins în tocul de la gleznă îmi făcea înaintarea anevoioasă. Mă bucuram că nu mă încălţasem cu pantofi cu tocuri mai înalte.

Pe măsură ce Doyle şi cu mine ne îndepărtam de alee şi de luminile spectrale, întunericul care ne înconjura a devenit şi mai dens. E adevărat, luminile fuseseră difuze, însă orice lumină conferă întunericului o anumită greutate şi substanţă. Când am lăsat luminile în urmă şi am păşit în bezna înstelată, m-am agăţat cu mai multă putere de braţul lui Doyle.

Probabil că a observat, pentru că m-a întrebat:

— Ai nevoie de lumină?

— Mersi mult, dar pot să-mi confecţionez şi singură focuri Sf Elmo. Ochii mi se vor obişnui în câteva clipe.

A ridicat din umeri şi i-am simţi mişcarea pentru că braţul i s-a înălţat în strânsoarea mea.

— Cum vrei.

Mi se adresase pe tonul lui neutru uzual. Fie avea probleme cu găsirea unei căi de mijloc în tonul cu care îmi vorbea, fie o făcuse din simplă obişnuinţă. Mai degrabă a doua variantă.

Până ca Doyle să se oprească la jumătatea drumului care dădea ocol gorganului, ochii mei se adaptaseră la lumina slabă şi rece a stelelor şi a lunii care se înălţa pe cer.

Doyle fixa acum din ochi pământul. Vraja lui în timp ce se concentra asupra gorganului a trimis o adiere caldă peste corpul meu. Mi-am ridicat privirea şi m-am uitat la pământul acoperit de iarbă. Dacă nu te concentrai, arăta ca orice petic de pământ plin de iarbă.

Vântul a suflat prin firele de iarbă ca nişte degete ce răscolesc printr-o cutie cu dantelă. Noaptea răsuna de foşnetul uscat al ierbii tomnatice, dar uşurel, o, atât de uşurel încât puteai auzi muzica vântului. Nu suficient de tare încât să recunoşti melodia sau măcar să fii sută la sută sigur că auziseşi şi altceva decât vântul, însă muzica aceea fantomatică îţi arăta că te aflai în apropierea intrării. Era ca o sonerie spectrală sau ca un joc magic de-a „rece şi fierbinte”. Orice muzică auzeai, însemna cel puţin „călduţ”.

Doyle şi-a retras braţul din strânsoarea mea şi şi-a trecut mâna pe deasupra ierbii din gorgan. Niciodată nu

am ştiut dacă iarba se topea sau uşa apărea deasupra ierbii, în timp ce iarba rămânea acolo, sub ea, într-un soi de spaţiu metafizic. Indiferent de modul în care funcţiona vraja, o uşă rotundă s-a ivit pe o latură a gorganului. O lumină se zărea în deschizătură. La nevoie, uşa se putea deschide atât de larg încât să permită trecerea unui tanc, de parcă ar fi ştiut dinainte la ce să se aştepte.

Lumina părea mai puternică decât îmi aminteam eu, şi asta pentru că ochii mi se obişnuiseră între timp cu întunericul. Era o lumină albă, dar nu una aspră, ci blândă, care respira în deschizătură precum o ceaţă luminiscentă.

— După tine, prinţesă, a spus Doyle, făcând o plecăciune.

Voisem să mă întorc la curte, dar acum, uitându-mă la acel deal scânteietor, mi-am spus că o gaură în pământ tot o gaură în pământ rămâne, fie că e vorba de sithen sau de un mormânt. Nu ştiu cum de mi-a venit în minte acea analogie anume. Poate din cauza tentativei de asasinat. Sau poate pentru că aveam emoţii. Am trecut prin uşă.

Mă aflam într-un hol uriaş din piatră, suficient de mare pentru a permite parcarea în siguranţă a unui eventual tanc ori pătrunderea unui mic gigant fără ca să rişte să dea cu capul de tavan. Holul era întotdeauna mare, oricât de mică ar fi fost deschizătura. Doyle mi s-a alăturat în timp ce uşa s-a făcut nevăzută în spatele lui. Acum nu mai era decât un zid din piatră cenuşie ca oricare altul. Exteriorul gorganului ascundea intrarea şi interiorul o ascundea şi el. Dacă regina ar fi dorit, uşa nu ar mai fi apărut deloc. Într-un loc ca acesta, era foarte uşor să treci de la statutul de oaspete la cel de prizonier. Un gând deloc liniştitor.

Lumina albă care scălda holul nu avea nicio sursă şi venea de nicăieri şi de peste tot. Piatra cenuşie semăna cu granitul, ceea ce însemna că nu era din apropiere de St Louis. Aici, dacă vrei piatră, vei găsi doar varianta roşie sau roşcat-maronie, nu cenuşie. Până şi piatra o importăm din cine ştie ce meleaguri străine.

Mi s-a povestit că pe vremuri sub pământ trăiau lumi

întregi. Lunci şi livezi şi un soare şi o lună numai ale noastre. Am văzut livezile şi grădinile de flori care trăgeau să moară, cu câteva fluorescenţe răzleţe, dar nu şi soarele şi luna subterane. Încăperile sunt mai mari şi mai pătrăţoase decât ar trebui şi decorul pare să se schimbe aleatoriu, uneori chiar pe măsură ce păşeşti prin el, de parcă te-ai afla într-o căsuţă magică dintr-un parc de distracţii, dar cu piatră în loc de oglinzi. Nu există nici lunci, sau cel puţin eu n-am văzut. Sunt mai mult decât dispusă să cred că ceilalţi au secrete faţă de mine. Asta nu m-ar mira câtuşi de puţin, deşi, din câte ştiu eu, sub pământ nu mai există acum alte lumi, doar piatră şi încăperi.

Doyle mi-a oferit, foarte formal, braţul. L-am luat rezemându-mi mâna uşor de el, mai mult din obişnuinţă.

Coridorul făcea o cotitură bruscă. Am auzit paşi îndreptându-se către noi. Doyle m-a tras cu blândeţe de mână. M-am oprit şi m-am uitat la el.

— Ce e? l-am întrebat.

M-a condus înapoi pe coridor. L-am urmat şi el s-a oprit dintr-odată. M-a prins de rochie şi i-a ridicat poalele suficient pentru a-mi dezgoli gleznele şi a da la iveală pistolul.

— Nu din cauza tocurilor te-ai împiedicat pe pietriş, prinţesă.

Părea furios pe mine.

— Mi s-a permis să port arme.

— Fără arme în interiorul gorganului, a spus el.

— De când?

— De când l-ai ucis pe Bleddyn cu o armă.

Preţ de o clipă, ne-am înfruntat din ochi, apoi am încercat să mă îndepărtez, însă m-a prins şi mai strâns de încheietura mâinii.

Paşii se apropiau şi Doyle m-a împins, făcându-mă să-mi pierd echilibrul şi să mă sprijin de el. M-a ţintuit de pieptul lui, prinzându-mă cu un braţ pe după spate. A deschis gura să spună ceva, şi în clipa următoare paşii au cotit spre noi.

Stăteam la vedere, cu Doyle înlănţuindu-mă cu un braţ şi

cu celălalt ţinându-mă de încheietura mâinii. Arătam de parcă fuseserăm surprinşi în timpul unei lupte sau pe cale să o începem.

Cei doi bărbaţi care se iviseră de după colţ s-au îndepărtat unul de altul pentru a acoperi cât mai mult din coridor şi a lăsa totodată spaţiu pentru luptă.

Mi-am ridicat ochii spre Doyle şi l-am rugat din priviri. L-am implorat din ochi să nu le spună despre armă şi să nu mi-o confişte.

El şi-a lipit gura de obrazul meu şi mi-a şoptit:

— Nu vei avea nevoie de armă.

L-am privit drept în ochi.

— Juri?

Furia i-a făcut muşchii maxilarului şi braţului să se încordeze.

— Nu pot să jur pe capriciile reginei.

— Atunci lasă-mă să păstrez arma, am şoptit eu.

S-a îndepărtat, postându-se între mine şi celelalte gărzi. Mă ţinea în continuare de mână. Cei doi bărbaţi nu-i puteau vedea decât mantaua care mătura podeaua.

— Ce se întâmplă aici, Doyle? a întrebat unul dintre bărbaţi.

— Nimic, a răspuns Doyle.

Numai că mi-a răsucit celălalt braţ la spate şi mi-a prins ambele încheieturi într-o singură mână. Mâinile lui nu sunt foarte mari şi pentru a mă strânge cu putere mi-a strivit încheieturile, învineţindu-le. Dacă aş fi crezut că pot să scap m-aş fi zbătut mai tare, dar oricum aflase că port armă. Aşa că nu mai aveam ce face şi deci nu aveam de ce să mă opun. Lucru care nu-mi făcea nicio plăcere.

Doyle şi-a folosit celălalt braţ pentru a mă sălta de jos şi a mă aşeza apoi pe podea. Mişcarea a fost destul de blândă, cu excepţia strânsorii din jurul încheieturilor. A îngenuncheat în faţa mea, cu mantaua neagră înfoiată ascunzându-ne în continuare corpurile de privirile celor doi bărbaţi. Mâna îi aluneca în jos pe piciorul meu, către armă, şi m-am gândit să-l lovesc, să mă împotrivesc cumva, numai că nu avea niciun rost. Ar fi putut să-mi zdrobească

încheieturile mâinilor fără pic de efort. Poate că reuşeam să-mi recapăt arma mai târziu. Dar dacă îmi zdrobea oasele, nu mai aveam nicio opţiune. A scos arma din tocul legat de gleznă. Am rămas aşezată pe podea şi l-am lăsat să o facă. Am stat pasivă în strânsoarea mâinilor lui şi l-am lăsat să-mi manevreze corpul aşa cum dorea. Numai ochii nu îmi erau pasivi – furia din ei nu o puteam ascunde. Mai mult, voiam să îmi zărească furia.

M-a eliberat din strânsoare şi şi-a strecurat arma mea la spate, cu toate că pantalonii de piele pe care îi purta erau strânşi pe picior şi nu avea cum să se simtă confortabil. Mi-am dorit ca pistolul să-i pătrundă în piele şi s-o facă să sângereze.

M-a prins de o mână şi m-a ajutat să mă ridic. După care s-a răsucit, învolburându-şi mantaua, spre ceilalţi bărbaţi, ţinându-mă de braţ de parcă ne făceam o intrare grandioasă coborând o scară lungă din marmură. Un gest bizar, având în vedere holul din piatră cenuşie unde ne aflam şi lucrurile care tocmai se întâmplaseră. Mi-am dat seama că Doyle nu se simţea în largul lui din cauza pistolului pe care mi-l luase sau poate că se întreba dacă nu mai aveam şi alte arme. Nu era în largul lui şi încerca să mascheze asta.

— O mică neînţelegere, atât, a spus el.

— O neînţelegere în legătură cu ce?

Vocea îi aparţinea lui Frost, adjunctul la comandă al lui Doyle. Erau amândoi înalţi, dar în rest Frost era exact opusul şefului său. Părul îi cădea până la glezne ca o cortină argintie, un argintiu metalic sclipitor ca o beteală din pomul de Crăciun. Avea pielea la fel de albă ca a mea. Ochii de un gri albicios, precum cerul de iarnă înaintea unei furtuni. Faţa îi era colţuroasă, arogantă şi chipeşă. Umerii un pic mai laţi decât ai lui Doyle, dar în afară de asta cei doi semănau şi nu semănau defel.

Purta o vestă argintie care se oprea exact deasupra genunchilor, unde se întâlnea cu ţesătura argintie a pantalonilor vârâţi în cizme argintii. Centura care îi strângea mijlocul era din argint încrustat cu perle şi

diamante. Se asorta cu şiragul metalic greu care îi împodobea pieptul. Frost sclipea ca şi cum fusese sculptat dintr-o singură bucată masivă de argint şi aducea mai degrabă a statuie decât a bărbat. Numai că sabia cu mâner din argint şi os care îi atârna la şold era cât se poate de reală, iar dacă ţinea o armă la vedere, însemna că mai are şi altele ascunse, pentru simplul motiv că aşa era el. Regina îl poreclise Frost Ucigaşul. Nu ştiu dacă avusese vreun alt nume înainte. Nu purta arme magice sau vrăjite – pentru el, asta ar fi fost ca şi cum n-ar fi fost deloc înarmat.

S-a holbat la mine cu ochii lui cenuşii şi o privire vădit suspicioasă.

Mi-am regăsit glasul. Trebuia să sparg tăcerea. Aveam nevoie de o diversiune. Mi-am eliberat mâna din strânsoarea lui Doyle şi am făcut un pas în faţă. Frost era foarte vanitos în privinţa înfăţişării şi hainelor sale.

— Frost, ce ţinută îndrăzneaţă.

Vocea mea a răsunat cu putere, ceva între tachinare şi bătaie de joc.

Inconştient, degetele i-au alunecat în jos, spre tivul tunicii.

— Prinţesă Meredith, o plăcere, ca întotdeauna.

O schimbare subtilă de ton transformase cuvintele politicoase într-o luare peste picior.

Numai că mie nu îmi păsa. Frost nu se întreba ce încerca Doyle să ascundă la spate. Şi exact asta îmi şi dorisem.

— Dar de hainele mele ce zici? a întrebat Rhys.

M-am întors şi am dat ochii cu al treilea membru al gărzii în ordinea preferinţelor mele. În el nu aveam însă tot atâta încredere cât aveam în Barinthus ori Galen. Rhys dădea cumva impresia unui tip slab, deloc capabil să-şi dea viaţa pentru a-ţi apăra ţie onoarea, însă până la un punct te puteai bizui pe el.

Şi-a strâns pe un braţ mantaua şi pletele albe lungi până la mijloc pentru a-mi permite să îi admir nestânjenită corpul. Abia dacă avea un metru şaptezeci, foarte puţin

pentru un membru al gărzii. Din câte ştiam eu, era un sidhe pursânge. Atâta doar că era scund. Corpul îi era încorsetat într-un costum alb atât de strâns, încât îţi puteai da seama dintr-o privire că pe dedesubt nu purta nimic. Broderii alb pe alb fuseseră ţesute pe stofa din jurul gulerului rotund, a mânecilor lungi uşor evazate şi a răscroielii care îi încercuia stomacul, punându-i în valoare abdomenul tare ca piatra, aşa precum o femeie îşi expune cu mândrie decolteul.

Şi-a lăsat mantaua şi părul să cadă la loc. Mi-a zâmbit cu buzele lui pline, ca de Cupidon. Perfect în ton cu faţa rotunjoară, băieţoasă, plăcută, şi cu unicul ochi albastru pal. Ochiul era format din trei cercuri albastre concentrice: o nuanţă de albăstrea în jurul pupilei, apoi un albastru azuriu şi încă un cerc de cer iernatic. Celălalt ochi îi era îngropat sub o mulţime de cicatrice. Urme de gheare îi brăzdau un sfert din partea de sus a feţei. O singură urmă de gheară se desprinsese de celelalte şi îi tăia pielea altfel perfectă, plecând din partea dreaptă a frunţii şi coborând peste şaua nasului până în partea de jos a obrazului stâng. De-a lungul timpului îmi servise o duzină de poveşti diferite despre cum îşi pierduse ochiul. Bătălii mari, giganţi, parcă îmi amintesc şi de unul sau doi dragoni. Bănuiesc că din cauza ochiului îşi lucra cu atâta ardoare corpul. O fi fost el scund, dar fiecare bucăţică era numai muşchi.

Am clătinat din cap.

— Nu ştiu ce să aleg: că arăţi ca vârful unui tort de nuntă pornografic, ori ca un supererou. Ai putea să fii culturist, am rânjit eu veselă.

— O mie de flotări pe zi pot face minuni pentru muşchii abdominali, a spus el, trecându-şi o mână peste ei.

— Ei bine, presupun că nu strică să ai un hobby.

— Unde ţi-e sabia? a întrebat Doyle.

Rhys i-a aruncat o privire.

— Acolo unde e şi a ta. Regina ne-a spus că nu vom avea nevoie de săbii astă-seară.

Doyle şi-a întors ochii spre Frost.

— Dar tu, Frost?

Rhys s-a grăbit să răspundă în locul lui cu un zâmbet rapid care i-a iluminat ochiul albastru frumos.

— Regina vrea să-l dezbare treptat de arme. A decretat că la momentul când se va îmbrăca pentru a merge în sala tronului, vrea să îl vadă neînarmat.

— Nu cred că e înţelept ca toate gărzile să fie neînarmate, a spus Frost.

— Nici eu, a replicat Doyle, numai că aşa doreşte regina, iar noi îi vom urma porunca.

Faţa frumoasă a lui Frost s-a înăsprit. Dacă ar fi fost muritor, s-ar fi încruntat, numai că nefiind, faţa îi era netedă ca în palmă, şi nici nu avea să aibă riduri vreodată.

— Hainele lui Frost sunt potrivite pentru un banchet de bun venit, dar de ce sunteţi tu şi cu Rhys îmbrăcaţi atât de…? am spus eu, aruncându-mi braţele în lături din neputinţa de a găsi un comentariu care să nu sune a insultă.

— Regina mi-a conceput personal ţinuta, s-a lăudat Rhys.

— E foarte frumoasă, am spus eu.

A rânjit.

— Stai să-i vezi şi pe ceilalţi din gardă.

Am făcut ochii mari.

— Nu se poate. Regina ia din nou hormoni, nu-i aşa?

A încuviinţat din cap.

— Hormoni ca să rămână însărcinată, şi apetitul sexual i-a crescut peste măsură. Păcat că ne pune să ne îmbrăcăm aşa fără să avem unde să ne ducem, a adăugat, uitându-se în jos spre hainele lui.

— Ce amuzant, am exclamat eu.

Şi-a ridicat ochii spre mine cu o expresie nefericită întipărită pe chip. Nu i se părea deloc amuzant. Expresia lui tristă mi-a şters zâmbetul de pe faţă.

— Regina e suverana noastră. Ea ştie cel mai bine, a declarat Frost.

Am izbucnit fără să vreau în râs.

Privirea aruncată de Frost când s-a întors spre mine m-a

făcut să-mi regret gestul. Timp de o fracţiune de secundă, i-am zărit ochii gri neascunşi sub o mască şi în ei am citit durere. L-am urmărit cum îşi reconstruieşte zidul de apărare, l-am văzut cum îşi închide ochii pentru ca nimic să nu-l mai trădeze. Dar apucasem să disting ce zăcea în spatele acelei faţade atent compuse, în spatele hainelor scumpe, a atenţiei lui exagerate la detalii – moralitatea lui rigidă şi aroganţa. O parte din ceea ce întrezărisem era real, iar o altă parte doar o mască menită să ţină totul sub control.

Nu îl plăcusem niciodată pe Frost, însă acum, din cauza acelei priviri, ştiam că nu-l voi mai putea urî. La naiba!

— Hai să nu mai vorbim despre asta, a spus el. S-a răsucit şi a păşit înapoi pe hol, de unde venise împreună cu Rhys. Regina te aşteaptă.

S-a îndepărtat fără să arunce nicio privire în spate ca să vadă dacă îl urmăm.

Rhys s-a apropiat. M-a cuprins cu o mână şi m-a îmbrăţişat.

— Mă bucur că te-ai întors.

M-am lipit pentru o clipă de el.

— Mersi, Rhys.

M-a zgâlţâit un pic în îmbrăţişare.

— Mi-a fost dor de tine, Ochi Verzi.

Rhys, mai mult chiar decât Galen, era vorbitor de engleză modernă. Adora jargonul. Autorul lui favorit era Dashiell Hammet[23]; filmul preferat, „Şoimul maltez”, cu Humphrey Bogart. Avea o casă în afara oraşului din gorgan. Cu lumină electrică şi televizor. Petrecusem câteva weekenduri la el acasă. El mă iniţiase în vechea cinematografie, iar când aveam şaisprezece ani fuseserăm împreună la un festival de film noir la Tivoli, în St Louis. Se gătise cu o pălărie de fetru şi un trenci. Mai mult, îmi găsise şi mie nişte haine de epocă, aşa că am putut să mă prezint la braţul lui arătând ca o adevărată *femme fatale.*

Cu ocazia aceea, Rhys îmi dăduse clar de înţeles că mă

[23] Scriitor american (1894-1961), autor de romane poliţiste. Este considerat creatorul acestui gen literar în accepţiunea modernă.

considera mai mult decât surioara lui. Nu făcuse nimic care să ne pună în pericol de a fi executaţi, dar destul pentru ca escapada să aibă aerul unei întâlniri romantice în toată puterea cuvântului. După aceea, mătuşa mea se asigurase că nu vom mai petrece timp împreună. Galen şi cu mine ne tachinam sexual fără pic de ruşine, însă regina părea să aibă încredere în Galen, la fel ca şi mine. Spre deosebire de Rhys, căruia niciuna din noi nu îi acordam credit.

Rhys mi-a oferit braţul.

Doyle s-a postat de cealaltă parte a mea. Am crezut că avea să-mi ofere şi el braţul, aşa încât să-mi fac apariţia încadrată de ei doi. Numai că s-a mulţumit să spună:

— Ia-o înainte pe hol şi aşteaptă-ne acolo.

Frost s-ar fi opus ordinului, poate chiar ar fi refuzat să se supună, dar nu şi Rhys.

— Tu eşti căpitanul gărzii, a spus el.

Era un răspuns tipic de soldat disciplinat. Rhys a cotit, iar Doyle l-a urmat, trăgându-mă după el, cu o mână pe braţul meu, urmărindu-l cu privirea, până ce Rhys s-a îndepărtat suficient de mult pentru a nu mai putea să ne audă. După care m-a tras înapoi, în afara razei vizuale a lui Rhys.

Mâna lui m-a prins mai tare de antebraţ.

— Ce alte arme mai porţi?

— Ai încredere că îţi voi spune adevărul?

— Dă-mi cuvântul şi o să te cred.

— Am plecat de aici pentru că viaţa îmi era în pericol, Doyle. Trebuie să fiu capabilă să mă apăr.

M-a strâns şi mai tare şi mi-a zgâlţâit uşor braţul.

— E treaba mea să protejez curtea, şi în special pe regină.

— Şi e treaba mea să mă protejez pe mine, am răspuns eu.

Şi-a coborât şi mai mult glasul.

— Nu, nu e treaba ta, e a mea. E sarcina tuturor membrilor gărzii.

Am clătinat din cap.

— Nu, tu faci parte din garda reginei. Aşa cum garda regelui îl protejează pe Cel. Pentru prinţesă nu există gărzi, Doyle. Am ştiut asta încă din copilărie.

— Ai avut întotdeauna gărzi la dispoziţie, la fel ca şi tatăl tău.

— Şi ştii foarte bine cât de mult i-a folosit, am replicat eu.

M-a prins de celălalt braţ, făcându-mă să mă salt în vârful picioarelor.

— Vreau să supravieţuieşti, Meredith. Acceptă ceea ce îţi va oferi regina în seara aceasta. Nu încerca să-i faci rău.

— Sau ce? O să mă ucizi?

Şi-a lăsat braţele să se relaxeze, apoi m-a aşezat la loc în picioare.

— Dă-mi cuvântul că asta a fost singura armă pe care o ai asupra ta şi am să te cred.

M-am holbat în ochii lui sinceri şi n-am găsit puterea să o fac. N-aş fi putut să-l mint şi să îmi dau cuvântul. M-am uitat în jos, apoi mi-am ridicat privirea.

— Boaşele lui Ferghus.

A zâmbit.

— Înţeleg că mai ai şi alte arme.

— Da, dar nu pot să merg acolo neînarmată, Doyle. Pur şi simplu nu pot.

— Unul dintre noi va sta tot timpul lângă tine în seara asta – ţi-o pot garanta.

— Regina şi-a luat multe precauţii azi, Doyle. Chiar dacă nu mă dau în vânt după Frost, am oarece încredere în el. Mătuşa mea a avut grijă ca toţi membrii gărzii cu care m-am întâlnit până acum să fie din categoria celor pe care îi plac sau în care am încredere. Numai că garda reginei cuprinde douăzeci şi şapte de oameni, la care se adaugă alţi douăzeci şi şapte din garda regelui. Am încredere într-o jumătate de duzină din ei, cel mult zece. Restul sunt tipi care mă înfricoşează ori care în trecut mi-au făcut rău la modul fizic. N-am de gând să umblu pe aici neînarmată.

— Ştii că am dreptul să-ţi confisc armele, a spus el.

Am dat din cap.

— Ştiu.

— Spune-mi ce arme ai asupra ta, Meredith. Şi pe urmă vom vedea ce e de făcut.

I-am enumerat toate armele pe care le aveam la mine. Pe jumătate mă aşteptam să mă percheziţioneze, dar nu a făcut-o. M-a crezut pe cuvânt. Şi m-am bucurat că nu-i ascunsesem nimic.

— Meredith, vreau să înţelegi bine un lucru. Înainte de a fi garda ta de corp, eu sunt garda reginei. Dacă vei încerca să-i faci vreun rău, voi fi obligat să iau măsuri.

— Mi se permite să mă apăr? am întrebat eu.

A căzut câteva clipe pe gânduri.

— Nu… nu voi pune să fii ucisă pentru simplul motiv că te-ai abţinut să reacţionezi din teamă faţă de mine. Spre deosebire de regină, tu eşti muritoare. Prin urmare, eşti mai vulnerabilă decât ea, a adăugat, lingându-şi buzele şi clătinând din cap. Să sperăm că nu va trebui să aleg între voi două. Nu cred că-n seara asta are în plan vreo acţiune violentă.

— Ceea ce iubita mea mătuşă are în plan şi ceea ce se întâmplă în realitate nu e întotdeauna acelaşi lucru. Ştim amândoi că aşa e.

A clătinat din nou din cap.

— Poate. Mi-a oferit braţul. Mergem?

L-am prins uşor de braţ şi Doyle m-a condus dincolo de colţul după care Rhys aştepta răbdător. Rhys ne-a urmărit apropiindu-ne şi pe faţa lui am distins o expresie gravă care nu mi-a plăcut. Se gândea la ceva.

— Vezi să nu ţi se aplece de la atâta gândit, Rhys, l-am prevenit.

A zâmbit, coborându-şi ochii, după care şi-a ridicat din nou privirea, care era la fel de gravă.

— Ce pui tu la cale, Meredith?

Întrebarea m-a luat prin surprindere. Şi n-am încercat să-mi ascund uimirea.

— Singurul meu plan pentru seara asta este să scap vie şi nevătămată. Asta e tot.

Şi-a mijit ochii la mine.

— Te cred. Numai că o spusese pe un ton nesigur, ca şi cum nu era pe deplin convins dacă spuneam ori nu adevărul. După care a zâmbit şi s-a întors spre Doyle. Eu i-am oferit primul braţul, Doyle. Pe urmă te-ai băgat şi tu.

Doyle a dat să răspundă, dar i-am luat-o înainte.

— Să ştii că am două braţe, Rhys.

Zâmbetul i s-a lăţit pe faţă, transformându-se într-un rânjet. Mi-a întins braţul şi eu am răspuns invitaţiei. Mi-am lăsat mâna să cadă pe mâneca lui şi abia atunci mi-am dat seama că era mâna dreaptă – cea pe care purtam inelul. Dar inelul nu a reacţionat la Rhys. A rămas cuminte la locul lui, o simplă bijuterie frumoasă din argint.

Rhys l-a văzut şi a făcut ochii mari.

— Ăsta nu e…?

— Ba da, a răspuns Doyle calm.

— Bine, dar…, s-a bâlbâit Rhys.

— Da, a repetat Doyle.

— Ce e? am întrebat eu.

— După cum e vrerea reginei, a spus Doyle.

— Misterele astea îmi dau dureri de cap, am comentat eu.

Rhys ne-a oferit cea mai bună imitaţie a lui Bogart de care era în stare.

— Atunci du-te şi cumpără-ţi un flacon de aspirine, scumpo, pentru că noaptea abia a început.

I-am aruncat o privire.

— Bogart n-a avut nicio replică dintr-asta în vreun film.

— Nu, a recunoscut Rhys. Improvizam şi eu.

L-am strâns de braţ.

— Cred că şi mie mi-a fost dor de tine.

— Eu ştiu că mie mi-a fost dor. Nimeni de la curte n-are habar ce naiba e aia film noir.

— Eu unul ştiu, a intervenit Doyle.

Ne-am holbat amândoi la el.

— Înseamnă film negru, nu?

Rhys şi cu mine ne-am uitat unul la altul şi am izbucnit în râs. Am parcurs holul cu ecoul hohotelor noastre în urechi. Doyle nu ni s-a alăturat. Tot repeta la nesfârşit:

„Înseamnă film negru, nu?”

Fapt care a făcut ca ultimii paşi până la camerele private ale mătuşii să mi se pară aproape distractivi.

Capitolul 27

Imediat ce uşile duble s-au deschis, culoarea pietrei s-a schimbat. Încăperile mătuşii mele, ale reginei mele, erau pavate cu piatră albastră. O piatră lucioasă, aproape ca sticla, care dădea impresia că zdrăngăne la fiecare atingere. Dacă o loveai cu un obiect din oţel, n-aveai să obţii decât nişte scântei colorate. Arăta ca obsidianul, dar era infinit mai dură.

Frost stătea cât se poate de aproape de uşa care dădea în încăperile private ale lui Andais şi cât mai departe de regină. Se ţinea foarte drept, o siluetă argintie sclipitoare în toată acea beznă, însă ceva din postura lui spunea că alesese locul de lângă uşă dintr-un motiv anume – poate pentru a se face nevăzut cât mai iute dacă era cazul.

Patul fusese lipit de peretele cel mai îndepărtat, cu toate că era în aşa măsură acoperit de cearşafuri, pături şi chiar blănuri, încât era greu de spus dacă era cu adevărat un pat sau un morman imens de cuverturi. În pat se afla un bărbat, un bărbat tânăr. Avea părul blond, ca ars de soarele verii, lăsat lung în vârful capului şi tăiat scurt spre umeri, o tunsoare de patinator. Era bronzat, o nuanţă aurie blândă dată fie de expunerea la soare, fie la un solar. Unul din braţele subţiri îi era aruncat în lături şi mâna îi atârna moale. Părea cufundat în somn şi extrem de tânăr. Dacă avea mai puţin de optsprezece ani, era ceva ilegal în orice stat, pentru că mătuşa mea era fey, iar muritorii nu obişnuiau să ne încredinţeze copiii.

Regina s-a ridicat din capătul celălalt al patului, ieşind încet la iveală de sub adăpostul de cearşafuri şi de blănuri doar cu o idee mai negre decât părul care îi încadra faţa palidă. Îl strânsese într-un coc care arăta ca o coroană neagră, cu excepţia a trei şuviţe lungi care îi atârnau pe spate. Corsajul rochiei semăna izbitor cu un body negru de

vinilin cu sutien jumătăţi de cupă şi jartiere lungi, cu două bretele subţiri în nuanţa cea mai pură de negru, care îi puneau mai degrabă în evidenţă umerii albi decât să-i acopere. Fusta era dintr-un material plin şi gros şi i se revărsa la spate într-o trenă scurtă; arăta ca o piele lucioasă, dar cădea ca o stofă. Braţele îi erau complet încorsetate în mănuşi din piele. Avea buzele roşii, iar machiajul din jurul ochilor negru şi perfect. Ochii reginei erau în trei tonuri de gri, de la nuanţa tăciunelui la un nor de furtună şi la un cer palid de iarnă. Ultimul era atât de şters încât părea alb. Încadraţi de machiajul negru, ochii arătau extraordinar.

Pe vremuri, regina se înveşmânta în pânze de păianjen, în întuneric, în umbre – transforma în haine, după cum îi era voia, bucăţelele de lucruri peste care trona. Acum însă nu se mai îmbrăca decât de la case de modă şi avea un croitor personal. Încă un indiciu de cât de mult decăzuserăm. Unchiul meu, regele Curţii Seelie, se îmbrăca şi acum în lumină şi iluzie. Unii considerau asta drept dovadă a faptului că eram mai puţin puternici decât Curtea Seelie. Numai că cei care credeau asta se fereau să o spună cu voce tare în faţa mătuşii Andais.

Ridicându-se, regina dăduse la iveală prezenţa unui alt bărbat, un sidhe, un nemuritor. Era Eamon, prinţul consort. Părul lui era negru şi îi cădea în valuri moi, dese, peste faţă. Avea pleoapele îngreunate, fie de somn… fie de altceva.

Frost şi Rhys s-au grăbit să se apropie de regină. Fiecare i-a luat câte un braţ înveşmântat în piele. Au prins-o de mână şi cot, ajutând-o să se salte de pe tânărul blond. Fusta neagră s-a învolburat, scoţând la iveală straturi de jupe negre şi o pereche de sandale negre din piele care îi lăsau piciorul mai mult gol. În timp ce o săltau şi o aşezau graţios pe podea, aproape că mă aşteptam să aud muzica începând să cânte şi dansatorii să-şi facă apariţia din neant. Mătuşa mea era în mod cert capabilă de o asemenea iluzie.

M-am aşezat într-un genunchi, iar rochia mea era

suficient de largă pentru ca gestul să pară elegant. Materialul avea să se înfăşoare din nou în jurul meu după ce mă voi fi ridicat, acesta fiind unul dintre motivele pentru care îl alesesem. Jartiera se lipise acum de material, dar singurul lucru care se vedea pe sub ţesătura roşu burgund era că purtam cel puţin o jartieră – cuţitul nu se zărea. Nu m-am grăbit să-mi plec capul. Regina făcea spectacol. Şi voia să fie admirată.

Regina Andais era o femeie înaltă, chiar şi după standardele actuale: avea un metru optzeci şi trei înălţime. Pielea îi strălucea ca alabastrul şlefuit, într-un contrast aproape frapant cu linia neagră perfectă a sprâncenelor şi cu genele negre şi dese.

În cele din urmă mi-am plecat capul, pentru că asta se aştepta din partea mea. Mi-am ţinut capul în jos, aşa încât să nu văd decât podeaua şi propriul picior. I-am auzit fusta alunecând pe podea. Tocurile au ţăcănit zgomotos când a trecut de pe carpetă pe podeaua din piatră. Nu ştiu de ce nu îşi mochetase toată camera. Jupele au foşnit când s-au frecat unele de altele în timp ce înainta spre mine, şi în clipa aceea mi-am dat seama că erau crinoline care zgâriau pielea, făcându-te să te simţi inconfortabil.

Într-un târziu, o revărsare de fuste negre a apărut în raza mea vizuală. Vocea ei joasă şi profundă, de contralto, a răsunat în încăpere:

— Bine ai venit, Prinţesă Meredith NicEssus, Copil al Păcii, Blestem al Besabei, fiică a fratelui meu.

Mi-am ţinut capul plecat, în aşteptarea poruncii de a-l ridica. Nu mă numise nepoată, deşi recunoscuse gradul nostru de rudenie. Faptul că nu menţionase direct relaţia noastră de familie constituia în sine o mică insultă, dar dacă nu mă numise nepoată, atunci nici eu nu-i puteam spune mătuşă.

— Bine te-am găsit, Regină Andais, Regina Aerului şi Întunericului, Iubitoare de Carne Albă, Soră a lui Essus, tatăl meu. Am venit din tărâmurile din vest la cererea ta. Ce doreşti de la mine?

— Niciodată n-am înţeles cum poţi să faci asta, a spus

ea.

Mi-am ţinut privirea aţintită în podea.

— Ce anume, regină?

— Cum de poţi să rosteşti exact cuvintele potrivite pe exact tonul potrivit şi totuşi să pari nesinceră, de parcă toate astea te-ar enerva de moarte.

— Scuzele mele dacă te-am jignit, Maiestate.

Acesta era răspunsul cel mai sigur cu putinţă pe care i-l puteam oferi, având în vedere că găseam, într-adevăr, totul teribil de enervant. Numai că nu intenţionasem ca vocea să-mi trădeze sentimentele. Am rămas sprijinită într-un genunchi, cu capul plecat, aşteptând-o să-mi spună că puteam să mă ridic. Nici măcar tocurile de numai cinci centimetri nu sunt potrivite pentru îngenuncherea într-o asemenea poziţie. Îmi venea să mă foiesc. Dacă aşa voia, Andais mă putea lăsa să stau în acea poziţie ore în şir, până ce tot piciorul îmi amorţea, cu excepţia unui punct dureros în genunchi în care îmi sprijineam aproape toată greutatea. Recordul meu la îngenunchiere era de şase ore şi îl stabilisem la vârsta de şaptesprezece ani, când încălcasem interdicţia de mă întoarce acasă la ora fixată. Probabil că fusese chiar mai mult de şase ore, numai că după un timp adormisem sau leşinasem, aşa că nu puteam şti cu certitudine cât timp rămăsesem îngenuncheată.

— Te-ai tuns, a spus Andais.

Începusem să memorizez textura podelei.

— Da, Maiestate.

— De ce te-ai tuns?

— Cu părul lung până la glezne, m-aş fi dat de gol ca membră a înaltei Curţi a Sidhelor. Am încercat să mă dau drept muritoare.

Am simţit-o cum se apleacă peste mine şi îmi ridică şuviţele de păr, trecându-şi degetele prin ele.

— Aşa că ţi-ai sacrificat părul.

— E mai uşor de îngrijit la lungimea asta, am spus pe un ton cât mai neutru.

— Ridică-te, nepoată.

M-am ridicat încet, cu grijă, pe tocurile înalte.

— Mulţumesc, mătuşă Andais.

În picioare, eram dureros de scundă prin comparaţie cu statura ei înaltă şi subţire. Pe tocuri, era cu peste treizeci de centimetri mai înaltă decât mine. În majoritatea timpului nu sunt conştientă de cât de scundă sunt, însă mătuşa încerca să mi-o arate cu tot dinadinsul. Încerca să mă facă să mă simt mică.

Mi-am ridicat privirea spre ea şi m-am chinuit să nu clatin din cap şi să oftez. Alături de Cel, Andais era fiinţa care îmi displăcea cel mai tare la Curtea Unseelie. Am privit-o şi m-am luptat din greu să nu oftez tare.

— Te plictisesc cumva? m-a întrebat ea.

— Nu, mătuşă Andais, sigur că nu.

Faţa nu mă trădase. Aveam în spate ani de practicare a expresiei politicoase goale. Numai că Andais avusese la dispoziţie secole în care să îşi perfecţioneze capacitatea de a-şi cunoaşte supuşii. Nu se putea lăuda propriu-zis cu darul de a ne citi gândurile, însă era în stare să discearnă şi cea mai subtilă schimbare în limbajul corpului sau în felul în care respirai, ceea ce aproape că echivala cu telepatia.

S-a holbat în jos spre mine şi o mică cută i s-a format între sprâncenele perfecte.

— Eamon, ia-l pe animalul nostru de companie şi du-l în camera cealaltă ca să te ajute să te îmbraci pentru banchet.

Prinţul consort a scos un halat purpuriu din brocart din mormanul de cuverturi care zăceau întinse pe pat, l-a tras pe el şi apoi a coborât din pat. Cordonul fusese legat la spate, aşa încât halatul nu îi acoperea complet corpul. Părul îi cădea până la glezne în valuri negre încâlcite. Purpuriul întunecat al halatului nu îi ascundea în fapt corpul, ci mai degrabă îi încadra licăririle palide pe care le întrezăreai când se mişca.

S-a înclinat scurt în clipa când a trecut pe lângă mine. I-am răspuns dând din cap. A aşezat un sărut uşor pe obrazul lui Andais şi s-a îndreptat spre o uşă mică ce dădea în celălalt dormitor, mai puţin spaţios, şi în camera

de baie. Una dintre facilităţile moderne pe care curtea le acceptase era instalaţia sanitară interioară.

Blondul s-a aşezat, gol, pe marginea patului. S-a ridicat şi şi-a întins corpul într-o străfulgerare prelungă de carne bronzată. Ochii i-au scăpărat la vederea mea. A zâmbit când şi-a dat seama că îl urmăream. Un zâmbet provocator, lasciv, agresiv. „Animalele de companie" umane interpretau întotdeauna în mod eronat nuditatea ocazională a gărzilor.

Blondul a păşit ţanţoş către noi, legănându-se. O făcea intenţionat. Nu nuditatea lui mă deranja, ci privirea.

— Presupun că tipul e nou pe aici, am remarcat eu.

Andais l-a cântărit din priviri cu ochi reci. Blondul sosise probabil de foarte puţin timp la curte, din moment ce nu-şi dădea seama ce semnificaţie avea privirea aceea. Regina nu era mulţumită de el, nu era deloc mulţumită.

— Spune-i ce crezi despre el, nepoată.

Vocea lui Andais era foarte calmă, dar în dulceaţa tonului aproape că puteai simţi o amăreală.

L-am măsurat cu atenţie, centimetru cu centimetru, de la picioarele goale la tunsoarea recentă. A rânjit şi s-a apropiat şi mai mult, ca şi cum îmi luase privirea drept invitaţie. Am decis să-i şterg zâmbetul de pe faţă.

— E tânăr şi drăguţ, însă Eamon e mai bine dotat.

Vorbele acestea l-au făcut pe muritor să se oprească din mers şi să se încrunte, după care zâmbetul i-a revenit pe chip, numai că nesigur acum.

— Nu cred că a înţeles ce ai vrut să spui prin „dotat", Meredith, a remarcat Andais.

Am privit-o.

— Niciodată nu i-ai ales pentru inteligenţa lor.

— Nu ai ce discuta cu animalele de companie, Meredith. De acum ar fi trebuit să ştii asta.

— Dacă îmi voi dori vreodată un animal de companie, îmi voi lua un câine. Ăsta… am spus, arătând spre bărbat, ar implica costuri prea mari de întreţinere pentru mine.

Bărbatul stătea încruntat, mutându-şi privirea de la mine la Andais şi înapoi, în mod vizibil nemulţumit şi

derutat. Andais încălcase una din regulile mele esenţiale cu privire la sex. Oricâtă grijă ai avea, poţi sfârşi prin a rămâne însărcinată. La urma urmei, sexul pentru asta a şi fost făcut. Deci a nu te culca niciodată cu un tip meschin ori prost şi urât este o decizie personală, pentru că toate trei însuşirile se pot perpetua în urmaşi. Blondul era drăguţ, dar nu suficient de drăguţ pentru a compensa încruntarea mirată care i se întinsese acum pe faţă.

— Du-te la Eamon. Ajută-l să se îmbrace pentru banchet, i-a poruncit regina.

— Pot veni şi eu diseară la bal, Maiestate? a întrebat el.

— Nu, a răspuns Andais.

După care s-a întors cu faţa spre mine, de parcă individul nici n-ar fi existat.

Blondul mi-a aruncat din nou o privire, de data aceasta încărcată de o furie posacă. Înţelesese, în sfârşit, că-l insultasem, dar nu-şi dădea seama în ce fel. Privirea lui m-a făcut să mă înfior. La curte existau o mulţime de bărbaţi cu mult mai urâţi decât noul „animal de companie” cu care aş fi ales să mă culc.

— Nu aprobi modul în care m-am comportat, a remarcat Andais.

— Ar fi o aroganţă din partea mea dacă aş aproba sau nu deciziile reginei, am răspuns eu.

A râs.

— Uite, vezi, iarăşi spui exact ce ar trebui şi totuşi tonul aduce a insultă.

— Iartă-mă, am spus şi am dat să îngenunchez.

M-a oprit, punându-şi o mână pe braţul meu.

— Termină, Meredith. Noaptea nu va dura la nesfârşit şi tu stai la hotel. Aşa că nu avem prea mult timp la dispoziţie. Şi-a retras mâna fără să mă rănească. N-avem timp de jocuri, nu-i aşa?

I-am scrutat faţa, încercând să discern dacă era sinceră sau doar voia să mă atragă într-o capcană. Într-un târziu am răspuns:

— Dacă doreşti să te joci, Maiestate, atunci voi fi onorată dacă mă vei solicita să particip. Dacă e vorba de

afaceri, iarăşi, voi fi onorată să fiu inclusă, mătuşă Andais.

A scos un alt hohot de râs.

— O, ce isteţ din partea ta că mi-ai amintit că-mi eşti nepoată, rudă de sânge carevasăzică. Te temi de capriciile mele, nu ai încredere în mine, aşa că-mi aminteşti ce valoare ai pentru mine. Foarte bine.

Nu părea să-mi fi pus nicio întrebare, aşa că am tăcut, în plus, avea perfectă dreptate.

M-a privit în ochi, dar când a vorbit nu mi s-a adresat mie.

— Frost.

Frost s-a apropiat de ea, cu capul plecat.

— Da, Maiestate.

— Du-te la tine în cameră şi schimbă-te în hainele pe care ţi le-am conceput pentru banchet.

Frost s-a aruncat într-un genunchi.

— Hainele nu… îmi vin bine, Maiestate.

Am văzut cum lumina dispare din ochii ei, lăsându-i reci şi goi ca un cer alb de iarnă.

— Ba, a răspuns ea, îţi vin foarte bine. Au fost făcute la comandă. L-a prins cu mâna de păr şi i-a tras capul spre ea. De ce nu le porţi?

Frost şi-a lins buzele.

— Maiestate, nu mă simt bine în ele.

Regina şi-a înclinat capul pe umăr ca o cioară care se uită în ochii unui spânzurat înainte de a-i smulge din orbite.

— Nu se simte bine în ele. Ai auzit ce a spus, Meredith? Nu se simte bine în hainele pe care eu le-am comandat special pentru el.

I-a tras capul pe spate, până ce gâtul lui a ajuns să fie o simplă dungă de carne total expusă. I-am văzut vena zbătându-se prin piele.

— Te-am auzit, mătuşă Andais, am răspuns, de data aceasta pe cel mai neutru ton de care eram în stare, insipid şi gol ca o monedă nouă-nouţă de un penny.

Cineva avea să dea cât de curând de belea şi n-aveam niciun chef să fiu eu aceea. Frost era un prost. Ar fi trebuit

să se îmbrace cu hainele alea.

— Ce crezi c-ar trebui să facem cu neascultătorul de Frost? m-a întrebat ea.

— Să-l trimitem la el în cameră să se schimbe, am răspuns.

L-a tras de cap până ce şira spinării lui Frost s-a îndoit şi am ştiut că avea să-i rupă gâtul dacă mai aplica puţină presiune.

— Dar asta nu e o pedeapsă, nepoată. Frost nu s-a supus unui ordin direct. Este inadmisibil.

Am încercat să mă gândesc la ceva care să i se pară amuzant reginei, iar lui Frost nu foarte dureros. Numai că nu mi-a venit nimic în minte. Niciodată nu mă pricepusem prea bine la jocul ăsta. Dar pe urmă mi-a venit o idee.

— Ai zis că în seara asta n-o să mai jucăm jocuri, mătuşă Andais. Pentru că noaptea e scurtă.

L-a eliberat pe Frost din strânsoare atât de brusc, încât el a căzut la podea în patru labe. A rămas îngenuncheat, cu părul argintiu acoperindu-i faţa ca o perdea cum nu se poate mai convenabilă.

— Aşa am spus, a zis Andais. Doyle.

Doyle s-a apropiat, cu capul plecat.

— Maiestate?

Andais i-a aruncat o privire, şi asta a fost de ajuns. Doyle s-a aruncat într-un genunchi. Mantaua s-a răsfirat în jurul lui ca o apă neagră. A rămas îngenuncheat lângă Frost, atât de aproape încât corpurile lor mai aveau puţin şi se atingeau.

Regina şi-a pus câte o mână pe capetele lor, de data aceasta într-o atingere uşoară.

— Ce pereche frumoasă, nu-i aşa?

— Ba da, am răspuns.

— Ba da ce?

— Că sunt o pereche frumoasă, mătuşă Andais.

A dat din cap, aparent satisfăcută.

— Doyle, te însărcinez să-l duci pe Frost în camera lui şi să ai grijă să se îmbrace cu hainele pe care i le-am comandat. Adu-l la banchet îmbrăcat cu hainele acelea sau

dacă nu, trimite-l la Ezekial pentru a fi torturat.

— Facă-se voia Maiestăţii Voastre, a spus Doyle.

S-a ridicat în picioare şi l-a tras pe Frost de jos, punându-şi o mână pe braţul bărbatului mai înalt.

Amândoi s-au retras mergând cu spatele spre uşă, cu capetele plecate. Doyle mi-a aruncat o privire în timp ce se îndepărta. Fie că-şi cerea scuze că mă lăsa singură cu regina, fie voia să mă avertizeze în privinţa unui lucru anume. N-am fost în stare să-i descifrez expresia. În orice caz, a părăsit încăperea cu arma mea ascunsă la spate. Deşi tare aş fi vrut ca arma să se afle în posesia mea.

Rhys s-a deplasat şi el către uşă, rămânând postat acolo, ca o gardă de corp care-şi lua îndatoririle în serios. Andais l-a urmărit din priviri aşa cum pisicile se uită după păsări, însă de adresat i s-a adresat pe un ton blând.

— Rhys, aşteaptă dincolo de uşă. Doresc să discut cu nepoata mea între patru ochi.

Pe faţa lui Rhys se citea surpriza. Mi-a aruncat o privire, aproape ca şi cum mi-ar fi cerut permisiunea.

— Fă ce ţi s-a spus – sau poate vrei să te alături celorlalţi la locul de muncă al lui Ezekial?

Rhys şi-a înclinat capul.

— Nu, Maiestate. Voi face precum ai poruncit.

— Ieşi, i-a ordonat ea.

Rhys a ieşit, aruncându-mi mai întâi o privire. A închis totuşi uşa în urma lui. Dintr-odată, încăperea a devenit foarte, foarte tăcută. Foşnetul scos de rochia mătuşii în timp ce se mişca a răsunat tare, ca zgomotul scos de nişte solzi uscaţi de şarpe mare ce zornăie când animalul se încolăceşte. Regina s-a îndreptat spre capătul opus al camerei, unde nişte trepte urcau către o draperie neagră grea. A tras draperia la o parte, dând la iveală o masă din lemn masiv având de o parte un scaun din lemn sculptat, iar vizavi un taburet. Pe masa rotundă era aşezat un joc de şah, cu piesele grele tocite pe muchii după secole în care fuseseră mânuite încolo şi încoace pe suprafaţa de marmură. În tabla de marmură fuseseră literalmente săpate brazde, ca nişte poteci bătătorite de multe picioare.

Rezemat de zidul rotund al alcovului era un rastel plin cu puşti şi pistoale. Deasupra rastelului atârnau două arbalete. Ştiam că săgeţile se aflau dedesubt, în spatele uşilor închise din partea de jos a rastelului, împreună cu muniţia. Pe o latură a rastelului, pe un lanţ, fuseseră prinse un buzdugan ca o minge cu ţepi şi o ghioagă. Erau încrucişate, la fel ca şi săbiile de pe latura cealaltă a rastelului. Sub ele stătea atârnat un scut uriaş purtând blazonul lui Andais, un corb, o bufniţă şi un trandafir roşu. Scutul lui Eamon stătea agăţat sub săbiile încrucişate. În perete fuseseră montate lanţuri pentru încheietura mâinii şi gleznă, câte unul pentru fiecare membru. Deasupra lanţurilor, prins în nişte cârlige, era un bici încolăcit ca un şarpe care îşi pândeşte prada. Un bici mai mic era atârnat deasupra lanţurilor pentru membrele drepte. L-aş fi putut numi gârbaci cu nouă şfichiuri, numai că avea cu mult mai multe, fiecare din ele îngreunat de câte o bilă mică din fier sau un cârlig din oţel.

— Văd că nu ai renunţat la vechile hobby-uri, am remarcat eu, încercând să vorbesc pe un ton neutru, numai că vocea m-a trădat.

Uneori, atunci când regina dădea draperia deoparte, jucai şah cu ea. Alteori, nu.

— Haide, Meredith, ia loc. Să stăm de vorbă. S-a aşezat în scaunul cu spetează înaltă, strângându-şi poalele rochiei peste un braţ, pentru a nu se şifona. A arătat spre taburet. Stai jos. N-o să te muşc, nepoată. A zâmbit, după care a scos brusc un hohot de râs. Cel puţin nu deocamdată, a adăugat.

O promisiune mai fermă că nu intenţiona să-mi facă rău – deocamdată – n-aveam să capăt. M-am cocoţat pe taburetul înalt, proptindu-mi tocurile pe bare ca să-mi păstrez echilibrul. Uneori, mă gândesc că Andais câştigă partidele de şah pentru simplul motiv că oponentul cedează din cauza durerilor de spate.

Am atins marginile tablei grele din marmură.

— Tata m-a învăţat să joc şah pe o tablă identică, am spus.

— Nu-i cazul să-mi aminteşti din nou că eşti fiica fratelui meu. În seara asta nu intenţionez să-ţi fac rău.

Am mângâiat tabla de şah şi mi-am înălţat privirea pentru a-i întâlni ochii plăcuţi şi nedemni de încredere.

— Poate că nu aş fi aşa de precaută dacă n-ai mai spune lucruri de genul „în seara asta nu intenţionez să-ţi fac rău”. Dacă te-ai limita la a mă înştiinţa că nu intenţionezi să-mi faci rău, am spus pe un ton pe jumătate afirmativ, pe jumătate întrebător.

— O, nu, Meredith. Dacă aş spune aşa ceva, aproape că aş minţi, iar noi nu minţim, sau cel puţin nu pe faţă. Putem discuta în contradictoriu, până a ne face reciproc să credem că negrul e alb şi luna e făcută din brânză verde, însă de minţit nu ne minţim.

I-am răspuns pe un ton cât mai plat cu putinţă:

— Deci ceea ce vrei să spui este că intenţionezi să-mi faci rău, numai că nu în seara aceasta.

— Nu îţi voi face rău dacă nu mă vei obliga.

M-am holbat la ea încruntată.

— Nu înţeleg, mătuşă Andais.

— Te-ai întrebat vreodată de ce am decis ca frumoşii mei bărbaţi să rămână celibatari toată viaţa?

Întrebarea era atât de neaşteptată, încât preţ de o clipă sau două n-am putut decât să mă zgâiesc la ea cu gura căscată. Într-un final, am închis gura şi mi-am regăsit glasul.

— Da, mătuşă, m-am întrebat.

De fapt, asta era marea întrebare care ne frământa pe toţi curtenii de secole: de ce luase această hotărâre?

— Secole de-a rândul, bărbaţii de la curte şi-au răspândit sămânţa pe unde au apucat. Aşa se face că a crescut numărul corciturilor, în timp ce feyii pursânge s-au tot împuţinat. Drept urmare, le-am poruncit să îşi conserve energiile.

Am privit-o în ochi.

— Atunci de ce nu le-ai oferit acces la femeile de la înalta curte?

S-a rezemat de speteaza scaunului, mângâind cu mâinile

înmănuşate în piele braţele sculptate în lemn.

— Pentru că ceea ce mi-am dorit a fost să perpetuez neamul nostru, nu al lor. A fost o vreme când aş fi preferat să te văd moartă decât să risc să-mi moşteneşti tronul.

I-am întâlnit ochii palizi.

— Da, mătuşă Andais.

— Da ce?

— Da, ştiu.

— Am văzut cum corciturile pun stăpânire pe întreaga curte. Oamenii ne-au gonit sub pământ şi acum sângele lor îl strică pe al nostru. Şi s-au înmulţit mai mult decât noi.

— Din câte ştiu eu, mătuşă, oamenii au fost dintotdeauna mai numeroşi decât noi. Are probabil ceva de-a face cu faptul că sunt muritori.

— Essus mi-a spus că eşti fiica lui. Că te iubeşte. Şi mi-a mai spus că într-o bună zi vei fi o regină bună. I-am râs în nas. Acum nu mai râd, nepoată, a adăugat, scrutându-mă.

Am clipit din ochi.

— Tot nu înţeleg, mătuşă.

— Prin venele tale curge sângele lui Essus. Sângele familiei mele. Şi prefer să văd că ceva din sângele nostru se perpetuează. Vreau ca sângele nostru să se perpetueze, Meredith.

— Nu sunt sigură că înţeleg ce vrei să spui prin sângele „nostru”, mătuşă, am rostit, deşi aveam senzaţia neliniştitoare că intuisem corect.

— Al nostru, Meredith, al tău, al meu, al lui Cel.

Adăugarea numelui vărului meu pe listă mi-a întors stomacul pe dos. Nu era un lucru neobişnuit printre fey ca rudele apropiate să se căsătorească între ele. Dacă asta avea regina în plan, atunci eram în mare belea. Sexul în sine nu era o soartă mai rea decât moartea. Dar sexul cu vărul meu Cel ar fi putut fi.

M-am uitat în jos la piesele de şah, nesigură pe mine. *Nu* voiam să mă culc cu Cel.

— Vreau ca sângele nostru să se perpetueze, Meredith. Cu orice preţ.

Într-un târziu, mi-am ridicat ochii spre ea, cu o expresie

goală pe chip.

— Şi care ar fi acest preţ, mătuşă Andais?

— Nimic atât de neplăcut pe cât se pare că îţi închipui tu. Zău aşa, Meredith, nu-ţi sunt duşmancă.

— Oricât de îndrăzneţ ar suna, mătuşă, mă încumet să afirm că nici prietenă nu-mi eşti.

A încuviinţat cu un gest din cap.

— Foarte adevărat. Pentru mine nu însemni nimic mai mult decât un canal prin care sângele nostru să continue să curgă.

Nu m-am putut stăpâni şi am zâmbit.

— E amuzant ce am spus? a întrebat ea.

— Nu, mătuşă, nu e deloc amuzant.

— Bun, atunci hai să vorbim deschis. Ţi-am dăruit cu propria mână inelul pe care îl porţi acum pe deget.

M-am holbat la ea. Avea o expresie aparent inocentă, lipsită de intenţii rele. Părea că nu ştie nimic de tentativa de asasinat din maşină.

— Este un dar pe care-l apreciez nespus, am replicat, dar pe un ton care până şi în urechile mele a sunat fals.

Fie nu m-a auzit, fie a decis să nu mă bage în seamă.

— Galen şi Barinthus mi-au spus că inelul a revenit la viaţă pe degetul tău. Şi sunt mai mult decât încântată de vestea aceasta, Meredith.

— De ce? am întrebat-o.

— Pentru că dacă inelul nu ar fi reacţionat atunci când l-ai pus pe deget, ar fi însemnat că eşti stearpă. Faptul că a revenit la viaţă dovedeşte că eşti fertilă.

— De ce reacţionează inelul la toţi cei pe care îi ating?

— La cine altcineva a mai reacţionat, în afară de Galen şi Barinthus? a întrebat ea.

— La Doyle şi Frost.

— Şi la Rhys nu?

Am scuturat din cap.

— Nu.

— L-ai atins cu inelul pe piele?

Am dat să răspund afirmativ, apoi m-am gândit mai bine.

— Nu cred. Nu l-am atins decât pe haine.

— Trebuie să îl atingi pe piele, a spus Andáis. Până şi cea mai mică bucată de material poate anula efectul inelului.

S-a aplecat în faţă, aşezându-şi mâinile pe masă şi luând de pe tablă un turn capturat pe care l-a răsucit între degetele înmănuşate. Dacă n-aş fi cunoscut-o atât de bine, aş fi fost tentată să cred că era emoţionată.

— Îi voi elibera pe membrii gărzii de jurământul de castitate.

— Maiestate, am spus eu blând după ce mi-am recăpătat suflul. Asta e o veste minunată.

Aveam şi alte adjective la îndemână, dar m-am oprit la „minunat”. Niciodată nu dădea bine în faţa reginei să pari prea mulţumit. Într-un colţ al minţii continuam însă să mă întreb de ce mă alesese pe mine pentru a-mi da prima vestea.

— Eliberarea de jurământul de castitate va fi valabilă numai şi numai pentru tine, Meredith, a spus Andais, concentrându-se pe piesa de şah şi evitându-mi privirea.

— Poftim? Ce ai spus, Maiestate? am întrebat, fără să încerc să-mi ascund uimirea.

Şi-a ridicat ochii spre mine.

— Vreau ca sângele nostru să se perpetueze, Meredith. Inelul reacţionează la gărzile capabile să procreeze. Dacă inelul nu reacţionează la un bărbat, nu merită să-ţi baţi capul cu el. Dar dacă prinde viaţă la atingerea pielii lui, atunci te poţi culca cu el. Vreau să alegi mai mulţi bărbaţi din gardă şi să te culci cu ei. Nu-mi pasă cu care, însă în trei ani vreau un copil de la tine, un copil prin ale cărui vene să curgă sângele nostru.

A aşezat piesa de şah pe tablă cu un zgomot puternic, după care m-a fixat din priviri.

Mi-am lins buzele, în căutarea unei modalităţi politicoase de a pune întrebări.

— O ofertă mai mult decât generoasă, regină, dar când ai spus mai mulţi bărbaţi, la câţi anume te-ai gândit mai exact?

— M-am gândit la mai mult de doi; trei sau mai mulţi

deodată.

Am rămas tăcută câteva clipe, din acelaşi motiv: nu primisem suficiente informaţii şi nu ştiam cum să le cer fără a părea insolentă.

— Trei deodată, adică în ce fel, Maiestate?

S-a încruntat la mine.

— Of, pe ţâţele lui Danu[24], pune odată întrebările alea care îţi trec acum prin minte, Meredith.

— Bine, am spus eu. Când ai zis trei sau mai mulţi deodată, mi-ai sugerat să mă culc simultan cu trei bărbaţi sau doar să ies la întâlniri cu mai mulţi tipi?

— Cum vrei, a răspuns. Bagă-i în pat câte unul sau pe toţi odată, nu contează, atâta timp cât te culci cu ei.

— Dar de ce trebuie neapărat să fie trei sau mai mulţi odată?

— E chiar aşa o perspectivă îngrozitoare să trebuiască să alegi câţiva dintre cei mai frumoşi bărbaţi din lume? Să faci un copil cu unul din ei şi să perpetuezi sângele familiei? De ce ţi se pare atât de greu?

Am privit-o, încercând să ghicesc, fără succes, ce se ascundea în spatele acelui chip frumos.

— Aprob ideea de a-i elibera de jurământul de castitate, dar, mătuşă dragă, rogu-te, nu face din mine singura lor opţiune. Se vor călca în picioare ca nişte lupi flămânzi, şi asta nu pentru că aş fi eu cine ştie ce trofeu, ci pentru că orice e mai bun decât nimic.

— Tocmai de asta insist să te culci odată cu mai mulţi. Trebuie să te culci cu cât mai mulţi înainte de a face alegerea finală. În felul acesta vor simţi cu toţii că au avut o şansă. Altfel, ai dreptate: ar urma un şir nesfârşit de dueluri, până ce niciunul din ei nu ar mai rămâne în viaţă. Convinge-i să te seducă în loc să se omoare între ei.

— Maiestate, mie îmi place sexul şi n-am nimic împotrivă să mă culc cu mai mulţi bărbaţi, numai că printre membrii gărzii sunt câţiva cărora nu pot nici măcar să le adresez o vorbă civilizată, iar sexul înseamnă totuşi mai mult decât o conversaţie politicoasă.

[24] Zeiţa-mamă în mitologia irlandeză.

— Te voi face moştenitoarea mea, a spus ea pe un ton foarte jos.

M-am holbat la faţa aceea atât de închisă în sine, atât de indescifrabilă. Nu-mi venea să-mi cred urechilor.

— Vrei să repeţi, te rog, ce ai spus, Maiestate?

— Te voi face moştenitoarea mea.

M-am zgâit în continuare în ochii ei.

— Şi ce părere are vărul meu Cel despre asta?

— Oricare din voi va avea primul un copil, acela va moşteni tronul. Nu crezi că miza este suficient de mare?

M-am ridicat în picioare prea brusc şi taburetul a căzut zdrăngănind pe podea. M-am holbat la ea preţ de câteva clipe. Nu eram deloc sigură ce trebuia să răspund. Totul mi se părea ireal.

— Dacă îmi permiţi, mătuşă Andais, aş vrea să remarc totuşi că eu sunt muritoare, iar tu nu. În mod cert îmi vei supravieţui secole bune. Chiar dacă ar fi să nasc un copil, nu voi ajunge niciodată să urc pe tron.

— Voi abdica, a spus.

De acum eram convinsă că totul nu era decât un joc. Un joc tipic pentru Andais. Altfel nu se putea.

— Îmi amintesc că o dată i-ai spus tatei că a fi regină e viaţa ta. Că nimic şi nimeni nu îţi place mai mult pe lume.

— Of, Doamne, văd că te pricepi la tras cu urechea şi ai memorie bună.

— Întotdeauna ai vorbit liber în prezenţa mea, mătuşă, de parcă aş fi fost unul din câinii tăi. Când aveam şase ani, aproape că ai reuşit să mă îneci. Şi acum vii şi-mi spui că eşti dispusă să abdici la tron în favoarea mea. Pentru numele lui Dumnezeu, ce anume te-a făcut să îţi schimbi atât de dramatic părerea?

— Îţi aminteşti ce mi-a răspuns Essus în seara aceea? a întrebat ea.

Am clătinat din cap.

— Nu, Maiestate.

— A spus: „Chiar dacă Merry nu va ajunge niciodată pe tron, va fi o regină mai bună decât va fi vreodată Cel rege.”

— L-ai lovit în seara aceea pe tata, am spus. Deşi nu ştiu din ce motiv.

A încuviinţat din cap.

— Tocmai ţi-am explicat de ce.

— Deci nu eşti mulţumită de fiul tău.

— Asta nu e treaba ta.

— Dacă voi accepta să fiu comoştenitoare, alături de Cel, va fi şi treaba mea.

Aveam butonul de manşetă în poşetă şi m-am gândit să-l scot şi să i-l arăt, dar m-am abţinut. Andais trăia de secole în negare, nu ştia cine era Cel, şi nici de ce lucruri era el capabil. Dacă îi vorbeai reginei de rău despre Cel, o făceai pe propria-ţi piele. În plus, butonul de manşetă ar fi putut aparţine unuia dintre membrii gărzii, cu toate că nu vedeam niciun motiv pentru care gărzile să mă vrea moartă, asta dacă Cel nu le-o cerea.

— Ce vrei, Meredith? Ce anume doreşti să îţi dau pentru a te convinge pe deplin că merită să faci ceea ce te rog?

Regina îmi oferea tronul. Barinthus avea să fie încântat până peste poate. Dar eu? Eram eu la fel de încântată?

— Eşti sigură că voi fi acceptată drept regină de către curteni?

— În seara asta îi voi anunţa că eşti Prinţesa Cărnii. Vor fi cu toţii impresionaţi.

— Dacă te vor crede.

— Dacă le spun eu, vor crede.

I-am studiat cu atenţie faţa. Vorbea sincer. Andais se supraestima. Dar aroganţa asta absolută era tipică pentru sidhe.

— Haide, Meredith, recunoaşte, locul tău nu e printre muritori.

— Aşa cum ai binevoit să-mi aminteşti de atâtea ori, mătuşă, sunt totuşi parţial muritoare.

— Acum trei ani erai mulţumită, fericită. Nu aveai de gând să părăseşti curtea, a spus Andais, rezemându-se de spătarul scaunului şi lăsându-mă să o domin aşa cum stăteam în picioare. Ştiu ce a făcut Griffin.

Preţ de o clipă i-am întâlnit ochii pali, dar nu i-am putut

susţine privirea. Nu am citit milă în ochii aceia. Ci doar răceală, de parcă Andais nu ar fi dorit decât să-mi vadă reacţia şi atât.

— Doar n-ai crezut că am plecat de la curte din cauza lui Griffin? am întrebat-o, fără să încerc să îmi ascund mirarea din voce.

Imposibil: n-avea cum să creadă că părăsisem curtea pentru că Griffin îmi frânsese inima.

— Ultima oară, voi doi v-aţi certat în public.

— Îmi amintesc cearta, mătuşă dragă, dar nu acesta e motivul pentru care am decis să părăsesc curtea. Am plecat pentru că n-aveam cum să supravieţuiesc următorului duel.

S-a prefăcut că nu mă aude. În momentul acela mi-am dat seama că nu avea să creadă niciodată ce se şoptea de rău despre fiul ei, nu fără probe indubitabile. Iar eu nu îi puteam oferi asemenea probe de necontestat şi, în lipsa lor, nu îi puteam mărturisi suspiciunile mele decât pe propriul risc.

A continuat să vorbească despre Griffin de parcă el era adevăratul motiv al plecării mele de la curte.

— Dar Griffin a fost cel care a început cearta. El a vrut să afle de ce nu îl mai primeai în patul tău, în inima ta, ca mai înainte. Nopţi în şir l-ai urmărit, şi acum ajunsese el să te vâneze. Cum de ai obţinut atât de rapid un asemenea rezultat?

— I-am refuzat accesul în patul meu.

Am fixat-o din priviri, însă în ochii ei nu am întrezărit niciun pic de amuzament, doar multă intensitate.

— Şi asta a fost de ajuns ca să îl faci să te urmărească în văzul tuturor şi să înjure ca un birjar?

— Presupun că a crezut că o să-l iert. Că o să-l pedepsesc o vreme, după care o să-l accept înapoi. Numai că în acea ultimă seară l-am convins că vorbesc serios.

— Ce i-ai spus? a întrebat Andais.

— Că nu va mai fi niciodată cu mine pe lumea aceasta.

Andais m-a privit fix.

— Îl mai iubeşti?

Am scuturat din cap.

— Nu.

— Dar mai ai sentimente faţă de el.

Nu era o întrebare.

Am clătinat din cap.

— Sentimente, da, dar nu de bine.

— Dacă îl mai doreşti pe Griffin, poţi să îl ai pentru un an. Dacă după un an nu rămâi grea cu el, îţi voi cere să alegi pe altcineva.

— Nu-l mai doresc pe Griffin.

— Sesizez o urmă de regret în tonul tău, Meredith. Eşti sigură că nu-l mai vrei?

Am oftat şi mi-am sprijinit mâinile de tăblia mesei, uitându-mă în jos la ele. Am rămas cocârjată, copleşită dintr-odată de o senzaţie de oboseală. Mă străduisem din greu să nu mă gândesc la Griffin şi la faptul că în seara aceea aveam să-l revăd.

— Dacă ar fi avut pentru mine aceleaşi sentimente pe care le-am avut eu pentru el, dacă m-ar fi iubit aşa cum l-am iubit eu, atunci l-aş dori înapoi, numai că nu e cazul. Griffin e aşa cum e, iar eu sunt aşa cum sunt, am spus, privind-o pe Andais pe deasupra mesei.

— Îl poţi include în competiţia pentru câştigarea inimii tale sau îl poţi exclude. Tu decizi.

Am dat din cap în semn de încuviinţare, fără a mai sta îndoită ca un iepure rănit.

— Mulţumesc, mătuşă dragă.

— De ce am impresia că vorbele astea ţi s-au scurs din gură asemeni celei mai josnice insulte?

— N-am vrut să sune a insultă.

Şi-a fluturat mâna, reducându-mă la tăcere.

— Nu te mai obosi, Meredith. Între noi e prea puţină afecţiune, o ştim amândouă. M-a măsurat de sus până jos. Hainele tale sunt acceptabile, deşi nu asta aş fi ales eu pentru tine.

Am zâmbit, dar fără veselie.

— Dacă aş fi ştiut că ai de gând să mă numeşti moştenitoarea ta, aş fi optat pentru o creaţie originală

Tommy Hilfiger.

A râs şi s-a ridicat în picioare în foşnet de jupe.

— Poţi să-ţi faci o nouă garderobă, dacă vrei. Cumpără ce doreşti sau cere-i designerului curţii să-ţi creeze ţinutele.

— N-am nevoie, am spus. Dar mersi de ofertă.

— Eşti o persoană independentă, Meredith. Niciodată nu mi-a plăcut treaba asta.

— Ştiu, am răspuns.

— Dacă Doyle ţi-ar fi spus acolo, în ţinuturile de vest, ce plănuiam pentru tine în seara asta, ai fi venit aici de bunăvoie, ori ai fi încercat să fugi?

M-am holbat la ea.

— Mă vei numi moştenitoare. Îmi vei permite să ies cu membrii gărzii. Nu e o soartă mai rea decât moartea, mătuşă Andais. Sau mai e şi altceva la mijloc?

— Ridică taburetul de jos, Meredith. Hai să ieşim de aici şi să lăsăm totul în ordine, da?

A alunecat în jos pe treptele din piatră şi a pornit spre uşa din capătul celălalt al încăperii.

Am ridicat taburetul de jos, dar nu mi-a plăcut că nu-mi răspunsese la întrebare. Trebuia să mă aştept în continuare la surprize din partea ei.

Am strigat după ea înainte să apuce să ajungă la uşiţă.

— Mătuşă Andais?

S-a întors.

— Da, nepoată.

Pe faţă i se citea un uşor amuzament, o expresie de condescendenţă.

— Dacă vraja aceea pe care ai lăsat-o în maşină şi-ar fi făcut efectul şi aş fi făcut dragoste cu Galen, ne-ai fi ucis pe amândoi?

A clipit din ochi şi zâmbetul slab i s-a şters de pe faţă.

— Vrajă? Despre ce vorbeşti?

I-am povestit.

A clătinat din cap.

— Nu eu am făcut vraja.

Am ridicat mâna, dând la iveală inelul strălucitor.

— Dar vraja s-a folosit de inelul tău pentru a-şi lua puterea.

— Îţi dau cuvântul meu, Meredith, că n-am făcut niciun fel de vrajă în maşină. Nu am făcut decât să las acolo inelul, ca să-l găseşti tu.

— Tu l-ai lăsat acolo, sau l-ai dat cuiva ca să îl pună în maşină? am întrebat.

Şi-a ferit privirea.

— Eu l-am pus.

Şi în clipa aceea am ştiut că minte.

— Mai este cineva la curent cu faptul că intenţionezi să anulezi ordinul de celibat al gărzilor în favoarea mea?

A clătinat din cap şi o buclă neagră lungă i-a căzut pe umăr.

— Eamon ştie, dar atât. Iar Eamon ştie să păstreze un secret.

Am dat din cap.

— Da, aşa e.

Ne-am uitat una la cealaltă din capetele opuse ale camerei şi am văzut cum un gând i se formează mai întâi în ochi, apoi i se întinde pe toată faţa.

— Cineva a încercat să te ucidă, a spus Andais.

Am încuviinţat din cap.

— Dacă Galen şi cu mine am fi făcut dragoste iar tu nu ai fi ridicat interdicţia, ai fi putut să mă ucizi pentru fapta mea. Iar soarta lui Galen ar fi fost pecetluită.

Furia i-a jucat pe faţă ca licărirea unei lumânări într-o sticlă.

— Ştii cine a făcut vraja, am spus.

— Nu, dar ştiu cine era la curent cu intenţia mea de a te numi comoştenitoare.

— Cel, am zis eu.

— A trebuit să-i spun, ca să îl pregătesc.

— Înţeleg.

— Nu el a făcut vraja, a spus Andais, şi pentru prima oară am sesizat în vocea ei ceva – aceeaşi notă de protest pe care o auzi la toate mamele când îşi apără copiii.

M-am mulţumit să mă holbez la ea cu o expresie

impenetrabilă. Mai mult de atât nu aveam ce face, pentru că îl cunoşteam prea bine pe Cel. Nu avea să renunţe atât de uşor la dreptul său din naştere din cauza unui capriciu al mamei, chiar dacă ea era regina.

— Ce a făcut Cel atât de grav încât să te supere? am întrebat-o.

— Îţi spun, aşa cum i-am spus şi lui, că nu sunt supărată pe el.

Numai că vocea lui Andais îşi pierduse din forţă. Pentru prima oară în seara aceea, mătuşa mea intrase în defensivă. Lucru care mi-a plăcut.

— Numai că Cel nu te-a crezut, nu-i aşa?

— Cel îmi cunoaşte motivele, a răspuns ea.

— Şi n-ai vrea să-mi împărtăşeşti şi mie motivele astea? am întrebat eu.

A zâmbit, primul zâmbet adevărat pe care îl vedeam pe faţa ei în seara aceea. O mişcare aproape stânjenită a buzelor. M-a ameninţat cu un deget înmănuşat.

— Nu, motivele mă privesc numai pe mine. Vreau ca în seara asta să-ţi alegi pe cineva cu care să te culci. Du-l în camera ta de hotel. Nu mă interesează cine e, atâta doar că vreau ca totul să înceapă încă de azi.

Zâmbetul îi pierise de pe faţă. Redevenise regină, deopotrivă indescifrabilă, închisă în sine, misterioasă şi dominatoare.

— Tu nu m-ai înţeles niciodată, mătuşă.

— Şi, mă rog, ce ar fi trebuit să înţeleg?

— Că dacă nu mi-ai fi dat această ultimă poruncă, mătuşă dragă, probabil că mi-aş fi ales oricum pe cineva cu care să mă culc în seara asta. Însă acum, că mi-ai dat poruncă, mă simt ca o târfă regală. Şi asta nu-mi place.

Şi-a lăsat fustele să cadă şi trena i s-a aşezat la spate. A păşit spre mine. Pe măsură ce se apropia, puterile i s-au dezvăluit, revărsându-se în încăpere aidoma unor scântei invizibile care mă muşcau de piele. Primele două dăţi am tresărit, dar pe urmă am rămas nemişcată şi i-am lăsat puterile să mă muşte. Purtam oţel asupra mea, dar câteva cuţite nu fuseseră niciodată îndeajuns pentru a-i înfrunta

magia. Probabil însă că puterile acelea noi ale mele o împiedicau să-mi facă mai mult rău.

Şi-a mijit ochii în timp ce se apropia şi a rămas în picioare în faţa mea. Rămăsesem pe mica platformă înălţată, aşa că ochii noştri se aflau acum la acelaşi nivel. Magia ei s-a împins în faţă ca un zid mişcător de putere, A trebuit să-mi înfig bine picioarele în pământ, ca pentru a mă apăra de vânt. Micile muşcături arzătoare deveniseră între timp o durere constantă, ca şi cum mă aflam înăuntrul unui cuptor, fără să îi ating propriu-zis suprafaţa încinsă, dar ştiind că o singură mică lopată de cărbuni avea să-mi facă pielea scrum.

— Doyle mi-a spus că ţi-au crescut puterile, dar nu prea i-am dat crezare. Dar acum, că stai în faţa mea, trebuie să recunosc că ai devenit, în sfârşit, o adevărată sidhe, a spus Andais, aşezându-şi un picior pe prima treaptă. Dar să nu uiţi niciodată că eu sunt regina, nu tu, Meredith. Oricâte puteri ai avea, nu vei putea rivaliza nicicând cu mine.

— Nici prin cap nu mi-ar trece aşa ceva, Maiestate, am răspuns cu o voce uşor tremurată.

Magia ei s-a împins în mine. Nu puteam să trag aer adânc în piept. Am clipit din ochi, ca şi cum mă uitam în soare. M-am luptat să rămân în picioare şi să nu cedez.

— Maiestate, spune-mi ce doreşti de la mine şi aşa am să fac. Nu vreau să te provoc în niciun fel.

A urcat încă o treaptă, şi de data aceasta am cedat. Nu voiam s-o las să mă atingă.

— Mă provoci prin simplul fapt că ai rămas în picioare în faţa puterilor mele.

— Dacă doreşti să îngenunchez, voi îngenunchea. Spune-mi ce vrei să fac şi mă voi supune.

Nu voiam să intru într-o competiţie de magie cu ea. Pentru că aveam să pierd. Ştiam asta. Şi dacă pierdeam, nu mai aveam cum să-i dovedesc ce puteri noi aveam.

— Fă ca inelul să prindă viaţă pe degetul meu, nepoată.

Am rămas fără grai. Într-un târziu, am întins mâna dreaptă spre ea.

— Vrei inelul înapoi?

— Mai mult decât îţi poţi închipui, numai că acum inelul îţi aparţine, nepoată. Şi îţi doresc să îţi aducă numai bucurii.

Ultima propoziţie sunase mai degrabă a blestem decât a binecuvântare.

M-am dus spre capătul îndepărtat al mesei şi m-am prins de marginea ei pentru a rezista în faţa presiunii crescânde a magiei.

— Ce vrei de la mine?

Nu mi-a răspuns. A făcut un gest cu ambele mâini către mine şi presiunea s-a transformat într-o forţă care m-a împins în spate. Pentru o clipă am plutit prin aer, după care m-am izbit de zid cu spatele şi, după un moment, cu capul. Cu ultimele puteri am făcut o mică vrajă, rămânând în picioare, cu o jerbă de flori gri şi albe în coada ochiului.

Când privirea mi s-a mai limpezit, am văzut-o pe Andais stând în faţa mea cu un cuţit în mână. A apăsat vârful lamei de mica adâncitură de la baza gâtului meu, l-a apăsat până ce am simţit că îmi intră în piele. Şi-a aşezat un deget peste rană şi, când l-a retras, o picătură tremurătoare de sânge atârna de mâna înmănuşată în piele. Şi-a răsucit degetul, lăsând picătura să cadă, înfioratǎ, pe podea.

— Uite cum stă treaba, nepoată. Eşti sânge din sângele meu şi acesta e singurul motiv pentru care îmi pasă de ceea ce ţi se întâmplă. Nu mă interesează dacă îţi convine sau nu ceea ce am plănuit pentru tine. Vreau ca sângele nostru să se perpetueze, dar dacă nu mă ajuţi cu asta, nu-mi eşti de niciun folos.

A retras foarte încet cuţitul, îndepărtându-l de pielea mea cu câţiva centimetri. A lipit apoi lama cuţitului de faţa mea, cu vârful periculos de aproape de ochi.

Mi-am simţit pulsul în limbă şi mi-am dat seama că uitasem să respir. M-am uitat în ochii ei şi am înţeles că nu avea să ezite să mă omoare.

— Tot ceea ce nu-mi e de folos e un balast pentru mine, Meredith. A apăsat lama mai adânc în pielea mea, aşa că atunci când am clipit, genele mele au atins cuţitul. În seara

asta vei alege un bărbat cu care să te culci. Nu-mi pasă cine. Având în vedere că ai invocat dreptul la virginitate, eşti liberă să te întorci la Los Angeles, dar numai însoţită de un membru al gărzii mele. Aşa că în seara asta uită-te bine la ei, Meredith, cu ochii aceştia verzi de smarald şi aurii ai tăi, cu ochii tăi de Seelie, şi alege. Şi-a apropiat faţa de mine, de parcă ar fi dat să mă sărute. Regulează-l pe unul din ei în seara asta, Meredith, pentru că dacă nu, mâine-noapte vei delecta curtea cu un grup ales de mine.

A zâmbit, zâmbetul acela care i se întipărea pe faţă ori de câte ori punea la cale ceva malefic şi dureros.

— Măcar cel pe care îl vei alege te va spiona pentru mine. Asta dacă decizi să te întorci la Los Angeles.

Am şoptit abia auzit:

— Trebuie să mă culc cu spionul tău?

— Da, a răspuns ea.

Lama cuţitului s-a mişcat cu o câtime de milimetru, apropiindu-se atât cât să-mi înceţoşeze privirea, şi a trebuit să mă lupt să nu clipesc pentru ca vârful să nu-mi străpungă pleoapa.

— Ei, nepoată, ce zici, e în regulă? E în regulă că te forţez să te culci cu spionul meu?

I-am dat singurul răspuns de care eram capabilă în acea clipă.

— Da, mătuşă Andais.

— Şi în seara asta, la banchet, îţi alegi micul harem?

Nu mi-am fluturat genele. Ochii îmi zvâcneau de încordarea de a nu clipi.

— Da, mătuşă Andais.

— Şi te vei culca cu unul din ei astă-seară, înainte de a zbura înapoi în ţinuturile de vest?

Am făcut ochii cât de mari am putut şi m-am concentrat asupra feţei reginei, asupra contemplării ei. Cuţitul era ca o pată ceţoasă din oţel care îmi bloca aproape complet vederea ochiului drept, dar tot mai zăream ceva, desluşeam faţa reginei, postată deasupra mea ca o lună pictată.

— Da, am şoptit.

Şi-a retras cuţitul de pe faţa mea şi a spus:

— Ei, vezi, n-a fost chiar atât de greu.

M-am rezemat de zid cu ochii închişi. I-am ţinut închişi pentru că nu-mi puteam ascunde furia din ei şi nu voiam ca Andais să o vadă. Tot ce voiam era să plec din încăperea aceea, să plec cât mai departe de ea.

— Îl voi chema pe Rhys să te conducă la banchet. Pari cam zdruncinată, a spus Andais râzând.

Am deschis ochii şi am clipit pentru a înlătura lacrimile formate când mă forţasem să nu clipesc. Am văzut-o cum cobora treptele.

— Îl voi trimite pe Rhys la tine, deşi poate că vei avea nevoie de altcineva care să te escorteze, din cauza vrăjii aceleia din trăsură. O să mă gândesc la asta mai târziu. Când a ajuns aproape de uşa exterioară, s-a răsucit spre mine. Hm, pe cine să aleg drept spion? Voi încerca să găsesc un bărbat frumos şi bun la pat, ca să nu fie o corvoadă prea mare.

— Nu mă culc cu bărbaţi proşti sau răi la suflet, am spus.

— Prima cerinţă nu restrânge prea mult aria de căutare, dar a doua… o persoană generoasă, hm…, asta e o pretenţie cam mare.

Zâmbetul lui Andais s-a luminat – era clar, deja se gândea la cineva.

— Da, cred că ar fi tocmai potrivit.

— Cine? am întrebat eu.

— Nu-ţi plac surprizele, Meredith?

— Nu prea.

— Ei bine, eu le ador. El va fi darul meu pentru tine. E nemaipomenit la pat, sau mă rog, aşa era acum şaizeci de ani – sau poate au trecut nouăzeci. Da, cred că se va descurca de minune.

Nu m-am obosit să repet întrebarea.

— Cum poţi să fii atât de sigură că va spiona pentru tine atunci când va ajunge în Los Angeles?

S-a oprit, cu degetele pe mânerul uşii.

— Pentru că mă cunoaşte foarte bine, Meredith. Ştie de

ce sunt capabilă, atât din plăcere, cât şi la suferinţă.

Şi cu aceasta a dat uşile duble de perete şi Rhys a intrat în cameră.

Şi-a mutat privirea de la una la cealaltă. A căscat ochii, dar aproape imperceptibil. Şi-a păstrat expresia neutră pe faţă în timp ce a înaintat şi mi-a oferit braţul. L-am luat recunoscătoare. Mi s-a părut că a durat o veşnicie să traversăm încăperea spre uşa deschisă. Îmi venea să o iau la fugă şi să nu mă mai opresc. Rhys m-a bătut uşurel pe mână, ca şi cum îmi simţise încordarea din corp. Ştiam că îmi zărise mica rană de la gât. Şi că bănuia cum ajunsese acolo.

Am ieşit pe uşă, apoi am pornit pe hol. Umerii mi s-au relaxat puţin.

Andais a strigat după noi:

— Distracţie plăcută, copii. Ne vedem la banchet.

A trântit cu zgomot uşa în urma noastră.

Rhys a dat să se oprească.

— Eşti bine?

Mi-am încleştat mâna de braţul lui şi l-am tras după mine.

— Scoate-mă de aici, Rhys. Scoate-mă cât mai repede de aici.

S-a abţinut de la alte întrebări. M-a condus pe hol şi ne-am îndepărtat de camerele private ale reginei.

Capitolul 28

Ne-am întors pe unde veniserăm, numai că holul era acum drept şi mai îngust – complet diferit. Am aruncat o privire în spate şi nu am zărit nicio uşă dublă. Camerele private ale reginei se aflau în altă parte. Pentru moment eram în siguranţă. Am început să tremur incontrolabil.

Rhys m-a luat în braţe şi m-a strâns la piept. M-am prăbuşit, lipindu-mă de el şi strecurându-mi braţele pe sub manta ca să-i cuprind mijlocul. Mi-a îndepărtat părul de pe faţă.

— Ai pielea rece la atingere. Ce ţi-a făcut, Merry? Mi-a ridicat încet capul ca să mă poată privi în faţă în timp ce mă agăţam de el. Vorbeşte-mi, m-a îndemnat cu blândeţe.

Am clătinat din cap.

— Mi-a oferit totul, Rhys, tot ce şi-ar putea dori o mică sidhe. Problema e că n-am încredere în ea.

— Ce tot spui? a întrebat el.

M-am retras din îmbrăţişare.

— Uite, am zis, atingându-mi gâtul în locul unde sângele începuse să se închege. Eu sunt muritoare, Rhys. Chiar dacă mi se oferă în dar luna de pe cer, nu înseamnă că voi supravieţui ca să mi-o bag în buzunar.

M-a privit înţelegător, însă mi-am dat seama cât de bătrân era prin comparaţie cu mine. Faţa îi era încă tânără, dar nu şi privirea.

— Asta e tot ce ţi-a făcut?

Am dat din cap în semn de aprobare.

A întins mâna şi a atins pata de sânge. Nu m-a durut. Nu era cine ştie ce rană. Îmi venea foarte greu să îi explic că ceea ce durea nu se vedea pe piele. Regina trăia în negare în privinţa lui Cel, dar nu şi eu. Cel nu avea niciodată să accepte să împartă tronul cu mine: unul din noi avea să moară înainte să ajungă celălalt suveran peste Curtea

Unseelie.

— Te-a amenințat? m-a întrebat Rhys.

Am dat din nou din cap.

— Pari îngrozită, Merry. Ce ți-a spus regina acolo, înăuntru?

L-am măsurat din priviri și am decis că nu vreau să-i povestesc. Era ca și cum povestea ar fi făcut ca lucrurile întâmplate să pară și mai reale. Dar era mai mult de atât. Dacă îi povesteam, unele lucruri nu aveau să-i displacă.

— E un soi de amestec de lucruri bune și lucruri rele, am răspuns.

— Care sunt lucrurile bune?

I-am mărturisit că regina mă numise comoștenitoare.

M-a îmbrățișat strâns și cu putere.

— Asta-i o veste excelentă, Merry. Atunci, care ar putea fi vestea cea rea?

M-am tras înapoi din îmbrățișare.

— Chiar crezi că Cel mă va lăsa să trăiesc suficient cât să-l înlocuiesc? El s-a aflat în spatele tentativelor de asasinat la adresa mea din urmă cu trei ani, și pe vremea aceea nici nu avea motive atât de bune ca să mă vrea moartă.

Zâmbetul i-a dispărut de pe față.

— Acum porți amprenta reginei – nici măcar Cel nu va îndrăzni să te ucidă. De acum încolo, acela care îți va face rău se va afla la mila reginei.

— Acolo, în camera ei, Andais mi-a spus că am părăsit curtea din cauza lui Griffin. Am încercat să îi explic că n-o făcusem pentru că Griffin mi-ar fi frânt inima, ci că plecasem din cauza duelurilor, am spus, clătinând din cap. Nu m-a lăsat să vorbesc, Rhys, de parcă ce spuneam eu n-avea nicio importanță. Andais se minte singură și nu cred că moartea mea ar schimba în vreun fel lucrurile.

— Vrei să spui că ar insista la nesfârșit că băiețelul ei nu e capabil de nimic rău, a spus Rhys.

— Exact. În plus, crezi că Cel și-ar risca propriul gât alb ca laptele? Ar pune pe altcineva să mă omoare și acela s-ar afla pe urmă în pericol, și nu el.

— E sarcina noastră să te protejăm, Merry. Şi, crede-mă, ne pricepem foarte bine la treaba asta.

Am scos un hohot de râs, dar nu un hohot din inimă, ci mult de stres.

— Mătuşa Andais v-a schimbat sarcinile de serviciu, Rhys.

— Cum adică?

— Hai să mergem şi îţi voi povesti pe drum. Vreau să pun şi mai multă distanţă între mine şi regină.

Mi-a oferit din nou braţul.

— Facă-se voia ta, domniţă.

A zâmbit, iar eu m-am apropiat, numai că nu l-am luat de braţ, ci i-am încercuit mijlocul. A încremenit preţ de o clipă, luat prin surprindere, apoi şi-a trecut braţul pe după umerii mei. Am continuat să înaintăm îmbrăţişaţi de-a lungul coridorului. Îmi era şi acum frig – căldura mea interioară părea să se fi stins.

Există bărbaţi cu care nu pot să merg mână în mână, ca şi cum corpurile noastre ar avea ritmuri diferite. Rhys şi cu mine ne deplasam de parcă eram jumătăţile unui întreg. Tot nu-mi venea să cred că mi se permisese să îl ating. Faptul că mi se oferiseră, dintr-odată, cheile regatului mi se părea un lucru ireal.

Rhys s-a oprit şi m-a răsucit cu faţa spre el, după care şi-a trecut mâinile în sus şi în jos pe braţele mele.

— Tot mai tremuri.

— Nu la fel de rău, am spus.

Mi-a aşezat un sărut dulce pe frunte.

— Hai, prăjiturică, spune-mi ce ţi-a făcut Vrăjitoarea cea Rea din Est.

Am zâmbit.

— Prăjiturică?

A rânjit.

— Ursuleţ? Păpuşică? Scumpi?

Am râs.

— Din ce în ce mai rău.

Zâmbetul i s-a şters de pe faţă. S-a zgâit la inelul care stătea lipit de mâneca lui albă.

— Doyle mi-a spus că inelul a prins viaţă la atingere. E adevărat?

M-am uitat în jos la bucata octogonală de argint masiv şi am încuviinţat din cap.

— Văd că lipit de braţul meu nu se mişcă.

Mi-am ridicat privirea spre Rhys. Părea… pierdut.

— Pe vremuri, regina obişnuia să lase inelul să-i aleagă consortul, a spus el.

— A reacţionat la aproape toate gărzile care l-au atins în seara asta.

— În afară de mine.

Avea glasul atât de încărcat de regrete, încât n-am suportat să-l văd aşa de mâhnit.

— Trebuie să vină în contact direct cu pielea, i-am spus.

A dat să-mi tragă mâna spre el, ca să atingă inelul.

Mi-am smuls mâna din strânsoare.

— Te rog, nu.

— Ce s-a întâmplat, Merry? a întrebat el.

Lumina pălise şi nu mai era acum decât o licărire slabă, ca de amurg. Pânze de păianjen îmbrăcau pereţii holului ca nişte draperii uriaşe de argint strălucitor. Păianjeni de un alb palid mai mari decât cele două mâini ale mele împreunate se ascundeau în pânze ca nişte năluci rotunde îmbuibate.

— Chiar şi pe vremea când n-aveam decât şaisprezece ani, eu eram întotdeauna cea care îţi cerea să te opreşti. Deşi tu ar fi trebuit să ştii că nu era cazul să mergi mai departe.

— O pălmuţă şi o gâdilitură şi gata, sunt scos de tot din joc. Zău aşa, scumpo, e tare crud din partea ta.

— Ba deloc, sunt cât se poate de pragmatică. N-am niciun chef să-mi sfârşesc viaţa ţintuită în cuie pe o cruce a Sfântului Andrei, l-am prevenit eu, cu toate că acum nu mai era cazul.

Aş fi putut să-i mărturisesc asta lui Rhys şi am fi putut să o facem pe loc, rezemaţi de perete, fără să riscăm vreo pedeapsă. Sau cel puţin aşa mă asigurase Andais. Numai că eu nu aveam pic de încredere în mătuşa mea. Tot ce îmi

spusese era că ridicase interdicţia de celibat. Şi tot ce aveam era cuvântul ei că numai Eamon ştia despre asta, ori Eamon era consortul ei, creaţia ei. Ce se întâmpla dacă îl lipeam pe Rhys de zid şi după aceea Andais se răzgândea? Până ce nu-şi anunţa public decizia, era mai bine să nu mă bazez pe promisiunile ei dacă voiam să fiu în siguranţă. Abia atunci aveam s-o cred pe deplin.

Un păianjen alb şi mare s-a deplasat spre marginea pânzei. Avea capul de cel puţin şapte centimetri şi jumătate. Şi eu trebuia să trec exact pe sub el.

— Ai văzut o muritoare torturată pentru că sedusese un membru al gărzii şi îţi vei aminti asta toată viaţa. Ai o memorie prea bună, a spus Rhys.

— Am văzut ce i-a făcut torţionarul favorit al reginei gărzii care nu s-a supus interdicţiei. Şi cred că tu ai memoria prea scurtă, Rhys.

L-am oprit trăgându-l de braţ, imediat lângă păianjenul corpolent. Aş fi putut încerca vraja focului Sfântului Elmo, numai că păianjenii nu erau deranjaţi de ea.

— Poţi invoca o vrajă mai puternică decât focul Sfântului Elmo? am întrebat.

M-am holbat la păianjenul aflat în aşteptare, al cărui corp era mai mare decât pumnul meu. Pânzele de păianjen de deasupra mea au părut dintr-odată mai grele, împovărate de corpurile acelea rotunde, umflate ca o plasă plină de peşte, gata-gata să-mi cadă în cap.

Rhys s-a holbat la mine uimit, după care şi-a ridicat ochii, ca şi cum abia atunci zărea pânzele groase şi sesiza viermuiala păianjenilor.

— Nu ţi-au plăcut niciodată păianjenii.

— Nu, am spus eu, nu mi-au plăcut niciodată păianjenii.

Rhys s-a apropiat de păianjenul care părea să mă pândească. M-a lăsat singură în mijlocul holului să trag cu urechea la fojgăiala puternică şi să urmăresc cum pânzele se clătină deasupra capului meu. Nu am văzut exact ce a făcut. A părut doar că atinge cu un deget abdomenul păianjenului. Păianjenul a dat să se îndepărteze în grabă, după care s-a oprit brusc şi a început să tremure, cu

picioarele agitându-se spasmodic în aer. S-a contorsionat şi s-a zvârcolit, făcând o gaură în pânza care atârna de acum neputincioasă, pe jumătate ieşită din ghem.

Am auzit zeci de vietăţi retrăgându-se în fugă, cu un zgomot ca de tropăit. Pânzele se clătinau de colo-colo ca un ocean întors cu fundul în sus de graba lor. Pe Zeiţa-Mamă, trebuie că erau cu sutele.

Corpul alb al păianjenului a început să se contracte, să se micşoreze, ca zdrobit de o mână gigantică. Trupul gras s-a transformat într-o pulbere neagră, uscată, şi nici n-aş fi putut ghici ce fusese înainte dacă nu l-aş fi văzut viu.

Acum forfota încetase în pânze. Holul era cufundat în linişte, cu excepţia figurii zâmbitoare a lui Rhys. Lumina foarte, foarte slabă părea să se fi adunat în jurul buclelor lui albe şi al costumului alb, până ce corpul a ajuns să-i strălucească pe fundalul pânzelor de păianjen cenuşii şi al pietrei, tot gri, dar de o nuanţă mai întunecată. Îmi zâmbea vesel, o atitudine firească pentru el.

— Mulţumită? m-a întrebat.

Am încuviinţat din cap.

— Nu te-am mai văzut făcând asta decât o singură dată, dar era într-o luptă şi îţi apărai viaţa.

— Îţi pare rău după insectă?

— E o arahnidă, nu o insectă, şi nu, nu-mi pare rău după ea. Niciodată n-am avut puterile necesare ca să mă mişc în siguranţă pe aici. Numai că…

Ceea ce voisem de la Rhys era să invoce focul în mâini sau nişte lumini mai puternice, ca să sperie creaturile. Nu intenţionasem să…

Mi-a întins o mână, continuând să zâmbească.

M-am holbat la pulberea neagră care s-a legănat uşor în firele de pânză, în timp ce mişcările noastre au provocat mici curenţi de aer.

Zâmbetul nu a dispărut de pe faţa lui Rhys, însă ochii i s-au îmblânzit.

— Eu sunt un zeu al morţii, sau, în fine, am fost cândva, Merry. Ce ai crezut că o să fac, să aprind un chibrit şi să scot un chiot?

— Nu, dar…

M-am uitat la mâna întinsă spre mine. M-am holbat la ea mai mult timp decât ar fi fost politicos. Într-un târziu, i-am întins, la rândul meu, şovăitoare, braţul. Vârfurile degetelor noastre s-au atins şi Rhys a scos un oftat.

S-a uitat în jos la cercul de argint de pe degetul meu. Şi-a ridicat privirea şi ochii noştri s-au întâlnit.

— Îmi dai voie? Te rog, Merry.

I-am scrutat ochiul albastru pal.

— De ce e atât de important pentru tine?

M-am întrebat în sinea mea dacă la curte se răspândise deja zvonul în legătură cu ceea ce regina avea să anunţe în acea seară.

— Cu toţii sperăm că Andais te-a chemat înapoi ca să-ţi alegi un alt posibil consort. Presupun că dacă inelul nu recunoaşte pe cineva, atunci acela iese automat din competiţie.

— Nici nu-ţi închipui câtă dreptate ai, am spus eu.

— Atunci îmi permiţi? a repetat.

A încercat, fără succes, să-şi mascheze nerăbdarea de pe faţă. Nu puteam să i-o iau în nume de rău. Imediat ce anunţul avea să fie făcut, aşa urmau să se petreacă lucrurile. Ba nu, avea să fie cu mult mai rău.

Am încuviinţat cu o mişcare din cap.

Mi-a dus mâna la buze în timp ce rostea:

— Ştii bine că nu ţi-aş face niciodată rău cu intenţie, Merry.

Mi-a sărutat mâna şi buzele i s-au frecat de inel. Inelul a părut cumva că prinde viteză – e singura descriere care mi-a venit în minte. S-a aprins în mine, în amândoi. Senzaţia aceea a părut că-mi strânge inima şi că îmi accelerează pulsul în gât, ca şi cum m-aş fi sufocat.

Rhys a rămas aplecat peste mâna mea, dar l-am auzit scoţând un „Dumnezeule, da”. Apoi s-a ridicat, însă ochii lui păreau incapabili să se focalizeze.

Era cea mai puternică reacţie declanşată până acum de inel şi asta m-a cam pus pe gânduri. Intensitatea reacţiei avea cumva de-a face cu virilitatea bărbatului, era un soi

de etalon supranatural al spermei? Nu-mi displăcea Rhys, dar dacă era să mă culc cu cineva în noaptea aceea, probabil că urma să fie cu Galen. Inelul n-avea decât să-i facă inimioara lui Rhys să bubuie tare. Nu conta, pentru că *eu* şi numai eu eram în măsură să îl aleg pe cel cu care urma să împart patul. Asta, desigur, până ce draga de Andais avea să-mi trimită pe cap spionul. Am îndepărtat iute gândul din mintea mea – în clipa aceea numai de asta nu-mi ardea. În garda regală existau sidhe pe care mai degrabă i-aş fi ucis decât să-i sărut.

Rhys şi-a încolăcit degetele în jurul mâinii mele, apăsându-şi palma de inel. A doua zvâcnire a fost şi mai puternică şi m-a făcut să scot, fără să vreau, un geamăt. M-am simţit ca şi cum corpul îmi era mângâiat pe dinăuntru. Pe dinăuntru în locuri unde nicio mână nu poate ajunge – numai că puterea… puterea nu e constrânsă de limitările cărnii.

— Îmi place, a zis Rhys.

Mi-am retras mâna din strânsoare.

— Să nu mai faci asta niciodată.

— Dar a fost bine şi pentru tine.

M-am uitat la faţa lui îmbujorată şi am spus:

— Regina nu vrea doar să-mi găsesc un nou logodnic. Vrea să fac sex cu mai mulţi membri ai gărzii pe care inelul îi recunoaşte. E o cursă între mine şi Cel: care dintre noi îi va dărui primul lui Andais un moştenitor de sânge regal.

Rhys s-a holbat la mine, scrutându-mă ca şi cum încerca să-mi citească gândurile.

— Ştiu că n-ai glumi pe tema asta, dar pare prea frumos pentru a fi adevărat.

Faptul că nici Rhys nu avea încredere în promisiunile lui Andais m-a făcut să mă simt mai bine.

— Exact. Regina mi-a spus că jurământul de celibat va fi ridicat în favoarea mea, numai că nu am avut niciun martor la discuţie. Bănuiesc că e sinceră, însă până nu face anunţul în faţa întregii curţi, mă voi preface în continuare că sexul e tabu.

A dat din cap în semn de încuviinţare.

— Ce mai înseamnă câteva ore de aşteptare după o mie de ani de interdicţie? a spus pe un ton de glumă, numai că eu nu am râs.

— Mă tem că aşa vor gândi toţi. Eu sunt numai una, iar voi, câţi, douăzeci şi şapte?

— Trebuie să te culci cu toţi?

— Nu mi-a cerut asta în mod expres, dar de insistat, va *insista* să mă culc cu spionul ei, oricare ar fi acesta.

— Tu îi urăşti pe unii dintre membrii gărzii, Merry, şi ei te urăsc la rândul lor. Doar nu se aşteaptă să îi duci cu tine în pat. Pe Zeiţa-Mamă, dacă unul dintre cei pe care îi urăşti te va lăsa grea…

A lăsat fraza să plutească în aer.

— Atunci voi fi nevoită să mă căsătoresc cu un bărbat pe care îl dispreţuiesc, iar el va deveni rege.

Rhys a clipit şi lumina s-a reflectat în ochiul cu orbita albă în timp ce dădea din cap.

— La asta nu mă gândisem. Adevărul e că nu m-am gândit decât la sex, dar ai dreptate – unul din noi va ajunge rege.

Mi-am ridicat privirea spre încâlceala de fire de păianjen. Pânzele erau acum goale, dar…

— E bine să discutăm aici, cu chestiile astea deasupra capului?

S-a uitat în sus.

— Ai dreptate. Mi-a oferit braţul. Îmi permiţi să te conduc la banchet, domniţă?

Mi-am lăsat mâna să cadă pe braţul său.

— Cu plăcere.

M-a bătut uşurel pe mână.

— Sper, Merry, sper din toată inima.

Am scos un hohot de râs şi sunetul a răsunat straniu pe coridor, făcând pânzele să se mişte şi să plutească în aer. Era aproape ca şi cum tavanul se îndepărta alunecând tot mai sus, într-o întunecime vastă pe care numai pânzele de păianjen o ascundeau ochilor noştri. Râsul mi s-a stins cu mult înainte de a trece pe sub pânze.

— Mulţumesc, Rhys, că îmi înţelegi teama, în loc să te

gândeşti numai la faptul că eşti pe cale să pui capăt unor secole de celibat.

Mi-a apăsat mâna de buze.

— Trăiesc pentru a sluji sub tine, pe tine sau cum vei dori.

L-am lovit peste umăr.

— Termină.

A rânjit.

— Niciun zeu al morţii nu a purtat numele de Rhys. Când am fost la colegiu, am făcut nişte cercetări şi nu am găsit nicăieri numele Rhys.

Dintr-odată a părut că cercetează cu mare atenţie holul care se îngusta tot mai mult.

— Acum numele meu este Rhys, Merry. Ce am fost înainte nu are nicio importanţă.

— Ba sigur că are, am spus eu.

— De ce? m-a întrebat foarte serios, pe un ton foarte matur.

I-am contemplat strălucirea albă în lumina cenuşie şi nu m-am simţit la fel de matură şi eu. Ci doar obosită. Privirea lui era însă împovărată de ceva, de o aşteptare căreia trebuia cumva să-i răspund.

— Nu vreau decât să aflu cu cine am de-a face, Rhys.

— Mă ştii de o viaţă, Merry.

— Atunci povesteşte-mi.

— Nu vreau să discut despre un trecut aşa de îndepărtat.

— Dar dacă ar fi să te invit în patul meu? Atunci ai fi dispus să îmi mărturiseşti toate secretele tale?

Mi-a scrutat faţa.

— Mă tachinezi.

I-am atins cicatricele de pe marginea feţei, plimbându-mi degetele peste pielea întărită până ce au ajuns la buzele pline şi moi.

— Nu te tachinez, Rhys. Eşti frumos. Îmi eşti prieten de ani de zile. M-ai protejat pe vremea când eram o copilă. N-ar fi o recompensă prea bună din partea mea dacă te-aş lăsa să-ţi continui celibatul când aş putea să-i pun capăt –

asta fără să pun la socoteală faptul că am tot avut fantezii sexuale cu mine trecându-mi buzele peste stomacul tău tare ca piatra.

— Ca să vezi, şi eu am avut aceeaşi fantezie, a spus el. A ridicat din sprâncene într-o încercare total eşuată de a-l imita pe Groucho Marx. Poate vei vrea să-mi faci o vizită, să-mi vezi gravurile.

Am zâmbit şi am clătinat din cap.

— Nu te uiţi niciodată la filme color?

— Nu foarte des.

Mi-a întins mâna şi am luat-o. Am străbătut holul mână în mână şi tovărăşia lui era agreabilă. Dintre toţi membrii gărzii pe care îi plăceam, crezusem că Rhys avea să se comporte cel mai nesuferit la perspectiva de a face sex. Numai că el fusese gentlemanul perfect. Încă o dovadă că de fapt nu îi înţelegeam pe bărbaţi.

Capitolul 29

Uşile din capătul coridorului erau scunde în seara aceea, de înălţimea unui om. Uneori erau atât de înalte cât să permită trecerea unui elefant. Aveau o nuanţă pală de gri, cu margini aurite, în stil Ludovic al nu ştiu câtelea. Nu m-am obosit să-l întreb pe Rhys dacă regina redecorase. Sithenul, la fel ca Trăsura Neagră, se redecora singur.

Rhys a deschis uşile duble elegante, dar nu am ajuns să păşim înăuntru pentru că Frost ne-a oprit. Nu pentru că ar fi blocat fizic uşa – deşi o bloca. Se schimbase în ţinuta concepută de regină, iar la vederea lui am încremenit locului. Şi presupun că Rhys s-a oprit şi el din mers din cauza mea.

Prin cămaşa lui Frost se vedea tot, ba chiar în asemenea măsură încât nu mai eram sigură dacă haina era într-adevăr albă ori transparentă şi pielea lui o făcea să pară albă. Era strânsă pe piept, ca o a doua piele, însă mânecile bufante fuseseră croite dintr-un material diafan, tăiat chiar deasupra încheieturii cotului şi împodobit cu aplicaţii de argint strălucitor. Restul mânecii cădea într-un manşon lung şi plin, ca o volbură cristalină. Aţa cu care era tivită cămaşa era argintie şi sclipea la toate cusăturile. Pantalonii erau din satin argintiu şi cu tăietura atât de joasă în jurul mijlocului încât oasele şoldului se zăreau prin cămaşă. Dacă Frost ar fi purtat lenjerie de corp, chiloţii i-ar fi ieşit din pantaloni. Singurul lucru care îi ţinea pantalonii pe el era faptul că erau incredibil de strâmţi pe picior. O serie de fâşii de material alb îi acoperea mădularul, ca elasticul de la spatele corsetelor, şi ţineau loc de fermoar.

Părul îi era împărţit în trei. Partea de sus fusese adunată şi trecută printr-o bucată de os sculptat, astfel încât părul argintiu să i se reverse ca apa dintr-o fântână şi să îi

încadreze capul. Celelalte şuviţe fuseseră pur şi simplu trase pe spate, de o parte şi de alta a capului, şi prinse în agrafe de os. Partea de jos a părului atârna liberă, însă mai rămăsese atât de puţin încât arăta ca un văl subţire de argint care mai degrabă îi sublinia formele corpului decât să le ascundă.

— Frost, aproape că eşti prea frumos pentru a fi adevărat.

— Se poartă cu noi de parcă am fi nişte păpuşi pe care le împopoţonează după bunul plac.

Era comentariul cel mai apropiat de o critică la adresa reginei pe care îmi fusese vreodată dat să îl aud din gura lui.

— Mie îmi place, a spus Rhys. Îţi vine foarte bine.

Frost s-a încruntat la el.

— Ba nu.

Niciodată nu îl mai văzusem pe acest bărbat înalt atât de furios pe ceva atât de neînsemnat.

— Nu sunt decât nişte haine, Frost, am spus eu. Şi nu ţi-ar strica deloc să le porţi cu ceva mai multă graţie. Dacă îţi arăţi atât de făţiş nemulţumirea, *s-ar putea* să dai de necaz.

— Dar m-am supus ordinelor reginei.

— Dacă află ce mult urăşti hainele astea, s-ar putea să-ţi mai comande şi altele la fel. Ştii foarte bine asta.

Încruntătura s-a adâncit, până ce cute s-au format pe faţa lui perfectă. În clipa aceea, un ţipăt s-a auzit din încăperea din spatele său. Chiar şi fără să fi rostit cuvinte inteligibile, am recunoscut vocea. Era a lui Galen.

Am făcut un pas în faţă. Frost nu s-a clintit din loc.

— Dă-te din calea mea, Frost, am spus.

— Prinţul a ordonat pedeapsa, dar a avut bunăvoinţa să poruncească să fie aplicată în particular. Nimeni nu are voie să intre până ce totul nu se va sfârşi.

M-am holbat în sus la faţa lui Frost. Nu aveam cum să trec de el, şi nici nu aveam de gând să-l ucid. Pentru că astfel mi-aş fi epuizat opţiunile.

— Merry va fi numită comoştenitoare în seara asta, a

spus Rhys.

Frost a clipit şi şi-a mutat ochii de la Rhys la mine şi înapoi.

— Nu cred.

Galen a scos din nou un ţipăt şi, la auzul sunetului, pielea mi s-a făcut de găină pe braţ, iar pumnii mi s-au încleştat.

— În seara asta voi deveni comoştenitoarea tronului, Frost.

A clătinat din cap.

— Asta nu schimbă cu nimic lucrurile.

— Ce-ar fi dacă Merry ţi-ar spune că jurământul nostru de castitate va fi ridicat, dar numai pentru ea? a întrebat Rhys.

Frost a reuşit să arate deopotrivă arogant şi neîncrezător.

— Nu am de gând să mă joc cu voi de-a „ce-ar fi dacă”.

Galen a scos un nou ţipăt ascuţit. Corbii reginei nu ţipă din te miri ce. Am făcut un pas spre Frost şi l-am văzut cum se încordează. Se aştepta probabil să îl atac.

Mi-am trecut uşurel degetele peste piepţii cămăşii lui. A tresărit de parcă îl lovisem.

— Regina va anunţa în seara asta că voi alege dintre gărzi. Mi-a poruncit să mă culc cu unul din voi diseară, căci dacă nu, mâine voi fi vedetă într-una din micile ei orgii sexuale, am spus, înconjurându-i mijlocul cu braţele şi apăsându-mi uşor corpul de el. Crede-mă, Frost, în seara asta mă voi culca cu unul din voi, mâine cu un altul, poimâine la fel. Şi ar fi păcat dacă nu te-ai număra printre cei aleşi.

Aroganţa a dispărut de pe faţa lui, înlocuită de nerăbdare şi de un soi de teamă. Nu îi înţelegeam teama, dar nerăbdarea da. L-am văzut cum se uită la Rhys.

— Jură că ce mi-ai spus e adevărat.

— Jur, a spus Rhys. Las-o să treacă.

Frost şi-a coborât ochii spre mine. Nu îmi întorsese îmbrăţişarea – mângâierile mele fuseseră ca un sărut rămas fără răspuns –, însă s-a dat deoparte, eliberându-se

din strânsoarea mea. M-a urmărit din ochi aşa cum urmăreşti un şarpe cu clopoţei încolăcit, fără a face mişcări bruşte şi neîncrezător că nu te va muşca oricum. Îi era teamă de ceea ce se petrecea în camera alăturată.

Am trecut pe lângă el. L-am simţit pe Rhys păşind în urma mea, însă de concentrat m-am concentrat pe ceea ce se afla în mijlocul încăperii. Acolo se vedea o mică grădină acvatică, având în centru o stâncă decorativă mare. Mai multe pietre plate alcătuiau cărarea ce ducea la stâncă, în care fuseseră prinse câteva lanţuri. Galen era legat de stâncă. Corpul îi era aproape complet acoperit vederii de aripile de fluture care se zbăteau uşor ale semifeylor. Păreau nişte fluturi adevăraţi la marginea unei bălţi, adăpându-se, cu aripile fluturând încetişor în ritmul în care sorbeau apa. Numai că ceea ce sorbeau nu era apă, ci sângele lui Galen.

Galen a ţipat din nou şi m-am repezit înainte. Doyle a apărut brusc în faţa mea. Probabil că fusese postat la o altă uşă.

— Odată ce au început să bea, nu-i mai poţi opri.

— De ce ţipă? N-ar trebui să-l doară atât de tare.

Am dat să mă strecor pe lângă el, dar m-a prins de braţ.

— Nu, Meredith, nu.

Galen a scos un urlet lung şi puternic, iar corpul i s-a arcuit în lanţuri. Mişcarea a făcut vizibile o parte din semifey şi am văzut acum de ce ţipa. Vintrea îi era o masă sângerândă. Îi muşcau şi din carne, nu numai că îi beau sângele.

Rhys a scos un şuierat.

— Bestii nenorocite.

Doyle şi-a întărit strânsoarea în jurul braţului meu.

— Îl mutilează, am protestat eu.

— O să se vindece cu timpul.

Am încercat să mă eliberez din strânsoare, dar degetele lui păreau sudate de pielea mea.

— Te rog, Doyle.

— Îmi pare rău, prinţesă.

Galen a ţipat şi stânca s-a zgâlţâit sub forţa corpului său,

însă lanţurile nu au cedat.

— E un exces, şi o ştii şi tu.

— Prinţul are tot dreptul să-l pedepsească pe Galen pentru că nu i-a urmat porunca, a spus Doyle, dând să mă tragă deoparte, de parcă asta ar fi putut îmbunătăţi în vreun fel situaţia.

— Doyle, dacă Galen e supus unor asemenea cazne, nu am de gând să mă prefac că nu văd. Lasă-mă să trec.

— Promiţi să nu faci nimic nechibzuit?

— Promit.

Mi-a dat drumul din strânsoare şi când l-am atins pe umăr s-a tras deoparte, nemaiblocându-mi vederea. Aripile erau în toate culorile curcubeului şi în altele la care curcubeul nu ar putea decât să viseze – aripi uriaşe, mai mari decât pumnii mei, aplecându-se şi ridicându-se încet pe deasupra trupului abia întrezărit şi aproape gol al lui Galen. Pantalonii îi fuseseră traşi în jos, până la glezne, şi în rest, din câte îmi puteam da seama, nu purta nimic altceva. Scena avea ceva tulburător de frumos în ea, ca o bucată superbă de iad.

O pereche de aripi era mai mare decât celelalte, ca nişte zmeie în coadă de rândunică uriaşe şi pale. Era însăşi Regina Niceven, care se înfrupta din carnea lui Galen de deasupra vintrei. Mi-a venit o idee.

— Regină Niceven, am spus, nu se cuvine ca o regină să facă treaba murdară pentru un prinţ.

Şi-a înălţat faţa mică şi palidă şi a sâsâit la mine, cu buzele şi bărbia înroşite de sângele lui Galen şi cu piepţii rochiei albe împroşcaţi cu pete purpurii.

Am ridicat mâna pe care aveam inelul.

— În seara asta voi fi numită comoştenitoare.

— Şi ce mă interesează pe mine?

Vocea ei suna ca nişte clopote prevestitoare de rele, melodioasă şi tulburătoare.

— O regină merită mai mult decât sângele unui simplu sidhe.

M-a scrutat cu ochii ei mici şi pali. Paloarea ei era leproasă şi o făcea să arate ca o mică fantomă.

— Ce-mi poţi oferi mai fraged decât asta?

— Mai fraged nu, dar mai puternic. Sângele unei prinţese sidhe pentru regina semifeylor.

S-a holbat la mine, ştergându-şi cu o mână gingaşă sângele de pe gură. S-a înălţat pe aripile lungi de saturnidă şi a zburat spre mine. Ceilalţi semifey au continuat să se hrănească. Niceven a plutit prin faţa mea, dând din aripi şi iscând un mic curent de aer pe pielea mea.

— Ai fi dispusă să îi iei locul?

— Nu, prinţesă, s-a opus Doyle.

L-am redus la tăcere cu un gest al mâinii.

— Îi ofer Reginei Niceven a semifeylor sângele meu. Sângele unei prinţese sidhe este un trofeu mult prea important pentru a fi împărţit cu alţii.

Frost şi Rhys au păşit în faţă, alăturându-se lui Doyle. Ne urmăreau de parcă nu mai văzuseră niciodată un asemenea spectacol.

Niceven s-a lins pe buze cu limba ei micuţă ca o petală.

— O să mă laşi să-ţi sug sângele?

Am ridicat un deget ameninţător spre ea.

— Lasă-l în pace pe Galen şi pe urmă n-ai decât să-mi găureşti pielea şi să te desfeţi cu sângele meu.

— Prinţul Cel ne-a cerut să-i nimicim bărbăţia.

— Aşa cum a spus şi Doyle, Galen se va vindeca. De ce ar cere prinţul ca favoare semifeylor un lucru care nu va dăinui?

A plutit pe deasupra degetului meu aidoma unui fluture care cercetează o floare.

— Asta va trebui să îl întrebi în persoană pe Prinţul Cel, a spus, mutându-şi privirea de la deget la faţa mea. Ar fi trebuit să-l auzi ce ne-a cerut să facem iniţial. A vrut să-l mutilăm pe viaţă, numai că regina nu permite ca iubiţii ei să ajungă marfă stricată. Niceven a plutit pe lângă faţa mea, atingându-mi cu mânuţa vârful nasului. Prinţul Cel mi-a amintit astăzi că într-o zi va fi rege, a adăugat, atingându-mi delicat buzele cu degetuţele ei. Iar eu i-am amintit că deocamdată nu el domneşte aici şi că nu voi

risca să stârnesc furia Reginei Andais de dragul lui.

— Şi ce a răspuns el?

— A acceptat compromisul. Vom gusta din sângele şi carnea regală, ambele preţioase, iar în noaptea asta tipul va fi oricum neputincios în patul reginei. S-a încruntat şi şi-a încrucişat braţele peste pieptul micuţ. Ce nu înţeleg este de ce e Cel gelos pe omul ăsta şi nu pe alţii.

— Nu de patul reginei a încercat Cel să-l ţină departe pe Galen, am spus eu.

Niceven şi-a plecat capul pe un umăr şi părul lung ca o pânză de păianjen s-a revărsat în jurul ei.

— De al tău?

I-am fluturat degetul cu inelul prin faţa ochilor.

— Mi s-a poruncit ca în noaptea asta să mă culc cu unul dintre membrii gărzii.

— Şi l-ai fi ales pe individul ăsta?

Am încuviinţat din cap.

Niceven a zâmbit.

— Cel e gelos pe tine.

— Nu în sensul în care îţi închipui tu, Regină Niceven. Atunci ne-am înţeles, sângele meu pentru gura ta dulce în schimbul libertăţii lui Galen?

A rămas mai multe clipe plutind în jurul feţei mele, după care a dat din cap.

— Ne-am înţeles. Întinde braţul şi fă-mi loc să aterizez.

— Mai întâi dă-i drumul lui Galen, şi pe urmă n-ai decât să te îmbuibi.

— Cum doreşti.

A zburat înapoi spre ceilalţi semifey şi ceea ce le-a spus i-a făcut să zboare spre tavan într-un nor viu colorat. Pielea verde şi foarte palidă a lui Galen era acoperită de mici muşcături roşii; dâre subţiri de sânge începuseră să se prelingă pe corpul lui aidoma cernelii dintr-un stilou invizibil care încerca să lege între ele nişte puncte.

— Dezlegaţi-l şi îngrijiţi-i rănile, am spus eu.

Rhys şi Frost s-au mişcat imediat la porunca mea.

Numai Doyle a rămas pe aproape, ca şi cum nu avea încredere într-unul din noi sau poate în niciunul.

Am întins braţul în faţă, cu mâna strânsă uşor în pumn şi palma îndreptată în sus. Niceven a aterizat pe braţ. Era mai grea decât părea, deşi micuţă şi ciudat de fragilă, ca şi cum picioruşele acelea goale erau făcute din oase uscate. Şi-a încolăcit ambele mâini pe arătătorul meu, apoi şi-a coborât faţa spre vârful degetului, de parcă ar fi intenţionat să depună pe el un sărut. Dinţi tăioşi ca nişte lame mi-au pătruns în piele. Imediat m-a săgetat o durere ascuţită. Limbuţă ei ca o petală a început să lipăie sângele ce picura din piele. Şi-a încolăcit corpul în jurul mâinii până ce fiecare milimetru din mica ei fiinţă s-a lipit de pielea mea. Gestul avea ceva surprinzător de sexual, ca şi cum Niceven se hrănea şi cu altceva decât cu sângele meu.

Restul semifeylor pluteau lin prin aer în jurul meu ca un vânt colorat. Gurile lor micuţe erau pătate de sânge, iar mâinile miniaturale – roşii de sângele lui Galen. Niceven m-a mângâiat cu mâinile, cu picioarele goale – o fluturare uşoară pe palma mea.

Şi-a înălţat capul şi a tras aer în piept.

— Sunt plină de carnea şi sângele iubitului tău. M-am săturat. S-a ridicat în picioare în mâna mea, cu capul sprijinit de degetul meu. Aş da orice ca într-o bună zi să pot bea mai mult din sângele tău, Prinţesă Meredith. Ai gust de magie înaltă şi de sex.

S-a înălţat încet în aer, cu mişcări domoale ale aripilor. A plutit pe lângă faţa mea, scrutând-o, de parcă ar fi încercat să descifreze ceva anume în expresia mea, un lucru de care eu însămi nu eram conştientă, sau să găsească ceva ce nu era acolo. Într-un târziu, a dat din cap şi a spus:

— Ne vedem la banchet, prinţesă.

Şi cu aceasta s-a înălţat mai sus în aer, iar ceilalţi semifey au urmat-o ca un nor multicolor. Uşile uriaşe din capătul sălii s-au deschis fără să le fi atins cineva şi imediat ce mulţimea de zburătoare strălucitoare s-a făcut nevăzută, s-au închis în urma ei.

Un sunet slab mi-a atras atenţia. Galen stătea rezemat de peretele îndepărtat al încăperii, cu pantalonii, încă

desfăcuţi, pe el. Rhys îi tampona micile muşcături cu un lichid transparent dintr-o sticlă, până ce partea de sus a corpului gol al lui Galen a strălucit în lumină.

Şi-a înălţat ochii spre mine.

— E adevărat ce am auzit, că regina va ridica interdicţia celibatului?

— E adevărat, am răspuns şi m-am aşezat pe vine lângă el.

A zâmbit, însă în ochi i se citea durerea.

— În noaptea asta aş fi complet neputincios.

— Nu-i nimic, vor mai fi şi alte nopţi, l-am liniştit eu.

Zâmbetul i s-a lăţit pe faţă, însă s-a cutremurat în timp ce Rhys continua să-i cureţe rănile.

— De ce i-ar fi păsat lui Cel dacă eu, şi nu altcineva, s-ar fi culcat cu tine în noaptea asta?

— Presupun că şi-a închipuit că dacă nu voi putea să mă culc cu tine, atunci nu voi dori pe nimeni altcineva.

Galen s-a holbat la mine.

Nu i-am dat răgazul de a spune ceva care ar fi înrăutăţit şi mai mult situaţia.

— Nu ştiu dacă eşti la curent. Celorlalţi le-am spus: dacă în seara asta nu fac sex cu cineva ales de mine, atunci mâine voi delecta curtea cu un grup de gărzi alese de regină.

— Va trebui să iei pe cineva în patul tău diseară, Merry.

— Ştiu.

L-am mângâiat pe faţă: avea pielea rece la atingere şi acoperită de mici broboane de sudoare. Pierduse mult sânge, nu atâta cât să fie fatal pentru un sidhe, însă în seara asta avea să se simtă slăbit şi neputincios, şi nu numai pentru sex.

— Dacă asta a fost pedeapsa ta pentru că nu te-ai supus ordinelor lui Cel, atunci Barinthus cu ce s-a ales?

— I s-a interzis să participe la banchet, a răspuns Frost.

Am ridicat din sprâncene.

— Vrei să spui că Cel a decis ca Galen să fie rănit, în timp ce pedeapsa lui Barinthus va fi să piardă cina?

— Lui Cel îi este teamă de Barinthus, dar nu şi de Galen,

a răspuns Frost.

— Asta pentru că sunt un tip drăguţ.

— Da, chiar aşa, a spus Frost.

— Era o glumă, a zis Galen.

— Din păcate, nu una amuzantă, a intervenit Doyle.

— Nu trebuie să o lăsăm pe regină să ne aştepte, a spus Rhys. Mergem?

— Săltaţi-mă în picioare şi o să vin cu voi, a zis Galen.

Doyle şi cu Frost l-au ajutat să se ridice. S-a mişcat încet, de parcă avea artrită şi dureri mari, însă după ce l-au aşezat pe picioare a păşit singur spre uşile din capătul celălalt al sălii. Se vindeca sub ochii noştri şi pielea lui absorbea muşcăturile. Era ca şi cum te uitai la un film despre înmugurirea florilor derulat înapoi.

Uleiul accelera procesul, dar corpul se vindeca de fapt singur. Uimitoarea maşinărie a cărnii unui războinic sidhe. În câteva ore, muşcăturile aveau să dispară; peste câteva zile, toate celelalte răni aveau să se vindece. Peste câteva zile, Galen şi cu mine aveam, în sfârşit, să ne potolim arşiţa care dăinuia de atâta vreme între noi. În noaptea asta, însă, nu el avea să fie alesul. I-am măsurat din priviri pe ceilalţi trei bărbaţi, aproape cu ochi de proprietar, ca o gospodină care intră în bucătărie ştiind că rafturile sunt înţesate cu provizii suficiente din produsele preferate. Niciunul din cei trei nu reprezenta o alternativă mai proastă decât tortura. Acum, tot ce îmi mai rămânea de făcut era să decid care din ei. Cum alegi dintre două flori la fel de desăvârşite atunci când nu se pune problema iubirii? N-aveam nici cea mai vagă idee. Poate doar să dau cu banul.

Capitolul 30

Uşile de după fântâna durerii dădeau într-o anticameră. Era o încăpere întunecată. Aici, lumina venită din nicio sursă părea foarte difuză şi foarte cenuşie. Am strivit ceva sub picioare şi m-am uitat în jos – erau frunze. Frunze uscate peste tot. Mi-am ridicat privirea şi am văzut că bolta de trandafiri de deasupra capetelor noastre era şi ea uscată şi lipsită de viaţă. Frunzele se îndoiseră ori căzuseră pe jos.

Am atins cu mâna tulpinile de lângă uşă şi le-am simţit inerte. M-am întors spre Doyle.

— Trandafirii sunt morţi, am şoptit, de parcă i-aş fi mărturisit cine ştie ce secret important.

A dat din cap.

— De ani de zile se ofilesc, Meredith, a spus Frost.

— Se ofilesc dar nu sunt morţi, Frost.

Trandafirii erau ultimul zid de apărare al Curţii Unseelie. Dacă era ca duşmanii să ajungă până aici, trandafirii urmau să prindă viaţă şi să-i ucidă sau cel puţin să încerce să o facă, fie strangulându-i, fie înţepându-i. Lujerii noi, din partea de jos a tufişurilor, aveau ghimpi ca orice trandafir căţărător, însă în desiş existau tulpini pline de spini de dimensiunea unor mici pumnale. Trandafirii nu erau însă numai un mijloc de apărare, ci şi un simbol, un memento că sub pământ existaseră cândva grădini fermecate. Arbuştii şi pomii fructiferi fuseseră cei care muriseră primii, sau cel puţin aşa mi se povestise, apoi urmaseră plantele, iar acum ultimele flori.

Am cercetat din ochi tufişul de trandafiri în căutarea unui semn de viaţă. Trandafirii erau uscaţi şi morţi. Am trimis o undă de putere spre ei şi am simţit un puls, destul de intens dar încă slab, nu acea prezenţă caldă, insistentă care ar fi trebuit să fie. Am atins uşor cu degetele lujerii

cei mai apropiaţi. Ghimpii erau mici, dar uscaţi ca nişte ace drepte.

— Nu mai mângâia trandafirii, a spus Frost. Avem probleme mai urgente.

M-am răsucit spre el, cu mâna în continuare pe trandafiri.

— Dacă mor, dacă mor cu adevărat, înţelegi ce înseamnă asta?

— Probabil mult mai bine decât tine, a răspuns, dar mai înţeleg şi că nu putem face nimic pentru ei, şi nici împotriva faptului că puterile sidhelor se ofilesc. În schimb, dacă suntem atenţi, s-ar putea să supravieţuim acestei nopţi.

— Fără magie nu mai suntem sidhe, am spus.

Mi-am tras mâna fără să mă uit şi mi-am înţepat degetul în spini. L-am smucit şi un ghimpe mi-a intrat în piele. Micul spin întunecat era uşor de văzut şi de înlăturat cu marginea unghiei. Nici măcar nu durea prea tare, doar o mică pată purpurie pe deget.

— Cât de rău e? a întrebat Rhys.

— Nimic grav, am răspuns.

Un şuierat dens, sec a răsunat în încăpere, de parcă un şarpe se strecura prin întuneric. Sunetul venea de deasupra capetelor noastre şi ne-am uitat cu toţii în sus. Frunzişul a fost cuprins de un tremur şi frunze uscate au căzut la podea ca o aversă de ploaie, prinzându-se în părul, în hainele noastre.

— Ce se întâmplă? am întrebat.

Doyle a răspuns:

— Nu ştiu.

— Atunci ce-ar fi să ieşim de aici? a spus Rhys.

Şi-a dus mâna la şold, însă sabia nu era acolo. Dar cu cealaltă mână m-a prins de braţ şi m-a tras spre uşa cea mai apropiată şi înapoi pe hol. Niciunul din bărbaţi nu era înarmat, asta dacă nu cumva Doyle mai avea încă asupra lui pistolul meu. Cu toate că bănuiam că arma aceea nu avea să ne fie de folos.

M-au înconjurat cu toţii ca un zid de carne. Mâna lui

Rhys a atins mânerul uşii şi tulpinile s-au revărsat peste uşă ca o apă învolburată seacă. Rhys a tresărit şi s-a tras înapoi, împingându-mă departe de uşă şi de tulpini. Doyle m-a prins de cealaltă mână şi dintr-odată ne-am pomenit cu toţii alergând spre uşa din capătul îndepărtat al camerei. Se mişcau prea iute pentru mine şi i-am urmat cu greutate, din cauza tocurilor. M-am împleticit, însă m-au ţinut de braţe şi m-au purtat pe sus, cu picioarele abia atingând podeaua. Frost o luase înainte şi se apropia acum de uşă. A strigat după noi:

— Grăbiţi-vă!

Rhys a mormăit cu răsuflarea tăiată:

— Asta şi facem.

M-am întors ca să mă uit la Galen. Stătea spate în spate cu mine, apărându-mă fără să aibă nimic în mână decât propria piele. Însă spinii nu îl atingeau. Pretutindeni se auzeau foşnete, de parcă ne aflam într-un cuib de vipere, dar lujerii subţiri, uscaţi se legănau ca braţele unei caracatiţe doar deasupra mea – încercau să mă prindă doar pe mine. Pe măsură ce Doyle şi cu Rhys mă cărau mai departe, spinii s-au retras în spatele nostru şi au căzut peste capul meu, atingându-mi părul, trăgând de noi. Când Doyle şi-a ridicat capul, am zărit o licărire stacojie pe faţa lui, o dâră de sânge proaspăt.

Spinii mi s-au încolăcit în păr, dând să mă tragă înapoi. Am scos un ţipăt şi mi-am smucit capul în jos. Rhys m-a prins de păr şi împreună am scos spinii, smulgând şuviţe de păr.

Frost deschisese între timp uşile. Am zărit pâlpâirea unor lumini mai puternice şi nişte feţe s-au răsucit spre noi, unele umane, altele nu. Frost a început să strige:

— O sabie, daţi-mi o sabie!

Un membru al gărzii a dat să facă un pas în faţă, cu mâna pe sabie. Am auzit o voce strigând:

— Nu! Ţine-ţi sabia!

Era vocea lui Cel.

Doyle a lătrat un ordin:

— Sithney, dă-ne sabia!

Bărbatul care se afla lângă uşă a început să-şi scoată sabia din teacă. Frost a întins mâna s-o ia. Lujerii s-au revărsat peste uşă ca într-un iureş de ape uscate. Pentru o clipă, Frost a avut şansa să se repeadă prin uşă ca să se salveze, numai că s-a întors înapoi în camera în care ne aflam noi. Uşa a dispărut în spatele valului de ghimpi care se căţărau pe noi, biciuindu-ne.

Rhys şi cu Doyle m-au trântit la podea. Doyle l-a tras pe Rhys peste mine. Dintr-odată, m-am trezit sub o grămadă de trupuri. Părul lui Rhys mi s-a revărsat peste faţă ca un val de mătase. Printre şuviţe am întrezărit un braţ înveşmântat într-o manta neagră. Trupurile mă apăsau atât de tare încât nu numai că nu mă puteam mişca, ci abia dacă puteam respira.

Dacă peste mine ar fi fost oricine altcineva în afară de Doyle şi Frost, m-aş fi aşteptat la ţipete. În schimb, acum aşteptam ca greutatea să se uşureze pe măsură ce ghimpii îi trăgeau pe bărbaţi deoparte. Numai că grămada îşi păstra greutatea.

Am rămas întinsă pe burtă, lipită de podeaua rece din piatră şi holbându-mă printre şuviţele de păr ale lui Rhys. Braţul încolăcit peste perdeaua de păr era dezgolit şi doar cu o idee mai puţin alb decât albul cel mai pur. Prin urmare, îi aparţinea lui Galen.

Sângele îmi bubuia în urechi şi nu-mi mai auzeam decât propriul puls. Însă minutele treceau şi nimic nu se întâmpla. Pulsul mi s-a calmat. Mi-am apăsat palmele de dalele de sub mine. Piatra cenuşie era aproape la fel de netedă ca marmura, tocită de picioarele care o călcaseră timp de secole. Am auzit răsuflarea lui Rhys lângă ureche. Foşnet de haine deasupra noastră atunci când cineva s-a mişcat. Dar peste toate acestea era zgomotul scos de ghimpi, un murmur continuu, ca de mare agitată.

Rhys mi-a şoptit în păr:

— Pot să capăt un sărut înainte de a muri?

— Se pare că totuşi nu vom muri acum, am spus.

— Uşor de zis pentru tine. Tu eşti sub grămadă.

Era vocea lui Galen.

— Ce se întâmplă acolo? Nu văd nimic.

— Mai bine, a spus Frost.

— Dar ce se întâmplă? am întrebat, de data aceasta pe un ton mai insistent.

— Nimic, a răzbătut vocea profundă a lui Doyle prin grămada de trupuri care păreau să-i poarte glasul ca un diapazon, drept prin spinarea mea. Lucru care mi se pare surprinzător, a adăugat.

— Pari dezamăgit, a comentat Galen.

— Nu, nu dezamăgit, doar curios, a replicat Doyle. Mantaua lui a dispărut din vedere şi dintr-odată m-am simţit mai puţin apăsată.

— Doyle! am strigat.

— Nu te teme, prinţesă. Sunt bine, a răspuns el. Presiunea de deasupra mea s-a diminuat din nou, dar nu cu mult. Mi-a luat câteva clipe ca să-mi dau seama că Frost se săltase, dar fără să-şi mişte corpul de pe grămadă.

— Foarte ciudat, a spus el.

Braţul lui Galen a dispărut din raza mea vizuală.

— Ce fac acolo? a întrebat.

Nu auzisem pe nimeni umblând pe lângă noi, dar l-am văzut pe Galen stând îngenuncheat în lateral. Am dat deoparte părul lui Rhys de pe faţa mea, de parcă deschideam o draperie. Frost stătea şi el în genunchi, lângă Galen. Doyle era singurul aflat în picioare, de partea cealaltă. I-am zărit mantaua neagră.

Rhys s-a înălţat în braţe, ca şi cum se pregătea să facă flotări.

— Foarte ciudat, a murmurat el.

Gata, mă săturasem. Trebuia neapărat să aflu ce se întâmpla.

— Dă-te de pe mine, Rhys. Vreau să văd care e treaba. Şi-a coborât capul şi m-a privit drept în ochi, stând în continuare în braţe dar ţintuindu-mi partea de jos a corpului sub greutatea sa. În alte circumstanţe, aş fi zis că o făcea intenţionat. Numai că rochia mea era dintr-un material subţire, iar hainele lui suficient de uşoare ca să-mi dau seama că nu reacţiona la frumuseţea corpului meu.

Faptul că mă holbam de la milimetri distanţă şi de jos în sus în ochiul lui format din trei cercuri albastre concentrice era aproape ameţitor şi cumva straniu de intim.

— Sunt ultimul obstacol între tine şi lucrul acela rău, a spus el. Mă voi mişca numai atunci când Doyle îmi va da poruncă.

Am simţit cum mă cuprinde durerea de cap cât i-am privit de jos în sus gura mică şi rotundă care se mişca.

— Nu mai vorbi cum stai aşa, i-am cerut.

— Sigur, a spus Rhys, tot ce ar trebui să faci ar fi doar să te uiţi în sus.

Şi-a retras faţa, apoi tot corpul, până ce a ajuns să stea în patru labe deasupra mea, ca o iapă care îşi apără mânzul.

Am rămas pe podea, dar mi-am întins gâtul şi m-am uitat pe spate. Tot ce puteam vedea erau cârceii şerpuitori ai trandafirilor. Atârnau deasupra noastră ca nişte frânghii maronii pufoase şi subţiri care se legănau uşor încolo şi încoace aproape ca purtate de vânt, numai că niciun vânt nu sufla prin încăpere, iar puful era de fapt spini.

— Ce altceva ar trebui să văd, în afară de faptul că trandafirii au revenit la viaţă?

Doyle a fost cel care mi-a răspuns:

— Numai spinii mici încearcă să te atingă, Merry.

— Şi? am întrebat eu.

Mantaua lui neagră s-a apropiat şi l-am văzut stând deasupra noastră.

— Şi asta înseamnă că nu cred că trandafirii vor să-ţi facă rău.

— Dar ce altceva ar putea vrea de la mine? am întrebat.

În mod normal, poziţia din care vorbeam, întinsă pe spate şi cu Rhys peste mine, în patru labe, ar fi putut părea caraghioasă, numai că nu era. Aveam nevoie de ceva, de cineva care să se interpună între mine şi spinii aceia foşnitori.

— Am impresia că ceea ce vor e să guste din sângele regal, a spus Doyle.

— Cum adică să guste? a pus Galen întrebarea care îmi stătea şi mie pe buze.

S-a aşezat înapoi pe podea şi s-a mişcat, astfel încât i-am putut zări cam toată partea de sus a corpului. Sângele se uscase, lăsând în urmă pete şi mici dâre, însă muşcăturile aproape că dispăruseră şi singura dovadă a rănilor suferite era sângele rămas. Partea din faţă a pantalonilor era îmbibată de sânge, dar de mişcat se mişca mai bine, semn că rănile nu îl mai dureau atât de tare. Cu fiecare clipă care trecea, se vindeca.

Dacă spinii îmi intrau în corp, eu nu mă puteam vindeca. Aş fi murit, pur şi simplu.

— În vremurile de demult, trandafirii obişnuiau să bea din sângele reginei ori de câte ori trecea pe aici, ne-a amintit Doyle.

— Asta se întâmpla cu secole în urmă, a spus Frost, înainte ca noi să fi visat măcar că ne vom stabili în ţinuturile de vest.

M-am ridicat în coate.

— Am trecut pe sub trandafiri de mii de ori şi niciodată n-au reacţionat, nici atunci când mai aveau câteva flori pe tulpini.

— Dar acum ţi-ai dobândit puterile, Meredith. Pământul a recunoscut-o atunci când ţi-a urat bun venit în seara asta, a spus Doyle.

— Cum adică pământul i-a urat bun venit? a vrut să ştie Frost.

Doyle i-a povestit întâmplarea. Rhys s-a aplecat ca să se uite din nou la mine de sus, cu acelaşi gest stângaci.

— Super.

Mi-a venit să râd, dar i-am împins capul deoparte.

— Pământul m-a recunoscut drept forţă a naturii.

— Nu numai pământul, a zis Doyle.

S-a aşezat lângă mine, în partea opusă faţă de Galen, şi şi-a înfoiat mantaua neagră de jur împrejur, cu mişcările familiare ale cuiva obişnuit să poarte haine lungi până la glezne. Ceea ce şi făcea.

Din poziţia aceasta îi puteam vedea faţa. Părea căzut pe

gânduri, de parcă medita la cine ştie ce filosofie complicată.

— Ei, toate bune şi frumoase, a spus Rhys, dar n-avem decât să discutăm mai târziu dacă Merry e aleasa sau nu. Deocamdată trebuie s-o scoatem de aici înainte ca trandafirii să încerce s-o înşface.

Doyle m-a privit cu chipul lui impasibil.

— Fără săbii nu prea avem şanse să ajungem la nicio uşă cu Merry în viaţă. Noi vom supravieţui şi celor mai rele atacuri ale trandafirilor, dar nu şi ea. Şi cum siguranţa ei, şi nu a noastră trebuie să ne preocupe în cel mai înalt grad, va trebui să ne gândim la o cale de scăpare care să nu implice violenţă. Pentru că dacă vei trata trandafirii cu violenţă, îţi vor răspunde cu aceeaşi monedă, a adăugat, fluturându-şi mâna în sus într-un gest vag. Trandafirii par destul de răbdători cu noi, aşa că vă sugerez să ne folosim de acest răgaz pentru a ne gândi.

— Pământul nu l-a întâmpinat niciodată cu bucurie pe Cel, şi nici trandafirii n-au dat să îl atingă, a remarcat Frost.

S-a târât în jurul meu, aşezându-se lângă Doyle. Nu părea să aibă la fel de multă încredere ca Doyle în răbdarea trandafirilor. Îi dădeam dreptate. În viaţa mea nu văzusem trandafirii mişcându-se, nici măcar zvâcnind. Auzisem şi eu poveşti vechi despre ei, dar nu crezusem că o să apuc să văd realitatea cu propriii mei ochi. Îmi dorisem adesea să văd încăperea acoperită cu petale de trandafir şi plină de parfumul lor dulce. Ai grijă ce-ţi doreşti, Merry. În plus, acum nu aveam parte decât de spini, nu de flori. Ceea ce nu corespundea întru totul dorinţelor mele.

— Faptul că pui o coroană pe capul cuiva nu înseamnă automat că persoana aceea e omul potrivit ca să conducă, a spus Doyle. Pe vremuri, magia şi pământul erau cei care ne alegeau regina sau regele. Dacă magia îi respingea, dacă pământul nu îi accepta, un nou moştenitor trebuia ales, fie de acelaşi sânge sau nu.

Dintr-odată am devenit foarte conştientă de faptul că se

holbau cu toţii la mine. Mi-am mutat privirea de la unul la altul. Aveau întipărite pe feţe expresii aproape identice, şi pe jumătate bănuiam, din păcate, la ce se gândeau. Ţinta de pe spinarea mea creştea văzând cu ochii.

— Nu sunt propriu-zis moştenitoarea tronului.

— Regina te va desemna moştenitoare astă-seară, a spus Doyle.

M-am uitat la chipul său întunecat, încercând să desluşesc ceva în ochii aceia negri de corb.

— Ce vrei să fac, Doyle?

— Mai întâi, hai să vedem ce se întâmplă în clipa când Rhys va deschide calea spinilor. Dacă reacţionează violent, atunci ne vom opri. Celelalte gărzi ne vor salva în cele din urmă.

Rhys a întrebat:

— Vrei să mă mişc acum?

Doyle a dat din cap aprobator.

— Te rog.

Mi-am înfăşurat o mână în jurul ambelor braţe ale lui Rhys, ţinându-l în continuare deasupra mea.

— Dar dacă trandafirii se revarsă asupra mea şi încearcă să mă sfâşie bucată cu bucată?

— Atunci ne vom arunca peste tine, pentru ca spinii să se înfigă în noi, şi nu în carnea ta cea albă.

Vocea lui Doyle era seacă, lipsită de amabilitate, însă alertă. Era tonul pe care îl folosea în public la curte atunci când nu voia să îi ghicească cineva intenţiile. Un ton şlefuit în secole de dat socoteală unor conducători adesea nu în toate minţile.

— De ce asta nu mă face să mă simt mai liniştită? am întrebat.

Rhys şi-a răsucit faţa ca să se zgâiască iar la mine.

— Dar cum crezi că mă simt eu? Îmi voi sacrifica corpul musculos şi în plină formă taman atunci când speram şi eu că altcineva îl va aprecia.

Vorbele lui mi-au smuls un zâmbet.

Rhys a zâmbit de sus la mine, precum pisica de

Cheshire[25].

— Dacă îmi dai drumul la braţe, promit să mă arunc peste tine la primul semn de pericol, a adăugat, şi zâmbetul i s-a lăţit pe faţă, transformându-se într-un rânjet. Mai bine zis, cu permisiunea ta, mă voi arunca peste tine ori de câte ori voi avea ocazia.

Era practic imposibil să-i rezişti lui Rhys. Dacă tot era să sfârşesc sfâşiată bucată cu bucată, măcar să plec de pe lumea asta zâmbind, nu încruntându-mă. I-am eliberat braţul.

— Şi acum dă-te la o parte, Rhys.

M-a sărutat uşor pe frunte şi s-a ridicat în picioare.

Am rămas întinsă singură pe podea. M-am rostogolit pe o parte, cu privirea aţintită în sus. Bărbaţii erau acum cu toţii în picioare. Stăteau aplecaţi peste mine, dar numai Rhys mă privea. Ceilalţi se uitau în sus, spre spini.

Spinii s-au legănat încetişor pe deasupra capetelor noastre, de parcă dansau pe o melodie numai de ei ştiută.

— Se pare că stau nemişcaţi, am constatat eu.

— Încearcă să te ridici, a spus Doyle, întinzându-mi o mână.

M-am uitat la mâna aceea perfect neagră, cu unghii pale, aproape albe ca laptele. Mi-am mutat privirea spre Rhys.

— Te vei arunca peste mine la primul semn de pericol?

— La fel de iute ca un iepuraş, m-a asigurat el.

L-am surprins pe Galen aruncându-i o privire lui Rhys. O privire neprietenoasă.

— Am auzit eu că eşti tare iute din fire, a spus Galen.

— Dacă data viitoare vei vrea să stai dedesubt, din partea mea n-ai decât, a răspuns Rhys. Mie îmi place mai mult deasupra.

Tachinările lui aveau un dram de sarcasm. Nici el nu părea prea încântat.

— Copii, a spus Doyle pe un ton uşor dojenitor.

Am scos un oftat.

[25] Personaj din *Alice în Ţara Minunilor* de Lewis Carroll, cunoscut pentru rânjetul său răutăcios şi viclean.

— Numirea mea în calitate de comoştenitoare nici nu a fost anunţată în mod oficial şi întţepăturile au şi început. Şi când mă gândesc că Rhys şi Galen sunt doi dintre bărbaţii cei mai rezonabili de la curte.

Doyle s-a înclinat scurt, ducându-şi mâna la doar câţiva centimetri deasupra capului meu.

— Prinţesă, haide să luăm lucrurile pe rând. Altfel ne vom simţi copleşiţi de probleme.

M-am uitat în ochii lui întunecaţi şi mi-am strecurat mâna în mâna lui. Avea o strânsoare fermă şi incredibil de puternică şi m-a ridicat de jos aproape mai iute decât am reuşit eu să mă proptesc în picioare. Mi-am pierdut echilibrul, m-am clătinat şi am fost forţată să îl apuc şi mai strâns de mână pentru a nu cădea. A scos cealaltă mână la iveală şi m-a prins de braţ. Preţ de o clipă aproape că ne-am îmbrăţişat. Mi-am ridicat ochii spre el. Nicio reacţie pe chipul lui care să mă facă să cred că gestul său fusese deliberat.

Spinii au scos un sâsâit furios pe deasupra capetelor noastre. Mi-am înălţat brusc privirea, cu mâinile pe braţele lui Doyle, dar nu în căutarea unui sprijin, ci pentru că-mi era teamă.

— Ce-ar fi dacă ne-ai da cuţitele pe care le porţi asupra ta înainte de a merge mai departe? a sugerat Doyle.

I-am aruncat o privire.

— Şi cât de departe intenţionezi să ne duci?

— Trandafirii vor să guste din sângele tău. Trebuie să-ţi atingă încheieturile mâinii sau o altă parte a corpului, dar de obicei sunt încheieturile, mi-a explicat el.

Nu-mi convenea deloc ceea ce auzisem.

— Nu-mi amintesc să mă fi oferit din nou să donez sânge.

— Mai întâi şi mai întâi cuţitele. Rogu-te, Merry.

M-am uitat în sus spre spinii care se legănau. Un lujer subţire părea să fi coborât mai mult decât ceilalţi. Mi-am eliberat braţul din strânsoarea lui Doyle şi mi-am vârât o mână în corsajul rochiei, în căutarea cuţitului ascuns în sutien. L-am scos şi am deschis lama. Frost a părut

surprins şi nu prea fericit la vederea cuţitului. Rhys, în schimb, arăta surprins dar încântat.

— Nu ştiam că se poate ascunde o armă sub o bucată atât de mică de material, a spus Frost.

— Poate că nici nu va fi nevoie să te protejăm atât de mult pe cât ne-am închipuit, a remarcat Rhys.

Galen mă cunoştea suficient de bine pentru a şti că întotdeauna mă prezentam înarmată la curte.

I-am dat cuţitul lui Doyle şi mi-am ridicat poalele rochiei. Până să-mi trag rochia deasupra genunchilor, am simţit atenţia bărbaţilor concentrată asupra mea ca o greutate care mă apăsa pe piele. Mi-am ridicat ochii spre ei. Frost se uita în lături, aparent stânjenit. Ceilalţi însă îmi admirau piciorul sau faţa.

— Dacă o să vă mai holbaţi la mine aşa, mă veţi face să mă simt prost.

— Scuze, a spus Doyle.

— Şi de ce îmi acordaţi brusc atâta atenţie, domnilor? Doar aţi văzut doamnele de la curte îmbrăcate mult mai sumar de-atât.

Am continuat să ridic poalele rochiei până ce am ajuns la jartieră. Mi-au urmărit fiecare mişcare aşa cum o pisică pândeşte o pasăre într-o colivie.

— Numai că doamnele de la curte ne sunt interzise, în timp ce tu, nu, a răspuns Doyle.

Aha! Am scos cuţitul din jartieră, prinzându-l de mâner. Am lăsat rochia să cadă la loc fără să-i scap din priviri pe bărbaţi, care îmi urmăreau mişcările. Îmi place să fiu în centrul atenţiei, dar atâta interes aproape că începuse să mă deranjeze. Dacă aveam să supravieţuiesc acestei nopţi, trebuia neapărat să discut cu bărbaţii despre toate acestea. Dar, aşa cum bine remarcase Doyle, era mai bine să luăm lucrurile pe rând, altfel aveam să ne simţim copleşiţi de probleme.

— Cui să-i dau cuţitul?

Trei mâini pale s-au întins să îl ia. L-am privit pe Doyle. La urma urmei, el era căpitanul gărzii. A dat din cap, ca şi cum aproba faptul că îi cerusem părerea în loc să decid

singură. Eu, una, ştiam pe care din cei trei îl plăceam mai mult, însă nu eram sigură cine se descurca mai bine la mânuirea cuţitului.

— Dă-i-l lui Frost, m-a îndemnat Doyle.

I-am întins cuţitul cu mânerul înainte. L-a luat, făcând o mică plecăciune. Pentru prima oară am observat nişte pete şterse pe cămaşa lui frumoasă. Stătuse cu corpul presat de rănile de pe spinarea lui Galen. Trebuia să clătească bine cămaşa dacă voia să scoată petele.

— Înţeleg prea bine că Frost e demn de o privire sau două în seara asta, Meredith, numai că văd că pierzi timpul, a constatat Doyle.

Am dat din cap.

— Presupun că ai dreptate, am spus şi m-am uitat în sus la spinii care se legănau.

Aveam un nod în stomac şi mâinile reci. Îmi era frică.

— Întinde-ţi încheieturile spre tulpina cea mai joasă. Te vom apăra cu ultima suflare dacă e cazul. Ştii asta.

Am dat din cap.

— Ştiu.

Şi într-adevăr, ştiam. Mai mult decât atât, îi credeam, şi totuşi… M-am uitat la spini şi privirea mi s-a înălţat spre lumina difuză de deasupra. Tulpini groase cât piciorul meu se contorsionaseră, înfăşurându-se ca un ghem de şerpi de mare. Unii spini erau de mărimea mâinii mele şi lumina se reflecta în ei ca o pâlpâire neagră ceţoasă.

Mi-am mutat privirea spre micii spini subţiri aflaţi imediat deasupra capului. Nu erau de fapt foarte mici, însă mulţi arătau ca o armură ţepoasă de ace mărunte.

Am inspirat adânc şi am expirat. Am ridicat încet mâna strânsă în pumn. Abia dacă ajunsesem cu mâna la nivelul frunţii când tulpina s-a aplecat ca un şarpe ţâşnit dintr-o gaură. Lujerul maroniu s-a înfăşurat în jurul mâinii mele, iar spinii mi-au pătruns în piele precum cârligele în gura unui peşte. Am simţit imediat o durere ascuţită şi după o secundă primul firicel de sânge a ţâşnit din încheietură. Sângele a început să mi se prelingă în jos pe braţ ca nişte degeţele care îmi mângâiau pielea. O ploaie stacojie fină,

densă a început să mi se reverse încet de-a lungul braţului.

Galen s-a învârtit în jurul meu, fluturându-şi mâinile în aer ca şi cum voia să mă atingă dar nu îndrăznea.

— Nu crezi că e destul? a întrebat.

— Se pare că nu, a răspuns Doyle.

I-am urmărit privirea şi am zărit o a doua tulpină subţire atârnată deasupra capului meu. S-a oprit din balans şi a rămas în aşteptare, aşa cum făcuse şi prima. În aşteptarea unei invitaţii din partea mea.

M-am holbat la Doyle.

— Glumeşti.

— A trecut mult timp de când nu s-au mai hrănit, Meredith.

— Şi ai suferit la viaţa ta dureri mai mari decât de la nişte bieţi spini, a spus Rhys.

— Ba chiar ţi-a făcut plăcere, a adăugat Galen.

— Contextul era diferit, am spus eu.

— Contextul înseamnă totul, a murmurat el.

Vocea lui trăda ceva anume, însă nu am avut timp să descifrez ce.

— Dacă aş fi în locul tău, mi-aş oferi bucuros braţul. Numai că nu eu sunt moştenitorul tronului, a comentat Doyle.

— Nici eu deocamdată.

Tulpina s-a mişcat mai jos, gâdilându-mi părul ca un amant ce îşi croieşte drum prin mângâieri către tărâmul făgăduinţei. Am întins celălalt braţ, cu pumnul încleştat. Tulpina s-a înfăşurat în jurul încheieturii mâinii mele cu o viteză ce trăda nerăbdarea. Spinii s-au afundat în pielea mea. Tulpina m-a strâns tare. Am scos un geamăt. Rhys avea însă dreptate. La viaţa mea suferisem dureri mai mari, însă fiecare durere e singulară, e o tortură unică. Tulpinile s-au încordat şi mi-au săltat mâinile mult deasupra capului. Erau atât de mulţi spini, încât am avut senzaţia că un mic animal încerca să mă muşte de încheieturi.

Sângele mi se prelingea acum pe braţe într-o ploaie fină, continuă. La început, am putut să hrănesc fiecare spin în

parte, după care pielea braţelor mi-a amorţit. M-am concentrat exclusiv asupra durerii din încheieturi. Tulpinile s-au înfăşurat şi mai ferm în jurul mâinii şi m-au făcut să mă înalţ pe vârfuri, şi doar strânsoarea lor m-a împiedicat să cad. Durerea ascuţită de muşcătură a început să se stingă, înlocuită de una arzătoare. Nu pentru că spinii ar fi fost otrăvitori, ci pentru că aşa reacţiona corpul meu la rănile provocate de ei.

Vocea lui Galen a răzbit până la mine ca de la mare depărtare.

— Ajunge, Doyle.

Abia când a vorbit mi-am dat seama că închisesem ochii. Închisesem ochii şi mă abandonasem durerii, pentru că numai abandonându-mă astfel mă puteam ridica deasupra ei, o puteam străbate în drumul către un loc unde durerea nu exista, plutind pe o mare de întuneric. Glasul lui Galen m-a făcut să revin cu picioarele pe pământ, sfâşiată între sărutul spinilor şi revărsarea propriului sânge. Corpul mi s-a cutremurat brusc, iar spinii au răspuns mişcării aruncându-mă în aer, dezlipindu-mi picioarele de la podea.

Am scos un ţipăt.

Cineva m-a prins de picioare, sprijinindu-mă. Am clipit şi am văzut că era Galen.

— Ajunge, Doyle, a repetat el.

— Niciodată nu s-au adăpat atât de mult din sângele reginei, a spus Frost.

Se apropiase între timp de noi, ţinând în mână cuţitul meu.

— Dacă tăiem tulpinile, ne vor ataca, a zis Doyle.

— Dar trebuie să facem ceva, a intervenit Rhys.

Doyle a dat aprobator din cap.

Mânecile jachetei mele erau îmbibate în sânge. Prin cap mi-a trecut vag un gând: ar fi fost mai bine dacă aş fi ales o rochie neagră. Roşul nu se distinge atât de bine pe negru. Gândul acela m-a făcut să chicotesc. Lumina cenuşie părea să înoate în jurul nostru. Eram ameţită, cu mintea în ceaţă. Aş fi vrut să opresc sângerarea înainte de a mă apuca greaţa. Nimic nu se compară cu greaţa produsă de

pierderea de sânge. Te simţi prea slăbit pentru a te putea mişca şi totuşi îţi vine să-ţi verşi stomacul. Teama pe care o simţisem se estompase acum într-o senzaţie uşoară, aproape strălucitoare, de parcă lumea era tivită cu o ceaţă.

Eram în pericol de a-mi pierde cunoştinţa. Mă săturasem de spini. Am încercat să rostesc cuvântul „destul”, însă n-am fost în stare să scot niciun sunet. M-am concentrat asupra buzelor, forţându-le să se mişte, să formeze cuvântul, dar de articulat nu am putut articula nimic.

Şi totuşi un sunet s-a auzit, numai că nu era al meu. Tulpinile au sâsâit şi s-au balansat pe deasupra mea. M-am uitat în sus şi capul mi-a căzut, neputincios, pe spate, ca şi cum nu mai era prins în oase de restul corpului. Tulpinile se roteau pe sus ca o mare neagră de frânghii. Spinii care îmi înfășurau mâna s-au înălţat cu un şuierat ascuţit. Numai braţele lui Galen care îmi strângeau picioarele m-au împiedicat să fiu săltată în aer până la cuibul de spini. Tulpinile m-au tras de încheieturi, Galen s-a opus şi mâinile mele sângerau.

Am ţipat. Am scos un singur cuvânt: „Destul!”

Tulpinile s-au înfiorat şi au tremurat, lipite de pielea mea. Încăperea s-a împânzit dintr-odată de frunze căzute. O zăpadă maronie uscată a umplut aerul. Un miros proaspăt puternic de frunze de toamnă s-a revărsat, şi sub el, ca un al doilea val de parfum, un iz intens de pământ reavăn.

Spinii m-au coborât pe podea. Galen m-a prins în braţe când spinii m-au lăsat încetişor în jos. Atât braţele lui Galen, cât şi tulpinile însele păreau straniu de blânde, dacă aşa ceva se poate spune despre nişte dinţi care încearcă să îţi sfâşie mâna.

Zgomotul unei uşi trântite de perete a fost primul semn pe care l-am recepţionat cum că tulpinile se retrăseseră de pe uşă.

Galen mă ţinea în braţe, iar tulpinile încă mă trăgeau de încheieturile ridicate deasupra capului în clipa când ne-am întors cu toţii spre lumina care pătrundea prin uşa deschisă.

Lumina părea strălucitoare, orbitoare şi uşor înceţoşată la margini. Ştiam că lumina nu pare strălucitoare decât după o perioadă de întunecime şi am crezut că marginea ceţoasă nu era decât o vedenie de-a mea – asta până ce o femeie a păşit afară din acea lumină, cu fum ieşind din vârfurile degetelor, de parcă fiecare deget palid era o lumânare pe jumătate stinsă.

Fflur a pătruns în încăpere îmbrăcată într-o rochie de un negru auster care conferea pielii ei galbene nuanţa strălucitoare a narciselor. Părul galben îi flutura în jurul rochiei ca o manta luminoasă învârtejită de un vânt iscat din propria-i putere.

Gărzile s-au postat de o parte şi de alta a ei. Câţiva erau înarmaţi; ceilalţi au intrat în sală cu mâinile goale. Gărzile reginei numărau douăzeci şi şapte de bărbaţi, iar cei ai regelui tot atâtea femei, aflate acum sub porunca lui Cel, pentru că nu exista un rege. Cincizeci şi patru de războinici în total, şi mai puţin de treizeci intraseră în încăpere.

Am încercat, chiar şi prin ameţeala care mă cuprinsese, să reţin fiecare faţă în parte, ca să ştiu cine ne sărise în ajutor şi cine preferase să rămână în spate, în siguranţă. Toţi cei care nu trecuseră de uşă pierdeau orice şansă de a se culca cu mine. N-am reuşit însă să-mi concentrez atenţia asupra tuturor chipurilor. Un val nou de creaturi a năvălit din spatele gărzilor, majoritatea dintre ele mai scunde şi cu aspect mult mai puţin uman.

Goblinii.

Goblinii nu erau creaturile lui Cel. Acesta a fost ultimul meu gând înainte ca întunericul să mi se împrăştie peste ochi şi să devoreze ceaţa aşternută peste ei. M-am lăsat absorbită de acel întuneric binecuvântat aidoma unei pietre aruncate în ape adânci şi care nu poate decât să se scufunde şi să se tot scufunde în hăul fără fund.

Capitolul 31

În întunericul acela exista totuşi o lumină, un punct de albeaţă care plutea spre mine, devenind tot mai mare pe măsură ce se apropia. Şi mi-am dat seama că nu era o lumină, ci nişte flăcări albe. Un ghem de flăcări albe traversa încăperea, gonind către mine, iar eu nu mă puteam feri din calea lui pentru că nu mai aveam corp. Era pur şi simplu ceva care zbura prin întunericul răcoros. Focul s-a năpustit peste mine şi am avut din nou corp. Am avut oase şi muşchi şi piele şi glas. Căldura mi-a cuprins pielea şi mi-am simţit muşchii arzând şi trosnind din cauza fierbinţelii. Focul mi-a devorat muşchii, mi-a umplut venele cu metal topit şi a început să mă sfâşie dinăuntru spre în afară.

M-am trezit urlând.

Galen stătea aplecat deasupra mea. Vederea chipului său m-a împiedicat să intru complet în panică. Îmi lipise capul şi partea de sus a corpului de coapsele lui şi îmi mângâia fruntea, dându-mi părul la o parte de pe faţă.

— Stai liniştită, Merry. Totul e în regulă.

Ochii îi erau plini de lacrimi nevărsate, sticloase ca nişte mărgele verzi din sticlă.

Fflur s-a aplecat peste mine.

— Biată primire îţi ofer, Prinţesă Meredith, dar socoteală trebuie negreşit să-i dau reginei noastre.

În traducere, asta însemna că mă sculase din întunericul în care mă cufundasem, mă forţase să mă trezesc, şi totul la porunca reginei. Fflur se număra printre aceia care se străduiesc din greu să se comporte de parcă anul în care ne aflam nu era format din patru cifre. Tapiseriile realizate de ea fuseseră expuse la Muzeul de Artă din St. Louis. Fuseseră fotografiate şi recenzate de cel puţin două reviste importante. Fflur refuzase să citească articolele şi nu se

lăsase cu niciun chip convinsă să viziteze muzeul. Respinsese cererile de interviuri venite din partea televiziunilor, ziarelor şi revistelor respective.

Mi-au trebuit două încercări până să reuşesc să articulez altceva decât un ţipăt.

— Ai curăţat uşa de trandafiri?

— Da, mi-a răspuns ea.

Am dat să zâmbesc, dar fără prea mult succes.

— Ai riscat mult ca să mă ajuţi, Fflur. Nu ai de ce să te scuzi.

S-a uitat în sus şi în jur la mulţimea de feţe care se înghesuiau prin preajmă. Şi-a aşezat vârful unui deget pe fruntea mea şi a gândit doar două cuvinte: „Mai târziu.” Voia să discute cu mine mai târziu, dar fără să afle şi ceilalţi. Printre multe alte talente, îl avea şi pe acela de vindecător. Ar fi putut să îmi verifice starea de sănătate cu acelaşi gest, fără ca nimeni să ştie.

Nu am riscat să dau aprobator din cap. Tot ce am putut face a fost să mă holbez în ochii ei negri, în contrast izbitor cu pielea galbenă, fapt care o făcea să semene cu o păpuşă. M-am uitat în ochii ei şi am încercat să-i transmit din priviri că înţelesesem ce voia să-mi spună. Nici nu apucasem măcar să intru în sala tronului, şi deja eram vârâtă până în gât în intrigile de la curte. Cât de tipic!

Mătuşa a îngenuncheat lângă mine într-un nor de piele şi vinil. Mi-a luat mâna dreaptă şi a bătut-o uşurel, murdărindu-şi de sânge mănuşile din piele.

— Doyle mi-a povestit că te-ai înţepat în deget cu un spin şi trandafirii au revenit la viaţă.

Mi-am înălţat ochii spre ea şi am încercat să-i citesc, în van, expresia feţei. Încheieturile mă dureau, cuprinse de o arsură intensă ce părea să mă fi pătruns până la oase. A continuat să-şi plimbe degetele peste rănile mele proaspete şi de fiecare dată când le atingea cu mănuşile din piele, rănile zvâcneau.

— Da, m-am înţepat în deget. Deşi nu ştiu dacă asta a readus trandafirii la viaţă.

Mi-a prins mâna cu ambele palme, de data aceasta cu

blândeţe, şi s-a uitat în jos spre rănile mele cu o expresie de… uimire întipărită pe faţă.

— Îmi pierdusem speranţa în trandafiri. Încă o pierdere, pe lângă multe altele.

A zâmbit, aparent sincer, numai că avusesem ocazia să-i zăresc acelaşi zâmbet şi atunci când tortura pe cineva în dormitorul ei. Nu te puteai încrede în acel surâs, oricât de real ar fi putut părea.

— Mă bucur că eşti mulţumită, am rostit pe un ton cât mai sec cu putinţă.

A scos un hohot de râs, apăsându-şi palmele peste rănile mele. Dintr-odată am devenit conştientă de fiecare cusătură din mănuşile ei din piele care mă apăsau. A continuat, exercitând o presiune uşoară dar fermă, până ce am scos un mic scâncet de durere. Asta a părut să o satisfacă şi mi-a dat drumul. S-a ridicat în foşnet de jupe.

— După ce Fflur îţi va bandaja rănile, vino în sala tronului. Abia aştept să-mi stai alături.

S-a răsucit cu spatele la mine şi mulţimea i-a făcut loc, formând un tunel de lumină care ducea la sala tronului. Eamon s-a desprins din mulţime ca o umbră din piele neagră pentru a-i oferi braţul.

Un mic goblin cu un cerc de ochi ca un şirag pe frunte a îngenuncheat lângă mine, strângând poalele rochiei negre a lui Fflur. Ochii goblinului au clipit spre mine, spre ea, înapoi spre mine şi spre ea, deşi în fapt ceea ce urmăreau era sângele. Era un goblin scund, abia dacă avea şaizeci de centimetri înălţime. Cercul de ochi îl distingea printre goblini ca fiind unul dintre cei mai chipeşi. Ei îl numeau „şirag de ochi” şi când pronunţau expresia o făceau pe tonul cu care muritorii se referă la nişte sâni mari sau un fund ferm.

Regina n-avea decât să creadă ce voia despre trandafiri. Eu, una, nu-mi puteam închipui că o picătură din sângele meu trezise la viaţă florile acelea uscate. Ceea ce însă credeam era că sângele meu regal mă ajutase să scap cu bine. Cât despre atacul iniţial… bănuiam că la mijloc era o altă vrajă, ascunsă undeva în spini. Lucru perfect fezabil

pentru cineva înzestrat cu puterile necesare.

Duşmani aveam, era un lucru cert. Duceam însă lipsă de prieteni – de aliaţi.

Mi-am lăsat mâna să alunece în jos pe coapsă, ca şi cum leşinasem. Rana proaspătă se afla la doar câţiva centimetri de gura micului goblin. Goblinul s-a repezit înainte şi a lins-o cu limba lui aspră, ca de pisică. Am scos un icnet scurt din gâtlej şi m-am încovoiat de durere.

Galen a dat să-l uşuiască, aşa cum alungi un câine nedorit. Fflur l-a prins însă de ceafa.

— Maţ lacom ce eşti, cum îndrăzneşti să te comporţi cu asemenea impertinenţă? a spus, pregătindu-se să-l azvârle cât colo.

Am oprit-o.

— Nu, goblinul acesta mi-a gustat nepoftit sângele. Cer recompensă pentru un astfel de abuz.

— Recompensă? a întrebat Galen.

Fflur nu a slăbit strânsoarea. Şiragul de ochi ai goblinului se muta înnebunit de la una la alta.

— N-am vrut să fac nimic rău. Scuze, scuze.

Avea două braţe principale şi alte două mai mici, aparent inutile. Toate cele patru braţe se agitau spasmodic, strângând în pumni şi dând succesiv drumul degeţelelor prevăzute cu gheare.

Frost l-a luat pe goblin din mâna lui Fflur şi a ridicat mica creatură spre cer cu ambele braţe. Cuţitul meu îi dispăruse din mâini. Mi-am făcut o notă mentală să i-l cer înapoi mai târziu. Dar deocamdată aveam alte treburi.

— Trebuie să-ţi oblojesc rănile, ca să nu mai pierzi sânge, a spus Fflur. Ţi-am dăruit o parte din puterile mele, numai că nu le-ai agreat şi data viitoare îţi vor plăcea şi mai puţin.

Am scuturat din cap.

— Nu încă.

— Las-o să-ţi trateze rănile, Merry, a intervenit Galen.

I-am privit chipul plin de îngrijorare. Fusese crescut, ca şi mine, la curte. Ar fi trebuit să-şi dea seama că nu era momentul potrivit pentru tratarea unor răni. Era momentul

pentru acţiune. I-am scrutat faţa. Nu pentru a-i admira frumuseţea şi sinceritatea, şi nici buclele verde pal sau felul în care râsul îi lumina întreaga faţă – m-am uitat la el aşa cum îl privise probabil tata atunci când decisese să mă dea unui alt bărbat. Nu aveam timp să-i explic lucruri pe care ar fi trebuit să le ştie. M-am uitat la cei care se zgâiau la mine ca nişte spectatori avizi de dezastre la o maşină distrusă, numai că mai bine îmbrăcaţi şi cu înfăţişări mai exotice.

— Unde e Doyle?

În dreapta mea s-a produs o mişcare. Doyle a păşit în faţă. Părea foarte înalt aşa cum îl vedeam acum, de jos în sus, stând întinsă pe podea. Un stâlp înveşmântat într-o manta neagră, care mă domina cu înălţimea sa. Doar cerceii cu pene de păun care îi încadrau faţa îndulceau un pic aerul lui intimidant. Expresia feţei, felul cum îşi ţinea umerii drepţi pe sub manta, totul aparţinea vechiului Doyle. Întunecimea Reginei stătea în picioare lângă mine şi penele colorate păreau complet deplasate. Se gătise pentru un banchet şi când colo se pomenise în mijlocul unor lupte. Faţa nu îl trăda, însă tocmai acea impasibilitate dovedea că nu era deloc încântat de situaţie.

Brusc, m-am simţit ca la şase ani, vag înspăimântată de acel bărbat înalt şi întunecat care îi stătea întotdeauna alături mătuşii. Numai că acum nu se afla în dreapta reginei. Ci lângă mine. M-am aşezat în poala lui Galen, liniştită la atingerea lui, dar către Doyle, şi nu spre Galen, m-am îndreptat pentru a cere ajutor.

— Adu-l pe Kurag în faţa mea dacă doreşte să-l răscumpere pe acest hoţ, i-am cerut.

Doyle şi-a arcuit o sprânceană neagră.

— Hoţ?

— A sorbit din sângele meu fără să-l fi poftit. Singura hoţie mai mare decât asta printre goblini este înfruptarea din carne.

Rhys a îngenuncheat de cealaltă parte a mea.

— Am auzit că goblinii pierd o mulţime de carne în timp ce fac sex.

— Numai dacă au convenit înainte asupra acestui lucru, am spus eu.

Galen s-a aplecat peste mine, şoptindu-mi la ureche:

— Dacă eşti atât de slăbită din cauza pierderii de sânge încât să nu mai poţi face sex în seara asta… Mi-a atins faţa cu buzele. Nu cred c-aş suporta să te văd figurând într-unul din spectacolele acelea sexuale puse la cale de regină. Trebuie să fii în stare să te culci cu unul din noi în noaptea asta, Merry. Las-o pe Fflur să-ţi bandajeze rănile.

Faţa lui se contura ca o pată ştearsă la periferia câmpului meu vizual, buzele lui ca un nor roz lipit de obrazul meu. Nu că n-ar fi avut dreptate. Numai că nu gândea în perspectivă.

— Pot să-mi valorific mai bine sângele decât să-l las să îmbibe bandajele.

— Ce tot spui? a întrebat Galen.

Doyle a fost cel care s-a grăbit să-i răspundă.

— Goblinii consideră că orice iese din corp este mai de valoare decât nestematele ori armele.

Galen s-a holbat la el. A întins braţul şi m-a prins de încheietură şi i-am simţit pieptul umflându-se, lipit de capul meu, în timp ce a scos un oftat.

— Şi ce legătură are asta cu Merry?

Vocea însă l-a trădat; ştia răspunsul.

Ochii întunecaţi ai lui Doyle s-au mutat de la mine la Galen. S-a uitat îndelung la mai tânărul său coleg.

— Eşti prea necopt ca să-ţi aminteşti de războaiele cu goblinii.

— La fel e şi Merry, a ripostat Galen.

Ochii negri au revenit asupra mea.

— O fi ea tânără, însă cunoaşte istoria. Şi-a întors privirea spre Galen. Dar tu, tinere Corb, cunoşti istoria?

Galen a confirmat cu o mişcare a capului. M-a tras mai aproape la el în poală, îndepărtându-mă de Fflur, de toţi ceilalţi. M-a lipit de el şi m-a strâns atât de tare în braţe, încât sângele meu i-a pătat pielea.

— Cunosc istoria. Numai că nu-mi face nicio plăcere să mi-o amintesc.

— Nu e nimic în neregulă cu asta, Galen, l-am asigurat eu.

M-a privit şi a dat din cap, dar nu ca şi cum mi-ar fi dat crezare.

— Adu-mi-l pe Kurag, i-am spus lui Doyle.

S-a uitat la mulţimea din jurul nostru, aflată în expectativă.

— Sithney, Nicca, aduceţi-l pe regele goblinilor.

Sithney s-a răsucit pe călcâie, învolburându-şi părul lung castaniu. Nu am zărit în mulţime părul purpuriu întunecat al lui Nicca; strălucirea palidă a pielii lui liliachii ar fi trebuit să iasă în evidenţă printre pieile albe şi negre ale curtenilor. Dar dacă Doye îl strigase, însemna că se afla acolo.

Mulţimea s-a tras în lături şi Kurag a păşit în faţă, alături de regina lui. Goblinii, la fel ca restul sidhelor, îl privesc pe consortul regal drept un tovarăş de arme, şi nu ca pe cineva care trebuie ţinut ascuns în siguranţă. Regina goblinilor avea atât de mulţi ochi împrăştiaţi peste tot pe faţă, încât semăna cu un păianjen supradimensionat. Gura ei mare, lipsită de buze, conţinea colţi suficient de mari pentru a-l face mândru pe orice păianjen. Unii goblini au venin în corp. Eram gata să pun pariu că noua regină a lui Kurag făcea parte din această categorie. Ochii, prezenţa otrăvii, ghemul de braţe care îi înconjura corpul ca un cuib de şerpi – aproape că întruchipa perfecţiunea după standardele goblinilor, cu toate că nu se putea lăuda decât cu o singură pereche de picioare, puternice şi crăcănate. Picioarele suplimentare erau la mare cinste printre goblini. Keelin nu-şi aprecia aşa cum se cuvine norocul.

Regina goblinilor emana un aer de mulţumire de sine din care am dedus că era o femeie care îşi cunoştea propria valoare şi ştiuse să o exploateze. Ghemul de braţe îi stătea lipit, mângâietor, alintător, de corpul lui Kurag. O pereche de braţe se strecurase între picioarele regelui, pipăindu-i atât penisul, cât şi testiculele prin pantalonii dintr-o ţesătură subţire. Faptul că se simţise obligată să se comporte atât de explicit sexual în prezenţa mea dovedea

că mă considera o rivală.

Tatăl meu apreciase ca importantă pentru mine buna cunoaştere a curţii goblinilor. O vizitasem în repetate rânduri, după cum şi ei ne fuseseră deseori oaspeţi. „Goblinii sunt cei care ne poartă acum războaiele. Ei sunt coloana vertebrală a armatelor noastre, nu sidhele”, îmi spunea el. Lucru perfect adevărat după ultimul război cu goblinii, când încheiaserăm cu ei o pace trainică. Mai mult decât atât, Kurag se simţise atât de bine în compania tatălui meu, încât îmi ceruse mâna. Lucru care îi jignise de moarte pe sidhe. Unii din ei îşi puseseră chiar problema declanşării unui nou război. Goblinii înşişi consideraseră dorinţa lui Kurag de a pune mâna pe o mireasă cu înfăţişare atât de umană drept o culme a perversităţii şi începuseră să discute pe la spatele lui despre găsirea unui nou rege. Alţi goblini priveau însă cu ochi buni posibilitatea de a avea o regină cu sânge de sidhe. Numai tratativele diplomatice cât se poate de serioase au împiedicat vărsarea de sânge sau căsătoria mea cu un goblin. Şi la puţin timp după aceea a fost anunţată logodna mea cu Griffin.

Kurag s-a ivit deasupra mea. Avea pielea de o nuanţă de galben apropiată de cea a lui Fflur. Numai că în timp ce pielea lui Fflur era netedă ca un fildeş vechi desăvârşit, pielea lui Kurag era plină de negi şi umflături. Fiecare imperfecţiune reprezenta de fapt un semn de frumuseţe. Dintr-o umflătură mare de pe umărul drept creştea un ochi. Ochi alunecos, aşa îi spuneau goblinii, asta pentru că se îndepărta de faţă. În copilărie îmi plăcuse acel ochi. Îmi plăcuse felul în care se mişca independent de faţa lui Kurag, la distanţă de cei trei ochi principali care îi puneau în valoare trăsăturile mari, puternice. Ochiul de pe umăr era de culoarea violetelor şi avea gene negre lungi. Chiar deasupra sfârcului drept se căsca o gură cu buze roşii pline şi dinţi albi şi mici. O limbă subţire, rozalie lingea buzele şi aerul ieşea din acea gură. Dacă aşezai o pană în faţa celei de-a doua guri, respiraţia lui Kurag o îndepărta iar şi iar. În timp ce tata şi Kurag stăteau de vorbă,

obişnuiam să mă distrez uitându-mă la acel ochi şi la gura aceea şi la cele două braţe care ieşeau nefiresc din dreapta corpului lui Kurag, de o parte şi de alta a coastelor. Jucam cărţi cu acel ochi, cu gura aceea, cu braţele acelea. Şi mă gândeam cât de deştept era Kurag, din moment ce se putea concentra simultan asupra unor lucruri atât de disparate.

Ceea ce n-am aflat decât abia la adolescenţă a fost că sub cureaua lui Kurag, pe partea dreaptă, se aflau două picioare subţiri şi un penis mic dar complet funcţional. La goblini, conceptul de a face curte echivala cu gesturi de mare cruzime. Abilitatea sexuală contează foarte mult pentru ei. Atunci când nu mă arătasem prea entuziastă de cererea în căsătorie a lui Kurag, el îşi dăduse jos pantalonii şi îmi arătase atât propriul echipament din dotare, cât şi pe cel al geamănului său parazit. Aveam şaisprezece ani şi-mi amintesc şi acum oroarea resimţită atunci când mi-am dat seama că în corpul lui Kurag trăia captivă o altă fiinţă. O altă fiinţă cu suficientă minte în cap ca să joace cărţi cu un copil în timp ce Kurag îşi vedea de treburile lui. O persoană în toată puterea cuvântului era ţinută prizonieră acolo, înăuntrul său. O persoană care, dacă genetica s-ar fi arătat mai blândă cu ea, s-ar fi asortat perfect cu acel ochi frumos de culoarea levănţicii.

După episodul acela, nu mă mai simţisem niciodată în largul meu în prezenţa lui Kurag. Nu din cauza cererii lui în căsătorie sau a bărbăţiei aceleia formidabile pe care o etalase în faţa mea. Ci a celui de-al doilea penis, mare şi umflat, independent de Kurag şi avid după mine. Atunci când îi refuzasem, căci despre „ei” era vorba, ochiul de culoarea levănţicii vărsase o singură lacrimă.

Săptămâni în şir după aceea avusesem coşmaruri. Membrele suplimentare erau un lucru grozav, însă persoane întregi prizoniere în corpul altcuiva… ei bine, pentru asta nu găseam cuvinte ca să-mi exprim oroarea. A doua gură putea respira, prin urmare avea acces la plămâni, însă era lipsită de coarde vocale. Nu eram sigură dacă asta era o binecuvântare sau un blestem suprem.

— Salut, Kurag, Rege al Goblinilor. Şi ţie salutări, Geamăn al lui Kurag, Carne a Regelui Goblinilor.

Braţele subţiri poziţionate în lateral faţă de pieptul gol al lui Kurag au fluturat spre mine. Le salutasem pe amândouă persoanele începând din noaptea în care realizasem că cel cu care jucasem cărţi şi alte jocuri prosteşti de genul suflatului în pene nu fusese de fapt Kurag. După ştiinţa mea, eram singura care le salutam pe amândouă.

— Bun venit, Meredith, Prinţesă Sidhe, îţi urăm amândoi.

Ochii portocalii ai lui Kurag s-au holbat în jos la mine, cel mai mare dintre ei fiind cocoţat ca un ochi de ciclop puţin deasupra şi între ceilalţi doi. Mi-a aruncat o privire tipică pentru un bărbat care doreşte o femeie. O privire atât de îndrăzneaţă, atât de făţiş senzuală, încât l-am simţit pe Galen încordându-se. Rhys s-a ridicat în picioare şi s-a postat lângă Doyle.

— Atenţia ta mă onorează, Rege Kurag, am spus.

Goblinii consideră o insultă dacă un bărbat nu se uită pofticios la femeile lor. Pentru ei, asta înseamnă că femeia este urâtă, stearpă şi nedemnă de interes.

Consoarta regelui îşi ţinea mâinile în continuare pe el, dar îşi deplasase un braţ în lateral, acolo unde eu ştiam că lui Kurag îi atârna al doilea set de organe genitale. Ochii ei labirintici s-au holbat la mine în timp ce mâinile pipăiau sexul lui Kurag. Care a scos o răsuflare şuierătoare din ambele guri.

Dacă nu ne grăbeam, urma să ne aflăm tot acolo în momentul când consoarta avea să îl aducă, să îi aducă la extaz. Goblinii nu vedeau nimic rău în sexul în public. Pentru ei, era o dovadă de bărbăţie să ai mai multe orgasme în timpul unui banchet, iar femeia care reuşea acest lucru era preţuită. După cum, desigur, şi masculul capabil să suscite îndelung atenţia unei partenere era apreciat de femele. Dacă un goblin avea probleme sexuale, ca de pildă ejacularea prematură sau impotenţa ori, în cazul femelelor, frigiditatea, toată curtea afla despre ele.

Nimic nu rămânea secret.

Ochii lui Kurag s-au oprit asupra lui Frost şi a micului goblin pe care îl strângea în mâini. Dacă era să mă iau după atenţia pe care le-o acorda acum regele goblinilor, consoarta sa ar fi putut la fel de bine să se refugieze în camera alăturată.

— De ce mi-ai reţinut unul dintre supuşi?

— Acesta nu este un câmp de bătălie, iar eu nu sunt un stârv, am răspuns.

Kurag a clipit din ochi. Ochiul de pe umăr a clipit cu o secundă sau două mai târziu decât cei trei ochi principali. S-a întors spre micuţul goblin.

— Ce-ai făcut?

Micul goblin s-a bâlbâit:

— Nimic, nimic.

Kurag s-a răsucit iarăşi spre mine.

— Spune-mi tu, Merry. Goblinul acesta minte cu aceeaşi uşurinţă cu care respiră.

— A băut din sângele meu fără să-i fi acordat permisiunea.

Ochii au clipit din nou.

— E o acuzaţie gravă.

— Vreau recompensă pentru sângele furat.

Kurag a scos din centură un cuţit mare.

— Îi vrei sângele?

— S-a înfruptat din sângele unei prinţese a Înaltei Curţi a sidhelor. Chiar crezi că sângele acestui goblin mărunt ar fi un schimb echitabil?

M-a privit de sus în jos.

— Şi care zici tu că ar fi un schimb echitabil? a întrebat pe un ton plin de suspiciune.

— Sângele tău în schimbul sângelui meu.

Kurag a dat deoparte mâinile reginei sale. Consoarta a scos un ţipăt şi el a fost obligat să o împingă suficient de tare încât să o facă să cadă în fund pe podea. Nu s-a uitat să vadă dacă se lovise sau dacă totul era în regulă cu ea.

— Sorbitul reciproc de sânge are o anumită semnificaţie pentru goblini, prinţesă.

— Cunosc semnificaţia, am răspuns.

Kurag s-a holbat la mine cu ochii lui galbeni.

— Aş putea să aştept pur şi simplu să pierzi atâta sânge încât să devii un stârv, a spus.

Regina lui s-a ghemuit lângă el.

— Iar eu aş putea grăbi procesul.

A scos la iveală un cuţit cu lama mai lungă decât antebraţul meu. Lama a licărit întunecată în lumină.

Kurag s-a răsucit spre ea şi a repezit-o:

— Nu-i treaba ta.

— Vrei să-ţi împărţi sângele cu ea, care nu e regină. Sigur că e treaba mea!

A împuns aerul cu cuţitul în sus, direct spre corpul lui. Lama s-a zărit cât un licăr argintiu, mişcarea fiind aproape prea iute pentru a fi surprinsă din ochi.

Kurag nu a avut timp decât să ridice un braţ în încercarea de a se apăra. Lama i-a pătruns în braţ, făcând să ţâşnească stropi stacojii. Cu celălalt braţ a lovit-o pe femeie în plină figură. S-a auzit un zgomot ascuţit de oase frânte, iar consoarta a căzut pentru a doua oară în fund pe podea. Nasul îi explodase ca o roşie coaptă. Doi dintre dinţii dintre colţi se rupseseră. Nu mi-am dat seama dacă şi din gură îi curgea sânge, din cauză că nasul îi sângera abundent. Ochiul cel mai apropiat de nas se desprinsese din orbita spartă şi îi atârna pe obraz ca un balon legat cu aţă.

Kurag a pus piciorul pe cuţitul care îi scăpase femeii din mână. A lovit-o din nou, şi de data aceasta ea a căzut pe o parte şi a rămas nemişcată. Avusesem în minte mai multe motive atunci când refuzasem cererea în căsătorie a lui Kurag.

Regele goblinilor s-a aplecat peste regina căzută pe jos. Cu degetele groase a verificat dacă femeia mai respira, dacă inima ei mai bătea. A dat din cap, ca pentru sine, apoi a prins-o în braţe şi a săltat-o de la podea. A legănat-o încetişor, cu tandreţe. A lătrat un ordin şi un goblin uriaş şi-a croit drum prin mulţime.

— Du-o înapoi la dealul nostru. Vezi să-i fie îngrijite

rănile. Dacă moare, o să-ţi înfig capul în ţeapă.

Ochii goblinului au licărit în sus, spre faţa regelui, apoi s-au abătut spre podea. Preţ de o clipă, expresia lui fusese una de spaimă absolută. Regele îşi bătuse consoarta, aproape că o omorâse în bătaie, însă dacă murea vina avea să fie dată pe goblin. În felul acesta, Kurag îşi putea clama ulterior nevinovăţia pentru a-şi căuta cât mai iute o nouă regină. Dacă ar fi ucis-o pur şi simplu în faţa atâtor martori de sânge regal, ar fi fost obligat să renunţe fie la tron, fie la viaţă. Numai că regina trăia atunci când o aşezase tandru în braţele supusului său. Dacă murea acum, regele rămânea, metaforic vorbind, cu mâinile curate.

Cu toate că era puţin probabil ca regina să moară. Goblinii sunt un neam foarte rezistent.

Un al doilea membru al gărzii goblinilor, mai scund şi cu pieptul mai umflat decât primul, a luat cuţitul reginei de la Kurag şi a pornit în urma primului goblin, care trecea prin mulţime. Kurag avea tot dreptul să-i omoare pe amândoi dacă regina murea. Unul dintre primele lucruri pe care cei de viţă regală le învaţă este cum să dea vina pe alţii. Cum să dea vina pe alţii în propriul beneficiu. Era ca un soi de joc complicat cu Regina Roşie din *Alice în Ţara Minunilor.* Spune ce nu trebuie, nu spune ce trebuie, şi gata, puteai oricând să-ţi pierzi capul. Metaforic vorbind sau nu.

Kurag s-a întors spre mine.

— Regina ne-a scutit de efortul de a-mi deschide vena.

— Atunci haide să-i dăm drumul. Pierd sânge, am spus eu.

Galen stătea în continuare cu mâinile pe încheieturile mele şi am sesizat că îmi apăsa rănile.

Mi-am ridicat ochii spre el.

— E în regulă, Galen.

A menţinut strânsoarea.

— Galen, te rog, dă-mi drumul.

S-a uitat în jos spre mine, a deschis gura ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, apoi a închis-o la loc şi şi-a luat încet mâinile de pe încheieturile mele. Mâinile îi erau mânjite de sângele meu. Însă presiunea pe care o aplicase încetinise

sângerarea sau mă ajutase prin simpla atingere a degetelor. Şi poate că nu doar în închipuirea mea mâinile lui erau o prezenţă răcoroasă, liniştitoare.

M-a ajutat să mă ridic de jos. A trebuit să-i dau braţele la o parte ca să mă ţin singură pe picioare. Le-am îndepărtat pentru a-mi păstra cât mai bine echilibrul pe tocuri şi a-l înfrunta pe Kurag.

În picioare, aproape că îi ajungeam la nivelul sternului. Lăţimea umerilor lui Kurag era comparabilă cu înălţimea mea. Majoritatea sidhelor sunt înalţi, însă goblinii înalţi sunt realmente masivi.

Fflur se mutase lângă Galen, Doyle şi Rhys, care stăteau în spatele meu. Frost se postase în lateral, cu micul goblin bălăbănindu-se în mâinile sale. În jurul nostru se adunase o mulţime de lume: sidhe, goblini şi alţii. Însă eu nu aveam ochi decât pentru regele goblinilor.

— Îţi cer scuze pentru grosolănia supusului meu, a spus Kurag, dar nu-ţi pot oferi sângele meu fără a dobândi ceva în schimb.

Mi-am întins mâna dreaptă spre el, iar mâna stângă spre gura roşie de pe pieptul lui.

— Bea, Kurag, Rege al Goblinilor.

Mi-am apropiat încheietura mâinii drepte cât de mult am putut de gura lui principală. Ridicarea mâinii atât de sus deasupra capului m-a făcut să mă simt uşor ameţită. Am apăsat încheietura mâinii stângi de gura deschisă de pe pieptul lui Kurag şi buzele s-au strâns mai întâi în jurul ei, iar limba a scormonit apoi pentru a face sângele să ţâşnească din nou. Limba din gura aceea părea moale şi umană, complet diferită de limba aspră ca de pisică a micului goblin.

Kurag şi-a aplecat capul deasupra încheieturii, ferindu-se să-şi folosească mâinile pentru a trage rana mai aproape. Folosirea mâinilor ar fi fost considerată un gest nepoliticos şi luată drept preludiu sexual. Limba lui era aspră ca glaspapirul, chiar mai aspră decât cea a micului goblin. A răzuit rana, lucru care mi-a smuls un mic icnet din gât. Gura din piept se lipise deja ca o ştampilă peste

răni, sugând ca un bebeluş din sticla cu lapte. Limba principală a zăbovit deasupra rănii în aşteptarea unui nou val de sânge proaspăt. Iar atunci când s-a încolăcit în jurul rănii, mi-a cuprins aproape toată încheietura. Dinţii lui Kurag mi-au apăsat puternic pielea pe măsură ce sorbea. Gura mai mică din piept se purta cu mult mai multă delicateţe.

Gura şi-a văzut netulburată de treabă, buzele ţinându-mi strâns încheietura. Chiar când să mă obişnuiesc cu sorbitul, dinţii mi-au zgâriat rana şi limba a început să o lingă cu mişcări rapide şi dureroase. A zăbovit îndelung asupra rănii. Era un fel de competiţie de băut bere: cine bea mai multă într-un timp dat, fără să vomite.

Însă într-un sfârşit, şi nu exagerez deloc când spun într-un sfârşit, Kurag şi-a retras capul. Mi-am îndepărtat mâna stângă de la pieptul lui. Iar în clipa aceea buzele mi-au sărutat uşor încheietura.

Kurag şi-a întins buzele subţiri într-un zâmbet, arătându-şi dinţii galbeni mânjiţi cu sânge.

— Să te vedem de ce eşti în stare, prinţesă. Deşi dintotdeauna am fost de părere că femeile sidhe sunt mult prea pudice pentru a şti să se descurce bine cu limba.

— Probabil că nu ai avut de-a face decât cu sidhe nepricepute, Kurag. După părerea mea… am spus, coborându-mi glasul într-o şoaptă şi adoptând o privire conspirativă, după părerea mea mulţi dintre sidhe sunt… foarte talentaţi atunci când vine vorba de acţiuni orale.

Kurag a chicotit, un hăhăit jos şi malefic, dar apreciativ.

M-am clătinat uşor, dar m-am menţinut pe picioare, adică exact ceea ce îmi doream. Cât de curând trebuia însă să mă aşez, pentru că eram pe cale să leşin.

— E rândul meu, am spus.

Rânjetul lui Kurag i s-a lăţit pe faţă.

— Suge-mi sângele, dulce Merry, suge cât poţi tu de tare.

Aş fi scuturat din cap dacă nu aş fi fost convinsă că aveam să ameţesc şi mai rău.

— N-ai să te schimbi niciodată, Kurag.

— Şi de ce m-aş schimba, mă rog? a întrebat el. Nicio femeie cu care m-am culcat în ultimii opt sute de ani nu a plecat din patul meu nesatisfăcută.

— Doar sângerând, am spus.

A clipit din ochi, apoi a scos un nou hohot de râs.

— În absenţa sângelui, care mai e rostul?

Am încercat, fără succes, să mă abţin să nu zâmbesc.

— Laude deşarte, din partea unui goblin care nu şi-a oferit încă sângele.

A întins braţul spre mine. Sângele i se scurgea într-o dâră roşie groasă. Rana pe care mi-o oferea era mai adâncă decât părea, o gaură roşie ca o a treia gură.

— Regina ta a vrut să te ucidă, am spus.

S-a uitat în jos spre rană, cu acelaşi rânjet întipărit pe faţă.

— Aşa e.

— Pari încântat de tine.

— Iar tu, prinţesă, pari să amâni momentul când îţi vei lipi gura albă curată de trupul meu.

— Pe cât de dulce este sângele de sidhe, a intervenit Galen, pe atât de amar e cel de goblin.

O zicătoare veche. Şi deloc adevărată.

— Atâta timp cât e roşu la culoare, gustul nu poate să difere prea mult, am spus eu.

Mi-am coborât gura spre rana deschisă. Nu aveam cum să-mi încolăcesc gura de braţul lui Kurag, aşa cum făcuse el. Însă sorbitul din sângele lui trebuia să fie mai mult decât un simplu sărut. A trata sorbitul sângelui drept altceva decât o împărtăşire a pasiunii, aşa cum era menit a fi, constituia o insultă.

Există o artă a sorbitului sângelui dintr-o rană adâncă. Trebuie să începi încet, să-ţi croieşti drum uşurel. Am lins pielea de lângă capătul mai puţin adânc al rănii cu mişcări lungi şi sigure ale limbii. Unul din secretele pentru a sorbi cât mai mult sânge este să înghiţi cât mai des. Celălalt secret este să te concentrezi separat asupra fiecărei sarcini. M-am concentrat asupra asprimii pielii lui Kurag, asupra umflăturii mari şi zgrunţuroase care mărginea rana

ca un nod în piele. Mi-am îndreptat atenţia asupra acelui nod, plimbându-l prin gură preţ de o secundă, adică mai mult decât ar fi fost necesar, dar asta pentru a-mi face curaj să atac rana. Îmi place să gust un pic de sânge, îmi place un pic de durere, însă rana aceea era prea adâncă şi prea proaspătă pentru a fi pe gustul meu.

Am mai lins de două ori capătul mai puţin adânc al rănii, după care mi-am încleştat gura în jurul ei. Sângele a ţâşnit prea iute şi am fost forţată să înghit convulsiv şi respirând pe nas, şi totuşi lichidul acela metalic dulce continua să curgă din greu. Prea mult pentru a putea respira bine, prea mult pentru a-l putea înghiţi pe tot. M-am abţinut să nu râgâi şi am încercat să mă concentrez pe altceva, pe orice altceva. Marginile rănii erau foarte curate şi netede. Fapt care dovedea, fără putinţă de tăgadă, cât de ascuţită fusese lama cuţitului. Mi-ar fi fost de mare ajutor să-mi folosesc mâinile, pentru a beneficia de o informaţie senzorială. Eram conştientă că mâinile mele se zbăteau prin aer, în căutarea unui lucru de care să se agaţe. Nu aveam încotro. Trebuia să fac ceva.

O mână mi-a atins vârfurile degetelor şi am prins-o cu forţă, strângând-o tare. Cu cealaltă mână am măturat aerul, până ce şi ea a fost prinsă. La început, din cauza netezimii vârfurilor degetelor, am crezut că mâna îi aparţinea lui Galen, numai că palma şi degetele erau îngroşate de purtatul sabiei şi scutului – prea aspre pentru a fi ale lui Galen. Existau mâini care se antrenau în mânuirea armelor de mai mult timp decât trăia Galen. Mâinile m-au prins, răspunzând presiunii mele, strângându-mi degetele în timp ce mă agăţam de ele.

Gura mi-a rămas lipită de braţul lui Kurag, însă atenţia îmi era îndreptată spre mâinile mele şi spre forţa care mă sprijinea. Am simţit cum mă trăgea de braţe şi îmi proptea mâinile la spate şi apoi uşor în sus, cu mişcări un pic dureroase. Era exact ceea ce-mi trebuia pentru a-mi abate gândul de la fluxul puternic de sânge.

M-am desprins de rană cu un icnet şi am inspirat adânc. Mi-a venit să râgâi, însă mâinile mi-au smucit braţele în

sus şi m-au făcut să gem. Clipa neplăcută a trecut şi m-am simţit din nou bine. N-aveam niciun chef să mă fac de râs dând afară tot sângele acela bun.

Mâinile mi-au eliberat braţele din strânsoarea dureroasă; acum nu mai erau decât nişte puncte de sprijin.

— Hm, bună treabă, Merry, a spus Kurag. Eşti cu adevărat fiica tatălui tău.

— O laudă deosebită, venind din partea ta, Kurag.

M-am dat înapoi şi m-am împiedicat. Mâinile m-au aşezat înapoi pe picioare, permiţându-mi să mă sprijin de pieptul din care ieşeau. Am ştiut cine era înainte de a mă răsuci să mă uit. Doyle şi-a coborât privirea spre mine în timp ce m-am rezemat de el, cu mâinile încă agăţate de corpul său.

Am schiţat din buze cuvântul „Mulţumesc”.

S-a înclinat scurt. Nu m-a dezlipit de el, iar eu nu am făcut niciun gest pentru a scăpa de apăsarea corpului său. Îmi era îngrozitor de teamă că dacă mă îndepărtam de el sau dacă mă eliberam din strânsoarea mâinilor sale, aveam să cad. Şi totuşi, în acelaşi timp mă simţeam în siguranţă. Pentru că ştiam că dacă aveam să cad, Doyle avea să mă prindă.

— Sângele meu este în corpul tău, iar sângele tău în al meu, Kurag, am spus. Suntem rude de sânge pentru o lună.

Kurag a încuviinţat dând din cap.

— Duşmanii tăi sunt şi duşmanii mei. Cei dragi ţie îmi vor fi dragi şi mie. A făcut un pas în faţă, dominându-mă cu statura lui, dominându-l până şi pe Doyle. Suntem aliaţi de sânge pentru o întreagă lună, asta dacă nu cumva…

M-am holbat la el.

— Ce vrei să spui? Am îndeplinit tot ritualul.

Kurag şi-a înălţat cei trei ochi spre Doyle.

— Întunecimea ta ştie la ce mă gândesc.

— Doyle e încă Întunecimea Reginei, l-am corectat eu.

Kurag şi-a abătut ochii spre mine, apoi l-a privit din nou pe Doyle.

— Nu mâna reginei o ţine el acum.

Am dat să-mi smulg mâna din strânsoare, însă Doyle m-a prins şi mai ferm. Mi-am forţat corpul să se relaxeze, lipit de al lui.

— Nu e treaba ta pe cine ţine Doyle de mână.

Kurag şi-a îngustat ochii.

— E consortul tău cumva? Am auzit eu un zvon, cum că de asta te-ai întors la curte, ca să-ţi alegi un nou soţ.

Mi-am încolăcit braţele lui Doyle în jurul mijlocului.

— N-am niciun consort.

M-am sprijinit mai tare de braţele lui Doyle. S-a încordat pentru o clipă, apoi am simţit cum muşchii i se destind unul câte unul, până ce a rămas ca o fierbinţeală grea lângă mine.

— Deşi s-ar putea zice că sunt în căutare, am adăugat.

— Asta e foarte bine, a declarat Kurag.

Doyle s-a încordat din nou, deşi mă îndoiesc că cei care ne urmăreau şi-ar fi dat seama. Îmi scăpa ceva. Dar ce anume?

— Dacă nu ai consort, înseamnă că mai pot cere ceva, sau altfel alianţa se rupe.

— Nu face asta, Kurag, a spus Doyle.

— Invoc dreptul cărnii, a declarat Kurag.

— Ţi-a supt sângele sub un pretext fals, mi s-a adresat Frost. Îţi cunoaşte duşmanii, şi regele goblinilor se teme de ei.

— Îl faci pe Kurag, Regele Goblinilor, laş? a întrebat Kurag.

Frost l-a vârât sub un braţ pe micul goblin pe care îl ţinea, eliberându-şi cealaltă mână, în care nu avea însă nicio armă.

— Da, te fac laş, din moment ce te ascunzi în spatele dreptului cărnii.

— Ce înseamnă dreptul cărnii? am întrebat eu, dând să mă îndepărtez de Doyle, însă braţul lui m-a ţinut pe loc. Mi-am ridicat ochii spre el. Ce se întâmplă aici, Doyle?

— Kurag încearcă să-şi ascundă laşitatea invocând un ritual străvechi.

Kurag a rânjit spre amândoi. Indiferent ce curtean ai

acuza de laşitate, vei sfârşi implicându-te într-un duel. Kurag se purta chiar prea rezonabil.

— Nu mi-e teamă de niciun sidhe, a spus el. Gărzi, eu nu invoc dreptul cărnii pentru a mă feri de duşmanii lui Merry, ci pentru a-mi uni cu adevărat carnea cu a ei.

— Dar eşti deja căsătorit, a replicat Frost. Adulterul e o infracţiune pentru sidhe.

— Dar nu şi printre goblini, a spus Kurag. Aşa că statutul meu marital nu are nicio relevanţă aici, doar al ei.

M-am smucit de lângă Doyle. Mişcarea a fost prea bruscă. M-am clătinat şi mâna lui Fflur aşezată pe cotul meu a fost cea care m-a salvat.

— Acum îţi voi obloji încheieturile, a zis ea.

Nu m-am putut opune.

— Mulţumesc, i-am spus.

A început să-mi bandajeze rănile şi m-am întors cu faţa spre bărbaţi.

— Vă rog, cineva să-mi explice şi mie despre ce este vorba.

— Cu mare plăcere, a spus Kurag. Dacă duşmanii tăi sunt şi ai mei şi trebuie să te ajut să te aperi împotriva unor forţe puternice, atunci cei pe care îi îndrăgesc eu trebuie să-ţi fie dragi şi ţie. Va trebui să împărţi cu noi şi carnea, nu numai sângele.

— Te referi la sex? a întrebat Galen.

Kurag a dat din cap.

— Da.

— Nu, am zis eu.

— Nici vorbă, a adăugat Galen.

— Dacă nu împărţim carnea, nu avem nicio alianţă, a declarat Kurag.

— Pentru sidhe, jurămintele tale de credinţă sunt şi acum sfinte, a spus Doyle. Meredith nu te poate ajuta să-ţi înşeli nevasta, după cum nici ea nu-şi poate înşela soţul. Regula cărnii se aplică numai dacă ambele părţi sunt libere de orice angajament marital.

Kurag i-a aruncat o privire mânioasă.

— N-ai fost niciodată capabil să minţi, Doyle. La naiba.

S-a întors spre mine. Iarăşi mi-ai scăpat printre degete, Merry.

— Asta pentru că întotdeauna ai recurs la şmecherii ca să te vâri în chiloţii mei.

O servitoare sosise cu un bol cu apă curată pe care îl ţinea ridicat pentru ca Fflur să-mi spele rănile. A deschis o sticlă cu loţiune antiseptică şi mi-a înmuiat ambele încheieturi în bol. Lichidul roşiatic s-a revărsat în apă, plutind la suprafaţă ca nişte picături de sânge proaspăt.

— Mai demult ţi-am făcut o propunere legitimă de căsătorie, a spus Kurag.

— Aveam şaisprezece ani, am răspuns eu. Şi m-ai înspăimântat de moarte.

Fflur mi-a şters mâinile.

— Eram prea bărbat pentru tine, nu?

— Ai dreptate, voi doi sunteţi într-adevăr prea mult pentru mine, Kurag.

Şi-a dus mâna spre locul care adăpostea al doilea set de organe genitale. O singură pipăială zdravănă şi o umflătură a apărut sub pantaloni, într-un loc unde majoritatea bărbaţilor nu au de ce să-şi facă griji.

— Am invocat puterea cărnii, a spus, mângâindu-şi în continuare organele. Ritualul nu poate fi revocat în absenţa unui răspuns.

I-am aruncat o privire lui Doyle.

— Ce vrea să zică?

Doyle a clătinat din cap.

— Nu ştiu sigur.

O a doua servitoare s-a apropiat cu o tavă cu produse medicale şi Fflur s-a apucat să-mi înfăşoare pansamente curate şi albe în jurul încheieturilor. Servitoarea acţiona pe post de asistentă medicală, dându-i foarfeci şi leucoplast ori de câte ori avea nevoie.

— Ştiu ce face Kurag, a spus Frost. Încearcă să fugă de duşmanii tăi.

Kurag s-a răsucit spre el ca o furtună.

— Merry are nevoie de toate braţele puternice pe care poate să le adune ca să-i apere spatele. Norocul tău,

Ucigaşule.

— Atunci ai de gând să-ţi respecţi cuvântul şi să fii unul din braţele puternice care o vor apăra? a întrebat Frost.

— Adevărul e că dacă nu voi putea să fac sex cu Merry, aş prefera să nu închei alianţa, a spus Kurag.

Faţa lui deformată şi cu mai mulţi ochi şi-a luat dintr-odată o expresie serioasă, dacă nu de-a dreptul inteligentă. Pentru prima oară am realizat că nu era nici atât de prost pe cât se comporta şi că nu se lăsa condus de instincte primare, după cum se prefăcea. O sclipire de viclenie absolută i-a cuprins preţ de o clipă cei trei ochi galbeni. O sclipire atât de intensă, atât de diferită de cea din urmă cu un moment, încât m-a făcut să mă retrag cu un pas, de parcă ar fi încercat să mă lovească. Pentru că sub acea privire aşa de serioasă licărea altceva – teama.

Ce se întâmpla la cele două curţi de era Kurag atât de speriat?

— Dacă nu îţi vei respecta cuvântul, a spus Frost, atunci toată curtea va afla că nu eşti decât un laş lipsit de onoare. Şi nimeni nu va mai avea încredere în tine.

Kurag a aruncat o privire spre mulţimea din jur. Unii curteni o urmaseră pe regină, ca un alai viu colorat de ţânci, însă mulţi rămăseseră în preajma noastră. Pentru a ne privi. A ne asculta. A ne spiona?

Ochii regelui goblinilor au cuprins încet cu privirea acele feţe aflate în expectativă, apoi au revenit asupra mea.

— Am invocat dreptul cărnii. Împarte-ţi carnea cu unul dintre goblinii mei, unul dintre goblinii necăsătoriţi, şi voi onora alianţa sângelui.

Galen a făcut un pas în faţă, oprindu-se lângă mine.

— Merry este prinţesă sidhe şi a doua în ordinea succesiunii la tron. Prinţesele sidhe nu fac sex cu goblinii.

Vocea lui tuna puternică, arzătoare. Plină de furie.

L-am atins pe umăr.

— E-n regulă, Galen.

S-a întors spre mine.

— Nu, nu e. Cum îndrăzneşte să-ţi ceară aşa ceva?

Un murmur grav, furios a străbătut mulţimea de sidhe adunaţi în jur. Micul alai de goblini cărora le fusese permisă prezenţa pe dealul nostru s-a strâns în spatele lui Kurag.

Doyle s-a apropiat prin spatele meu. Mi-a şoptit:

— Ai grijă, s-ar putea ca povestea asta să se termine urât.

I-am aruncat o privire.

— Ce crezi c-ar trebui să fac?

— Să te comporţi ca o adevărată prinţesă şi o viitoare regină, a răspuns el.

Galen trăsese cu urechea şi a prins o parte din schimbul nostru de cuvinte. S-a răsucit spre Doyle.

— Ce-i ceri să facă?

— Acelaşi lucru pe care îl face cu noi, la cererea Reginei Andais, a spus Doyle, privindu-mă fix. N-aş îndrăzni să-ţi cer acest sacrificiu dacă nu aş considera că merită.

— Nu! a exclamat Galen.

Doyle l-a fixat cu privirea.

— Spune-mi, ce crezi că e mai importantă, virtutea ori viaţa ei?

Galen s-a holbat la el şi tensiunea care îi cuprinsese corpul era ca un curent de furie aproape vizibil. Într-un târziu a răspuns: „Viaţa”, dar lătrând cuvântul, de parcă scuipa.

Dacă reuşeam să mi-i fac aliaţi pe goblini şi Cel mă ucidea în cele din urmă, un război sângeros avea să izbucnească între el şi curtea lui Kurag. Fapt de natură să pună pe oricine, inclusiv pe Cel, pe gânduri. Aveam neapărată nevoie de acea alianţă.

— Carnea unuia dintre goblinii tăi în corpul meu. De acord, am spus.

Kurag a zâmbit.

— Carnea lui în corpul tău dulce. Lasă carnea ta şi a lui să se contopească şi toată naţiunea goblinilor îţi va sta alături.

— A cui carne va trebui s-o împart? am întrebat.

Kurag a căzut pe gânduri. Ochiul de pe umăr s-a căscat,

iar cele două braţe laterale subţiri ale geamănului au prins să gesticuleze aprins, să fluture prin aer.

S-a răsucit spre cercul de goblini care îl înconjurau şi a început să se mişte printre ei, păşind în urma micilor braţe ale geamănului. Nu am putut zări la cine s-a oprit într-un sfârşit. S-a desprins din cercul strâns al supuşilor săi şi abia atunci când un mic goblin a ieşit din mulţime l-am putut vedea.

Nu avea decât puţin peste un metru douăzeci înălţime şi pielea palidă ca sideful lucios. Piele de sidhe, am recunoscut-o imediat. Părul i se ondula peste gât, negru, cu firul gros, însă fusese tăiat scurt, chiar deasupra umerilor. Avea o faţă de formă ciudată, triunghiulară, cu ochi migdalaţi imenşi, de un albastru intens, în nuanţa safirului, şi cu pupila neagră plasată ca o dungă drept în centru. Nu purta nimic altceva decât o bucată de pânză tivită cu argintiu care îi acoperea şalele, fapt care în lumea goblinilor însemna că avea o diformitate în locurile neacoperite. Goblinii nu-şi ascund imperfecţiunile fizice, care sunt la mare preţ printre ei.

A păşit către mine pe dalele de piatră precum o mică păpuşă masculină perfectă. Dacă avea într-adevăr o diformitate, eu, una, nu o vedeam. Cu excepţia staturii şi a ochilor, ar fi putut la fel de bine face parte din curtea sidhelor.

— El este Kitto, a spus Kurag. Mama lui a fost o doamnă sidhe violată în ultimul război cu goblinii.

Asta însemna că micul goblin avea aproape două mii de ani. Nu-şi arăta deloc vârsta.

— Salut, Kitto, am spus eu.

— Salut, prinţesă, a răspuns el cu un sâsâit ciudat, de parcă avea dificultăţi în articulare.

Buzele îi erau pline şi rozalii, ca un arc perfect al lui Cupidon, însă acele buze frumoase abia dacă se mişcau când vorbea, de parcă ţinea în gură ceva ce nu voia să-mi arate.

— Înainte de a-ţi da acordul, ar fi bine să vezi toată marfa, a spus Kurag.

Kitto s-a întors cu spatele şi ne-a arătat de ce purta pânza aceea peste şale. O mulţime de solzi coloraţi strălucitori îi acopereau spatele, pornind de la baza gâtului şi coborând pe şira spinării. Fundul lui era mic, ferm şi perfect, însă solzii sticloşi mi-au dezvăluit motivul pentru care pupilele îi erau în formă de elipsă şi pentru care avea probleme cu „s”-urile.

— E un goblin-şarpe, am declarat.

Kitto s-a întors cu faţa spre mine. A dat din cap în semn de încuviinţare.

— Deschide gura, Kitto, i-am spus. Vreau să văd totul.

Preţ de o clipă s-a uitat în jos, apoi şi-a rostogolit ochii stranii în sus, spre mine. A căscat gura larg, dând la iveală colţii frumoşi, lucitori. Limba i-a ţâşnit din gură ca o panglică roşie, cu o pată neagră în ambele capete.

— Sssatisssfăcută? m-a întrebat.

Am dat din cap.

— Da.

— Nu se poate, a spus Rhys.

Fusese atât de tăcut, încât aproape că uitasem de el.

— Este alegerea mea, i-am răspuns.

Rhys m-a atins pe umăr şi m-a tras deoparte.

— Uită-te bine la cicatricea de pe faţa mea. Ştiu că ţi-am turnat o mie de poveşti eroice despre cum am căpătat-o, dar adevărul este că regina m-a pedepsit. M-a dat goblinilor ca să se distreze cu mine o noapte. Mi-am zis atunci: De ce nu? O să am parte de sex, chiar dacă doar cu nişte goblini. A clipit din unicul ochi bun. La goblini, sexul este mai violent decât ţi-ai putea tu imagina, Merry.

A trasat cu degetul cicatricea, pe toată lungimea ei, cu o privire distantă în timp ce rememora întâmplarea.

I-am atins obrazul, în locul unde cicatricea se termina, şi l-am prins de mână.

— Un goblin ţi-a făcut asta în timpul partidei de sex?

A dat din cap.

— O, Rhys, am murmurat eu.

M-a mângâiat pe mână şi a clătinat din cap.

— Nu am nevoie de mila ta. Vreau doar să înţelegi în ce

te bagi.

— Înţeleg, Rhys. Îţi mulţumesc pentru că mi-ai spus.

L-am mângâiat pe obraz, i-am strâns mâna şi m-am îndreptat spre goblinii aflaţi în aşteptare. Mergeam drept, ţanţoşă, însă capul mi se învârtea, făcându-mă să-mi doresc cu ardoare să mă pot sprijini de ceva. Numai că atunci când negociezi un tratat de război trebuie să te arăţi puternic, sau cel puţin să nu pari că eşti gata-gata să leşini.

— Carnea lui Kitto în corpul meu, da? am întrebat.

Kurag a încuviinţat, mulţumit de sine, de parcă era deja sigur că îşi atinsese scopul.

— Accept să primesc carnea lui Kitto în corpul meu.

— Facem târgul? a întrebat Kurag şi surpriza i-a răzbătut din glas. Eşti de acord să împărţi carnea cu un goblin?

Am confirmat.

— Sunt de acord, cu o condiţie.

A mijit ochii spre mine.

— Ca alianţa să se prelungească pe tot parcursul anului, am răspuns eu.

L-am simţit pe Doyle apropiindu-se. Reacţia de surpriză a cuprins toată încăperea, materializându-se în şoapte şi foială.

— Un an întreg, a mormăit Kurag. Nu, e prea mult.

— Unsprezece luni începând de acum, am zis eu.

A scuturat din cap.

— Două luni.

— Zece, am spus eu.

— Trei.

— Fii rezonabil.

— Cinci, a zis el.

— Opt, am replicat eu.

A rânjit.

— Şase.

— S-a făcut.

S-a holbat la mine preţ de o clipă sau două.

— S-a făcut.

A rostit cuvintele încet, ca şi cum era conştient că făcuse un târg prost.

Mi-am înălţat glasul ca să răsune în toată sala, stând cu picioarele larg depărtate. Părea probabil o atitudine agresivă, însă nu asta intenţionam. Ci încercam să nu mă clatin din cauza vârtejului din cap.

— Alianţa a fost încheiată.

Kurag şi-a înălţat şi el glasul.

— Va fi încheiată numai după ce îţi vei împărţi carnea cu goblinul meu.

I-am întins mâna lui Kitto. Şi-a aşezat mâna deasupra, o atingere uşoară de piele netedă. I-am ridicat mâna spre faţa mea. Am încercat să mă aplec pentru a-i săruta dosul mâinii, însă încăperea a început să se învârtească cu mine. A trebuit să mă îndrept de spate şi să-i salt braţul cu ambele mâini, răsfirându-i degetele acelea mici şi perfecte. Niciodată nu mai strânsesem o mână bărbătească mai mică decât a mea. Suptul unui deget ar fi fost cel mai erotic lucru cu putinţă, însă în seara asta mă săturasem de supt. Am depus un sărut blând dar plin pe palma lui deschisă. Nu am lăsat urme de ruj, ceea ce însemna că rujul se şterse cu totul atunci când sorbisem din sângele lui Kurag.

Kitto şi-a căscat ochii stranii.

Mi-am îndepărtat gura de mâna lui încet, astfel încât să-mi pot înălţa ochii spre Kurag în timp ce stăteam aplecată peste mâna goblinului, de parcă era un evantai.

— Nu-ţi face griji, Kurag, vom ajunge şi la împărţirea cărnii. Acum vino cu mine, Kitto. Regina ne aşteaptă, pe mine şi pe oamenii mei.

Kitto i-a aruncat iute o privire lui Kurag, apoi şi-a întors ochii spre mine.

— Sunt onorat.

M-am uitat în sus la regele cel înalt.

— Gândeşte-te bine la asta, Kurag, în nopţile ce vor urma, când îmi voi împărţi carnea cu Kitto: pofta trupească şi laşitatea ta au făcut ca eu să-i fiu oferită lui, iar el mie.

Culoarea feţei lui Kurag s-a schimbat de la galben la

portocaliu-închis. Şi-a strâns mâinile mari în pumni.

— Căţea ce eşti!

— Am petrecut multe nopţi ca oaspete la curtea ta, Kurag. Ştiu că pentru tine nu înseamnă nimic dacă ar fi să mă pui să mă culc cu un sidhe. Pentru tine, doar sexul cu un goblin înseamnă sex adevărat. Orice altceva nu e decât un preludiu. Şi acum m-ai oferit unui alt goblin. Data viitoare când vei încerca să mă păcăleşti din nou ca să mă vâri în patul tău, gândeşte-te unde ne-au adus, pe mine şi pe tine, şiretlicurile astea.

Am simţit cum puterile mă părăsesc în timp ce îmi încheiam cuvântarea. M-am împleticit un pas. Mâini puternice m-au prins de ambele braţe – Doyle de unul, Galen de celălalt. M-am uitat de la unul la altul şi am reuşit să şoptesc:

— Va trebui să mă aşez cât mai curând cu putinţă.

Doyle a dat din cap. Galen mă ţinea de un cot şi şi-a strecurat celălalt braţ în jurul mijlocului meu. Doyle şi-a menţinut strânsoarea, dar a întărit-o. M-am lăsat să alunec uşor în jos, permiţându-le să-mi preia o bună parte din greutate, în timp ce în ochii celor prezenţi păream să mă deplasez fără probleme. Îmi perfecţionasem tehnica pe parcursul multelor dăţi când fusesem târâtă de gărzi în faţa mătuşii, când ea îmi cerea să mă ţin singură pe picioare, iar eu nu eram în stare. Unele gărzi erau dispuse să mă ajute să-mi pun şiretlicul în aplicare. Altele nu.

Doyle şi Galen m-au răsucit spre uşile deschise. Unul din tocurile mele înalte a scos un zgomot puternic când a zgâriat podeaua din piatră. Trebuia să mă comport mai bine. M-am concentrat asupra ridicării picioarelor atât cât să pot păşi, cu Galen şi Doyle trăgându-mă aproape pe sus. Cu fiecare pas pe care îl făceam, lumea părea să se micşoreze. O, zeilor, cât de mult îmi doream să merg acasă. Însă regina mă aştepta şi răbdarea nu se număra printre virtuţile ei.

L-am surprins pe Kitto mişcându-se în spate, undeva în lateral. Potrivit etichetei de la curtea goblinilor, el era de acum încolo consortul, băieţelul meu de jucărie. Da, putea

să mă rănească în timpul sexului, dar numai dacă eram atât de proastă încât să mă vâr cu el în pat înainte de a negocia un contract care să stipuleze clar ce anume era acceptabil şi ce nu. Rhys ar fi putut să scape nevătămat dacă ar fi cunoscut obiceiurile goblinilor, însă majoritatea sidhelor îi considerau pe goblini nişte barbari, nişte sălbatici. Şi cei mai mulţi nu se oboseau să studieze legile sălbaticilor. Nu şi tata.

Desigur, nu aveam de gând să fac deloc sex cu goblinul. Ceea ce intenţionam era să împart carnea cu el – la modul cel mai propriu. Goblinii preţuiau carnea mai mult decât sângele ori sexul. Împărţirea cărnii însemna pentru ei atât sex, cât şi darul mai înalt al unei muşcături acceptate care putea lăsa în urmă o cicatrice, care rămânea până ce amantul murea. Era un mod de a-ţi pune decisiv amprenta asupra iubitei, de a arăta că se culcase cu un goblin. Mulţi goblini aveau nişte modele speciale de cicatrice pe care le foloseau pe toate partenerele, pentru ca lumea să le poată admira dintr-o privire cuceririle.

Indiferent de ceea ce trebuia să fac pentru a cimenta înţelegerea, în următoarele şase luni goblinii aveau să-mi fie aliaţi. Aliaţii mei, nu ai lui Cel, nici măcar ai reginei. Dacă era ca un război să izbucnească în următoarele şase luni, regina avea să fie nevoită să negocieze cu mine dacă dorea ca goblinii să lupte de partea ei. Iar asta merita un strop de sânge, poate chiar şi o livră de carne, dar numai cu condiţia să nu o sacrific dintr-odată.

Capitolul 32

O adâncitură se afla în dalele de dincolo de prag. Era locul unde picioarele se frecaseră timp de mii de ani de piatră, răsucindu-se pe călcâie pentru a urca platforma puţin înaltă care dădea în cealaltă parte a încăperii. În mod normal, aş fi putut să păşesc prin uşă în întunericul cel mai desăvârşit, numai că acum m-am împiedicat în mica adâncitură din podea. Făcută sandviş, aşa cum eram între cele două gărzi, ar fi trebuit să mă ţin tare ca un zid, însă glezna mi s-a răsucit şi m-a aruncat violent înspre Doyle, trăgându-l şi pe Galen după mine. Doyle ne-a prins pentru o clipă, după care ne-am prăbuşit toţi trei grămadă pe podea.

Kitto a ajuns primul la noi, oferindu-i un braţ lui Galen. Am surprins privirea lui Galen în timp ce se uita la mâna aceea mică, pe care a acceptat-o în cele din urmă. I-a permis goblinului să-l ajute să se salte în picioare. Alte gărzi ar fi preferat să scuipe mâna decât să o ia.

Frost a fost cel care, ţinând într-o mână cuţitul meu, m-a prins de braţ şi m-a ridicat în picioare. Nu s-a uitat la mine. Ci în jur, în căutarea altor posibile ameninţări, într-o manieră subtilă. Dacă vraja ar fi fost mai puţin maliţioasă, poate că aş fi pus-o cu totul pe seama stângăciei cu care mă mişcăm în urma pierderii de sânge, numai că vraja fusese excesivă, prea evidentă. Nu răstorni fără pic de eleganţă două gărzi regale într-o grămadă doar pentru că femeia aflată între ele s-a împiedicat.

Mâna lui Frost m-a forţat să-mi aşez toată greutatea pe cele două picioare, însă unul din picioare nu a făcut faţă. Durerea mi-a săgetat glezna stângă. Am icnit şi am rămas într-un picior. Frost a fost nevoit să mă prindă de mijloc şi să mă ridice complet de la podea, lipită de corpul lui, încercuită de braţele lui. Aştepta în continuare atacul –

atacul care nu venea, nu aici, nu acum.

Rhys dădea între timp ocol podelei, în căutarea altor capcane. Niciunul din noi nu s-a mişcat până ce nu ne-a făcut semn, stând pe vine, că totul era în regulă.

Doyle s-a ridicat în picioare. Nu-şi scosese de la cingătoare celălalt cuţit al meu. M-a fixat din priviri.

— Cât de grav eşti rănită, prinţesă?

— Mi-am scrântit glezna, poate şi genunchiul. Frost m-a ridicat prea repede în picioare şi n-am apucat să-mi dau seama.

Vorbele acestea m-au costat o uitătură urâtă din partea lui Frost.

— Pot să te pun jos dacă vrei, prinţesă.

— Aş prefera să mă duci spre un scaun.

S-a uitat la Doyle.

— Nu e cazul să scoatem cuţitele, nu-i aşa? a întrebat pe un ton aproape dornic.

— Nu, a răspuns Doyle.

Frost a închis cuţitul, folosindu-se de o singură mână. Din câte ştiam eu, nu avusese niciodată de-a face cu un cuţit pliabil, numai că gestul era lin şi experimentat. A strecurat cuţitul la spatele centurii şi m-a luat pe sus în braţe.

— Ce scaun preferi? m-a întrebat.

— Acesta, a răspuns regina.

Stătea în picioare în faţa tronului, de cealaltă parte a platformei. Tronul ei se înălţa mai sus decât toate celelalte scaune, aşa cum se şi cuvenea, având în vedere statutul ocupantului. Pe platformă mai erau însă două alte tronuri mai mici, poziţionate imediat mai jos de cel mare, care erau rezervate consortului şi de obicei moştenitorului. În seara aceea însă Eamon îi stătea alături şi tronul său rămăsese gol.

Cel stătea în celălalt tron mic. În spatele său era Siobhan. Keelin se afla la picioarele lui, aşezată pe perniţa unui mic taburet, ca un căţeluş. Cel îşi fixa din priviri mama şi în ochii lui se citea o expresie foarte apropiată de panică.

Rozenwyn s-a apropiat de Siobhan. Era adjuncta lui Siobhan în garda lui Cel, echivalentul lui Frost. Îşi adunase părul asemănător vatei de zahăr în cosiţe ridicate în creştetul capului, ca un vas împletit din fire de iarbă, numai că roz. Pielea ei era de culoarea liliacului de primăvară, iar ochii ca de aur topit. Când eram mică, o găsisem drăguţă, asta până să-mi dea de înţeles cât se poate de clar că mă considera a fi mai prejos decât ea. Cicatricea în formă de mână care îmi traversa coastele ea mi-o făcuse, ea fusese cea care aproape că îmi zdrobise inima.

Cel s-a ridicat atât de brusc în picioare, încât Keelin a alunecat de pe taburet pe trepte, iar lesa a rămas atârnând între ei doi. Nu a învrednicit-o cu nicio privire în timp ce se sălta de jos.

— Mamă, nu poţi să faci asta.

Andais l-a privit, mâna ei continuând să ne îndrepte spre scaunul gol al lui Eamon.

— O, ba da, fiule, pot. Sau poate ai uitat că încă mai sunt regină?

Vorbea pe un ton tăios. Oricine altcineva în locul lui Cel s-ar fi aruncat la picioarele ei, făcând plecăciuni umile, în aşteptarea loviturii. Numai că i se adresa lui Cel, iar cu el Andais se purtase întotdeauna cu indulgenţă.

— Ştiu foarte bine cine conduce aici acum, a spus Cel. Ceea ce mă interesează pe mine este cine va prelua mai târziu conducerea.

— Asta e treaba mea, a răspuns ea cu acelaşi ton calm, periculos. Mă întreb însă cine a îndrăznit să aşeze o vrajă aşa de puternică în sala tronului fără ca nimeni altcineva să observe.

S-a uitat de jur împrejurul încăperii uriaşe, după care şi-a fixat pe rând privirea pe feţele adunate lângă tronul cel mic. Pe fiecare latură a camerei erau câte şaisprezece scaune, aşezate pe piedestaluri. În jurul lor se înghesuiau alte scaune mai mici, însă scaunele principale erau menite să susţină capetele familiei regale. Le-a studiat pe toate, oprindu-se mai mult asupra celor mai apropiate de uşi.

— Nu înţeleg cum cineva a putut face o asemenea vrajă fără a fi observat, a adăugat ea.

M-am uitat la sidhele de lângă uşi, iar ei şi-au ferit privirile. Ştiau cine o făcuse. Îl văzuseră. Şi nu făcuseră nimic ca să-l împiedice.

— O vrajă atât de puternică, a continuat Andais. Dacă nepoata mea nu ar fi fost sprijinită de două dintre gărzile mele, ar fi putut să cadă şi să-şi frângă gâtul.

Frost rămăsese în picioare, ţinându-mă în braţe, fără a face vreo tentativă de apropiere.

— Ad-o încoace, Frost. Aşaz-o aici, lângă mine, aşa cum se cuvine, a spus Andais.

Frost a păşit în faţă, cu mine în braţe. Era secondat de Doyle şi de Galen, unul în dreapta, celălalt în stânga. Rhys şi cu Kitto păşeau în urma noastră, în chip de ariergardă.

Frost s-a lăsat în genunchi la baza treptelor care duceau la tron. A îngenuncheat cu mine în braţe fără nicio dificultate, ca şi cum ar fi putut sta în acea poziţie toată noaptea fără ca braţele să-i tremure de efort. M-am întrebat dacă genunchii îi amorţeau vreodată de atâta îngenuncheat.

Ceilalţi au căzut în genunchi puţin mai în spate, de o parte şi de alta a noastră. Kitto nu s-a mulţumit să cadă în genunchi, s-a aruncat pur şi simplu la podea, cu faţa în jos şi braţele şi picioarele întinse în lături, ca un soi de pocăit. Până în clipa aceea nu îmi dădusem seama pe deplin de gravitatea problemei lui. În funcţie de rangul tău şi de cel al persoanei pe care o salutai, existau tot felul de tipuri de plecăciuni şi reverenţe. Kitto nu era de sânge regal, nici măcar la curtea goblinilor. Dacă ar fi fost, Kurag mi-ar fi spus. Mă insultase de două ori oferindu-mi un goblin care nu era de viţă nobilă. Kitto nu avea voie să atingă treptele decât cu invitaţie expresă. Numai membrii celorlalte case regale ale sidhelor aveau dreptul să stea în ambii genunchi în sala tronului fără a face plecăciuni.

Kitto nu cunoştea protocolul, aşa că alesese varianta cea mai umilă. Şi atunci am ştiut că va accepta schimbul de carne în locul sexului. Era mai interesat să rămână în viaţă

decât să-şi protejeze – chipurile – mândria.

— Vino, Meredith. Ia loc. Haide să facem anunţul înainte să se deschidă vreo altă capcană, a spus Andais, uitându-se în direcţia lui Cel.

Şi eu îl bănuiam că e răspunzător pentru vrajă, dar asta numai pentru că dintotdeauna fusesem gata să pariez pe el ori de câte ori ceva rău mi se întâmpla la curte. Asta în timp ce Andais se făcuse că nu vede. Ceva se întâmplase între ei, ceva care o făcuse pe regină să-şi schimbe atitudinea faţă de unicul ei fiu. Ce anume făcuse Cel de îşi îndepărtase mama?

Frost s-a ridicat cu uşurinţă şi m-a purtat în braţe în sus pe trepte. I-am simţit picioarele urcând. M-a aşezat încetişor în scaun, eliberându-şi mâna de sub mine. Apoi a rămas într-un genunchi şi mi-a prins piciorul stâng în poala lui.

Mi-am făcut ochii roată. Niciodată nu mi se mai permisese să urc pe platformă. Niciodată nu avusesem ocazia să privesc lumea de acolo, de sus. De fapt, nu era chiar foarte sus, şi nici foarte măreţ, însă cumva totul părea corect.

— Aduceţi un taburet pentru Meredith, ca să-şi sprijine glezna. După ce voi face anunţul, Fflur o va putea îngriji.

Regina părea să nu se fi adresat nimănui, însă un mic taburet tapiţat a pornit să plutească spre mine. L-am privit deliberat cu coada ochiului, nu direct. O formă înşelătoare, ca o umbră albă, ţinea în mâinile subţiri, fantomatice, taburetul. Doamna albă l-a aşezat lângă picioarele lui Frost. Am simţit apăsarea prezenţei ei, care ocupase o mică porţiune de aer cu forţa unui tunet. Era senzaţia aceea pe care o ai atunci când o nălucă se află prea aproape. Nu trebuia să o văd propriu-zis pentru a-mi da seama că era acolo. Apoi presiunea s-a micşorat şi am ştiut că dispăruse.

Frost mi-a ridicat piciorul pe taburetul foarte jos. Am icnit de durere, însă suferinţa mă ajutase să-mi limpezesc mintea. Şi nu mai simţeam că leşin. Era a treia tentativă eşuată asupra mea într-o singură noapte. Cineva era foarte

hotărât să mă ucidă.

Frost s-a postat în spatele scaunului meu, aşa cum Siobhan devenise umbra lui Cel, iar Eamon cea a reginei.

Andais a cuprins cu privirea adunarea de nobili. Goblinii şi invitaţii de rang inferior se împrăştiaseră şi umpleau acum mesele lungi şi decorate de pe toate laturile sălii. Nici măcar lui Kurag nu îi fusese rezervat un tron. În această sală el era unul din gloată, ca oricare altul.

— Să se ştie că începând de acum, Prinţesa Meredith NicEssus, fiica fratelui meu, este moştenitoarea mea.

Un icnet a cuprins încăperea, transmis din gură în gură ca purtat de vânt, după care s-a aşternut liniştea. O linişte atât de grea, încât doamnele albe s-au înălţat în aer ca nişte nori pe jumătate zăriţi şi au început să danseze în mijlocul acelei tensiuni.

Cel a ţâşnit în picioare.

— Mamă.

— Meredith şi-a dobândit în sfârşit puterile, mâna de carne, aidoma tatălui ei.

Cel a rămas în picioare.

— Pentru a face dovada acestui lucru, verişoara mea ar fi trebuit să folosească mâna într-o luptă mortală în care să sângereze în prezenţa a cel puţin doi martori sidhe.

S-a aşezat la loc, părând din nou încrezător în sine.

Regina i-a aruncat o privire atât de rece, încât încrederea i s-a şters de pe faţă, făcând loc nesiguranţei.

— Fiule, vorbeşti de parcă eu nu aş cunoaşte legile propriului regat. Totul a fost îndeplinit conform tradiţiilor. Sholto! a strigat ea.

Sholto s-a ridicat de pe un scaun masiv de lângă uşă. Agnes cea Neagră îi stătea de o parte, Segna cea Aurie de cealaltă. Zburătoarele de noapte stăteau atârnate de tavan ca nişte lilieci. Alte creaturi ale sluaghului mişunau prin preajmă. Gethin mi-a făcut cu mâna.

— Da, Regină Andais, a spus Sholto.

Părul strâns la spate îi descoperea faţa la fel de frumoasă, de arogantă ca a tuturor celorlalţi invitaţi.

— Spune curţii ce mi-ai povestit mie.

Sholto a relatat despre atacul lui Nerys asupra mea, dar fără a menţiona motivaţiile. A prezentat o versiune editată a evenimentelor, însă era de ajuns. Nu s-a referit totuşi la Doyle, ceea ce mi s-a părut ciudat.

Regina s-a ridicat în picioare.

— Meredith este egala lui Cel, fiul meu, în toate privinţele. Cum însă nu am decât un singur tron pe care să-l las moştenire, el va reveni aceluia dintre ei care va avea primul un copil. Dacă Cel va lăsa grea una dintre femeile curţii în următorii trei ani, atunci el va deveni regele vostru. Dacă Meredith va naşte prima un copil, atunci ea va fi regină. Pentru a-i permite lui Meredith să-şi aleagă un consort, am ridicat ordinul de celibat al gărzilor, dar numai şi numai pentru ea.

Nălucile s-au învârtejit pe deasupra capetelor noastre ca nişte nori fericiţi, iar tăcerea a devenit şi mai apăsătoare, ca şi cum stăteam cu toţii la fundul unei fântâni adânci, strălucitoare. Expresiile de pe feţele bărbaţilor variau de la surpriză la dispreţ sau la şoc, iar în unele cazuri la poftă trupească vădită. Într-un final însă, aproape toţi s-au răsucit spre mine.

— Meredith poate alege pe oricare dintre voi, a spus Andais, aşezându-se pe tron şi înfoindu-şi poalele rochiei. De fapt, cred că selecţia a început deja. Şi-a întors ochii gri pal către mine. Nu-i aşa, nepoată?

Am dat din cap în semn de încuviinţare.

— Atunci adu-i aici, să-ţi stea alături.

— Nu, a intervenit Cel. Trebuia să aibă doi martori sidhe. Deocamdată nu l-a prezentat decât pe Sholto.

Doyle, rămas în genunchi, a rostit:

— Eu sunt al doilea.

Cel s-a aşezat încet înapoi în scaun. Chiar dacă era fiul reginei, nu îndrăznea să pună la îndoială cuvântul lui Doyle. S-a holbat la mine, iar ura din ochii lui era atât de fierbinte, încât putea să îmi ardă pielea.

Mi-am întors privirea de la el la bărbaţii îngenuncheaţi în continuare în faţa platformei. Am întins braţele spre ei. Galen, Doyle şi Rhys s-au ridicat în picioare şi au urcat

treptele spre mine. Doyle mi-a sărutat mâna şi şi-a ocupat poziţia alături de Frost, în spatele meu. Galen şi Rhys s-au aşezat la picioarele mele, aşa cum Keelin stătea la picioarele lui Cel. O postură cam slugarnică după gustul meu, dar nu prea aveam ce face. Kitto rămăsese întins la podea, nemişcat.

M-am întors spre mătuşă.

— Regină Andais, acesta este Kitto, un goblin, parte a înţelegerii mele cu Kurag, Regele Goblinilor, pentru o alianţă pe termen de şase luni între regatul său şi mine.

Andais a ridicat din sprâncene.

— Văd că ai fost foarte ocupată în seara asta, Meredith.

— Am simţit nevoia unor aliaţi puternici, regină, am răspuns eu.

Ochii mi-au fugit, fără să vreau, spre Cel.

— Va trebui să-mi povesteşti cândva cum de ai reuşit să obţii un pact pe şase luni cu Kurag, dar deocamdată cheamă-ţi goblinul.

— Kitto, am spus, ridică-te şi ia-mi mâna.

Şi-a înălţat faţa de la podea fără să-şi mişte corpul. Părea un gest aproape dureros de stângaci. Şi-a plimbat ochii de la regină la mine. Am dat din cap încurajator.

— E în regulă, Kitto.

Şi-a mutat privirea din nou asupra lui Andais. Ea a clătinat din cap.

— Ridică-te odată, băiete. Iubita ta are nevoie de un doctor care să-i îngrijească rănile.

Kitto s-a ridicat în patru labe. Cum nimeni nu l-a apostrofat, s-a înălţat intr-un genunchi, apoi, foarte precaut, în picioare. A urcat prea iute treptele, aproape în fugă, şi s-a aşezat la picioarele mele cu o expresie de uşurare întipărită pe faţă.

— Fflur, îngrijeşte rănile prinţesei, a ordonat Andais.

Fflur a urcat pe platformă încadrată de două doamne albe. Cea care ţinea în mâini tava cu bandaje era mai solidă. Părea aproape vie, plutind într-un soi de aură albicioasă transparentă. Cealaltă nălucă era complet invizibilă şi căra prin aer o cutie mică închisă, de parcă era

ajutată de o magie brownie, numai că niciun fel de magie brownie nu era efectivă aici. Nimic atât de lumesc nu putea bântui Curtea Unseelie.

Fflur mi-a scos pantoful şi mi-a rotit laba piciorului, fapt care m-a făcut să mă zvârcolesc în scaun. Am reuşit să mă abţin să nu ţip „au, au, au”, deşi tare aş fi avut chef. Din fericire, numai glezna se scrântise. Toate celelalte părţi ale corpului păreau în stare perfectă de funcţionare.

— Trebuie să-ţi scoţi ciorapul ca să-ţi bandajez glezna, a spus Fflur.

Am dat să ridic rochia pentru a ajunge la jartiera care îmi strângea coapsele, însă Galen şi-a aşezat mâna peste a mea şi m-a oprit.

— Dă-mi mie voie, a spus.

În noaptea aceea nu avea să se afle în patul meu, însă privirea din ochi, vocea şoptită, apăsarea mâinii pe coapsa mea erau ca un fel de promisiune pentru viitor.

Rhys şi-a aşezat o mână pe celălalt genunchi al meu.

— De ce să fii tu cel care îi scoate ciorapul?

Galen i-a aruncat o privire.

— Pentru că eu am avut ideea.

Rhys a zâmbit şi a clătinat din cap.

— Bun răspuns.

Galen i-a întors zâmbetul. Zâmbetul acela al lui care îi lumina toată faţa, de parcă cineva i-ar fi aprins o lumânare în spatele pielii. Şi-a întors faţa strălucitoare spre mine şi umorul din ochi i s-a şters de pe chip, înlocuit de o expresie mai întunecată, mai serioasă.

S-a aşezat în genunchi în faţa mea, de o parte a piciorului rănit, cu Rhys lângă celălalt picior. Mi-a prins mâinile şi mi le-a lipit de coapse. Le-a ridicat şi mi-a sărutat podul fiecărei palme, după care le-a aşezat pe braţele tronului. Mi-a apăsat degetele de lemnul din care erau făcute, ca pentru a mă avertiza în tăcere să nu le mişc.

Din cauza felului în care piciorul îmi fusese rezemat pe taburet, Galen stătea îngenuncheat în lateral, poziţie prin care oferea o vedere bună asupra mea din aproape orice

punct din sală. A ridicat poalele lungi ale rochiei, dezgolindu-mi piciorul şi jartiera. A tras jartiera în jos şi şi-a trecut-o peste braţ. Cu vârfurile degetelor a atins ciorapul, chiar deasupra genunchiului, după care mâinile i-au alunecat în sus pe ţesătura mătăsoasă, până ce au ajuns la jumătatea coapsei, apăsându-mi piciorul ca o greutate fierbinte pe piele. Ochii noştri s-au întâlnit şi privirea lui mi-a accelerat pulsul.

Şi-a coborât ochii pentru a-şi urmări mâinile care înaintau încet în sus pe picior. Degetele i s-au mişcat pe sub marginea rochiei, după care mâinile i-au dispărut din vedere, până aproape de încheieturi, şi vârfurile degetelor au pipăit capătul ciorapului.

Mâinile lui Galen, care mă apăsau pe sub rochie, păreau acum mai mari decât erau în realitate. Când vârfurile degetelor lui au trecut de banda elastică a ciorapului şi au poposit pe pielea mea goală, m-am înfiorat fără să vreau.

Şi-a înălţat din nou privirea spre mine, întrebându-mă parcă din ochi dacă voiam să se oprească. Răspunsul era şi da, şi nu. Senzaţia mâinilor acelora pe pielea mea, faptul că ştiam că nu mai eram obligaţi să ne oprim făceau ca totul să mi se pară ameţitor, însufleţitor; dacă am fi fost singuri iar el complet vindecat, aş fi renunţat la orice prudenţă şi mi-aş fi aruncat hainele de pe mine. Dar eram înconjuraţi de aproape o sută de oameni, o asistenţă un pic prea numeroasă pentru gustul meu.

Mi-am închis ochii pentru a putea scutura din cap în semn de negaţie.

Degetele lui au urcat încetişor de-a lungul piciorului şi un deget mi-a mângâiat marginea adânciturii din partea de sus a interiorului coapsei. Un geamăt involuntar mi-a scăpat din gură.

Am deschis ochii şi l-am privit. De data aceasta i-am interzis să continue, nu numai prin clătinatul din cap, ci şi prin expresia feţei. Nu aici. Nu acum.

Galen a zâmbit ca pentru sine. Acel surâs pe care un bărbat ţi-l aruncă atunci când e sigur de tine şi ştie că numai un pic de intimitate stă în calea unirii trupului lui cu

al tău.

Şi-a încolăcit degetele pe marginea elasticului şi a început să ruleze ciorapul încet, cu grijă, în jos pe picior.

O voce a răsunat în spatele nostru.

— Prinţesa pare să fi făcut deja alegerea.

Era Conri. Nu se numărase niciodată printre preferaţii mei. Stătea acolo, înalt, întunecat, chipeş, cu ochi în trei nuanţe de aur topit.

— Cu tot respectul, Înălţimea Voastră, ne-ai promis tuturor şanse egale şi acum ne obligi să o urmărim cum îi oferă deja premiul cuiva.

— Meredith a fost o albinuţă harnică printre voi, floricelelor, a spus Andais.

A scos un hohot de râs, un hohot batjocoritor, vesel, crud şi cumva tainic. M-am înroşit la faţă în timp ce Galen a coborât de tot ciorapul şi l-a scos de pe picior.

S-a tras deoparte şi a lăsat-o pe Fflur să se aplece peste glezna mea. A ridicat ciorapul şi şi-a trecut uşor ţesătura neagră peste buze, cu ochii la Conri.

Nu mă aflasem niciodată în relaţii amicale cu Conri. Era unul dintre prietenii din copilărie ai lui Cel, un susţinător fidel al unicului adevărat moştenitor al tronului.

I-am văzut furia din ochii aurii, gelozia, nu pe mine ca persoană, ci pe mine ca singura femelă la care gărzilor li se permisese accesul. Am simţit încordarea amplificându-se în sală, mărindu-se precum presiunea aerului înaintea unei furtuni. Doamnele albe reacţionau întotdeauna la creşterea tensiunii sau la mari schimbări petrecute la curte. Nălucile s-au învârtit în jurul camerei, legănându-se într-un dans spectral pe deasupra podelei. Cu cât erau mai tulburate, cu atât se agitau mai tare – şi cu atât mai importante erau evenimentele aflate în derulare. Erau ca nişte profeţi capabili să prezică viitorul cu numai câteva clipe înainte.

Ce poţi face în câteva secunde după ce ai fost avertizat? Uneori multe. Alteori nimic. Ideea era să poţi vedea pericolul pentru a-l putea contracara. Câteva secunde la dispoziţie pentru a-l vedea şi a acţiona, iar eu eram prea

înceată şi mă trezisem, din nou, mult prea târziu.

Vocea lui Conri a tunat.

— Îl provoc pe Galen la duel pe viaţă şi pe moarte.

Galen a dat să se ridice. L-am oprit, prinzându-l de braţ.

— Ce speri să câştigi din moartea lui Galen, Conri?

— Să îi iau locul lângă tine.

Am râs. Nu m-am putut abţine. Privirea de furie mohorâtă a lui Conri la hohotul meu de râs m-a făcut să mă cutremur. L-am împins pe Galen în genunchi, lângă mine. Fflur şi-a găsit tocmai atunci să îmi strângă pansamentul şi am icnit înainte de a putea să vorbesc.

— Ce trebuie să cred? Că Galen Păr Verde e un laş? a pufăit sfidător Conri.

Coborâse de pe scaun, de pe platformă, şi acum era pe podeaua sălii.

L-am bătut uşurel pe Galen pe braţ, atenţionându-l să nu se mişte.

— Nu ai avut niciodată simţul umorului, Conri, am spus.

A mijit ochii la mine.

— Ce vrei să zici?

— Întreabă-mă de ce am râs.

S-a holbat la mine preţ de o clipă sau două, apoi a dat din cap.

— Bine. De ce ai râs?

— Pentru că tu şi cu mine nu suntem prieteni. De fapt, suntem aproape duşmani. Şi eu nu mă culc cu bărbaţi pe care nu-i plac, iar pe tine nu te plac deloc.

M-a privit derutat.

Am oftat.

— Ce vreau să spun este că dacă îl ucizi pe Galen, asta nu-ţi va asigura un loc în patul meu. Nu-mi place de tine, Conri. Iar ţie nu-ţi place de mine. Nu mă voi culca cu tine niciodată, indiferent de circumstanţe. Aşa că stai jos, taci din gură şi lasă-i pe alţii să vorbească, alţii care au realmente o şansă să fie poftiţi la mine în pat.

A rămas în picioare, cu gura căscată şi mut de uimire. Era unul dintre cei mai versaţi curteni. Ştia cum să-l linguşească pe Cel. Pe regină o flata purtându-se cu un

dram de decenţă. Ştia pe care nobili să-i trateze bine şi pe care să îi ignore, dacă nu chiar să-i trateze urât. Eu, una, mă aflam în cea din urmă categorie, şi asta pentru simplul fapt că nu puteai fi în acelaşi timp prieten cu Cel şi cu mine. Cel s-ar fi opus. Am urmărit expresia feţei lui Conri; îşi dăduse seama că nu era atât de versat pe cât crezuse. Mă bucuram că îl pusesem în dificultate.

Şi-a revenit însă rapid.

— Provocarea rămâne valabilă. Dacă nu-ţi pot împărţi patul, atunci nu accept ca Galen să o facă.

L-am strâns şi mai tare de braţ pe Galen.

— De ce să lupţi, atâta timp cât ştii că nu vei căpăta premiul? am întrebat.

Conri a zâmbit, un zâmbet deloc atrăgător.

— Pentru că moartea lui te va îndurera şi asta va fi aproape la fel de plăcut pentru mine ca apropierea de corpul tău în pat.

Galen s-a ridicat în picioare, eliberându-şi braţul din strânsoarea mea. A pornit să coboare treptele şi m-am temut pentru el. Conri era un ticălos linguşitor, dar şi unul dintre cei mai buni spadasini de la curte.

M-am săltat din scaun ţopăind în piciorul drept, pentru că în cel stâng nu îmi puteam lăsa greutatea. Aş fi căzut dacă Rhys nu m-ar fi prins la timp.

— Deci înţeleg că tot eu sunt motivul duelului, Conri.

A dat din cap în semn de confirmare, urmărindu-l din ochi pe Galen, care se îndrepta către el.

— Aşa e, prinţesă. Şi îl voi omorî pe Galen pentru a-ţi face ţie în ciudă.

Atunci am avut unul din acele momente de inspiraţie disperată şi mi-a venit o idee strălucită, născută din panică.

— Nu poţi provoca la duel mortal un consort regal, am spus.

— Nu e consortul tău regal decât dacă rămâi grea cu el, a replicat Conri.

— Dar dacă suntem activi sexual şi încerc să fac un copil cu el, înseamnă că e consortul meu regal, pentru că în

clipa asta nu avem cum să ştim dacă am rămas grea cu el sau nu.

Conri s-a răsucit şocat spre mine.

— Doar nu aţi… adică nu…

Regina a izbucnit din nou în râs.

— O, Meredith, ce albinuţă harnică ai fost. S-a ridicat în picioare. Dacă există până şi cea mai mică posibilitate ca Galen să fie tatăl copilului nepoatei mele, atunci el, până la proba contrarie, este consortul ei regal. Dacă îl vei ucide şi se va dovedi că Meredith a rămas însărcinată cu el iar tu ai văduvit curtea de un cuplu regal fertil, atunci capul îţi va putrezi într-un borcan pe un raft din dormitorul meu.

— Nu cred nimic, a spus Cel. Ei doi nu au făcut sex în seara asta.

Andais s-a întors spre el.

— Şi nu a existat nicio vrajă de desfrâu când se aflau singuri pe bancheta din spate a maşinii?

Sângele s-a scurs de pe faţa lui Conri, lăsând-o păstoasă şi bolnăvicioasă. Privirea lui spunea totul. Vraja din maşină fusese opera lui. Deşi puţini sidhe din sală ar fi avut îndoieli în legătură cu identitatea persoanei care îi ceruse să o facă.

— Ei bine, a spus Andais, se pare că Meredith nu a fost singura persoană foarte ocupată astăzi.

Tonul ei fierbinte prevestea o furie cu adevărat devastatoare.

Cel s-a ridicat, foarte drept, în picioare, după care s-a cufundat înapoi în scaun. Siobhan s-a mutat din spatele lui alături, fără a se interpune propriu-zis între prinţ şi regină. Gestul trăda însă o asemenea intenţie. Îşi proclamase în acest fel loialitatea în faţa întregii curţi. Andais nu avea să uite gestul, şi nici să-l ierte.

Rozenwyn a ezitat să urmeze exemplul căpitanului gărzii. Într-un târziu, s-a apropiat de Siobhan, dar fără tragere de inimă, ceea ce demonstra că nu-i convenea să fie pusă să aleagă între regină şi prinţ. Pentru că loialitatea lui Rozenwyn era în primul rând faţă de propria persoană.

Eamon s-a postat lângă regină, iar Doyle a făcut un pas în faţă, ca şi cum nu era sigur de locul pe care trebuia să îl ocupe. Nu îl văzusem niciodată nehotărât în exercitarea îndatoririlor sale. Am sesizat că regina îl scruta şi am avut impresia că ezitarea lui a durut-o. Timp de o mie de ani, Doyle fusese bodyguardul ei, mâna ei dreaptă, Întunecimea ei. Şi acum şovăia între a i se alătura sau a rămâne alături de mine.

— Ajunge, a spus Andais, şi mânia ei era evidentă din felul cum rostise acel unic cuvânt. Văd că ai făcut o nouă cucerire, Meredith. Întunecimea mea nu m-a trădat niciodată timp de o mie de ani, şi acum uite-l cum se foieşte practic de pe un picior pe celălalt, întrebându-se pe cine ar trebui să apere în caz de nevoie, a adăugat, aruncându-mi o privire care m-a făcut să strâng cu putere mâna lui Rhys. Din fericire pentru tine, Meredith, prin venele noastre curge sângele familiei. Oricine altcineva ar fi reuşit să divizeze loialitatea oamenilor mei cei mai de încredere ar fi fost de pe acum un om mort.

Părea aproape geloasă pe mine, cu toate că în toţi anii de după ce crescusem suficient pentru a înţelege, nu o văzusem nicicând tratându-l pe Doyle altfel decât ca pe un servitor, un bodyguard. Niciodată nu se purtase cu el ca şi cu un bărbat. Niciodată în cei o mie de ani nu îl alesese să-i fie amant. Şi acum, poftim, era geloasă.

Privirea de pe faţa lui Doyle era calmă, nedumerită, mirată. În clipa aceea am înţeles că o iubise cândva pe Andais, dar nu şi acum, şi asta nu din vina mea. Andais îl îndepărtase prin simplul fapt că nu îi acordase pic de atenţie. Momentul era prea intim pentru a fi expus atât de public.

Dacă scena s-ar fi petrecut printre muritori, unii ar fi întors capul pentru a le acorda iluzia intimităţii, numai că sidhele nu aşa se poartă. Noi ne-am holbat la ei, am urmărit toate umbrele care le traversau feţele şi în final, după numai câteva minute, Doyle s-a retras pentru a se posta lângă mine, cu o mână pe umărul meu. Nu era un gest foarte intim, mai ales după spectacolul oferit de

Galen, dar venit din partea lui Doyle era ceva cu adevărat personal. Şi el, ca şi Siobhan, îşi arăta loialitatea, arzând toate punţile.

Fusesem sigură că Doyle avea să mă apere cu preţul vieţii pentru că aşa primise ordin de la regină. Acum eram însă sigură că avea să se lupte pentru a mă ţine în viaţă pentru că, dacă muream, regina nu mai avea încredere în el. Niciodată nu avea să mai fie Întunecimea *ei.* De acum încolo era al meu, la bine şi la rău. Fapt care conferea o cu totul altă dimensiune expresiei „până ce moartea ne va despărţi”. Pentru că moartea mea avea să însemne, aproape sigur, şi moartea lui.

Mi-am fixat ochii pe mătuşa mea, dar mi-am ridicat glasul pentru a mă face auzită de toţi cei prezenţi în sală.

— Aceşti bărbaţi sunt consorţii mei regali.

Protestele s-au răspândit în sală şi voci masculine s-au înălţat: „E imposibil să te fi culcat cu toţi.” Şi: „Curvo.” Cred că asta fusese o voce feminină.

Mi-am ridicat mâna, într-un gest pe care îl văzusem de nenumărate ori la mătuşa mea. Liniştea nu s-a aşternut complet, dar suficient pentru a mă lăsa să continui.

— În înţelepciunea ei, mătuşa mea a prevăzut eventualitatea unor dueluri. Orice promisiune făcută gărzilor de a se culca cu o femeie poate duce la vărsare de sânge. Şi în felul acesta i-am putea pierde pe cei mai buni şi mai bravi dintre noi.

O voce feminină a răsunat în sală:

— De parcă ai fi cine ştie ce trofeu!

Am râs şi o mână mi s-a înfipt în umărul lui Rhys, în căutare de sprijin, de parcă ar fi fost un baston. Kitto s-a apropiat şi mi-a oferit braţul pentru a mă rezema de el cu mâna liberă. I-am fost recunoscătoare. Glezna începuse să mă doară.

— Ţi-am recunoscut vocea, Dilys. Adevărat, nu sunt cine ştie ce trofeu, dar sunt totuşi femeie, şi încă una la care gărzile au de acum încolo acces, spre deosebire de celelalte doamne de la curte. De asta sunt un trofeu în ochii lor, fie că unora dintre voi vă place ori nu. Însă

mătuşa mea a prevăzut problemele care vor apărea.

— Da, a intervenit Andais. I-am poruncit lui Meredith să nu aleagă un singur bărbat, ci patru sau cinci sau mai mulţi. Pe care să-i trateze ca pe… haremul ei personal.

— Avem voie să o refuzăm dacă ne alege?

Am scrutat mulţimea, dar nu am reuşit să-l descopăr pe acela care pusese întrebarea.

— Sunteţi liberi s-o refuzaţi, a răspuns Andais. Cu toate că nu îmi pot imagina pe cineva care să refuze şansa de a deveni rege. Pentru că dacă Meredith rămâne grea cu unul din voi, acela nu va fi consort regal, ci monarh.

Galen şi Conri stăteau în continuare la circa trei metri distanţă, măsurându-se din ochi.

— Ştim cu toţii pe cine vrea ea drept rege. Ne-a dat clar de înţeles în seara asta, a spus Conri.

— Tot ce am dat de înţeles până acum este că nu intenţionez să mă culc cu tine, Conri. În rest, competiţia rămâne deschisă, cum s-ar zice.

— Galen nu va ajunge niciodată să-ţi fie consort, a intervenit Cel pe un ton plin de satisfacţie. Dacă îi porţi copilul în pântec, e primul şi ultimul pe care îl va avea.

L-am privit cu atenţie, încercând să-mi dau seama, fără succes, de ce îl ura atât de tare pe Galen.

— Am reuşit să negociez cu Regina Niceven înainte ca să apuce să-l vatăme prea tare.

— Ai negociat? Ce ai fi putut tu să-i oferi lui Niceven?

Micuţa regină s-a înălţat pe deasupra mulţimii, în locul unde tronul ei miniatural fusese aşezat pe un raft, ca o casă de păpuşi, înconjurat de curtenii ei.

— Sânge, Prinţe Cel, asta mi-a oferit. Nu sângele unui nobil mărunt, ci sângele unei prinţese.

— Noi toţi purtăm în vene amprenta Curţii Unseelie, vere, am spus eu.

Siobhan a făcut un pas în faţă, de parcă încerca să îl salveze, să-l apere cu vorbele ei aşa cum îl apăra cu sabia.

— Şi ce o să se întâmple dacă goblinul va fi cel care o va lăsa grea? a întrebat ea.

Regina s-a întors spre ea.

— Atunci goblinul va deveni rege.

Un freamăt şocat a străbătut mulţimea. Murmure, blesteme, exclamaţii de oroare.

— Nu vom sluji niciodată un rege goblin, a spus Conri.

Alte glasuri aprobatoare i s-au alăturat.

— A refuza alegerea reginei este o trădare, a enunţat Andais. Du-te în Sala Mortalităţii, Conri. Am impresia că ai lipsit de la lecţia despre consecinţele nesupunerii.

Conri a rămas pe loc, holbându-se la ea, apoi la Cel, şi asta a fost marea lui greşeală.

Andais a bătut cu piciorul în podea.

— Eu sunt regina aici! Nu te uita la fiul meu. Du-te şi lasă-te pe mâinile grijulii ale lui Ezekial. În clipa asta, dacă nu vrei s-o păţeşti şi mai rău.

Conri a făcut o mică plecăciune şi a rămas aşa, cu capul plecat, cât a traversat încăperea şi a ieşit pe uşile în continuare deschise. Nu avusese încotro. Dacă ar fi încercat să îşi susţină mai departe cauza, ar fi riscat decapitarea.

Vocea lui Sholto a bubuit în liniştea apăsătoare.

— Întreabă-l pe Conri cine i-a ordonat să aşeze vraja de desfrâu în Trăsura Neagră.

Andais s-a răsucit spre Sholto ca nişte valuri uriaşe gata să se spargă de ţărm. Stând aşezată lângă ea, i-am simţit magia adunându-se, gâdilându-mă pe piele. Spinarea goală a lui Galen s-a făcut ca de găină.

— Nu-ţi face griji, Conri îşi va primi pedeapsa, a spus ea.

— Dar nu şi stăpânul lui, a replicat Sholto.

Toată curtea a părut că-şi ţine răsuflarea, pentru că Sholto dăduse glas părerii unanime. Ani în şir, Cel ordonase acţiuni murdare. Adepţii săi suportaseră consecinţele dacă erau prinşi; el scăpase întotdeauna basma curată.

— Asta e treaba mea, a spus Andais, dar cu o umbră de panică în glas.

— Cine a fost persoana care m-a informat că Maiestatea Voastră doreşte ca sluaghul să meargă în ţinuturile de vest şi s-o ucidă pe Prinţesa Meredith? a continuat Sholto.

— Termină, a rostit Andais, însă pe un ton atât de jos de parcă visa şi încerca să se convingă singură că acel coşmar pe care îl trăia nu era real.

— Ce anume să termin, Maiestate? a întrebat Sholto.

Doyle a luat şi el cuvântul.

— Cine a avut acces la Lacrimile lui Branwyn şi a permis muritorilor să le folosească împotriva feylor?

Liniştea grea s-a umplut de nălucile dansante, care se roteau tot mai iute pe deasupra capetelor noastre. Feţele s-au întors spre platformă, unele palide, altele curioase, altele înspăimântate, dar toate în expectativă. Aşteptând să vadă ce va face regina.

Numai că cel care a vorbit a fost Cel. S-a aplecat şi a şuierat spre mine:

— Nu e rândul tău, verişoară?

Vocea îi era încărcată de ură.

Am realizat că îşi închipuia că îl zărisem în Los Angeles şi că, la fel ca Sholto, aşteptasem momentul prielnic pentru a-l demasca. Am răsuflat adânc, dar Andais m-a prins de braţ. S-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit:

— Nu spune nimic despre adulatorii lui.

Ştia. Ştia că Cel permisese muritorilor să-l venereze. Am rămas mută de uimire. Cu toţii am înţeles în acea clipă, fără ca nimeni să îndrăznească a rosti ideea cu voce tare, că, pentru a-şi proteja fiul, Andais riscase soarta noastră, a tuturor. Pentru că dacă în tribunalele muritorilor s-ar fi dovedit că un sidhe a permis să fie venerat pe pământ american, am fi fost expulzaţi. Nu numai sidhele, toţi feyii.

M-am uitat în ochii aceia în trei nuanţe de gri şi în ei am văzut-o nu pe Regina Aerului şi Întunericului, ci pe o mamă ce se temea pentru unicul ei fiu. Întotdeauna îl iubise excesiv pe Cel.

I-am răspuns tot în şoaptă:

— Adularea trebuie să înceteze.

— A încetat, îţi dau cuvântul meu.

— Trebuie pedepsit, am spus eu.

— Dar nu pentru asta, a replicat ea.

Am căzut pe gânduri preţ de o clipă sau două, timp în

care mâna ei mi-a strâns mâneca îmbibată în sânge a rochiei.

— Atunci trebuie pedepsit pentru că a oferit Lacrimile unui muritor.

Mi-a strâns braţul atât de tare încât m-a durut. Dacă ochii ei nu ar fi exprimat o asemenea teamă, mi-aş fi putut închipui că mă ameninţă.

— Îl voi pedepsi pentru că a încercat să te ucidă.

Am clătinat din cap.

— Nu, vreau să fie pedepsit pentru că a dăruit Lacrimile lui Branwyn unui muritor.

— Asta înseamnă condamnarea la moarte, a spus ea.

— Există două posibilităţi de a fi pedepsit pentru asta, regină. Sunt de acord să-i cruţi viaţa, dar vreau să-i fie aplicată tortura completă.

S-a tras deoparte, palidă la faţă şi cu ochii dintr-odată plini de oboseală. Tortura pentru această infracţiune era foarte specială. Erai dezbrăcat şi încătuşat într-o încăpere întunecoasă, după care erai acoperit de Lacrimi. Trupul îţi tânjea de nevoi arzătoare, de poftă carnală magică, dar rămânea neatins, neterminat, neuşurat. Se spune că astfel de pedepse pot înnebuni un sidhe. Mai mult, sau mai rău, de atât nu aveam ce face.

— Şase luni e prea mult, a spus Andais. Nu va rezista, îşi va pierde minţile.

Era pentru prima oară când o auzeam recunoscând că Cel era slab din fire sau în orice caz nu foarte puternic.

Ne-am tocmit, cam în acelaşi fel în care mă tocmisem cu Kurag, şi am ajuns la trei luni.

— Trei luni, regină, dar dacă eu sau oamenii mei păţim ceva în acest răstimp, Cel îşi va pierde viaţa.

S-a întors ca să se uite la fiul ei, care ne urmărea cu atenţie, întrebându-se ce discutam noi două. Într-un târziu s-a răsucit spre mine.

— De acord.

S-a ridicat cu efort în picioare, încet, aproape ca şi cum îşi arăta vârsta. Corpul nu avea nicicând să-i îmbătrânească, însă în interior anii care trecuseră îşi

spuneau cuvântul. A anunţat cu o voce clară, rece, infracţiunea comisă de Cel şi pedeapsa hotărâtă.

Cel s-a ridicat de pe scaun.

— Nu mă voi supune deciziei.

Andais s-a răsucit spre el şi a lăsat magia să se reverse asupra lui, împingându-l înapoi în scaun şi apăsându-i pieptul cu mâini de putere invizibile, până ce fiul ei n-a mai putut să-şi tragă răsuflarea pentru a glăsui.

Siobhan a dat să se mişte. Doyle şi Frost s-au interpus imediat între ea şi regină.

— Eşti un prost, Cel, a rostit Andais. În noaptea asta ţi-am salvat viaţa. Nu mă face să regret ce am făcut.

L-a eliberat brusc de sub puterea magiei şi Cel a căzut la podea, în apropierea locului unde Keelin stătea în continuare ghemuită.

Andais şi-a întors faţa către curteni.

— Meredith va pleca în seara aceasta la hotel însoţită de cei pe care i-a ales. Este moştenitoarea mea. Pământul a întâmpinat-o cu braţele deschise la revenirea la curte. Inelul de pe degetul ei a prins viaţă şi e din nou plin de magie. Aţi văzut cu toţii trandafirii, aţi văzut cum au revenit la viaţă pentru prima oară în zeci de ani. Toate acestea sunt minuni, şi voi încă mai cutezaţi să puneţi la îndoială decizia mea. Aveţi grijă ca nu cumva îndoielile acestea să vă coste viaţa.

Acestea fiind spuse, a luat loc, făcând semn celorlalţi să se aşeze. Ne-am conformat cu toţii.

Doamnele albe au început să aducă înăuntru micile mese individuale care trebuiau aşezate în faţa tronurilor. Mâncarea a pornit să plutească spre noi în mâinile lor fantomatice.

Galen ni s-a alăturat din nou, în capătul platformei. Conri fusese pedepsit şi lipsea de la banchet, dar nu şi Cel. Lui şi suitei sale avea să li se permită să se distreze înainte ca pedeapsa să fie pusă în aplicare. Aşa cerea eticheta pentru prinţi a Curţii Unseelie.

Regina s-a apucat să mănânce. Am mâncat şi noi. A gustat o primă înghiţitură de vin. Am băut şi noi.

S-a oprit din sorbitul supei şi m-a privit. Nu era o privire furioasă, ci mai degrabă uimită, însă în niciun caz una încântată. S-a aplecat peste mine, atât de aproape încât şi-a trecut buzele peste urechile mele.

— În noaptea asta regulează-te cu unul din ei, Meredith. Dacă nu, te paşte aceeaşi soartă ca pe Cel.

M-am retras atât cât să-i pot privi chipul. Ştiuse tot timpul că Galen şi cu mine nu făcuserăm dragoste. Şi totuşi mă ajutase să-l scap de provocarea la duel a lui Conri, lucru pentru care nu puteam decât să-i fiu recunoscătoare. Pe de altă parte, Andais nu făcea nimic fără un motiv întemeiat, aşa că era firesc să mă întreb de ce alesese să se poarte cu atâta îngăduinţă. Mi-ar fi plăcut să o pot întreba, numai că îngăduinţa unei regine e un lucru fragil, ca un balon de săpun ce pluteşte prin aer. Pe care dacă îl zgândări prea mult îl vei sparge, făcându-l să înceteze să existe. Nu aveam de gând să împung cu acul această dovadă de clemenţă. Ci pur şi simplu s-o accept.

Capitolul 33

Ne-am întors în trăsura neagră pe când întunericul încă mai apăsa cerul, însă în aer plutea apropierea zorilor, aşa cum aerul sărat pluteşte în apropierea mării. Nu îl puteai vedea, dar ştiai că se află acolo. Zorile veneau şi eu, una, mă bucuram. Unele lucruri nu se puteau petrece la lumina zilei la Curtea Unseelie, lucruri pe care Cel ar fi putut să le pună în mişcare, cu toate că Doyle se îndoia că prinţul avea să mai încerce altceva în noaptea aceea. Tehnic vorbind însă, pedeapsa lui Cel nu avea să fie pusă în aplicare decât în noaptea următoare, aşa că cele trei luni încă nu începuseră. Drept urmare, atunci când bărbaţii plecaseră ca să-şi împacheteze lucrurile, îşi luaseră cu ei toate armele. Frost practic zdrăngănea din toate încheieturile la fiecare pas. Ceilalţi erau ceva mai subtili, dar nu cu mult.

Sabia cea mare a lui Frost, Geamhradh Po'g – Sărutul Iernii – stătea proptită între el şi portieră. Chiar şi prinsă în teacă la spate, era prea lungă pentru a fi purtată dacă stăteai aşezat într-o maşină. Fără a fi o armă ucigătoare, ca Spaima Mortală, era totuşi capabilă să-l văduvească pe un fey de ardoare, lăsându-l rece şi sterp ca zăpada. Pe vremuri, a fi lăsat fără ardoare, fără scânteia vieţii îi înspăimântase pe fey mai mult decât moartea.

Doyle conducea maşina, cu Rhys alături. Doyle îi ordonase lui Rhys să se aşeze în spate, lângă noi ceilalţi, însă Frost insistase să stea el în spate. Fapt care mi se păruse… ciudat.

Acum stătea într-un colţ, lipit de uşă, cu spinarea ţeapănă şi cu părul lung argintiu licărind în întuneric. Galen era aşezat în celălalt capăt al banchetei. Majoritatea rănilor aproape că i se vindecaseră, iar cele încă nevindecate erau ascunse sub blugii noi. Îşi trăsese un

maiou alb pe sub cămaşa verde pal. Cămaşa era vârâtă în pantaloni, însă neîncheiată, lăsând la vedere materialul gros striat al maioului. Singurul lucru de pe el care amintea de sidhe era perechea de cizme înalte până la genunchi, făcute din piele foarte moale şi vopsite într-o nuanţă intensă de verde de pădure. Bentiţa care împodobea partea de sus a cizmelor se continua cu două şnururi de mărgele care atârnau, făcând cizmele să semene cu cele ale amerindienilor. Jacheta maro de piele, veche de ani de zile, era împăturită şi aşezată pe genunchi.

Pe banchetă era loc şi pentru Kitto, însă el se încolăcise într-un colţ pe podea, ţinându-şi genunchii strânşi la piept. Galen îi împrumutase o cămaşă cu mâneci lungi, cu care să se acopere. Cămaşa era foarte mare pentru el şi mânecile albe îi atârnau peste braţe. Din poziţia în care şedeam, tot ce puteam vedea erau picioarele lui goale ieşind de sub cămaşă. Chircit acolo, în colţ, arăta ca un băieţel de opt ani.

La întrebări de genul „Te simţi bine? Eşti sigur?”, răspundea cu „Da, stăpână”. Acesta părea unicul lui răspuns la orice întrebare, cu toate că era clar că din anumite motive se simţea groaznic. Am renunţat să încerc să-i mai smulg vreo informaţie. Eram obosită şi glezna mă durea. Nu, laba piciorului şi piciorul mă dureau până sus, la genunchi. Rhys şi Galen făcuseră cu schimbul la ţinutul unor bucăţi de gheaţă pe glezna mea în timpul spectacolului care urmase cinei. Dansul care – chipurile – m-ar fi ajutat să aleg între bărbaţi fusese o pierdere de vreme, din moment ce nu putusem dansa. Deşi şi fără durerea din gleznă tot nu mă simţeam bine şi eram epuizată.

M-am sprijinit de umărul lui Galen, aproape moţăind. Şi-a ridicat braţul pentru a-mi cuprinde umărul, dar s-a oprit la jumătatea gestului.

— Au! a exclamat.

— Muşcăturile te mai dor şi acum? l-am întrebat.

A încuviinţat din cap şi şi-a coborât braţul.

— Mda.

— Eu nu sunt rănit, a răzbit până la noi glasul lui Frost.

— Poftim?

— Eu nu sunt rănit, a repetat.

M-am holbat la el. Avea aceeaşi faţă dintotdeauna, de o perfecţiune arogantă, începând cu pometii imposibil de înalţi şi terminând cu maxilarul puternic în care se ghicea o gropiţă. Era o faţă care s-ar fi potrivit cu nişte buze subţiri. În schimb, buzele lui erau pline, senzuale. Gropiţa şi gura erau cele care făceau ca faţa lui Frost să nu pară foarte aspră. În momentul acela, expresia lui era la fel de dură ca întotdeauna, spinarea foarte dreaptă. Cu o mână ţinea mânerul uşii atât de strâns încât i se vedea încordarea din braţ. Se uitase la mine atât cât să îmi facă oferta, dar acum îşi întorsese faţa, rămânând în profil.

L-am privit cu atenţie şi mi-am dat seama că Frost Ucigaşul avea emoţii. Avea emoţii din cauza mea. Era ceva fragil în postura lui, ca şi cum faptul că-mi oferise umărul ca să mă sprijin îl costase mult.

Mi-am întors privirea spre Galen. Şi-a arcuit sprâncenele, a dat să ridice din umeri, apoi s-a oprit la jumătatea mişcării. S-a mărginit la o clătinare din cap. Măcar nu eram singura care nu înţelegea ce se petrece.

Nu mă simţeam suficient de în largul meu pentru a-mi rezema capul de umărul lui Frost, dar… ar fi putut să iasă pe uşă, să se salveze atunci când spinii ne atacaseră, şi totuşi n-o făcuse. Rămăsese cu noi, cu mine. Nu trăiam cu iluzia că Frost ar fi nutrit pentru mine, în toţi aceşti ani, o dragoste secretă. Nu putea fi adevărat. Interdicţia fusese însă ridicată, iar eu spusesem da, sexul era o posibilitate şi pentru Frost, pentru prima oară după mulţi, mulţi ani. Insistase să stea pe bancheta din spate, lângă mine, şi acum îmi oferise umărul ca să mă sprijin. Era felul lui de a-mi face curte.

Era ceva plăcut şi dulce în tentativele lui stângace. Numai că Frost nu era nici pe departe un bărbat dulce. Ci arogant şi plin de trufie. Probabil că îl costase mult acest mic preludiu. Dacă îl refuzam acum, avea să rişte să repete gestul? Avea să mi se mai ofere vreodată, chiar şi prin

încercări dintre cele mai mărunte?

Nu voiam să îl zdrobesc în felul acesta, şi chiar în clipa când acest gând mi-a trecut prin minte, mi-am dat seama cât de greu îi venea lui Frost să accepte că ceea ce mă făcuse să îl scrutez acum nu era dorinţa sexuală sau admiraţia pentru frumuseţea lui fizică, ci ceva foarte apropiat de milă.

M-am tras spre el şi şi-a ridicat braţul ca să mă pot cuibări la adăpostul lui. Era un pic mai înalt decât Galen, aşa că nu de umărul lui m-am rezemat de fapt, ci de partea de sus a pieptului bombat.

Materialul aspru din care era făcută cămaşa lui m-a zgâriat pe obraz şi n-am putut să mă relaxez. Niciodată nu mă aflasem aşa de aproape de Frost şi… nu îmi venea la îndemână. Din câte se părea, nu ne puteam simţi în largul nostru stând aşa aproape. A simţit-o şi el, pentru că am început amândoi să ne foim, în căutarea unei poziţii mai confortabile. El şi-a mutat mâna de pe spinarea pe mijlocul meu. Eu mi-am înălţat capul pe pieptul lui, apoi l-am coborât. Am încercat să mă trag mai aproape de corpul lui, apoi să mă îndepărtez. Orice am fi făcut, nu era bine.

Într-un târziu, am izbucnit în râs. A încremenit, cu braţele încordate lipite de spatele meu. L-am auzit înghiţând în sec. Pe Zeiţa-Mamă, ce tulburat era!

Am dat să mă ridic în genunchi lângă el, dar apoi mi-am amintit de gleznă şi mi-am vârât un picior sub celălalt, dar cu mare grijă, aşa încât tocul înalt al pantofului să nu mi se agaţe de unicul ciorap, şi nici de chiloţii din satin.

Frost mi-a oferit din nou profilul. I-am atins obrazul şi l-am întors înspre mine. De la cei câţiva centimetri care ne despărţeau, am putut sesiza, chiar şi în întuneric, durerea din ochii lui. Cineva, cândva, îl făcuse să sufere. Şi durerea rămăsese în el, la vedere, şi încă sângerândă după atâta timp.

Chipul mi s-a îmblânzit şi râsul mi s-a oprit în gât.

— Motivul pentru care am râs…, am început eu, a fost acela că…

— Ştiu de ce ai râs, m-a întrerupt el şi s-a tras deoparte.

S-a lipit de portieră, deşi drept şi ţeapăn în continuare. Semăna cu Kitto, care se ghemuise într-un colţ pe podea.

L-am atins uşurel pe umăr. Vălul subţire de păr îi căzuse peste umeri. Senzaţia era ca de mătase. Avea părul de o nuanţă atât de metalică şi aspră, încât nu mă aşteptasem să fie moale. Mai moale decât buclele lui Galen. O textură complet diferită.

M-a urmărit cum îi mângâiam părul.

L-am privit în ochi.

— Motivul pentru care am râs este acela că ne aflăm la faza aceea stângace a primei întâlniri. Noi doi nu ne-am ţinut niciodată de mână, nu ne-am îmbrăţişat sau sărutat şi încă nu am învăţat cum să ne simţim în largul nostru împreună. Galen şi cu mine am depăşit acum câţiva ani această fază preliminară.

S-a întors cu spatele la mine, smulgându-şi părul din mâinile mele, deşi presupun că fără intenţie. S-a uitat aparent nepăsător pe geam, cu toate că geamul acţiona ca un soi de oglindă neagră, dezvăluindu-i faţa ochilor mei ca o doamnă albă de la curte.

— Cum ajungi să treci peste propria stângăcie?

— Presupun că ai mai făcut curte unor femei, am spus eu.

A clătinat din cap.

— Au trecut mai bine de opt sute de ani de atunci, Meredith.

— Opt sute, am repetat eu. Dar am crezut că regina a instituit interdicţia acum o mie de ani.

A dat din cap fără să se întoarcă spre mine, holbându-se la propria reflecţie în geam.

— Acum opt sute de ani m-a ales drept consort. Am servit-o timp de trei mandate a câte nouă ani, după care a ales pe altcineva, a adăugat cu o mică ezitare în glas.

— Nu am ştiut, am spus eu.

— Nici eu, a intervenit Galen.

Frost s-a mulţumit să se holbeze pe geam, ca fascinat de reflexia propriului chip în ochii săi gri.

— În primii două sute de ani am fost şi eu ca Galen,

umblam după femeile de la curte. După care regina m-a ales, şi când m-a dat deoparte mi-a fost mult mai greu să mă înfrânez. Amintirea corpului ei, a ceea ce făcuserăm… Frost a lăsat fraza neterminată. Aşa că am decis să nu mai fac nimic. Să nu mai ating pe nimeni. Nu am atins pe nimeni de peste opt sute de ani. Nu m-am sărutat cu nimeni. Nu m-am ţinut de mâini cu nimeni. Şi-a apăsat fruntea de geam. Nu ştiu cum să mă opresc.

M-am ridicat într-un genunchi, până ce imaginea mea a ajuns să plutească lângă faţa lui în geamul maşinii. Mi-am aşezat bărbia pe umărul lui şi l-am cuprins în braţe.

— Vrei să spui că nu ştii cum să începi.

Şi-a ridicat faţa şi s-a uitat la reflexia mea lângă a lui.

— Da, a şoptit.

L-am luat în braţe şi l-am strâns. Voiam să-i spun cât de mult regretam că Andais îi făcuse atâta rău. Voiam să dau glas milei pe care o simţeam faţă de el, însă ştiam că de cum avea să suspecteze până şi un dram de milă din partea mea, totul avea să se sfârşească între noi. Şi nu avea probabil să-şi mai deschidă sufletul nicicând în faţa mea.

Mi-am frecat obrazul de moliciunea incredibilă a părului său.

— E în regulă, Frost. Ai să vezi, totul va fi bine.

Şi-a sprijinit capul de obrazul meu şi i-am simţit umerii destinzându-se în îmbrăţişarea mea. Mi-am încolăcit braţele în jurul mijlocului lui, prinzându-mi cu o mână cealaltă încheietură. Încet, şovăitor, şi-a lăsat mâinile să alunece peste ale mele şi, văzând că nu mă mişc şi nu mă încordez, mi le-a luat şi şi le-a lipit de piept.

Palmele îi transpirau, o, atât de uşor. Inima îi bătea aşa de tare, încât am simţit-o în mâini pulsând. I-am atins obrazul cu buzele, o atingere atât de delicată încât abia dacă se putea numi sărut.

A răsuflat, scoţând un oftat prelung, care i-a făcut pieptul să urce şi să coboare sub mâinile mele. Şi-a întors capul şi prin acea mică mişcare feţele noastre au ajuns aproape, foarte aproape. M-am uitat în ochii lui, i-am

mângâiat faţa din priviri, ca şi cum încercam să-i memorez fiecare trăsătură, şi într-un fel asta şi făceam. Era prima noastră mângâiere, primul nostru sărut. Niciodată nu avea să mai fie la fel, niciodată nu aveau să fie altele la fel de noi.

Frost ar fi putut anula mica distanţă care ne separa printr-un sărut, dar nu a făcut-o. M-a studiat din ochi, aşa cum îl studiam şi eu, dar nu a făcut nicio mişcare. Eu am fost cea care m-am apropiat, care am desfiinţat distanţa dintre gurile noastre. L-am sărutat delicat. Buzele i-au rămas complet nemişcate, lipite de ale mele; numai gura întredeschisă şi bătăile înnebunite ale inimii mi-au dat de înţeles că îşi dorea asta. Am dat să mă retrag şi mâna i s-a strecurat în sus pe braţul meu, prinzându-mă de ceafă. Mi-a răvăşit părul cu mâna făcută pumn, frământându-l, pipăindu-i grosimea, aşa cum eu îi mângâiasem mai înainte mătasea. Ochii i se măriseră puţin şi aruncau luciri albe. Mi-a coborât înapoi faţa spre gura lui. Ne-am sărutat, şi de data aceasta a răspuns sărutului meu. Şi-a apăsat buzele de gura mea. S-a răsucit spre mine şi aproape că m-a răsturnat lipindu-mă de umărul lui lat.

Gura mea a venit în întâmpinarea buzelor lui. Mi-am răsucit limba înăuntrul gurii sale, ca o mică atingere umedă. Gura lui s-a deschis şi sărutul a devenit mai pasional. O mână i-a rămas în părul meu, dar cu cealaltă m-a prins de mijloc şi m-a aşezat în poală. M-a sărutat cu forţă, ca şi cum ar fi vrut să mă devoreze. I-am simţit sub mâini muşchii spatelui încordaţi în timp ce mă săruta cu buzele şi limba, explorându-mă şi făcându-mă să descopăr lucruri noi. M-am foit în braţele sale şi m-am aşezat mai comod în poala lui. Mişcarea i-a smuls un geamăt din gât şi mâinile lui m-au prins de mijloc şi m-au ridicat, aşa încât picioarele mele au atârnat o clipă de o parte şi de alta a lui, după care m-am trezit cu ele încolăcindu-l, şi toate acestea fără ca să întrerupă sărutul nostru umed. Glezna rănită s-a lovit de marginea banchetei şi a trebuit să mă desprind din îmbrăţişare şi să mă înalţ un pic în genunchi pentru a putea răsufla.

Frost şi-a lipit faţa de pieptul meu. Răsufla greu. I-am ţinut capul lipit de mine şi umerii captivi în îmbrăţişare. Am clipit, ca şi cum abia mă trezisem dintr-un somn.

Galen rămăsese practic cu gura căscată. Mă temusem să nu fie gelos, numai că era prea uluit pentru a fi gelos. La fel de uluită eram şi eu. Nu îmi venea să cred că îl îmbrăţişasem pe Frost, că gura lui lăsase o amprentă arzătoare pe gura mea.

Kitto se holba la mine cu ochii lui albaştri imenşi în care nu se citea uimirea, ci excitaţia. Mi-am adus aminte că nu ştia că în seara aceea nu avea să aibă parte de sex.

Galen a fost primul dintre noi care şi-a revenit. A aplaudat şi a declarat cu o urmă de nervozitate în râsul său:

— Pe o scară de la unu la zece, vă dau doisprezece, şi asta în condiţiile în care n-am făcut decât să vă urmăresc.

Frost m-a strâns mai tare, răsuflând în continuare de parcă a fi alergat într-o cursă pe distanţă lungă. A vorbit cu respiraţia tăiată, ca şi cum nu şi-ar fi revenit pe deplin.

— Am crezut că am uitat ce trebuie să fac.

Am izbucnit în râs, un hohot grav, intens, de genul care îi face pe bărbaţi să întoarcă după tine capul într-un bar, numai că eu nu mă prefăceam. Corpul îmi pulsa şi acum de un aflux prea mare de sânge, de prea multă fierbinţeală. Cum greutatea lui Frost îmi apăsa pieptul şi buzele îi erau lipite de mine, aşa încât respiraţia lui caldă părea să fi pătruns prin rochia mea subţire, tânjeam ca gura să-i coboare şi mai jos şi să-mi sărute sânii.

Mi-am dres glasul.

— Crede-mă, Frost, n-ai uitat nimic, am spus, scoţând un nou hohot de râs. Şi dacă vreodată mă vei săruta mai bine de-atât, nu sunt convinsă că voi supravieţui.

— Aş fi vrut să fiu gelos, a zis Galen. Eram pornit să fiu gelos dar, la naiba, Frost, poţi să-mi arăţi şi mie cum ai făcut?

Frost şi-a ridicat capul şi m-a privit în ochi, iar expresia de pe faţa lui era una de plăcere intensă amestecată cu ceva mai întunecat, un dram de satisfacţie care îi făcea

chipul mai… uman cumva, deşi nu mai puţin desăvârşit.

A răspuns pe un ton blând, jos, intim.

— N-a fost vorba decât de atingerea cărnii. N-am invocat nicio magie, nicio putere.

L-am privit în ochi şi am înghiţit în sec. Dintr-odată, eu eram cea tulburată.

— A fost ceva magic în sine, Frost, am spus cu vocea dogită.

S-a înroşit, o îmbujorare rozalie ce s-a întins de la gât până la frunte. L-am sărutat pe frunte şi l-am lăsat să îmi aşeze la loc în poală glezna rănită. M-am rezemat de banchetă, cu braţele lui Frost pe după umeri. Corpul meu s-a potrivit perfect în acea curbură, de parcă ar fi stat dintotdeauna acolo.

— Vezi, ce ţi-am spus. Uite ce confortabil ne simţim acum.

— Da, a zis el, şi până şi acel unic cuvânt era pătruns de o căldură care a făcut ca stomacul şi părţile de sub el să mi se strângă.

— Trebuie să ţii glezna în sus, a spus Galen. Îmi ofer voluntar poala, a adăugat, bătându-se peste picior.

Am întins picioarele şi mi-a aşezat glezna rănită pe coapsa lui. Poziţia nu era comodă aşa cum stăteam, rezemată de Frost.

— Mă doare spatele, nu pot să stau cu el îndoit aşa, am spus.

— Dacă nu-ţi vei ţine glezna în sus, o să se umfle, a spus Galen. Lasă-ţi piciorul la mine în poală şi întinde-te. Sunt sigur că pe Frost nu îl va deranja dacă îţi vei pune capul în poala lui.

A rostit ultima frază pe o notă nostimă de sarcasm.

— Nu, nu mă deranjează, a zis Frost.

Dacă prinsese nota de sarcasm, vocea lui nu a arătat-o.

M-am întins, ţinându-mi mâna pe rochie pentru a o împiedica să se ridice; cum picioarele îmi erau aşezate în poala lui Galen, m-am bucurat de rochia lungă care făcea ca totul să pară mai decent. Eram obosită şi decenţa era exact lucrul de care aveam nevoie în clipa aceea. Mi-am

sprijinit capul de coapsa lui Frost şi tâmpla de stomacul său. Şi-a lăsat mâna să alunece peste stomacul meu până ce degetele lui mi-au atins mâna, pe care a prins-o în timp ce eu mi-am înălţat ochii spre el. Era un schimb de priviri prea intim. Am întors capul, cu obrazul sprijinit greu de coapsa lui. Cu mâna liberă s-a jucat cu părul care îmi încadra faţa, trecându-şi degetele prin el.

— Pot să îţi scot şi celălalt pantof? a întrebat Galen.

M-am holbat la el din celălalt capăt al banchetei.

— De ce?

Şi-a săltat puţin şoldurile şi am simţit cum tocul cui apasă pe o bucată de carne prea moale pentru a fi coapsa lui. S-a împins în tocul ascuţit, fără a mă scăpa o clipă din ochi.

— Tocul e cam ascuţit, a spus.

— Atunci nu te mai împinge în el, am răspuns eu.

— Încă mă mai doare când mă mişc, Merry.

— Scuză-mă, Galen, poţi să-mi scoţi pantoful.

Mi-a aruncat un zâmbet. Mi-a tras pantoful din picior, a ridicat glezna şi a clătinat din cap.

— Îmi place cum îţi stă cu pantofi cu toc, dar dacă purtai pantofi fără toc nu-ţi mai răneai glezna.

— Are noroc că şi-a scrântit numai glezna, a spus Frost. Vraja aceea a fost puternică, deşi nu foarte bine gândită.

Am făcut un gest de încuviinţare, cu capul cuibărit în încheietura piciorului lui.

— Da, a fost ca şi cum ai trage în veveriţe cu cartuşe pentru ţapi sălbatici, am zis. De ucis, le ucizi, dar în final nu-ţi mai rămâne mare lucru din carnea lor.

— Cel este înzestrat cu putere, dar cu prea puţin autocontrol, a remarcat Frost.

— Dar suntem siguri că Cel a pus totul la cale? a întrebat Galen.

Ne-am holbat amândoi la el.

— Ai vreun dubiu? am întrebat eu.

— Nu vreau decât să spun că n-ar trebui să dăm vina pe Cel pentru toate care ţi s-au întâmplat. Adevărat, este duşmanul tău, dar poate că nu unicul. Nu vreau să plecăm

cu prejudecăţi împotriva lui şi să trecem cu vederea lucruri importante.

— Bine spus, a comentat Frost.

— Ca să vezi, Galen, nu te credeam aşa isteţ, am spus eu.

Mi-a dat o pălmuţă peste picior.

— N-o să ajungi mai aproape de trupul meu cu complimente dintr-astea.

Preţ de o clipă, m-am gândit să îmi apăs piciorul pe vintrea lui şi s-o frământ puţin cu laba piciorului, ca să-i arăt că mă aflam deja aproape, dar am renunţat. Fusese rănit şi nu trebuia să-l fac să sufere şi mai mult fără nicio finalitate.

Kitto ne urmărea cu o privire albastră intensă. Avea o anumită expresie întipărită pe faţă, o atenţie concentrată care îmi spunea că, la nevoie, ar fi fost capabil să repete tot schimbul nostru de replici. Să-l repete în faţa cui? A lui Kurag? În ce măsură îmi „aparţinea”?

Mi-a surprins privirea şi m-a fixat din ochi. Nu părea să se teamă. Expresia lui părea mai degrabă îndrăzneaţă, aflată în expectativă. Se relaxase vizibil după ce îl sărutasem pe Frost, cu toate că nu-mi dădeam exact seama din ce motiv.

Privirea mea a părut să-i insufle curaj. S-a târât spre mine. Şi-a mutat ochii de la Galen la Frost, după care a îngenuncheat pe podea, cu picioarele crăcănate de o parte şi de alta a umflăturii dintre ele.

A vorbit cu multă grijă, atent să-şi ţină gura cât mai închisă pentru a nu da la iveală colţii şi limba despicată.

— În seara asta l-ai regulat pe sidhele cu părul verde.

Am dat să protestez, însă Galen şi-a aşezat mâna pe piciorul meu, strângându-l uşor. Avea dreptate. N-aveam cum să ştim câtă încredere puteam avea în goblin.

— L-ai sărutat… „S”-ul şuierat a fost primul sâsâit pe care îl scotea, fapt care l-a făcut să ezite o clipă. După care a continuat: în seara asta l-ai sărutat pe sidhele cu părul argintiu. E în joc onoarea goblinilor şi cer permisiunea să o reafirm. Până ce noi doi nu vom împărţi carnea, tratatul

dintre tine şi regele meu nu poate fi considerat ca fiind finalizat.

— Ţine-ţi gura, goblinule, l-a repezit Frost.

— Nu, Frost, lasă-l în pace, l-am oprit eu. Kitto se poartă foarte politicos pentru un goblin. Cultura lor este foarte îndrăzneaţă în privinţa sexului. În plus, are dreptate. Dacă ceva i se întâmplă înainte ca noi doi să împărţim carnea, tratatul cu goblinii cade.

Kitto s-a aplecat până ce a atins cu capul bancheta şi părul i s-a răsfirat peste mâna cu care Frost mă ţinea. S-a frecat de banchetă, de-a lungul corpului meu, ca o pisică.

L-am bătut uşurel pe cap.

— Nu cumva să-ţi vină vreo idee cum c-am putea s-o facem în maşină. Nu practic sexul în grup.

S-a ridicat încet, fixându-mă cu ochii lui de un albastru intens.

— Când ajungem la hotel?

Era o întrebare.

— Merry e rănită, a spus Galen. Cred că sexul mai poate aştepta.

— Nu, am intervenit eu. Avem nevoie de alianţa cu goblinii.

Prin mâna cu care îmi ţinea piciorul, l-am simţit pe Galen cum se încordează.

— Nu-mi place deloc treaba asta.

— Nici nu trebuie să-ţi placă, doar să recunoşti valoarea ei practică.

— Nici mie nu-mi place ideea ca un goblin să te atingă, a spus Frost, dar asasinarea unui goblin ar fi pentru noi o treabă uşoară. Dacă foloseşti magia, goblinii sunt mai uşor de ucis decât sidhele.

Am privit corpul delicat al lui Kitto. Ştiam că era capabil să suporte lovituri fără să se aleagă cu altceva decât cu un şchiopătat, însă atunci când intervenea magia… Ei bine, magia nu era nici pe departe punctul forte al unui goblin.

Eram obosită, obosită moartă. Însă muncisem din greu pentru a obţine alianţa aceea cu goblinii. Şi n-aveam de gând să pierd totul din cauza unor mofturi. Întrebarea era

care parte a corpului meu îi voi oferi lui Kitto pentru a-şi înfige colţii în ea. Nu-mi permiteam să-i fac cadou o livră de carne, ci o muşcătură, lucru la care era îndrituit. Dacă ar fi să alegi, de unde ai prefera să fii muşcat?

Capitolul 34

Nu am putut păşi din cauza gleznei. Doyle m-a purtat pe sus până în holul de recepţie al hotelului. Kitto se ţinea foarte aproape de mine. Rhys făcuse un comentariu tare nepoliticos în timp ce intram în hotel. Dacă nu înceta cu ranchiuna asta împotriva tuturor goblinilor, situaţia avea să se înrăutăţească. Nu voiam ca lucrurile să devină mai dificile decât erau. Ci mai uşoare.

Ceea ce ne aştepta în holul hotelului nu era însă deloc mai uşor.

Griffin stătea într-unul din scaunele tapiţate cu material gros, cu picioarele lui lungi întinse în faţă aşa încât capul să i se sprijine de spetează. Îşi ţinea ochii închişi în clipa când am intrat noi, de parcă dormea. Părul arămiu des, ondulat, i se revărsa doar până la umeri. Mi-am amintit de vremurile când părul îi ajungea până la glezne şi cât de mult plânsesem atunci când îl tăiase. În seara asta evitasem să-l caut din ochi la banchet. Îmi fusese de ajuns o singură privire pentru a şti că părul acela de un roşu adânc, aproape castaniu, lipsea din sală. Şi atunci de ce se afla aici? Şi de ce nu fusese prezent la banchet?

I-am privit genele negre coborâte peste faţa palidă. Îşi consuma aura pentru a se da drept muritor. Dar chiar şi estompată din cauza magiei, strălucirea lui persista. Era îmbrăcat în blugi, din care se vedeau cizmele de cowboy, o cămaşă albă cu nasturi, închisă până sus, şi o jachetă de denim cu petice de piele cusute peste umeri şi coate. Am aşteptat ca pieptul să-mi tresalte şi respiraţia să mi se oprească la vederea lui. Pentru că Griffin nu dormea. Poza, ca să îl pot admira în toată splendoarea lui. Dar pieptul meu nu a reacţionat. Şi răsuflarea nu mi s-a oprit în gât.

Doyle rămăsese pe loc, cu mine în braţe, în faţa imitaţiei de covor persan pe care erau aşezate scaunele. M-am

holbat de sus, din braţele lui Doyle, în jos, la Griffin, şi nu am simţit nimic. Şapte ani din viaţa mea şi acum îl puteam privi fără a simţi altceva decât un gol dureros. Şi un soi de tristeţe melancolică pentru timpul şi energia irosite pe acel bărbat. Mă temusem să îl revăd, mă temusem că vechile sentimente aveau să iasă la suprafaţă, ori că aveam să fiu furioasă pe el. Însă nu simţeam nimic. Aveam să păstrez pentru totdeauna în minte amintirea dragă a corpului său şi pe aceea, mai puţin dragă, a trădării sale, însă bărbatul care poza acum atât de ostentativ nu mai era iubirea vieţii mele. Iar înţelegerea acestui fapt mi-a adus în suflet atât o profundă uşurare, cât şi o mare amărăciune.

Şi-a deschis încet ochii şi buzele i s-au încreţit într-un zâmbet. Zâmbetul acela special al său mi-a produs o durere în piept, căci cândva crezusem că îmi era rezervat numai mie. Privirea din ochii lui căprui în nuanţa mierii îmi era de asemenea familiară. Chiar prea familiară. M-a privit de parcă nu lipsisem nicio clipă din viaţa lui. M-a privit cu aceeaşi siguranţă de sine de care Galen dăduse mai devreme dovadă. O siguranţă dată de cunoaşterea corpului meu şi de promisiunea că în curând va avea acces la el.

Expresia aceasta de pe faţa lui a ucis în mine orice urmă de tandreţe pe care aş fi putut-o păstra pentru el.

Tăcerea se prelungise un pic prea mult, dar nu simţeam nevoia să o sparg. Eram conştientă că dacă tăceam, Griffin avea să vorbească primul. Dintotdeauna îi plăcuse să se asculte vorbind.

S-a ridicat dintr-o singură mişcare fluidă, cocârjându-se puţin, atât cât să nu-şi etaleze cu totul înălţimea de un metru nouăzeci. Mi-a aruncat zâmbetul lui plin, cel care îi încreţea ochii şi îi punea în valoarea gropiţa din obraz.

L-am studiat, păstrându-mi faţa imobilă. Faptul că eram atât de obosită încât abia dacă mai puteam să gândesc mi-a fost, trebuie să recunosc, de ajutor. Era însă mai mult decât atât. Mă simţeam goală pe dinăuntru şi nu m-am ferit să i-o arăt. Nu m-am ferit să-i arăt că nu mai însemna nimic pentru mine, deşi, cunoscându-l atât de bine, eram convinsă că nu avea să mă creadă.

A înaintat cu un braţ întins în faţă, ca şi cum voia să îmi strângă mâna. M-am holbat la el până ce şi-a lăsat braţul să cadă şi a părut, pentru prima oară, să nu se simtă în largul său.

Privirea i-a alunecat peste noi toţi, revenind apoi asupra mea.

— Regina a insistat să nu fiu prezent în seara asta. N-a vrut să te superi.

Siguranţa de sine începuse să-i dispară din ochi, înlocuită de o senzaţie de nelinişte.

— Ce am ratat la banchet?

— Ce cauţi aici, Griffin? am întrebat.

Vocea îmi era la fel de goală ca şi inima.

S-a foit, trecându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt. Era clar, întâlnirea nu decurgea aşa cum plănuise.

— Regina mi-a spus că a ridicat interdicţia celibatului gărzilor în favoarea ta.

Ochii lui s-au oprit asupra lui Doyle, a celorlalţi. S-a încruntat la vederea goblinului. Situaţia nu-i convenea. Nu-i plăcea să mă vadă în braţele altcuiva. Am simţit o mică satisfacţie. Ştiu, era un sentiment meschin, dar nu mai puţin real.

— Faptul că interdicţia a fost ridicată numai şi numai în favoarea mea are cumva legătură cu prezenţa ta, Griffin?

S-a încruntat la mine.

— Ce cauţi aici? am repetat.

— Regina mi-a spus că te-a informat că-ţi va trimite un membru al gărzii ales de ea.

A dat să zâmbească, dar zâmbetul i s-a şters de pe buze când m-a văzut holbându-mă la el.

— Vrei să zici că regina te-a trimis aici în calitate de spion?

Şi-a înălţat faţa, împingându-şi înainte bărbia netedă. Un semn clar că nu era deloc încântat.

— Am crezut că vei fi mulţumită, Merry. Sunt multe gărzi cu care te-ai simţi mai puţin bine în pat decât cu mine.

Am clătinat din cap şi m-am sprijinit de umărul lui Doyle.

— Sunt prea obosită ca să mai continui discuţia asta.

— Ce vrei să facem, Meredith? a întrebat Doyle.

Privirea lui Griffin s-a înăsprit şi mi-am dat seama că Doyle mi se adresase deliberat pe numele mic – nu cu titlul nobiliar.

Mi-a venit să zâmbesc.

— Duceţi-mă în cameră şi luaţi legătura cu regina. Nu accept, sub niciun motiv, să mai împart vreodată patul cu el.

Griffin a făcut un pas în faţă şi m-a mângâiat pe păr. Doyle m-a îndepărtat din calea lui răsucindu-şi umerii.

— A fost consoarta mea timp de şapte ani, a protestat Griffin, de data aceasta pe un ton furios.

— Ar fi trebuit s-o preţuieşti aşa cum merita.

— Pleacă, Griffin, i-am cerut. O să-i spun reginei să trimită pe altcineva.

S-a postat în faţa lui Doyle, blocându-ne drumul spre ascensor.

— Merry, Merry, nu mai…?

— Simţi nimic? am completat eu întrebarea în locul lui. Simt c-ar trebui să ne grăbim să ieşim din hol înainte ca să se adune lumea şi să ne vadă făcând o scenă.

A aruncat o privire spre biroul de recepţie; funcţionara aflată în tura de noapte ne acorda toată atenţia. Un bărbat i se alăturase între timp, probabil ca măsură de prevedere, pentru că se aşteptau la necazuri din partea noastră.

— Sunt aici la ordinul reginei. Şi numai ea îmi poate porunci să mă întorc la curte, nu şi tu.

M-am uitat în ochii lui furioşi şi am izbucnit în râs.

— Bine, e în regulă. Haide să urcăm cu toţii în cameră şi să luăm legătura cu ea de acolo.

— Eşti sigură? m-a întrebat Doyle. Dacă vrei să-l facem să rămână în hol, nicio problemă.

O nuanţă de ameninţare i s-a citit în glas şi în clipa aceea mi-am dat seama că Doyle voia să îl rănească pe Griffin şi căuta un pretext pentru a-l pedepsi. Bănuiesc că nu atât de dragul meu, ci pentru că Griffin avusese parte de ceea ce îşi doreau toate celelalte gărzi, adică o femeie

care să-i adore, şi dăduse cu piciorul acestei şanse sub privirile lor neputincioase.

Frost s-a postat în spatele lui Doyle. Kitto l-a urmat. Rhys s-a apropiat venind dinspre cealaltă parte, în timp ce Galen a început să le dea ocol pentru a-l surprinde pe Griffin pe la spate.

Griffin s-a încordat brusc. Şi-a dus mâna la centură şi a dat să o strecoare pe sub haină.

Doyle l-a prevenit:

— Dacă îţi vei ascunde mâna vederii, voi presupune că vrei să ne ataci. Nu vrei să presupun asta, crede-mă.

Griffin a încercat să-i ţină pe toţi în raza lui vizuală, numai că le permisese să îl înconjoare. N-ai cum să acoperi din priviri toate punctele dintr-un cerc. Dădea dovadă de o neglijenţă surprinzătoare, şi orice s-ar fi putut spune despre Griffin, numai că este neglijent nu. Pentru întâia oară m-am întrebat dacă fusese cu adevărat afectat de despărţirea noastră, dacă suferise atât de mult încât devenise neglijent, riscând să fie rănit sau chiar ucis.

Ideea era oarecum amuzantă, cel puţin privită dintr-o perspectivă sociopată, dar adevărul este că nu-l voiam mort. Tot ce-mi doream era să stea cât mai departe de mine.

— Oricât de nostim ar fi să vă urmăresc cum vă caftiţi, mai bine renunţaţi şi hai să zicem c-aţi făcut-o.

— Ce ne ordoni? a întrebat Doyle.

— Toată lumea să urce în cameră, s-o contactăm pe regină, să ne aranjăm cu toţii un pic, şi pe urmă mai vedem.

— Facă-se voia ta, prinţesă, a spus Doyle.

M-a dus în braţe spre ascensor. Ceilalţi ne-au urmat, formând un soi de semicerc în interiorul căruia l-au încadrat pe Griffin. Când am intrat în lift, Rhys şi Galen s-au postat, fără să fi fost nevoie să li se spună, de o parte şi de alta a lui Griffin.

Doyle s-a aşezat în lateral, cu spatele la oglinda din lift, pentru a-l ţine sub control pe Griffin şi a putea observa totodată uşile. Frost s-a postat de cealaltă parte a uşilor.

Kitto continua să se holbeze la Griffin de parcă nu îl mai văzuse în viaţa lui.

Griffin şi-a rezemat umerii de peretele liftului, încrucişându-şi braţele la piept şi gleznele, cu aerul cel mai nepăsător cu putinţă. Numai că ochii lui nu priveau nepăsători. Iar în umeri avea o încordare pe care, oricât se străduia, nu reuşea să o mascheze. L-am urmărit stând, cel mai înalt dintre cei trei, între Galen şi Rhys. Era cu vreo şapte-opt centimetri mai înalt decât Galen şi cu mult mai mult faţă de Rhys.

Mi-a surprins privirea şi şi-a lăsat aura să cadă încet, de parcă făcea striptease. Îl văzusem făcând asta de nenumărate ori, dezbrăcat. Era ca şi cum o lumină i se revărsa de sub piele, începând cu labele picioarelor, continuând cu marginile musculoase ale gambelor şi urcând spre coapsele puternice, sus, tot mai sus, până ce fiecare bucăţică din corp îi strălucea ca o sculptură din alabastru şlefuit care avea înăuntru o lumânare, atât de intens încât aura pielii sale aproape că arunca umbre.

Imaginea corpului său strălucitor şi gol îmi era impregnată în minte şi faptul că mi-am închis ochii nu m-a ajutat defel. Fusese pentru prea mult timp o amintire mult prea dragă. Am deschis ochii şi i-am văzut părul roşu arămiu radiind, de parcă avea fire metalice subţiri prinse în el. Buclele dese, mari au trosnit, mişcându-se sub impulsul puterii. Ochii nu îi mai erau căprui în nuanţa mierii. Erau tricolori: maroniu în jurul pupilei, apoi ca de aur lichid şi un bronz lucios. Vederea corpului său strălucitor mi-a oprit răsuflarea. Avea să fie întotdeauna un bărbat frumos. Nicio ură, oricât de devastatoare, nu îl putea văduvi de această calitate.

Numai că frumuseţea nu era totul, nu era nici pe jumătate ceea ce trebuia.

Niciunul din noi nu a rostit vreo vorbă până ce liftul s-a oprit. Atunci Galen l-a prins pe Griffin de braţ, iar Rhys a verificat holul înainte ca Doyle să mă scoată din lift.

— De ce atâtea precauţii? a întrebat Griffin. Ce s-a întâmplat în seara asta?

Rhys a verificat uşa, apoi a luat cardul de acces din mâna mea şi a deschis-o. A verificat camera în timp ce noi, ceilalţi, aşteptam în hol. Dacă lui Doyle îi armorţiseră braţele cărându-mă, nu a dat niciun semn.

— E în regulă, ne-a anunţat Rhys.

L-a luat pe Griffin de celălalt braţ şi, împreună cu Galen, l-a escortat înăuntru. I-am urmat.

Doyle m-a aşezat pe pat, cu capul sprijinit de tăblie. A luat o pernă din setul de aşternuturi albastre şi mi-a potrivit-o sub gleznă. Şi-a scos mantaua şi a aşezat-o la picioarele patului. Purta în continuare armura aceea din piele şi metal care îi acoperea pieptul; cerceii din argint îi sclipeau şi acum în urechile curbate; penele de păun îi atârnau până la umeri. M-am gândit pentru prima oară că nu îl văzusem niciodată pe Doyle altfel decât aşa cum era acum. Cât despre haine, nu eram sigură dacă îşi folosea sau nu aura. Doyle nu încerca să pară altfel de cum era.

Mi-am întors privirea spre Griffin, care strălucea, la fel de chipeş ca întotdeauna. Galen şi Rhys îl puseseră să se aşeze pe un scaun. Galen s-a rezemat de măsuţa de lângă scaun. Rhys se sprijinise de perete. Niciunul din ei nu strălucea, însă ştiam că Galen, cel puţin, nu se dădea drept muritor.

Kitto s-a cocoţat în pat şi s-a cuibărit lângă mine, trecându-şi o mână peste mijlocul meu, periculos de aproape de stomac. Nu a încercat însă să profite. S-a mulţumit să îşi lipească faţa de şoldul meu, de parcă intenţiona să se culce.

Frost s-a aşezat pe pat, în partea opusă, cu picioarele pe podea, dar fără a-l scăpa din ochi pe goblin. Şi-a încrucişat braţele la piept, imediat deasupra petelor de sânge. A rămas stând acolo drept, înalt şi atât de frumos, încât îţi oprea inima în piept, dar fără să strălucească atât de puternic ca Griffin.

Dintr-odată am avut o revelaţie. Griffin nu îşi îndepărtase aura. Dimpotrivă, o amplificase. Exact atunci când începusem să mă amăgesc cu ideea că renunţase la tertipuri, se învăluise în cea mai mare şmecherie din toate

câte există. Majoritatea sidhelor nu îşi pot folosi aura pentru a arăta mai bine în ochii celorlalţi sidhe. N-aveai decât să încerci, însă era pierdere de vreme. Chiar şi după ce eu îmi dobândisem puterile, Griffin tot strălucea, numai că acum înţelegeam că totul nu era decât o minciună.

Am închis ochii şi mi-am rezemat capul de perete.

— Renunţă la aură, Griffin. Stai liniştit şi fii băiat cuminte.

Vocea îmi suna obosită chiar şi în propriile urechi.

— Se pricepe foarte bine, a constatat Doyle. Nu ştiu dacă am văzut vreodată unul mai bun.

Am deschis ochii şi i-am aruncat o privire lui Doyle.

— Mă bucur că şi alţii au apreciat spectacolul. Dacă aş fi fost singura, m-aş fi simţit ca o proastă.

Doyle s-a uitat spre ceilalţi bărbaţi.

— Domnilor?

— Străluceşte, a spus Galen.

— Ca un licurici într-o noapte de iunie, l-a completat Rhys.

Frost a dat din cap afirmativ.

L-am atins pe Kitto pe păr.

— Tu ce vezi? l-am întrebat.

Kitto şi-a înălţat capul, cu ochii întredeschişi.

— Pentru mine, toţi sidhe sunt frumoşi.

S-a făcut din nou ghem şi s-a lipit de şoldul meu, dar puţin mai jos decât iniţial.

L-am privit pe Griffin, care strălucea şi era atât de frumos încât mi-a venit să-mi acopăr ochii, de parcă mă uitam în soare. Aveam chef să urlu la el, să-i spun vreo două despre minciuni şi trădare, dar m-am abţinut. Furia n-ar fi făcut decât să îl convingă că încă mai nutream sentimente faţă de el. Ceea ce nu era cazul – sau mai bine spus, nu nutream acel tip de sentimente la care el s-ar fi aşteptat. Dintr-odată, m-am simţit înşelată şi proastă şi supărată.

— Contacteaz-o pe regină, Doyle, am spus.

Şifonierul era aşezat în faţa patului, cu oglinda mare spre mine. În ea l-am zărit pe Doyle în centru. Şi pe mine.

M-am holbat la imaginea mea şi m-am întrebat de ce nu păream schimbată. Sigur, aveam părul ciufulit, machiajul ar fi avut nevoie de împrospătare, rujul se şterse cu totul, dar faţa era în esenţă aceeaşi. Îmi pierdusem inocenţa cu ani în urmă şi acum cu greu mai puteam fi luată prin surprindere. Tot ce simţeam era o teribilă amorţeală.

Doyle şi-a apăsat mâinile chiar deasupra oglinzii. Magia lui s-a furişat prin încăpere ca un muşuroi de furnici care îmi mărşăluiau pe piele. Kitto şi-a înălţat capul pentru a urmări ce se întâmplă, cu obrazul rezemat de coapsa mea.

Puterea s-a amplificat, transformându-se într-o împunsătură de presiune pe care aparent o puteai înlătura făcându-ți urechile să pocnească, numai că singurul lucru care o putea domoli era folosirea ei. Doyle a mângâiat oglinda, care s-a ondulat ca o apă. Vârfurile degetelor i s-au mişcat ca nişte pietricele aruncate într-un iaz ce clipocea dinăuntru înspre afară. A făcut un mic gest cu braţele, o încovoiere a încheieturii şi a mâinii, iar oglinda nu a mai fost la fel de clară. Suprafaţa ei a devenit lăptoasă, ca o cană plină cu ceaţă.

Ceaţa s-a ridicat şi regina stătea pe marginea patului din dormitorul ei, uitându-se la noi prin oglinda de mărimea unei persoane. Îşi scosese mănuşile, dar în rest îşi păstrase ţinuta de la banchet. Se aşteptase să fie contactată. Aş fi putut pune pariu pe o bucăţică din corp. Umărul gol al lui Eamon se ivea lângă ea. Stătea întins pe o parte, ca şi cum era adormit. Băiatul blond era aşezat alături, în genunchi, sprijinit în coate. Şi el era gol, dar nu acoperit de cearşafuri. Avea un corp puternic dar subţire, ca de băiat, nu musculos ca un bărbat. M-am întrebat din nou dacă avea într-adevăr optsprezece ani sau mai puţin.

Doyle se dăduse între timp în lături, astfel că regina şi-a oprit ochii mai întâi asupra mea.

— Salut, Meredith.

A cuprins din priviri scena, cu goblinul pe jumătate îmbrăcat şi Frost stând pe pat, cu mine. A zâmbit, un surâs mulţumit. Am realizat că cele două imagini erau similare.

Ea avea doi bărbaţi în pat, eu aveam doi bărbaţi în pat. Speram ca măcar ea să se simtă bine. Sau poate că nu speram.

— Salut, mătuşă Andais.

— Am crezut că o să te văd băgată deja în pat şi făcând sex cu unul sau mai mulţi bărbaţi. Mă dezamăgeşti.

Şi-a lăsat mâna să se plimbe de-a lungul spinării dezgolite a băiatului şi degetele să poposească pe fundul lui. Un gest leneş, mângâierea unui animal de companie.

Am vorbit pe un ton neutru, impasibil, prudent.

— L-am găsit pe Griffin aici când am sosit. Susţine că tu l-ai trimis.

— Aşa e, a confirmat ea. Ai fost de acord să te culci cu spionul meu.

— Nu am acceptat să fac sex cu Griffin. Am crezut că după mica noastră discuţie ai înţeles ce simt faţă de el.

— Nu, a spus Andais. N-am înţeles deloc. Am crezut că tu însăţi nu ştii ce simţi faţă de el.

— Nu simt nimic, am spus eu. Nu vreau decât să dispară din ochii mei şi sunt ferm hotărâtă să nu mă culc cu el. Imediat ce ultimele vorbe mi-au ieşit din gură, am realizat că regina ar fi putut să încerce să-şi impună punctul de vedere din simplă perversitate. Aşa că m-am grăbit să adaug: Vreau să ştiu că a revenit la celibat. Interdicţia a fost ridicată pentru el în urmă cu zece ani, ca să se culce cu mine, dar el şi-a folosit libertatea pentru a regula pe toate doamnele dispuse să-l accepte. Vreau ca el să ştie că mă culc cu alte gărzi, că alţi bărbaţi au parte de sex iar el nu. Şi că dacă eu nu mă voi culca cu el, foarte posibil că nu va mai face sex toată viaţa lui de nemuritor.

Am zâmbit la această idee, atât de plauzibilă. Zeiţa să mă binecuvânteze, mă răzbunam pe Griffin, dar asta nu însemna că vorbele mele nu erau mai puţin adevărate.

Andais a hohotit din nou.

— O, Meredith, se pare că semeni cu mine mai mult decât am îndrăznit să sper. Vom face precum doreşti. Trimite-l înapoi în patul pe care nu îl va împărţi cu nimeni.

— Ai auzit-o pe regină, i-am spus lui Griffin. Acum ieşi.

— Dacă nu cu mine, atunci cu altcineva tot va trebui să te culci, a spus el. Poate c-ar trebui să o întrebi pe cine va trimite ca să mă înlocuiască în patul tău.

Mi-am întors privirea spre mătuşa mea.

— Pe cine vei trimite în locul lui Griffin?

A întins un braţ şi un bărbat a apărut ca prin farmec, ca şi cum până în clipa aceea aşteptase răbdător semnalul. Avea pielea în nuanţa delicată a liliacului de primăvară, iar părul lung îi atârna până la glezne ca nişte fire de iarbă împletite de culoare roz. Ochii sclipeau ca picăturile de aur lichid. Era Pasco, fratele geamăn al lui Rozenwyn.

M-am holbat la el şi el la mine. Niciodată nu fuseserăm în relaţii amicale. Mai mult, într-una sau două ocazii ajunsesem să îl consider mai degrabă duşman.

Griffin a scos un hohot de râs.

— Merry, nu-mi vine să cred. Doar n-o să accepţi să te culci cu Pasco şi nu cu mine.

M-am uitat la el. Acum nu mai strălucea şi părea aproape un bărbat obişnuit. Era furios, atât de furios încât mâinile i-au tremurat uşor în clipa când a arătat spre oglindă.

— Griffin, dragule, am răspuns eu, o să accept să mă culc cu o mulţime de bărbaţi, şi nu cu tine.

Regina a râs şi l-a tras pe Pasco în jos, făcându-l să i se aşeze în poală ca un copil care merge la mall să-l vadă pe Moş Crăciun. M-a scrutat, trecându-şi degetele prin părul ca de vată de zahăr al lui Pasco.

— Eşti de acord ca Pasco să fie spionul meu pe lângă tine?

— Da.

Pasco şi-a holbat puţin ochii, ca şi cum se aşteptase măcar la un mic protest din partea mea. Numai că în seara aceea nu aveam puterea să mă opun.

Andais şi-a plimbat mâna în sus pe spatele acoperit de haine al lui Pasco.

— Am impresia că Pasco e surprins. Mi-a spus că e convins că nu vei accepta niciodată să împărţi patul cu el.

Am ridicat din umeri.

— Nu e o soartă mai rea decât moartea.

— Foarte adevărat, nepoată.

Ochii noştri s-au întâlnit pe deasupra vidului oglinzii. Andais a dat din cap şi l-a împins pe bărbat, care s-a ridicat în picioare. În timp ce se îndepărta, regina i-a tras o palmă peste fund.

— Pasco va pleca imediat spre tine, a zis ea.

— Bine. Acum ieşi de aici, Griffin.

Griffin a şovăit, apoi a păşit în faţă, pentru a fi văzut prin oglindă. Şi-a mutat privirea de la mine la regină. A deschis gura, ca pentru a spune ceva, apoi a închis-o. Era probabil cel mai înţelept lucru pe care îl putea face.

S-a înclinat.

— Regină. S-a răsucit spre mine. Ne mai vedem, Merry.

Am clătinat din cap.

— Pentru ce?

— Cândva m-ai iubit, a spus el pe un ton aproape întrebător, aproape implorator.

Aş fi putut să mint – nicio vrajă nu acţiona în clipa aceea asupra mea –, dar n-am făcut-o.

— Da, Griffin, te-am iubit cândva.

S-a uitat în ochii mei, apoi şi-a lăsat privirea să rătăcească peste pat şi peste feluriţii bărbaţi din încăpere.

— Îmi pare rău, Merry.

Tonul lui părea sincer.

— Îţi pare rău că m-ai pierdut, îţi pare rău că mi-ai distrus iubirea pentru tine sau că nu vei mai putea să mă regulezi niciodată?

— Toate, a răspuns el. Îmi pare rău pentru tot şi toate.

— Bravo ţie. Acum ieşi.

Ceva a trecut peste faţa lui, ceva asemănător cu durerea, şi pentru prima oară m-am gândit că poate, subliniez, poate îşi dădea, în sfârşit, seama că ceea ce făcuse era un lucru rău. A descuiat uşa, a păşit afară şi, după ce uşa s-a închis în urma lui, am ştiut că plecase, şi nu doar din încăpere, că ieşise definitiv din viaţa mea. Nu mai era iubitul meu, nu mai era persoana aceea specială pentru mine.

Am oftat şi m-am rezemat de perete. Kitto s-a cuibărit lângă mine, frecându-şi piciorul gol de al meu. M-am întrebat dacă în noaptea aceea voi avea totuşi ocazia să rămân şi eu naibii singură.

M-am uitat în oglindă.

— Ştiai că nu îl voi accepta pe Griffin drept spionul tău cu care să mă culc.

Andais a încuviinţat din cap.

— Trebuia să ştiu ce simţi cu adevărat faţă de el, Meredith. Trebuia să mă conving că nu îl mai iubeşti.

— De ce? am întrebat.

— Pentru că dragostea se poate interpune în calea sexului. Acum m-am convins că nu îl mai ai la inimă. Şi sunt mulţumită.

— Nu mai pot eu că eşti tu mulţumită.

— Ai grijă, Meredith. Nu-mi place ca lumea să mi se adreseze sarcastic.

— Iar mie nu-mi place ca inima să-mi fie sfâşiată doar pentru că aşa vrei tu.

Am ştiut că făcusem o greşeală de cum am rostit vorbele.

A mijit ochii la mine.

— Atunci când îţi voi sfâşia inima, crede-mă, vei şti, Meredith.

Oglinda s-a înceţoşat, după care a redevenit brusc clară. M-am holbat la imaginea mea şi pulsul mi s-a zbătut în gât.

— Expresia asta cu inima sfâşiată, a zis Galen, n-a fost cea mai inspirată alegere.

— Ştiu, am răspuns eu.

— Pe viitor ar trebui să-ţi păstrezi cumpătul, a zis Doyle. Nu e cazul să o întărâţi pe Andais.

L-am împins pe Kitto de lângă mine. Mi-am săltat cu grijă piciorul de pe pat şi m-am folosit de tăblie pentru a mă ridica în picioare.

— Ce faci? a întrebat Doyle.

— Vreau să mă spăl, să scot jegul şi sângele de pe mine, după care voi merge la culcare. M-am uitat de la unul la altul. Care din voi vrea să mă ajute cu baia?

Tăcerea care s-a aşternut brusc era foarte apăsătoare. Bărbaţii s-au uitat unul la altul, nesiguri de ceea ce ar fi trebuit să spună ori să facă. Galen a păşit în faţă şi mi-a întins braţul ca să mă ajute să stau pe picioare. I-am luat braţul, dar am clătinat din cap.

— În noaptea asta n-ai cum să te culci cu mine, Galen. Îmi trebuie cineva care să ducă până la capăt ce începe.

Şi-a lăsat ochii în pământ preţ de o clipă sau două, apoi i-a ridicat.

— A! M-a ajutat să mă întorc la pat, iar eu l-am lăsat, după care s-a îndreptat spre scaunul unde îşi lăsase jacheta. Mă duc la recepţie să rezerv camera de alături şi pe urmă am de gând să ies la o plimbare, a spus. Cine vine cu mine?

S-au uitat din nou unul la altul, aruncându-şi priviri scurte. Niciunul din ei nu părea să ştie ce trebuie să facă.

— Cum procedează regina ca să aleagă dintre voi? am întrebat.

— Pur şi simplu cere ca garda sau gărzile pe care şi le doreşte în noaptea aceea în pat să se prezinte în dormitorul ei, a răspuns Doyle.

— Tu nu ai preferinţe? a întrebat Frost şi ceva în glasul său m-a făcut să cred că se simţea un pic jignit.

— Mă întrebi de parcă ar fi fost ceva în neregulă din start cu alegerile mele. Ceea ce nu e adevărat; sunteţi cu toţii nişte bărbaţi minunaţi.

— Eu, unul, am avut deja parte de uşurare cu Meredith, a spus Doyle, aşa că în noaptea asta nu voi emite pretenţii.

Toţi ochii s-au întors spre el şi a fost nevoit să explice foarte pe scurt ce voise să spună. Frost şi cu Rhys s-au uitat unul la celălalt şi o tensiune s-a aşternut brusc în încăpere.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

— Trebuie să alegi, Meredith, a răspuns Frost.

— De ce? am întrebat.

Galen a fost cel care a răspuns.

— Nu poţi reduce cercul celor aleşi la numai doi fără ca să rişti să provoci un duel.

— Dar nu sunt doi, sunt trei, am spus.

S-au holbat cu toţii la mine, apoi la goblinul care stătea în continuare în pat. Şi care părea la fel de surprins ca şi ei. A căscat ochii la noi. Aproape speriat.

— N-aş îndrăzni niciodată să intru într-o competiţie cu un sidhe.

— Kitto va veni cu mine la baie indiferent care din voi mă va însoţi, am decretat eu.

Toate perechile de ochi s-au întors spre mine.

— Ce-ai spus? a întrebat Doyle.

— M-ai auzit. Vreau ca alianţa cu goblinii să fie pecetluită şi asta înseamnă că trebuie să-mi împart carnea cu Kitto, adică exact ceea ce şi intenţionez să fac.

Galen s-a îndreptat spre uşă.

— Mă întorc mai târziu.

— Vin şi eu cu tine, a spus Rhys.

— Pleci? l-am întrebat.

— Oricât de tare te-aş dori, Merry, nu vreau să am de-a face cu goblinii.

A ieşit împreună cu Galen; au închis uşa în urma lor şi Doyle s-a dus s-o încuie.

— Să înţeleg că rămâi? l-am întrebat.

— Voi sta de pază la uşă, a răspuns el.

— Şi dacă vom vrea să folosim patul? a întrebat Frost.

Doyle a căzut câteva clipe pe gânduri, apoi a ridicat din umeri.

— Pot să aştept afară, în faţa uşii, dacă veţi vrea să folosiţi patul.

A urmat o scurtă pauză pentru negociere. Frost a ţinut să clarifice din capul locului că nu era obligat să îl atingă pe goblin. Am fost de acord. M-a ridicat în braţe şi m-a dus în baie. Kitto era deja acolo şi dăduse drumul la robinet. Şi-a ridicat privirea la intrarea noastră. Îşi scosese cămaşa împrumutată de Galen şi nu purta decât bucata aceea de pânză care îi acoperea şalele. Nu a rostit niciun cuvânt, mulţumindu-se să se uite la noi cu ochii lui albaştri imenşi şi să lase apa care curgea din robinet să i se scurgă printre degete.

Frost s-a uitat de jur împrejurul micii încăperi. Într-un final, m-a aşezat pe dulăpiorul de lângă chiuvetă. A stat în faţa mea şi dintr-odată nu ne-am mai simţit în largul nostru. Sărutul din maşină fusese minunat, însă atunci ne atinseserăm pentru întâia oară. Şi acum urma deja să facem sex – şi încă în prezenţa unui spectator.

— Cam jenant, nu-i aşa? am spus.

A dat din cap. Mişcarea a făcut ca vălul subţire de păr argintiu să i se reverse de-a lungul trupului. A întins o mână şovăitoare spre jacheta care îmi acoperea rochia. A îndepărtat încet mătasea de pe umerii mei. Am dat să îl ajut cu mânecile, dar m-a oprit.

— Nu, lasă-mă pe mine.

Mi-am retras mâinile, iar el mi-a scos pe rând braţele din mâneci. A lăsat jacheta să cadă pe jos. Şi-a trecut vârfurile degetelor peste umerii mei goi. Am simţit cum pielea mi se face de găină.

— Desfă-ți părul, i-am cerut.

Şi-a scos prima clemă de os din păr, apoi pe a doua, iar pletele superbe s-au revărsat în jurul trupului său ca o beteală din pomul de Crăciun. Am întins mâna şi am prins în pumni câteva şuviţe. Arătau ca nişte sârme argintii, dar la atingere erau moi ca satinul, cu o textură ca de mătase toarsă.

S-a apropiat atât cât să ni se atingă picioarele. Şi-a trecut mâinile peste braţele mele goale. Mă atingea şovăielnic, de parcă se temea să mă mângâie.

— Apleacă-te în faţă ca să-ţi desfac fermoarul de la rochie.

Am făcut ce mi-a cerut, rezemându-mi capul de pieptul lui. Ţesătura aspră a cămăşii m-a zgâriat, însă mâinile care îmi scoteau rochia erau blânde şi se mişcau fără grabă. Degetele i s-au strecurat pe sub rochie, făcând rotocoale pe pielea moale de pe spatele meu.

Am încercat să-i trag cămaşa din pantaloni, dar fără succes.

— Nu reuşesc să-ţi scot cămaşa.

— A fost legată, ca să stea strâns pe corp.

— Legată? mi-am exprimat eu mirarea printr-o întrebare.

— Va trebui să-mi scot mai întâi pantalonii şi abia pe urmă cămaşa.

S-a îmbujorat şi faţa lui a căpătat o nuanţă palidă încântătoare de roşu trandafiriu.

— Ce este, Frost?

Robinetul a încetat să curgă. Kitto a spus:

— Cada s-a umplut, stăpână.

— Mulţumesc, Kitto. M-am uitat în ochii lui Frost. Răspunde-mi la întrebare. Ce este?

Şi-a aţintit privirile în podea şi părul argintiu strălucitor i-a căzut peste trup ca o cortină. S-a răsucit cu faţa spre perete şi spatele la noi, astfel încât să îşi ascundă chipul şi de privirea lui Kitto.

— Frost, te rog, nu mă face să cobor ţopăind de pe dulap ca să te uiţi în ochii mei. Nu vreau să-mi răsucesc şi cealaltă gleznă.

Mi-a răspuns fără să se întoarcă spre mine.

— Nu am încredere în mine că am să mă port aşa cum trebuie cu tine.

— În ce sens să te porţi? am întrebat.

— În sensul în care un bărbat se poartă cu o femeie.

Nu pricepeam nimic.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, Frost.

S-a răsucit brusc spre mine şi ochii i-au sclipit furioşi, ca o furtună gri întunecată.

— Vreau să mă reped la tine ca o fiară gata să te devoreze. Nu vreau să mă port cu blândeţe. Te doresc atât de mult.

— Vrei să spui că nu ai încredere în tine că nu mă vei… viola? am ezitat eu în căutarea cuvântului potrivit.

A dat din cap.

Am râs fără să vreau. Ştiam că râsul meu nu avea să-i facă plăcere, dar nu am reuşit să mă abţin.

Şi-a luat o expresie arogantă, distantă, şi în ochi i se citea în continuare furia.

— Ce-ai vrea să fac? Spune-mi, Merry.

— Frost, iartă-mă că-ţi spun, dar nu ai cum să violezi pe cineva care e dornic să facă sex cu tine.

S-a încruntat, ca şi cum nu îmi înţelesese vorbele.

— Vreau să fac sex cu tine în noaptea asta. Ăsta e planul. Deci cum ar putea fi vorba de viol?

A clătinat din cap, împrăştiindu-şi părul care a strălucit în lumină.

— Nu înţelegi. Nu am încredere că voi putea să mă controlez.

— În ce sens?

— În toate sensurile!

S-a întors din nou cu spatele la mine şi cu mâinile încrucişate peste piept.

Într-un târziu, am avut o mică bănuială în legătură cu ceea ce voia să spună.

— Ţi-e teamă că nu vei rezista suficient pentru a mă satisface?

— Da, şi…

— Şi ce, Frost, ce?

— Vrea să te reguleze, a zis Kitto.

Ne-am uitat amândoi la goblinul care stătea în continuare pe vine, lângă cada de baie.

— Ştiu asta, am spus.

Kitto a clătinat din cap.

— Nu vrea sex, vrea doar să te reguleze. A trecut mult timp şi acum nu vrea decât să te reguleze.

M-am uitat la Frost. Şi-a ferit privirea.

— E adevărat?

Şi-a plecat capul, ascunzându-l în spatele părului lung.

— Vreau să îţi scot chiloţii, să te sprijin de dulap şi să te penetrez. În noaptea asta nu mă pot purta cu blândeţe, Meredith. Sunt pe jumătate înnebunit.

— Atunci fă-o, am spus.

S-a răsucit şi s-a holbat la mine.

— Poftim?

— Fă-o, fă-o aşa cum doreşti. După opt sute de ani, ai dreptul la o mică fantezie.

S-a încruntat.

— Dar tu nu vei simţi plăcere.

— Lasă asta pe seama mea. Ai uitat că descind din zei ai fertilităţii. Oricât de mult m-ai regula, pot să îţi reaprind din nou nevoia doar cu o atingere a mâinii, utilizându-mi puterea. Simplul fapt că ne vom începe noaptea aşa cum vrei tu nu înseamnă că o vom sfârşi la fel.

— Mă laşi să fac ce vreau?

L-am privit aşa cum stătea acolo, cu umerii lui laţi şi umflătura pieptului ivindu-se de sub părul superb, cu mijlocul subţire şi coapsele puternice strânse în pantaloni. Mi l-am imaginat dându-şi jos pantalonii şi dezgolindu-se pentru prima dată în faţa ochilor mei, împingându-se după aceea în mine atât de presant, atât de excitat, fără să mă atingă, fără să facă nimic înainte, doar să mă penetreze. Am lăsat să-mi scape un oftat înainte de a putea rosti „da”.

A traversat încăperea din doi paşi, m-a ridicat de pe dulap şi m-a lăsat pe podea. Am aterizat pe glezna rănită, dar nu mi-a lăsat timp să protestez. Mi-a smuls rochia de pe mine dintr-o singură mişcare abruptă. A trebuit să mă prind de marginea dulapului pentru a nu cădea. A aruncat pe jos rochia, care s-a încolăcit la picioarele mele. A apucat chiloţeii de satin şi i-a azvârlit şi pe ei pe jos.

L-am văzut pe Kitto în oglinda aburită a băii. Urmărea totul cu ochi pofticioşi, tăcut, ca şi cum nu voia să întrerupă vraja.

Frost a fost nevoit să-şi desfacă pantalonii, ceea ce i-a luat ceva timp. A scos un mic sunet din gâtlej când a reuşit, în sfârşit, să îi dezlege şi să-i facă să alunece în jos. Cămaşa era legată pe deasupra vintrei şi a sfâşiat-o. Penisul lui era lung şi tare şi mai mult decât pregătit de acţiune. L-am zărit preţ de o clipă, când m-am uitat peste umăr, după care mâinile lui m-au prins de talie şi m-au răsucit cu faţa spre oglinda aburită.

L-am simţit cum mă pătrunde, apoi era în mine. S-a împins în strâmtoarea mea, s-a forţat să mă penetreze cât mai adânc. Îi dădusem permisiunea să o facă, îl doream, însă în lipsa preludiului, durerea acoperea plăcerea. Apăsarea aceea care mă strivea, care aproape că mă sfâşia

m-a făcut să scot un geamăt care era deopotrivă de durere şi de dorinţă. Când m-a penetrat atât de adânc pe cât putea, l-am auzit şoptind:

— Eşti strâmtă – încă nu eşti gata – dar umedă.

Am răspuns gâfâit:

— Ştiu.

S-a retras parţial, apoi m-a penetrat din nou şi după aceea totul a dispărut din jur, cu excepţia lui în mine. Avea o nevoie mare, stringentă, iar organul îi era pe măsură. S-a împins în mine cât de tare şi de repede a putut. Sunetul pielii lovindu-se de piele puncta fiecare zvâcnire a corpului său. Mi-a scos gemete din gât prin forţa cu care mă pătrundea şi prin senzaţia mişcării lui în interiorul meu, peste mine, prin mine. Corpul meu s-a deschis, umed, spre el, încordarea a dispărut din mine.

Şi-a folosit mâinile pentru a mă împinge în dulap, apoi m-a ridicat, aproape aşezându-mă pe el. Picioarele mele nu mai atingeau podeaua. Şi-a zdrobit corpul de al meu de parcă voia nu doar să intre în mine, ci să mă străpungă şi să iasă pe partea cealaltă. O tensiune a pornit să mi se formeze în partea de jos a corpului şi am început să respir mai iute. Pielea se lovea de piele, atât de tare şi de iute, încât am depăşit graniţa care desparte durerea de plăcere. Mă aşteptam să termine, să se descarce zgomotos, dar nu s-a întâmplat. A ezitat, apoi m-a tras cu mâinile lui lungi şi puternice pe dulap, potrivindu-mi poziţia coapselor, ca şi cum se afla în căutarea unui punct anume, după care a plonjat iarăşi în mine cu o mişcare lungă şi puternică ce mi-a smuls un ţipăt. Găsise acel punct din interiorul meu şi acum îl călca apăsat şi repetat cu penisul, din nou şi din nou, la fel de tare şi de iute ca mai înainte, numai că acum însoţit de micile mele gemete din gât. Tensiunea din corpul meu a început să crească, să se umfle, umplându-mă cu fierbinţeala ei. A crescut şi a tot crescut, plutind în afară peste pielea mea, ca şi cum o mie de pene îmi mângâiau corpul, făcându-mă să tremur şi să freamăt, să scot din gură sunete de neînţeles, lipsite de gânduri, de formă. Era cântecul pielii, nu al iubirii, nici măcar al dorinţei, ci un

lucru mai primitiv, mai elementar.

M-am uitat în oglindă şi mi-am văzut pielea strălucind şi ochii scăpărând de un foc verde cu auriu. L-am zărit şi pe Frost în oglindă. Era sculptat din fildeş şi alabastru; o licărire scânteietoare, sclipitoare de lumină albă îi pulsa pe piele, ca şi cum puterea era gata să se reverse din el. Mi-a surprins privirea şi ochii aceia ca nişte nori cenuşii scăpărători, cu lumina lunii profilându-se din spate, au sclipit de furie. Şi-a aşezat o mână pe faţa mea şi m-a răsucit, astfel încât să nu-l mai pot vedea în oglindă. Şi-a lăsat mâna acolo, ţinându-mă captivă, iar cu cealaltă m-a prins de spate şi mi-a ţintuit corpul sub greutatea lui. Nu mă puteam mişca, nu mă puteam retrage, nu îl puteam opri. Ce-i drept, nici n-aş fi vrut, însă l-am înţeles. Pentru el era important să deţină controlul, să stabilească el când şi cum, şi simplul fapt că l-aş fi putut urmări din ochi constituia o intruziune. Era clipa lui de glorie – iar eu doar carnea în care se împingea. Voia ca eu să nu fiu nimic altceva în acel moment, doar persoana care îi împlineam nevoile.

I-am auzit respiraţia accelerându-se, loviturile s-au înteţit, au devenit tot mai dese, tot mai puternice, până ce am scos un ţipăt, dar el tot nu s-a oprit. Ritmul corpului său s-a schimbat, Frost s-a cutremurat, iar eu m-am pierdut cu totul. Tensiunea aceea fierbinte s-a revărsat în mine, pulsând adânc în interiorul meu, făcându-mi corpul să se contracte, să se zvârcolească, fără a-l mai putea controla, în timp ce mâinile lui Frost au fost singurele care mă ţineau, care mă sprijineau pentru a rămâne întreagă. Corpul nu îl puteam mişca, însă plăcerea trebuia să răzbată la suprafaţă, să se manifeste cumva; s-a revărsat din gura mea în strigăte, în strigăte profunde, chinuite, repetate atât de des pe cât reuşeam să trag aer în piept.

Frost a ţipat cu mine, peste mine. S-a aplecat peste dulap, cu mâinile de o parte şi de alta a corpului meu şi capul aplecat. Părul i s-a răsfirat ca o cortină de mătase caldă. Am rămas complet pasivă, ţintuită sub el, încercând să-mi recapăt răsuflarea.

A fost primul care şi-a regăsit vocea, cu toate că nu era decât o şoaptă răguşită.

— Mulţumesc.

Dacă aş fi putut să respir mai adânc, aş fi râs. Gâtul îmi era însă uscat şi abia dacă am reuşit să rostesc cu voce aspră:

— Crede-mă, Frost, plăcerea a fost a mea.

S-a aplecat şi m-a sărutat pe obraz.

— Voi încerca să fie mai bine pentru tine data viitoare.

Şi-a îndepărtat braţele de mine, făcându-mi loc să mă mişc, dar a rămas cuibărit în mine, ca şi cum nu voia să mă lase să plec.

M-am holbat la el, cu gândul că glumea, dar expresia feţei lui era cât se poate de serioasă.

— Vrei să spui că se poate mai bine de atât? l-am întrebat.

A dat din cap solemn.

— O, da.

— Regina a fost o proastă, am zis eu încetişor.

Cuvintele mele i-au smuls un zâmbet.

— Dintotdeauna am fost de această părere.

Capitolul 35

M-am trezit cu o pânză de păianjen de păr argintiu împrăştiată peste faţă. Nu mi-am mişcat decât capul, lăsând părul să-mi măture în continuare obrazul. Frost dormea întins pe burtă, cu ceafa spre mine. Cearşafurile se răsuciseră în jurul mijlocului lui, iar partea de sus a corpului îi era dezgolită. Părul i se răsfirase într-o parte, ca un al doilea corp întins între noi, acoperindu-mă pe jumătate.

Desigur, *exista* şi un al doilea corp în pat, sau mai bine zis un al treilea. Kitto stătea întins de cealaltă parte a mea. Se culcuşise cu spatele la mine şi se făcuse ghem, de parcă se ascundea de ceva ce visase. Sau poate că doar îi era frig, pentru că zăcea întins gol şi neacoperit lângă mine. Avea corpul pal şi arăta ca o păpuşă din porţelan perfectă. Niciodată nu mă aflasem atât de aproape de un bărbat în miniatură. Umărul mă durea în locul unde îşi lăsase amprenta asupra mea: un set complet de dinţi impregnaţi în piele. Pielea se învineţise minunat în jurul muşcăturii, un cerc roşu purpuriu aproape fierbinte la atingere. Nu era venin, doar o muşcătură cu adevărat adâncă. Una care avea să lase în urmă o cicatrice, şi exact asta conta.

Cândva, a treia sau a patra oară, îl invitasem pe Kitto să ni se alăture. Aşteptasem până ce Frost mă adusese la punctul în care durerea şi plăcerea se contopeau, apoi îl lăsasem pe Kitto să îşi aleagă locul. Nu mă duruse în clipa când mă muşcase, fapt care dovedea cât de transportată eram. Mă duruse un pic atunci când, în sfârşit, ne culcaserăm; acum, dimineaţa, mă durea mai tare. Nu era singurul loc dureros. Tot corpul îmi zvâcnea, dovadă că îl abuzasem, sau mai degrabă că îl lăsasem pe Frost să îl abuzeze.

M-am delectat cu micile dureri şi m-am întins,

explorându-mi corpul pentru a vedea care părţi anume avuseseră de suferit. Era un sentiment ca acela de după trasul de fiare şi o alergare bună, numai că muşchii implicaţi nu erau aceiaşi. Nu-mi mai aminteam ultima oară când mă sculasem cu o asemenea senzaţie copleşitoare de după sex, care îmi acoperea corpul ca o vânătaie mătăsoasă. Trecuse prea mult timp.

Kitto se simţise onorat că îi permisesem să-şi lase amprenta astfel încât toată lumea să afle că eram iubita lui. Nu ştiu dacă îşi dăduse seama că nu avea să facă niciodată sex cu mine, însă seara trecută nu mi-o ceruse. Mai mult decât atât, se purtase extrem de docil, nefăcând altceva decât ceea ce fusese invitat sau solicitat să facă, fără să manifeste vreo iniţiativă. Era spectatorul perfect, practic absent până să fie chemat şi apoi dispus să urmeze instrucţiunile mai bine decât oricare alt bărbat cu care avusesem vreodată de-a face.

M-am ridicat în şezut şi părul lui Frost a alunecat peste mine ca atingerea unei fiinţe vii. Mi-am trecut degetele prin propriul păr, dureros de scurt. Acum, că fusesem demascată drept Prinţesa Meredith, aveam să-l las să crească la loc. Încheieturile m-au durut în clipa când mi-am atins părul, şi asta fără nicio legătură cu sexul. Bandajele nu supravieţuiseră băii şi ar fi trebuit să pansăm din nou rănile, însă dimineaţa văzusem că peste zgârieturile de spini se formase o crustă şi erau aproape vindecate, de parcă ar fi fost făcute în urmă cu câteva zile, nu ore. Mi-am plimbat degetele peste răni. Niciodată nu mă vindecasem atât de iute. Kitto mă muşcase probabil după al patrulea contact sexual, altfel semnele lăsate de el ar fi arătat şi ele mai bine. Asta presupunând că sexul era cel care mă ajutase să mă vindec. Lucru pe care deocamdată nu îl ştiam cu certitudine.

Nu beneficiam decât de un colţ de cearşaf. Restul era înfăşurat în jurul lui Frost. Frost era genul care îşi trage tot cearşaful peste el. În cameră era răcoare. Am tras de aşternut, dar eforturile nu mi-au fost răsplătite decât cu un mic zgomot de protest. M-am uitat la spatele lui neted

dezgolit şi mi-a venit o idee cum să smulg cearşaful de pe el.

Mi-am trecut limba peste spatele lui şi l-am auzit gemând uşor. M-am aplecat peste el şi i-am urmărit cu limba şira spinării, trasând o linie umedă.

Frost şi-a ridicat capul de pe pernă încet, ca un om care se trezeşte dintr-un vis adânc şi întunecat. Avea ochii uşor înceţoşaţi, însă în clipa când m-a privit, un zâmbet mic şi plăcut i-a încreţit marginile gurii.

— Nu te-ai săturat?

Mi-am lipit corpul gol de al lui, deşi cearşaful nu ne lăsa să ne atingem mai jos de talie.

— Niciodată.

A râs, un chicot adânc, amuzat, şi s-a rostogolit pe o parte, proptit în cot, pentru a se uita la mine. Gestul a eliberat cearşaful. L-am tras şi l-am acoperit cu el pe Kitto, care părea să doarmă tun în continuare.

Braţul lui Frost mi-a încercuit mijlocul şi m-a tras înapoi în jos, pe pat. Mi-am aşezat capul pe pernă şi el s-a aplecat şi m-a sărutat uşor pe buze. Mâinile mele i-au cuprins umerii, spatele, şi l-au tras spre mine.

Şi-a trecut genunchiul peste picioarele mele, l-a strecurat între ele, şi când era pe punctul de a face prima mişcare din şolduri pentru a se urca peste mine, a îngheţat şi privirea i s-a schimbat complet, devenind atentă, aproape speriată.

— Ce este, Frost?

— Taci.

Am tăcut. Doar el era bodyguardul. Să fie oamenii vărului meu? Era ultima zi în care mă mai puteau ucide fără ca asta să-l coste viaţa pe Cel. Frost s-a rostogolit afară din pat şi şi-a înşfăcat sabia, Sărutul Iernii, de pe podea. A traversat încăperea spre fereastră într-o mişcare ca de fulger argintiu pal.

Mi-am luat pistolul de sub pernă. Kitto se trezise şi se uita înnebunit în jur.

Frost a deschis brusc draperiile şi a ridicat sabia pe jumătate, după care a încremenit. Un bărbat cu un aparat

de fotografiat se afla de cealaltă parte a geamului. L-am zărit, preţ de o clipă, cum îşi înalţă faţa uluită, după care pumnul lui Frost a spart geamul şi l-a înşfăcat pe reporter de gât.

— Nu, Frost, nu-l ucide!

Am alergat goală dintr-o parte în cealaltă a încăperii, cu pistolul în mână. Uşa din spatele nostru s-a deschis cu o bufnitură şi m-am răsucit spre ea, cu pistolul aţintit într-acolo şi piedica trasă.

Doyle a rămas în prag, cu sabia în mână. Am avut un moment de contact vizual, când mi-a zărit pistolul din mână. Am lăsat pistolul în jos şi el a închis uşa împingând-o cu piciorul şi a intrat în cameră. Nu a vârât sabia în teacă, ci a aruncat-o pe pat şi s-a îndreptat spre Frost.

Chipul reporterului devenise de un purpuriu adânc, semn că se sufoca. Faţa lui Frost era de nerecunoscut, pătrunsă de furie şi exasperare.

— Ai grijă, Frost, o să-l omori, am strigat.

Doyle s-a apropiat de el.

— Frost, dacă îl omori pe reporter, regina te va pedepsi.

Frost a părut că nu ne aude, ca şi cum se afla cu mintea undeva departe şi tot ce mai rămăsese din el în cameră era mâna care strângea gâtul bărbatului.

Doyle s-a strecurat pe la spatele lui şi l-a lovit în şale suficient de tare încât Frost să se izbească de fereastră, spărgând-o şi mai tare, însă să-i dea drumul reporterului. S-a răsucit spre noi cu sângele curgându-i pe braţ şi o privire ucigaşă în ochi.

Doyle luase poziţia de luptă, cu mâinile goale. Frost şi-a azvârlit sabia pe jos şi l-a imitat. Kitto s-a cuibărit în mijlocul patului pentru a urmări scena cu ochi mari.

M-am îndreptat spre draperii, cu gândul să le închid, şi am zărit reporterii alergând ca o haită de ogari spre noi. Unii făceau poze în timp ce fugeau, alţii ţipau: „Prinţesa, Prinţesa Meredith!”

Am închis draperiile ca să nu mai existe nicio deschizătură prin care să poată trage cu ochiul, dar situaţia nu putea continua aşa. Trebuia să ne mutăm în

camera alăturată, unde dormiseră Galen şi ceilalţi. Am zărit pistolul aşezat pe tăblia din lemn a patului, în lateral faţă de cele două gărzi. Kitto mi-a urmărit privirea şi s-a aruncat pe podea, de cealaltă parte a patului.

Am tras un singur foc, care a răsunat ca un tunet în încăpere. Cei doi bărbaţi s-au întors şi s-au holbat la mine cu ochi furioşi. Am îndreptat pistolul spre tavan.

— O sută de reporteri sunt pe urmele noastre. Trebuie să ne mutăm în camera cealaltă. Acum!

Nimeni nu s-a opus. Frost, Kitto şi cu mine ne-am adunat hainele şi cearşafurile şi am zbughit-o în camera alăturată înainte ca reporterii să dea năvală prin geamul spart. Doyle a venit în urma noastră cu armele. El, Galen şi cu Rhys s-au întors să ia bagajele. Eu am sunat la poliţie şi i-am reclamat pe reporterii care pătrunseseră prin efracţie în camera de hotel.

Noi trei care eram goi ne-am îmbrăcat pe rând în baie, nu pentru că ne-am fi ferit unul de altul, ci pentru că în baie nu existau geamuri.

Când am ieşit din baie cu braţele pline de articole de toaletă, i-am găsit pe Doyle şi pe Frost aşezaţi pe singurele două scaune. În încăpere nu mai era nimeni altcineva. Amândoi adoptaseră poza tipică de bodyguard, cu faţa impenetrabilă şi impasibilă. Totuşi era ceva anume în felul în care se purtau, ceva ciudat.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

Păşeam normal – uitasem că glezna îmi era luxată, iar Galen observase. Niciunul din ei nu a răspuns, fapt care m-a tulburat.

Cei doi bărbaţi s-au uitat unul la celălalt. Doyle s-a ridicat în picioare. Astăzi purta jeanşi negri care îi acopereau cizmele negre înalte până la glezne. Cizmele aproape că puteau fi confundate cu nişte pantofi. Cămaşa era neagră, încheiată de sus până jos în nasturi şi cu mâneci lungi. Era în mod vizibil din mătase şi strălucea pe pielea lui neagră. Tocul de armă purtat pe umăr era şi el negru şi se asorta perfect cu restul ţinutei. Până şi arma era neagră. O Beretta de 10 mm, model vechi.

Părul dădea impresia că era scurt şi tăiat pe lângă cap. De fapt, era prins în coada împletită pe care Doyle o purta de obicei şi care se ondula pe spate şi dispărea înăuntrul jeanşilor negri. În urechile cu vârfuri ascuţite sclipeau cerceii de argint. Cerceii, împreună cu catarama argintie a centurii erau singurele obiecte care spărgeau monocromia totală a ţinutei sale. Mai adăugase şi un lănţişor de argint într-o ureche, cu un mic rubin atârnat de el.

— Avem o problemă, m-a anunţat.

— Ce problemă? Că reporterii ne-au fotografiat prin geam pe Frost şi pe mine în pat? Da, aş zice că într-adevăr avem o problemă.

— Nu e vorba de un singur reporter, a spus Frost.

— I-am văzut, erau ca un banc de rechini atraşi de mirosul sângelui, am zis eu şi am început să aşez articolele de toaletă în valiza deschisă care zăcea pe pat. Am mai făcut obiectul atenţiei presei, dar niciodată ca acum.

Frost şi-a încrucişat picioarele îmbrăcate într-o pereche de pantaloni gri din care se vedeau mocasinii de un gri pal, dar nu şi şosetele. Frost nu ar fi purtat niciodată pantaloni atât de scurţi încât să se vadă şosetele – ar fi fost atât de *déclassé.* Jacheta făcută la comandă se asorta cu pantalonii, iar în buzunarul de la piept avea o batistă bleu. Cămaşa era albă şi legată la gât cu o cravată gri-porumbel, completată cu un ac de cravată din argint. Îşi strânsese părul la spate într-o coadă de cal, lăsându-şi liberă faţa cu trăsături puternice. Era extraordinar de chipeş, fără a fi genul care să ia ochii. Părea calm şi destins, cu totul altul decât bărbatul care mă ţintuise de dulapul din baie în noaptea precedentă. Cu toate că ştiam că celălalt Frost era şi el acolo, ascuns, aşteptând permisiunea de a ieşi la lumină.

Am îndesat restul cosmeticalelor în valiză, am închis-o şi am început să trag fermoarul. I-am scrutat pe cei doi.

— Arătaţi de parcă ceva cu adevărat rău s-a întâmplat. Un lucru despre care eu nu am habar. Unde sunt ceilalţi?

Frost a fost cel care mi-a răspuns.

— Păzesc uşa şi fereastra. Încearcă să ţină reporterii la

distanţă. Numai că bătălia e deja pierdută, Meredith.

Doyle şi-a sprijinit braţele de şifonier, cu capul plecat. Coada groasă împletită i-a alunecat, încercuindu-i picioarelor ca un soi de animal de companie care se gudură pe lângă stăpân.

— Acum chiar că m-aţi speriat. Spuneţi-mi ce se întâmplă.

Frost şi-a lăsat mâna să poposească o clipă pe ziarul aşezat pe măsuţa de lângă el. Un gest aparent fără semnificaţie, dar…

— Ăla nu e *St. Louis Post-Dispatch?* am întrebat.

Doyle i-a aruncat o privire lui Frost, care şi-a ridicat mâinile goale în semn de capitulare.

— Trebuie şi ea să afle.

— Da, a spus Doyle pe un ton încordat.

— Ieri am vorbit cu Barry Jenkins. A spus că mă va demasca în presă drept prinţesa de pe tărâmul zânelor. Presupun că şi-a pus ameninţarea în practică.

Doyle s-a răsucit şi s-a rezemat cu fundul de şifonier, stând cu braţele încrucişate la piept şi cu mâna dreaptă pe armă. Un gest care îi trăda nervozitatea. Atunci când stătea în poziţia aceasta, mângâindu-şi arma, în spatele reginei, părea ameninţător, dar acum era doar un gest de nervozitate.

M-am îndreptat spre măsuţă.

— Şi ce-i aşa mare scofală, băieţi? Jenkins e un nenorocit, dar nu şi-ar permite să publice minciuni, cel puţin nu în *St. Louis Post.*

— Citeşte şi spune-ne tu dacă avem sau nu motive de îngrijorare, a spus Doyle.

Fotografia cu mine şi cu Galen la aeroport trona pe prima pagină. Titlul a fost însă cel care mi-a atras atenţia. PRINŢESA MEREDITH SE ÎNTOARCE ACASĂ PENTRU A-ŞI CĂUTA UN SOŢ. Explicaţia fotografiei, tipărită cu litere mici, era următoarea: „Acesta să fie alesul?”

M-am răsucit spre Doyle şi Frost.

— Jenkins şi-a dat probabil cu presupusul. Galen şi cu mine ştiam că erau reporteri la aeroport. M-am holbat de

la unul la celălalt; rămăseseră la fel de solemni, de îngrijoraţi. Doar nu e prima oară când apărem în ziare, nu?

— Nu în felul acesta, a răspuns Frost.

— Stai să vezi, a spus Doyle. Citeşte articolul. E din ce în ce mai bine – sau mai rău.

Am dat să parcurg articolul pe diagonală, dar primul paragraf m-a făcut să mă opresc:

— Griffin i-a acordat un interviu lui Jenkins. Am simţit brusc nevoia să mă aşez pe marginea patului. Zeiţa să ne ajute, am rostit cu glas dogit.

— Mda, n-ar fi rău, a comentat Doyle.

— Regina a luat deja legătura cu noi. Îl va pedepsi pe Griffin pentru că ţi-a înşelat încrederea. A programat o conferinţă de presă pentru diseară.

— Te rog, Meredith, citeşte articolul, a spus Doyle.

L-am citit. De două ori. Nu mă deranja faptul că Griffin îi oferise lui Jenkins detalii despre viaţa mea personală, numai că o făcuse fără a-mi cere permisiunea. Viaţa mea intimă se afla acum la îndemâna tuturor. Sidhele au reguli ciudate în ceea ce priveşte intimitatea. Noi nu punem preţ pe secretele personale, aşa cum o fac muritorii, în schimb nu acceptăm ca viaţa personală să ne fie spionată. Mai demult, spionatul vieţii personale era pedepsit cu moartea. Poate că aşa avea să fie cazul şi cu Griffin acum. Flecăreala lui cu reporterul putea fi considerată de regină drept un gest total *déclassé.*

Am terminat de citit articolul şi am rămas aşezată pe pat, holbându-mă la bucata de hârtie fără a o vedea de fapt. M-am uitat la cei doi bărbaţi.

— A dat informaţii despre relaţia noastră şi a făcut tot felul de aluzii, mici aluzii murdare. Noroc că e un ziar autorizat, nu cine ştie ce tabloid.

S-au uitat unul la celălalt.

— O, nu, vă rog, sper că glumiţi.

Frost a întins mâna la spate şi a scos o revistă pe care o citea probabil în clipa când eu ieşisem din baie. Mi-a întins-o.

Am lăsat ziarul să cadă grămadă pe podea şi am luat

revista color, cu hârtie lucioasă, din mâna lui. Poza de pe copertă era cu Griffin şi cu mine în pat. Mâinile lui pe sânii mei erau singurul meu acoperământ. În fotografie râdeam. Râdeam amândoi. Îmi aminteam de pozele lui Griffin. Îi plăcea să facă poze. Păstrasem şi eu câteva, dar nu pe toate. În mod cert nu pe toate.

Mi-am auzit vocea, suna calm, deşi parcă venită din depărtare.

— Dar cum e posibil? Cum de au tipărit articolul atât de iute? Credeam că revistele nu pot fi publicate atât de rapid.

— Se pare că se poate, m-a contrazis Doyle.

M-am holbat la fotografie. Explicaţia era: SECRETELE PRINŢESEI MEREDITH ŞI ALE IUBITULUI EI SIDHE DEZVĂLUITE.

— Spuneţi-mi că asta e singura fotografie.

— Îmi pare rău, a spus Doyle.

Frost a dat să mă mângâie pe mână, apoi s-a răzgândit.

— Nu pot să-ţi spun ce rău îmi pare că Griffin s-a purtat aşa de mizerabil.

L-am privit în ochi. În ei am citit compasiune, dar nu şi furie. Şi în clipa aceea de furia lui aveam eu nevoie.

— Regina a aflat?

— Da, ştie, mi-a răspuns Doyle.

Am ţinut revista în mâini. Voiam să o deschid, voiam să văd ce alte fotografii conţinea, şi totuşi nu mă puteam hotărî să o fac. Nu mă puteam hotărî să privesc pozele.

Am îndesat-o înapoi în mâinile lui Frost.

— Cât de grav e?

S-a uitat mai întâi la Doyle, apoi la mine. Masca arogantă şi distantă i-a alunecat puţin de pe chip şi l-am întrezărit preţ de câteva clipe pe acel Frost lângă care mă trezisem în dimineaţa aceea.

— Tabloidul nu a folosit fotografii nud luate din faţă. Dar în afară de asta, e grav.

Mi-am ascuns faţa în mâini şi mi-am proptit coatele pe genunchi,

— O, Doamne, dacă Griffin a fost dispus să-i vândă

pozele lui Jenkins şi tabloidelor, înseamnă că le poate vinde oricui. Mi-am înălţat capul aidoma unui înotător din apă. Dintr-odată m-am trezit fără aer. În Europa există reviste dispuse să publice toate fotografiile, am continuat. Nu mă deranjează că sunt poze nud, numai că erau ceva intim – numai pentru ochii mei şi ai lui Griffin. Dacă aş fi vrut să apar în astfel de ipostaze, aş fi acceptat cu ani în urmă ofertele de la *Playboy.* Pe Zeiţa-Mamă, cum de-a putut Griffin să facă aşa ceva?

Un gând îngrozitor mi-a venit în clipa aceea. M-am uitat la Frost.

— Spune-mi, te rog, că ai luat aparatul de fotografiat şi filmul de la reporterul pe care ai încercat să-l sugrumi.

M-a privit în ochi, dar ezitant.

— Îmi pare rău, Meredith, aparatul ar fi trebuit să fie prima mea prioritate, dar am lăsat furia să-mi întunece judecata. Voi face tot ce pot ca să mă revanşez.

— Frost, vor publica pozele, ai înţeles? Pozele cu tine şi cu mine, plus, la naiba, Kitto, toţi trei în pat. Le vor lipi pe standurile unde se vând tabloide, iar cele nud vor ajunge în Europa.

Aveam chef să ţip, să înjur, dar nu mi-a venit nimic în minte atât de vulgar încât să mă ajute să mă răcoresc.

— Griffin ştie probabil la ce să se aştepte din partea reginei pentru ceea ce a făcut, a spus Doyle. Doar printr-un noroc chior va scăpa de pedeapsa cu moartea.

Am încuviinţat din cap, încercând să-mi controlez respiraţia, forţându-mă să mă concentrez pe mişcarea de ridicare şi coborâre a pieptului. Mă străduiam să-mi păstrez calmul, dar nu era nici pe departe ziua mea cea mai bună. Am dat iarăşi din cap.

— Va face cât mai mult rău cu putinţă înainte de a fi prins, am spus şi am tras iute aer în piept de trei ori, icnind, şi vocea mi-a sunat încordată dar sigură. Presupun că a părăsit deja zona.

— Îl găsim noi, nu-ţi face griji, m-a asigurat Frost. Lumea nu este atât de mare pe cât se crede.

Remarca lui mi-a smuls un hohot de râs care s-a

transformat însă într-unul de plâns. M-am lăsat să alunec de pe scaun pe podeaua acoperită cu foile împrăştiate din *Post-Dispatch.* Aterizarea pe podeaua dură a fost dureroasă. Tot corpul meu era învineţit şi pulsa de durere după noaptea de sex. Durerea m-a făcut însă să îmi amintesc că lucrurile nu stăteau, la urma urmei, aşa de rău. Aveam în continuare acces la bărbaţii de la curte. Pământul mă întâmpinase cu bucurie pe tărâmul zânelor. Regina îmi dăduse cuvântul – şi puterea ei – pentru a mă feri de pericole. Ar fi putut fi şi mai rău. Sau cel puţin aşa am încercat să mă conving singură.

Acum îmi ţineam răsuflarea sub control, dar nu şi furia.

— Aseară nu am vrut să-i fac rău, dar acum…

Am smuls tabloidul din mâna lui Frost şi m-am forţat să-l deschid. Nu nuditatea parţială din poze mi-a frânt inima. Ci fericirea care ni se citea pe feţe, pe trupuri. Eram îndrăgostiţi, asta era cât se poate de evident. Dar dacă Griffin fusese în stare să-mi facă aşa ceva, însemna că nu mă iubise niciodată cu adevărat. Mă dorise cu pasiune, voise să fiu a lui şi numai a lui, poate că da, dar de iubit… ei bine, dacă iubeşti pe cineva, cum poţi face aşa ceva?

Am aruncat paginile în aer şi le-am urmărit plutind încet înapoi spre pământ.

— Vreau să-l văd mort. Nu-i spuneţi asta reginei. S-ar putea să mă răzgândesc peste câteva zile şi nu vreau ca Andais să ia cine ştie ce măsuri drastice.

Am vorbit pe un ton rece şi plin de furie, acea furie care îţi pătrunde adânc în inimă şi rămâne acolo pentru totdeauna. Furia fierbinte este asemănătoare cu pasiunea arzătoare, dar furia rece aduce mai degrabă a ură. Îl uram pe Griffin pentru ceea ce îmi făcuse, îl uram, dar nu suficient de tare.

— Nu vreau ca regina să-mi trimită capul sau inima lui într-un coş, am continuat. Nu vreau aşa ceva.

— S-ar putea să fi ordonat deja uciderea lui Griffin, a spus Doyle.

— Da, dar dacă e aşa, o va face după capul ei, nu al meu. Eu, una, nu voi cere pedeapsa capitală. O să o las pe ea să

o facă.

Frost a îngenuncheat lângă mine şi m-a privit cu ochii lui cenuşii ca de furtună. Mi-a luat mâinile între palmele lui. Avea pielea caldă, sau aşa mi s-a părut mie, ceea ce însemna că mâinile mele erau reci. Poate că eram mai supărată decât crezusem, poate că mă aflam în stare de şoc.

— Sunt sigur că regina i-a hotărât deja soarta, a spus Frost.

— Nu, am zis eu. M-am ridicat şi mi-am smuls mâinile din mâinile lui, m-am tras departe de privirea ochilor săi. Mi-am strâns braţele la piept; braţele mele erau singurele în care mai puteam avea încredere, de braţele celorlalţi începusem să mă îndoiesc. Nu, am spus, dacă îl prinde rapid, atunci s-ar putea să-l omoare. Dar cu cât Griffin va reuşi să rămână mai mult timp ascuns, cu atât va fi nevoită să-şi folosească mai din plin creativitatea.

Frost a rămas îngenuncheat, uitându-se în sus la mine.

— Dacă aş fi în locul lui Griffin, cred că aş prefera să fiu prins cât mai curând. O moarte rapidă ar fi mult mai uşoară.

— Griffin va încerca să scape, am răspuns. Va fugi cât mai departe şi mai iute cu putinţă. Va încerca să tragă de timp, în speranţa că un miracol îi va salva în cele din urmă viaţa.

— Îl cunoşti foarte bine, nu-i aşa? a întrebat Frost.

M-am holbat la el şi am izbucnit în râs. Un hohot cu ceva sălbatic în el.

— Cel puţin aşa am crezut. Deşi se prea poate să nu-l fi cunoscut niciodată cu adevărat. Poate că între noi nu au fost decât minciuni.

M-am uitat la Frost. Mă bucuram că nu eram îndrăgostită de el, că doar dorinţa fizică era cea care ne lega. Pentru că în clipa aceea aveam mai multă încredere în pofta trupească decât în iubire.

Doyle s-a îndreptat de spate şi mi-a luat cu blândeţe mâinile între palmele sale.

— Nu îl lăsa pe Griffin să te facă să te îndoieşti de tine

însăţi, Meredith. Ori de noi.

M-am holbat la faţa lui întunecată.

— De unde ai ştiut că exact la asta mă gândeam?

— Pentru că la asta m-aş gândi eu dacă aş fi în locul tău.

— Nu, nu-i adevărat, tu ai face planuri cum să-l ucizi.

Doyle m-a tras spre el şi şi-a lăsat capul să se lipească de părul meu. Am rămas încordată în îmbrăţişarea lui, dar nu m-am tras înapoi.

— Spune-mi că îl vrei mort şi dorinţa îţi va fi îndeplinită. Alege o parte a corpului lui şi eu ţi-o voi aduce în chip de trofeu.

— *Noi* ţi-o vom aduce, a intervenit Frost, ridicându-se în picioare.

M-am relaxat sprijinită de Doyle, suficient cât să îmi trec un braţ pe după mijlocul lui. Mi-am îngropat faţa în părul său mătăsos. I-am auzit inima bătând în piept, puternic şi un pic prea iute.

Cineva a ciocănit la uşă. Doyle a dat din cap şi Frost s-a dus să deschidă. Doyle şi-a scos pistolul de la şold, apoi m-a mutat într-o parte, ţinându-mă în continuare cuibărită în încheietura cotului şi acoperindu-mă parţial cu corpul său.

— Sunt eu, Galen, deschideţi.

Frost s-a uitat prin vizor. Într-o mână ţinea un pistol mare de calibrul .44 placat cu nichel.

— Sunt Galen şi cu Rhys, a spus el.

Doyle a încuviinţat cu o mişcare din cap şi şi-a coborât arma, dar fără să o lase din mână. Nivelul de tensiune era ridicat, foarte ridicat. Bănuiesc că ne aşteptam cu toţii la un alt atac din partea lui Cel şi a adepţilor săi. Eu, una, ştiu că la asta mă aşteptam şi că devenisem paranoică din necesitate. În timp ce pentru gărzi paranoia făcea parte din meserie.

Kitto păşea în urma celor două gărzi. Era îmbrăcat într-o pereche de blugi albastru-închis, un tricou galben-pai cu guler şi cu un mic aligator brodat pe piept şi nişte pantofi de jogging albi. Totul părea nou-nouţ, abia despachetat.

Galen a aruncat o privire spre ziare, apoi s-a uitat la mine.

— Îmi pare foarte rău, Merry.

Doyle m-a lăsat să mă strecor pe lângă el şi m-am dus spre Galen. Mi-am îngropat faţa în pieptul lui, i-am cuprins mijlocul cu braţele şi l-am strâns. Lângă Doyle mă simţeam în siguranţă, cu Frost cunoscusem pasiunea, însă în braţele lui Galen eram în largul meu.

Aş fi vrut să mă agăţ de el, să-mi închid ochii şi să rămân acolo nemişcată, atârnată de el. Numai că regina anunţase o conferinţă de presă şi ne aştepta să ajungem cât mai devreme la curte pentru a cădea de acord asupra acelei variante a adevărului pe care aveam să o servim presei. Participasem la conferinţe de presă încă de pe vremea când eram o copilă şi niciodată nu ţinuserăm vreuna în care să spunem adevărul şi tot adevărul, aşa să ne ajute Zeiţa-Mamă. Nu exista nicio cale de a repara întru totul porcăria făcută de Griffin. Chiar dacă el era pedepsit, povestea şi pozele fuseseră deja puse în circulaţie şi în privinţa asta nu mai puteam face nimic. Deocamdată nu aveam nicio idee cum am fi putut să cosmetizăm imaginea aceea cu mine, cu Frost şi cu Kitto, toţi trei goi în pat. Dar dacă era să vină cineva cu o minciună verosimilă, atunci aceea nu putea fi decât mătuşa mea. Andais, Regina Aerului şi Întunericului, era în stare să deturneze orice scandal şi să-i facă pe reporteri să le vâjâie capul. Orbiţi de farmecul ei, ziariştii obişnuiau să publice exact ceea ce li se spunea, cu toate că în cazul de faţă, a mă scoate pe mine cu reputaţia nepătată din scandalul în care eram implicată avea să-i pună talentele la grea încercare. Cândva, sperasem să apuc ziua când mătuşa mea avea să eşueze lamentabil. Acum speram la un succes răsunător. Să fie asta o dovadă de ipocrizie din partea mea? Tot ce se poate, sau doar de simţ practic.

Capitolul 36

Spre miezul nopţii, ultimul reporter a părăsit curtea ghiftuit cu vin vechi, hors d'oeuvres scumpe şi rahatul servit de mătuşa mea. Îl servise însă cu stil. Se îmbrăcase intr-un compleu business negru, strâns pe corp şi fără bluză pe dedesubt, aşa încât decolteul să se vadă pe sub jachetă, gen damă de companie şic. S-a declarat încântată că revenisem acasă în vizită. Bucuroasă că mă hotărâsem, în sfârşit, să mă aşez la casa mea cu un sidhe norocos. Întristată de trădarea lui Griffin. Un reporter o întrebase despre presupusul afrodiziac de pe tărâmul zânelor care aproape că produsese o răzmeriţă într-o secţie de poliţie din Los Angeles. Nu ştia nimic despre asta. Andais nu a lăsat pe nimeni altcineva să răspundă întrebărilor. Nu sunt sigură că ar fi avut încredere în mine să mă lase să vorbesc. Cât despre bărbaţi, ei fuseseră acolo de decor – nu li se permisese să ia cuvântul.

Cel stătuse în dreapta ei, iar eu în stânga. Ne-am aruncat cu toţii zâmbete. Am pozat pentru fotografi. El în costumul său negru monocrom, eu într-o rochiţă neagră făcută la comandă la o casă de mode şi o jachetă scurtă brodată cu sute de mărgele din lignit, Andais în compleul ei business-damă de companie. Arătam de parcă ne pregăteam să luăm parte la o înmormântare foarte simandicoasă, foarte elitistă. Dacă voi ajunge vreodată regină, voi institui o cu totul altă cutumă în privinţa culorilor purtate şi voi exclude cu desăvârşire negrul.

La curte domnea liniştea în seara aceea. Cel fusese condus spre locul unde avea să fie pedepsit. Regina îi chemase în camera ei pe Doyle şi Frost pentru a-i da raportul. Spre finalul conferinţei de presă, Galen începuse să şchiopăteze, aşa că Fflur îl luase deoparte pentru a-l unge cu o poţiune care să-l ajute să se vindece mai repede.

Rhys, Kitto şi cu Pasco rămăseseră să mă apere. Pasco sosise şi el la hotel cu o noapte înainte, însă dormise în cealaltă cameră. Părul lung şi roz îi atârna până la glezne ca o cortină pală. Negrul nu îi venea bine. Îi făcea pielea să pară violacee, iar părul aproape castaniu. Îmbrăcat în haine de culori potrivite, Pasco strălucea, dar acum nu era cazul. Lui Rhys, negrul îi venea mai bine, deşi ceea ce îi scotea ţinuta în evidenţă era cămaşa albastră, în aceeaşi nuanţă cu cea a ochiului, pe care regina îi dăduse permisiunea să o poarte.

Rhys şi cu Pasco păşeau în spatele meu ca nişte bodyguarzi pricepuţi. Kitto tropăia pe lângă mine precum un câine credincios. I se interzisese să fie prezent la conferinţa de presă. Prejudecăţile împotriva goblinilor sunt foarte puternice la curte. Fusese în schimb unicul căruia i se permisese să-şi păstreze pe el blugii şi tricoul. În seara aceea urma să rămânem la curte pentru că era singura zonă liberă de reporteri pe o rază de cincizeci de mile. Nimeni nu avea să spargă ferestrele reginei ori să încerce să facă poze pe furiş în gorgan.

Am încercat să-mi găsesc vechea cameră, însă în mijlocul holului am dat peste o uşă, o uşă mare din lemn şi bronz. Dincolo de ea se afla Abisul Disperării. Ultima oară când văzusem uşa, era lângă Holul Mortalităţii – alias camera de tortură. Abisul însemna locul fără fund, fapt care ar fi fost imposibil dacă ar fi fost ceva exclusiv fizic, numai că nu era ceva numai fizic. Una dintre cele mai îngrozitoare pedepse la care puteai fi supus la Curtea Unseelie era să fii aruncat în Abis şi să te prăbuşeşti în el pe vecie, fără a îmbătrâni vreodată, fără a muri, prins captiv în căderea liberă a eternităţii.

M-am oprit în mijlocul holului şi i-am lăsat pe Pasco şi pe Rhys să mă ajungă din urmă. Kitto s-a ferit instinctiv de Rhys, mutându-se de cealaltă parte a mea. Rhys nu îi atinsese niciun fir de păr, se mulţumise să-l scruteze. Însă ceea ce Kitto zărise în acel unic ochi albastru îl înfricoşase pe micul goblin.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Rhys.

— Ce caută uşa asta aici?

A privit-o şi s-a încruntat.

— E uşa care dă spre Abis.

— Exact. Ar fi trebuit să se afle cu cel puţin trei niveluri mai jos pe scări. Ce caută pe holul principal?

— Vorbeşti de parcă sithenul s-ar comporta raţional, a spus Pasco. Gorganul a decis să mute Abisul mai sus. Uneori face schimbări majore de aranjament.

M-am uitat la Rhys. A dat din cap.

— Aşa e.

— Ce vrei să spui prin „uneori”? am întrebat.

— Cam o dată la o mie de ani, a răspuns Rhys.

— Ador să am de-a face cu oameni pentru care „uneori” înseamnă o dată la o mie de ani, am spus eu.

Pasco a pus mâna pe uriaşul mâner de bronz al uşii.

— Permite-mi, prinţesă.

Uşa s-a deschis încet, fapt care dovedea fără putinţă de tăgadă că era o uşă foarte grea. Pasco, aidoma majorităţii sidhelor, era capabil să ridice cu pieptul o căsuţă dacă găsea un punct din care să o apuce, şi totuşi de data aceasta a făcut un efort considerabil pentru a împinge uşa.

În încăperea care se întindea dincolo de uşă domina cenuşiul întunecat, ca şi cum iluminatul nu funcţiona aici la fel de eficient ca în restul sithenului. Am pătruns în beznă cu Kitto pe urme, care a ţâşnit apoi în faţă pentru a se feri din calea lui Rhys, ca un câine speriat că ar putea fi lovit cu piciorul. Camera era exact aşa cum mi-o aminteam. Circulară, imensă, din piatră, cu o gaură rotundă în mijlocul podelei. Gaura era încercuită de o balustradă albă, o balustradă făcută din oase şi fir de argint şi magie. Avea propria aură şi strălucea. Unii susţineau că gaura fusese vrăjită pentru a împiedica Abisul să plutească în sus, să străpungă podeaua şi să devoreze lumea. O vrajă fusese aruncată asupra balustradei pentru a-i opri pe sidhe să sară peste, astfel încât nimeni să nu se sinucidă acolo ori să cadă accidental. Exista o singură cale de a trece peste balustradă, şi anume să fii aruncat peste ea.

Am evitat cu grijă colecţia sclipitoare de oase şi Kitto s-a agăţat de mâna mea ca un copil care se teme să traverseze singur strada. În capătul celălalt al încăperii se afla o altă uşă şi ne-am îndreptat spre ea, cu tocurile mele păcănind şi stârnind ecou în spaţiul imens. Uşa din spatele nostru s-a trântit cu un zdrăngănit puternic care m-a făcut să tresar. Kitto m-a tras de mână, îndemnându-mă să mă grăbesc spre cealaltă uşă. N-aveam nevoie de niciun impuls, dar nici nu puteam să alerg pe tocurile mele înalte. Abia îmi vindecasem glezna luxată – o gleznă pe săptămână era suficient.

Două lucruri s-au petrecut simultan. Cu colţul ochiului am zărit ceva în lateral faţă de Abis şi vizavi de noi, un licăr de mişcare într-un loc unde nu se afla nimeni. Al doilea lucru a fost un mic sunet, în spatele nostru. M-am răsucit către el.

Rhys era în genunchi, cu braţele inerte în lături şi o expresie de uluială întipărită pe faţă. Pasco stătea deasupra lui, cu un cuţit plin de sânge în mână. Rhys s-a prăbuşit lent în faţă şi a aterizat greoi, cu mâinile în continuare în lături şi gura deschizându-se şi închizându-se ca un peşte scos din apă.

M-am apropiat de uşă, cu spatele la zid şi Kitto alături. Dar am ştiut – am ştiut că era prea târziu. Licărul din capătul celălalt al încăperii s-a desfăcut ca o cortină invizibilă şi din el şi-au făcut apariţia Rozenwyn şi Siobhan. Cele două femei şi-au împărţit între ele spaţiul, una deplasându-se spre stânga, cealaltă spre dreapta, ajungând să mă încadreze. Siobhan era palidă şi fantomatică precum o actriţă într-un film horror de Halloween, în timp ce Rozenwyn îşi etala înfăţişarea rozalie şi violacee, ca de păpuşă într-un coş de Paşti. Una înaltă, cealaltă scundă, atât de diferite între ele şi totuşi mişcându-se ca două jumătăţi ale aceluiaşi întreg.

Mi-am rezemat spatele de zid şi Kitto s-a ghemuit lângă mine, ca şi cum încerca să se facă mai mic, mai puţin vizibil.

— Rhys n-a murit. Nici măcar un pumnal înfipt în inimă

nu-l poate ucide, am spus.

— Dar o călătorie în Abis da, a ripostat Pasco.

— Presupun că asta mă aşteaptă şi pe mine, am zis pe un ton teribil de calm.

Mintea îmi alerga înnebunită, dar tonul era liniştit.

— Mai întâi te vom ucide şi pe urmă te vom arunca peste balustradă, a spus Siobhan.

— Mulţumesc. Ce drăguţ din partea voastră să vă gândiţi să mă ucideţi mai întâi.

— Sau am putea să te lăsăm să crăpi de sete în timp ce te prăbuşeşti, a intervenit Rozenwyn. Tu alegi.

— Mai există şi o a treia variantă? am întrebat.

— Mi-e teamă că nu, a răspuns Siobhan, şi şuieratul ei a răsunat în încăpere ca şi cum aparţinea acelui loc.

Au dat ocol marginii balustradei, venind către mine dinspre ambele părţi. Pasco a rămas lângă Rhys, care gemea. Aveam asupra mea două cuţite pliabile, dar ele aveau săbii. Erau mai bine înarmate decât mine şi acum se pregăteau să mă ia prin învăluire.

— Atât de tare vă temeţi de mine încât v-aţi adunat toţi trei pentru a mă ucide? Rozenwyn aproape că a reuşit să mă omoare de una singură. Port şi acum urmele lăsate de ea pe coaste.

Rozenwyn a clătinat din cap.

— Nu, Meredith, nu încerca să ne provoci la un duel unu la unu. Am primit ordin precis să te ucidem, fără prostioare, fără distracţie, oricât de amuzant ar putea fi.

Kitto se lipise de podea, ghemuit lângă piciorul meu.

— Şi cu Kitto ce aveţi de gând să faceţi?

— Goblinul îi va ţine tovărăşie lui Rhys în Abis, a sâsâit Siobhan.

Am scos unul din cuţitele pliabile şi amândouă au râs. Am invocat în cealaltă mână puterea, numind-o pentru prima oară în mod deliberat mâna de carne. Am aşteptat să simt durere, dar nu am simţit-o. Puterea se mişca prin mine ca o apă grea: lin, vie, gâdilându-mi corpul, mâna, precum ceva aproape atât de dens încât să poată fi aruncat.

Cele două femei şi-au dat seama că invocasem o vrajă şi le-am văzut cum se uită una la cealaltă. A urmat un moment de şovăială, după care au înaintat din nou spre mine. Erau la numai trei metri distanţă când Kitto s-a aruncat, din poziţia ghemuită în care stătea, ca un leopard asupra lui Siobhan. Ea l-a înjunghiat şi lama l-a pătruns pe Kitto fără oprelişti, dar şi fără a nimeri vreun organ vital, căci l-am zărit cum o călărea apoi, lovind-o, muşcând-o, luptându-se ca un mic animal elegant.

Rozenwyn s-a năpustit asupra mea cu sabia înălţată, însă o aşteptam pregătită şi m-am lăsat să alunec la podea. Am simţit curentul de aer în timp ce lama a trecut cu forţă pe lângă mine. I-am căutat piciorul şi am prins-o de gleznă, iar ea s-a prăbuşit. Pentru a-i face ceea ce-i făcusem lui Nerys, trebuia s-o trăsnesc în mijlocul corpului, numai că Rozenwyn nu avea să-mi dea niciodată ocazia s-o lovesc în centru.

A căzut urlând şi uitându-se cum piciorul ei lung şi frumos se încreţeşte, iar oasele şi carnea se contractă şi se încolăcesc în valuri. I-am înfipt cuţitul în gât, nu pentru a o ucide, ci pentru a-i distrage atenţia. I-am smuls sabia din mâna devenită dintr-odată inertă. L-am auzit pe Pasco alergând în spatele meu. M-am lăsat să cad în genunchi şi m-am abţinut să mă uit în urmă, pentru că nu mai aveam timp. Am simţit cum sabia lui despică aerul pe deasupra capului meu şi am împins sabia lui Rozenwyn în sus, căutându-i cu disperare trupul şi găsindu-l. Sabia s-a implântat adânc în el şi am rostit în gând o scurtă rugăciune în timp ce mă rostogoleam, îndepărtându-mă. S-a prăbuşit sub propria greutate şi sabia i-a intrat până în plăsele în corp, iar Pasco a scos sunete adânci şi umede din gâtlej. Apoi ceva neprevăzut s-a întâmplat. Pasco s-a rostogolit peste piciorul vătămat al surorii sale şi carnea care se încolăcea în jurul piciorului surorii lui i s-a revărsat peste faţă. Nu a avut timp să ţipe înainte să fie acoperit de carnea lui Rozenwyn, iar corpul să i se topească, contopindu-se cu cel al surorii. A dat disperat din mâini, căzut la podea, iar capul i-a fost imediat înghiţit de sfera

de carne în care se transformase partea de jos a corpului lui Rozenwyn.

Rozenwyn şi-a scos cuţitul pe care i-l înfipsesem în gât. Rana s-a închis instantaneu şi ea a început să urle. A întins o mână violacee spre mine.

— Meredith, prinţesă, nu face asta, te implor!

M-am retras cu spatele la perete şi am urmărit scena, pentru că ceea ce începusem nu mai puteam opri. Nu ştiam cum. Fusese un accident. Ei doi erau gemeni, cândva împărţiseră acelaşi uter, şi probabil că totul se întâmplase din această cauză. Oricum, era un accident ciudat din toate punctele de vedere. Dacă aş fi avut habar cum să dreg lucrurile, aş fi încercat. Pentru că nimeni nu merită o astfel de soartă.

Mi-am smuls privirea de pe oroarea topită în care Rozenwyn şi fratele ei se îngemănau şi i-am căutat din ochi pe Siobhan şi Kitto. Siobhan sângera, era zgâriată şi muşcată, dar nu rănită prea grav. Stătea însă în genunchi, cu sabia pe podea, în faţa ei. Se predase. Kitto zăcea răsuflând greu alături şi gaura din pieptul lui începea deja să se vindece. Siobhan ar fi putut să mă ucidă în timp ce îi urmăream pe Rozenwyn şi Pasco cum se topesc, însă cum nu era altceva decât un om de nimic, nu-şi putuse lua ochii de la oribila carne roz-violacee care îi înghiţea pe cei doi fraţi sidhe. Fusese prea înspăimântată pentru a se apropia de mine şi a risca o lovitură fatală. Fusese înspăimântată… de mine.

Faţa lui Rozenwyn a fost ultima care s-a topit, ţipând în continuare de parcă încerca să-şi ţină capul deasupra unor nisipuri mişcătoare, însă într-un târziu sfera de carne a înghiţit-o, şi masa de carne şi oase a rămas pulsând pe dalele din piatră. Acum se auzeau amândoi ţipând, două glasuri urlând la unison, două glasuri captive. Pulsul îmi bătea cu putere în urechi şi tot ce am mai putut auzi şi simţi a fost oroarea nespusă la vederea acelei scene. Siobhan nu era singura înspăimântată.

Rhys s-a ridicat împleticit în picioare, cu propria sabie în mâini. După care a căzut în genunchi lângă mine, cu ochii

aţintiţi pe grozăvenia de pe podea.

— Zeiţa-Mamă să ne apere!

N-am reuşit decât să dau din cap. După un timp, mi-am recăpătat vocea, o voce joasă, răguşită.

— Dezarmeaz-o pe Siobhan, apoi ucide chestia aia.

— Cum? m-a întrebat el.

— Ciopârţeşte-o, Rhys, ciopârţeşte-o până nu se mai mişcă.

M-am uitat în jos, la sabia lui Rozenwyn. Era un unicat, făcută special pentru mâna ei, iar pe mâner erau încrustate nestemate în formă de flori de primăvară. Am pornit spre uşa cea mai apropiată, cu sabia în mână.

— Unde te duci? m-a întrebat Rhys.

— Am de transmis un mesaj.

Uşa imensă din bronz s-a deschis în faţa mea, ca manevrată de o mână gigantică. Am trecut prin ea şi s-a închis în urma mea. Sithenul vibra şi şoptea în jurul meu. Am plecat în căutarea lui Cel.

Era gol, legat în lanţuri de podeaua unei încăperi întunecate. Ezekial, torţionarul nostru, era acolo, cu mănuşi chirurgicale trase peste mâini şi o sticlă cu Lacrimile lui Branwyn. Tortura nu începuse încă, ceea ce însemna că cele trei luni nu începuseră nici ele şi prin urmare nu puteam cere ca lui Cel să i se ia viaţa.

Regina a fost prima care m-a zărit şi ochii i-au fugit spre sabia pe care o ţineam în mână. Doyle şi Frost erau prezenţi ca martori la umilinţa lui Cel.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Andais.

Am lipit sabia de pieptul gol al lui Cel. A recunoscut-o – mi-am dat seama din ochii lui.

— Ţi-aş fi adus câte o ureche de-a lui Rozenwyn şi Pasco, dar nu mai au urechi.

— Ce le-ai făcut? a şoptit el.

Mi-am ridicat mâna stângă imediat deasupra corpului său. Regina m-a oprit:

— Nu, Meredith, nu.

— Au împărţit acelaşi uter, acum împart carnea. Crezi c-ar fi fost mai bine să-i arunc în Abis, acolo unde ai vrut tu

să-i azvârli pe Rhys şi Kitto? Şi să-i las să cadă veşnic, o masă pulsândă de carne?

S-a holbat la mine şi în ochi i-am citit teama, dar şi şiretenia ascunsă.

— Nu am ştiut ce aveau de gând să facă. Nu i-am trimis eu.

M-am îndreptat de spate şi i-am făcut semn lui Ezekial să se apropie.

— Poţi să începi.

Ezekial s-a uitat la regină. Andais a încuviinţat cu o mişcare din cap şi el a îngenuncheat lângă Cel şi a început să-l ungă cu Lacrimile lui Branwyn.

M-am răsucit spre Andais.

— Pentru asta cer ca Cel să rămână aici singur timp de şase luni, sentinţa completă.

Andais a dat să protesteze, însă Doyle a intervenit.

— Maiestate, trebuie să începi să îl tratezi pe Cel aşa cum merită.

Andais a dat din cap.

— Bine, şase luni, vă dau cuvântul meu.

— Nu, mamă, nu!

— După ce termini, Ezekial, sigilează camera.

A ieşit, în timp ce fiul ei continua să strige după ea.

L-am urmărit pe Ezekial cum îl acoperă pe Cel cu ulei, cum corpul lui începe să reacţioneze. Frost şi cu Doyle au rămas lângă mine, de o parte şi de alta. În timp ce era uns, Cel se uita la mine cu o privire care nu avea nimic în comun cu cele pe care verişorii le schimbă între ei.

— Aveam de gând să te ucid, să te ucid şi atât, Meredith, dar acum m-am răzgândit. Când o să ies de aici, o să te regulez, o să te regulez până ce o să rămâi grea cu mine. Tronul e al meu, chiar dacă pentru a-l obţine va trebui să mă folosesc de corpul tău alb ca un crin.

— Dacă îndrăzneşti să te mai apropii de mine, Cel, am să te ucid.

Acestea fiind zise, m-am răsucit pe călcâie şi am ieşit. Doyle şi Frost m-au urmat, păşind de o parte şi de alta a mea ca doi bodyguarzi de toată isprava. Vocea lui Cel ne-a

urmărit în timp ce străbăteam coridorul. Îmi striga numele, „Merry, Merry!”, tot mai frenetic, tot mai tare.

Mult timp după ce ne-am îndepărtat suficient pentru a nu-l mai putea auzi, ecoul ţipetelor lui a continuat să-mi sune în urechi.

Capitolul 37

După moartea lui pasco, regina a fost nevoită să aleagă un alt spion pe care să-l trimită înapoi la Los Angeles cu mine. Cu ţipetele lui Cel încă răsunând pe holuri, părea nesigură pe ea. Drept urmare, am putut să fac presiuni asupra ei, până ce ne-am oprit asupra unei gărzi care nu se număra neapărat printre favoriţii lui Andais. Nicca e speriat de moarte de mătuşa mea, aşa că o va ţine la curent cu tot ce mi se întâmplă, însă tot el ne-a ajutat după ce ghimpii trandafirilor încercaseră să-mi sugă tot sângele. Doyle are încredere în el, iar eu am încredere în Doyle. Regina spune că Nicca nu e un amant foarte inspirat, însă ambalajul e destul de drăguţ. Tatăl lui a fost un semifey, adică o fiinţă cu aripi de fluture. Mama a fost una din doamnele de la curte, o sidhe pursânge. Regina l-a pus să-şi dezbrace cămaşa ca să îl pot admira, ca să văd ce aripi gigantice de fluture are tatuate pe umeri şi pe braţe, coborând pe spate şi dispărând pe sub pantaloni. Genetica încercase să-i ofere aripi, deşi dimensiunile lui Nicca sunt cele ale unui bărbat obişnuit. Niciun artist specialist în tatuaje nu a realizat vreodată o operă atât de frumoasă precum aripile de pe spinarea lui Nicca. Regina ar fi vrut să-l dezbrace complet, ca să pot vedea cât de jos cobora desenul de aripi, însă eu am optat pentru puţin mister. În tot acest răstimp, Nicca păruse speriat. O urmărise pe Regina Andais aşa cum o vrabie schiloadă se uită la un şarpe, întrebându-se când îşi va înfige colţii în carnea ei. M-am grăbit să îl scot de acolo şi de sub ochii reginei imediat ce am considerat că este un gest suficient de politicos. Doyle m-a asigurat că Nicca se va comporta rezonabil atâta timp cât regina nu se va afla prin preajmă. Aş da orice să ştiu ce i-a putut spune Andais în particular de l-a înspăimântat atât de tare – deşi poate c-ar fi mai

bine să nu aflu. Cu cât înaintez în vârstă, cu atât îmi dau mai bine seama că deşi necunoaşterea nu e întotdeauna o binecuvântare, alternativele pot fi cu mult mai proaste.

Am zburat înapoi la Los Angeles cu prima cursă la care am găsit locuri. A trebuit să apelăm la poliţie pentru a ţine reporterii la distanţă. Fotografiile cu Frost, Kitto şi mine apăruseră deja în tabloide. Mi s-a spus că în tabloidele din Europa pozele nud din faţă fuseseră publicate fără estomparea părţilor intime. Întrebarea pe care mi-au pus-o toţi reporterii a fost: cine este noul meu logodnic, Frost sau Kitto? Am răspuns de fiecare dată că niciunul, iar un reporter isteţ a vrut să afle în cele din urmă dacă nu cumva practicam poliandria[26]. Am arătat spre toţi acei bărbaţi frumoşi care mă înconjurau şi am răspuns: „Tu nu ai prefera-o dacă ai fi în locul meu?” Ziariştii au râs; replica le plăcuse. Cum nu am ce face, trebuie să joc în continuare acest rol. Prinţesa Meredith îşi caută un nou soţ, sau doi.

Jeremy a venit la aeroport ca să ne întâmpine împreună cu Uther. Uther s-a folosit de „uitătura” lui teribilă pentru a ne croi drum printre ziarişti. Când ai aproape patru metri înălţime, eşti musculos şi ai două rânduri de colţi înspăimântători implântaţi pe faţă, până şi reporterii tind să se dea în lături. Jeremy se ocupase de oamenii de presă, confirmând că, într-adevăr, prinţesa era angajată la Agenţia de Detectivi Grey. Discutaserăm în prealabil despre asta la telefon, căci Jeremy se aşteptase oarecum să nu mă mai întorc la lucru. Munca de detectiv mă făcuse însă să mă simt mai bine decât în oricare perioadă a vieţii când îmi jucasem rolul de prinţesă la curtea zânelor Unseelie. În plus, aveam multe guri de hrănit. Ringo ieşise din spital şi era aproape complet vindecat după atacul căpcăunului asupra dubiţei. Roane se întorsese din vacanţa marină. Mi-a oferit în dar o scoică pală, albă, strălucitor de opalescentă, ca o versiune mai delicată, mai

[26] Formă istorică de organizare a familiei (întâlnită astăzi numai la unele triburi primitive) în care o femeie poate să se căsătorească în acelaşi timp cu mai mulţi bărbaţi.

roz a unei cochilii de moluscă gasteropodă. Era încântătoare şi pentru mine valora mai mult decât o nestemată, pentru că însemna foarte mult pentru Roane. Renunţase la calitatea de amant al meu fără a i se spune, cu toate că îi dădusem de înţeles că dacă sexul cu mine îl făcuse să fie dependent de iubirea unei sidhe, putem să continuăm. Pare să se simtă bine; noua piele de focă l-a vindecat, aparent, de dorul după carnea de sidhe. Mă bucur, pentru că adevărul este că am deja prea mulţi bărbaţi în viaţa mea.

Sunt în permanenţă însoţită de cel puţin un bodyguard; Doyle preferă doi. Nu mă scapă din ochi douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână, şi fac prin rotaţie, aşa încât niciun eventual urmăritor să nu ştie cu certitudine care din ei e de serviciu la un moment dat şi care nu. Îl las pe Doyle să se ocupe de toate aceste detalii – e sarcina lui. Atunci când nu sunt ocupaţi cu protejarea mea, bărbaţii încearcă să se adapteze noii lumi în care i-am târât. Rhys şi-a dorit, bineînţeles, să lucreze la agenţie şi să devină un detectiv în carne şi oase. Jeremy nu s-a opus cooptării unui războinic sidhe pursânge în rândurile personalului său. De îndată ce informaţia aceasta a început să circule, toate celebrităţile din zonă au cerut un sidhe pe post de bodyguard. Afacerea mergea strună şi în majoritatea timpului totul era atât de uşor – să stai pe acolo în chip de decor, fără a fi pus cu adevărat în pericol –, încât Galen şi cu Nicca s-au hotărât şi ei să se angajeze. Doyle a declarat în schimb că nu vrea să păzească pe nimeni în afară de mine. Iar Frost pare să fie de aceeaşi părere. Kitto nu vrea decât să mă însoţească peste tot şi de cele mai multe ori îşi pierde vremea stând sub biroul meu, asta dacă îi dau eu voie. Se adaptează cu greu la primul său contact cu secolul al douăzecilea. Bietul de el nu văzuse în viaţa lui o maşină sau un televizor – şi dintr-odată s-a trezit petrecându-şi zilele într-un zgârie-nori dintr-unul dintre cele mai moderne oraşe ale lumii. Dacă nu se va strădui mai mult, va trebui să i-l înapoiez lui Kurag, iar regele goblinilor îmi va trimite un înlocuitor. Am

însă o presimţire: pot să pun pariu că următorul goblin nu va fi nici pe departe la fel de drăguţ precum Kitto.

Nu ştiu ce i-au făcut semifeyii lui Galen, însă a fost mai mult decât o simplă rană, pentru că o anumită parte a corpului nu i se vindecă atât de bine pe cât ar trebui. Am chemat un doctor şi cel mai bun practicant al magiei din oraş pentru a-l examina. Niciunul din ei nu s-a dovedit a fi de prea mare ajutor. Dacă ştiinţa şi magia vor da în continuare greş, va trebui probabil să discut cu Regina Niceven în persoană pentru a afla ce naiba i-au făcut. Cred că Galen a ales să lucreze ca bodyguard pentru alţii din cauză că îi este foarte greu să fie atât de aproape de mine şi să nu poată să mă aibă, când toţi ceilalţi pot. Şi mie îmi e. Toată pasiunea dintre noi, toţi anii aceştia de aşteptare care nu se mai sfârşesc…

Agenţia de Detectivi Grey a ajuns în asemenea măsură în centrul atenţiei şi scoate atât de mulţi bani, încât Jeremy a început să cheme candidaţi la interviuri şi se gândeşte să se extindă şi să se mute într-un sediu mai mare. La început, între Jeremy şi gărzi au existat câteva momente tensionate, pentru că bărbaţii mei provin de la Curtea Unseelie, căreia Jeremy îi poartă şi acum ranchiună. Galen şi cu Rhys l-au invitat însă la un pahar. Nu ştiu ce au discutat ei acolo, dar a doua zi nivelul de tensiune scăzuse simţitor. Ca să vezi, amiciţia masculină nu e o vorbă în vânt.

Lui Frances Norton, văduva lui Alistair Norton, şi lui Naomi Phelps, fosta lui amantă, le merge bine. S-au mutat împreună şi dacă ar fi un cuplu heterosexual, m-aş aştepta cât de curând la o invitaţie la nuntă. Par fericite şi nimeni nu îi duce dorul lui Alistair. Poliţia a reuşit să dea de câţiva dintre adepţii adulatori de sidhe ai lui Alistair. Doi dintre ei au murit în circumstanţe suspecte chiar înainte de descinderea poliţiei. Nu-mi pun prea mari speranţe în longevitatea celorlalţi adulatori. Regina ori amicii lui Cel vor face curăţenie. Regina m-a asigurat că din stocul ei personal nu lipseşte decât o sticlă cu Lacrimile lui Branwyn şi deci uleiul nu mai reprezintă un pericol pentru

marele public. Mi-a dat cuvântul, şi niciun sidhe, nici măcar Andais, nu îşi încalcă jurământul. În lumea sidhelor aproape că nu există crimă mai mare decât aceea de a-ţi încălca jurământul. Pentru că după aceea nimeni nu ar mai face afaceri cu tine. Nimeni nu ar mai vrea să îţi împartă patul, şi cu atât mai puţin să te ia în căsătorie. În plus, lui Andais îi cam fuge acum pământul de sub picioare la curte şi n-ar risca să mă mintă. Circulă nişte zvonuri despre o răzmeriţă şi ştiu că în spatele lor sunt adepţii lui Cel. Cu toate că unii arată cu degetul spre Barinthus, care ar vrea cu tot dinadinsul să mă facă regină, fie că rămân sau nu însărcinată. „Barinthus, Făcătorul de Regine", aşa i se spune pe la spate. L-am obligat să îmi promită că nu se ocupă cu aşa ceva, însă refuză în continuare să vină în Los Angeles, afirmând că am nevoie de măcar un prieten puternic la curte care să îmi susţină cauza. Presupun că are dreptate, deşi uneori mă întreb cum îmi ia apărarea în lipsă, fără ca eu să-i pot confirma sau infirma spusele.

Doyle a împărţit cu mine patul, dar nu şi corpul. Am dormit împreună, dar nu am făcut sex. Declară că aşteptarea va face ca actul sexual să pară şi mai bun. Nu ştiu ce are de gând, dar îmi dau seama, uitându-mă în ochii săi întunecaţi, că are în cap un plan, un obiectiv. Atunci când încerc să îl descos, îmi răspunde: „Vreau să te ştiu în siguranţă şi să te văd că preiei tronul mătuşii." Nu îl cred. O, cred că vrea să mă ştie în siguranţă şi cred că doreşte să devin urmaşa lui Andais, dar e mai mult decât atât. Atunci când insist, zâmbeşte şi clatină din cap. Ar trebui să ştiu deja că dacă Întunecimea Reginei are secrete, n-ai cum să i le smulgi, ţi le va dezvălui numai atunci când va crede el de cuviinţă. Până ce nu vom fi pe deplin împreună, până ce nu voi şti cu exactitate tot ce gândeşte, Doyle va rămâne pentru mine Întunecimea Reginei, nu a mea. Nu lipsa sexului, ci abundenţa de secrete mă împiedică să îl posed cu adevărat. Şi dacă nu îl pot poseda pe de-a-ntregul, cu tot cu corp şi inimă, pot oare avea încredere în el? Răspunsul este, pur şi simplu, nu.

M-am întors în Los Angeles şi lucrez din nou ca detectiv,

însă de data aceasta sub numele adevărat. Am acces la amanţi sidhe şi pot reveni pe tărâmul zânelor oricând poftesc. Am tot ce mi-am dorit, însă o tensiune încă persistă. Pentru că lucrurile nu sunt nici pe departe rezolvate. Cel este în viaţă, iar susţinătorii lui se tem că-i voi distruge în clipa când mă voi urca pe tron. În istorie au existat revoluţii iscate din motive şi mai mărunte. Presa este mereu prezentă; reporterii mă urmăresc ca nişte rechini şi numai ordinele de restricţie emise de tribunale îi ţin la distanţă. Vânează exclusiv elemente legate de sex şi iubire – dacă ar şti ei că la mijloc sunt multe altele! Griffin nu a fost încă găsit. Sau poate că e mort şi nimeni nu s-a obosit să mă anunţe. Deşi, cunoscând-o atât pe bine pe mătuşa mea, aş înclina să cred că dacă aşa ar fi fost cazul, l-ar fi împachetat frumos şi mi-ar fi trimis în dar câteva bucăţele din corpul lui ca să mă desfăt. Ar trebui să mă simt fericită, şi chiar aşa mă şi simt, dar nu şi liniştită. Este calmul de dinaintea furtunii, şi ce mai furtună va să vină! Iar eu o voi înfrunta într-o bărcuţă făcută din oase şi carne, din corpurile bodyguarzilor mei, şi cu fiecare mângâiere, cu fiecare privire, sunt din ce în ce mai puţin dispusă să renunţ la oricare din ei. Am pierdut deja prea mulţi oameni dragi. Şi mi-ar plăcea, măcar acum, să încerc să-i ţin pe toţi pe lângă mine. După pierderea familiei, mi-am pierdut în mare parte şi credinţa, însă acum mi-am amenajat un altar în cameră şi am început să mă rog din nou. Mă rog din toate puterile mele, cu toate că ştiu mai bine decât alţii că deşi rugăciunile îţi sunt întotdeauna ascultate, uneori răspunsul pe care îl primeşti nu este cel aşteptat. Nu vreau tronul dacă, pentru a-l obţine, va trebui să mă caţăr pe un morman de trupuri ale prietenilor şi iubiţilor mei. Nu îmi doresc nimic cu aşa de mare înverşunare – niciodată nu mi-am dorit. Dintotdeauna am crezut că iubirea este mai importantă decât puterea, însă câteodată nu ai cum să ai parte de iubire fără a beneficia de puterea care o ţine la adăpost. Mă rog pentru siguranţa celor dragi. Poate că, de fapt, mă rog pentru putere, pentru atâta putere cât să îi protejeze pe ei. Atunci, aşa să fie. Orice, numai să fie ei în

siguranţă, chiar dacă asta ar implica să ajung regină. Deşi n-am cum să fiu regină atâta timp cât Cel este în viaţă, indiferent ce-ar crede mătuşa mea. Mă rog pentru siguranţa celor dragi, iar ceea ce le cer cu adevărat zeilor sunt puterea, tronul, şi moartea vărului meu. Căci toate aceste trei condiţii trebuie îndeplinite pentru ca noi să fim cu toţii în siguranţă. Se spune să ai grijă ce-ţi doreşti. Ei bine, ai grijă şi mai tare pentru ce te rogi. Asigură-te, dincolo de orice îndoială, că te rogi pentru ceea ce realmente îţi doreşti. Pentru că nu ştii niciodată când zeii îţi vor dărui exact ceea ce ai cerut.